Értekezés A Fehér Mágiáról

vagy

A Tanítvány Útja

* * *

írta:

ALICE A. BAILEY

* * *

© ASSOCIATION LUCIS TRUST GENEVA, 1996
1 Rue de Varembé
Case Postale 31
Ch-1211 Geneva 20

Magyar kiadás első kinyomtatása 1997
Angol kiadás első kinyomtatása 1934
Tizenhetedik nyomtatás angolul (hatodik paperback kiadás) 1991

Hungarian edition puhlished by
The Gabriel Foundation, 5 Park Drive, NW 11 7SG. London, England
ISBN No. 1- 899425 10 1

A Lucis Trust adómentes vallási és oktatási testület, amelyet a Tibeti és Alice A. Bailey tanításainak folyamatossá tétele végett alapítottak.

E könyvvel kapcsolatosan jogdíj nem áll fenn.

Eddig dán, holland, francia, német, görög, olasz, portugál, spanyol, svéd, orosz, cseh, szerb és magyar nyelvre fordították le. Fordítása más nyelvekre is folyamatban van.

A NAGY FOHÁSZ

A Fényforrásból, mely Isten elméjében él
Áradjon fény az emberi elmékbe.
Szálljon Világosság a Földre.

A Szeretetből, mely Isten szívében él
Sugározzon szeretet az emberek szívébe.
Térjen Krisztus vissza a Földre.

A központból, ahol Isten Akaratát ismerik,
Cél vezérelje a kis emberi akaratokat -
A cél, amit Mesterek ismernek és szolgálnak.

A központ, melyet emberfajnak hívunk
A Fény, s Szeretet Tervét teljesítse be,
S gonoszság lakának ajtaját zárja le.

A Fény, Szeretet és Erő állítsa helyre a Tervet e Földön.

„A fenti fohász vagy invokáció nem egyetlen személyé vagy csoporté, hanem az egész emberiségé. Ennek a könyörgésnek a szépsége és ereje az egyszerűségben rejlik és abban, hogy bizonyos sarkalatos igazságokat fejez ki, amelyeket minden ember természetesen és ösztönösen elfogad. Egy alapvető Intelligencia létezésének igazságát, akinek történetesen az Isten nevet adtuk; az igazságot, hogy egy nagy Személyiség jött a Földre, akit a keresztények Krisztusnak hívnak és úgy testesítette meg a szeretetet, hogy megérthessük; az igazságot, hogy mind a szeretet, mind a tudás annak a megnyilvánulása amit mi Isten Akaratának nevezünk; és végezetül azt a magától értetődő igazságot, hogy az Isteni Terv csak az emberiségen keresztül tud megnyilvánulni."

Alice A. Bailey

* * *

Szeretettel és hálával ajánlom
az 'ARCANE SCHOOL'- *beli*
munka- és tanulótársaimnak

* * *

ALICE A. BAILEY MUNKÁI:

Emberi és Szoláris Beavatások (Initiation, Human and Solar)
Levelek az Okkult Meditációról (Letters on Occult Meditation)
Az Atom Tudatossága (The Cunsciousness of the Atom)
Értekezés a Kozmikus Tűzről (A Treatise on Cosmic Fire)
A Lélek Fénye (The Light of the Soul – The Yoga Sutras of Patanjali)
A Lélek és Szerkezete (The Soul and Its Mechanism)
Az Értelemtől az Intuícióig (From Intellect to Intuition)
Értekezés a Fehér Mágiáról (A Treatise on White Magic)
Betlehemtől Kálváriáig (From Bethlehem to Calvary)
Tanítvány az Új Korban – I. kötet (Discipleship in the New Age I.)
Tanítvány az Új Korban – II. kötet (Discipleship in the New Age II.)
Az Emberiség Problémái (Problems of Humanity)
Krisztus Újramegjelenése (The Reappearance of the Christ)
A Nemzetek Sorsa (The Destiny of the Nations)
Káprázat: a Világprobléma (Glamour: A World Problem)
Telepátia és az Étertest (Telepathy and the Etheric Vehicle)

Befejezetlen Önéletrajz (The Unfinished Autobiography)
Oktatás az Új Korban (Education in the New Age)
A Hierarchia Kimutatkozása (The Externalisation of the Hierarchy)

Értekezés a Hét Sugárról: (A Treatise on the Seven Rays:)

I. kötet – Ezoterikus Pszichológia (Volume 1. Esoteric Psychology I.)
II. kötet – Ezoterikus Pszichológia (Vol.2. Esoteric Psychology II.)
III. kötet – Ezoterikus Asztrológia (Vol.3. Esoteric Astrology)
IV. kötet – Ezoterikus Gyógyítás (Vol.4. Esoreric Healing)
V. kötet – Sugarak és Beavatások (Vol.5. Rays and Initiations)

LUCIS PRESS LTD.
Suite 54, 3 Whitehall Court,
London SW1A 2EF, England

* * *

RÉSZLET A TIBETI MESTER NYILATKOZATÁBÓL

Megjelent 1934 augusztusában

Legyen elég annyit mondanom, hogy én egy bizonyos fokozatot elért tibeti tanítvány vagyok, bár ez bizonyára keveset mond nektek, hiszen mindenki tanítvány a legszerényebb törekvőtől kezdve fel egészen magáig Krisztusig, sőt rajta is túl. Tibet határán élek fizikai testben, mint mások, és időnként (külsődleges nézőpontból) egy-egy nagy csoport láma fölött elnökölök, ha egyéb feladataim megengedik. Ennek köszönhető az a híresztelés, hogy éppen ennek a lámakolostornak az apátja lennék. Akik a Hierarchia munkájában szövetségre léptek velem (és minden igaz tanítvány szövetséges ebben a munkában) még egy másik nevemen és hivatali megjelölésemen is ismer. Alice A. Bailey tudja ki vagyok, és neveim közül kettőről is felismer.

Testvéreitek egyike vagyok, aki már egy kicsit hosszabb ideje jár az Ösvényen, mint az átlagos tanuló, s éppen ezzel nagyobb felelősséget vállalt magára. Azok egyike vagyok, akik már egy nagyobb világossághoz vezető utat küzdöttek és harcoltak meg, mint a jelöltek többsége, aki olvassa e cikket; és éppen ezért a fény továbbítójaként kell tevékenykednem minden áron. Nem vagyok öreg ember, már amennyire a

kor számít a tanítók között, de fiatal vagy tapasztalatlan sem vagyok. Munkám az, hogy tanítsam és terjesszem a Kortalan Bölcsesség ismeretét, amerre csak visszhangra találok, és ezt teszem immár évek hosszú sora óta. Kutatom, hogyan segíthetném M. Mestert és K.H. Mestert, ahol csak alkalom kínálkozik, mert régóta összeköttetésben vagyok velük és munkájukkal. A fentiekben sokat elmondtam, és mégsem mondtam semmit, ami arra indíthatna benneteket hogy vak engedelmességet és feltétel nélküli bizalmat szavazzatok nekem, amit a lelkes kezdő ajánl fel Gurujának vagy Mesterének, akivel ez idáig még összeköttetésbe se tudott lépni. Nem is fogja létrehozni az óhajtott kapcsolatot mindaddig, amíg a lelkes imádat nem alakul át az emberiség – nem pedig a Guru önzetlen szolgálatává.

Az általam írott könyveket úgy bocsátottam útjukra, hogy nem tartok igényt az elfogadásukra. Lehet, hogy helyesek, igazak és hasznosak, lehet, hogy nem. Rajtatok a sor, hogy megbizonyosodjatok az igazságuk felől a helyes gyakorlat és az intuíció alkalmazásával. Sem Alice Baileynek, sem nekem nem érdekem, hogy sugalmazott írásoknak tekintsétek ezeket, vagy bárki is úgy beszéljen róluk (elakadó lélegzettel), mint valamely Mester művéről. Ha olyan módon tárják fel az igazságot, hogy az ráépülhet következetesen a már elhangzott világtanításokra, ha az általuk nyújtott ismeretek a törekvést és szolgálni akarást az érzelmi szintről értelmi szintre emelik (arra a szintre, ahol a Mesterek valóban találhatók), akkor elérik céljukat. Ha e közvetített

tanítás a világban működők megvilágosult elméjéből választ csal elő, és felvillantja intuíciójukat, akkor fogadják el azt. Másként semmiképp. Ha a megállapítások végső fokon megerősítést nyernek, vagy igaznak bizonyulnak az Összefüggések Törvényének próbája során akkor jók, s minden rendben van. Ha nem így lenne, ne fogadja el a tanuló a mondottakat.

TARTALOM

Értekezés A Fehér Mágiáról 1

A NAGY FOHÁSZ 3

ALICE A. BAILEY MUNKÁI: 5

RÉSZLET A TIBETI MESTER NYILATKOZATÁBÓL 7

TARTALOM 10

A MÁGIA SZABÁLYAI 14

BEVEZETÕ MEGJEGYZÉSEK 19
- **AZ EMBER HÁROM ASPEKTUSA** 42

ELSÕ SZABÁLY 90
- **NÉHÁNY ALAPFELTÉTEL** 90
- **A TANÍTVÁNY ÚTJA** 102

MÁSODIK SZABÁLY 116
- **AZ OKKULT TANULMÁNYOK AKADÁLYAI** 116
- **AZ AKADÁLYOK LEKÜZDÉSE** 133

HARMADIK SZABÁLY 143
LELKI FÉNY ÉS TESTI FÉNY 143
ALAPELVEK ÉS SZEMÉLYISÉGEK 168

NEGYEDIK SZABÁLY 186
A HANG ALKOTÓ MÛKÖDÉSE 186
A LÉGZÉS TUDOMÁNYA 220

ÖTÖDIK SZABÁLY 226
A LÉLEK ÉS GONDOLATFORMÁI 226
SZÍV, TOROK ÉS SZEM 275
A KÖZPONTOK FELÉBRESZTÉSE 291

HATODIK SZABÁLY 303
A SZEM MÛKÖDÉSE 303

HETEDIK SZABÁLY 312
AZ ASZTRÁLSÍK KÜZDÕTERE 312
A KÉT ÖSVÉNY 323

NYOLCADIK SZABÁLY 333
AZ ASZTRÁLIS ERÕK FAJTÁI 333
CIKLIKUS ÁR-APÁLY 345

KILENCEDIK SZABÁLY 360
A TISZTASÁG SZÜKSÉGESSÉGE 360
ALAPVETÕ FORMÁK 368

TIZEDIK SZABÁLY 380
GONDOLATFORMA-ÉPÍTÉS 381
A KÖZPONTOK, ENERGIÁK ÉS SUGARAK 392
ASZTRÁLIS ENERGIA ÉS FÉLELEM 411
AZ ENERGIA HELYES HASZNÁLATA 438
A JELENKOR ÉS A JÖVÕ 453
A HIERARCHIA MEGALAPOZÁSA 527
A VILÁGOT SZOLGÁLÓK ÚJ CSOPORTJA 562
ASZTROLÓGIA ÉS AZ ENERGIÁK 611

TIZENEGYEDIK SZABÁLY 624
A HÁROM MONDAT ELEMZÉSE 624
MEGSZABADULÁS GONDOLATFORMÁINKTÓL 673
MEGSZABADULÁS A HALÁLTÓL 689

TIZENKETTEDIK SZABÁLY 710
KÖZJÁTÉKOK ÉS CIKLUSOK 710
A BOLYGÓ FOGLYAI 725

TIZENHARMADIK SZABÁLY 749
A FELISMERENDÕ NÉGYESSÉGEK 749
A GONDOLATFORMÁK KÖVETKEZMÉNYE 766

TIZENNEGYEDIK SZABÁLY 778
A KÖZPONTOK ÉS A PRÁNA 778
A KEZEK HASZNÁLATA 793
AZ ÚTONJÁRÁS 804
A KÖZPONTOK FELÉBRESZTÉSE 813

TIZENÖTÖDIK SZABÁLY 827
AZ EZOTERIKUS ÉRZÉK 827
A NAGY ILLÚZIÓ TAGADÁSA 843
SZOLGÁLATBA HÍVÁS 851
AZ ÚJ KOR CSOPORTOK ÉS KÉPZÉSÜK 871

INFORMÁCIÓK 882

A MÁGIA SZABÁLYAI

ELSŐ SZABÁLY

A Szoláris Angyal elrendezi önmagát, nem szórja szét erejét, hanem mély meditációban önnön visszatükröződésével értekezik.

MÁSODIK SZABÁLY

Amikor az árnyék válaszolt, a munka mély meditációban folytatódik. Az alsó fény felvetül; a nagyobb fény meg világítja a hármat, és a négy munkája folytatódik.

HARMADIK SZABÁLY

Az Energia kering. A fénypont, a négy munkájának terméke kibontakozik és növekszik. Miriádok gyűlnek izzó heve köré mígcsak a fény csökkenni nem kezd. Tüze egyre halványabb. Ekkor hangzik fel a második hang.

NEGYEDIK SZABÁLY

Hang, fény, rezgés és a forma keverednek, egymásba olvadnak, s így a mű egy. Törvény szerint halad és a munka előrehaladását már semmi nem akadályozhatja meg. Az ember mélyen lélekzik. Összpontosítja erőit, és kiveti magából a gondolatformákat.

ÖTÖDIK SZABÁLY

Három dolog foglalja el a Szoláris Angyalt mielőtt a megalkotott burkolat tovább halad lefelé: a vizek állapota, annak a biztonsága aki így alkot, és az állandó elmélyülés. Így a szív, a torok és a szem hármas szolgálatra fogott össze.

HATODIK SZABÁLY

Az alsó négy dévái érzik az erőt, amikor a szem megnyílik; lendületet kapnak és elveszítik mesterüket.

HETEDIK SZABÁLY

A kettős erők megmutatkoznak azon a szinten, amelyiken az éltető hatalmat kell kutatni; a két ösvény szembesül a Szoláris Angyallal; a sarkok váltakoznak. A meditáló választás elé van állítva.

NYOLCADIK SZABÁLY

Az Agniszurják felelnek a hangnak. A vizek áradnak és apadnak. A mágus őrizkedjék, nehogy belefulladjon azon a ponton, ahol föld és víz találkoznak. A kettő között félúton, sem nem szárazon sem nem vízen kell megtalálni a helyet, ahol meg lehet vetni a lábat. Ahol a víz, föld és levegő találkoznak, ott a varázslat végrehajtásának helye.

KILENCEDIK SZABÁLY

Most a sűrítés következik. A tűz és a vizek találkoznak, a forma tágul és növekedik. Helyezze a mágus a formát a megfelelő pályára.

TIZEDIK SZABÁLY

Mihelyt a vizek megfürdették a megalkotott formát, felszívódnak és felhasználódnak. A forma megnövekszik erejében; így folytassa a mágus, amíg a mű kielégítő nem lesz. Ezután a külső építők hagyjanak fel tevékenységükkel, és következzék a belső munkások ciklusa.

TIZENEGYEDIK SZABÁLY

A munkásnak most három dolgot kell a törvénnyel végrehajtania. Először: állapítsa meg a formulát, amellyel az életeket a körülvevő falak közé zárhatja; azután: ejtse ki a szavakat, amelyek megmondják nekik, hogy mit kell tenni, és hová kell tenni, ami elkészült; és végezetül: rebegje el a misztikus mondatot, amely megmenti őt azok működésétől.

TIZENKETTEDIK SZABÁLY

A szövedék lüktet. Összehúzódik és kitágul. Ragadja meg a mágus a felező pontot, s így szabadítsa fel a „bolygó foglyai" közül azokat, akiknek a hangja megfelelő magasságú és pontosan arra van hangolva, amit készíteni kell.

TIZENHARMADIK SZABÁLY

A mágusnak fel kell fognia a négyet; vegye észre művében a lila árnyalatot, amit ők nyilvánvalóvá tesznek, és így szerkessze meg az árnyékot. Amikor ez megvan, az árnyék felöltözik, és a négy hétté válik.

TIZENNEGYEDIK SZABÁLY

A hang kiárad. A bátor lélek számára elközelgett a veszély órája. A vizek nem lehettek ártalmára a fehér alkotónak, semmi nem tudta sem megfojtani sem megfullasztani. Most tűz és láng veszélye fenyeget, és még halványan bár, a feltörő füst is látható. És most, egy békés ciklus után, látogassa meg ismét a Szoláris Angyalt.

TIZENÖTÖDIK SZABÁLY

A tüzek megközelítik az árnyékot, de mégsem égetik meg. A tűztől védő burok elkészült. Énekelje a mágus a szöveget, ami összevegyíti a tüzet a vízzel.

Az „Értekezés a Kozmikus Tűzről” – ből

* * *

BEVEZETŐ MEGJEGYZÉSEK

Az Ember Három Aspektusa

* * *

Az ebben a könyvben vázolt elvek tanulmányozása és ezek gondos megfontolása közben bizonyos alapvető fogalmak születnek meg az emberben:

Először is, az egyes tanulók számára az elsőrendű fontosságú kérdés nem az adott tanító személyisége, hanem az igazság mértéke, amelyet képvisel, valamint a tanuló megkülönböztetni tudása igazság, részigazság és hamisság között.

Másodszor: a megnövekedett ezoterikus tanítással megnövekedett ezoterikus felelősség jár. Minden tanuló világosan mérje fel önmagát, és ne felejtse el, hogy megértésre csak a probléma és a környezete felismerésére szolgáló igazság megfelelő mértékével juthat, és hogy a tudat csak a közölt igazság gyakorlata révén tágul.

Harmadszor: hogy elsőrendű követelmény egy dinamikus ragaszkodás a választott úthoz, és szigorú állhatatosság, ami emelkedett és rendíthetetlen marad, bármi történjék is, és ez egy belülről vagyis szubjektíven ismert világba, dimenzióba, létálla-

potba nyíló kapuhoz vezet. Ez az a megvalósulási állapot, amely az erejéhez mért forma- és környezetváltozásokat hozza létre.

Ez a három figyelmeztetés mindenki részéről alapos megfontolásra érdemes, és a jelentőségét valamennyire fel kell fogni, hogy további valódi haladást lehessen elérni. Nem feladatom, hogy az előadott tanításhoz egyéni vagy személyes alkalmazási módszereket adjak. Ezt minden egyes tanulónak magának kell kidolgoznia.

Bölcsen megóvtátok a tanítást a mindenre ráterpeszkedő hatalom rontásától, és a ti könyveitek mögött nem állnak olyan hierarchikus hatalmaknak vagy támogatóknak ezoterikus alapelvei, mint amilyenek létrehozták bizonyos, egymástól olyan mértékben eltérő egyházi testületek és csoportok szűk korlátait, mint amilyen a Katolikus Egyház, a Christian Science (Keresztény Tudomány) – amelyek hisznek az Írások szóbeli inspiráltságában – , valamint számos (úgynevezett) ezoterikus szervezet. Sok ilyen csoportnak volt átka a suttogva ejtett szó: „Akik tudják, úgy kívánják...", „A Mester azt mondja...", „A Nagyok azt parancsolják...", és a birkák csoportja után és vakon tapossa egymást, hogy engedelmeskedjék. Úgy gondolják, hogy ezzel a rosszul értelmezett imádattal kapcsolatot teremthetnek némely hatalommal bíró személyekkel és rövidített úton juthatnak a Mennybe.

Bölcsen megóvtátok könyveiteket azoknak az észrevételeitől, akik magukat mestereknek, adeptusoknak és beavatottaknak hivatják. Névtelenségemet és helyezettsé-

gemet meg kell őrizzem, és rangomat mint egy idősebb tanulóét kell tekinteni, mint aki a tudatnövelésnek arra a fokára aspirál, ami számára a következő lépés. Csak annak van jelentősége, amit az igazságról mondok. Csak az inspiráció és a segítség, amit nyújtani tudok az úton zarándoklónak, az a döntő; a szorgalmas tanulónak rendelkezésére áll, amit tapasztalataimból okultam; és főként a szélesebb látókört, amelyben részem lehet (tekintve, hogy magasabbra másztam már fel a hegyre, mint némelyek) oszthatom meg másokkal. Ezen a ponton a tanulóknak szabadságában áll eltűnődni, kerülni a meddő találgatásokat lényegtelen személyekről, és körülményeik részleteiről.

Témánk a Lélek Mágiája lesz, és az alapgondolat, amely végigvonul mindenen, ami ebben a könyvben megjelenik, a Bhagavad Gita szavaiban található meg a következőképpen:

„Jóllehet Nem-született vagyok, a Lélek, mely nem múlik el, jóllehet én vagyok a Létezők Ura, mégis mint Úr saját természetem fölött, megnyilvánulok a Lélek mágikus hatalma által.”

Gita IV.6.

A legtöbb tudományos tanulmány szükséges alapja és előzetes lépése statisztikai és akadémikus, de ebben a könyvben mi az élet szempontját állítjuk a figyelem középpontjába, valamint az igazság gyakorlati alkalmazását a jelölt mindennapi életére. Tanulmányozzuk hát, hogyan válhatunk gyakorló mágussá, és hogyan élhetjük egy szellemi ember életét és egy elfogadott tanítvánnyá vált jelöltét, a mi különleges korunkban, állapotunkban és körülményeink között.

Ennek érdekében a Mágia Tizenöt Szabályához fogunk fordulni, ami egy korábbi könyvemben található, címe: ***Értekezés a Kozmikus Tűzről***. Magyarázatot fűzök hozzájuk, de nem foglalkozom kozmikus jelentőségükkel vagy szoláris és egyéb összefüggéseikkel és analógiáikkal, hanem alkalmazni fogom őket a jelölt munkájánál, és gyakorlati tanácsot fogok adni a lélek-kapcsolatok és lélek-megnyilvánulások jobb kialakítására. Bizonyos ismereteket adottnak tekintek, és feltételezem, hogy a tanulók követni tudnak és megértenek bizonyos szakkifejezéseket, amelyeknek használatát bevezetem. Nem csecsemőkkel foglalkozom, hanem érett férfiakkal és nőkkel, akik döntöttek egy bizonyos út mellett, és akik megfogadták, hogy a „világosságban” fognak járni.

Négy dolognak igyekszem ebben a könyvben eleget tenni, és három fajta emberhez szándékszom szólni. Ami a tanításokat illeti, azok négy alapelven nyugszanak. Ezek a következőkre irányulnak:

1. Megtanítani a spirituális pszichológia törvényeit, mint amelyek megkülönböztetendők a mentális és az emocionális pszichológia törvényeitől.
2. Megvilágítani az emberi lélek természetét, valamint rendszerbéli és kozmikus összefüggéseit. Ez megelőző lépésként magában foglalja majd a csoport összefüggéseket.
3. Bemutatni az összefüggéseket önmagunk és a külső burkolatok között, amelyeket benső valónk felhasználhat, s ilyen módon feltárni az emberi alkatra vonatkozó közgondolkodást.
4. Megvilágítani a szupernormális erők problematikáját és szabályokat adni azok biztonságos és hasznos kifejlesztéséhez.

Egy nagy átmeneti korszak vége felé tartunk, és az élet bensőbb birodalmai közelebb állnak hozzánk, mint valaha; szokatlan jelenségek és megmagyarázhatatlan események általánosabbak, mint minden korábbi időben, miközben telepatikus, pszichikai és más sajátságos dolgok kötik le még a hitetlenkedők, tudósok és vallásosak figyelmét is. Mindenhol keresik a jelenségek feltűnésének okait, s társaságok alakulnak kutatásukra és bemutatásukra. Hasonlóképpen sokan tévelyegnek erőfe-

szítésük közben, hogy olyan lelki körülményeket és energianyerő tényezőket alakítsanak ki magukban, amelyek e sajátos erők megnyilvánulását képesek előidézni. Ez a könyv megkísérli az általa nyújtott információkat beleilleszteni az életnek ma ismert sémájába, és meg fogjuk mutatni, hogy alapvetően milyen természetes és igaz minden, amit misztikusnak mondanak. Minden törvényeknek van alávetve és ezek a törvények kérnek megvilágítást most, hogy az ember fejlődése elért szépségük és valóságuk igazabb felfogásának szintjére.

Háromféle ember fog reagálni erre a könyvre. Ezek:

1. Azok a ***széles látókörű kutatók,*** akik hajlamosak elfogadni alapvető állításait mint munkahipotézist, amíg csak nem bizonyulnak tévesnek. Nyíltan kételkedők lesznek, de hajlandók átmenetileg, az igazság érdekében, kipróbálni a módszereket és követni a megfontolásra szánt tanácsokat.
2. ***Jelöltek és tanítványok.*** Ők azért fogják tanulmányozni ezt az értekezést, hogy jobban megértsék önmagukat, és mert keresik, hol segíthetnek felebarátaiknak. Utasításait nem fogják vakon követni, hanem kísérletezni fognak, gondosan ellenőrzik majd és megerősítik a Kortalan Bölcsesség a tanításoknak ebben a szakaszában a számukra előírt lépéseit.
3. ***Beavatottak.*** Ezek eljutnak egyfajta megértéshez, ami nem lesz nyilvánvaló az első csoportbéli számára, és amelyet a második csoportbéliek néhány fejlettebb

tagja is csak sejteni fog. Önmagukban már tudják számos megállapításának igazságát és felismerik nem egy törvény szubjektív kidolgozását. Ezek a természeti törvények három különféle területen fejtik ki hatásukat:

a) A fizikálison, ahol a sűrű formákban történő változások eredményeként mutatkoznak meg.
b) Az éterikuson, ahol az energiát mutatják, amely az anyagban létrejött eredmények mögött áll.
c) A mentálison, ahol azokkal az impulzusokkal foglalkoznak, amelyek az előbbi kettőt létrehozták.

Az ***Értekezés a Kozmikus Tűzről*** elsősorban a naprendszerrel foglalkozott és az emberi szempontokat és egymásra hatásokat csak annyira érintette, hogy bemutassa a résznek az egészhez és az egységnek a teljességhez való viszonyát.

Ez a könyv nagyobb részletességgel foglalkozik majd az emberi fejlődéssel és kibontakozással, rávilágítva az okokra, amelyek előidézték a jelen hatásokat; rámutat a jövőre és az eshetőségekre, valamint a kibontakozás lehetőségeinek természetére.

E könyv alapját négy alapelv képezi, amelyet az itt következő lapok tanulójának el kell fogadnia, minthogy egy megfontolásra és kipróbálásra érdemes hipotézist jelent. A Kortalan Bölcsesség egyetlen igaz kutatójától se várjuk el, hogy vakon adja bele-

egyezését az igazság bármiféle tálalásához; sőt inkább arra kérem a tanulót, hogy nyitott elmével és szigorúan mérlegelje és fontolja meg az elméleteket és elgondolásokat, a törvényeket és az igazságokat, amelyek oly sokakat vezettek ki a sötétségből a tudás és megélés világosságára. Az alapelveket a következőképpen lehet elősorolni, fontossági sorrendjük szerint:

I. Először is: ebben a mi megnyilvánult világegyetemünkben létezik egy Energia vagy Élet, amely felelős oka a különféle formáknak és az egész teljességét alkotó érző lények hatalmas hierarchiájának. Ez az ún. hylozoisztikus elmélet (mely szerint még a legelemibb teremtett dolog is rendelkezik érzetekkel), jóllehet ez a kifejezés csak zavart kelt. Ez a nagy Élet a monizmus alapja, és minden felvilágosodott ember monista. „Isten egy", ez minden igazságok netovábbja. Az élet minden formában jelen van, és a formák a központi egyetemes energia kifejezései térben és időben. A megnyilvánulásban az Élet hozza létre a létet és a létezést. Éppen ezért ez a dualitás ősoka. Ezt a dualitást – amelyet látni lehet, ha jelen van az objektivitás, és amely eltűnik, mihelyt a formai szempont megszűnik – számos megnevezéssel szokták illetni. Ezek közül – az egyszerűség kedvéért – a legmegszokottabbakat soroljuk fel itt:

szellemi	***anyagi***
Élet	Forma
Atya	Anya
Pozitív	Negatív
Sötétség	Világosság

A tanulóknak ezeket az alapvető egységeket világosan észbe kell venniük, amikor ennek a dualitásnak szükségképpen a végső meghatározásairól beszélgetnek, hiszen ezek ciklikusan mindenhol nyilvánvalóak.

II. A második posztulátum az elsőből nő ki, és megállapítja, hogy az egyetlen Élet, amely az anyag segítségével nyilvánul meg, létrehoz egy harmadik tényezőt, a tudatot. Ez a tudat, amely a két ellentétes pólus a szellem és az anyag egységéből jön létre, minden dolgok lelke; átitat minden szubsztanciát vagy objektív energiát; minden formát megalapoz, legyen ez a forma egy energia egység, amit egyetlen atomnak nevezünk, vagy egy ember, egy bolygó vagy egy naprendszer.

Ez az Önmeghatározás elmélete, vagyis annak a tanítása, hogy minden élet, amely az egy életet alkotja, a maga szférájában, a maga létállapotában, hogy úgy mondjam, az anyagba merül és olyan alakot ölt, ami által a különösen specifikus tudatállapota kialakulhat, ennek rezgése állandósul és így létezőnek ismerheti önmagát. Ennek megfelelően az egy élet a naprendszer közvetítésével stabil és tudatos entitássá válik, és lényegében, éppen ezért, az energiák, a mindenféle tudatszintek és minden létforma teljességévé. A homogén lesz a heterogén és mégis egység marad; az egy többféleségben nyilvánul meg és mégis változatlan marad; a központi egység úgy ismerszik meg időben és térben, mint sokféleség és különbözőség, és mégis, amikor tér és idő nincsenek (lévén ezek csak tudatszintek) csak az egység fog maradni, az egyetlen szellem lesz állandó, plusz egy növekvő rezgésszerű cselekvés, meg egy képesség a világosság fokozására, amikor a megnyilvánulás ciklusa ismét visszatér.

Az egy megnyilvánuló Életlüktető rezgésében minden alacsonyabb formájú élet megismétli a létezés folyamatát: – Istenek, angyalok, emberek és az életek miriádjai, amelyek a természet birodalmának formáin és a fejlődési folyamat cselekvésein keresztül fejezik ki magukat. Mindegyik önközpontúvá és önmagát meghatározóvá lesz.

III. A harmadik posztulátum, hogy a cél, amiért az élet formát ölt, a megnyilvánult lény szándéka: a tudat kibontakozása, vagyis a lélek revelációja. Ezt lehetne ***A Világosság Kifejlesztésének Elmélete*** címmel illetni. Amikor rájövünk, hogy a modern tudós is azt állítja, hogy a fény és az anyag egymást fedő fogalmak, s ezzel a Kelet tanítását visszhangozza, nyilvánvalóvá válik, hogy a pólusok egymásra hatása és az ellentétpárok súrlódása révén fény villan fel. Úgy találjuk, hogy a fejlődés célja fénymegnyilvánulások fokozódó sorozata. Fátyol mögött és minden formába rejtve nyugszik a fény. A fejlődés haladásával válik az anyag a fény egyre jobb vezetőjévé, ezzel is bizonyítva a Krisztus állítását: „Én vagyok a Világ Világossága."

IV. A negyedik posztulátum tartalmazza azt a megállapítást, hogy minden élet ciklikusan nyilvánul meg. Ez az ***Újraszületés Elmélete,*** vagyis a reinkarnációé, a periodikusság törvényének igazolása.

Ezek tehát a nagy alapigazságok, amelyek a Kortalan Bölcsesség alapját képezik – az élet létezésének és a tudatfejlődésének alapját a formák ciklikus felöltésén át.

Ebben a könyvben mindazonáltal a kicsiny életre helyezzük a hangsúlyt, az „Isten képére teremtett” emberre, aki a reinkarnáció módszerének segítségével kibontakoztatja tudatát, amíg csak ki nem virágzik az, mint teljessé vált lélek, amely fénytermészetű, és amelynek megvalósulása egy öntudatos lényé. Ez a kialakult egység, végső fokon, teljes intelligenciájával részt véve benne, beleolvad egy nagyobb tudatba, amelynek része.

Mielőtt a tárgyra térnénk, hasznosnak tartjuk bizonyos gyakran használt szavak meghatározását, hogy értsük azt is, amiről beszélünk, meg a használt fogalmak jelentőségét is.

1. ***Okkult.***

Ez a fogalom a lét rejtett erőinek megfogalmazása, valamint az életvezetés azon forrásainak, amelyek létrehozzák az objektív megnyilvánulást. Szándékosan használtuk itt a „vezetés” szót, mert a manifesztálódás a természet egész birodalmában valamely lény vagy egzisztencia életének, céljainak és tevékenység-fajtájának a kifejeződése, és így szó szerint is az élet vezetése (vagy külső természete vagy minősége). Ezek a tevékenységi források minden élet céljában el vannak rejtve, legyen az szoláris élet,

bolygólakóé, emberé vagy azé a Lényé, aki a tudatszinteknek és a természet birodalmának ***végső összegezése***.

2. ***Törvények.***

A törvény egy felsőbbrendű lényt feltételez, aki céltudatossággal és intelligenciával áldott, s így erőit összhangba hozza, hogy valamely tervet következetesen és állhatatosan kiérleljen. A szándék tiszta ismeretében ez az egyéniség működésbe hozza azokat a lépcsőket és szinteket, amelyek, ha megfelelő rendben kerülnek sorra, a tervet teljesedésbe viszik. A „törvény" szó a megszokott értelemben magában hordozza azt az elgondolást, hogy alárendel bennünket egy kérlelhetetlen és megváltozhatatlan történésnek, amelyet az alárendelt nem ért meg. Ez magában foglalja bizonyos szempontból a csoportindíttatásba alámerült egyén hozzáállását, és ennek az egyénnek a képtelenségét, hogy megváltoztassa ezt az indíttatást vagy elkerülje a kérdést. A törvényeket fontolóra vevő ember tudatában elkerülhetetlenül felmerül a legyőzöttség érzése – s hogy csupán mint levél sodortatunk a végzetünk felé, amelyről azonban csak spekulációk lehetségesek, és hogy egy erő uralkodik rajtunk, amely tulajdonképpen kivédhetetlen nyomást fejt ki ránk, és ezzel létrehoz ugyan csoporteredmé-

nyeket, de az egyén veszít vele. Az észnek ez a hozzáállása elkerülhetetlen, amíg csak az emberi tudat annyira nem képes kitágulni, hogy felfigyeljen a lényegesebb kérdésekre. Amikor magasabbrendű énjével való kapcsolódás révén része lesz az objektív dolgok megismerésében, és amikor a látomás csúcsaira kapaszkodva perspektívája megváltozik és látóköre kitágul, ráébred, hogy a törvény nem egyéb, mint annak a Lénynek a szellemi impulzusa, bátorítása és életmegnyilvánulása, akiben ő maga is él és mozog. Megérti, hogy ez az impulzus egy bölcsen irányított és szeretetre alapozott intelligens célt képvisel. Ezután már ő maga is alkalmazni tudja a törvényt, vagyis bölcsen, szeretettel és intelligensen annyit enged át önmagán ebből a szellemi életimpulzusból, amennyit az ő saját szervezete érzékelni, közvetíteni és felhasználni tud. Nem teremt többé akadályokat, hanem megkezdi az átadást. Véget vet a zárt, én-központú életciklusának és szélesre tárja az ajtót a szellemi energiák számára. Miközben ezt teszi rájön, hogy az utált törvény, amiben nem bízott, maga az éltető, tisztító elem, amely őt és Isten minden teremtményét megdicsőülés felé tereli.

3. ***Pszichikus.***

Ennek az erőnek kétfajta megnyilvánulása van, már ami az emberek világát illeti, és ezt világosan meg kell érteni. Az egyik az az erő, amely az emberinél alacsonyabbrendű természeti világokat élteti – a meglelkesítő energia, amely, minthogy egymásra hatásba került az anyag és az én energiáival, minden forma létrehozója. Ennek a találkozásnak a hatása az, hogy ad az anyag embrió intelligenciájának egyfajta rejtett érzékenységet és reagáló képességet, amely létrehozza azt a szubjektív valamit, amit állati léleknek hívunk. Ez az érzékeny tudatosság négy fokán, illetve szintjén létezik:

a. Az ásványvilág tudata.
b. A növényvilág tudata.
c. Az állatvilág tudata.
d. Annak az állati formának a tudata, amelyen keresztül a szellemi ember tevékenykedik, amely végül is nem más mint az előbbi csoport a maga legmagasabb rendű megjelenésében.

A második az a pszichikai erő, ami az emberek világában jön létre a szellem és az érzékeny anyag egyesülésének végeredményeként, és amely egy pszichikai központot alkot, amit mi emberi léleknek nevezünk. Ez a pszichikai központ egy erőcentrum, és az erő, amelynek ez az őrizője, vagyis amelyet ez képvisel, működésbe hoz egyfajta éberséget és reagáló érzéket, amely a planetáris élet lelkének sajátja, és egy csoport-tudatosságot, ami az állati lélektől eltérő rend képességeit és ismeretét hozza magával. Ezek végső soron meghaladják a korlátozó, eltorzító és bebörtönző állati lélek hatalmát, és széleskörű kapcsolatokat biztosítanak az embernek, valamint tudást, ami tévedhetetlen, mentes a hibáktól, és ami alkalmassá teszi őt a „mennyek szabadságára". Az emberi lélek szabad csapongásának hatása az állati lélek hatalmának esendősége és viszonylagos haszontalansága bizonyítására szolgál. Mindössze csak annyit szeretnék itt tenni, hogy bemutassam, milyen kétféle értelemben használják a „pszichikus" szót. Később majd foglalkozni fogunk az alacsonyabb rendű pszichikai természet növekedésével és fejlődésével, vagyis lelkével azoknak a hordozó testeknek, amelyekben az ember működik a három világban, azután pedig keresni fogjuk a módját, hogy megvilágítsuk az emberi lélek valódi természetét valamint az erőket amelyeket működésbe lehet hozni, mihelyt az ember fel tudja venni a kapcsolatot a saját szellemi központjával, a lélekkel, és élni tud ebben a lelki tudatosságban.

4. ***Kibontakoztatás.***

A naprendszer középpontjában az élet a világegyetem energiáinak olyan fejlődést elősegítő kibontakozását produkálja, ami a halandó ember számára elképzelhetetlen. Az energiaközpont, amit mi a halandó ember szellemi aspektusának nevezünk, ugyancsak egy fejlődést elősegítő kibontakozást hoz létre (az anyag felhasználásával) abban, amit léleknek hívunk, és az emberi világban, mely a ***forma***-megnyilvánulásoknak legfelsőbb foka. A természet három világában a létezés legmagasabbrendű produktuma az ember. Az ember, értem ezen a szellemi embert, egy inkarnált Istenfia. A természet világának mindegyik formája – az emberi, az állati, a növényi és az ásványi – szerepet játszik ebben a megnyilvánulásban. Az isteni harmadik aspektusának energiája hozzájárul a lélek, azaz a második aspektus megnyilatkozásához, az viszont nyilvánvalóvá teszi a legmagasabb rendű aspektust. Emlékezzünk arra, hogy H.P. Blavatsky ***„A Titkos Tan”***-ban ezt pontosan kifejezi: „Az életre mi úgy tekintünk, mint a létezés egyik formájára, ami, megnevezésünk szerint, az Anyagban nyilvánul meg, vagyis abban, amit – helytelenül szétválasztva – az ember szellemének, lelkének és anyagának nevezünk. A létezésnek ezen a szintjén az anyag a lélek megnyilvánulásának hordozója, a lélek pedig, egy magasabb szinten, a

szellem megnyilvánulásának hordozója; ez a három egy, az élet által szintézisbe hozott hármasság, és az élet áthatja mindegyiket."

Az anyag felhasználásával a lélek kibontakozik, és az emberi lélekben éri el a csúcspontját. Értekezésünk ennek a léleknek a kibontakozásával foglalkozik és hogy az ember ezt hogyan fedezi fel.

5. A ***Tudást*** három kategóriába lehet besorolni:

Az első ***az elméleti tudás***. Ez magába foglalja az ember minden tudatos ismeretét, de csak azt, amit maga is elfogadott mások megállapításai, valamint a különféle ismeret ágazatok szakértői nyomán. Tekintélyek megállapításain alapszik, és magában hordozza az írókba és szónokokba, valamint a gondolkodás sok és különböző területeit művelőknek szakszerű gondolkodásába vetett bizalom elemeit. Az igazságot, úgy elfogadva, amilyen, az elfogadó nem alakíthatta ki vagy igazolhatta, minthogy hiányzott hozzá a megfelelő gyakorlata, illetve berendezése. A tudomány előírásai, a vallások teológiái, valamint a filozófusok és gondolkodók leleményei minden területen átszínezik a nézőpontokat, s így a gyakorlatlan agyak készségesen elfogadják, s az átlagos agy ilyen.

Azután másodikként itt van a ***megkülönböztető tudás,*** aminek önmagában is kiválasztó minősége van és amely alapelvként szögezi le az egyre kifinomultabb tudományos módszerek intelligens befogadását és gyakorlati alkalmazását, valamint a vizsgálat hasznosítását, mindannak elvetését, ami be nem bizonyítható, és azoknak a faktoroknak az elkülönítését, amelyek megállják a próbát és összhangban vannak a felismert törvénnyel. A racionális, vitatkozó, skolasztikus és konkretizáló elme azzal az eredménnyel lép működésbe, hogy mindazt, ami gyermeteg, képtelen és igazolhatatlan visszautasítja, aminek eredményeképpen a gondolkodás mezői kitisztulnak. A megkülönböztető és tudományos folyamat képessé teszi az embert, hogy a háromféle világra vonatkozóan sok igazságra jusson. A tudományos módszer az emberi gondolkodás vonatkozásában ugyanazt a funkciót tölti be, mint amit a meditáció okkult módszere (a koncentráció első két szakaszában és a meghosszabbított koncentrációval) az egyén esetében. Helyes gondolkodási folyamatokat gerjeszt, az igazság nem lényeges és helytelen megfogalmazásait véglegesen eltörli vagy helyreigazítja, és a figyelem állhatatos központosítása akár egy gondolati magra, egy tudományos kérdésre, egy filozófiára vagy akár egy világhelyzetre végső tisztázást és a helyes ideák, egészséges következtetések folyamatos magunkba szívását eredményezi. A nagy filozófiai iskolák legkiválóbb gondolkodói egyszerűen az okkult meditáció exponensei, és a tudomány ragyogó felfedezései, a természet törvényeinek hibátlan megismertetői

és a helyesen levont következtetések megfogalmazásai akár a tudomány, akár a gazdaság, akár a filozófia, pszichológia vagy egyebek területén nem mások, mint az örök igazságok számbavétele a tudatunkkal (és következésképp az agyunkkal), valamint annak a jelzése, hogy fajtánk elkezdte a híd építését az objektív és a szubjektív gátja fölött, a formák világa és az ideák világa között.

Ez szükségszerűen elvezet a tudás harmadik ága, az ***intuitív tudás*** kibontakozásához. Az intuíció a valóságban csupán az elme felfogása a teremtés egyes tényezőiről, a megnyilvánulás néhány törvényéről és az igazság néhány szempontjáról, melyeket a lélek ismer, és amelyek az ideák világából csapódnak le és azoknak az energiáknak a természetével bírnak, amelyek minden ismertet és láthatót létrehoznak. Ezek az igazságok állandóan jelen vannak, ezek a törvények örökké érvényesek, de csak amint az elme tanul és fejlődik, összpontosul és széles látókörűvé válik, úgy ismerjük fel őket, értjük meg és alkalmazzuk végül az idő és a ciklus szükségleteihez és követelményeihez. Azok, akik így képezték elméjüket a tiszta gondolkodás művészetére, a figyelem összpontosítására és az igazságok következetes elfogadására, mindig is velünk voltak, de mindeddig kevesen és elszórtan. Ők voltak minden korok kiemelkedő elméi. Mostanra azonban már sokan vannak és egyre többen találhatók. Az emberi faj elméi a gyakorlati tanulás folyamatát végzik, és sokan egy új ismeret határmezsgyéjén billegnek. Az intuíció, amely a haladottabb gondolkodókat a tudás újabb területei-

re vezeti, előhírnöke annak a mindent tudásnak, ami a lelket jellemzi. Létezik az igazság minden dolog felől, ezt nevezzük mindent tudásnak, tévedhetetlenségnek, a hindu filozófiában ez a „helyes ismeret". Amikor az ember megragad belőle egy töredéket és az beleissza magát a faj tudatába, azt hívjuk egy törvény megfogalmazódásának, egyik-másik természeti folyamat felfedezésének. Mindeddig ez egy lassú és aprólékos vállalkozás volt. Később, és nem is nagyon sokára a fény be fog áradni, az igazság nyilvánvalóvá válik, és a faj elfoglalja örökségét – a lélek örökségét.

Egynémely megfontolásunk során feltevésekre kell hagyatkoznunk. Képzelődőnek és megbízhatatlannak tartják a látomást látókat azok, akiknek ez nem sikerül, mert hiányzik a megfelelő eszközük az észleléshez. Ha sokaknak van látomásban része, akkor már elfogadják a lehetőségét, és amikor az egész emberiség felébred és kinyílik a szeme, többé már nemigen beszélnek látomásról, hanem tényt állapítanak meg és törvényt hirdetnek ki. Ilyen a múlt története és ilyen lesz a jövő folyamata is. A múlt csupán feltételezett az átlagember szempontjából, és a jövő ugyancsak, de ennek a múltnak ő maga az eredménye, és a jövő a jelenlegi jellemzőinek és tulajdonságainak összességéből fog kialakulni. Ha ez igaz az egyénre nézve, akkor éppígy igaz az emberiség egészére nézve is. A természetnek az az egysége, amit a negyedik vagy emberi világnak hívunk, fizikai örökségének produktumát képezi; jellegzetességei érzelmi és értelmi kibontakozásának összessége, javai pedig mindazok, amiket sikerült ösz-

szegyűjtenie életciklusai alatt, míg birkózott a környezetével, – azaz a természet összes többi világával. Az emberi világban sok rejtett lehetőség lappang, jellegzetességek és tulajdonságok, amelyeket a jövő fog feltárni, s amelyek ugyanakkor meghatározzák majd a jövőt.

Tudatosan döntöttem úgy, hogy a meghatározhatatlannal és felismerhetetlennel kezdem. A lélek eddig még ismeretlen mennyiség. Nincs valódi helye az akadémikus és tudományos vizsgálódók elméleteiben. Bizonyítatlan, és még a nyitottabb gondolkodású akadémikusok is úgy tekintik mint lehetőséget, hipotézist, amely nélkülözi a bizonyítást. A faj tudatában nincs tényként elfogadva. Csak két ember-csoport fogadja el tényként: az egyik a hiszékeny, fejletlen, gyermeteg ember, aki a világ valamely szent iratán nőtt fel, s mivel vallásosan befolyásolt, elfogadja a vallások kategóriáit, mint lélek, Isten és halhatatlanság – anélkül, hogy kérdezősködne. A másik az a kicsi, de állandóan növekvő csoport, az Istent, a valóságot ismerők, akik saját tapasztalataikból ténynek ismerik a lelket, de létezését nem képesek kielégítően bizonyítani azok számára, akik csupán azt fogadják el, amit az agy meg tud ragadni, elemezni tud, bírálni és kipróbálni.

A tudatlan és a bölcs közös alapon találkozik, mint a szélsőségek általában. A kettő között helyezkednek el, akik se nem teljesen tudatlanok, se nem intuitíven bölcsek. Ők alkotják a tanult emberek tömegét, vannak ismereteik, de nem értik meg a

dolgokat, és akiknek még meg kell tanulniok különbséget tenni aközött, amit meg lehet ragadni racionális gondolkodással és a között, ami csak lelki szemmel látható, valamint a között, amit csak a magasabbrendű vagy elvont elme tud megfogalmazni és megismerni. Ez végezetül is eléri az intuíciót, ami a „tudás képessége" az intelligens és gyakorlott misztikus számára, aki – az érző és érzelmi természetet a maga helyére utalva – az elmét úgy használja, mint az összpontosítás középpontját, és ezen mint lencsén át néz a lélek világára.

AZ EMBER HÁROM ASPEKTUSA

Az egyik legfőbb eszköz, amelynek segítségével az ember a nagy végső összegezés megértésére jut, amelyet mi Makrokozmosznak hívunk – Istennek, aki a naprendszeren át működik – az önmagunk megértése révén lesz a miénk, és a delphói felszólítás, hogy „Ember, ismerd meg önmagad„ sugalmazott sürgetés volt azzal a szándékkal, hogy kulcsot adjon az ember kezébe az istenség misztériumához. Az analógia, vagyis a megfelelések törvényének révén a kozmikus folyamatok, a kozmikus alapelvek természete jelezve van az emberi lény működésében, felépítésében és jellemzőiben. Jelezve van, de nem megmagyarázva, sem pedig kidolgozva. Egyszerűen csak jelzőoszlopként szolgál, irányítva az embert az ösvényen, amelyen majd megtalálja a későbbi jelzőoszlopokat és a még határozottabb figyelmeztetéseket.

Három oldal felől közelíthető meg az emberi szervezet, amely oldalak a létezés három aspektusának szimbólumai, és csakis szimbólumai.

1. Az energia vagy aktiváló princípium, amely titokzatosan visszahúzódik a halál pillanatában, részben visszahúzódik az alvás óráiban vagy az öntudatlanságban, s amely, úgy látszik, az agyat használja tevékenysége székhelyéül, hogy onnan irányítsa a szervezet működését. Ez az energia elsődleges és közvetlen

kapcsolatban van a szervezet három részével: az aggyal, a szívvel és a légzőszervekkel. Ez a szellem mikrokozmikus szimbóluma.

2. Az idegrendszer idegszerkezeteivel, idegközpontjaival és az egymáshoz alkalmazkodó és érzékeny alkotóelemek sokaságával, amelyek segítenek koordinálni a szervezetet, hogy létrehozza a szervezetet mint egészet alkotó sokféle szerv és testrész közötti érzékeny visszajelzéseket, és amelyek abban is segítenek, hogy az ember tudomást vegyen környezetéről és érzékelje azt. Ez az egész érzékelő berendezés hozza létre a teljes emberi lény szervezett tudatosságát és összhangba hozott érzékenységét, először önmagán mint egységen belül, másodszor pedig fogékonyságát és érzéki reagálásait a világra, amelyben szereplőként jelen van. Ez az idegszerkezet, amely összehangol, összefüggésbe hoz és megteremt egy külső és belső csoporttevékenységet, először is az idegrendszer három részén keresztül nyilvánul meg:

   a) Központi idegrendszer
   b) Érzékelő idegrendszer
   c) Perifériás idegrendszer

Szoros összefüggésben van az energia-aspektussal, lévén hogy az energia a berendezést a test éltetésére használja, hogy létrehozza összehangolt tevékenységét és működését, és hogy értelmes összefüggést teremtsen a világgal, amelyben szerepe van. Ez helyezkedik el a háttérben a testtermészetű sajátosság, a hús, a csont, az izomzat tömege mögött. Ugyanakkor két tényező motiválja és irányítja:

a) Az energiák összessége, ami egyenlő az egyéni életerő fejadaggal.
b) Annak a környezetnek az energiája, amelyben az egyén létezik, és amelyen belül kell feladatát teljesítenie és eljátszania szerepét.

Ez az idegrendszer, amely összehangol, az idegeknek ez az egymásra ható és érzékeny hálózata az emberben a lélek szimbóluma, egy belsőbb szellemi valóság külsőbb, látható formája.

3. És végezetül van a testként leírt hús, izom és csont teljessége, amit az ember hordoz, és amit az idegrendszer hangol össze, energiával pedig a bizonytalanul meghatározott „élet” lát el.

Átvíve ezt a gondolatot – hogy illusztráljuk – a gondolkodás más területeire is, az aspektusoknak ez a hármassága láthatóan működik. A vallási világban, mint az ezoterikus tanítás, a nagy világvallások szimbológiája és tana, valamint a külső szervezetek. A kormányok esetében adva van a nép akaratának összessége, legyen az bármi is, a megfogalmazott törvények, valamint a külső adminisztráció. Az oktatásban a tanulni akarás, a művészetek és tudományok, valamint a nagy, külsődleges oktatási rendszerek; a filozófiában a bölcsességre törekvés, az egymással sokféle vonatkozásban álló gondolati iskolák, valamint a tanítások külső megjelenése.

Ilyenformán ez az örökös háromság végigvonul a megnyilvánult világ minden részlegén, akár ha úgy tekintjük, hogy megfogható, vagy úgy, mint ami érzékeny és koherens, vagy pedig mint energiát adó. Ez az intelligens tevékenység, amit eddig nehézkesen „odafigyelés”-nek hívtak; ez maga a figyelemre való képesség, benne foglaltatik a környezetre való érzékeny reagálás és a válaszadás apparátusa, a lélek isteni kettőssége; ez az amire az érzékeny berendezés felfigyel. Ez, amint később

látni fogjuk, egy fokozatosan növekvő valóság, amely mindinkább az ezoterikus és bensőbb területekre terjed át.

Ez a három aspektus meglátszik az élet isteni egységén, az emberen. Először önmagában ismeri fel, azután meglátja környezete minden alakjában, végezetül megtanulja ezeket az aspektusokat összevetni az isteni megnyilvánulás más formáinak hasonló aspektusaival. A formák közötti megfelelő összefüggés a bolygó fizikai életének összhangját és jó irányú helyreigazítását eredményezi majd. A megfelelő reagálás a környezetre megfelelő kapcsolatot eredményez a lélek aspektussal, amely rejtve van minden alakban, és megfelelő összefüggéseket fog létrehozni a belső idegstruktúra különféle részei között a természet minden területén, az ember alattiban éppúgy, mint az ember felettiben. Idáig mindez gyakorlatilag ismeretlen volt, de rövidesen elismerést nyer, és ha bebizonyosodik és megvalósul, fel fogják fedezni, hogy a testvériség és egység alapjai ezen belül helyezkednek el. Ahogyan a máj, a szív, a tüdő, a gyomor és egyéb szervek létükben és szerepükben elkülönülnek egymástól a testen belül és mégis egyesülnek és kapcsolatba kerülnek egymással keresztül-kasul a testben az idegrendszer közvetítésével, ugyanígy ki fog derülni, hogy a világon az olyan organizmusoknak, mint a természet egyes területei, megvan a maguk külön élete és feladata, mégis összefüggésbe és összhangba hozza őket egy ilyen

bonyolult érzékelő rendszer, amit néha a minden dolgok lelkének mondanak. Ez az anima mundi, a mögöttes tudat.

A hármasságokkal foglalkozva, amelyeket oly gyakran emlegetünk, ha az istenségről beszélünk, mint például: a szellem, lélek, test – élet, tudat és forma – érdemes megjegyeznünk, hogy ezek az egyetlen életen belüli megkülönböztetésekre utalnak, és mennél több ilyen hármassággal ismerkedik meg közelebbről valaki, az embereknek annál szélesebb körével kerül összhangba. De ha valaki a dolgokkal okkult és szubjektív módon foglalkozik, és ha a tárgy, amiről ír, a meghatározatlanról szól, nehézség merül fel. Nem nehéz leírni egy ember személyes megjelenését, ruházatát, alakját és a tárgyakat amik körülveszik. A nyelv bőségesen elegendő a konkrét dolgok és a formák világának leírására. De ha valaki bátorkodik hozzáférhetővé tenni elgondolását képességéről, jelleméről és természetéről, nyomban szembekerül az ismeretlen problémájával, azzal a meghatározhatatlan, láthatatlan résszel, amelyet csak érzünk, de ami legnagyobb részt felfedetlen marad, sőt, meghatározatlan még magának az embernek is. Hogyan is írhatjuk le a nyelv segítségével?

Ha ez így van az emberrel, mennyivel nagyobb a nehézségünk, amikor szavak segítségével próbáljuk kifejezni azt a kifejezhetetlen teljességet, aminek fő megkülönböztető összetevőiként a szellem, lélek, test szavakat használjuk. Hogyan határozzuk meg a meghatározhatatlan életet, amit az emberek (a megértés kedvéért) az aspektu-

sok vagy személyiségek hármasságára korlátoztak és választottak szét, az egészet Istennek nevezve?

Mégis, ha az Isten szétválasztása egy hármasságra egyetemes, és időtlen idők óta használatban van, ha minden ember – ősi és modern – ugyanannak a hármasságnak a fogalmát alkalmazza, hogy egy intuitív valóságot kifejezzen, akkor figyelembe kell vennünk ezt a használatot. Hogy egy napon esetleg majd másképp gondoljuk és fejezzük ki az igazságot, az lehet, de a mai átlagos gondolkodó számára a szellem, lélek és test kifejezések állnak rendelkezésre, hogy összefoglalják az isteni megnyilvánulást, mind a világegyetem istenségére, mind pedig a kisebb istenségre, magára az emberre vonatkozóan. Minthogy ez az értekezés a gondolkodó emberi lényekhez szól, nem a kikristályosodott gondolkodású teológusokhoz, sem pedig az elméletileg elfogult tudósokhoz, ragaszkodni fogunk a jól bevált terminológiához, és megpróbáljuk megérteni, hogy mi van e kifejezések mögött, amelyekkel az ember megkísérelte megmagyarázni magát az Istent.

„Az Isten Szellem, és akik imádják Őt, kell, hogy Szellemben és Igazságban imádják" állapítja meg a világ egyik Írása. „Vált az ember élő Lélekké", található ugyanennek az Írásnak egy másik helyén. „Imádkozom Istenhez, hogy egész szellemeteket, lelketeket és testeteket őrizze meg feddhetetlenül" – mondta a Fehér Páholy nagy beavatottja; és a legnagyobb, aki még eddig velünk volt fizikai alakban a Föl-

dön, egy korábbi bölcs szavait ismételte, amikor így szólt: „Én mondtam: istenek vagytok / a Legfelségesebb fiai mindnyájan /". Ezekben a szavakban az ember hármasságát, isteni voltát és viszonyát az Élethez, Akiben él és mozog és létét bírja, keresztény szempontból érintettük, és az összes nagy vallás azonos kifejezéseket használ erre a viszonyra.

a. Szellem. Élet. Energia.

A szellem szót arra a meghatározhatatlan, megfoghatatlan alapvető impulzusra vagy Életre alkalmazzuk, amely minden megnyilvánulásnak az oka. Ez az Élet lehelete és az éltető energiának az a ritmikus beáramlása, amely ugyanakkor mint vonzóerő is megnyilvánul, mint a tudat vagy lélek és az atomi anyag összessége. Ez ugyanaz az összefüggés a nagy Létezésben, a Makrokozmoszban, mint ami a kis létezésben, vagy mikrokozmoszban az éltető, működtető tényező, amit az ember életének nevezünk; ezt a testben a légzés jelzi, ami megszűnik vagy elszáll, amikor az életpálya végetér.

Mi ez a valami, ki mondja meg? Követjük visszafelé a lélek –, vagyis tudat-aspektusig, és a lélektől a szellemig (ahogyan az egyetlen lélegzet három aspektusát

nevezzük), de a valóságban mit jelentenek ezek a szavak, kinek van bátorsága megmondani?

Ezt az ismeretlen valamit különféle nevekkel illetjük sajátos gondolati iskolánk alapján; megpróbáljuk szavakkal kifejezni, és végül is mondjuk Szellemnek, Egyetlen Életnek, Monádnak, Energiának. Ismét emlékeztetnünk kell rá, hogy ennek az egyetlen életnek a megértése teljesen relatív. Akik elmerülnek a lét formai oldalában, a fizikai vitalitás, érzés, benyomások vagy a mentális erők fogalmaiban gondolkodnak és soha nem haladnak túl az egyesített élettudaton, amelynek a fentiek mind csak megkülönböztető jelzői. Azok viszont, akiket inkább a metafizikai megközelítés érdekel, és a lelki élet inkább mint a formák aspektusa, felfogásukat a lelki megnyilvánulások kifejezéseivel közlik, és – testi természetük személyes, önző reakcióit meghaladva – az élet nyelvén fogalmazzák meg gondolataikat, a minőség nyelvén, a csoport akaratén, azaz hatalomén, a csoport összehangolódás nyelvén, azaz a szeretet-bölcsességén, és a csoport intelligencia avagy tudás nyelvén, azaz a testvériség nyelvén.

De még ezt is szeparatívnak lehet találni, ha nagyobb egységeket választunk, mint amiket alacsonyabb fokon fel lehet fogni. Ezért a beavatott, különösen a harmadik beavatás után még összefoglalóbban kezd gondolkodni, és az igazságot a maga számára a Szellem, az Élet és az Egy fogalmaival fogja kifejezni. Ezek a kifejezések a

számára valami meghatározót jelentenek majd, de valami olyan egészen eltérőt a hétköznapian gondolkodó emberiség felfogásától, hogy szükségtelen tovább terjengenem erről.

Ez elvezet engem egy pontig, amivel foglalkoznom kell itt, mielőtt tárgyunkat tovább boncolgatnám. Az ***Értekezés a Kozmikus Tűzről*** – ben és a korábbiakban itt is gyakran merült fel, hogy a tanítás eljut egy bizonyos pontig, azután félbeszakad, azzal a megállapítással, hogy általában az ember reagálása az igazságra – a fejlődésében elért szintje szerint –, illetve a tanítvány-tanulóé és a beavatotté különbözik egymástól. Ez szükségszerűen így van; a szavakba mindenki beleolvassa a maga tudatállapotát; egyikünknek sem fog sikerülni a fejlődés létrájának magasabb fokán állók kialakultabb reagálásának kifejezéseivel fogalmazni. Az átlagos olvasó azonban ellenáll annak, hogy sajátjánál tágabb nézőpontokat erőltessenek rá, és ha azt mondjuk, hogy „Szükségtelen tovább elemeznünk a kérdést, hiszen azt csak egy beavatott érthetné meg", ez csupán bosszantaná és azt hitetné el vele, hogy a szerző kibúvót keresvén (maga sem értvén a dolgot) néhány efféle kifejezéssel menti magát. Amiképpen egy tudományos értekezés értelmetlennek és szavak puszta zagyvalékának tűnik az átlagos kisiskolás előtt, de a téma szakértője számára tiszta meghatározásokat és jelentést hordoz gyakorlatból és elmebéli fejlettségből következően, azonképpen vannak, akiknek a számára a lélek és annak természete mint tárgy – aho-

gyan az efféle tanításban feldolgozásra kerül – annyira tiszta és világos, mint napjaink irodalma az átlagos olvasó előtt, és a „bestseller"-ek a nagyközönség számára. Kisebb számban bár, de ugyanígy vannak olyan előrehaladott lelkek, akiknek a szellem és annak természete ugyancsak ésszerű és érthető tárgy, amelyet a lélekkel mint eszközzel és a lélek erőinek segítségével tesz magáévá és fog fel, mint ahogyan el lehet jutni a lélek megértésére az elme helyes alkalmazása révén is. Egy teljesen alacsonyabb szinten, tudjuk, könnyű megérteni a fizikai test természetét a vágyvilág tanulmányozása és helyes alkalmazása segítségével. Csak egyfajta gőg, és az időleges korlátok elismerésének visszautasítása ébreszti fel az olvasóban a nemtetszést az olyan egyébként helyes és igaz mondat iránt, amely szerint: „Ha majd előrehaladottabb leszel, megérted a fentebb elmondottakat." Ezt világossá kell tenni.

A Bölcsesség Mestere számára a szellem természete, vagyis az élet pozitív középpontja, amelyet minden forma magában rejt, semmivel sem titokzatosabb, mint a lélek természete az ezoterikus pszichológus számára.

Az élet forrása, azaz a szint, vagy állapot, amelyből az élet kiáramlik, az adeptusok karának nagy Rejtett Misztériuma. A szellem természete, minősége és kozmikus energia-fajtája, rezgéstartományának mértéke és alapvető kozmikus megkülönböztető jegyei a harmadik fokozat fölötti beavatottak tanulmányának tárgya és kutatásának területe. Ehhez a tanulmányozáshoz egy teljesen kifinomult intuíciót

hoznak magukkal és azt a mentális értelmező képességet, amelyet reinkarnációs ciklusuk során kifejlesztettek. Lelkük felébredett és kifejlődött belső fényét alkalmazzák annak az életnek az értelmezésére és megértésére, amely (elválva a formák világától) megmarad a magasabb tudatszinteken, és a mi naprendszerünkbe valamely külső létközpontból hatol be. Ezt a fényt (amely bennük van és amit tetszés szerint alkalmazni és használni tudnak) két irányba vetítik, miközben a lehető legközbülső szinten helyezkednek el, és úgy tevékenykednek, ahogy csak akarnak a buddhi, azaz intuíció szintjén. Fényt vetnek a formák világára, ismernek mindent és mindent helyesen értelmeznek; belevilágítanak ezzel a fénnyel a három felső szint forma nélküli világába is (forma nélküli az intuíció szintje alatti három világ embere szempontjából) és állandó növekedés közben igyekeznek megérteni annak a természetét és értelmét, ami sem nem test, sem nem lélek, sem nem erő, sem nem anyag, de ami a világegyetemben mindegyiknek oka.

Végül is a beavatott átmegy a legmagasabb szoláris beavatáson és már a monád teljes tudatával képes működni; olyan felismerés válik számára lehetővé, amely elvált már a csoportformáktól is, és a ködös felhőburkolattól, amely elfátyolozta és elrejtette az Egyet. A legmagasabbrendű tudattípusok a monád szintjéről fejtik ki tevékenységüket (mint ahogyan az alacsonyabbfokú beavatott a lélek szintjéről), és olyan látási szerveket és tudási eszközöket használnak, amelyekről az átlagembernek fo-

galma sincs; ők áthatják vagy éberségük hatósugarán belül magukba foglalják az életnek, tudatnak és formának a teljességét, amit mi Isten szóval jelölünk. A magasabb fokozatoknak ezek a beavatottjai ezután felfigyelnek egy rezgésre, egy megvilágító fényre, egy irányító, hívó hangra, ami egészen a mi naprendszerünkön kívülről sugárzik. Az egyetlen mód, amelynek segítségével fogalmat alkothatunk magunknak a folyamatról, amely az isteni tudat kiterebélyesedése során zajlik az emberben az, ha tanulmányozzuk az elme és az agy viszonyát, és megfigyeljük, hogy mi történik, amikor az agy az elme intelligens eszközévé válik; azután tanulmányozzuk a lélek viszonyát az elméhez, és hogy mi következik be, amikor az embert a lelke irányítja, és felhasználja az észt, hogy az agy segítségével ellenőrizze a fizikai síkon zajló tevékenységet. Ebben a háromban – a lélekben, az elmében és az agyban – van meg az analógia és a kulcs a szellem, a lélek és a test, valamint ezek szoros együttműködésének megértéséhez. Ez volt a témája ***A Lélek Fénye*** c. könyvnek. Az abban a könyvben tárgyalt körülmények tökéletesítése után bekövetkezik még egy kibontakozás, amikor a szellemi aspektus, az ember energiaforrásának kisugárzása kezdi felhasználni a lelket (az intuíción keresztül), és azoknak a törvényeknek, ismereteknek, erőknek és inspirációknak bélyegét nyomja a lélektudatra, amik a lelket a szellem vagy monád eszközévé teszik éppúgy, ahogyan egy korábbi szinten (az ész útján) a személyes ember vált a lélek eszközévé. Ezen a korábbi szinten a fejlődés kétszeres

volt. Amilyen mértékben a lélek ellenőrzést gyakorolt az ész segítségével, úgy vált az agy érzékennyé a lélek iránt. Az embernek kinyílt a szeme az önmaga megismerésére, amilyen a valóságban, és normális fejlődésének három világára; később csoporttudatúvá vált, s nem volt többé elkülönült individuum. Amint a lélek egyre inkább a szellem uralma alá került, azzal analóg módon hasonló két szint tűnik elénk:

Először is a tanítvány nemcsak a saját csoportjáról és a kapcsolódó csoportokról szerez tudomást, hanem a tudata is úgy kitágul, hogy már planetáris tudatnak lesz nevezhető.

Másodszor, ezt a planetáris látásmódot kezdi beleolvasztani egy még nagyobb szintézisbe, és fokozatosan kiépíti a nagyobb élettudatot, amely magában foglalja a planetáris életet, ahogyan az ember fizikai kifejeződéseiben magában foglal élő organizmusokat, mint a szív és agy. Amikor ez bekövetkezik, akkor kezdi teljesen megérteni a szellem jelentőségét, az egyetlen életét minden forma mögött, a központi energiáét, ami minden megnyilvánulás oka.

Az átlagos tanuló úgy reagál a fentebbieket olvasva, hogy nyomban a testi természetünkre gondol, hogy az miként fejez ki ilyen vagy olyan energiákat. Így a dualitás

az, amit észrevesz, és ami alkalmazza ezt a dualitást, az már jelen van a gondolkodásban. Mégis az egyik fő követelmény az okkult jelölttel szemben ebben az időben, hogy törekedjék az egyetlen valóság feltételeiben gondolkodni, mert az nem más mint maga az energia. Éppen ezért van értelme, hogy ennek a nehezen érthető tárgynak a megbeszélésekor kiemeljük azt a tényt, hogy a szellem és az energia egymásnak szinonimái és felcserélhetőek. Csakis ennek felismerése révén juthatunk el a tudomány és a vallás kibékítéséhez, és hogy megértsük az aktív jelenségek világát, amely körülvesz bennünket és amelyben mozgunk.

Szerves és szervetlen – nagyrészt e két kifejezés felelős azért a sokféle zavarért és éles megkülönböztetésért, ami számos ember fejében van a test és szellem között, az élet és a forma között, és ez vezetett ahhoz, hogy nem fogadják el a lényegi azonosságot, amely e fogalompár között van. A többség úgy tekinti ezt a világot, amelyben élünk, mintha valóban szilárd és megfogható lenne, de mégis rendelkezne valamilyen titokzatos erővel (elrejtőzve benne), amely létrehozza a mozgást, a cselekvést és a változást. Ez persze a dolog nyers ábrázolása, de kellően összegezi a nem intelligens magatartást.

Az ortodox tudós jórészt struktúrákkal és viszonylatokkal van elfoglalva, formák összetételével, azzal a tevékenységgel, amelyet az összetett formák részei végeznek, valamint ezek egymásra hatásával és összefüggéseikkel. A vegyi anyagok és elemek,

működésük és szerepük, szoros összműködésük, amivel kialakítják az összes formát a természet birodalmaiban, kutatásuk tárgyát képezik. Az atom, a molekula és a sejt természete, funkciójuk, erő-megnyilvánulásaik minősége és a különböző cselekvés fajták, az energiák jellegére és természetére vonatkozó problémák megoldása – a természeti és anyagi világ különböző formáiba sűrítve vagy kerítve – a gondolkodás legkiválóbb elméit késztetik megfontolásokra. Mégis, a 'Mi az élet?' vagy 'Mi az energia?' vagy 'Mi a megvalósulás folyamata és a lét természete?' típusú kérdések megválaszolatlanok maradnak. A Miért? és a Mivégből? problémáját értelmetlennek, spekulatívnak és majdnem megoldhatatlannak tekintik.

Jóllehet tiszta okfejtéssel, az intuíció helyes alkalmazásával e problémákat meg lehet oldani és e kérdéseket meg lehet válaszolni. Megoldásuk a beavatás egyik mindennapos felismerése és eredménye. Az igazi biológusok a misztérium beavatottjai, mert rendelkeznek az életnek és az élet értelmének megértésével, és annyira azonosulnak az élet alapelveivel, hogy az energia és hatásainak fogalmaiban gondolkodnak és beszélnek, és a planetáris hierarchia munkájával kapcsolatos minden tevékenységük egynéhány alapvető képletre épül, amelyek úgy foglalkoznak az élettel, ahogyan az érzékelhető három megkülönböztetése, vagyis aspektusa – energia, erő, anyag szerint.

Itt meg kell említenünk, hogy csak amikor megérti önmagát az ember, akkor értheti meg a teljességet, akit Istennek hívunk. Ez ugyan szokványos igazság és okkult közhely, de ha munkálkodunk rajta, akkor felismeréshez vezet, ami a jelenleg „ismeretlen Isten"-t elfogadott valósággá teszi. Hadd próbáljam ezt illusztrálni:

Az ember önmagát élőlénynek tekinti, és a halált egy titokzatos folyamatnak mondja, amelyben valami, amit az élet leheleteként jelöl meg, visszahúzódik. E visszahúzódással az alak szétesik. Az összetartó éltető erő elszáll, és amit eddig testként ismertünk, széthullik alapelemeire.

Ez az életprincípium, ez a Lét alapvető lényege, ez a titokzatos és megfoghatatlan tényező az a kapcsolat az emberben, amit a makrokozmoszban szellemnek vagy életnek nevezünk. Mint ahogyan az emberben az élet fogja egybe, lelkesíti meg, élteti és hozza mozgásba a formát, s teszi ezáltal őt élőlénnyé, ugyanígy Isten élete ahogy a keresztények mondják – ugyanezt a célt szolgálja az univerzumban, s hozza létre azt az egybetartozó, élő és éltető együttest, amit naprendszernek hívunk.

Ez az életprincípium az emberben háromféle módon nyilvánul meg:

1. Mint irányító akarat, cél, alapvető kezdeményezés. Ez a mozgató energia, amely létét működővé teszi, létbe hívja, megállapítja élethatárait, átsegíti őt a – hosszabb vagy rövidebb – éveken, és elvonja magát az életciklus lezárásakor. Ez a szellem az emberben, ami megnyilvánul mint élni, létezni, cselekedni,

küzdeni, fejlődni akarás. Legalacsonyabbrendű aspektusában a mentáltest vagy természet segítségével működik, és ami a sűrű fizikumot illeti, az agy révén ad hírt magáról.

2. Mint összetartó erő. Ez az a jelentős alapminőség, amely minden egyes embert mássá tesz, amely létrehozza a hangulatok, vágyak, tulajdonságok, komplexusok, gátlások, érzések és jellegzetességek összetett megnyilvánulását, amelyekből az ember sajátos pszichéje származik. Ez a szellemi vagyis energia-aspektus valamint az anyagi vagy testi természet közötti összjáték eredménye. Ez a megkülönböztetett, szubjektív ember, színe vagy egyéni hangja, ez az, ami megadja a teste rezgési tevékenységének arányát, kialakítja sajátos alakját, s ami felelős szerveinek, mirigyeinek és külső jegyeinek állapotáért és természetéért. Ez a lélek, és – legalacsonyabb szintjén – látható, hogy működését az érzelmi, vagyis asztrál természete segítségével fejti ki, és ami a sűrű, fizikai testet illeti, a szív segítségével.

3. Mint az atomok és sejtek tevékenysége, amelyekből a fizikai test van felépítve. Ez azoknak a kis életeknek az összessége, amelyekből az emberi szervek, a teljes ember összetevői vannak összeszerkesztve. Ezeknek megvan a maguk élete és tudata, ami teljesen egyéni és azonosítható. Az életprincípiumnak ez az

aspektusa az éter-, azaz éltető testen át működik, a megfogható formák szilárd mechanizmusa vonatkozásában pedig a lép segítségével.

Éppen ezért emlékezzünk rá, hogy lehetetlen számunkra a szellem vagy az Isten meghatározása. Ha valaki azt mondja, hogy a szellem kifejezhetetlen, meghatározhatatlan ok, a kisugárzó energia, az egyetlen élet és a lét forrása, minden erő teljessége, minden tudatállapoté és minden formáé, az életnek és mindannak az összessége, ami ebből az életből megnyilvánult, önmaga és nem-önmaga, erő és mindaz, amit az erő motivál, tulajdonképpen elkerüli a lényeget, a lehetetlent kísérli meg és az igazságot szóalakzatok mögé rejti. Ez elkerülhetetlen addig, amíg a lélektudatot meg nem ismertük, amikor is a forma nélküli Egy felismerhetővé válik az intuíció tiszta fényén keresztül.

Az első lecke, amit meg kell tanulnunk, hogy értelmünk – érzéketlen lévén még a rejtett intuíciókra – nem tesz bennünket képessé, hogy biztonsággal megállapíthassuk valamiről, hogy ez az, vagy valami más; meg kell tanulnunk, hogy amíg nem tudunk a lélek-tudatunk szerint működni, addig nem ránk tartozik, hogy megmondjuk, mi igen és mi nem; meg kell tanulnunk, hogy amíg nem vetettük alá magunkat a szükséges gyakorlatoknak, addig nem vagyunk abban a helyzetben, hogy bármit állíthatnánk vagy tagadhatnánk. Magatartásunk legyen a logikus kérdezőé, érdeklődésünk a kutató

filozófusé, legyünk hajlamosak elfogadni valamely hipotézist annak lehetősége alapján, de ne legyünk hajlamosak semmit elismerni bizonyított igazságnak, amíg meg nem ismertük a magunk számára és magunkban. Én mint a magasabb misztériumok jelöltje, és mint aki huzamosabb ideje kutakodhatott bennük, mint arra sokaknak lehetősége lett volna eddig, írhatok dolgokról, amiket egyelőre lehetetlen bebizonyítani előttetek és a nagyközönség előtt, amely olvassa ezeket az utasításokat. Számomra ezek igazságok lehetnek, és azok is, és bizonyított tények, s nekem ez elegendő is. Nektek úgy kell tekintenetek rájuk, mint az igazságkeresés irányára utaló fontos lehetőségekre és javaslatokra, de ne engedjétek meg magatoknak, hogy ezen túllépjetek. Ezeknek az utasításoknak az értéke összességükben és az összehangolt és egymásra vonatkoztatott megállapítások alépítményében van, amelyeket egészként kell számításba venni és nem részleteiben, két okból is:

1. A nyelv, mint már korábban említettem, elfedi az igazságot, nem pedig felfedi. Ha az igazságot elfogadja valaki, az azért van, mert a kutató tanuló talált egy igazság magvat magában, amely segít megvilágítani a lépteit, amint lassan és fokozatosan nyomul előre.

2. Nagyon sokféle gondolkodás van, és nem várható el, hogy a közölt információk, példának okáért ebben az értekezésben, mindenkinek

tessenek. Nem szabad elfelejteni, hogy minden ember egy-egy egysége a tudatnak, amely Isten hét kisugárzása egyikének során áradt ki. Éppen ezért még monádjaik, vagyis szellemi aspektusuk is eredendően különbözik, ahogyan a prizmában (ami ugyan egy) hét megkülönböztethető szín van. És még ez is csak az ember természete és nézőpontja, valamint érzékelő apparátusa miatt van így, akinek a szeme regisztrálja és szétválasztja a fényrezgések különböző osztályait. Ez a hét alcsoport különböző kinézetű, mentalitású, megközelítésű, és mindegyik egyformán helyes, mégis mindegyik egy kissé más nézőszöget képvisel. Ha a fenti megközelítéshez még hozzáadjuk az olyan tényezőket is, mint a fejlődés különböző szintje, különböző nemzetekhez tartozás és a jellemvonások, az öröklött megkülönböztető jegyek, amelyek a szóban forgó fizikai test és környezete összejátszásából jöttek létre, nyilvánvalóvá lesz, hogy az ilyen homályos tárgyaknak a megközelítésekor, mint a szellem és a lélek természete, nem lehet általános meghatározásokat alkalmazni, és nem lehet alávetni azokat egy egyetemes terminológiának.

b. A Lélek a Közvetítő vagy Közbülső Princípium

A lélek természetét két szemszögből vagy szempontból lehet megragadni: az egyik a lélek aspektusa a természet negyedik birodalmával, t.i. az emberi világgal való viszonylatában, a másik szempont az ember alatti természeti birodalmaké, amelyek – mint erre emlékezni kell – a felsőbb három tükröződései.

Emlékezzünk arra is, hogy az anyag lelke, az anima mundi, magában a szubsztanciában az érző tényező. Ez az anyag érzékenysége végig a világegyetemen, minden formában a fizikus atomjától a csillagász naprendszeréig, a veleszületett képesség, amely tagadhatatlanul intelligens tevékenységet fejt ki, amit minden bizonyít. Ezt hívhatjuk vonzási energiának, koherenciának, érzékenységnek, életteljességnek, éberségnek vagy tudatnak, de talán a leginkább megvilágító kifejezés az, hogy a lélek a ***minőség*** amit minden forma kifejez. Az a titokzatos valami, ami megkülönbözteti egyik elemet a másiktól, egyik ásványt a másiktól. A forma megfoghatatlan, lényegi természete, ami a növényvilágban meghatározza, hogy rózsa vagy kelvirág, szilfa vagy vizitorma keljen életre; egyfajta energia, amely elválasztja egymástól az állatvilág különböző fajait, és az egyik ember megjelenését, természetét és jellemét különbözővé teszi a másiktól. A tudósok táblázatba rendezték, kutatták és elemezték a formákat; neveket válogattak és adtak az elemeknek és az ásványoknak, a növényi élet formáinak és az állatok változatos fajainak; tanulmányozták a formák felépítését

és fejlődési folyamatuk történetét, levezetéseket csináltak és következtetéseket vontak le, de magának az élet problémájának a megoldása elkerülte a legbölcsebbeket is, és amíg az „az élet hálójá”-nak, vagyis az életerőnek felismerése, megértése, és hogy ez minden forma alapját képezi és az egyes formák részleteit összeköti egymással, nem lesz tényként elfogadott, addig a kérdés továbbra is megoldatlan marad.

A lélek meghatározását valamivel könnyebben megoldhatónak lehet tekinteni mint a szellemét, tekintettel arra, hogy sokan vannak, akik egyszer-másszor pillanatnyi megvilágosodásban részesültek, a fátyol fellibbent előttük, megdicsőültek, és ez meggyőzte őket róla, hogy van egy, a normálistól olyannyira eltérő tudatállapot, hogy az egy új létállapotba, a tudatosság új szintjére helyez. Ez valamiféle érzés, megtapasztalás, és egyfajta kitárulkozást feltételez, amelyhez hasonlót a misztikusok ismertek fel minden korban, és amelyre Szent Pál utal, amikor arról beszél, hogy „elragadtatott a harmadik Mennyig”, és hogy ott olyan dolgokat hallott, amelyeket ember el nem mondhat. Amikor mind hallásban, mind látásban ilyen átélésekben részesül valaki a magas szinteken, akkor beszélünk az okkultistáról és misztikusról együtt.

1. A lélek – a makrokozmikus és a mikrokozmikus – az egyetemes és az emberi lélek az a valóság, amely akkor jön létre, amikor a szellemi aspektus és az anyagi aspektus kapcsolatba kerül egymással.

   a) A lélek tehát sem nem szellem, sem nem anyag, hanem a közöttük levő összefüggés.

   b) A lélek a közvetítő e dualitásban, a közbülső princípium, a kapcsolat Isten és az Ő alakja között.

   c) Éppen ezért a lélek a krisztusi princípium megnevezése mind a természetben, mind az emberben.

2. A lélek a teremtett világ összetartó ereje, amely (amikor működik) minden formát együtt tart, hogy Isten élete rajta keresztül nyilvánulhasson meg, illetve fejeződhessék ki.

   a) Ezért tehát a lélek a formaépítő, a vonzási tényező a világegyetem, a bolygó, a természet mindegyik világa és az ember (aki önmagában egyesít minden szempontot) minden formája között; az, ami a formát létrehozza, amely képessé teszi azt a fejlődésre és növekedésre úgy, hogy a benne lakozó élet számára még megfelelőbb otthont nyújtson, és amely Isten

minden teremtményét előmozdítja a fejlődés ösvényén a világok egymás utánján át egy végső cél és dicsőséges beteljesedés felé.

b) A lélek az evolúció motorja, s nyilván erre gondolt Szent Pál, amikor a „a bennetek lakozó Krisztus”-ról, a dicsőség reménységéről szólt.

3. Ez a lélek különféleképpen nyilvánul meg a különböző természeti világokban, de a funkciója mindig ugyanaz, akkor is, ha az anyag egyetlen atomjáról van szó és annak erejéről, hogy megőrizze azonosságát és formáját, vagy hogy kifejtse tevékenységét a maga vonalán, és akkor is, ha a természet három világa egyikének valamelyik formájával van dolgunk, amely koherensen összefogott, jellegzetességeket mutat és éli a maga ösztönös életét, míg törekszik mint teljes egész valamivel magasabbra és jobbra.

a) Tehát a lélek adja a megkülönböztető jegyeket és a különféle formai megnyilvánulásokat.

b) A lélek játszik az anyagon, kényszeríti, hogy bizonyos alakot öltsön, és hogy felépítse azokat a különleges formai jelenségeket, amelyeket a fizikai világ szintjén ásványi, növényi, állati, emberi és a beavatott szintjén még más egyéb formákként ismerünk.

4. A tulajdonságok, rezgések, színek és jellegzetességek a természet mindegyik világában lelki tulajdonságok, és – akárcsak a bármilyen formában meglévő lappangó erő – megnyilvánulást keresnek és hatóképességről tanúskodnak. Összességükben az evolúciós szakasz lezárulásakor megnyilvánul majd általuk, hogy milyen az isteni élet és a világlélek természete, azé a lélek feletti léleké, amely Isten jellemzőit fedi fel.

   a) Tehát a lélek ezeken a jellemző tulajdonságokon keresztül mint az anyagra adott tudatos válasz nyilvánul meg, hiszen a tulajdonságok az ellentétpárok, szellem és anyag összjátékával, egymásra gyakorolt hatásával kelnek életre. Ez a tudat alapja.

   b) A lélek a tudati tényező minden formában, az éberség forrása és a természet minden világában kimutatható érzékenység a környezet és a csoport körülményei iránt.

   c) Ezért a lelket úgy is meg lehetne határozni, mint azt a fontos aspektust minden formában (amely létrejött a szellem és az anyag egyesülése révén), amely érez, éberséget tanúsít, vonz és taszít, reagál vagy nem reagál, és minden formát állandó rezgésaktivitásban tart.

d) A lélek az a felfogó, érzékelő entitás, amelyet az Atya-Szellem és az Anya-Anyag egysége hoz létre, amely például a növényvilágban kialakítja a napsugár-érzékenységet és a bimbók kibomlását; amely az állatvilágban a gazda iránti szeretetet, a prédára való vadászatot és az ösztönök követését teszi lehetővé. Ez az, ami az embert képessé teszi arra, hogy felfigyeljen környezetére és csoportjára, amely lehetővé teszi, hogy normális fejlődésének három területén mint szemlélő, mint felfogó és mint cselekvő élje az életét. Ez az, ami végső soron képessé teszi, hogy felfedezze a benne lakó lélek kettősségét: egyik része az állati lélekre reagál, másik része pedig felismeri isteni lelkét. A legtöbb lélek működése manapság sem nem tisztán állati, sem nem tisztán isteni, hanem olyan, amilyent emberinek tekinthetünk.

5. Az univerzum lelke – a világosság kedvéért – megkülönböztetésre képes, vagyis, még inkább (tekintettel a formák korlátozottságára, amelyben ennek a léleknek működnie kell) különböző fejlődési szinteken és rezgési hullámhosszakon képes a megismerésre. Az univerzumban a lelki természet éppen ezért bizonyos főbb tudatállapotokban nyilvánul meg számos közbeeső szakasszal, s ezek közül a főbbeket az alábbiakban lehet felsorolni:

a) ***Tudat,*** vagyis az éberség szintje magában az anyagban, annak eredményeként, hogy az Anyag-Anyát az Atya-Szellem megtermékenyítette és így az életet és az anyagot összehozta egymással. Ez a tudat a minden formát alkotó atomokra, molekulákra és sejtekre vonatkozik. Így jön létre a naprendszernek, egy bolygónak és mindennek, ami a bolygó felszínén és belsejében van, a formája.

b) ***Az intelligens, érző tudat***, azaz, amit nyilvánvalóvá tesz az ásvány- és a növényvilág. Ez az oka az ásványi és növényi formák tulajdonságainak, alakjának, színének és különleges természetüknek.

c) ***Az állati tudat***, a lélek ébersége felel az állatvilág minden formájáért, létrehozza megkülönböztető jegyeiket, fajtáikat és természetüket.

d) ***Az emberi tudat vagyis öntudat***, ami felé a másik három világ élet menete, formái és tudata fejlődik fokozatosan. Ez a fogalom fedi az ember egyéni tudatát, és ez korai szakaszában még inkább állati mint isteni, tekintettel az állati test dominanciájára a maga ösztöneivel és irányulásával. H.P.Blavatsky pontosan határozza meg az embert, mint aki „egy állat, meg egy Isten”. Később sokkal inkább emberi lesz, nem tisztán állati, sem egészen isteni, hanem a kettő között hullámzik. Így válik az emberi világ

az ellentétek, a szellem ösztönzése és felfelé húzása és az anyag vagy anyatermészet csábítása, az alsóbbrendű én és a szellem emberének nagy csataterévé.

e) A ***csoporttudat***, ami a nagy összegezések tudata, s amihez az ember elsősorban egyéni tudatának fejlődése révén jut el állati, érzelmi és értelmi élete összegezéseként, és az isteni szikra segítségével amely a mindezek által alkotott formában lakik. Ezután következik csoportjának tudatosulása, ahogyan az számára meg lett határozva a tanítványok csoportjában, amely valamelyik Mester vezetésével működik, aki a tanítvány számára a Hierarchiát képviseli. A Hierarchiát úgy lehetne meghatározni, mint olyan emberfiak együttesét, akik már nem az egyéni énjük tudatára összpontosítanak, hanem beléptek egy szélesebb valóság, a planetáris csoportélet tudatába. Ennek megvannak az állomásai a próbaidős tanítvány cseppnyi csoporttudatától fel egészen annak az életnek a teljes csoport-tudatosságáig, Akiben minden forma létet nyer, a bolygó Logoszának, a „Trón előtt álló Szellem"-nek a tudatáig, aki a bolygó formájában nyilvánul meg, mint ahogy az ember az emberi világ formáiban manifesztálódik.

A lelket ezek után tehát úgy lehet tekinteni, mint ami annak az összesített érzékelése és viszonylagos felismerése, ami egy bolygó és egy naprendszer alakja mögött található. Ez utóbbi kettő minden forma teljessége, szervesnek és szervetlennek egyaránt – ahogyan a materialista tesz különbséget. A lélek, jóllehet egy nagy teljesség része, mégis kifejeződésében korlátozza őt az általa viselt forma természete és milyensége. Következésképp vannak a lélekre érzékenyen reagáló és azt kifejező formák, és mások, amelyek – tekintettel az őket alkotó atomok sűrűségére és mennyiségére – nem képesek felfogni a lélek magasabbrendű aspektusait, vagy kifejezni többet, mint a lélek alsóbbrendű vibrációja, tónusa és színe. A végtelen kicsi felismerhető, a végtelen nagyot feltételezzük, és ez mindaddig csak elgondolás marad, amíg az emberi tudat legalább annyira befogadó mint kizáró nem lesz. Ez a fogalom akkor lesz majd érthető, amikor a kapcsolat megteremtődik a második aspektussal és az emberek megértik a lélek természetét. Arra is kell emlékezni, hogy az alap hármasság az ember manifesztációjában mint fizikai energiájának mennyisége, idegrendszere és testtömege nyilvánul meg, tehát ugyanúgy a lélek is felismerhető mint egy hármasság, az alacsony magasabbrendű megfelelője.

Adva van először is a ***szellemi akarat***, – ez az egyetemes akaratmennyiség, amit minden egyes lélek ki tud fejezni és ami megfelel a célnak, hogy képessé tegye a

szellemi embert a nagy Élet tervével és céljával kooperálni, amelyben ő maga is létével bír. A második lelki minőség, a ***szellemi szeretet***, a csoporttudat, a beletartozás, a közvetítő szerep, a vonzás és az egyesítés minősége. Ez a legmagasabbrendű lelki tulajdonság, mert csak a lélek rendelkezik vele, mint dinamikus tényezővel. A szellem vagy monád elsősorban az akarat kifejezője, a szeretet és az intelligencia csak másodrendű princípiumok. A testi természetet, a személyiséget kimagaslóan az intelligencia különbözteti meg, de a lélek kimondottan a szeretet minőségével bír, amely bölcsességként is megmutatkozik, amikor a testi természet intelligenciája egybeolvad a lélek szeretetével. Az alábbi táblázat világosabbá teheti ezt a gondolatot:

Monád	***Akarat***	***Cél***
1. aspektus.....	Az Akarat képessé teszi a monádot, hogy része legyen az egyetemes feladatban.	
2. aspektus.....	A Szeretet, az energia, ami átömlik a lélekbe, s azzá teszi azt, ami.	

3. aspektus..... Az Intelligencia, a lélek közvetítésével a test eszközén át nyilvánul meg

Lélek..... Szeretet..... Módszer

1. aspektus..... Az Akarat függőben van tartva, de kifejezheti magát a személyiség elmei aspektusán keresztül és a kundalínin át, amely ha helyesen ébresztik fel, lehetővé teszi a monádtudatba való végső beavatást.

2. aspektus..... A Szeretet, a lelki élet uralkodó ereje; ennek a birtokában és ezzel a fajta energiával a lélek összhangba tud kerülni minden más lélekkel; az érzelmi testen át a lélek érintkezésbe léphet minden állati és más ember alatti lélekkel; a saját szintjén végzett munka révén minden meditáló emberi lélekkel; a buddhi-princípiumon át pedig a monád második aspektusával.

3. aspektus..... A Tudás. Ez az aspektus a három rétegű testi mechanizmusban minden sejt intelligenciájával összefüggésbe kerül.

A fentiek alapos tanulmányozásával nyilvánvalóvá lesz, hogy a lélek milyen módon játssza a közvetítő szerepét a monád és a személyiség között.

A személyiség önmagában rejti, mint ahogyan az ékszeres kazetta rejti az ékszert, azt a lelki fénypontot, amit mi a fej világosságának mondunk. Ez az agyban található és csak akkor fedezzük fel, majd használjuk később, miután a személyiség legmagasabb aspektusa az elme is kifejlődött és működik. Ezután kerül sor egyesítésére a lélekkel, és most már a lélek az alacsonyabb személyiségen keresztül funkcionál.

A lélek önmagában rejti, mint „ékszert a lótusz ölén", a dinamikus erő hatalmát, a monád megnyilvánult sajátosságát, az akaratot. Amikor a lélek feltárta minden erejét és megtanulta, hogyan foglalja tudatába „a Lét felöltötte formák miriádjait", akkor kinyílik egy magasabb és átfogóbb szint, és a lélek élete fölött úrrá lesz a monádikus élet. Ezzel együtt jár a tudás és a szeretet adománya, valamint a lehetőség, részese lenni egy olyan élet tervének, amelynek hatalmában áll tudata körébe foglalni nemcsak a bolygónk Logoszának életéhez tartozó életek és tudatok teljességét, hanem naprendszerünkön belül minden életet és tudatot. Csak az tudja felfogni, hogy milyen fajta tudat ez, aki már lelki tudáshoz jutott. A mai időkben nagy szükség van a lélek életének szakértőire, és egy csapat férfire és nőre, akik vállalkozva a nagy kísérletre és az átmenet végrehajtására, hitet tennének a korábbi korok misztikusai és okkultistái állításainak igazsága mellett.

c. A Test, a Látható Megjelenés.

Erre vonatkozóan nem sokat kell mondani, hiszen a testi természet és a forma aspektusa sok száz év óta a gondolkodó ember kutatásainak célja és gondolkodásának, vitáinak a tárgya. Amire jutott, abból sok minden alapvetően helyes. A modern kutató el fogja fogadni előtételeinek alapjául az Analógia Törvényét, és a hermetikus „Mint fent, úgy lent" elméletnek időnkénti figyelembe vétele jól rávilágíthat jelenkori problémákra. A következő meghatározások hozzájárulhatnak a tisztázáshoz:

1. Az ember testi mivoltában összegezés, egység.
2. Ezt az összegezést el lehet különíteni számos részre és organizmusra.
3. Mégis a sok elkülönített rész egységként működik, és a test egy összefüggő egész.
4. Minden egyes része különbözik formában és funkciójában, de mind függ egymástól.

5. Ugyanakkor minden egyes rész és minden egyes organizmus atomokból, molekulákból és sejtekből áll, és ezeket az organizmusok formájában a teljes egésznek az élete tartja egyben.

6. Az embernek nevezett teljes egészet nagyjából öt részre lehet osztani, amiből egyesek fontosabbak mint mások, de belőlük áll össze az emberi lénynek nevezett élő organizmus.

   a) A fej.

   b) A törzs felső része, vagyis az a rész, ami a rekeszizomtól fölfelé helyezkedik el.

   c) A törzs alsó része, vagyis az a rész, ami a rekeszizom alatt helyezkedik el.

   d) A karok.

   e) A lábak.

7. Ezek a szervek különböző célokat szolgálnak, és helyes működésüktől, valamint megfelelő elhelyezkedésüktől függ az egésznek a kényelemérzete.

8. Mindegyiküknek megvan a maga élete, ami atomikus felépítésük összegezése, életet pedig az egységes egész élet ad nekik, amelyet a fejéből irányít a szellemi ember intelligens akarata vagyis energiája.

9. A test fontos része a hármas részleg: a fej, a felső és az alsó törzs. Az ember tud élni és működni karok és lábak nélkül is.

10. Fizikai oldalról tekintve ez a három rész ugyancsak hármas beosztású, az emberi test három részének, illetve a tökéletesedett monádikus élet kilences beosztásának analógiájára. Vannak egyéb szerveink is, de az alább felsoroltaknak magasabb értékű ezoterikus jelentősége van, mint a többieknek.

    a) A fejen belül vannak:

        a) Az agy, vagyis az agynak nevezett egységes szerv öt kamrája.

        b) A három mirigy, a carotid (fejütőér), agyalapi és toboz.

        c) A két szem.

    b) A felsőtestben vannak:

        a) A torok.

        b) A tüdő.

c) A szív.

c) Az alsótestben vannak:

a) A lép.

b) A gyomor.

c) A nemi szervek.

11. A test teljessége ugyancsak hármas:

a) A bőr és a csontváz.

b) Az ér- vagyis véredény-rendszer.

c) A háromszoros idegrendszer.

12. E hármasságok mindegyike utal az ember három természetére.

a) Fizikai természet: – A bőr és a csontváz megfelel az ember sűrű (fizikai) és étertestének.

b) Lelki természet: – A véredények és a keringető rendszer megfelel a mindent átjáró léleknek, ami behatol a naprendszer minden részébe, mint ahogyan a vér is elhatol a test minden részébe.

c) Szellemi természet: – Az idegrendszer intézi az egész test energiaellátását, s így a szellemi energiának az analógiája.

13. A fejben találjuk meg a szellemi aspektus, az irányító akarat, a monád, az Egy analógiáját:

a) Az agy a maga öt kamrájával a szellem által éltetett fizikai megjelenésnek, az embernek az analógiája, ennek az ötszörös teljességnek, amely a közvetítő, aminek segítségével a szellem kifejezheti magát a fizikai síkon.

b) A három mirigy a fejben a lélekre utal, vagyis a felsőbb és alsóbb lelki természetre.

c) A szemek a monád fizikai szintű megfelelői, ami az akarat és szeretet-bölcsesség, vagyis az okkult terminológia szerint az atma-buddhi.

14. A felsőtestben a hármas lelki természet analógiáját láthatjuk:

a) A torok utal a testi természet harmadik, alkotó aspektusára, a lélek cselekvő intelligenciájára.

b) A szív a lélek szeretet-bölcsességére mutat, a buddhira, vagyis a krisztusi princípiumra.

c) A tüdő az élet leheletének analógiája, a szellemre utal.

15. Az alsótestben ismét ennek a hármas rendszernek a kivitelezését láthatjuk:

a) A nemi szervek, az alkotó aspektus, a test kialakítói.

b) A gyomor, mint a hasi idegközpont (plexus solaris) megjelenítője, a lelki természet analógiája.

c) A lép az energiafogadó hely, s mint ilyen, a fizikai síkon fejezi ki az energiabefogadás központját, ezért az energiával ellátó szellem analógiája.

Az élet, vagyis éteri test a lelki energia kifejezője és az alábbi funkciói vannak:

1. Egyesíti és egységes egészbe kapcsolja össze minden forma összességét.
2. Minden formának megadja a maga sajátos minőségét; ez köszönhető:

a) Az élet szövedéke megfelelő részéhez igénybe vett anyag fajtájának.

b) Egy bizonyos forma elhelyezkedésének a bolygó Logoszában.

c) A bizonyos fajta természeti világnak, amelyet éltet.

3. Szigorúan fizikai értelemben véve, ez az egybefoglalás alapelve és a megnyilvánulás kohéziós ereje.

4. Ez az életszövedék az idegrendszer szubjektív analógiája. Az ezoterikus tudományokban kezdők, ha még emlékeznek rá, felidézhetik az idegek és ideggócok az egész testet, vagyis minden forma összességét átszövő hálózatát, ahogyan összefonódik, összekapcsolódik és lényegi egységet képez.

5. Ezen az egységen belül van a különbözőség. Ahogyan az emberi test különféle szervei között belső összefüggést teremtenek az idegrendszer elágazásai, ugyanúgy vannak a bolygó Logoszának testében a természet különböző világai és a formák sokasága. Az áttekinthető világegyetem mögött ott van a finomabb, érzékenyebb test, ami egyetlen organizmus, egyetlen érzékeny, reagáló, összekötött forma.

6. Ez az érzékeny forma nemcsak a környezetre reagál, hanem bizonyos fajta energiák közvetítője is (belsőbb forrásokból). Ezen a ponton megállapíthatjuk, hogy az Értekezés célja megfontolás tárgyává tenni az emberi világ formáihoz közvetített különféle energiafajtákat, a forma érzékenységét az erőtípusokra, egyegy erő hatását az emberre és az ő fokozódó érzékenységét az erő iránt, amely kiárad:

a) A környezetéből, valamint saját külső, fizikai testéből.

b) Az érzelmi szintről (az asztrális erő).

c) A mentális szintről, vagyis a gondolat folyamatokból.

d) A lélek erejéből. Ez egy erő, amit csak az ember vesz észre, amely fölött a természet negyedik világa őrködik, és amelynek titokzatos és különös hatásai vannak.

e) Az energiából, amely a fizikai síkon konkretizálja a gondolatokat.

f) A tiszta szellemi energiából, ami a monád szintjéről származó erő.

Az erők különböző fajtáit mind érzékelni lehet az emberi világban. Némelyiket az ember alatti világokban is fel lehet fogni. Az emberi étertest úgy van felszerelve, hogy három objektív megnyilvánulásán, a hármas idegrendszeren, a hét jelentősebb idegközponton és a kisebb ideggócokon keresztül az ember érzékeny lehet:

a) A fent említett erőfajtákra.

b) A bolygó éterikus hálózatának bármely részében keletkezett és onnan kisugárzó energiákra.

c) A szoláris energiákra.

d) A csillagok állására a zodiákusban. Ezek, úgy látszik, valóságosan hatást gyakorolnak bolygónkra, aminek az asztrológia az eddig még éretlen tanulmányozója.

e) Bizonyos kozmikus erőkre, amelyek, mint erről majd később beszélünk, szerepet játszanak és változásokat hoznak létre naprendszerünkben, következésképpen bolygónkon és a planetáris élet minden formáján kívül és belül. Ezt az ***Értekezés a Kozmikus Tűzről*** is már érintette.

A bolygó életszövedéke mindezekre érzékeny, és ha majd az asztrológusok okkult módszerekkel dolgoznak és állapítják meg a bolygó horoszkópját, akkor sokkal gyorsabban jutnak el az állatövi és kozmikus befolyások felismeréséhez.

Az anima mundi van az életszövedék hátterében. Ez az egyetemes lélek szimbóluma; ez a belső valóság külső és látható jele, annak az érzékeny, reagáló valóságnak a megtestesülése, amelyik a szellemet és az anyagot összeköti. Ez az entitás az Egyetemes Lélek, a bolygó szempontjából a középső princípium. Ha leszűkítjük a

gondolatot az emberiség családjára, és figyelembe vesszük az egyes embert, akkor közvetítő elvnek hívjuk, mert az emberiség lelke nem csupán egy szellemet és anyagot összekötő valóság és a monád meg a személyiség közötti közvetítő, hanem az emberiség lelkének van egy kivételes funkciója, szerepet játszik a közvetítésben a természet három magasabb rendű világa és a három alacsonyabb rendű között. A magasabb rendű három:

1. Bolygónk Szellemi Hierarchiája, természeti szellemek vagy angyalok és emberi szellemek, akik a fejlődés létrájának egy bizonyos pontján állnak. Közöttük Szánát Kumára, aki a bolygó Logoszának egy alapelvét testesíti meg, a legmagasabb, és egy elsőfokú beavatott a legalacsonyabb, s velük összefüggésben lények az angyali, azaz dévavilágból.
2. A Sugarak Hierarchiája – a hét sugár bizonyos csoportosulásai bolygónk viszonylatában.
3. Életek Hierarchiája, akik a mi bolygónk és másik négy bolygó fejlődési folyamatából keletkeztek, és akik önmagukban testesítik meg a naprendszer Logoszának célját és tervét az öt bolygóval kapcsolatban.

A mikrokozmoszra szűkítve le a gondolatot, az ego vagy lélek valóban mint középső elv tevékenykedik, összekapcsolva a Monádok Hierarchiáját változatos külső formákkal, melyeket azok következetesen felhasználnak folyamatokban, mint:

a) Bizonyos tapasztalatok megszerzése, ami az egyes attributumok kialakításához vezet.

b) Bizonyos okozatok kidolgozása, amelyek egy korábbi rendszerből erednek.

c) Együttműködés a Szoláris Logosznak tervével az Ő Karmájával kapcsolatosan (ha egyáltalán használhatunk személyes névmást egy életről szólva, amely egzisztencia, de mégis csak egy kitágított fogalom) – egy szempont, amin gyakran átsiklik a tekintet. Ezt a Karmát az inkarnálódás módszerének segítségével kell feldolgozni, és annak az eredményével, amit a testet öltött energia gyakorol a formát öltött a anyagra. Ha képesek vagyunk felfogni, ezt szimbolizálja számunkra a Nap viszonya a Holdhoz. „A Nap Ura melegével és fényével ál-életre serkenti a Hold haldokló Urait. Ez a nagy becsapás, és az Ő jelenlétének Mayája." Így szól az ***Ősi Kommentár***

amelyet korábbi könyveimben gyakran idéztem. A fenti gondolatban az egyéni lélekre vonatkozóan ugyancsak található igazság.

A középső princípium most van megnyilvánulóban. Az alsóbb aspektus működik. A felsőbb ismeretlen marad, de ami összeköti őket (és ugyanakkor felfedi a magasabb természetét) a felfedezés küszöbén áll. A szerkezet és a mechanizmus ki van dolgozva egészen a hasznosíthatóságig; az éltető élet, amely irányítani és kezelni képes a gépezetet, ugyancsak jelen van, és az ember már intelligensen tudja használni és vezérelni, nemcsak a gépezetet, hanem a működtető elvet is.

Az ember éltető vagyis éterteste a lélek nagy szimbóluma, mégpedig az alábbi okokból kifolyóan:

1. Ez a fizikai megfelelője a bensőbb fénytestnek, amit lélektestnek, szellemtestnek nevezünk. A Bibliában „aranykehely”-nek nevezik, és felismerhető:
   a) Fényének minőségéről.
   b) Rezgésének fokáról, amely mindig szinkronban van a lélek fejlettségével.
   c) Összetartó erejéről, amely összeköt és kapcsolatot teremt a test minden szerkezeti eleme között.

2. Ez a mikrokozmikus „életszövedék”, amely a fizikai felépítés minden részének hátterében megtalálható, és három feladata van:

   a) Szertehordani a testbe az életprincípiumot, az energiát, ami biztosítja a tevékenységet. Ezt a vér segítségével teszi, s ennek a szétosztásnak a középpontjában a szív áll. Ez a hordozója a testi vitalitásnak.

   b) Képessé tenni a lelket, vagyis az emberi és mégis szellemi embert, hogy kapcsolatot teremthessen a környezetével. Ennek végrehajtására a teljes idegrendszer segítségével kerül sor, és középpontjában az agytevékenység áll, ami a tudatos felfogóképesség színhelye.

   c) Végső soron az élet és a tudat segítségével létrehozni egy sugárzást vagy dicsőség-megnyilvánulást, amely minden egyes emberi lényt cselekvésközponttá tesz a fénynek és a vonzási energiának emberek közötti, majd az emberiségen át az ember alatti világokban történő szétosztására. Ez a bolygó Logosza tervének egy része, amellyel éltetni és megújítani akarja az általunk ember alattinak jelölt világok formáinak rezgéseit.

3. A léleknek ez a mikrokozmikus szimbóluma nemcsak a teljes fizikai felépítettséget hatja át és ily módon az anima mundi vagy világlélek szimbóluma is, de

láthatatlan, összetartozó és egységes létező, amivel szimbolizálja az Isten egységét és homogenitását is.

Nincsenek benne elkülönülő szervek, egyszerűen csak egy szabadon áradó erőnek a teste, amely erő két különböző fajta energia változó mennyiségű keveréke vagy egyesülése: a dinamikus és a vonzó vagy mágneses energiáé.

Hasonlóképpen ez a két fajta jellemzi az egyetemes lelket is: – az akaraterő és a szeretet, vagy atma és buddhi. E két erő játéka az anyagon vonzza minden forma étertestéhez a szükséges fizikai atomokat és – miután odavonzotta – az akaraterő kényszeríti őket bizonyos tevékenységre.

4. Az összetartozó, egységes fény- és energiatest a szimbóluma a léleknek abban is, hogy önmagán belül hét gyűjtőpontja van, amelyekben a két energia keverékének sűrűsödése, ha szabad így mondani, felerősödik. Ezek a naprendszer hét fókuszpontjára utalnak, amelyekben a Szoláris Logosz a hét Bolygó Logoszainak közvetítésével összpontosítja az Ő energiáit. Később ezt még kifejtjük. A lényeg, amit itt meg kell jegyezni, egyszerűen csak az éter- vagyis az éltető test szimbolikus természete, mert megértve a kimutatott energiák természetét, valamint a forma és alkotás egységes voltát, a középső princípium, a lélek munkája világossá válik.

5. A szimbólumot tovább vihetjük, ha felidézzük, hogy az étertest összeköti a teljesen sűrű, fizikai testet a teljesen kifinomulttal, az asztrál- vagy érzelmi testtel. Ezen keresztül látható a lélek visszatükröződése az emberben, a léleké, ami a három világot (az ember szigorúan fizikai teste szilárd, folyékony és légnemű aspektusának megfelelően) összeköti a naprendszer magasabb szintjeivel, összekapcsolva ezzel a mentálist a buddhikussal és az elmét az intuíció tudatállapotával.

ELSŐ SZABÁLY

A Szoláris Angyal elrendezi önmagát, nem szórja szét erejét,
hanem mély meditációban önnön visszatükröződésével értekezik.

Néhány alapfeltétel
A Tanítvány Útja

NÉHÁNY ALAPFELTÉTEL

Tanulmányok sorozatába kezdünk, amelyeknek az irányzata végig az lesz, hogy visszavezesse a tanulót önmagához és így ahhoz a tágabb énjéhez, amelynek a legtöbb esetben csak ritka időközökben és felfokozott lelkiállapotban érezni meg jelenlétét. Amikor az ‘én’ ***ismert*** és nemcsak érzett, és amikor a felismerés mentális, nemcsak megérzett, akkor lehet a pályázó igazán felkészült a beavatásra.

Szeretném hangsúlyozni, hogy szavaimat bizonyos alapfeltételekre alapozom, amelyeket a világosság kedvéért röviden le akarok szögezni.

Először is: a tanuló törekvése komoly és eldöntötte, hogy tovább halad előre, legyen bármi is alsóbbrendű énjének a reagálása. Csak azok tudnak intelligensen dolgozni, akik világosan meg tudják különböztetni természetük két aspektusát, a valóságos ént és a csalókát. Jól fejezi ki ezt ***Patanzsáli Jógaszutrája:***

„(Az ellentétpárok) megtapasztalása abból származik, hogy a lélek képtelen a különbségtételre a személyes én és a purusa (vagyis szellem) között. Az objektív formák a szellemi ember használatára és megtapasztalására vannak. A meditáció efölött felébreszti a szellemi ember éber, intuitív felfogóképességét." III. könyv, 35.

Ugyanebben a könyvben a 48. szutra meghatározza ennek a diszkriminatív megismerésnek egy későbbi állomását. A megkülönböztetni tudást elősegíti a visszaemlékező gondolkodásmód és a gondos figyelem az élet szakadatlan felülvizsgálatának módszerére.

Másodszor: abból a feltételezésből indulok ki, hogy mindnyájan elég hosszú ideje élnek már, és elegendő küzdelmet vívtak az élet elrettentő erői ellen, ami kialakíthatott egy meglehetősen helyes értékrendet. Feltételezem, hogy elkövetnek mindent, hogy úgy éljenek, mint akik ismernek valamit a lélek igaz, örök értékéből. Nem hátráltatja őket a személyiségükkel kapcsolatos történések vagy az idő és a körülmények

szorítása, az életkor vagy éppen a fizikai megnyomorodás. Bölcsen megtanulták, hogy a lelkes előrerohanásoknak és a heves energia-kitöréseknek megvan a maguk hátránya, és hogy egy állandó, szabályozott és kitartó törekvés hosszú távon messzebbre juttat. Erőfeszítések görcsös bedobása és pillanatnyi erőfeszítés csalódásba fulladhat és súlyos kudarc érzésbe. A teknősbéka és nem a nyúl érkezik először a célba, jóllehet végül is mindkettő eléri azt.

Harmadszor: feltételezem, hogy akik komolyan hozzálátnak, hogy hasznosítsák e könyv utasításait, készek eleget tenni az egyszerű kívánalmaknak, gondosan elolvassák az írottakat, megpróbálják megszervezni a gondolkodásukat és következetesen kitartanak meditációs munkájuk mellett. A gondolkodás megszervezése mindennapos feladat, és gondolatainkat hozzáigazítani az éppen soron lévő dologhoz az egész napos elfoglaltság közben a legjobb módja annak, hogy a tanulás és a meditáció időszakai gyümölcsözőek legyenek és megerősítsék tanítványi hivatástudatukat.

Ha világosan megértették az alapfeltételeket, szavaim azokhoz szólnak, akik keresik az utat, hogy felnőhessenek a gyakorlott szolgálattevővel szemben támasztott kívánalmakhoz. Nem azokhoz szólok, ezt tessék megjegyezni, akik már felnőttek. Szándék és erőfeszítés, e kettőt véljük elsőrendűen fontosnak, és az állhatatossággal együtt ezek a követelmények minden tanítvánnyal, beavatottal és mesterrel szemben.

Elgondolkozva a szabályok felett, engem ezeknek nem annyira magához a mágusi tevékenységhez, mint inkább a mágus képzéséhez és saját karakterének kifejlesztéséhez való alkalmazása érdekel. Később lehet, hogy eljutunk majd oda, hogy a tudást a világerők külső megnyilvánulásához alkalmazzuk, de kitűzött célunk most valami más. Arra törekszem, hogy a tanulók elméjének és agyának (azaz alacsonyabb rendű énjének) az érdeklődését felkeltsem a magasabb rendű én iránt, ezáltal felcsigázzam mentális érdeklődésüket, hogy ezzel elegendő hajtóerőt gerjesszenek előrehaladásukhoz.

Azt se feledjük el, hogy amikor a lélek mágiáját a személyiség végre felfogja, a lélek állhatatosan uralkodni fog és bízni lehet abban, hogy tovább folytatja az ember képzését amíg gyümölcsöt nem terem. Ekkor már nem lesz akadályoztatva (mint szükség szerint most még igen) az időről és térről való gondolkodás, valamint a szóban forgó lélek életpályájának nem ismerése által. Amikor egyénekkel foglalkozunk, mindig az jusson eszünkbe, hogy a megkívánt tevékenység kétirányú:

1. Megtanítani őket, hogyan kapcsolják személyes, alsóbbrendű énjüket az azt felülmúló lélekhez úgy, hogy fizikai agyukban ennek az isteni ténynek a valósága tudatos bizonyosság legyen. Ez a tudás hiábavalóvá teszi a három világ eddig feltételezett valóságát, és az első lépést jelenti a negyedik világból az ötödikbe.

2. Olyan gyakorlati tanácsokat adni, amelyek képessé teszik a növendéket arra, hogy:

   a) megismerje saját természetét. Ez magában foglal némely múltból származó ismeretet az ember alkatáról, valamint modern keleti és nyugati kutatók magyarázatainak értékelését.

   b) irányítása alá vonja a saját erőit és megismerjen valamennyit az őt körülvevő erőkből.

   c) képessé tegye őt rejtett erőinek kibontására, hogy kezelni tudja saját különleges problémáit, a saját lábára állhasson, irányítani tudja saját életét, meg tudja oldani a saját nehézségeit és szellemében oly erőssé és kiegyensúlyozottá váljék, hogy rátermettsége elismerést váltson ki, hogy elfogadják őt mint a fejlődés tervének munkását, mint fehér mágust és mint egy tagját annak a felszentelt tanítványok csapatának, akiket a „bolygónk hierarchiájának” nevezünk.

Ezen tárgyak tanulóit tehát arra kell kémi, hogy terjesszék ki a lelkek hierarchiájáról vallott felfogásukat úgy, hogy abba beleférjen az emberi élet minden külső területe is (a politika, a társadalom, a gazdaság és a vallás). Arra kell kérni őket, hogy ne

szűkítsék le – mint ahogyan ezt sokan teszik – a fogalmat azokra, akik pusztán az élet szubjektív oldalán munkálkodnak, azon a területen, amit a konzervatívok vallásos vagy szellemi vonalnak tekintenek. Minden, ami arra irányul, hogy az emberiség állapotát a megnyilvánulás bármely szintjén megemelje, vallásos tevékenység és szellemi célja van; mert az anyag nem más mint szellem a legalacsonyabb szinten, és a szellem, mint tudjuk, nem más mint anyag a legmagasabb szinten. Minden szellem, és ezek a megkülönböztetések csupán a véges értelem produktumai. Éppen ezért Isten minden munkása és ismerője – húsból-vérből való testben vagy azon kívül, dolgozzék bár az isteni megnyilvánulás bármely területén – a bolygó hierarchiájának és a tanúk hatalmas seregének részét alkotja, akik a „szemlélők és megfigyelők" szerves egységét képezik. Ők rendelkeznek a szellemi belső látás, illetve felfogás hatalmával éppúgy, mint az objektív, azaz fizikai látással.

Az I. Szabályt tanulmányozva egyszerűen és mégis mélyrehatóan összegezhetjük azt az alábbi szavakkal:

1. Lélekszintű kommunikáció
2. Ciklikus meditáció
3. Összehangolódás, vagyis Egyesülés.

A szabályok az ***Értekezés a Kozmikus Tűzről*** c. műben a fehér mágus természetével és a folyamat rövid összefoglalásával kezdődnek.

Tárgyunknak ebben az első áttekintésében szeretném röviden felsorolni a kommentárban szereplő tényezőket, mintegy bemutatva a jelöltnek, hogy milyen sokat kap felvilágosításként és segítségként, ha tudja, hogyan olvasson és eltűnődik azon, amit olvas. Az I. Szabály rövid szövegmagyarázata az alábbi megállapításokat nyújtja:

1. A fehér mágus olyan valaki, aki érintkezésben van a lelkével.
2. Tudja és elfogadja lelkének feladatát és tervét.
3. Befogadóképes a szellem birodalmából származó benyomások iránt és képes feljegyezni azokat agyában.
4. Azt is megállapítja, hogy a fehér mágia -
   a) fentről lefelé irányulóan működik
   b) a szoláris rezgésnek, s éppen ezért a lélek energiájának eredménye
   c) nem az élet formai oldala rezgésének a következménye, ugyanis az érzelemtől és az értelmi impulzustól el van választva.

5. A lélekből aláfolyó energia az alábbiak eredménye:

   a) állandó belső összeszedettség

   b) a lélek összpontosított, egy pontra irányuló kommunikációja az ésszel és az aggyal

   c) állhatatos meditáció a fejlődés terve fölött.

6. A lélek ennélfogva a fizikai inkarnáció teljes ciklusa folyamán mély meditációban van, és ez minden, amivel a tanulónak most törődnie kell.

7. Ennek a meditációnak a természete ritmikus és ciklikus, mint minden másé a kozmoszban. A lélek lélegzik, alakja ezáltal él.

8. Amikor a lélek és az eszköze közötti kommunikáció tudatos és következetes, az ember fehér mágussá lesz.

9. Éppen ezért a fehér mágiában tényked̋ok a dolog természetéből adódóan kivétel nélkül fejlett emberi lények, hiszen sok életciklusba telik egy mágus kifejlesztése.

10. A lélek a maga alakját a szutratma vagy életfonál segítségével irányítja és (ezen át) élteti hármas eszközét (az értelmit, érzelmit és fizikait) és így létesít össze-

köttetést az aggyal. A tudatosan irányított agyon keresztül az embert a fizikai síkon intelligens tevékenységre serkenti.

A fentebbi a mágus első szabályának rövid elemzése, és szeretném feltételezni, hogy a jövőben, amikor a tanulók meditálnak a szabályok felett, ők maguk is végeznek ilyen elemzést. Ha megteszik ezt minden egyes szabály megfontolása során, a teljes anyagot nagyobb érdeklődéssel és felismeréssel fogják megközelíteni. Ezzel sok visszatekintést és keresgélést takaríthatnak meg maguknak.

A fenti elemzésen elgondolkozva jól lehet látni, hogy nagyon tiszta összegezést nyújtott és hogy a tanulót az ő legutolsó szintjének és létező eszközeinek, és a megközelítés módszereinek rövid megértetésével indította el tanulmányaiban. Értsük meg, hogy kezdettől fogva az én megjegyzéseim a gondolat egyszerűségét igyekezték átadni. Ahogyan a múltban az eszköz és annak viszonya a külső világhoz volt a szellemi ember tapasztalatai közt a legkiemelkedőbb tényező, úgy most helyt adhatunk egy lehetséges helyreigazításnak, amely szerint a kiemelkedő tényező a szellemi ember, a szoláris angyal, vagyis a lélek. Az is ki fog derülni, hogy ez (a forma révén) rokonságban lesz mind a belső, mind a külső világgal.

Az ember eddig az általános emberi fejlődés terén csak a formai oldalt tekintette magával rokonnak. Használta, de az uralkodott rajta. Szenvedett is tőle, és ennek következtében idővel a túlzott kielégítettség miatt fellázadt minden ellen, ami az

anyagvilághoz tartozik. A tanítványság határán járók között igen gyakran jellemző az elégedetlenség, az undor, az utálat és a mélységes belefáradás. Mert hiszen kicsoda is egy tanítvány? Valaki, aki új ritmust akar tanulni, hogy a tapasztalatok új területére léphessen és követhesse azoknak a magasan fejlett embereknek a lépteit, akik előtte taposták az ösvényt, amely a sötétségből a világosságra, a nem valóságosból a valóságosba vezet. Belekóstolt az élet örömeibe az illúziók világában, és megismerte, hogy erőtlenek arra, hogy kielégítsék őt és hatalmukban tartsák. Most átmeneti állapotban van az új és a régi létállapotok között. Ingadozik a lélek tudatossága és a forma tudatossága között. „Kettős látású."

Szellemi felfogása lassan és biztosan tökéletesedik, amint agya képessé válik az ész útján a lélektől megvilágosodni. Amint intuíciója fejlődik, tudatosságának köre megnövekszik és a tudás új területei tárulnak fel.

A tudás első területe, amelyre rávilágítunk, úgy írható le, mint ami a formák teljességét hordja magában, azokét a formákét, amelyek az emberi törekvések három területén találhatók meg: az éterikuson, az asztrálison és a mentálison. A leendő tanítvány e folyamat során tudtára ébred alacsonyabb rendű természetének, és kezdi felismerni börtönbe zártságának kiterjedését és (ahogyan Patanzsáli mondja) „a sokoldalú pszichikai természet módosulásait". A teljesítmények hátráltatói és a fejlődés akadályai megmutatkoznak számára és problémája egyedivé válik. Ekkor gyakran jut

abba a helyzetbe, amiben Ardzsuna találja magát, szembe kerül ellenségeivel, akik saját házanépéből kerülnek ki, összezavarodik a feladatait illetően és elbátortalanodik, amikor egyensúlyt keres az ellentétpárok között. Imája ekkor a híres indiai ima legyen, szívből elrebegve, tudatosan átélve, és legyen megtetézve egy áldozatos élettel az emberiség szolgálatában.

„Leplezd le előttünk az igazi szellemi nap arculatát,
Amely aranyló fénykorong mögött rejtezik,
Hogy megismerhessük az igazságot és tehessük minden kötelességünket,
Míg vándorolunk a Te megszentelt lábaid felé.”

Miközben kitartóan küzd, felülemelkedik problémáin és vágyait, gondolatait ellenőrzés alá helyezi, a tudás második területe is megnyílik – az önismeret a szellemi testben, a lélek ismerete, amint az a kauzáltesten, a Karana Sarírán keresztül megnyilvánul, és annak a szellemi energiaforrásnak a felismerése, ami az alsóbb rendű megnyilvánulás mögött a motiváló ható erő. Áthatol az „aranyló fénykorong”-on, megmutatkozik az igazi Nap; a jelölt rátalál az ösvényre és azon küzdi magát előbbre, az egyre tisztább fény felé.

Mihelyt az önismeret és a látottak, hallottak, megismertek és ezek kapcsolatainak tudatossága stabilizálódott, rátalál a Mesterre és az ő tanítványainak csoportjára, az

általa rögtön elvégzendő munkarész terve alakot ölt és fokozatosan kimunkálódik a fizikai síkon is. Ilymódon az alsóbbrendű természet tevékenysége lecsökken, és az ember apránként tudatos kapcsolatba lép Mesterével és annak csoportjával. De ez csak „a lámpa meggyújtása" után – az alsóbb rendű és a felsőbb rendű összehangolása, valamint a megvilágosításnak az agyba történő lehatolása után következik.

Lényeges, hogy ezeket a pontokat felfogja és tanulmányozza minden jelölt, hogy megtehesse a szükséges lépéseket és kifejleszthesse a kívánt tudatosságot. Amíg ez meg nem történt, a Mester, akármennyire szeretné is, tehetetlen és nem tehet lépéseket, hogy beemeljen valakit a csoportjába, és így a maga aurájának hatása alá vonja, amivel a maga tudatának előretolt bástyájává tehetné őt. Az út minden lépését az embernek magának kell kiköveznie, és nincs rövid vagy könnyű út a sötétségből a fénybe.

A TANÍTVÁNY ÚTJA

A fehér mágus mindig is olyan valaki, aki a lelkével, „angyalával" való összehangolódás által fogékony a maga tervei és céljai iránt, és éppen ezért képes befogadni a magasabb benyomásokat. Nem szabad elfelejtenünk, hogy a mágia fentről lefelé irányulóan működik, és a szoláris rezgések eredménye, nem pedig azoké az impulzusoké, amelyek a lunáris pitrik (bizonyos déva csoportok amelyek a három világ felépítésében vesznek részt) egyikéből vagy másikából sugárzanak. A szoláris pitriből származó benyomást gyakorló energia aláömlése a belső összeszedettség eredménye, az erők összegyűjtéséé, még mielőtt koncentráltan ráirányítaná azokat a maga árnyékára, az emberre, valamint a következetes meditációé a célról és a tervről. Nem lesz haszontalan a tanuló számára, ha itt eszébe jut, hogy a lélek (akárcsak a Logosz) mély meditációban van a fizikai megtestesülés teljes ciklusa alatt. Ez a meditáció ciklikus természetű, a benne résztvevő pitri saját tükörképéhez ritmikus energia-áramokat küld, mely áramokat az ember „magasrendű impulzusok"-ként fog fel, álmokként és sugalmazásokként. Ezért világos, hogy a fehér mágia művelői miért előrehaladott és szellemi emberek, hiszen a „tükörkép" ritkán befolyásolható a lélek vagy szoláris angyal által, amíg csak számos újraszületési cikluson át nem ment. A szoláris pitri a maga „árnyékával" vagyis tükörképével a szutratmán keresztül áll

kapcsolatban, ami, ha szabad így kifejeznem, végigvonul lefelé a testeken át a fizikai agyba lépés pontjáig, de az ember eddig még nem tud összpontosítani vagy tisztán látni egyetlen irányban sem.

Ha hátrafelé néz, csak az illúziók szintjének ködeit és miazmáit látja, és ezek már nem érdeklik. Ha előrefelé néz, egy távoli fényt lát, amely vonzza ugyan, de hogy mit világít meg a fény, azt még nem látja. Ha körülnéz, csak elmosódó alakokat lát, és az élet formai oldalának mozgóképeit. Ha befelé néz, a fény által vetett árnyékokat látja, és sok akadályt vesz észre, amelyeket félre kell tolni a távolban látható fény elől, hogy megközelíteni lehessen, és hogy az beléhatolhasson. Ezután megismerheti önmagát, mint magát a fényt, és ebben a fényben járhat és közvetítheti azt hasonlóképpen mások felé is.

Talán helyes volna arra gondolni, hogy a tanítványság állapota sok tekintetben a fejlődés teljes lépcsősorának a legnehezebb része. A szoláris angyal megszakítatlanul mély meditációban van. A belőle kisugárzó energia impulzusok egyre erőteljesebbek, és rezgésszámuk egyre nő. Az energia egyre inkább átjárja a formákat, amelyeken keresztül a lélek kifejezést keres és megpróbál irányítást gyakorolni.

Ez visszavisz engem ahhoz a megállapításhoz, amit az I. Szabály korábbi elemzésének 7. pontjában tettem. Azt mondtam: „A lélek meditációjának a természete ritmikus és ciklikus, mint minden másé a kozmoszban. A lélek lélegzik, alakja ezáltal

él". A lélek meditációjának ritmikus természete mellett nem szabad csak úgy elmenni a jelölt életében. Az egész természetben van egy ár-apály, és az óceán dagályában egy örök törvény csodálatos leképzését láthatjuk. Amint a jelölt a lelki élet áradásaihoz igazítja önmagát, kezdi felismerni, hogy mindig van egy beáramlás, ami éltet és élénkít, amit egy kiáramlás követ olyan bizonyosan és kikerülhetetlenül, mint amilyen megváltoztathatatlan az erő törvénye. Ezt az ár-apályt láthatjuk működni a halál és a testetöltés folyamatában. Látható azonkívül az emberi életek egészének folyamán, hiszen egyes életek éppenséggel statikusnak vagy eseménytelennek látszanak, lassúnak és tétlennek a lélek tapasztalatszerzésének szemszögéből, míg mások vibrálóak, tele vannak élménnyel és növekedéssel. Nektek, akik munkások vagytok ezt nem szabad figyelmen kívül hagynotok, amikor azt kutatjátok, hogyan segíthetnétek másoknak helyesen élni. A lelki energiák apálya van-e éppen vagy pedig az áradást élik át. Egy időleges elcsendesedési perióduson haladnak-e át, felkészülve a nagyobb impulzusokra és erőfeszítésekre, úgy, hogy az elvégzendő munka erősítés és stabilizálás legyen, hogy képessé tegye őket a szellemi életben való helytállásra, vagy pedig éppen az erők egy ciklikus beáradásának vannak alávetve. Ebben az esetben a munkásnak arra kell törekednie, hogy segítséget nyújthasson az energia irányításában és hasznosításában, amely (ha rosszul irányítják) hajótörött élethez vezethet, de ha bölcsen alkalmazzák, teljes és gyümölcsöző szolgálatot eredményezhet.

A fenti gondolatokat alkalmazhatja a nagy faji ciklusokra is, aki az emberiséget tanulmányozza, és sok érdekességet fedezhet fel. A tanítvány életében, és számunkra ennek a jelentősége életbevágó, ezek a ciklikus impulzusok nagyobb gyakorisággal és gyorsasággal, valamint erőteljességgel jelentkeznek mint az átlagos ember életében. Kétségbeejtő sebességgel váltakoznak. De a misztikusok hegy-völgy élménye csak az egyik mód ennek az apály-dagály jelenségnek a kifejezésére. A tanítvány hol napfényben, hol pedig sötétben jár. Néha megismeri a teljes egyesülés örömét, máskor megint minden ostobának és terméketlennek tűnik. Szolgálata alkalmanként gyümölcsöző és kielégítő, és valóban úgy látszik, hogy képes segítséget nyújtani, máskor úgy érzi, hogy nem ajánlhat fel semmit, szolgálata semmitmondó és éppenséggel elégtelen. Minden tiszta a számára az egyik nap és úgy érzi, hogy a hegytetőn áll egy napsütötte vidékre nézve, ahol tekintete előtt minden világos. Isten fiának érzi és tudja magát. Később ellenben leereszkednek a felhők, már semmiben sem bizonyos, és úgy tűnik, mintha semmit sem tudna. Napfényben jár és szinte le van nyűgözve a nap sugarainak csillogásától és hevétől, és azon tűnődik, hogy ezek az egyenlőtlenségek, meg az ellentétek heves változásai meddig is tartanak még.

Ám ha egyszer rádöbben, hogy már figyeli a ciklikus impulzusok és a lélekmeditáció hatását saját formai természetére, a dolgok jelentése világosabbá válik, és fel fogja ismerni, hogy éppen ez a formai aspektus az, aminek a válaszai kihagynak,

és ami az energiára egyenlőtlenül reagál. Akkor megtanulja, hogy ha a lélek-tudatban képes élni és tetszése szerint el tudja érni ezt az „emelkedett szint”-et (ha szabad magam így kifejeznem), a formai élet változásai már nem érintik. Akkor majd látja a borotvaél keskenységű ösvényt, ami a fizikai élet szintjéről a lélek birodalmába vezet és rájön, hogy ha állhatatosan követi, az kivezeti őt az érzékek örökké változó világából a nappali világosság fényére, a valóság világába.

Az élet formai oldala akkor egyszeriben a szolgálat terévé válik s nem lesz többé az érzéki felismerések helye. Csak hadd tűnődjön a tanítvány ezen az utolsó mondaton. Legyen célja, hogy a lélek szerint éljen. Akkor a lélekből sugárzó ciklikus impulzusok olyan impulzusok lesznek, amelyekért ő maga felelős és amelyeket ő maga bocsát ki magából; akkor már úgy ismeri magát mint kezdeményező ok, és nem az okozatok alárendeltje.

Egy más szemszögből nézve két tényezőhöz érkezünk: a lélegzethez és a formához, amit a lélegzet lát el energiával és indít tevékenységre. Gondos tanulmányozás után világossá válik, hogy mi eónok hosszat azonosítottuk magunkat a formával; hangsúlyoztuk a kifejtett tevékenység hatásait, de nem értettük meg a légzés természetét és nem ismertük az Egy természetét, aki lélegzik. Munkánk során most azzal foglalkozunk, aki ritmikusan ki- és belélegezve a formát helyes ténykedésre bírja és

megfelelően irányítja. Ez a mi célunk. Mindenesetre kellő megértésre lesz szükség, ha intelligensen akarjuk felfogni feladatunkat és annak következményeit.

Még sok mindent lehetne mondani erről a szabályról, de legyen elegendő ennyi, amit itt adtunk elő megfontolás végett az átlagos, tanítványságra áhítozó ember számára és aminek alapján tevékenykedhet. Legtöbbünk átlagos, nemde? Ha másnak tekintenénk önmagunkat, akkor elválasztanánk magunkat másoktól, és az elszakadás bűnébe esnénk – amely az egyetlen igazi bűn.

A fent elmondott gondolatok értékelése be kell, hogy építse a jelöltbe a meditációs tevékenység értékének felismerését, amíg a lélek impulzusaira adott ciklikus válaszoknak a gondolata áll a reggeli meditációs tevékenység, a déli visszaemlékezés és az esti áttekintés hátterében. A telihold és az újhold még nagyobb ár-apályt idéz elő. Emlékezzünk erre is.

Legyen teljes és állandó a szellem birodalmából áradó ciklikus erők munkálkodása mindnyájunkban, hívjon elő bennünket a fény, a szeretet és a szolgálat birodalmába és csalogasson ki ciklikus megnyilvánulásokat azok mindegyikéből. Legyen állandó váltás azok között, akik tanítanak és a tanítványok között, akik utasításra várnak!

Sok előzetes munkát kell majd elvégezni. A tanítványnak a fizikai síkon és a belső tanítónak (akár a Nagyok közül való, akár a „szívünkön belüli Mester”) tudniok kell egymásról valamit és hozzá kell szoktatni magukat egymás rezgéseihez. A belső sí-

kokon működő tanítóknak igencsak küzdeniük kell a fizikai testben élő tanulók értelmi folyamatainak lassúsága miatt. De bizalom beállítja a kellő rezgést, ami végül is alapos munkához vezet. A hit, a nyugalom és az igyekezet hiánya, valamint az érzelmi nyugtalanság hátráltatnak. Hosszú türelemre van szüksége a belső oldalon állóknak mindazokkal való foglalkozás során, akiket egyéb és jobb anyag híján erre alkalmaznak. Némely fizikai meggondolatlanság a fizikai testet befogadásra képtelenné teszik; bizonyos aggályok és gondok azt okozhatják, hogy az asztráltest olyan ritmusra rezeg, ami a belső célok elfogadását lehetetlenné teszi; bizonyos előítéletek, egynémely kritika, valamiféle büszkeség adódhat, ami az értelmi hordozót teszi haszontalanná. E nehéz munkának a jelöltjei végtelen gondossággal kell, hogy figyeljék önmagukat és meg kell őrizzék belső nyugalmukat és békéjüket, valamint értelmi rugalmasságukat, ami valamennyire alkalmassá igyekszik tenni őket az emberiség őrzésére és vezetésére.

Az alábbi szabályokat lehet tehát megadni:

1. Lényegbevágó, hogy a motiváció abszolút tisztaságára kell törekedni.

2. Ezt követi a belépés képessége a magasabb helyek csendjébe. A gondolatok elcsendesedése a ritmus törvényétől függ. Ha az ember sok irányban vibrál és gondolatokat rögzít minden oldalról, akkor ez a törvény nem képes megérinteni.

Az egyensúlyt és nyugalmat helyre kell állítani a kiegyenlítettség elérése végett. A rezgés törvénye és az atomi anyag tudománya szorosan összefonódik. Ha majd az atomokról és tevékenységükről, reakciójukról és összműködésükről többet tud az ember, akkor a testét is tudományosan vezéreli, szinkronba hozza a rezgések és a ritmus törvényeit. A kettő ugyanaz – a gravitáció törvényének fázisai – és mégsem hasonlít egymásra. A Föld maga is egy entitás, amely az akarat erejével mindent magának tart meg. Ez elég homályos dolog, eleddig meglehetősen keveset tudtunk meg róla. A Föld-entitásnak belégzése és kilégzése átható rezgést okoz, – ez a fizikai sík anyagának rezgése. Összefüggésben van ez a Holddal is. Az emberiség azon tagjai, akik különösképpen Hold-befolyás alatt állnak, mindenki másnál jobban reagálnak erre a vonzásra, és őket nehéz közvetítőnek felhasználni. A belső nyugalomból származó csendet kell kiművelni. A jelölteket ösztönözni kell: el ne felejtsék, hogy eljön az idő, amikor ők is részét alkotják a fátyol belső oldalán álló tanítók csoportjának. Ha addigra nem ismerték meg a csendet, amely erőből és tudásból származik, hogyan fogják elviselni például az önmaguk és a külső oldalon állók közötti kommunikáció hiányát, amivel szembetalálják magukat. Meg kell tehát tanulni, hogyan lehet csendben maradni, vagy különben hasznosságunk válik bizonytalanná asztrális ingerlékenységünk következtében, amikor a másik oldalon leszünk.

3. Jusson eszünkbe mindig, hogy napi életünkben a nyugalom hiánya megakadályozza a lélek szintjén álló tanítókat, hogy eljuthassanak hozzánk. Törekedjünk tehát arra, hogy nyugodtak maradjunk, s amint az életünk pereg, dolgozzunk, fáradozzunk és küzdjünk, de őrizzük meg belső nyugalmunkat. Húzódjunk vissza rendszeresen a bensőnkön való munkálkodásba és így alakítsunk ki a magasabb szintek felé egy reagálási képességet. A Mestereknek a belső nyugalom tökéletes állhatatosságára van szükségük azoknál, akiket használni akarnak. A belső egyensúly az, ami nem veszíti el a célt szem elől, és ami végzi a külső munkát a fizikai síkon összpontosított agybéli figyelemmel, anélkül, hogy a belső befogadóképesség torzulást szenvedne. Ez kettős tevékenységet feltételez.

4. Tanuljuk meg irányítani a gondolatainkat. Fontos ellenőrizni amit gondolunk. Ezek olyan napok, amikor az egész emberiség érzékennyé, telepatikussá és reagáló képessé válik a gondolati kölcsönhatások iránt. Közeledik az idő, amikor a gondolat közkinccsé válik és a többiek érzékelni fogják, amit mi gondolunk. A gondolatokat éppen ezért gondosan őrizni kell. Akik magasabb igazságokkal érintkeznek és érzékennyé válnak az Egyetemes szellemmel szemben, azoknak meg kell őrizni valamennyit tudásukból mások gondolkodásának betörése elől. A jelölteknek meg kell tanulni bizonyos gondolataikat elrejteni, és megelőzni,

hogy egynémely ismereteik kiszivárogjanak a köztudatba, amikor embertársaikkal kapcsolatba lépnek.

Természetesen alapvető fontosságú elfogadni e szavaknak a jelentőségét: „nem szórja szét az erőit". Olyan sokféle útja van a tevékenységnek, amelynek a lélek által ösztönzött tanítvány nekiveselkedhet. A különféle cselekvési irányok felől bizonyosságot nyerni nem könnyű, és minden jelölt ismeri a bizonytalankodást. Helyezzük az egész problémát kérdés formába és száműzzük a mindennapi küzdelmek szintjére, minthogy még nem vagyunk abban a helyzetben, hogy felfoghassuk miképpen „szórhatja szét erőit" egy lélek a magasabb szinteken.

Milyen előfeltételek alapján tudhatja meg az ember, hogy a számos tevékenység melyiket válassza, mint a leghelyesebbet? Más szavakkal: van-e valami kinyilatkoztatás, ami képessé teszi az embert, hogy tévedés nélkül kiválassza a megfelelő tevékenységet és meginduljon a helyes úton? A kérdésben nincs utalás a választási lehetőségre, ami a szellemi küzdelem ösvénye és a világi ember útja között van. Ez csak a helyes cselekedetre utal, amikor az ember a választással áll szemben.

A tény az, hogy az ember fejlődése folyamán egyre finomabb megkülönböztetések elé lesz állítva. A gyermeklelkeket kielégítő durva szétválasztást jóra és rosszra meghaladja a helyes és helyesebb, magas és magasabb, finomabb megkülönböztetése, és az erkölcsi vagy szellemi értékeket szembe kell állítani a legaprólékosabb szellemi

megismeréssel. Az élet feszültségeiben és küzdelmeiben, valamint az egyes csoportokat alkotók egymásra gyakorolt állandó nyomása miatt a kérdés igencsak bonyolult.

Ilyenféle problémák megoldásában bizonyos általános megkülönböztetések megelőzhetik a sokkal finomabbakat, és ha az előbbiekben döntés született, akkor az utóbbiak foglalhatják el helyüket. Az önző és önzetlen cselekedetek közötti választás a legnyilvánvalóbb, ami példáját adja a jó és a rossz közötti választásnak és a becsületes lélek ezt könnyen megteszi. Egy választás, amely magában foglalja a megkülönböztetést az egyéni előny és a csoportfelelősség között, nyomban eltüntet minden egyéb tényezőt és könnyű az olyan ember számára, aki vállalja a rá jutó felelősséget. Figyeljünk a szavak használatára: „a rá jutó felelősséget”. Mi most a normális, józan emberrel számolunk, nem pedig az aggályoskodó morbid fanatikussal. Ezután következik a különbségtétel a hasznos dolgok között, beleértve a fizikai síkkal kapcsolatos üzleti és pénzügyi tényezőket is, ami annak a megfontolásához vezet, hogy mi a legfőbb jó minden szóba jövő csoport számára. De túljutva ezen a hármas megkülönböztetési folyamaton és elérve egy bizonyos helyezést, olyan esetekkel kerülünk szembe, ahol még mindig választanunk kell ugyan, de amelyekben sem a józan ész, sem a logikus megkülönböztető érvelés nem segít. Az elvárás csak annyi, hogy a megfelelőt tegyük, az elhatározás pedig az, hogy a lehető legmagasabb szinten cselekedjünk és tetteknek azt a módját válasszuk, amelyik a lehető legeslegjobbat teszi a

csoportnak, teljesen függetlenül a személyes megfontolásoktól. Ugyanakkor az ösvényen, amelyen járnunk kell, világosság nem látható. Az ajtót, amelyen be kellene lépni, nem vesszük észre, és az ember az állandó határozatlanság állapotában marad. Hát akkor mit kell tenni? Két dolog közül az egyiket:

A jelölt először is követheti hajlamait, és a cselekvésnek azt a vonalát választhatja a megmaradt lehetséges vonalak közül, amelyik számára a legbölcsebbnek és a legjobbnak látszik. Ez magában foglalja a karma törvényének működésébe vetett hitet, és erőteljes eltökéltségről tesz tanúságot, ami a legjobb módja annak, ahogyan a személyiség megtanulja tartani magát a saját lelke döntéseihez. Azonkívül magában foglalja a továbbhaladás képességét a meghozott döntés talaján és így tartja magát a céljaihoz rossz érzések és sajnálkozás nélkül.

Másodszor, várhat, belenyugodván abba, hogy van egy belső irányérzéke, tudván, hogy a megfelelő időben meg fog bizonyosodni azáltal, hogy minden ajtó becsukódik, kivéve azt az egyet, amerre az ő útja vezet. Ugyanis csak egyetlen nyitott ajtó van, amelyen át egy ilyen ember bemehet. Felismeréséhez intuícióra van szükség. Az első esetben még elkövethet hibákat, hiszen az ember ezen tanul és gazdagodik, a második esetben lehetetlen hibázni és cselekvése csak helyes lehet.

Nyilvánvaló tehát, hogy minden egy felismerésbe torkollik: hogy hol is van a helye a fejlődés fokozatain. Csak a magasan fejlett ember tudhatja az időt és az időszа-

kokat és tudhat megfelelő finom megkülönböztetéseket tenni a pszichikai hajlam és az intuíció között.

A végső elhatározás két útját végiggondolva az ember, akinek józan eszét kell használnia és egy, a konkrét észre alapozott cselekvéssorozatot kell elindítania, ne gyakorolja az ajtó kinyitására várakozás magasabb szintű módszerét. Túl nagy az elvárás azon a helyen, ahol van. Tanulnia kell a helyes döntésekből és az ész megfelelő alkalmazásából a problémák megoldásában. Ezzel a módszerrel növekedni fog, mert az intuitív tudás gyökerei mélyen a lélekbe nyúlnak és a lélekkel ezért kapcsolatba kell kerülni, mielőtt az intuíció működésbe léphet. Egy utalást lehetne még itt tenni: – az intuíció mindig a csoport tevékenységgel kapcsolatos, nem pedig a kicsinyes személyes ügyekkel. Ha még mindig olyan ember vagy, aki a személyre összpontosít, tudatosítsd ezt és a hozzáférhető eszközökkel légy úrrá cselekedeteiden. Ha úgy ismered magad, mint működő lélek, és elvesztél a mások ügyeiben és nem gátolnak önző vágyak, akkor igaz elkötelezettségeddel találkoztál, felvállaltad felelősségedet, csoportmunkád előrehaladt és az út feltárolt előtted, miközben te már a következő dolgot teszed és a következő feladatot teljesíted. A tökéletesen végrehajtott feladatok közül fognak kiemelkedni azok a nagyobb feladatok, amiket világműveknek hívunk; családi kötelezettségeinket hordozva erősödnek meg a vállaink, amelyeken elhordozhatjuk majd a nagyobb csoportok gondjait. Mi hát a kritérium?

A magas szintű jelölt számára – hadd ismételjem – a cselekvés megválasztása az alsóbb rendű ész egészséges használatától, a józan, természetes érzékek alkalmazásától, valamint az önző kényelem és személyes ambíciók elfelejtésétől függ. Ez vezet a feladat teljesítéséhez.

A tanítvány automatikus és szükségszerű előrehaladása következik be a fentiekben mind, és még az intuíció alkalmazására is sor kerül, amely megmutatja azt a pillanatot, amikor a tágabb csoportfelelősséget is jogosan elvállalhatja és egyidőben hordozhatja a kisebb csoport-problémákkal. Tűnődjünk ezen. Az intuíció nem mutatja az utat, hogy miként tápláljuk az ambíciónkat, sem annak a módját, hogyan elégítsük ki az önző kiemelkedés vágyát.

MÁSODIK SZABÁLY

Amikor az árnyék válaszolt, a munka mély meditációban folytatódik.
Az alsó fény felvetül, a nagyobb fény megvilágítja a hármat,
és a négy munkája következik.

Az okkult tanulmányok akadályai
Az akadályok leküzdése

AZ OKKULT TANULMÁNYOK AKADÁLYAI

Ez a szabály az egyik legnehezebb ebben a könyvben és mégis a legátfogóbbak egyike. Egy kis időt igénybe fog venni, hogy megfelelően kezeljük. A mikrokozmikus és makrokozmikus megfelelésének érdekes illusztrációját találjuk meg benne. Az említett fényt kétféleképpen is lehet magyarázni.

Hivatkozás történik a „nagyobb fény”-re, amely megvilágítja a hármat, másodszor pedig az „alsó fény”-re, ami felvetül.

A „nagyobb fény” a léleké, amely maga fény és a három rétegű személyiség megnyilvánulását világítja meg. Ebben áll a megfelelés a makrokozmosszal, amint az számunkra Istenben, a naprendszer megnyilvánult fényében van szimbolizálva. A naprendszer három az egyben, vagy egy a háromban, és a Logosz fénye világítja meg az egészet. Az „alsó fény” az, ami a fizikai síkon az emberi lényben van elrejtve. Ez a fény az emberi megismerés bizonyos szintjén az egész fizikai testben felébred és idővel egyesül a „nagyobb fény”-nyel. Istennek magának a fénye és élete sugározhat ki a központi Szellemi Napból, de csak amikor a naprendszeren belüli fény is felébredt és feltört, akkor következik be, hogy végre előragyog, és ez fogja jellemezni a maga erejében fénylő Nap dicsőségét. A lélek fénye hasonlóképpen sugározhat ki a monádból, de csak amikor a kis rendszeren belüli fény (amit a lélek vezérel) felébred és kiárad, akkor következik be végre az Isten Fiának felfénylése.

Ezekben a magyarázatokban azonban elsősorban a mikrokozmosszal foglalkozunk és azon belül a fénnyel. Nem fogjuk a magyarázatokat kiterjeszteni makrokozmikus analógiákra.

A II. Szabályt átgondolva észrevesszük, hogy a lélek és árnyéka, a fizikai síkon lévő ember között tudatos viszony kialakítására került sor. ***Mindkettő meditál***. Jól teszik a tanulók, ha megjegyzik ezt és nem felejtik el, hogy a napi meditáció egyik célja

képessé tenni az agyat és elmét, hogy összhangban rezegjen a lélekkel, amint „mély meditációban” igyekszik kommunikálni a maga tükörképével.

Ennek a viszonylatnak vagy szinkronizáló rezgésnek az összefüggése érdekes:

Lélek . . . . . az ember a fizikai síkon
Elme . . . . . agy
Tobozmirigy . . . . . agyalapi mirigy

A központok közötti összefüggés és szinkronizálásuk is érdekes, ebben sűrítve látjuk éppúgy a faj, mint a faj egyede, az ember fejlődését.

Fej központ . . . . . a gerinc bázisa
Szív központ . . . . . Plexus Solaris / napfonat
Torok központ. . . . . szakrális központ

A fentiekben utalás van a fejlettebb tanuló számára (ugyanakkor ő az, aki önmagával kapcsolatban habozik). Ugyancsak ezt szimbolizálja számunkra a viszony a keleti és nyugati félteke között, és azok között a nagy igazságok között, amiket Vallásnak és Tudománynak nevezünk.

A meditáció folytatódik és az összhang a lélek és hármas eszköze között egyre szorosabb lesz és ennek eredményeként a rezgés sokkal erőteljesebb. Hogy hány életet vesz igénybe mindez, az különféle tényezőktől függ, amelyekből több van, semhogy itt megemlíthetnénk, amelyeket a tanulónak hasznos végiggondolni. Hagyjuk rá, hogy felsorolja a tényezőket, amelyekről úgy érzi, hogy számításba kell vennie és ő maga fogja kikeresni a maga fejlődési helyezettségét.

Ennek a reakciónak az eredménye az ember alsóbbrendű részének újraorientálása lesz annak érdekében, hogy szintézist teremtsen a Három és az Egy között, hogy ezáltal a Négy munkája előrehaladhasson. Íme a mikrokozmoszban kiteljesülő tükörképe annak, amivel a Szoláris Logosz indult: a kozmosz „Megszentelt Négy"-e; amikor az emberre kerül sor, ő maga lesz a „Megszentelt Négy" – a szellem és a megnyilvánulás hármassága.

Itt négy szón kell tovább töprengeni:

1. kommunikáció
2. reakció
3. újraorientálás
4. egyesülés

Az ***Ősi Kommentár*** az alábbi módon fejezi ezt ki:

„Amikor az egyesülés létrejön, szavakat kell használni haladéktalanul, és a mantra törvénye elfoglalja megfelelő helyét, feltéve, hogy az Egy alkalmazza a szavakat és a három néma marad.

„Amikor a reakció felismerhető, hogy az a háromból sugárzik ki, ez Egy némán figyel. A szerepek megcserélődnek. Egy három rétegű szó jelenik meg a hármas formából. Teljes fordulat jön létre. A szem már nem a formák világára néz; befelé fordul, összpontosítja a fényt és megnyilvánulva látja a lét belső világát. Ezzel a mánász elcsendesedik, mert a szem és az elme egy.

„A szív többé nem ver az alacsony kívánságokkal összhangban, és nem is vesztegeti szeretetét olyan dolgokra, amelyek csoportosítják és elrejtik a Valót. Új ritmust ver, szeretetét kitölti a Valóra és Maya szertefoszlik. Káma és szív szoros szövetségben vannak, szeretet és vágy egyetlen egészet alkotnak – az egyik éjszaka, a másik napvilágnál látszik...

[...]

„Amikor tűz és szeretet és ész engedelmeskedik, hangot adva a háromrétegű szónak, akkor válasz érkezik.

„Az Egy kijelent egy szót, amely elnémítja a hármas hangot. Isten beszél. A formában remegés és borzongás felel rá. Az új előáll, egy ember újra van alkotva, a forma újjáépült, a ház elkészült. A tüzek

egyesülnek és nagy fény sugárzik: a három egyesül ez Eggyel és az égő ragyogáson át egy négyrétegű tűz látható".

Ebben a képszerű leírásban, amit megpróbáltam modern nyelvezetbe áttenni, a régi bölcsek egy ideát testesítettek meg. Az ***Ősi Kommentár***-nak, amiből a szavak származnak, nincs meghatározott kora. Ha megkísérelném megmondani a korát, semmi sem bizonyítaná szavaim igazát, így szembe kerülnék a hiszékenységgel, amit pedig minden jelöltnek el kell kerülni a lényeges és a Való kutatása során. A fenti néhány mondatban a lényegét igyekeztem adni annak, amit a Kommentár kifejez egy néhány szimbólum és a rejtett szöveg segítségével. Ezeket a régi írásokat nem úgy kell olvasni, mint ahogyan a modern diák olvassa a könyveket. Látni kell, megérinteni és feltárni. Az értelme egy villanás alatt világosodik meg. Hadd adjak egy példát: – ezeket a szavakat „Az Egy kijelent egy szót, amely elnémítja a hármas hangot" a következő módon mutatja: három – fekete, rózsaszínű és zöld – szimbólumot eltakar egy fénysugárból eredő arany-színű szimbolikus szó. Így a titkok gondosan rejtve maradnak.

Úgy éreztem, hogy hasznos lenne a tanulóknak, ha ennyit megismernek az Adeptusok ősi szövegkönyvéről.

Ennek a szabálynak a végiggondolása két részre tagozódik:

A lélek és a személyiség közötti viszonyra. Ezzel különösen a napi élet során folytatott meditációra vonatkozóan fogunk foglalkozni, sokkal inkább, mint elméleti, akadémikus szempontból.

E szavak jelentőségére: „az alsó fény felvetül”. Ez utóbbi a központokkal és a Kundalini Tűzzel foglalkozik.

Itt szeretném hangsúlyozni, hogy tanácsos lenne minden tanulónak megismerni a maga étertestét – és ennek megvan az oka.

Először is, az étertest a világ-anyag következő aspektusa, amelyet a tudósok és kutatók tanulmányozni fognak. Ez az idő hamarabb is bekövetkezhet, ha gondolkodó férfiak és nők intelligens elgondolásokat tudnak megfogalmazni erre az érdekes tárgyra vonatkozóan. Segíthetünk az igazság feltárásában a magunk tiszta gondolkodásával, és az éterre vonatkozó jelenlegi megállapításokból a tudósok végül is elérik majd az éteri formák és testek megértését.

Másodszor, az étertest erőáramokból áll és benne az éltető központokat erővonalak kötik össze egymással, amint a fizikai ember idegrendszerével. Ezeknek az erővonalaknak a segítségével össze van kötve a környezet étertestével is. Érdemes megjegyezni, hogy ezen áll a halhatatlanságba vetett hit, a testvériség vagy egység törvénye és az asztrológiai igazság.

Harmadszor, fel kell ismerni, hogy az étertestet a gondolat élteti és irányítja és (a gondolat segítségével) teljes tevékenységre serkenthető. Ezt helyes gondolkodással lehet elérni, nem pedig légzésgyakorlatokkal vagy az orr befogásával. Ha a lényegét sikerül megragadnunk, sok veszélyes gyakorlatot mellőzhetünk, és az ember normális és biztonságos ellenőrzése alá vonhatja a leghatalmasabb eszközt, az éltető testet. Hogy ezt minél hamarabb végre lehessen hajtani, ez az én legőszintébb kívánságom.

Az okkult tanulmányoknak alapvető fontossága van, és e tudományok tanulóinak erre kell összpontosítaniok energiáikat, mindazt, amit az értelem alkalmazásával és összpontosított figyelemmel el lehet érni. Ez magában foglalja a tanult igazságok következetes kiművelését is.

Az okkult tudományt, ahogyan azt nyugaton értelmezik, elméletileg kutatják, de gyakorlatilag nem követik. Elmélet révén némi fény felvillanását elérheti az ember, aki az okkult ösvényre pályázik, de a vele kapcsolatos törvények rendszeres kidolgozásában kevés haladást mutat.

Miben állnak az akadályok? Bizonyára ér valamit, ha három dolgot megvizsgálunk:

1. A nyugati akadályok a helyes okkult tudomány előtt
2. Hogyan lehet ezeken az akadályokon felülemelkedni

3. Bizonyos dolgokra a jelölt bátran vállalkozhat, hogy felszerelje magát az okkult ösvény követéséhez szükségesekkel, mert csupán ez a terep, mégpedig a többség számára ez az egyetlen terep áll rendelkezésre jelenleg.

Az okkultizmus törvényeinek helyes értelmezése és azok gyakorlati alkalmazása előtt az egyik fő akadály a Nyugat viszonylagos fiatalsága, valamint a gyors változások, amelyek az európai és amerikai civilizáció legfőbb jellemzői. Az európai történelem alig három évezredre tekinthet vissza, és Amerikáé, mint tudjuk, alig ugyanennyi évszázadra. Az okkultizmus előkészített légkörben, erősen magnetizált környezetben, megállapodott körülmények között virágzik, s ezt hosszú korok művelték ki értelmi szinten.

Ez az egyik oka, hogy India e munka számára annyira megfelelő iskolát tudott biztosítani. Ott az okkultizmus ismerete tízezer évre nyúlik vissza, és az idő még az emberek fizikumán is otthagyta a jegyét, olyan testet nyújtva nekik, amelyik nem biztosítja az ellenállást, amit a nyugati testek igen. A környezet hosszú időn keresztül át lett itatva a Nagyok erőteljes rezgéseivel, akik határaik közt élnek és akik föl-alá jártukban, valamint közelségük révén folyamatosan magnetizálták a környező étert. Ez önmagában is kisebb ellenállást tett lehetővé, mert az éterikus delej a vele kapcsolatba kerülők étertestére hat. Ez a két tényező: az idő és az erőteljes rezgések a

ritmusnak olyan stabilitást biztosítanak, ami megkönnyíti az okkult tevékenységet és nyugodt teret nyújt a mantrikus és ceremoniális gyakorlatok számára.

Ezek a körülmények nem találhatók meg Nyugaton, ahol az élet minden területén állandó változás van, ahol a tevékenység körülményeinek gyakori gyors változása széles területeken okoz felfordulást, ami pedig ellensége minden mágikus természetű munkának. Bizonyos eredmények eléréséhez szükséges erő mennyisége nem igazolja használatát és hosszú idő lett megengedve az egyensúly visszaállítására.

A zavaró körülmények csúcspontján már túl vagyunk és fokozatosan egy stabilabb állapot kezd létrejönni, s ez megengedi, hogy határozottan okkult munkával sikeresen lehet próbálkozni. R. Mester ezen a problémán munkálkodik, és hozzá hasonlóan az angol Mester is – nem az a Mester, aki a munkásmozgalommal és a szociális körülmények megjavításával van elfoglalva. Az előbbieket egy ritka képességű tanítvány segíti Svédországban, valamint egy beavatott Oroszország déli részén, aki leginkább az értelmi szinten tevékenykedik. Az ő céljuk az, hogy a Nirmanakáyák által felraktározott erőforrásokat megcsapolják, hogy annak aláömlése elsöpörje az alsóbbrendű anyagot, ezzel lehetővé téve magasabbrendű vibráció szabadabb játékát.

Egy másik akadály a konkrét ész erőteljes fejlődése. Nyomatékkal hangsúlyozom, hogy ezt a fejlődést semmiképpen sem szabad hátránynak tekinteni. A fejlődésben minden a megfelelő nyomon halad és később, amikor majd Kelet és Nyugat jobb

megértésre és együttműködésre jut, közös munkájuk kölcsönös előnyökkel fog járni. A Kelet nyerni fog a nyugati testvér erőteljes értelmi rezgései által létrehozott mentális ösztönzés révén, míg a nyugati sokat fog nyerni a keletiek absztrakt érveléseiből és annak az erőfeszítésnek a nyomán, hogy megragadja, amit az árya* (*Az „árya" kifejezés nem egy fizikai típusra, hanem egy tudatállapotra, vagyis okkult értelemben az ötödik gyökérfajra vonatkozik.) gyökérfaj első alfaja olyan könnyen magáévá tett; kapcsolatba fog kerülni magasabbrendű gondolkodásával, és így sokkal könnyebben építi ki a hidat a magasabbrendű és az alacsonyabbrendű elme között. A két típusnak szüksége van egymásra, és egymásra gyakorolt hatásuk szintézis létrehozását segíti elő.

A konkrét ész önmagában alkalmat kínálna egy terjedelmes értekezésre, de itt elegendő rámutatni csupán egynéhány útra-módra, amelyek révén hátráltatja éppen az észt kiemelkedően képviselő népek fejlődését.

a) Erőteljes tevékenysége és felfokozott működése gátolja az inspiráció alááramlását a magasból. Úgy működik, mint egy sötét függöny, amely eltakarja a magasabb megvilágítást. Csak állhatatosság és biztos nyugalom segítségével szűrődhet be a világosság a magasabbrendű testeken át a fizikai agyba, amely így válik alkalmassá a gyakorlati szolgálatra.

b) A Triád bölcsessége a személyiség használatára szolgál, de az alsóbbrendű elme kutakodása korlátozza. Ha az elme tüze túlságosan hevesen ég, áramlást hoz létre, amely a magasabbrendű aláömlést keresztezi és az alsóbbrendű tüzet visszaerőlteti elzártságába. Csak akkor lehet teljes világosságot elérni, ha a három tűz az elme középső tüzének szabályozása révén találkozik és az egész test átfénylik; a felülről jövő tűz: a Triád fénye, az alsóbb én tüze: a kundalini, – és az elme tüze: a kozmikus mánász kell, hogy találkozzanak az oltáron. Egyesülésük eredménye, hogy kiég minden, ami hátráltató és teljessé válik a felszabadulás.

c) Az alsóbbrendű testek a konkrét mentáltest képessége – a megkülönböztetés – segítségével megtanulják, hogy elkülönítsék az illúziót a valóság lényegétől, a valóságosat a nem valóságostól, önmagunkat a nem önmagunktól. Ez után következik egy időszak, amelyen túl kell jutni, amikor a lélek figyelmét szükségszerűen az alsóbbrendű énre és annak hordozóira összpontosítja, és amikor, ennélfogva a triád rezgéseit, a törvényeket, amelyek a makrokozmikus fejlődést szabályozzák, valamint az isteni számára rendelkezésre bocsájtott tüzet időlegesen fel kell függeszteni. Ha az ember gyorsan meglátja az igazságot mindabban, amivel kapcsolatba kerül, és automatikusan az igazságot, vagyis a valóságot választja, akkor ezt követően mindjárt az örömteli cselekvés leckéjét tanulja meg és a mennyei boldogság ösvénye nyílik meg előtte. Ha ez megtörtént, akkor

megnyílik számára az okkultizmus útja, mert a konkrét elme elvégezte feladatát, és eszközévé, nem pedig urává, tolmácsává és nem hátráltatójává vált.

d) A konkrét ész még más és még szokatlanabb módon is akadályoz, méghozzá olyan módon, amit nem ismer fel a tanuló, aki először próbál rálépni az okkult fejlődés tövises útjára. Amikor a konkrét ész még zabolátlan és a teljes személyiségen uralkodik, a jelölt nem tud együttműködni a különböző irányokba fejlődő más életekkel, amíg csak a szeretet a konkrét ész helyére nem lép, jóllehet, elméletben megérti azokat a törvényeket, amelyek a Logosz tervének fejlődését, valamint saját hierarchiája mellett más szoláris valóságok kialakulását irányítják. Az ész elkülönítő, a szeretet pedig vonzó erő. Az ész korlátot emel az ember és minden őt megközelítő déva közé. A szeretet széttör minden korlátot és egységbe fon különféle csoportokat. Az ész erőteljes és erős rezgéssel taszít, szétszakítva mindent, ami kapcsolatban van egymással, mint egy kerék forgása közben ledob magáról mindent, ami akadályozza. A szeretet mindent magához vonz és mindent magával sodor szétvált részeket egyetlen egységes egészbe forraszt. Az ész saját túlfűtöttségében megéget és elhamvaszt bármit, ami a közelébe kerül. A szeretet elsimít és gyógyít a maga melegével, amely hasonló annak a melegségéhez, akivel kapcsolatba kerül, és így egyesítheti melegét és lángját

más fejlődő életek melegével és lángjával. Végezetül, az ész szétszakít és lerombol, míg a szeretet vonzást teremt és gyógyít.

Az emberi életben minden változás alá van rendelve változtathatatlan törvényeknek, ha ugyan egy ilyen paradox megállapítást meg lehet engedni. Az okkultista abbeli igyekezetében, hogy megtalálja a törvényeket, hogy alávethesse magát nekik, elkezdi kiegyenlíteni karmáját, és így nem színezi el asztrálfényét. Az egyetlen módszer, amellyel e törvények mind ezidáig felfoghatók az érdekeltek számára, a mindennapi élet hányattatásainak közvetlen tanulmányozása, amint az az évek hosszú során át zajlik. Példának okáért egy tízéves ciklus kiemelkedő jellemzőit összehasonlítva az azt megelőző vagy azt követő hasonló időszakkal, a tanuló hozzávetőlegesen megállapíthatja a dolgok irányulását és ahhoz tarthatja magát. Ha a fejlődés arra a pontra ér, amikor a tanuló már össze tud hasonlítani megelőző életeket és ismereteket szerez a megelőző életciklusának alapvető színeiről, akkor életének a törvényhez igazításával nagyiramú fejlődés következik. Ha a következő életeit hasonlóképpen megismeri a tanuló, és felismeri és látja a színeit, akkor a karma (ahogyan azt a három világban ismerjük) eltűnik, és a beavatott minden alsóbbrendű hordozóját szabályozó és rendszerező ok és okozat mesterévé válik.

Az okkult útra vágyakozik és minden változást és eseményt a megelőző események fényében vizsgál meg, és mennél messzibbre ható és mennél pontosabb az emlékezőképessége, annál jobban tud uralkodni minden lehetséges helyzeten.

Így tehát az akadályok közül kettőt a következőképen lehet meghatározni:

a) a Nyugatra jellemző viszonylagos fiatalság és változékonyság

b) a konkrét elme fejlődése

A harmadik gátló a megelőzőből nő ki. Ebben benne van az a hangsúly, amit a Nyugat a dolgok materiális oldalára helyez. Ez a dolgok állásának háromrétegűségét eredményezi. Először is a szellem világát, vagyis a szubjektív tudat alaktalan, absztrakt világát tudományos értelemben nem ismerik el. Ösztönösen a misztikus beállítottságúak ismerik el, és azok, akik tanulmányozni tudják az ember és a fajok szubjektív történetét, de a tudomány a megnyilvánulásnak ezt az aspektusát nem ismeri el és a tudomány emberei összességükben maguk sem hisznek a fizikain túli kísérletek világában. Mindazt, aminek a korábbi fajták az emberek életében és gondolkodásában kiemelkedő teret biztosítottak, most hitetlenkedve közelítik meg, és a vitákat eleve megkérdőjelezik. De fejlődés azért van és sok mindent eredményezett a háború. A kérdés például igen gyorsan váltott át arról a formuláról, hogy „Van élet a halál után?” arra az érdeklődésre, hogy „Milyen természetű a jövendő élet?”, és ez

igen bátorítóan hat. Másodszor, embertömegek szenvednek az elnyomástól és a tiltások hatásaitól. A tudomány azt mondja: nincs Isten és nincs az emberben szellem. A vallás így szól: bizonyára van Isten, de hol lehet megtalálni? A tömegek azt mondják: nem kívánunk olyan Istent, akit a teológusok agya alakított ki. Így tehát az igazi benső felismerés számára nincs terjeszkedési tér, és a tevékenység, amelynek törvényes kifejezést a magasabb törekvésekben kellene kapnia, a dolgok istenítéséhez fordul, – dolgokéhoz, amelyek a hús tartozékai, érzelmekkel kapcsolatosak vagy az ésszel függenek össze. Ismét a háború az, ami elvégezte, hogy a dolgok az őket megillető helyre kerüljenek vissza, és a tulajdon elvételével nagyon sokan megtanulták a leglényegesebb dolgok értékét és a felesleges dolgoktól való megszabadulás fontosságát.

A harmadik körülmény a fenti kettőből nő ki. Nem létezik a jövő helyes megértése. Ha a szellemi életet tagadják, ha a megnyilvánult élet kézzelfogható és konkrét dolgokra koncentrál, akkor a lét igazi célja eltűnik, a helyes élet igazi mozgató rugói elvesznek és a beavatott Pál szarkasztikus szavai: „Együnk, igyunk, úgyis meghalunk” jellemzik az emberek többségének magatartását.

Az ember elnémítja a belső hangot, amely az ezutáni élet tanúságát hordozza, és elnyomja a csendben visszhangzó szavakat az üzlet, a szórakozás és az izgalom forgatagának zajával.

Az okkult ösvényen haladás sikerének teljes titka az ész beállítottságától függ; ha ez a beállítottság kifejezetten materialista, a formára összpontosít és a jelen pillanat dolgai utáni vágyakozásra, akkor kevés haladást lehet elérni a magasabb ezoterikus igazság megértésében.

Egy negyedik akadályt a fizikai testben lehet felfedezni, amely húson és erjesztett ételeken és italokon épült, és olyan környezetben növekedett, amelyben friss levegő és a napfény nem jelentős tényező. Én most itt általánosítok, és az emberek tömegéről beszélek, nem pedig a leendő becsületes okkult tanulókról. Hosszú évszázadokon keresztül a romló és ennélfogva erjedés állapotában levő ételek voltak a nyugati fajták táplálékai. Az eredményt jól lehet látni a fizikumokban, amelyek nem alkalmasak az olyan igénybevételekre, mint amilyeneknek az okkultizmus teszi ki őket, és amelyek megakadályozzák az élet belső fényének kisugárzását. Ha majd friss gyümölcs és zöldség, tiszta víz, diófélék és magvak – főzve vagy nyersen – alkotják a fejlődő emberiség egészséges táplálkozását, akkor olyan testek épülnek fel, amelyek alkalmasak lesznek magasan fejlett lelkek hordozására. Ők türelmesen várják a kerék fordulását és egy olyan ciklus eljövetelét, amely lehetővé teszi sorsuk beteljesítését. Az idő még nem jött el, a dolgok letisztulásának és helyreállításának lassúnak és gondosnak kell lenni.

AZ AKADÁLYOK LEKÜZDÉSE

Bizonyos nagy fontosságú felismeréseknek kell megelőznie az akadályok elmozdításának munkáját, amelyeket a következőkben lehetne felsorolni:

a) Annak felismerésében áll a további megnyilatkozásokhoz vezető ösvény, hogy engedelmeskedjünk a soron következő feladatnak és ragaszkodjunk az igazság megismert legmagasabb rendű formájához.

b) Annak a felismerése, hogy a legfontosabb dolog gyakorolni a szenvtelenséget, és szívesen vállalkozni arra, hogy vidáman alávessük magunkat bármilyen időleges kellemetlenségnek, fájdalomnak vagy gyötrődésnek, látva a jövő dicsőségét, amely a múló órák felhőit eloszlatja.

c) Annak a felismerése, hogy a szintézis az a módszer, melynek segítségével a dolgok megértésére juthatunk, és hogy az ellentétpárok egybeolvadása révén az a középső út nyílik meg, amely egyenesen a fellegvár szívébe vezet.

A tanuló remélheti, hogy e három dologgal kiválóan vezérelheti az életről alkotott elgondolásait, és fáradhatatlan küzdelemmel elháríthatja a négy akadályt, amelyet fentebb érintettünk.

Visszatérve a II. Szabály végiggondolására, először is a léleknek a személyiséghez való viszonyával fogunk foglalkozni, mindenekelőtt a meditáció álláspontjáról. Tehát foglalkozunk „a nagyobb fény”-nyel, később pedig az „alsó fény”-nyel, amely „felvetül”. Ez összevág az okkult tudás törvényével, ami szerint a mindenre kiterjedővel, az univerzálissal kell kezdeni.

Emlékezzünk, hogy ezek a szabályok csak azoknak a részére állnak fenn, akiknek a személyisége összehangolt és akik gondolkozásukat fokozatosan ellenőrzésük alá vonták. Az ember éppen ezért használja az alsóbbrendű, érvelő elmét, míg a lélek a magasabbrendű vagy absztrakt elmét használja fel. Mindkét egység az ész egyetemes princípiumának két aspektusával működik és kapcsolatuk ennek az alapján válik lehetővé. Az embernek a negatívjára kell fordítania az elmét és befogadóképessé a lélek iránt, ez az ő pozitív tevékenysége (jegyezzük meg itt a pozitív szó alkalmazását annak a kísérletnek a során, hogy az elmét befogadóképessé tegyük, hiszen itt van elrejtve a helyes cselekvés kulcsa). A lélek működése meditáció közben az legyen, hogy a meditációt olyan pozitív fókuszponttá tegye, hogy az rányomja az alsóbbrendű

gondolkodásra a bélyegét és így az alsóbbrendű embert egy vonalba állítsa az Örök Tervvel.

Itt megint egy, a pozitív és a negatív rezgés között létrejött viszonyhoz jutottunk, és az ilyen viszonylatok tanulmányozása sok információhoz juttatja a tanulót, és ez az első beavatás előkészítéséhez segítő tanítás egy részét képezi. Adhatunk itt e viszonylatokról egy listát, bemutatva őket fejlődő kapcsolataikban az evolúció útján.

1. A viszony a nő és férfi fizikai teste között, amit az emberek szexuális kapcsolatnak neveznek, és amit olyan kiemelkedő fontosságúnak ítélnek manapság. Az illúzió fátyla alatt a szimbólum gyakran leköti a figyelmet és amit képvisel, arról megfeledkezünk. E kapcsolat megoldása közben kerül sor a faji beavatásra, és ez az, amivel a faj most el van foglalva.

2. A kapcsolat az asztrál- és a fizikai test között, ami a többség számára a pozitív asztrális természet ellenőrzése a negatív, automatikus fizikai felett. A fizikai testet, a vágy eszközét a vágy lendíti és irányítja, – vágy a fizikai élet után és vágy a kézzel fogható megnyerése után.

3. A viszony az elme és az agy között, ami a fejlettebb emberek és népek problémáját alkotja, és amelynek fontosságára az iskolák és egyetemek rendszere utal.

Ebben a tekintetben nagy fejlődés következett be az elmúlt ötven évben, amelynek legmagasabb pontját a pszichológusok munkája jelenti. Ha ezt megértettük, akkor az elmét pozitív tényezőnek tekintjük, amelyre a formai természet másik két aspektusa befogadóképesen reagálhat. Ezek lesznek az elme automatizmusai.

4. A viszony a lélek és a személyiség között, amely a jelöltek figyelmét most lefoglaló probléma, hiszen ők az emberiség családjának pionírjai, a nyomkeresők a lélek világában. Ezzel az összefüggéssel a misztikusok és az okkultisták foglalkoznak.

5. A viszony a rekeszizom alatti és fölötti központok, illetve a következők között:

   a) A gerinc kiinduló pontjánál lévő központ és az ezerszirmú lótusz, a fejközpont. Ebből az alsó központ négy szirmából válik szét a sok, vagyis a négyesség elvész az egyetemességben.

   b) A szakrális központ és a torok. Ebben egyesülés jön létre a tizenkét Alkotó Hierarchia és a négyesség között, és a torok tizenhat szirmú lótuszának titka megmutatkozik.

c) A Plexus Solaris, vagyis a napfonat központ és a szív, amelyben ennek a naprendszernek a tökéletes ember tízese elvész a beteljesedett tizenkettőben. Ahogyan a tizenkét Alkotó Hierarchia (külső és alkotó jellegében) kapcsolatba kerül az emberrel, aki viszont formai szempontból a tökéletesedett négyes, úgy a napfonat központ és a szív közötti kapcsolatban a második aspektus teljesedik ki; a lélek szeretet tökéletesen ki tudja fejezni magát az érzelmi természeten át.

6. A viszony a két fejközpont között, vagyis a szemöldökök közötti központ és a fej fölötti központ között. Ez a viszony akkor jön létre és lesz állandóvá, amikor a lélek és a test egyetlen működési egységgé válik.

7. A kapcsolat a tobozmirigy és az agyalapi mirigy között az előbbiek eredményeként.

8. A magasabbrendű és alacsonyabbrendű elme közötti összefüggés, amely magában foglal állandó és növekvő lelki kapcsolatot. A három test (vagy a szellemi ember) imitálja a lélek meditatív magatartását és a lélek meditációja a maga szintjén is tovább folyik. Ebben a szabályban elsőrendűen ezzel és ennek hatásaival foglalkozunk.

Egy későbbi viszony a lélek és a monád között, amely most nem foglalkoztat bennünket, csak a harmadik beavatás után jön létre, és a kozmikus fejlődés során ezek a kapcsolatok is létrejönnek. Az emberi faj, mint egész, azonban csak a lélek és test közötti összefüggés kialakításában érdekelt, ezen túl nem szükséges mennünk.

Amint az ember megpróbál ellenőrzést gyakorolni az esze fölött, a lélek, válaszként, tevékenyebben támadóvá válik. A szoláris Angyal munkája eddig lényegében a maga saját világában zajlott és a maga és a szellem kapcsolatával foglalkozott, és ezzel az embernek, aki fizikai síkon küzdötte végig a maga ciklusait, nem volt közössége. A lélek fő energiaráfordítása eddig általános volt és kifelé mutatott az ötödik birodalom felé. A szoláris Angyal most a válság és az irányváltás felé halad. Az emberiség korai történetében volt egy nagy válság, amelyet az individualizáció korszakának hívunk. Abban az időben a szoláris Angyalok az állatemberi faj (vegyük észre, hogy az egész faj) részéről támadt igényre vagy követelésre válaszul energiájuk egy mentalizáló minőségű részét elküldték az állatembereknek. Megtermékenyítették – ha szabad így kifejeznem – az agyat. Így kelt életre az emberiség. Ez a csíra két más képességet is bevitt magával, a szellemi szeretetet és a szellemi életet. Ezeknek a megfelelő időben majd meg kell nyilvánulniok.

Az emberi ész kivirágzása, amely olyannyira jellemzi a jelenkort, egy második válságot is jelent a szoláris Angyalnak. A kettő közül az első csak szimbólum volt.

Ami miatt a szoláris Angyal létezik, az kezdi érezteti jelenlétét az emberiség között és egy másik erős kényszerítéssel jelentkezik a szoláris Angyal felé, ami ezúttal egy második megtermékenyítést fog előidézni. Ez fogja ellátni az embert olyan tulajdonságokkal, amelyek képessé teszik az emberi korlátok áthatolására, hogy részévé válhasson a természet ötödik, szellemi birodalmának. A szoláris Angyal első erőfeszítése az állatembereket emberi lényekké változtatta, a második pedig az emberi lényeket – az emberi család tapasztalatait ismerő – szellemi egyedekké fogja változtatni.

Evégből a szoláris Angyal, a lélek, újraszervezi önmagát és irányt változtat, hogy erejét az emberek világára visszairányíthassa. A léleknek kapcsolatot kell teremteni hármas természetének alsóbb aspektusai és aközött a része között, amelyik már szállást vett az ember agyában. Az intelligens tevékenységnek és a szeretet-bölcsességnek egyesülnie kell és ennek az egyesülésnek a fizikai síkon kell végbemennie. Ennek elvégzése érdekében a lélek „mély meditációba" lép, egységben minden más lélekkel, aki a maga eszközét éber állapotba helyezte már. Ez az alapvető csoportmeditáció, és amikor az ember eléri a keleti könyvek által „számádhi"-nak nevezett állapotot, akkor már mint lélek sikerrel vesz részt ebben a csoportmeditációban és a szolgálatnak abba az időszakába lép, amely a bolygó Hierarchiáján keresztül jut kifejezésre. A racionális ész és az absztrakt ész egységként működik és

mozgató princípiumuk a szeretet. A lélek szeretetet és absztrakt intelligenciát kifejezve egyesül fizikai megnyilvánulásával az agyon keresztül, és amikor ez megtörtént, az alsóbbrendű ember szinkronba hozta a maga meditációját a lélekével.

A mi munkánknak ez a célkitűzése. Ezt ne felejtsük el és tegyünk meg minden erőfeszítést azért, hogy az észt és az agyat olyan működő helyzetbe hozzuk, hogy az ember ki tudjon szökni a saját meditációjából és (szem elől vesztvén gondolatait) lélekké váljon, és gondolkodóvá a lélek birodalmában.

Talán új gondolatnak tűnik egyesek számára, hogy a lélek maga szervezi meg önmagát egy erőfeszítésre, erői irányváltoztatására és fölkészülésre egy friss és erőteljes impulzusra, de így van. Az élet minden formája a fejlődés hatóereje alatt beavatásról beavatásra halad és a lélek maga sem kivétel e folyamat alól. Ahogyan az állatember lelke egyesült egy másik isteni princípiummal, s ezzel létrehozta a természet negyedik világát, úgy a lélek az emberiségben szintén kapcsolatot keres más isteni aspektusokkal. Amikor ez a kapcsolat létrejön, akkor jön el a Földre Isten Országa; a fizikai sík ezzel átalakul, és ez a sajátos időszak, amelyet szimbolikusan az ezredév kifejezéssel illetünk meg, elérkezik.

Ebben a korszakban Isten Ismerői érvényesülni fognak azok felett akik egyszerűen csak áhítoznak erre az ismeretre, és a velük való kapcsolat, valamint az átadott erő eredményei érezhetők lesznek a természet mindegyik világában. A diadalmas szoláris

Angyalok megígért elismerése és meditációs tevékenységük jutalmazott célja az uralom lesz minden forma felett, valamint a hatalom, hogy a szeretetnek nevezett szellemi energia átadásának erejével fognak rendelkezni. Az Isten Fiai fognak diadalmaskodni a Földön teljes inkarnált megjelenésben és fényt (ennélfogva életet) hozva minden megnyilvánult forma számára. Ez a „teljesebb élet", amiről a Krisztus beszél. Ezt érték el az igazi Nirvánába jutottak, akik megszakítás nélküli meditációban élnek a szellemi birodalomban, mégis működhetnek a földön. A beavatás munkája képessé teszi az embert, hogy állandóan a középpontban éljen, de úgy tevékenykedjék, hogy az isteni energiát osztogatja bármely irányba, és – a későbbi beavatások után – minden irányba.

Mi most a következő szabály meggondolásakor átvesszük az ember „kisebb fény"-ének munkáját a fizikai síkon. Én, aki valamelyest beléptem a szoláris Angyal életének megértésébe, igyekszem biztosítani zarándok társaimat, hogy az érzékek tűnő dolgai jelentéktelenek és értéktelenek összehasonlítva azzal a jutalommal – itt és ebben az életben – ami arra az emberre vár, aki a mindennapi tudatát igyekszik saját lelkével egyesíteni. Akkor belép a lelkek közösségébe és nem áll egyedül.

A kivételesen magányos időszakok a rossz irányultság eredményei és a ragaszkodás ahhoz, ami elfedi a látványt és úgy telerakja mindenfélével az ember markát, hogy nem tudja megragadni „a drágakövet a lótuszban".

HARMADIK SZABÁLY

Az Energia kering. A fénypont, a négy munkáinak terméke, kibontakozik és növekszik Miriádok gyűlnek izzó heve köré, mígcsak a fény csökkenni nem kezd. Tüze egyre halványabb. Ekkor hangzik fel a második hang.

Lelki Fény és Testi Fény
Alapelvek és Személyiségek

LELKI FÉNY ÉS TESTI FÉNY

A Mágiának ezekben a Szabályaiban az alkotó munka törvényei testesülnek meg, és az eszközök, amelyekkel az ember mint testet öltött lélek működni tud. Elsősorban nem azokkal a szabályokkal foglalkoznak, amelyek az ember fejlődését uralják. Persze mintegy mellékesen sokat lehet tanulni ebben az összefüggésben is, hiszen az ember az alkotó munka és megismerés segítségével növekszik, de nem ez a tanítás elsőrendű célja.

A léleknek a maga síkján végrehajtott meditációja, valamint a jelölt meditációjának fokozatosan kialakuló szintézise segítségével az ember egy fénypontot jelenít meg (a fizikai agyban), amely okkult megvilágítást kapott a mentális síkon. A fény mindig két dolgot jelent, energiát és annak valamilyen formában való megnyilvánulását, mert a fény és az anyag szinonim fogalmak. Az ember gondolata és a lélek elgondolása kapcsolódási pontot talált és a gondolatforma csírája létrejött. Ez a gondolatforma, amikor kiteljesedett, a nagy tervből (amelyen a Hierarchia munkálkodik) annyit fog megtestesíteni, amennyit az ember a mentális síkon tud meglátni, megragadni és megtestesíteni. Az ember jelöltségének korai szakaszában, a Tanítványság Ösvényének első lépcsőin, és az első két beavatás során ezt a „Szolgálat" szóval lehet összefoglalni. Eleinte tapogatózva, de megragadja az Élet egységének eszméjét és annak megnyilvánulását, mint Testvériséget, amely fennáll ennek az isteni életnek minden formája között. Ez a szubjektív eszmény fokozatosan annak az útnak a felismeréséhez vezet, amelyen ezt az alapvető viszonyt a gyakorlatban ki lehet alakítani. Látható hogyan nyer kifejezést ez a nagy humanitárius megmozdulásokban, az emberi és állati szenvedés enyhítésére szolgáló szervezetekben és a nemzetek, vallások és csoportok közötti belső kapcsolatok megjobbítására irányuló világméretű erőfeszítésekben.

Éppen elég emberi egyed kapcsolódott be már a hierarchikus tervbe, úgyhogy biztonsággal lehet állítani, hogy az emberi család (az a valóság, amit mi a természet negyedik birodalmának hívunk) kollektív agya alkalmassá vált a látásra, és kialakította a maga megvilágított formáját a mentális síkon. A későbbiekben a szolgálatról és az önmagáról való gondolkodást már összeegyeztethetetlennek fogja találni, és a kifejezésnek egy sokkal megfelelőbb formájára lel, de egyenlőre legyen elég ennyi.

Ez a gondolatforma, amit a jelölt alkotott, a lélek összpontosított energiái által, valamint a személyiség átirányított erőivel jön létre. Ez képszerűen ábrázolva három szintet foglal magában.

1. Az időszakot, amelynek során a jelölt annak a belső nyugalomnak és irányított figyelemnek az eléréséért küzd, amely képessé teszi őt majd a Csend Hangjának meghallására. Ez a hang szimbolikusan és értelmezett élettapasztalatok révén fejezi ki számára a célokat és terveket, amelyekben együttműködhet. Az ő fejlődésének szintjéhez mérve ezek kifejezhetnek:

    a) vagy már konkrét terveket, amelyek a fizikai síkon csoport formát alkotnak, és amelyben ő együttműködhet és amelyek fontosságának ő alárendelheti magát.

b) Vagy tervet vagy tervrészletet, amelyet egyéni előjoga anyagba öltöztetni és így mint csoport tevékenységet materializálni a fizikai síkon. Egyes jelölteknek az a feladata, hogy szolgálják és segítsék azokat a csoportokat, amelyek már feladatokon tevékenykednek. Azoknak a tevékenységi formáknak a létrehozása, amelyek eddig még szubjektív síkon vannak, mások feladata. A munkának ebben a második aspektusában csak azok a jelöltek tudnak igazán együttműködni, akik megszabadultak személyes ambícióiktól. Ezért tehát „öljük ki az érvényesülési vágyat".

2. Az időszakot, amelynek során hozzászoktatja magát a lélek belső hangjának tiszta meghallásához és helyes tolmácsolásához és fontolgatva töpreng a küldött üzeneten. Ebben a periódusban „az Energia kering". Kialakul egy állandó ritmikus reagálás a lélek gondolati energiájára, és képletesen szólva állandó erőáramlás van a két központ között: a maga síkján álló lélek, mint energia központ és az emberi lény, mint erőközpont között. Az energia a szutratmának nevezett „fonal" mentén halad és rezgés-válaszokat alakít ki a lélek és az agy között.

Különös szögből kaphatnak ezek a dolgok megvilágítást, minthogy ezekben az Útmutatásokban mindig is az a szándék vezet, hogy rámutassak az isteni

különböző aspektusai közötti analógiákra, ahogyan azok kifejezést nyernek az emberben vagy a makrokozmoszban, a Mennyei Emberben.

Az atlantiszi idők ősi jógája (amely szükségszerűen csak a központok jógájának töredékes tanításában jutott el hozzánk) közli velünk az információt, hogy a szutratma visszatükröződése az emberi szervezetben a gerincvelő és három idegcsatorna révén nyilvánul meg. E háromnak a neve ida, pingala és a középső csatorna, szusumna. Amikor a test negatív és pozitív erői, amelyek az ida és pingala idegpályák útján nyilvánulnak meg, kiegyenlítődnek, akkor az erők fel tudnak emelkedni és alá tudnak szállni az agyba és az agyból a központi csatorna útján, és akadály nélkül áthaladni a központokon a gerincvelőben. Ebben az esetben tökéletes lelki kifejezésre van lehetőség a fizikai emberben.

Valójában ennek az összműködésnek a szutratmával – minthogy az köti össze a fizikai embert és lelkét (ugyanis a szutratma ad megnyilvánulási lehetőséget a maga részéről a szellem pozitív energiájának, az anyag negatív energiájának, és a lélek kiegyenlített energiájának) – ennek a kiegyenlítésnek az elérése az emberiség jelenlegi célja. A későbbi beavatások időszakában a szellemi energia pozitív alkalmazása felülemelkedik majd a lelkierők kiegyenlített alkalmazásán, de ez egy későbbi állapot, amellyel a jelöltnek egyenlőre nem kell magát

nyugtalanítania. Találja csak meg a „nemes középső ösvényt” az ellentétpárok között és mellékesen ki fog derülni számára, hogy a fizikai síkon használt erők a gerincvelő központi csatornáját használják. Ez történik, ha a fény és igazság átvitele a fizikai agyba, az összekötő szutratma központi csatornáján át, tényleg célszerűen működik. Azok az elgondolások és elképzelések (szimbolikusan megnyilvánulva), amelyek a szutratmikus csatornán át érkeznek, jó elgondolások, de hiányzik belőlük az erő, és jelentéktelenségbe mosódnak el. Érzelmi színezetűek, és hiányzik belőlük a megszervezett forma, amit a tiszta ész adhatna nekik. Azok, amelyek az ellenkező csatornán érkeznek (képletesen megnyilvánulva), túl gyorsan szilárdulnak meg, és egy uralkodói mentalitás személyes becsvágya motiválja őket. Az elme mindig önös, maga felé forduló, és azt a személyes becsvágyat fejezi ki, amely magában hordozza a saját pusztulásának csíráját.

Ha azonban a szutratmikus szusumnát, a központi idegcsatornát és annak energiáját alkalmazzuk, a lélek, mint egy intelligens magnetikus alkotó, tovább adja energiáit. Ekkor a terveket isteni célkitűzések szerint lehet kiérlelni és az építő tevékenységet „a fényben” lehet folytatni.

A lélek és a lunáris érintkezési pontja mindig kivetíti a fénypontot, amint azt már láttuk a Mágia Szabályaiból és ennek a fókusza a szutratmának abban a pontjában van, amely a jelölt fejében lévő fénynek felel meg.

3. Az időszakot, amelynek során megszólaltatja a Szent Szót és – összeadva azt a Lélek hangjával – mentális anyagot hoz mozgásba gondolatformájának felépítése végett. Most a fizikai szinten lévő ember ad hangot a Szónak és ezt négy módon teszi:

   a) Ő maga válik a testet öltött Szóvá, és igyekszik „az lenni, ami ő maga”.

   b) Önmagán belül ad hangot a Szónak, lehetőleg úgy téve ezt mint a lélek. Látja magát mint lélek, aki energiát lehel ki ennek a Szónak a segítségével az egész rendszerbe, amit a lélek éltet, – az értelmi, érzelmi, éltető és fizikai eszközeibe.

   c) Valóságosan is a fizikai síkon hangot ad a Szónak, így befolyásolva az anyag három lépcsőfokát a maga környezetében. Ezzel való elfoglaltságának egész ideje alatt „gondolkodását állhatatosan a fényben tartja”, és a tudata mozdulatlanul a lélek világában marad.

d) Ugyancsak végrehajt (és ez a legnehezebb szakasz) egy párhuzamos tevékenységet a gondolatforma állhatatos vizualizálására, amelyen keresztül kifejezni reméli a tervnek azt az aspektusát, amellyel ő kapcsolatba került, és amelyet cselekvő létre remél hozni a maga életén keresztül és a maga környezetében.

Ez igazán csak akkor válik lehetővé, ha a lélek és az agy között állandó kapcsolatot sikerült teremteni. A folyamat magában foglalja az agy képességét annak regisztrálására, amit a lélek megjelenít és ami tudatossá válik a Lélek Birodalmában. Magában foglal ez egy párhuzamos cselekvést az elmében is, mert hiszen a jelöltnek megértenie kell a látomást, és hasznosítani konkrét, intelligens képességét az idő és forma bölcs felhasználására és annak a helyes kifejezésére, amit így megtanult. Ez nem könnyű dolog, de a jelöltnek végül is meg kell tanulnia kifejezni magát teljes tudatossággal, egyszerre több mint egyféleképpen. Hármas tevékenységet kezd megtanulni ilyen módon. Ezt az ***Ősi Kommentár*** a következőképpen fejezi ki:

„A Szoláris Korong felfénylik ragyogó sugárzásban. A megvilágosodott elme visszatükrözi a szoláris dicsőséget. A Holdkorong a középpontból emelkedik fel a csúcsra és a fény ragyogó Napjává alakul át. Amikor ez a három Nap egy lesz, Brahma előtör. Egy megvilágított világ születik."

Ez szó szerint azt jelenti, hogy amikor a lélek (amelyet a Szoláris Korong szimbolizál), az elme és a fejben lévő fény egyetlen egységet képez, akkor a szoláris Angyal alkotó ereje a három világban kifejezésre tud jutni és létre tud hozni egy formát, amelyen keresztül a maga energiája cselekvően tud megnyilvánulni. A Holdkorong szimbolikus kifejezés a plexus solaris központra, amelynek végül két dolgot kell elvégezni:

1. Az alsó két erőközpont energiáit vegyíteni és összeolvasztani, valamint
2. felemelni ezeket az összeolvasztott energiákat és ily módon, vegyítve a többi, magasabb központok energiáival, elérni a fejet.

A fentiek mind egy tanítást és elméletet testesítenek meg. Ezt ki kell töltenie a jelölt gyakorlati tapasztalatainak és kísérleteinek, valamint tudatos tevékenységének.

Szeretnék még rámutatni annak a szolgálatnak a természetére, amelyre az emberiség egésze rendelve van a fejlődés általános tervében. Az általunk vizsgált szabály nem csak az egyes emberre érvényes, hanem a természet negyedik világának eleve elrendelt tevékenységére is.

Meditációja, önfegyelmezése és szolgálata révén az ember a három világot megvilágító sugárzó fénnyé válik, azzá a fényponttá, amely az elmúlt korokban az ő

egyéniesülésének idején villant létbe. Ennek a visszatükröződését találjuk meg a fejben lévő fényben. Így kiépült az együttműködés, amely nemcsak hogy megengedi a rezgések egyidejűségét, hanem a kisugárzást és a mágneses erők kimutatását is, és lehetővé teszi ezek felismerését az ember közvetlen környezetének három világában.

Így van ez az emberi világgal. Amint annak megvilágítottsága növekszik, amint fénye egyre hatékonyabban izzik, hatása az ember alatti világokra az egyéni lélekével, az ember tükörképével analóg, annak hatásával az emberre a fizikai testetöltésben. Azt mondtam, hogy analóg mint előidéző erő, jóllehet hatásuk eredményét illetően nincs közük egymáshoz. Jól jegyezzük meg ezt a különbséget. Az emberiség makrokozmikus az ember alatti tudatállapotokhoz képest, és erre H.P. Blavatsky helyesen mutatott rá. Ezekre az alacsonyabb rendű és materiálisabb állapotokra gyakorolt hatás alapvetően négyszeres.

1. Ösztönzi a szellemi aspektust, ami mint a forma lelke fejeződik ki, mint például egy ásvány, egy virág vagy egy állat alakja. Az energia pozitív aspektusa mindezekben a formákban fel fog erősödni, sugárzást hoz létre például egyre erősödően az ásványvilágban. Ebben utalás van a folyamat természetére, ami megszabja saját létezésünk idejét a bolygón, sőt mi több, a naprendszerét. A növényvilágban a hatás az egyre növekvő szépségben és változatosságban

nyilvánul meg, valamint az új fajták kialakulásában, amelynek célját a még be nem avatottaknak lehetetlen megmagyarázni. Tápláló formák létrehozatala lesz az egyik eredmény, ami az alacsonyabb rendű dévák és angyalok szükségleteit fogja szolgálni.

Az állatvilágban a hatás a fájdalom és szenvedés megszüntetője lesz és visszatérés az Édenkert ideális körülményeihez. Ha az ember lélekként működik, akkor gyógyít; serkent és éltet; áthozza az univerzum szellemi erőit és minden ártó sugárzás és romboló erő az emberi világban talál gátjára. A rossz és annak hatásai nagyrészt az emberiségtől mint működési csatornától függenek. Az emberiség feladata, hogy átalakítsa és kezelje az erőket. Ez korai és tudatlan fokon romboló és ártó eredményekkel jár. Később, amikor az ember a lélek befolyása alá kerül, az erőt helyesen és bölcsen és jó eredményekkel fogja kezelni. Való igaz az, hogy „a teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését”.

2. A fény hordozása. Az emberiség a bolygó fényhordozója, átadja, ezoterikus értelemben, a tudás, a bölcsesség és a megértés fényét. A fénynek ez a három aspektusa hordozza a lélek minden formája számára a lelki energiák három aspektusát, az anima mundi, a világlélek segítségével. Fizikai értelemben szólva

ezt fel lehet fogni, ha felmérjük a különbséget a bolygónk kivilágításában a mai és az ötszáz évvel ezelőtti kor között, – ragyogóan kivilágított városaink és vidékeink, amelyek világos útjaikkal és házaikkal bevilágítják az éjszakát, repülőtereink, amelyeket fényszórók és fénylő gömbökkel szórt egész mezők rajzolnak körül, óceánjaink teleszórva kivilágított hajókkal, és az egyre több repülőgép, amelyek kivilágítva szelik az eget.

Mindez nem más, mint az ember növekvő megvilágosodása. A fény tudás aspektusa hozta ezeket létre. Ki mondja meg, mi következik majd akkor, amikor a bölcsesség aspektus válik uralkodóvá? Amikor mindezt a megértés forrasztja össze, akkor majd a lélek fogja irányítani mindhárom világot, és a természet mindegyik világát.

3. Az energia átadása. Ennek a jelentőségéhez a kulcsot – ámbár a megértése még nem fog sikerülni – úgy lehet megragadni mint egy fogalmat annak a felismeréséhez, hogy az emberek világa a három ember alatti világ felett tevékenykedik és azokra hat. A lefelé mutató szellemi Háromszög és a felfelé törő anyagi Háromszög pontról pontra az emberiségben találkozik, amikor az egyensúlyt meg lehet találni. A világ reménye az ember teljesítményében és

szellemiesülésében van. Az emberiség maga a világ Megváltója, és ennek minden világ-Megváltó csupán szimbóluma és biztosítéka.

4. A déva- vagy angyalfejlődés és az emberi fejlődés összekeverése. Ez olyan titok, amely csak akkor oldódik meg, ha az ember a maga szoláris Angyalának tudatáig érkezik, hogy felfedezze, hogy az maga is csak az élet egyik formája, aki ha feladatát elvégezte, maga mögött hagyható. Az angyal- vagy dévafejlődés a nagy erővonalak egyike, amely bennefoglaltatik az isteni megnyilvánulásban és a szoláris Angyalok a ***Titkos Tanítás*** és ***Az Értekezés a Kozmikus Tűzről*** Agnisvattái – a maguk formai aspektusát illetően – ehhez a vonalhoz tartoznak.

Így az emberiség szolgálatot teljesít; és a szolgálat tudatos vállalásának kialakulásában és a terv kidolgozásában játszott egyéni szerep tudatos megértésében való növekedésben, valamint a személyiségnek a lélek alá rendelésében fog az emberiség következetes haladást elérni, aminek végcélja a világ szolgálata.

Hadd mondjak itt néhány szót, hogy ezt az összegezést gyakorlati céllá tegyem az életetekben. Ártó mágneses körülmények, mint az ember által rosszul kezelt erőknek az eredménye, okozzák a sok rosszat a világban körülöttünk, az ember alatti három

világot is beleértve. Mi egyénenként hogyan tudnánk ezen változtatni? A nem-ártás, az Ártalmatlanság kifejlesztésével saját magunkban.

Éppen ezért tanulmányozzátok saját magatokat ebből a szempontból. Tanulmányozzátok a napi dolgaitokat és szavaitokat, meg a gondolataitokat úgy, hogy azok teljesen ártalmatlanná váljanak. Szánjátok rá magatokat, hogy olyan gondolatokkal forduljatok magatok és mások felé, amelyek építőek és pozitívak és ezért hatásukban nem ártóak. Tanulmányozzátok érzelmi hatásaitokat másokra, úgy, hogy se viselkedésetekkel, se rossz kedvetekkel, se érzelmi reakciótokkal ne árthassatok felebarátotoknak. Ebben az összefüggésben emlékezzetek arra, hogy buzgó szellemi törekvéseitek és lelkesedéseitek nem a megfelelő helyen és nem megfelelően irányítva igen könnyen megbánthatják felebarátaitokat. Így hát ne csak a rossz szándékaitokra figyeljetek, hanem erényeitek alkalmazására is.

Ha az ártalmatlanság lesz életetek alaphangja, akkor többet tettetek a megfelelő harmonikus körülmények megteremtéséért személyiségeteken belül, mint akárhány fegyelmezéssel bármely más vonalon. A drasztikus tisztogatás, amit az ártalmatlanság elérése érdekében rendeztek, sokat fog tenni rossz tudatállapototok megszüntetéséért. Lássatok tehát neki és vigyétek be ezt a gondolatot esti számadásaitokba.

Mindenkit arra szeretnék ösztönözni, aki ezeket az oldalakat olvassa, hogy szellemi életében nyisson tiszta lapot. Azt mondom, felejtsen el minden korábbi eredményt, legyen buzgó, és összpontosítson a Tervre.

A csoportmegismerésben eddigre bizonyára sikerült már némi haladást elérni, és az elkülönülő én már kevesebb figyelmet von el. Kétségtelenül nagyobb hittel látja az egyén a Jó Törvényét, amely minden teremtményt a végső tökéletesség fel vezet, és e látás segítségével szert tesz arra a képességre, hogy az egyéni átélések problémáiról elfordítsa a szemét, hogy figyelmét az 'egész' érdekében elvégzendő feladatokra rögzíthesse. Ez a célkitűzés és a végcél. Az adeptusok hierarchiájának vezetése alatt végzett minden munka alapvető lényege a látókör szélessége, a széleskörű megértés és a táguló horizont. Az élet egységtudatának megszilárdulása és minden teremtmény alapvető egységének felismerése valamennyire kialakult kell hogy legyen, mielőtt az emberre bizonyos ismereteket rábíznak és rábízzák a Hatalom Szavait, valamint azoknak az erőknek a kezelését, amelyek a szubjektív valóságnak külső megjelenést adnak.

Éppen ezért ez alkalommal én mondom nektek, – én, egy idősebb és talán tapasztaltabb tanítvány, és az Úr hatalmas szőlőjének egy régebbi munkása – gyakoroljátok az ártalmatlanságot örömmel és megértéssel, mert az (ha igaz módon valósítják meg) minden korlát lerombolója. A másoknak ártás önzésen alapszik és egocentrikus ma-

gatartáson. Olyan erőknek fitogtatása, amelyek erőszakossághoz, az én felnagyításához és önelégültséghez vezetnek. Az ártalmatlanság egy olyan embernek a megnyilvánulása, aki mindenhol feltalálja önmagát, aki tudatos lélekként él, akinek a természete a szeretet, akinek módszere a befogadás, akinek számára minden forma azonos abban, hogy elsötétíti és elrejti a fényt, és hogy csak külsődleges megjelenései az egyetlen Végtelen Lénynek. Ez a megértés, hadd emlékeztessek rá, a felebarát szükségének igaz megértésében fog megnyilvánulni, érzelgősségtől és megalkuvástól mentesen. A nyelvnek ahhoz a hallgatásához fog elvezetni, amely az elkülönült énre való utalás nélküliségből nő ki. Létre fogja hozni a valódi szükség azonnali kielégítését, ami a Nagyokat jellemzi, akik (a külső látszat alá hatolva) látják azokat a belső okokat, amelyek létrehozzák a külső világban megjelent körülményeket, és így a bölcsességnek erről a szintjéről valódi segítség és irányítás kapható. Az ártalmatlanság az életben óvatosságot jelent az ítélkezésben, szűkszavúságot a beszédben, a heves cselekedetektől való tartózkodás képességét és a nem bíráló szellem megnyilvánulását. Így szabad utat kapnak az igazi szeretet erői, és azok a szellemi energiák, amelyek a személyiséget éltetik és következetesen a helyes cselekvéshez vezetnek.

Legyen tehát az erőszakmentesség életed alaphangja. Az esti számvetésnek teljesen erre a vonalra kell ráállni; osszuk a számvetést három részre és fontoljuk meg:

1. Az ártalmatlanságot a gondolkodásban. Ez elsősorban a beszéd ellenőrzését fogja eredményezni.
2. Az ártalmatlanságot az érzelmi reakciókban. Ez úgy fog megnyilvánulni, hogy a lélek szeretet aspektusának csatornájává válunk.
3. Az ártalmatlanságot a cselekedetekben. Ez egyensúlyt, a cselekedetekben való jártasságot és az alkotó akarat felszabadulását fogja eredményezni.

A tárgynak ezt a háromféle megközelítését abból a szempontból kell tanulmányozni, hogy milyen hatást gyakorolnak saját énünkre és fejlődésünkre, valamint hogy milyen hatást gyakorolnak azokra, akikkel összeköttetésben állunk és a környezetünket alkotják.

Hadd vessek itt közbe egy megjegyzést, hogy én csupán ajánlásokat teszek, amelyeket az okkult munkában való tapasztalataimra alapozok. Nem kötelező engedelmeskedni. Az emberiség intelligens szolgáit szeretném kiképezni, és az ilyesmi az önmagunkból kiinduló erőfeszítések nyomán alakul ki, a cselekvés szabadságából és a módszer helyes megválasztásából, nem pedig feltétel nélküli engedelmességből, negatív beletörődésből és vak utánzásból. Ezt ne felejtsük el. Ha valaha is bármilyen parancs sugározna a tanítók szubjektív karából, amelyiknek én egy szerény tagja va-

gyok, hadd kövesse az a saját lelketek parancsait és magasabb rendű énetek ösztönzéseit.

Mielőtt tovább haladnánk ennek és a megelőző szabálynak az elemzésében, ugyanis a második és a harmadik szabály egy egésznek a két fele, szeretnélek emlékeztetni benneteket, hogy ez az ősi formulák feletti meditáció sorozat a jelölt mágikus tevékenységével foglalkozik, amit a Fehér Páholy vállalkozásainak munkatársaként végez. Mi a fehér mágia módszereivel foglalkozunk. Arra is hadd utaljak, hogy bolygónk Hierarchiájának mágikus munkája magában foglalja a psziché gondozását a formák világában, olymódon, hogy a lélek kibomló virágát olyan bölcsen táplálja és gondozza, hogy a sugárzó dicsőség, a mágneses erő és (végeredményben) a szellemi energia a forma közvetítésével nyilvánulhasson meg. Így tehát az isteni Megnyilvánulás három Sugarának ereje láthatóvá válik.

Első Sugár . . . . . Szellemi Energia
Második Sugár . . . . . Mágneses Erő
Harmadik Sugár . . . . . Sugárzó Dicsőség

Ezeknek a sugaraknak ugyanúgy megvan a maguk mikrokozmikus visszatükröződése a tökéletesedett ember aurájában:

I. Sugár	Monadikus	Szellemi Energia	Fejközpont
II. Sugár	Lélek	Mágneses Erő.	Szívközpont
III. Sugár	Személyiség	Sugárzó Dicsőség	Plexus Solaris

Kérdezhetitek, hogy miért nem beszélek a torok központról? Mert a rekeszizom alatti központok elsősorban a személyiség alsó részét szimbolizálják, és szintetizáló központjukban, a plexus solarisban az emberben lévő anyag mágneses ereje jut kifejezésre. A torok központ növekvő alkotó tevékenységbe lendül, mihelyt a személyiség rezgései a lélekhez érkeznek. Gondoljunk csak még egyszer az előző szabály végén található szavakra:

„Az alsó fény felvetül; a nagyobb fény megvilágítja a hármat, és a négy munkája következik."

Hogy is van ezzel az alsó fénnyel? A tanulónak vissza kell emlékeznie, hogy pillanatnyi céljaink végett három fénytestet kell figyelembe vennie:

Van a léleknek magának a sugárzó teste, amely a maga síkján található, és gyakran Karána Sarírának nevezik, vagyis van a kauzáltest.

Van az éltető vagy étertest, a prána hordozója, ami arany fényű test, vagyis inkább a láng által színezett hordozó.

És van a „sötét fényű" test, ami tulajdonképpen a fizikai test rejtett fényére való okkult utalás, valamint az atomban magában lévő latens fényre.

Az ***Ősi Kommentár*** az alábbi szimbolikus kifejezésekkel utal erre a három fajta energiára:

„Amikor a Szoláris Angyal sugárzó fénye összevegyül a kozmikus közvetítő arany fényével, felébreszti a sötétségből anu, a csepp pislákoló fényét."

A „kozmikus közvetítő" az étertestre alkalmazott kifejezés, amely az egyetemes éter egy része. Minden energia az étertesten át áramlik, akár a lélekből sugárzik ki, akár a Napból, akár valamely bolygóból. Az izzó esszenciának az élő áramlása mentén haladnak át azok az érintkezések, amelyek nem kifejezetten a kézzelfogható világból erednek.

A fizikai hordozót alkotó parányi atomoknak a sötét fénye érzékeny a lélekből annak hordozója felé áramló ösztönzésre, és amikor az ember a lélek irányítása alatt áll, az kiváltja a fény átsugárzását a testen. Ez úgy mutatkozik meg, mint adeptusok és szentek testéből kiáradó sugárzás, amely ragyogó fényhatást hoz létre.

Amikor a lélek sugárzó fénye összekeveredik az éltető test mágneses fényével, az a fizikai test atomjait olyan mértékben gerjeszti, hogy minden egyes atom egy parányi sugárzó központtá válik. Ez csak akkor lesz lehetséges, ha a fej, a szív, a napfonat és a gerincoszlop alján lévő központ különleges módon kerül kapcsolatba, ami az első beavatás egyik titka. Amikor ez a négy szoros együttműködésben van, a „háromszög alapja", ahogy ezt szimbolikusan mondjuk, felkészült a mágikus munkára. Más szavakkal ezeket az alábbiakban lehet felsorolni:

a) A fizikai anyagi forma a maga központjával a gerincoszlop alján.

b) Az éltető test, amely a szív központon át működik, ahol az életprincípium székel. Az ennek az ösztönzésnek köszönhető testi cselekvések a vérkeringésen át valósulnak meg.

c) Az érzelmi test, amely a plexus solaris központon, vagyis a napfonaton át működik.

d) A fej központ, a lélek közvetlen közvetítője, és ennek tolmácsa, az elme. Ez a négy tökéletes összhangban és együttműködésben van.

Amikor ez a helyzet bekövetkezik, a beavatás munkája és a közben történő cselekvő tanítványság lehetővé válik. Ez előtt a munkát nem lehet végrehajtani. Ez előre

megmutatkozik a jelöltben, amikor egy szimbolikus történés zajlik le a fejben lévő fényben, ami előfutára a beavatás későbbi állapotának.

Ezen a szinten a lelki fény behatol a tobozmirigy térségébe; ott besugározza a fej éterét, az éltető közeget; ez serkentőleg hat az agy atomjaira, úgy, hogy azok fénye vegyül és keveredik a másik kettővel, az éteri fénnyel és a lelki fénnyel és akkor ott jön létre az a belső sugárzó nap, amelynek a jelölt tudatára ébred fizikai agyának tapasztalata révén. A tanítványok gyakran beszélnek egy szétszóródó fényről vagy világosságról, ez azoknak a fizikai síkon lévő atomoknak a fénye, amelyekből az agy áll; később arról is beszélhetnek, hogy látnak valamit, ami olyannak tűnik, mint a nap a fejben. Ez az érintkezésbe lépés az éteri fénnyel, valamint a fizikai atomi fénnyel. Később felfigyelhetnek egy erőteljesen ragyogó elektromos fényre. Ez már a lelki fény, meg az éteri és az atomi fény. Amikor ezt látják, gyakran felismernek egy sötét központot a sugárzó napon belül. Ez az Ösvény bejárata, amely „az ajtót megvilágító fény”-ben tárul fel.

Emlékezni kell rá a tanulóknak, hogy a szellemi tudatosság magas szintjét érhetik el anélkül, hogy bármit is látnának ebből az agyi sugárzásból. Ez teljesen a jelenség természetéből fakad, és jórészt a fizikai test rátermettségéből, a múltbéli karmából és eredményekből adódik, valamint a jelöltnek abból a képességéből, hogy a „magasból erőt” hozzon le, és hogy ezt az energiát szilárdan meg tudja tartani agya központjá-

ban, míg ő maga meditációban elválik a formák aspektusától és teljes nyugalomban tudja ezt szemlélni.

Amikor ez bekövetkezett (és ez nem valami célkitűzés, amiért munkálkodni kell, csupán egyszerűen egy jelzés, amit a tudat kell, hogy regisztráljon, aztán szét lehet oszlatni), a következetes ösztönzés a fizikai test reakcióját váltja ki. A fejben lévő fény mágneses ereje és a lélek sugárzó ereje ingert hoz létre. A központok rezegni kezdenek és rezgésük felébreszti a materiális test atomjait, egészen addig, míg a rezgő étertest erői lendületbe nem hozzák a legalsó központot is a legmagasabbal egy szinten. Így a test tüzei (az atomok energiáinak összessége) egyre növekvő aktivitást fejtenek ki addig, amíg ez a tüzes energia fel nem kúszik a gerincvelőben. Ezt a lélek mágneses vezérlése hozza létre, amely a „szemöldök közötti trónon" ül.

Itt lép be a műbe a jóga egyik eszközének tevékenysége, az elvonás vagy visszahúzódás. Ahol a három fény összekeveredik, ahol a központok felemelkednek és az atomok rezegnek, ott az ember számára lehetővé válik, hogy a hármat akarata szerint a fejében összpontosítsa. Ezután akaraterővel és bizonyos Erő Szavak ismeretében beléphet a szamadhiba és visszahúzódhat testéből, magával víve a fényt. Ily módon a nagyobb fény (a három összevegyített és összekevert) megvilágítja az emberi törekvések három világát, és a „fény felvetül" és megvilágítja az ember tudatos és öntu-

datlan élményeinek minden szféráját. Erről a Mesterek okkult írásaikban a következő szavakkal szólnak:

„Aztán Isten Bikája hozza a fényt a homlokán és szeme közvetíti a sugárzást; a feje magnetikus erejével a lángoló napra emlékeztet és a fej lótuszából indul ki a fény ösvénye. Belép a Magasabb létbe, ahol élő tüzet gyújt. Isten Bikája a Szoláris Angyalt nézi és tudja, hogy ez az Angyal a világosság, bármerre megy".

Aztán a négy munkája következik. A négy már egy. A Szoláris Angyal azonos a maga eszközével; a burkok élete alá van rendelve a benső istenség életének; a burkok fénye vegyül a lélek fényével. A fej, a szív és a gerinc alsó része geometriailag egy vonalban van és így bizonyos fejlődés válik lehetővé.

A lélek mágikus munkájának megalapozása ebben a két Szabályban van lefektetve. A világosság kedvéért soroljuk fel a körülírt lépéseket:

1. A Szoláris Angyal elkezdi a személyiség beavatási munkáját.
2. Kivonja erőit a léleknek a szellemi birodalomban megkezdett vállalkozásaiból és figyelmét az elvégzendő munkára összpontosítja.
3. Mély meditációba merül.

4. A három világban az eszközzel mágneses viszonyt létesít.
5. Az eszköz, az ember, reagál és maga is meditációba merül.
6. A munka rendezett szakaszokban és ciklikus tevékenységgel folytatódik.
7. A lélek fénye lefelé vetül.
8. Az éltető test fénye és a fizikai forma összhangba kerül a fej fényével.
9. A központok tevékenységbe lendülnek.
10. A lélek fénye és a fény két másik aspektusa olyan intenzív, hogy most már a három világban minden élet meg van világítva.
11. Az egy vonalba sorakozás létrejött, a tanítványság és a beavatás műve lehetővé válik és folytatódik a Létezés Törvénye szerint.

ALAPELVEK ÉS SZEMÉLYISÉGEK

Van mindazonáltal egy pont, amely megfontolást érdemel, és amelyet kérdés formájában lehetne megközelíteni. A tanítvány bátran kérdezhet az anyaggal kapcsolatosan az alábbiak szerint:

„Egyes emberek a lét problémáját értelmi mérlegeléssel közelítik meg; mások a szív felismerésével; egyeseket a fejük motivál, másokat a szívük; egyesek megtesznek dolgokat vagy elkerülnek más dolgokat, mert inkább tudnak mintsem éreznek; némelyek a környezetükre mentálisan reagálnak és nem érzelmileg.

„A pont, amelyen megvilágítást kell keresni az, hogy talán egyesek számára nem a szolgálat az ösvény, mert ők inkább tudják semmint szeretik Istent, aki, végtére is nem más, mint az ő legbensőbb énjük. Ez nem inkább az okkultista és a bölcs útja, semmint a misztikusé és a szenté? Végeredményben nem elsősorban az a sugár-e a kérdés, amin valaki halad, vagy a Mester, aki alatt valaki az inaséveit szolgálja? Az igazi tudás nem az intellektuális szeretet egy fajtája? Ha egy költő ódát írhat az intellektuális szépséghez, miért ne fejezhetnénk ki elismerésünket az iránt az egység iránt, amely a fejben fogant meg és nem a szívben? A szívek nagyon jól meg vannak a maguk módján, de nincsenek a világ durva bánásmódjához szoktatva.

„Tehet valaki egyebet, mintsem hogy elfogadja jelenlegi korlátozottságát, miközben a fejlődés Isteni Törvénye segítségével olyan transzcendenciát keres, amilyen neki jár? Nincs itt valami olyasmi

(összehasonlítás képpen), mint a szellemi kisebbrendűségi érzés olyanok részéről, akik érzékenyek (vagy talán túl érzékenykedők) amiatt a tény miatt, hogy míg életük intellektuálisan csupa érdekesség, szívük pusztáját nem lehetett még mint rózsát virágzásra bírni?

„Más szavakkal, feltéve, hogy valaki igyekszik kijelölt helyére jutni és ott az Isten Jelenlétében alázattal szolgálja a Testvériséget, mit számít, hogy az alapvető követelmény számára egy fejbéli, nem pedig szívbéli dolog?"

Az efféle kérdezősködésre az alábbiakat válaszolnám:

Ez nem a sugár kérdése, sőt, még csak nem is az alapvető megkülönböztetésé az okkultista és a misztikus között. A teljes egész egyéniség esetében mind a fejnek, mind a szívnek egyforma erővel kell működnie. A fejlődés folyamatában, időben és térben természetesen, az egyének megkülönböztethetők mindegyik életükben uralkodó irányulásukról. Csupán azért, mert nem látjuk a teljes képet, felrajzoljuk ezeket az időleges megkülönböztetéseket. Egyetlen életen belül az ember lehet uralkodóan értelmi, és az Isten szeretetének útja lehet számára nem megfelelő, az Isten szeretete az ő szívében árnyékba borul, és okkult megközelítése jelentős fokban elmúlt életek misztikus felfogásán alapszik. Számára a probléma Isten ismerete, azzal a kilátással, hogy mindenki felé ezt az ismeretet szeretettel közvetítse. Éppen ezért a számára legkisebb ellenállás vonala a felelős szeretet, amely a csoport és a család iránti köte-

lességben nyilvánul meg. Az egyetemes szeretet, amely az élet minden formájára és természetére kisugárzik, az Istenismeret egy fejlettebb fokán következik be, de ez az ő fejlődésének része csak egy másik életben lesz.

Az emberi természetet tanulmányozók (és minden jelöltnek ezzé kell lenni) jól teszik, ha észben tartják, hogy a különbségek időlegesek. Az emberek különböznek:

a) sugárban (amely alapvetően az élet magnetizmusára hat).

b) az igazság megközelítésében, akár az okkult, akár a misztikus út bír számukra erősebb vonzóerővel .

c) polarizációban, aszerint, hogy az élet érzelmi, értelmi vagy fizikai irányulását választják.

d) fejlődési állapotukban, amely az emberek között látható különbségekhez vezet.

e) asztrológiai jegyeikben, amelyek minden egyes életnek az irányát döntik el.

f) fajtában, ami a személyiséget a megfelelő fajtabéli gondolatformához kapcsolja.

Az alsóbbrendű sugár, amelynek mentén az ember megtalálható, a kisebbik sugár, amely testetöltésről testetöltésre változik, nagyjából megadja ennek az életnek a színezetét. Ez a másodrendű szín. Ne felejtsük el, hogy a Monád elsődleges sugara

eónokon át húzódik. Nem változik. Ez egyike annak a három elsődleges sugárnak, amelyek végül szintézisbe fogják hozni az emberek fiait. Az lélek sugara fordulatról-fordulatra változik, fejlettebb lelkeknél fajtáról-fajtára, és magában foglalja jelenlegi fejlődésünk öt sugarának egyikét. Ez az uralkodó sugár, amely együtt rezeg az ember kauzál testével. Egybevághat a monád sugarával, vagy lehet az elsődlegesnek valamely kiegészítő színe. A személyiség sugara életről-életre változik, amíg csak a monadikus sugár hét alsóbbrendű skáláján át nem halad.

Éppen ezért, az olyan emberekkel való foglalkozás közben, akiknek a monádjuk hasonló vagy kiegészítő színű sugáron található, úgy fogjuk találni, hogy rokonszenvvel közelednek egymáshoz. Nem szabad azonban elfelejteni, hogy a fejlődésben sokkal előbbre kell tartani, hogy a monád sugara jelentős befolyással lehessen. Így tehát az esetek többsége nem tartozik ebbe a kategóriába.

Az átlagosan fejlett embereknél, akik küzdenek, hogy megközelítsék az ideálisat, lelkük sugarának hasonlósága kölcsönös elismerést fog kiváltani, amit barátság követ. Két ember számára, akik azonos lélek sugáron vannak, az egymás nézőpontjának elfogadása könnyű, és igaz barátokká válhatnak megbonthatatlan hűséggel egymás iránt, mert mindketten megértik, hogy a másik úgy cselekszik, amint ők is tennék.

De ha (a léleksugár hasonlóságához ráadásul) még a személyiség sugara is azonos, akkor jönnek létre azok a ritka dolgok, mint a tökéletes barátság, a sikerült házasság, a két ember közti megszakíthatatlan kapocs. Ez valóban ritka.

Ha akad két ember azonos személyiség sugáron, de a léleksugaruk nem hasonlít, akkor jönnek létre azok a rövid és hirtelen barátkozások és vonzódások, amelyek olyan rövidéletűek, mint egy pillangó. Ezeket a dolgokat szükséges észben tartani és felismerésükkel együtt jár, hogy el is tudjuk fogadni. A látás tisztasága körültekintő magatartást eredményez.

A különbségek egy másik oka a testek polarizációjának tudható be. Ha csak ezt fel nem ismerjük az emberekkel való foglalkozás során, bekövetkezik a megnemértés. Ha ezt a kifejezést használjuk: „egy asztrál testére polarizált ember", akkor valójában egy olyan emberre gondolunk, akinek a lelke alapvetően azon keresztül működik. A polaritás a csatorna tisztaságára mutat. Hadd illusztráljam. Az átlag ember lelkének otthona az értelmi szint harmadik alszintjén van. Ha egy embernek az asztrálisa főként a harmadik alszinten található asztrális anyagokból áll, és a mentálisa főként az ötödik alszintről, akkor a lélek törekvéseit az asztráltestre fogja összpontosítani. Ha van egy mentál teste a negyedik alszint anyagából és egy asztrál teste az ötödik alszintjéből, a polarizációja mentális lesz.

Ha arról beszélünk, hogy a lélek többé-kevésbé átvette már egy ember irányítását, akkor ezen azt értjük, hogy testeibe a magasabb alszintek anyagait építette be. A lélek csak akkor veszi át felelősséggel az irányítást, amikor már egy ember teljesen eltüntette testeiből a hetedik, hatodik és ötödik alszintek anyagát. Ha ő egy bizonyos mennyiséget beépített a negyedik alszint anyagából, a lélek kiterjeszti ellenőrzését. Ha már egy bizonyos mennyiség jelen van a harmadik szint anyagából, akkor az ember már az ösvényen van; ha a második szint anyaga uralkodóvá válik, akkor beavatást nyer, és amikor már csak atomi szubsztanciájú anyaggal bír, Mesterré vált. Éppen ezért jelentősége van annak, hogy az ember milyen alszinten van, és polarizációjának felismerése rávilágít az életére.

A harmadik dolog, amit nem szabad elfelejteni, hogy még ha ezt a két korábbi pontot magunkévá is tettük, a lélek tapasztalatainak kora gyakran okozza a megértés hiányát. A fenti két pont nem visz minket nagyon messze, mert az emberi sugár érzékelésének képessége még nem sajátja ennek az emberi fajnak. Most csak feltételezésekkel való megközelítésre és az intuíció alkalmazására vagyunk képesek. A kevéssé fejlett nem tudja teljesen megérteni a fejlettet és kisebb fokban ugyan, de a fejlett lelkű sem tud megérteni egy beavatottat. A nagyobb megérti a kisebbet, de fordítva nem igaz.

Ami azoknak a cselekedeteit illeti, akiknek a fejlettsége jelentősen meghaladja a tiéteket, csak arra tudlak kérni benneteket, hogy tegyetek meg három dolgot:

a) Tartsátok meg magatokat a bírálattól. Az ő látókörük szélesebb. Ne felejtsétek el, hogy a Páholy tagjai által elért legmagasabb képességek egyike, hogy fontolóra tudják venni a forma mint lényegtelen szétrombolását. Ők az előrehaladó élettel foglalkoznak.

b) Ismerjétek fel, hogy minden eseményt a Testvérek szerveznek meg, fehér célok szem előtt tartásával. Az alacsonyabb fokú beavatottak, jóllehet a végtelenségig szabad munkatársak, feljebbvalóik terveibe éppúgy beleilleszkednek, mint ahogyan ti teszitek azt a magatok alacsonyabb fokozatán. Nekik is megvannak a maguk megtanulandó feladataik és a tanulás szabálya az, hogy minden tapasztalatnak meg kell adni az árát. A büntetés, amely egy helytelenül megítélt tettet követ, megértéshez vezet. Az elöljárók résen vannak, hogy jóra fordítsák azokat a szituációkat, amelyek a náluk alacsonyabb szinten állók hibáiból következtek be.

c) Azt sem szabad elfelejteni, hogy az Újraszületés Törvénye elrejti a jelenlegi válság titkát. Lelkek egész csoportja jön össze, hogy kidolgozzon bizonyos karmát, amely a múltban halmozódott fel. Az emberek súlyosan vétkeztek a

múltjukban. A büntetés és az átminősítés természetes feldolgozás. A múltbéli erőszak és kegyetlenség súlyos karmát von maga után, de mindnyájatoknak lehetősége van átminősíteni a régi vétkeket.

Jól jegyezzük meg azt is, hogy az alaptörvények örökérvényűek, a személyiségek időlegesek. Az alaptörvényeket az örökkévalóság fényében kell szemlélni; a személyiségeket az idő szempontjából. A probléma az, számos esetben, hogy két alapelv is számításba jöhet, amelyek közül az egyik másodlagos. A nehézség abban van, hogy (lévén mindkettő alapelv), mindkettő helyes. A kellő megítélés szempontjából szabály, és ezt nem szabad elfelejteni, hogy a lényeges alapelvek (bölcs megértésük és gyümölcsöző alkalmazásuk miatt) az intuíció szerepét teszik szükségessé, míg a másodlagos alapelvek inkább az értelemét. Ebből adódik, hogy a módszerek szükségszerűen különböznek. Ha a lényeges alapelvhez tartjuk magunkat, a legbölcsebb módszerek: a csend és az örömteli bizalom abban, hogy a Törvény működik, minden személyes rosszindulatú gyanúsítás elkerülése, kivéve a bölcs és szeretetteljes megjegyzéseket, és az elhatározás, hogy mindent az örökkévalóság, nem pedig az idő megvilágításában szemlélünk, ami párosuljon egy állandó törekvéssel, hogy a szeretet törvényét követjük és csak az istenit tekintjük felebarátainkban még akkor is, ha az ellenkező oldalon állnak.

A másodrendű alapelvek esetében – amit jelenleg minden ellentétes erő hangsúlyoz – az alsóbbrendű elme használata a kritizálás veszélyét rejti magában, az idő által megszabott módszerek alkalmazását a három világban, módszerekét, amelyek magukban foglalják a személyes támadást, szidalmazást és az erő rombolásra fordítását, valamint egy olyan szellemét, amely ellentétes a törvénnyel az egység síkján. Az „ellentétes erők" fogalmat helyesen használjuk, ha csak tudományos értelemben vesszük és az ellentétes pólust fejezzük ki vele, amely egyensúlyhoz vezet. Ne felejtsük el tehát, hogy ellentétes csoportok nagyon komolyak lehetnek, de a konkrét elme őbennük gátként szerepel a magasabb meglátás szabad érvényesítésében. Komolyságuk számottevő lehet, de bizonyos dolgokban az elért eredményeik kisebbek, mint azokéi, akik lényeges alapelvekhez ragaszkodnak, amelyeket az intuíció fényében szemlélnek.

Egy alapelv olyan valami, ami az igazság néhány szempontját testesíti meg, amelyen ez a mi rendszerünk alapszik; ez az emberi tudatba való kis beszivárgás abból az eszméből, amelyre a mi Logoszunk alapít mindent, amit tesz. A Logosz minden tettének alapja a cselekvő szeretet, és az alapvető eszme, amelyre Ő az emberi Hierarchiával kapcsolatos tevékenységét alapozza, a szeretet hatalma, hogy mindent előre vigyen – hívjuk evolúciónak, ha tetszik, nevezzük egy belső ösztönzésnek, ha ez jobban megfelel, de ez a szeretet, amely mozgásban tart, és hajt tovább a tökéletesedés

felé. Ez hajtja az egészet további megnyilvánulásra. Ennélfogva ennek az alapelvnek kell állnia minden tevékenység mögött, és ha a kisebb szerzetek igazgatása cselekvéshez vezető szeretetre épül, minden tag isteni ösztönzést nyer, őket is hasonlóképpen teljes megnyilvánulásra bírva, és így még nagyobb tökéletességre fognak törekedni és kielégítőbb eredményre.

Egy alapelv, ha valóban alapvető, nyomban az intuícióhoz fordul, és az ember magasabb Énjének azonnali egyetértését fogja kiváltani. A személyiségben kevés, vagy semmi érdeklődést sem talál. A lélek másokhoz való viszonyának egy fogalmát testesíti meg. Az alapelv mindig a maga szintén irányítja a lélek cselekvését, és amint egyre inkább a léleknek vezetése alá kerülünk, személyiségünk ezáltal tudja megérteni ezeket az eszméket és képes reagálni rájuk. Ez az, amire gondolnunk kell mindig, ha másokkal foglalkozunk és befolyásolnia kell ítéleteinket. Egy alapelv magunkévá tétele tévedhetetlenül jelöl meg egy újabb pontot a fejlődésben.

Egy alapelv lelkesít meg egy megállapítást, amely a legtöbb ember legfőbb javára vonatkozik. Az, hogy egy embernek szeretni kell a feleségét, az egy alapelv megállapítása, amely a személyiségen uralkodik. De ezt később át kell alakítani egy nagyobb alapelvvé, hogy az embernek szeretnie kell felebarátait. Háromféle alapelv van, és a magasabbhoz az alacsonyabb rendűn keresztül jutunk el:

a) Alapelvek, amelyek személyiségünk alsóbb része felett uralkodnak, és ennek az alsóbb énünknek a cselekedeteivel vagy cselekvő életével foglalkoznak. A harmadik aspektus, vagyis a logoszi megnyilvánulás cselekvés aspektusát testesítik meg, és a későbbi fejlődés alapját teremtik meg. Ezek irányítják az embert kevéssé fejlett állapota folyamán, valamint gondolattalanságának időszakában, és talán még könnyebben meg lehet érteni, ha azt mondanám, hogy a tisztességes élet egyszerűen elfogadott szabályaiban testesülnek meg. Ne ölj, ne lopj, ezek a cselekvő élettel és a jellem felépítésével kapcsolatosak.

b) Alapelvek, amelyek a magasabb rendű Ént uralják, és hatásukat a szeretet vagy bölcsesség aspektusban fejtik ki. Ez az, amivel itt most foglalkozunk, és jelenleg a világban a bajoknak a fele abból adódik, hogy ezeket a magasabb rendű alapelveket, amelyek a szeretethez és bölcsességhez kapcsolódnak a maguk teljességében csak most kezdik elfogadni az emberiség különböző rétegei. Igazság tartalmuk gyors elismerésében és az igyekezetben, hogy a tények rangjára emeljük őket anélkül, hogy megelőzőleg összhangba hoztuk volna a környezetet az eszményekkel, jönnek létre a gyakori összecsapások, háborúságok azok között, akiket a személyiséget uraló alapelvek mozgatnak és azok között, akiket a magasabbrendű Ént uraló alapelvek vezérelnek.

Amíg fajunknak nagyobb részét nem uralja a lélektudat, ezek a háborúságok meg nem szüntethetők és el nem kerülhetők. Ha majd az érzelmi szintet is az intuíció uralja, akkor kerül sor az egyetemes megértésre.

Az alapelvek első csoportját az erőszakos szerzésen és az ennek a szerzésnek nyomán támadt nyomorúságon keresztül tanulta meg az ember. Lopott, elszenvedte a büntetést és többé nem lopott. Az alapelvet fájdalommal vésték belé és megtanulta, hogy csak annak örülhet, ami jog szerint és nem erőszakos úton az övé. A világ ezt a leckét most csoportokban tanulja, mert miután forradalmárai erőszakosan szereznek és törvénytelenül tartják meg a lopott javakat, nem találnak meg benne kielégülést, hanem csak bánatot. Így aztán idővel megtanulják az alapelvet. Az alapelvek második csoportját lemondással és szolgálattal lehet megtanulni. Az ember többé nem tekint a személyiség dolgaira (az első alapelveket megtanulta már), és szolgálatban teszi magáévá a szeretet hatalmát a maga okkult jelentőségében. Nyújt s következésképpen kap; lemondással teli életet él és a mennyei gazdagság árad rá; mindent odaad és mindennel teljes; semmit nem kér a maga számára és a Föld leggazdagabb embere.

Az első alapelvek az egységek különféleségével foglalkoznak és a különbözőségeken keresztül zajló fejlődéssel. Az elveknek, ahogyan fajunk most tanulja

őket, a csoportok számára kell jelentőséggel bírniuk; a kérdés nem az „Mi a legjobb az ember számára?", hanem az „Mi a legjobb sokak számára?" és csak akiknek látása előtt a sokak mint egy jelenik meg, tudják megfogalmazni kielégítően ezeket az alapelveket. Ezek a legfontosabb alapelvek, mert a szeretet rendszerének a legalapvetőbb elvei. A baj ott van, hogy ma összezavaródtak. Bizonyos elsőrendű alapelvek, az alsóbb tevékenységet megalapozók, már belénk ivódtak és hozzánk tartoznak, és egy kevés a magasabb rendű vagy szeretet alapelvekből is beszűrődött rémült agyunkba, amiben az eszmék pillanatnyi összecsapását idézték elő. Ezért mondjuk Pilátushoz hasonlóan: „Mi az igazság?" Ha nem felejtjük el, hogy a magasabb rendű alapelvek a csoport javára jöttek létre, az alacsonyabb rendűek pedig az egyénekére, az talán világossághoz vezet. Következésképpen a személyes élet alsóbb rendű tevékenységét, függetlenül attól, hogy mennyire jó vagy értékes, át kell minősíteni a magasabb rendű szeretet életével, amely nem az egyén, hanem a csoport javát keresi.

Minden, ami szintézisre és isteni kifejezésre törekszik az egyének csoportjaiban, az egyre inkább megközelíti az ideálisat, és már-már valósítja a magasabb alapelveket. Ezeken az eszméken gondolkodva felmerülhet valami segítőkészség. Jól illusztrálja amit mondok a tény, hogy számos küzdelem, amely a szervezetekben kialakul azon alapszik, hogy egyes értékes emberek személyiségeket kö-

vetnek, feláldozzák magukat egy alapelvért, igen, de olyan alapelvért, amely a személyiség életét irányítja. Mások magasabbra pillantva, és csoportok, nem pedig egy személy javát keresve magasabb alapelvre találnak, s ezzel a lélek ereje érvényesül. Másokért dolgoznak és céljuk a csoport segítése. Amikor a lelkek és a személyiségek összecsapnak, a magasabb győzelme bizonyos. Az alacsonyabb alapelvek helyt kell, hogy adjanak a magasabbaknak. Az ember arra összpontosít, ami számára kiemelkedő értékű, a személyes élet kívánságainak kielégítésére, és (ebben az időszakban) csak másodlagosan érdekli őt a többség java, jóllehet vannak pillanatai, amikor úgy gondolja, hogy ez az elsőrendű követelmény. A másik nem sokat törődik azzal, hogy mi lesz a személyes énnel és kizárólag a sokaság megsegítése érdekli. Hogy a megfelelő kifejezést használjuk: ez az önzés és önzetlenség motivációjának kérdésében kristályosodik ki, és mint tudjuk, a motivációk változnak az idő haladtával, és amint az ember a jelöltség ösvényének célját megközelíti.

c) Még magasabb rendű alapelvek azok, amelyeket a Szellem fog fel és amelyeket csak a monádikus tudat képes magáévá tenni. Csak amikor az ember átminősíti aktív személyes életét és behelyettesíti azt a szeretet és bölcsesség életével, amelyben a lélek vezeti, akkor kezdheti megérteni a szeretet életének lehetőségeit és ismerheti meg azt, mint megnyilvánult hatalmat. Ugyan úgy, ahogyan a

személyiséget foglalkoztatják azok az alapelvek, amelyek az alsóbb rendű én tevékenységének életét uralják, és ahogyan a lélek működik a szeretet törvénye alapján, ahogyan az a csoportmunkában nyilvánul meg, vagy ahogyan a szeretet mutatkozik meg abban, hogy a sokaság szintézis által néhány lesz, a monád már úgy éli a szeretet cselekvő életét, és ez a hatalomban nyilvánul meg a néhány eggyé válásának szintézisén keresztül.

Az egyik az ember életével a fizikai síkon foglalkozik vagy a három világban, a második az életével a kauzál síkon, míg az utolsó az életével a jelenlegi emberi törekvések céljának elérése után. Az egyik egyedekkel foglalkozik, a másik csoportokkal, a harmadik az egységgel. Az egyik a megkülönböztetéssel foglalkozik annak a legváltozatosabb pontjain, a második a sokaságnak a lélekcsoportokba való tömörülésével, míg a harmadik látja a megkülönböztetést újra a hétben feloldódni, ami az emberi hierarchia számára az egység jele.

Mindezek a tényezők és még sok más okozzák a különbségeket az emberi lények között, és amikor felméri magát egy ember, akkor ezeket mindenképp figyelembe kell venni.

Éppen ezért jól vessük agyunkba, hogy mindegyik Mester tanítványának megvan a maga sajátos fegyverzete, egyéni értékei és hiányosságai. Mindenesetre meg kell nyugodnunk abban, hogy míg az Ismeretek ösvénye nem adódik hozzá a Szeretet

ösvényéhez, addig soha nem lehet részünk nagyobb beavatásokban, mert azok az értelmi sík magasabb szintjein mennek végbe. Amíg a fény ösvénye az élet ösvényével nem egyesül, addig az átmenet a negyedik világból az ötödikbe nem lehetséges. A tudat bizonyos kiterjedésére sor kerülhet. Az asztrális és az alsóbb mentális síkon bekövetkezhetnek beavatások; egy kevés bepillantást lehet nyerni, érzékelni lehet a Jelenlétet; a szeretet tárgyát el lehet érni szeretettel, és ennek az érintkezésnek a boldogsága és öröme magával ragadhat egy maradandó örömérzésbe, de az a tiszta felismerés, amely a Megvilágosodás Hegyén átélt tapasztalatokból származik, egészen más dolog, mint az az öröm, amit az Áldás Hegyén él át az ember. Az egyik helyre a szív vezet, a másik helyre a fej vezet.

Kategorikus választ adva: az ismeret ösvénye az okkultistáé és a bölcsé; a szeretet ösvénye a misztikusé és a szenté. A fejjel vagy a szívvel való megközelítés nem a sugáron múlik, hiszen mindkét utat meg kell ismerni; a misztikusnak okkultistává kell válni; a fehér okkultista valaha misztikus volt. Az igaz ismeret intelligens szeretet, mert az intellektus és az odaadás keveréke. Az egységet a szívben érzékeljük; intelligens alkalmazását az életben az ismereteken keresztül kell kiművelni.

Elsőrendű fontosságú felismerni az életfeladat irányulását, és megtudni, hogy vajon a fej vagy a szív módszer a célja egyik vagy másik életnek. Mindenesetre finom szellemi megkülönböztetésre van itt szükség, különben az illúziók káprázata a tehe-

tetlenség ösvényére csábít. Elmélkedjünk ezek fölött a szavak fölött gondosan, és legyünk biztosak, hogy a kérdés igaz alapokon nyugszik, és nem valami kisebbségi komplexusból nő ki, sem abból, hogy egy testvér vállalkozását látva féltékenységre gyulladnánk, sem a békés semmittevésből, amely tagadja az aktivitást.

Általános szabályként az átlagos tanítványságra jelölt számára biztonsággal összegezhetjük, hogy a múltban sokszor került sor a szív módszer alkalmazására és hogy ebben a testetöltésben az értelmi kibontakozásnak elsőrendű fontossága van.

Egy ősi Írás mondja:

„Ne próbálkozzatok, oh kétszer áldottak, a szellemi lényeg elérésével, mielőtt elmétek be tudná fogadni. A bölcsességet nem így kell keresni. Csak arra lehet rábízni a belső érzékeket, aki kordában tudja tartani az eszét, és a világot mint egy tükörben látja. Csak aki az öt érzékelést illúziónak tudja, és hogy nem marad semmi, kivéve a kettőt előttünk, csak azt lehet beavatni az átváltott Kereszt titkába.

„Az ösvény, amelyet az tapos, aki Szolgál, a tűz ösvénye, amely a szíven halad keresztül és a fejbe vezet. Nem az élvezetek ösvénye, sem pedig a fájdalmak ösvénye az, amelyen el lehet érni a megszabadulást, vagy amelyen a bölcsesség jön. Mindkettőn túllépni, összevegyíteni a fájdalmat a gyönyörrel, így a cél elérhető, a cél, amely előttünk áll, s amely fénylő pontként látható a téli éjszaka sötétségében. Ez a fénypont emlékeztethet az apró gyertyára egy kietlen padlásszobában, de – ahogyan az ösvényt, amely e fényhez vezet az ellentétpárok vegyítésén keresztül járjuk – az a hideg és pislákoló pontocska

szüntelen sugárzással növekszik, amíg csak valami ragyogó lámpás meleg fénye nem világítja meg a vándor elméjét az úton.

„Tovább, oh Zarándok, állhatatos elszántsággal. Nincs sem gyertya, sem olajlámpás. A sugárzás egyre nő, míg csak az ösvény véget nem ér egy dicsőséges ragyogásban és az éjszaka vándora a Nap gyermeke nem lesz és be nem lép ennek a sugárzó gömbnek a kapuján.”

NEGYEDIK SZABÁLY

Hang, fény, rezgés és forma keverednek, egymásba olvadnak és így a mű egy. Törvény szerint halad és a munka előrehaladását már semmi nem akadályozhatja meg. Az ember mélyen lélegzik. Összpontosítja erőit és kiveti magából a gondolatformát.

A Hang Alkotó Működése
A Légzés Tudománya

A HANG ALKOTÓ MŰKÖDÉSE

Mielőtt figyelmünket erre a szabályra összpontosítanánk, jó lenne bizonyos dolgokat visszaidézni, hogy elmélkedésünk e szabály felett haszonnal járjon.

Először is a szabály, amelyet most megfontolás tárgyává teszünk, mentális síkon végzett munkával foglalkozik, mielőtt ilyen munka egyáltalán lehetségessé válik,

fontos kiművelt elmével rendelkezni, jól fejlett intelligenciáival és bizonyos eredményekkel az ész ellenőrzésében is. Ezek a szabályok nem az okkult tudományokban kezdőknek szólnak, azokra vonatkoznak, akik készek már a mágikus tevékenységre és az értelem síkján végzett munkára. A szeretet a nagy egyesítő, az elsődleges vonzó impulzus, kozmikus és mikrokozmikus, de az ész a fő alkotó tényező és a kozmosz energiáinak alkalmazója. A szeretet vonz, de az ész vonz, visszautasít és koordinál is, így hihetetlen erővel bír. Nem lehet-e az értelem világában zajló dolgokat máris úgy érzékelni halványan, hogy azok megfelelnek az érzelmi világban látottaknak? El tudjuk képzelni a világ állapotát, amikor majd az intellektus ugyanolyan hatékony és ellenállhatatlan lesz, mint az érzelmi természet jelenleg? Fajunk egy olyan korszak felé halad, amelyben az emberek mint elmék fognak működni; amikor az intelligencia erősebb lesz, mint a kívánság, és amikor a gondolati erőket a világ felébresztésére és vezetésére ugyanúgy fogják használni, mint ahogyan most a fizikai és érzelmi eszközöket alkalmazzák.

Ebben a gondolatban egy alapvető fontosságú bátorítás rejlik a gondolkodás törvényeinek helyes felfogására, és a mentális anyag felhasználására, valamint ennek az anyagnak gondolatformákba építésére vonatkozó pontos utasítások elnyerésére.

E szabályok maguk közlik ezt az információt. Másodszor feltétlenül észben kell tartani azt, hogy a mágiában munkálkodó és hatékony lény, aki ezeket az erőket egy-

beforrasztja, a lélek kell hogy legyen, a szellemi ember, mégpedig az alábbi okokból következően:

1. Csak a léleknek van közvetlen és tiszta ismerete az alkotó célról és tervről.
2. Csak a lélekre, akinek természete az intelligens szeretet, lehet rábízni a tudást, a szimbólumokat és formulákat, amelyek szükségesek a mágikus munka helyes feltételeihez.
3. Csak a léleknek van hatalma mindhárom világban egyszerre munkálkodni és mégis érintetlennek maradni, és éppen ezért karmikusan szabadnak maradni az ilyen munka következményeitől.
4. Csak a lélek igazán csoport-tudatos, és tiszta, önzetlen céloktól mozgatott.
5. Csak a látomásra nyitott szemű lélek képes elejétől fogva meglátni valaminek a végét, és képes állhatatosan megőrizni a végső összegezés igazi képét.

Azt kérdezitek, hogy vajon a fekete mágia művelői nem rendelkeznek-e ugyanezzel a hatalommal. Nemmel felelek. Működhetnek ők is a három világban, de ők az ész síkjáról és síkján dolgoznak, és éppen ezért nem működnek törekvéseik területén kívül, mint ahogy azt a lélek teszi. Tevékenységük anyagához való közel állásuk és vele azonosulásuk révén időlegesen hatásosabb és gyorsabban kivitelezett eredmé-

nyeket érhetnek el mint a Fehér Testvériség munkásai, de eredményeik múlékonyak. Rombolást és nyomorúságot vonnak maguk után és következésképp a fekete mágus az okozott kataklizmában alámerül.

Ezért tehát ne feledkezzünk meg az ész helyes használatának fontosságáról, és (ugyanekkor) mindig tartsuk meg helyünket eszünk alkotó munkáján, a vágyakon és fizikai teljesítményeken túl és tőlük érintetlenül.

Négy szó áll elő, ha valaki a IV. Szabályt fontolóra veszi. Először is az erő hangja, vagyis a formula szava, amit a lélek bocsát ki, és így elindítja a munkát. Ez a szó kettős. Olyan fekvésben szólal meg, amelyre a lélek a maga jellegzetes hangján válaszol, s amibe belekeveredik személyiségének hangja is. E két hang akkordja a létrejövő hatás előidézője, és sokkal fontosabb mint az az állandó szókapcsolat, amely az erő szavát önti formába.

Ebben áll a probléma – ezt a két hangot egyidőben megszólaltatni, és ugyanakkor az elme összpontosításával. Itt van az AUM vagy OM jelentőségének kulcsa. A meditációs tevékenység korai szakaszában a szót hallhatóan kell megszólaltatni, míg később már némán. Az AUM megszólaltatásának ez a gyakorlása öntudatlan felkészülés a szellemi alkotás kettős munkájára; könnyebb lesz az odafigyelő jelöltnek, ha hozzászoktatja magát, hogy agyában hallja az OM hangtalan hangját.

Azt javasolnám, hogy a tanulók szoktassák magukat a munkához ilyen módon, szólaltassák meg a hangot hallhatóan, és igen sokszor, a reggeli meditáció befejezésekor, de már a korai szakaszban hangsúlyozottan fordítsanak gondot a hangtalan megszólaltatásra is, ami a belső, az éteri fül érzékenységét fogja kifejleszteni. Később, amikor a személyes hang már kialakult és érzékelik a belső hangot is, akkor sor kerülhet a kettő keverésének gyakorlására. A legszigorúbb figyelmet és erőfeszítést követeli meg az, hogy a két tevékenységet egyidőben legyünk képesek végezni, mindkettőre értelemmel odafigyelve.

Tanulók, akiknek a törekvése határozott és tiszta, jól teszik, ha szembenéznek a szóban forgó dologgal, amikor mágikus tevékenységre kerül sor, és meditációban tanulmányozzák az alkalmasságukat, valamint hajlandóságukat, hogy következetesen és óvatosan haladjanak, kellő fegyelemmel. Ennek megkönnyítésére azt javasolnám, hogy mindazok, akik mélyen belemerültek a munkába, tanulmányozzák és válaszolják meg az alábbi kérdéseket lelkük fényénél, és magasabb énüknek adják meg a válaszokat.

1. Úgy érzed, hogy elérted azt a szintet, ahonnan:

   a) el tudod hagyni azt a meditációs formát, amit most alkalmazol?

   b) viszonylag könnyen bele tudsz merülni az elmélkedés állapotába?

c) fel tudod ismerni a saját lelked rezgéseit?

2. Jelent-e a Szent Szó valamit számodra, és meg tudod-e fogalmazni tisztán az okot, amiért megszólaltatod?

3. Buzgón szeretnél haladni ebben a munkában, mert a személyiségedet vágy fűti, vagy mert a lelked kezdi tudatosan használni saját mechanizmusát?

Ezzel az utolsó kérdéssel összefüggésben szigorú elemzést kell végezni és elvárom tőletek, hogy igazat mondjatok magatoknak, hogy ezzel világosan meghatározzátok a valódi helyzeteteket. Ez a kérdés az ember lelke és önmaga között feszül.

Szeretnék itt közbeiktatni néhány szót magammal kapcsolatban. Tanítványok rossz irányba szórják az energiáikat üres találgatásokkal arról, hogy ki vagyok. Mire jó ez? Hatásköröm a csoporttal kapcsolatban az, hogy megadjam a szükséges segítséget azoknak, akik szeretnének részt venni az aktív munkában mint tanítványok. Magam is tanítvány vagyok, és minthogy előbbre haladtam már a Visszatérés Ösvényén, mint azok a jelöltek, akik ezeket az utasításokat tanulmányozzák, tudok valamit a buktatókról, felismertem mire van szükség és segítséget tudok nyújtani ahhoz a jelentős eseményhez, amikor ők lépnek be a kapun. Kell ennél több? Nem egyenlő értékű az igazság, ha azt egy jelölt, egy tanítvány vagy egy Mester vagy éppen a Krisztus nyilatkoztatja ki? Lehet, hogy mennél közelebb állok hozzátok, annál hasz-

nosabb vagyok számotokra. Névtelenségemet nem fogom megtörni, és az azonosságomra irányuló találgatások terméketlen időtöltések. Legyen elég annyi, hogy én egy Keleti vagyok, hogy a Tanítás Sugarán állok és közeli kapcsolatban vagyok K.H. Mesterrel, hogy munkám jelentős része állandó kutatás erős szívű, buzgó odaadással rendelkező és gyakorlott elméjű jelöltek után, és hogy magam is tanítvány vagyok, ahogy mindenki az a legszerényebb próbaidőstől a Nagyok legnagyobbjáig. Egy leckét minden jelöltnek meg kell tanulni, méghozzá időben kell megtanulni, és ez az, hogy a Tanító személyiségére való összpontosítás abban a reményben, hogy személyes kapcsolatot lehet vele kiépíteni és az állandó ábrándozás arról az állapotról, amit az elismert tanítványság jelent, csak arra jó, hogy későbbre tolja a kapcsolat felvételt és elhalasztja az elismerést. Igyekezzetek felszerelni eszközötöket, tanuljatok meg csendben működni, teljesítsétek kötelességeteket és végezzétek feladatotokat, erősödjetek a beszédtől való tartózkodásban és abban a nyugodt egyensúlyban, amely az önzetlen élet alapmotívuma, felejtsétek el az önző megelégedettséget, ami eltölti a szívet, amikor a hűségesség elismerést nyer a figyelő Hierarchia részéről.

Gondosan vegyétek fontolóra ezt az Utasítást. Olyan napokat élünk, amelyekben sok kiigazításra és változtatásra kerül sor az emberek világában. Az ebből származó zűrzavarban az egyének felismerik erőik egyesítésének szükségességét, erőfeszítéseikben az együttműködés fontosságát, és a csoportmunka szükségessége sokkal nyil-

vánvalóbb lesz, mint korábban bármikor. Ezek olyan napok tehát, amikor a csend és a bizakodás kell legyen az erősségetek, és amikor a biztonság egyedül a mögöttes motívumok buzgó kutatása során található meg. Ahogy az a felszínen látszik, sok éppenséggel eltérő alapelv tűnik fel, és a küzdelem hullámverése látszólag előbb erre, majd arra csap. A tényezők, amik fel-feltűnnek, ahogy az a belső oldalról látszik, egyszerűbbek. A verseny elsősorban a motívumok megvizsgálásához vezet és ezeken a próbákon át nyilvánvalóvá válik (a figyelő Vezetők számára), hogy az egyes csoportokban kik képesek tiszta gondolkodásra, pontos megkülönböztetésre, a dolgok türelmes elviselésére, és kiknek van adottsága, hogy a próbaidős ösvényt kövessék a beavatás kapujáig, belső életükben nem akadályoztatva és nem zavarva a felszín hullámzásaitól. Ha van szemetek lássátok: a nyugtalanító dolgok és a nehézségek mindenhol létrehoznak valami jót, ami messze ellensúlyozza a látszólag rosszat. A lelkek magukra találnak és megtanulnak belső Szabályzóiktól függeni. Amikor minden külső támasz összedől, és az összes éppen uralkodó hatalom egymással ellentétes megoldásokat javasol, akkor a lélek visszahúzódik önmagába, és megtanulja, hogy belül kutasson. Ez a belső kapcsolat a magasabb rendű énünkkel fokozatosan kibontakozva válik nyilvánvalóvá, és ahhoz az önbizalomhoz és belső nyugalomhoz vezet, amely a bennünk lévő Isten uralmán alapszik és ami, éppen ezért eszközzé teszi az embert a világ szolgálatára.

Ebben az összefüggésben az emberek és a motívumok gondos és gondolkodó tanulmányozója előtt számos dolog nyilvánvaló.

Először is: hogy az idealizmus és az emberiségért alkotott terv érzékelése között szoros összefüggés van.

Az idealizmus azonos a gondolattal, amely az alkotást megelőzi. Az absztrakt gondolkodásra és az eszményire koncentrálás képessége még csak most áll kifejlesztés alatt, mert ez a képesség bizonyos atomok felhasználását foglalja magában, az anyag alkalmazását a magasabb alsíkokon, és a képességet, hogy valaki a maga rezgéseit szinkronba hozza a Nagyokéval. Fajunkban csak kevés ember igazi idealista, jóllehet számuk növekszik; egy apró kisebbség használja csupán a konkrét eszét, míg a tömegek teljesen az érzelmeik uralma alatt állnak. Közeleg az idő, amikor az intuíció-test (a buddhikus hordozó) megszerveződik, s eszközeként a magasabb szellemi értelmet fogja alkalmazni. Amikor majd az a szerveződés létrejön, akkor az alsóbb konkrét ész nem lesz más, csak egy átadó vagy tolmács. Végül mind az absztrakt, mind a konkrét gondolkodást meg fogjuk haladni, és egyszerűen csak az intuíció fog belénk áramlani, formát pedig az elme anyagán keresztül ölt majd. S így aztán sok mindent fel tudunk majd fogni, ami most felfoghatatlan a mi alacsony síkú látásunk számára.

Minden nagy mozgalomban van néhány gondolat vagy gondolatébresztő, amelyet az úgynevezett idealisták agyába a Nagy Fehér Testvériség ültet el. Az eszméknek Ők

adnak hangot. Ők választják ki az embert vagy ember-csoportot, és helyeznek el az agyukban néhány elgondolást. Azok ott megfogannak és más gondolatokkal együtt megtestesülnek, bár nem annyira tisztán, nem annyira bölcsen, szükségszerűen színezve a gondolkodó egyénisége által. Ezeket a gondolatformákat azután a világ konkrét gondolkodói felkapják, és – megragadva az eszme főbb körvonalait – kikristályosítják és még határozottabb alakba öltöztetik, olyanba, amit a széles közönség be tud könnyen fogadni. Így hát elért a mentál sík egy alsóbb szintjére és lehetővé válik a továbbfejlesztése. Ezután mint kívánatosat azok ragadják meg, akik az asztrál síkra összpontosítanak. Számukra ez érzelmi kihívást jelent, s így általános véleménnyé válik. Ezzel gyakorlatilag kész a fizikai síkon való megjelenésre, és így létrejött egy eszmény gyakorlati alkalmazása a fizikai élet szükségleteire. Le lett fokozva, sokat veszített eredeti szépségéből, nem olyan tiszta és szeretetreméltó mint először, amikor megfogamzott, eltorzult eredeti formája is, de így alkalmasabb a közhasználatra és magasabb dolgok felé vezető lépcsőként tud szolgálni.

Másodszor: A tervnek ebbe az érzékelésébe és annak a későbbi materializációjában emberi egységek vesznek részt, és szükségszerűen embereknek kell ezekben szerephez jutni. Rengeteg lehetőség látványa képzik meg, és annak a módnak a kezdeményezései is biztosítva vannak, ahogyan ezek a lehetőségek valósággá válhatnak, ezen túl azonban a Nagyok nem mennek. Az eszmény megvalósítása módszeré-

nek részleteit és az erre fordítandó munkát az emberek fiaira hagyják. A tanítványra, aki a terv szervezője és átadója vár a munkából az, hogy kidolgozza a részleteket és megtegye a szükséges intézkedéseket. Ezen a ponton bölcs dolog ha nem felejti el, hogy (a maga kis terveivel) ugyanaz alá a törvény alá tartozik, mint a Nagyok az Ő nagyszabású törekvéseikkel, és a nehézségek abból erednek, ahogyan ő foglalkozik az emberekkel és ő kezeli az emberi egyenletet.

A dolgozó egységek három csoportra oszlanak:

a. Azokra, akik érzékelik a tervet és azzal bízzák meg őket, hogy dolgozzák ki.
b. Azokra, akiket fel lehet használni, de nagyobb feladatokra vakok.
c. Azokra, akik semmi mást nem érzékelnek, csak azokat a dolgokat, amik az ő saját önző érdekeiket illetik.

Az első csoporttal a Mesterek kapcsolatot tudnak teremteni. Az emberiség családjának ezekkel az egységeivel dolgoznak együtt és az átlagos siker ígéretét várják el tőlük. Ezek hallják a hangot és látják a Tervet. A második csoportot a lehető legjobban kell felhasználni a világ tanítványainak. Az utolsó csoportot az energia szempontjából gyakran mellőzni lehet, és csak akkor alkalmazni, ha szükséges.

A terv érzékelése érdekében és hogy a Mesterek szolgálatára lehessen, a tanítvány számára az egyik elsőrendű feltétel a magányosság. Magányban a lélek rózsája kivirágzik; magányban szóhoz jut az isteni én; magányban a felsőbbrendű én képességei

és adottságai gyökeret vernek és kilombosodnak a személyiségben. Magányban a Mester is meg tudja közelíteni az elcsöndesedett lelket és át tudja adni neki a tudást, amelyet meg akar osztani vele, a leckét, amit meg kell tanulni, a munkamódszert és tervet, amit a tanítványnak meg kell tudni ragadni. Magányban hallatszik a hang. A Nagyoknak emberi eszközökön keresztül kell működniük, és mind a terv, mind a látomás komoly hátrányt szenvedhet ezen eszközök hibái következtében. Harmadszor: Ez visz engem el a harmadik ponthoz: a kérdésekhez és nehézségekhez, amelyekkel a Mesternek meg kell küzdeniük, miközben a fejlődés tervének megvalósításán munkálkodnak az emberek fiainak mint eszközöknek a segítségével. Zárt tanácskozásokban Ők bölcsen előkészítik terveiket, kellő ítélettel, a szükséges megtárgyalás után felosztják a feladatokat; aztán igyekeznek átadni a tervből, amennyit csak lehet azoknak, akik szolgálatra ajánlkoznak, és akik a lelkükkel már bizonyos mértékű kapcsolatot vettek fel. Benyomást tesznek a tervről, javaslatokkal a munka területét illetőleg egyes férfi vagy nő elméjébe a fizikai síkon. Mi történik, ha az illető gondolkodása nem állhatatos, vagy túlságosan megelégedett, ha büszkeséggel vagy kétségbeeséssel vagy önlebecsüléssel van tele, és ezért a látomás nem alakul ki tiszta körvonalakkal; ha az érzelmi test heves rezgésbe kezd arra a ritmusra, amit a személyiség diktál, vagy ha a fizikai hordozó beteg, és nem lehet szó összpontosított figyelemről? A Mester szomorúan fog elfordulni, lehangoltan arra gondol majd, hogy

a munkás a saját hibájából veszítette el a szolgálat lehetőségét, és a szükség kielégítése érdekében más valakit fog keresni, aki talán nem olyan alapvetően megfelelő, de az elsőként választott hibáiból kifolyólag ő az egyetlen, aki alkalmazható.

Mellékesen értelme lehet itt annak, hogy emlékeztessem azokat, akik szolgálatra törekszenek, hogy a sokak által végzett rengeteg munka a túlbuzgóság eredménye, nem pedig a Mester munkájának puszta végrehajtása. Ő bölcs megkülönböztetéssel osztja fel a munkát, és egyetlen emberi lényre sem terhel többet, mint amennyit az megfelelően el tud végezni. Ki tudja képezni – és ki is képzi – tanítványát, hogy az őt néző világ számára csodatettnek tűnik, amit tesz, de ne felejtsük el, hogy az a hatalmas mennyiségű munka, amit egy hasznos tanítvány elvégez, csak úgy jöhet létre, ha három testének irányítását koordinálja és megfelelően összehangolja. Az, akinek állhatatos a mentál teste, erőteljesen pozitív a befogadásra fentről, míg negatív az alsóbbrendű rezgésekkel szemben; az, akinek az asztrál teste tiszta, nincs elszínezve és nyugodt, az, aki fizikai testében erős idegeket hordoz és ritmusa egyenletes (olyan finom, mint egy ékszerdoboz és mégis erős, mint az acél), alkalmas edény lesz a Mester szolgálatára, csatorna, amelyen keresztül az akadálytalanul öntheti áldását a világra.

Negyedszer: Meg kell jegyezni, hogy a Nagyok is úgy dolgozzák ki terveiket, hogy figyelembe veszik a hiányokat azoknak a látókörében, akiken keresztül a fizikai

síkon dolgozniuk kell. Hátrányt szenvednek és függésben vannak a fizikai síkon lévő eszközeik miatt, de fő problémájuk a nyugati ember fejlődési szintjéből adódik.

Ne felejtsük, hogy ez a pont a fejlődési folyamat sikerét mutatja, nem pedig kudarcát, de mert sok tennivaló maradt még, a Páholy munkája gyakran akadályba ütközik. A jelenleg elért szintet úgy lehetne kifejezni, mint ellendülést a múlt tömör materializmusától a láthatatlan világok növekvő és alapvető felismerése felé az önmagunk által megszerzett tudásból származó egyensúly nélkül. Az erők, amelyeket mozgásba hoztak gondolkodók – a világ tudósai, a valóban előrehaladott vallásos emberek, a spiritiszták, a 'Christian Science' követői, az Új Gondolat munkásai, a teozófusok és a modern filozófusok, valamint az emberi gondolat más területén működők – fokozatosan és következetesen hatásuk alá vonják az emberiség finomabb testeit és elviszik őket egy pontig, amikor elkezdenek felismerni három dolgot:

a. A láthatatlan világok valóságát.
b. A gondolat hatalmas erejét.
c. E két tárgy tudományos ismeretének szükségességét.

Ötödször: Bizonyos veszélyeket meg kell itt említeni, amelyekre a jelölteknek figyelni kell, amikor hasznossá akarják magukat tenni:

Őrizkedniük kell a terv vagy látomás egyik aspektusának túlhangsúlyozásától egy másik rész rovására.

El kell kerülni a túlzott gondolat összpontosítást a tervnek arra a részére, amely személy szerint neki a legjobban tetszik.

Tudomásul kell venni, hogy a munkások nem képesek folyamatosan végrehajtani a tervet és állhatatosan és békességesen együtt dolgozni. Súrlódások gyakran elkerülhetetlenek.

Figyelni kell rá, hogy az önérdek és a becsvágy ne férkőzzék be a munkába.

Őrizkedjék a kimerüléstől, ami a terv megvalósítására szánt hosszas erőfeszítés miatt, valamint a magasrendű igyekezettel járó túlfeszítettségből következhet be.

Ki kell fejleszteni a képességet azok felismerésére, akiket a munkában való segítségre küldtek.

És mindenekfelett arra kell figyelni, nehogy elhanyagolja a kapcsolatot magasabb énjével és a Mesterrel.

Még egy dolog, amit észben kell tartani az, hogy a Nagy Fehér Páhollyal együttműködést keresők által megoldandó problémának szemmel láthatóan négy vonása van.

Az első, hogy a terv kidolgozásában szó van a karma kimunkálásáról is. Ez a karma nem pusztán egyéni, sem tisztán nemzeti, hanem a világ-karma teljes feldolgozásának egy része.

A második. Egy másik cél egy szolgálatot végző eszköz előkészítése az Új Kor bevezetésére a következő két évszázad során. Az ismerettel rendelkezők csoportjának és a misztikusoknak az integrációja egyenletesen folyik a világ minden részében, minden szervezetben. Egyetlen csoport összefogására kerül sor, de tagjai számos csoportba tartoznak. Az ismerettel rendelkezőknek és misztikusoknak ez a csoportja kap lehetőséget, hogy a Hierarchia munkájának csatornájává váljék, amelyen át a Nagyok elküldhetik megvilágosító gondolataikat. Ezen keresztül ők is munkálkodhatnak az emberiség felemelkedésén (okkult értelemben), s így a fejlődést segíthetik minden síkon. Amilyen a tanítványok, a misztikusok és az ismerettel rendelkezők hozzáállása lesz, olyan hamar jön el az Új Kor.

Itt fel kell, hogy emeljem figyelmeztető szavam: a nem megfelelő hozzáállás, a helytelen alkalmazkodás, értelmezés és finomítás esetén, vagy ha elmulasztjuk belső fülünket a kifinomultabb síkok hangjai felé fordítani, amelyek „az Újjáépítés Szavai”-t suttogják, bekövetkezhet az újjáépítő erők teljes átirányítása más csatornák felé, ami a lehetőségek visszavonásával jár, és a csoportnak mint szolgálattevő eszköznek az eszköz voltát végképpen megsemmisítheti. Szeretném kiemelni az „Újjáépítés Szavai”-ra vonatkozó megállapítást, arra kérve mindnyájatokat, akik őszintén szeretnétek hallani ezeket a hangokat, hogy tanulmányozzátok a ***Fény az Ösvényen*** című könyv bevezetését. Ne felejtsük el, hogy ha a Nagyoknak meg kell változtatni

terveiket a misztikusok csoportjának bevonásával kapcsolatban, akkor azt a misztikusok maguk mint csoport változtatják meg.

A harmadik célkitűzés a világban lévő tanítványok intuíciójának és megkülönböztetni tudásának, valamint annak a képességnek a kifejlesztése, hogy érzékenyek legyenek a magasabb látomások iránt, és hogy az alacsonyabb sík feladásával elérhessék a magasabb sík tudatát. Nem szabad elfelejteniük, hogy alacsonyabb rendű célkitűzések közelségük miatt sok tekintetben vonzóbbak, és csak végtelen nagy áron lehet túljutni rajtuk. Számos emberben ki kell fejleszteni az intuíciót, és az értékek iránti érzéküket megfelelően át kell formálni, mielőtt ez a csoport, amelyiknek be kell vezetni az Új Kort, fel tud nőni a feladathoz.

A jelen bajok nagyrészt az intuitív befogadás hiányára vezethetők vissza a múltban, és ez a hiba elsősorban a világ misztikusai között fordul elő, nem annyira az alacsonyabb szintű jelöltek között. A probléma nem annyira az idealizmus hiányában vagy az intelligencia és a komolyság hiányában keresendő, mint inkább abban a hiányosságban, hogy a személyiséget nem mindig áldozzák fel azért, hogy az intuitív felismerés valóságai érvényre jussanak. Szabad utat kapott a kompromisszum, és az okkult világban kompromisszumot kötni tilos. Ha megengedjük, pusztuláshoz vezet, és romba dönti és vihar szerűen elsöpri azoknak a személyiségét, akik ilyen mélyre süllyednek. Az emberek az igazságot igazítják az órához ahelyett, hogy az órát iga-

zítanák az igazsághoz, és a diplomáciában igyekeznek csak annyit megmutatni az igazságból, amennyit okosnak ítélnek. A Mesterek azokat keresik meg, akiknek látása tiszta, a megérzett igazsághoz megalkuvás nélkül ragaszkodnak és állhatatos előrehaladásra képesek eszményeikért. Ez az alábbi tényezőket foglalja magában:

1. Ennek az eszménynek a megértését meditáció segítségével.
2. Alkalmazását a jelenre, egy szempontra összpontosítva.
3. A régi és akadályozó gondolatformák kiiktatását önfeláldozással.
4. A kompromisszum visszautasítását tisztánlátás segítségével.
5. Megkülönböztetni tudást, ami képessé teszi a tanítványt, hogy különbséget tegyen valakinek a tettei és ő maga között.
6. Annak a felismerését, hogy az okkult munkában semmivel sincs inkább megengedve valakinek a személyes karmájába avatkozni, mint a tettek következményeit elhárítani. Ezzel természetesen vele jár, hogy vissza kell utasítani a beleavatkozást bárki dolgába – azaz ami a személyes életét illeti, de ugyanakkor nem utasítja el a nagyobb dolgokba való beleavatkozást. Lényeges, hogy a munkálkodók tanuljanak meg különbséget tenni a személyes szabadság tényezői és azok között, amelyek a csoportszabadság ellen támadnak.

A jelenlegi munka lehetősége segítségével elért negyedik eredmény az új ciklus beindulása és a résztvevők egy új csoportja. Az új korszak munkásai különféle csoportokból kerülnek ki, és a kiválasztásukra szolgáló próba eredménye nagyrészt személytelenségük mértékétől, amellyel munkájukat végzik, és a lélekkel való belső kapcsolatuk erejétől függ. Éppen ezért abba a füstbe és harci zajba merülve, amiben vagytok egyikőtök számára sem könnyű pontosan megítélni az eredményeket vagy tökéletes helyességgel bírálni meg az embereket. Ezeket a dolgokat a belső síkokon kell kezelni és az emberi faj őrtálló vezetőinek kell figyelni. Itt röviden csak néhány dologra akarok rámutatni, amit a Nagyok keresnek:

Nézik, hogy vajon a belső tűz – az okosan végzett munkára, gondolkodásra és tettre irányuló erőfeszítés eredménye – növekvő ragyogással lángol-e; figyelik, hogy az asztrális áramlatok örvénylésében, a személyes ellentmondások, becsvágy és irigység gondolat formái között homályban és rejtve marad-e. A világméretű munka eredményeként egyesek közelebbi kapcsolatba kerülnek a Hierarchia munkájával, mások viszont időlegesen háttérbe szorulnak. Az asztrális fölött való uralkodásra és a mentális síkról végzett munkára való képesség sokat számít. Figyelik, hogy ki tud küzdeni és kiállni egy alapelvért személyiségekkel szemben, és tudja ugyanakkor érintetlenül megőrizni a szeretet szálakat. Ez talán többet jelent mintsem az ember képzelné, és egy ember, aki ki tud állni egy alapelvért, és mégis szeret minden emberi

lényt – visszautasítva a kompromisszumokat és ugyanakkor elutasítva a gyűlöletet – az valami ritka dolgot tud felajánlani manapság, és a Nagyok fel tudják őt használni. Meglássátok hát, ti mind, akik dolgoztok, hogy tiszta látással, felfelé törő célokkal és állhatatosan egyenletes tevékenységgel törjetek előre! Meglássátok, hogy testvéreitek közül azok iránt, akik alacsonyabb alapelvet és alacsonyabb igazságot választottak, akik feláldozták a csoport javát saját személyes céljaikért, vagy akik méltatlan módszereket alkalmaztak, türelmesek és elnézőek legyetek. Nyújtsatok nekik szeretetet és gondoskodást és segítőkész kezet, mert el fognak botlani az úton és meg fogják járni a törvényszabta mélységeket. Álljatok készen akkor, emeljétek fel őket, adjatok alkalmat nekik a szolgálatra, tudván, hogy a szolgálat a nagy gyógyító és tanító.

A Nagyok nézik a rugalmasságot és az alkalmazkodó képesség kiművelését, azét az alkalmazkodó képességét, ami a fajok egyik alapvető törvénye, és amit a természet olyan csodálatosan bizonyít. Az erőfeszítéseknek ebben az új ciklusában kell végrehajtani ennek a törvénynek az áttételét a belső síkokra, valamint kiművelését. Az alkalmazkodási törvény magában foglalja a szükséges dolgok megértését; az új erő felismerése az új ciklussal együtt jár, és ennek következtében széleskörű szintézisbe hozza a hiányt és az erőt, a személyes ént egyszerűen csak a cselekvés és az átalakítás fókuszpontjának tekintve. Magában foglalja az öt érzékelés átalakítását és kiterjesztését a kifinomultabb síkokra, úgy hogy a látás, hallás, tapintás, ízlelés és szaglás ösz-

szeforr egyetlen összetett együttműködő egészbe, hogy felhasználható legyen a nagy műhöz. A fizikai síkon ezek a személyes élet egységesítése, valamint a fizikai világnak a személyes én szükségleteihez való alkalmazhatósága felé irányulnak. A kifinomultabb síkokon addig kell alakítani őket, amíg megfelelőek nem lesznek a csoport szükségletei számára, amely csoportnak az egyén csupán töredékes részét alkotja. Ez az a képesség, amit a Nagyok figyelnek azoknál az egyéniségeknél, akiknek kiváltsága lehet majd az Új Kort bevezetni.

Mindezen túl kutatnak a lélektől az elmén át a fizikai agyhoz vezető kitágított csatorna után. Egy ilyen kitágított csatorna arra mutat, hogy az ember használható. Úgy is ki lehetne fejezni, hogy figyelik az antakarána tökéletesedését, azét a kommunikációs csatornáét a lélektudat és az agy között, amelynek tulajdonosa olyasvalaki, akit a Mesterek sikeresen fel tudnak használni. A munkatársak kiválasztásában Őket egy ember személyesen elért teljesítménye és nehezen megszerzett képességei vezetik. Ha van teljesítménye, képessége és tehetsége, akkor a Nagyok örömmel alkalmazni fogják. Ennek a helytelen változatát időnként túlhangsúlyozzák és az ellenkezőjét tanítják. A Mesterek után nem szabad kutatni, mert az ember képességeket akar szerezni. Ha egy ember rendelkezik képességgel, amivel alkalmassá válik a csoportmunkára, és amit gondos irányítással ki lehet terjeszteni a lélek magasabb erőire, rájuk fog találni. Az Új Kor munkáját irányító csoportok vezetősége az egyé-

niség fegyelmezésén keresztül alakul ki, és vezetőket azok között lehet majd találni, akik érzékelik a belső lényeget. Tartósan vezetést nem bíznak azokra, akik a helyért és a hatalomért versengenek, sem olyanokra, akiknek szeme csak a külső körülményekre figyel és a háttérben lévő okok felett elsiklik. Vezetést nem bíznak azokra, akik a személyes ént és annak helyzetét és hatalmát a csoport java elé helyezik. Hosszan tartóan azokra bízzák, akik semmit a maguk különálló énje számára nem kérnek, azokra, akik elveszítik önmagukat az egész javáért.

És most térjünk vissza az AUM fölötti gondolatainkhoz. A Hangnak, vagy Szent Szónak, ha helyesen alkalmazzák, különféle hatásai vannak, amiket itt érintenünk kell.

Az elhangzó OM, ha mögötte határozott szándékú gondolat van, a gondolati és az érzelmi test, valamint a fizikai test durva anyagának megzavarója és elveszítőjeként hat. Amikor erőteljes szellemi irányulással hangzik fel, mint vonzó eszköz működik, és tiszta anyagot gyűjt részecskékként össze, hogy betöltse annak helyét, ami korábban kihullott. A tanulóknak iparkodniuk kell, hogy e két tevékenységet észben tartsák, amikor a Szót meditáció közben használják. A Szó ilyen felhasználásának gyakorlati értéke van és a lélek munkájához szükséges jó testek felépítését eredményezi.

Az OM használata jelzésre is szolgál az egyetemes síkokon munkálkodók számára, és a külső világban azok számára, akik meg vannak áldva a szellemi felismeréssel, hogy egy tanítvány alkalmas a munkára és aktívan használható a Föld szükséget szenvedő részein. Emlékezzen erre minden jelölt és bátorítsa őket arra, hogy összehangolják a külső jelenségek világát a szellemi impulzussal.

A Szent Szó használatának helye van a Hierarchia mágikus munkájában is. Az ideák megtestesítésére gondolatformákat alkotnak és ezeket a megtestesült formákat küldik előre, hogy kapcsolatot teremtsenek azon tanítványok értelme között, akik a Mester csoportjában felelősek a terv előmozdításáért.

A befogadásra kifejlesztett és irányítás alatt álló mentál test révén a jelöltek tudatára ébrednek az eszméknek, amelyeket a Mesterek hoztak át az Egyetemes Elme síkjáról, s ennél fogva intelligens együttműködésre alkalmas helyzetbe kerülnek. Ők viszont, amint arra ez a Szabály igyekszik rámutatni, gondolatformákat alkotnak a kapott eszmékből és felhasználják azokat a csoportjukban a világ megsegítésére. Egy tanítvány fő munkája a mentál síkon az, hogy az alábbi négy dolog megtételében gyakorolja magát:

1. Legyen fogékony a Mester gondolkodása iránt.
2. Művelje ki a Mestere által küldött gondolatok helyes, intuitív megértését.

3. Olyan formában adjon testet a kapott eszméknek, hogy az megfelelő legyen azok számára, akiknek megsegítésével foglalkozik.

4. Tegye gondolatformáját aktívvá (az egyetemes gondolatból megtestesítve annyit, amennyi kívánatos) a hang, a fény és a rezgés segítségével úgy, hogy mások értelme kapcsolatba kerülhessen vele.

Ilyen módon gyűjtik össze, szervezik meg, tanítják és emelik fel a csoportokat; az Adeptusok Hierarchiája ilyen módon tudja átfogni a világot.

Természetesen van sok egyéb felhasználási mód is, de ha a tanulók elelmélkednek e három fölött, azzal lehetővé teszik, hogy később a további használatról is értesüljenek.

Hadd tegyem hozzá, hogy a Hangnak csak akkor van igazi hatalma, ha a tanítvány megtanulja alárendelni a kisebb hangokat. Csak ha a hangok, amelyeket a tanítvány normális körülmények között a három világba bocsát ki, nagyságukban és aktivitásukban éppen úgy csökkenni fognak, mint mennyiségükben, csak akkor lehet majd meghallani a Hangot és akkor az betöltheti célját. Csak ha a kimondott szavak tömegét csökkentjük és a beszédben a csend is szerephez jut, fogja tudni a Szó éreztetni a hatalmát a fizikai síkon. Csak ha az alsóbbrendű természet számtalan hangja, valamint környezetünk elnémul, fogja éreztetni jelenlétét „a némaságban megszólaló

Hang". Csak ha majd az érzelmek helyreállítása során a végtelen vizek hangja elhal, fog felcsendülni a vizek Istenének tiszta hangja.

Az emberek ritkán jönnek rá egy szó hatalmára, mégis elhangzott: „Kezdetben vala az Ige... és Isten vala az Ige ... minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami lett." Amikor tehát ezeket a szavakat olvassuk, a gondolataink visszamennek a teremtő folyamat hajnalához, amikor Isten hangja megszólalt és világok jöttek létre.

Az is megmondatott, hogy „a fő mozgató erő, ami a természet kerekét a jelenségek irányába forgatja, a hang", mert az eredeti hang vagy szó rezgésbe hozza az anyagot, amiből minden forma készül, és elindítja azt a tevékenységet, amely a szubsztanciának még az atomjait is jellemzi.

Minden ősi nép és nagy vallás irodalma és szent iratai hitet tesznek a hang hatékonysága mellett mindannak a létrehozásában, ami kézzelfogható és látható. A hinduk nagyon szépen mondják: „a Nagy Énekes építette a világot, és az Univerzum az Ő Éneke". Ez ugyanannak a gondolatnak más kifejezése. Ha ezt felismerjük és ennek a koncepciónak kifejtését valamennyire is megértjük, a saját szavaink jelentősége és a hangnak a beszédben betöltött döntő fontosságú szerepe világossá válik.

A hangnak vagy beszédnek, valamint a szavaknak a használatát a régi filozófusok (és egyre inkább a modern gondolkodók is) legfőbb eszköznek tekintették a maguk és környezetük kialakítására. A gondolat, a beszéd és a belőlük következő cselekvés a

fizikai síkon teljessé teszi a hármasságot, ami az embert azzá teszi ami, és oda helyezi, ahol van.

Minden beszéd célja a gondolat felöltöztetése, hogy ezáltal gondolataink hozzáférhetővé váljanak mások számára. Amikor beszélünk, felidézünk egy gondolatot és előadjuk, és ami el volt rejtve bennük, annak hallható kifejezést adunk. A beszéd felfed, és az egyenes beszéd áldásos eredmények formáját öltheti, míg a helytelen beszéd által létrehozott formának a célja rosszindulatú. Ezek megértésének híján azonban véget nem érően és felelőtlenül beszélünk napról-napra; használjuk a szavakat, sokszorozzuk a hangokat, és körülvesszük önmagunkat a saját magunk alkotta formavilágokkal. Ne lenne fontos tehát, hogy gondolkodjunk, mielőtt beszélünk, emlékezve a parancsra: „Szerezz előbb tudást, hogy mintsem szónokolni kezdj"? Gondolkodjunk, majd válasszuk meg a megfelelő szavakat, hogy a helyes gondolatokat kifejezhessük, igyekezzünk a pontos kiejtésre, az illő ritmusra és minden egyes kiejtett szó tiszta tónusára.

Ekkor fognak kimondott szavaink olyan gondolatformát alkotni, ami az elménkben lévő gondolatot testbe öltözteti. Akkor nem is fognak egyenetlenséget hordozni a szavaink, hanem hozzáadnak ahhoz a nagy harmonizáló hangzathoz, vagy egyesítő hanghoz, amelynek szerepe, hogy végső szóként hangozzék el az emberiség ajkán. A

helytelen beszéd elválaszt, és fontos észben tartani, hogy a szó az egység szimbóluma, isteni, míg a beszéd, a maga számos különbözőségével – emberi.

A fejlődés előrehaladtával az emberi család a világegyetem nagy tervében elfoglalandó igazi helyére emelkedik, s ennek során az egyenes és helyes beszédet fogja egyre inkább gyakorolni, mert többet fog gondolkodni, mielőtt kiejti a szavakat, vagy amint azt egy nagy tanító mondta: „A helytelen beszéd hibáit meditáció segítségével fogja kijavítani”; és a szóformák, a tiszta és helyes hangok, valamint a hangzás minőségének jelentősége egyre nyilvánvalóbbá válik.

A második fontos szó ebben a negyedik Szabályban a ***fény***. Először a hang, majd a hang első hatása, a fény kiáradása teszi nyilvánvalóvá a gondolatformát.

A fény azáltal ismerszik meg, amit nyilvánvalóvá tesz. A fény hiánya eredményezi a jelenségek világának elhomályosodását a nyilvánvaló nemlétbe.

A Hang által létrehozott gondolatforma a megnyilatkozás forrásául van szánva. Az igazságot kell nyilvánvalóvá tennie és a valóság aspektusát megteremteni a szemlélő felfogása számára. Ennélfogva a gondolatformának a második tulajdonsága a maga legmagasabb rendű alkalmazásában az, hogy hozza a fényt az arra szorulóknak, akik a sötétben járnak.

Én itt most nem foglalkozom a fénnyel, mint a lélekkel, kozmikusan vagy egyénenként. Nem érintem a fényt mint az isteni egyetemesség második aspektusát.

Ezekben az Utasításokban az igazságnak csak azzal a szempontjával kívánok foglalkozni, ami a jelöltet gyakorlati munkássá teszi, és így képessé teszi őt az intelligens munkára. Fő tevékenysége (és egyre inkább úgy fogja találni, hogy ez így van) gondolatformák létrehozása, hogy a gondolkodó emberi lényeket felismerésre vezesse. Ennek elvégzése érdekében munkáját okkult módon kell végeznie és kibocsátott munkája hangjának segítségével, a formában megnyilvánult igazság segítségével fényt és világosságot vinnie a Föld sötét helyeire.

Végezetül pedig gondolatformáját a maga bizonyosságának, szellemi megértésének és vitalitásának erejével fogja éltetni. A harmadik szó, a rezgés jelentősége tűnik fel így. Hallani az üzenetét, mert elhangzott; világosságot hoz, mert az Igazságot közvetíti és a Valóságot teszi nyilvánvalóvá; életbevágó fontossága van, mert együtt rezeg alkotójának életével, és életben marad mindaddig, amíg gondolat, hang és intelligencia meglelkesítik. Ez igaz egy üzenetről, egy szervezetről és az élet minden formájáról, amely nem más mint egy kozmikus vagy emberi alkotó megtestesült eszméje.

Hasznos lenne a tanulók számára, ha felfedeznék e három fontos szó jelentőségét és követnék azok szálait minden megtestesült gondolatformához – egy kozmoszhoz, egy fajhoz, egy nemzethez, egy emberi lényhez. Gondoljuk csak meg a különböző csoportok – a szoláris Logoszok, szoláris Angyalok, emberi lények és mások alkotó

tevékenységét. Figyeljük meg az alkotó folyamat szféráit és meglátjuk, milyen igaz az ***Ősi Kommentár***, amikor így szól:

„A hang visszhangzott a meg nem alkotott anyag különféle kerekei között; és ím, a Nap és az összes kisebb kerék megjelent. Fény tört elő a sok kerék között, és ezzel Isten számos alakja, sugárzó öltözékének különféle aspektusai felfénylettek.

A rezgő, lüktető kerekek átfordultak. Az élet, a maga számos szintjén és számos folyamatán megkezdte a kibontakozás folyamatát, és ím a törvény működni kezdett. Formák emelkedtek fel és tűntek el, de az élet ment tovább. Királyságok emelkedtek fel, tartották meg sokféle formájukat, amelyek összefonódtak, egymásba olvadtak, majd később szétváltak, de az élet még mindig ment tovább.

Az emberiség az Isten Fiát, a testet öltött Igét magába rejtve, kitört a kinyilatkoztatás fényére. Fajok tűntek fel és tűntek el. A formák elfüggönyözve a sugárzó lelket felemelkedtek, elérték céljukat és eltűntek az éjszakában, de ím az élet ment tovább, ezúttal már fénnyel elegyedve. Az élet összemosódott a fénnyel, úgy keveredtek, hogy nyilvánvalóvá tegyék a szépséget és hatalmat, a tevékeny felszabadító erőt, a bölcsességet és a szeretetet, amit mi Isten egy Fiának hívunk.

Az Istent Atya mivoltában ismerjük, a sok Istenfiú révén, akik legbelsőbb központjukban egyek. És ez a megvilágított élet még mindig megy tovább a hatalom, a teremtő erő végső tiszteletéig, amire vonatkozóan mi azt mondjuk: az a Minden, a Világegyetem Fenntartója, a Szférák örökös középpontja, az Egy.”

Két jelentőségteljes szót érintettünk a negyedik Szabályban, – a hangot és a fényt – és egy kiemelkedő gondolat merül fel. A lélek úgy lesz ismeretes, mint fény, mint megvilágosító, míg a Szellem aspektust a későbbiekben mint hangot fogjuk felismerni. Teljes fény és megvilágosodás annak a tanítványnak jár, aki elérte a harmadik beavatást, míg a hang, a háromszoros AUM, a megnyilvánulás szintetizáló tényezőjének igazi felfogása csak annak lehetséges, aki a három világ mestereként áll helyt.

A ***rezgés*** szó kell, hogy most elfoglalja figyelmünket, de nem szabad elválasztani a soron következő szótól, ami a ***forma***. A rezgés, az isteni tevékenység hatása, kétszeres: az első hatás, amelyben a rezgés (ami a szubjektivitás birodalmában jön létre a hangra és a fényre reagálva) választ kelt az anyagban, és azután éppen ezért vonzza, illetve összehívja az atomokat, amelyekből molekulák, sejtek, szervek és végül az összetett forma felépíthető. Minthogy ilyen hatást gyakorolt, a rezgés aspektust dualitásként kell felfognunk.

A forma az öt érzékszerv segítségével felismeri abban a környezetben lévő minden forma rezgés aspektusát, amelyben maga is egy működő létező. Később időben és térben ez a működő forma egyre inkább tudatára ébred a maga saját belső rezgésének és követve visszafelé e rezgést annak kiinduló forrásáig, rátalál az Énre, később pedig az Én Birodalmára. Az emberiség mint egész tudatában van a maga környezetének,

és a látás, hallás, tapintás, ízlelés és szaglás érzékszervei által közvetített információkon keresztül a jelenségek világa – Isten külső öltözéke – ismertté válik, és a kommunikáció az Én, valamint a természet világa között létrejön. Amint az ész magáévá teszi és szintézisbe hozza ezt az ismeretet, a forma lakója a következő állomásokon megy át:

1. A rezgés észlelése és a környezet hatást gyakorol a formára.
2. A hatás észrevehető, de nem megérthető. Az e rezgés hatásának kitett ember tudatossága és ébersége fokozatosan megnyílik.
3. A környezet érdekelni kezdi az embert és kívánatosnak tekinti azt. A három világ vonzása mindinkább nő és az embert megismételt testetöltésekben tartja fogva. (Valójában mindnyájan egy megismételt szó vagyunk, amely időben és térben hangzik el.)
4. Később, amikor a természeti világ minket körülvevő formáinak rezgése egyhangúvá válik a sok élet állandó benyomásai révén, az ember kezd süket fület és nem látó szemet fordítani a vágyak ismerős jelenség világára. Kezd érzéketlenné válni annak rezgés-hatásaira, és egyre inkább felfigyel az Én rezgésére.

5. Később a próbaidő és tanítványság ösvényén ez a finomabb rezgés-tevékenység egyre növekvő vonzerőt gyakorol. A külső világ elveszíti vonzását. Az Én belső világa kiemelkedő helyet foglal el a vágyak világában.

6. A külső formán belül, amely maga a jelenségek világára való felfigyelés folyamatának visszajelző berendezése, a tanítvány a modern pszichológia nyelvét használva apránként egy új, finomabb visszajelző berendezést épít ki, amelyen keresztül a szubjektív világok felismerhetők.

Ennek az állapotnak az elérése után egy határozott elfordulás következik a formák külső világával való rezgésbeli érintkezéstől, és az ebbe az irányba ható vágyak leépülnek. Minden terméketlennek és nem kívánatosnak tűnik és semmi sem elégíti ki a lendületbe jött és törekvő lelket. Elindul egy új világ, egy új létállapot és egy új tudatállapot felé irányulás nehéz folyamata, és mert a belső, finomabb érzékelő berendezés még csak embrionális állapotban van, pusztító elveszettség érzése lép fel, tapogatózás a sötétben és a szellemi birkózás és felfedezés időszaka, amely próbára teszi a jelölt célratörésének állhatatosságát és szilárdságát a végső határokig.

De (és ez a bátorító pont, amit nem szabad elfelejteni) minden ***„törvény szerint halad és a munka előrehaladását már semmi nem akadályozhatja meg”***. Jegyezzük meg a IV. Szabálynak ezeket a szavait. Elkövetkezik egy időszak, amikor az ember

valóban és igazán „a sziklára épít”, és lehet, hogy a fény és árnyék váltakozását fogja megtapasztalni, lehet, hogy a tisztító vizek hullámai átcsapnak a feje fölött és elsodrással fenyegetnek, és lehet, hogy süketnek, némának és vaknak érzi majd magát, végeredményben semmi sem rombolhatja le a lélek célját. Csupán a kifejlett szellemi test hiányzik, ami úgy van felszerelve, hogy reagálni tud a belső szellemi világ rezgésére. Embrióként már létezik és alkalmazásának titka az agynak a felkészültségében van az étertest funkcióival kapcsolatban, merthogy az közbenjáróként van jelen az agy, az idegrendszer és az elme között, vagy a lélek, az elme és az agy között. Ezt itt nem lehet részletezni, csak egy utalást lehet tenni rá a buzgó jelölt érdeklődése miatt.

Éppen ezért adódnak az alábbi állapotok, amelyekkel már a IV. Szabályban foglalkoztunk, és fénylő tisztasággal, ámbár a kifejezésnek azzal a szűkszavúságával mutattunk rá, amely minden okkult és szimbolikus írást megkülönböztet:

1. A formák egységbe rendezése, mint a lélek tevékenységének eredménye a
    a) Hang
    b) Fény és
    c) Rezgés felhasználásával.
2. Egy érzékelő berendezés kifejlesztése a jelenségek világában való alkalmazásra.

3. A végső elfordulás a jelenségek világától az előbbi alkalmazása és az azt követő csömör eredményeként, és a finomabb érzékelő berendezés fokozatos használatba vétele.

4. A lélek reagáló berendezése – az elme, étertest, agy és idegrendszer – más irányba fordul és az ember tudatára ébred a lélek birodalmának, amely a természet egy másik világa.

5. A világi világoktól való elfordulás a lélek birodalma felé ezoterikus megszokássá válik, és ebben a gondolatban van elrejtve az ezoterikus pszichológia titka. Az ember megszilárdul a szellemi életben. Most már semmi nem hátráltathatja.

A LÉGZÉS TUDOMÁNYA

És most elérkeztünk a IV. Szabály jelentőségteljes szavaihoz: „Az ember mélyen lélegzik." Ez a mondat a ritmikus élet számos szempontját foglalja magában. Ez a pránayáma tudományának mágikus formulája. Fedi az alkotó élet művészetét. Magával ragadja az embert, és összhangba hozza magának Istennek a lüktető életével s teszi mindezt távolságtartással és az irány megváltoztatásával.

Érdemes megjegyezni az okkult mondásoknak azt a tartalmasságát és tömörségét, amelyet a IV. Szabály mutat be. A légzés művészetével három fázisban foglalkozik és ezt mindnyájunk számára a legalaposabb megfontolásra ajánlom.

Itt van először is a ***Belégzés***. „Az ember mélyen lélegzik". Lényének legmélyéből kiindulva szívja be a levegőt. A jelenségek világában való élet folyamán magát az élet leheletét szívja a lélekből. Ez az első állomás. A jelenségek világában való élettől történő elszakadás folyamatában lényének mélyéből lélegzik, és megtapasztalja az életet, hogy azt visszairányíthassa ismét a forráshoz, ahonnan indult. A tanítvány okkult életében mihelyt kifejleszti érzékelő berendezésének új és finomabb használatát, gyakorolni fogja a légzés tudományát és felfedezi, hogy mélylégzéssel (beleértve a mély, közép és felső légzés három fázisát) az ezoterikus tapasztalatok világában cselekvésre tudja bírni éltető testét annak erőközpontjaival. Ily módon a „mélylégzés"

három szempontja felöleli a teljes lelki tapasztalatot, és az érdeklődő jelölt kidolgozhatja a fent érintett három légzéshez való viszonyát.

Azután azt olvassuk, hogy „összpontosítja erőit". Ez már az a fázis, amelyre korábban utaltunk, amit úgy lehetne hívni, hogy a ***lélegzet visszatartása***. Ez minden életerő állhatatos megtartása a csend állapotában, és ha ez már könnyen megy, és a megszokás és tapasztalat révén a folyamat önkénytelenné válik, akkor az ember látni, hallani és ismerni tud egy birodalomban, amely más mint a jelenségek világa. Magasabb értelemben ez az elmélkedés állapota, ami „pillanatnyi csend két tevékenység között", ahogy azt olyan találóan mondják. A lélek, a lélegzet, az élet vissza lett vonva a három világból és a „legmagasabb titkos tartózkodási helyén" nyugalomban és békében elmélkedik az üdvözítő látvány fölött. A tevékeny tanítvány életében ez eredményezi azokat az intermezzókat, amelyeket minden tanítvány ismer, amikor (a távolságtartás és a visszavonulás képessége révén) már semmi nem tartja őt vissza a formák világában. Minthogy most még csak törekszik a tökéletességre és nem érte el, ezek a csend, visszavonultság és távolságtartás közjátékai többnyire nehezek és sötétek. Minden csendes, és ő az ismeretlentől és a meglehetősen kietlen csendességtől, amelyben egyszerre csak magát találja, megrémülve áll. Előrehaladottabb esetekben ezt hívják „a lélek sötét éjjelé"-nek, – ez a hajnal előtti pillanat, az óra, mielőtt a fény felragyog.

A pránayáma tudományában ez az a pillanat, amely a belégzést követi, amikoris a test minden ereje (a lélegzés segítségével) felhatol a fejbe és ott koncentrálódik a kilégzést megelőzően. A visszatartásnak ez a pillanata, ha helyesen hajtják végre, létrehozza az erőteljes koncentráció közbevetését, és ez az a pillanat, amikor a jelöltnek meg kell ragadnia az alkalmat. Ebben egy burkolt figyelmeztetés van.

Aztán jön a ***kilégzés*** folyamata. Azt olvassuk a IV. Szabályban, hogy „kiveti magából a gondolatformákat". Mindig ez az eredménye a lélegzés tudománya végső állomásának. Egy pontos ritmusban lélegző személy által éltetett forma a munkájának elvégzésére és a feladatának teljesítésére lesz küldve. Tanulmányozzuk ezt a gondolatot alaposan, mert ez hordozza az alkotó munka titkát.

A lélek tapasztalatai során a három világban való megnyilvánulás számára a forma elmélyült meditációban készül, ami mindig is a légzéssel párhuzamos tevékenység. Aztán egy akarati cselekvéssel, kilélegzést eredményezve, az elmélkedés közjátékában, vagyis a légzés visszatartásában fogant és dinamikusan megalkotott formát kibocsátja a jelenségek világába, hogy tapasztalatok csatornájaként, a kifejezés eszközeként és érzékelő berendezésként szolgáljon az emberi élet három világában.

Tanítványi életében a tanuló meditáció és fegyelem segítségével megtanulja elérni a közjátékok emelkedett pillanatait, valahányszor a lélek síkján koncentrálja erőit, és aztán ismét egy akarati tettel kilélegzi szellemi céljait, terveit és életét a tapasztalati

világba. A felépített gondolatforma – már ami a szerephez szükséges, amelyet játszania kell – és az erőkoncentráció, amelyet sikerült végrehajtania, hatékonnyá válik. A következő lépéshez szükséges energiát a lélek lélegzi ki és az végigmegy az éltető testen a szükséges építő tevékenységgel élénkítve így a fizikai eszközt. A tervnek az a nézőpontja, amelyet elmélkedése során magáévá tett, és a Hierarchia általános céljainak az a része, amelyben az ő lelke együttműködésre elhivatottnak érzi magát, egyidőben tör fel a kilégzéssel az elmén át az agyba, és így „kiveti magából a gondolatformákat".

A pránayáma tudományában ez a fázis foglalja magában a kilégzést, amely ha gondolkozva és tudatos céllal lesz végrehajtva, a központok éltetését szolgálja, és mindegyiküket dinamikus élettel tölti meg. Többet itt nem kell erről mondanom.

Így a „mélylégzés" tudományában felfedtük az alkotó munka teljes folyamatát és a fejlődést, amelynek során Isten a természetben egyre inkább feltárul. Ez az a folyamat, ahogyan az Élet, az Egyetlen Létező létbe hívta a jelenségek világát: a IV. Szabály a Teremtés tömör összefoglalása. Ugyanúgy a formula is, amellyel az egyéni lélek dolgozik, amikor az emberi tapasztalat három világában való megnyilvánulásért összpontosítja az erőit.

Az Élet-Lehelet megfelelő alkalmazása az a tökéletes művészet, amellyel a jelölt, a tanítvány és a beavatott dolgozik, miközben nem feledkezik meg róla, hogy a fizi-

kai légzés tudománya a legkevésbé fontos szempont, és csak az energia helyes alkalmazása után következik, amikor az energia szót mi az élet isteni leheletére alkalmazzuk.

Végezetül, a tanítvány értelmi életében és a tanulás nagy munkájában a mentális anyag tudatos alkotójának lenni és így hozni létre eredményeket a jelenségek világában, ehhez tartalmazza a negyedik Szabály az útmutatást, amire a munka épül. Ez testesíti meg a teljes mágikus munka tudományát.

Éppen ezért ez a Szabály követeli meg a legszigorúbb megfontolást és tanulmányozást. Helyes megértése és helyes tanulmányozása minden jelöltet kivezet a jelenségek világából a lélek világába. Ha helyesen hajtják végre, utasításai visszavezetik a lelket ismét a jelenségek világába mint alkotó erőt a lélekmágiában, és mint befolyásoló és uralkodó tényezőt a formákon keresztül és azok felett.

Nyugati tanulók képzése esetén kérdés nélküli vak engedelmességet soha nem kérünk. Javaslatokat teszünk a módszerre és a technikára, amely évezredek óta hatásosnak bizonyult sok-sok tanítványnál. A légzésre, a segítő folyamatokra és a fizikai síkon való gyakorlati életre vonatkozó néhány szabályt el kell mondani, de az új típusú tanítványok képzésében az elkövetkezendő időszak folyamán a figyelő bölcs tanítók kívánsága az, hogy hagyjunk nagyobb szabadságot, mint idáig szokásban volt. Ez

valamelyest lassúbb fejlődést fog eredményezni kezdetben, de úgy rémlik, hogy gyorsabb kibontakozást fog eredményezni a későbbi szakaszban a Beavatás Ösvényén.

Éppen ezért ösztönözzük a tanulókat, hogy képzésük időszakában bátorsággal és örömmel haladjanak előre, tudván, hogy tanítványok hadának tagjai, tudván, hogy nincsenek egyedül, hiszen ennek a hadnak az ereje is az övék, a tudásuk is, ha kialakul a képességük ennek megértésére, – és tudva azt is, hogy a figyelő Idősebb Testvérek szeretete, bölcsessége és megértése áll Isten minden törekvő Fia mögött, még akkor is, ha pillanatnyilag (és bölcsen) rá van hagyva, hogy a maga saját, mindenható lelkének erejével verekedje át magát a fénybe.

ÖTÖDIK SZABÁLY

Három dolog foglalja el a Szoláris Angyalt mielőtt a megalkotott burkolat tovább halad lefelé: a vizek állapota, annak a biztonsága, aki így alkot és az állandó elmélyülés.
Így a szív, a torok és a szem hármas szolgálatra fogott össze.

A Lélek és Gondolatformái
Szív, torok és szem
A Központok Felébresztése

A LÉLEK ÉS GONDOLATFORMÁI

Az alábbiakat illetően foglalkoztunk a teremtési folyamatokkal:

1. Egy naprendszer, vagyis egy bolygóelrendezés Teremtője.

2. A Lélek, mint megnyilvánuló testének megalkotója. Itt nem szabad elfelejtenünk, hogy az emberiség teljes családját egy vele párhuzamos lélekcsoport hozta létre.

3. Az ember, mint az őt kifejezni képes gondolatformák megalkotója, amely gondolatformák segítségével működik és amelyek körülveszik. Itt jusson eszünkbe, hogy ez a meghatározó alkotó munka csak azok számára lehetséges, akik mentális szinten tevékenykednek – a világ gondolkozói és a Mesterek tanítványai számára.

Mint láttuk, az objektív forma az alkotó tevékenységben meditáció eredménye, amelyen a meditációban keltett erővel dolgoztunk, létrehozva így a formát és annak alkalmazását a hang segítségével. Ezt követi az a szint, amelyen a forma objektíven szemlélhető és rezgő, élő valósággá válik. Így „lesz az Ige Testté”, és így jön létre minden forma – világegyetemek, emberek és lélekkel telített gondolatok.

Ez az ötödik szabály három tényezőt érint, amelyek az alkotó figyelmét lefoglalják, mielőtt a fizikai forma megjelenik a külső szinten. Ez a három a következő:

1. A vizek állapota.

2. Annak a biztonsága, aki így alkot.

3. Állandó elmélyülés.

Röviden foglalkozni fogunk e hárommal, aztán pedig fontolóra vesszük azt a három tényezőt, amelyekkel a tanítvány kapcsolatban lesz, ha valaha is tevékeny és hatékony együttműködője kíván lenni a Hierarchiának. Ez a három a Szem, a Szív és a Torok. E szabályoknak a megfogalmazására és jelentőségére különféle utakon lehet eljutni. Céljaink elérése érdekében azt fogjuk követni, amelyik a tanítványra és a munkájára vonatkozik, és azzal a képzéssel fog foglalkozni, ami a lélek mágikus munkájához vezet, amint ez a lélek egy fizikai formát elfoglal és alkalmaz. Ezek a tanítások gyakorlati szándékúak; a tanítvány gyakoroltatását és önfegyelmezését emelik ki és a jelölt megtalálhatja majd a szövegben itt-ott elrejtve azokat az ezoterikus célzásokat, amiket ha követ, vezetni fogják őt a kísérletekben és az igazság megtapasztalásában. A nem igazi jelöltek nem fogják megérteni az elgondolásokat és így a korai tapasztalatszerzés veszélyeitől védve lesznek.

Ragadjuk meg tehát a három tényezőt, amely figyelmünk előterébe került, és egy olyan emberi lény álláspontjáról fontoljuk meg, aki gondolatformákat alkot, nem pedig egy szoláris Teremtő vagy egy lélek álláspontjáról elsősorban, aki a formán keresztül inkarnálni készül. Két párhuzamos gondolatot kell itt értékelni. Az egyik az, hogy a gondolatformák létrehozása a jelöltek napi meditációja során végzett munkájának egy része. Ha a tanuló figyelembe veszi, hogy valahányszor leül reggeli medi-

tációjához, gondolatformák felépítését és életre keltését tanulja, munkájában több érdekességet fog találni. A legtöbb jelölt meditációs munkája közben az azzal kapcsolatos hiányosságokkal foglalkozik és hogy képtelen irányítani gondolatait, jóllehet törekvéseinek mindkét iránya megkapná a segítséget, ha alapvetően a gondolatforma építés munkájának szentelné magát.

Egy másodlagos és kevésbé fontos gondolat az, hogy a lelkek, miközben emberi testet készülnek felölteni, mély meditációs tevékenységgel vannak elfoglalva és így igencsak valószínűtlen, hogy egy átlagos médium által egy szokásos szeánszon elérhetők legyenek. Legfeljebb azok elérhetők ilyen módon, akik nemrégiben kerültek át, de ők legtöbb esetben egy másfajta mély figyelem-elterelés állapotában vannak. Itt most nincs idő rá és nem is célunk tovább mélyíteni ezt a témát, de jelentősége van azok számára, akik ezeket a kérdéseket vizsgálják.

1. *A Vizek Állapota*

Az alkotó közreműködő, az ember, koordináló célú kezdeményezéssel, célzott meditációval és teremtő tevékenységgel építette fel a gondolatformát, amelyet saját életerejével lelkesít meg, és akaratával irányít. Itt az ideje, hogy a gondolatformát útjára bocsássa, hogy létének célját betölthesse. Mint egy korábbi szabályban láttuk, a forma „elválik” alkotójától a kilégzés erejével. Ez szimbolikus megállapítás, de

ugyanakkor tapasztalati a tény a mágikus munkában. A tanítvány munkájában gyakran éppen azért következik be hiba, mert képtelen megérteni ennek a kilégzésnek mind az ezoterikus, mind a szó szerinti jelentését, miközben meditációs munkáját végzi. Ez a kilégzés a ritmikus légzés egy megelőző időszakának az eredménye, amely párhuzamosan halad a koncentrált meditációs munkával. Ezután a figyelem és a lélegzés meghatározott összpontosítása következik és a megalkotott forma céljának mentális körülhatárolása. Végezetül a gondolatforma élettel telítése alkotója részéről és az ezt követő energiafeltöltés, hogy önálló életre és működésre legyen képes.

A munka hatékonyságának első akadálya a tanítványnak abból a hibájából következik, hogy nem tudja végrehajtani ezeket a tevékenységeket egyidejűleg. Az elhibázás második oka annak a megfontolásnak a hiányából származik, hogy milyen a vizek állapota, vagyis az érzelmi szubsztancia állapota, amelybe ennek a mentális formának bele kell merülnie, hogy így magához gyűjtse az asztrálsík anyagát, amely képessé tenné a formát működő valósággá lenni ezen a szinten. Ha erre képtelen akkor egyszerűen holt formává lesz a gondolat szintjén, mert nélkülözni fogja a vágy motiváló erejét, ami szükséges ahhoz, hogy a fizikai síkon teljessé legyen.

Érdemes végiggondolni a következőket: ha egy gondolatformát az érzelmi világba bocsátunk be, hogy egy vágytestet gyűjtsön magának (ami a tárgyiasságot létrehozó mozgató erő), és elmerül „a vizeknek” egyfajta „állapotába”, amit leginkább tisztán

önzésnek lehet nevezni, az történik, hogy a tanítvány asztrálteste, amely a tanítvány által alkalmazott minden asztrális energia fókuszpontja, magához vonzza és a gondolatforma elveszett. Belesodródik egy örvénybe, amelynek a középpontja az illető asztrálteste és így elveszíti önálló létét. Érdemes itt az örvény hasonlatot alkalmazni. A gondolkodó olyan, mint az az ember, aki egy játékcsónakot tol be a partról a víz sodrába. Ha egy örvényes helyre tolja, rövid időn belül elnyeli a központi örvény és így eltűnik. Számos forma, amelyet a jelölt megalkot meditációs munkája során, elvész és célját téveszti a jelölt érzelmi testének kaotikus és örvénylő állapota miatt. Jó szándékok lesznek így semmivé. A Mester utasítására eltervezett munka és jószándék nem tud testet ölteni, mert amint a gondolatforma leszáll a vágyak és érzelmek síkjára, csupán a félelem, gyanakvás, gyűlölet, a rosszindulatú vagy csak tisztán fizikai vágyak kavargó vizeivel kerül érintkezésbe. Ezek ereje hatásosabb és a kis formát elsüllyesztik, létezését megszüntetik és az ember rádöbben arra, hogy erőfeszítése megint nem járt sikerrel.

Vagy másképpen, „a vizek állapota" nem egy önmagában gerjedő örvénylés, sokkal inkább hasonlítható egy olyan tóhoz, amely fortyogva bugyog és fel van zavarva a mások tevékenységétől. Számos tanítvány van, aki az önuralom és a személyes közömbösség meglehetősen magas fokára jutott el már. Ők már nem áldozatai a személyiség vágyainak és céljainak, és viszonylag szabadok az önző törekvések

örvényeitől. De asztráltestük újra és újra belesodródik a csoport által – amelyben és amelyért dolgoznak – keltett izgatott állapotba. Lelkesek vagy letörtek, elégedettek vagy elégedetlenek az eredményekkel, amelyeket sikerült vagy nem sikerült elérni. Ez a siker vagy sikerhiány és szolgáló társaik melléjük állása vagy szembefordulása izgalmat és érzelmi hullámokat kelt, és az oly szorgalmasan és imák között megalkotott gondolatformáik az előbbiekre való erőteljes reagálásban semmivé válnak. A „cselekvésben való gyakorlottságuk" elvész, mert a vágyott célhoz ragaszkodnak és így munkájuk eredménytelenné válik.

A „vizek állapota" még sokféle lehet, aszerint hogy a jelölt mit tud létrehozni a maga számára, van azonban még egy, amelyet érinteni szeretnék. A tanítvány érzelmi teste, amelynek táplálni és gondozni kell a gondolatforma-csecsemőt (annak értelmi magvával), szükségszerűen része a bolygó érzelmi formájának és ebből következik, hogy együtt rezeg ezzel a formával. Ezt nagyon alaposan meg kell gondolni, mert az érzelmi test bele van merítve az általános asztrális körülmények cselekvési szintjébe és bölcsen ebből a szempontból kell kezelni.

Jelenleg három uralkodó minőség van ebben a planetáris formában – a félelem, a várakozás és az anyagi javak utáni vágy, amely a csúcspontjára jutott (az emberiség családjában). Jól jegyezzük meg a kifejezést: „csúcspontjára jutott". Az emberiségnek az anyagi boldogság utáni vágya elérte a tetőpontot, sőt ez a vágy túl van a

csúcsponton; az emberiség sok mindent elért és meg is haladt. De a korok ritmusa nagyon erős.

A jelöltnek meg kell ragadnia ezt a három minőséget, és le kell vele számolnia, ha az értelmi szintről szolgálni akar. A félelmet be kell helyettesítenie azzal a békével, amely mindig is az Örökkévaló Fényében élők előjoga. A kíváncsiskodó elvárást be kell helyettesíteni a végső célok nyugodt és mégis tevékeny biztonságával, amely a Terv látomásából származik, valamint a tanítványok egymással, majd később a Mesterrel való kapcsolatából. Az anyagi birtoklás vágyát el kell nyomnia a lélek örömére szolgáló dolgok birtoklása utáni törekvésnek – az olyanokénak, mint a bölcsesség, a szeretet és a szolgálatra való erő. Béke, biztonság és helyes törekvések! Ha ezt a három dolgot a mindennapi életben megértjük és megtapasztaljuk, akkor ezek létre fogják hozni a „vizek" helyes „állapotát". Ez biztosítani fogja a lélekként működő ember meditációjában megfelelően létbe hívott minden gondolatforma életben maradását.

2. *Annak a Biztonsága, aki így Alkot*

Hangsúlyozottan el lehet itt mondani, még akkor is, ha ez régen tudott közhely, hogy az embereket gyakran elpusztítják (okkult, és éppen ezért a legfontosabb értelemben) a saját gondolatformáik. A koncentrációval és meditációval végzett gondo-

latalkotás borzasztóan veszélyes dolog, ezt sohasem szabad elfelejteni. Vannak gondolatformák, amelyeket nem akadályoz sok vágyanyag, s amelyek nem haladnak lefelé tovább a maguk útján, s így megmérgezik az embert a mentális síkon. Teszik ezt kétféle módon:

1. olyan hatalmassá nőnek a mentális síkon, hogy az ember áldozatául esik a dolognak, amit maga teremtett. Ez a pszichiáterek által emlegetett „fixa idea", a megszálltság, amely elmebajhoz vezet, az egypontú gondolatmenet, amely terrorizálja alkotóját.
2. olyan gyorsan sokszorozódnak, hogy az ember értelmi aurája olyanná válik, mint egy sűrű, vastag felhő, amelyen a lélek világossága képtelen áttörni és amelyen az emberi lények szeretete, a természet kedves, szép, megnyugtató tevékenysége, valamint a három világban való élet egyaránt képtelen áthatolni. Az embert elborítják és fojtogatják a saját gondolatformái, és a miazma áldozatává válik, amelyet ő maga keltett életre.

És ismét, vannak olyan gondolatsorok, amelyek az érzelmi testből mérgező természetű reakciókat váltanak ki. Egy ilyen, az ember által követett gondolatsor adódhat

az embertársakkal kapcsolatban. Gyűlöletet, féltékenységet és irigységet szül és olyan fizikai síkon történő tevékenységet hoz létre, amely a gondolatok alkotójának halálát okozhatja. Ez lehet szó szerinti is, például egy gyilkosság esetében, ami sokszor a kikristályosodott szándék eredménye, vagy okozhat betegséget is. A tiszta gondolat, az igaz indítékok és a szeretettel telített vágy a betegségek igazi hatástalanítói és ahol az ezek iránti vágy (ami sokakat lelkesít) építő gondolkodássá emelkedik, ott a betegség fokozatosan eltűnik. Most még, bár sokan kívánnak, kevesen gondolkodnak. Soha ne feledjük el, hogy a Nagyok nem azokat keresik, akik csak vágyódnak és szándékoznak, azokat kutatják fel, akik vágyaikba beleolvasztják eltökéltségüket, hogy megtanulják alkalmazni mentáltestüket és alkotókká váljanak, és akik építő módon működnek e célok megvalósítása érdekében.

Így nyilvánvalóvá válik, hogy az igazi okkult gyakorlat minden rendszerében miért a helyes gondolkodáson, a szeretettel teljes vágyon és a tiszta életen van a hangsúly. Csak így lehet az alkotó munkát biztonsággal véghezvinni és csak így haladhat tovább lefelé a gondolatforma a tárgyiasulásba és lehet építő közreműködő az emberi lét szintjén.

3. ***Kitartó Elmélyülés***

Vegyük észre itt, hogy a ‘meditáció’ szót nem használjuk. Ez egy másféle gondolat. A meditációs folyamat magába foglalja a gondolat alkalmazását és a forma mentális felépítését úgy, hogy az befejezett és teljes legyen, és összehangolt a tanítvány csoportjában levő tanítványtársak gondolatformáival és éppen ezért a Tervvel az ember képességének legmagasabb foka szerint. Most állhatatossággal meg kell szemlélnie azt, amit alkotott és ugyanilyen állhatatossággal kell belélehelnie a szükséges életet, hogy feladatát elvégezhesse.

Felhagy az érveléssel, a gondolkodással, a formálással és a mentális anyagból való építkezéssel. Egyszerűen csak életet tölt a formába és kibocsátja azt, hogy végrehajtsa akaratát. Amilyen hosszan képes szemlélni és állhatatosnak maradni, addig fogja alkotása betölteni szándékát és végrehajtójaként tevékenykedni.

Ameddig csak összpontosítani tudja figyelmét az eszmére, amelyért megalkotta gondolatformáját és ameddig össze tudja kapcsolni a formát és az eszmét egyetlen állandó látomásba, éppen annyi ideig fogja a forma szolgálni célját és kifejezni ezt az eszmét. Ebben áll a Tervvel való minden sikeres együttműködés titka.

Most egy darabig a „szív, torok és szem” szavakat fogjuk tanulmányozni, mert ezeknek különös jelentősége van. Ez a három fogja alkotni a minden tanítvány által alkalmazott eszköztárat a sebesen közeledő világciklus során. Hogy a tanítványoknak még nem valami nagy serege inkarnálódott jelenleg, és hogy ez az eszköztár még

csak kezdetleges formában van jelen a tanítványi szinten működők többségénél, az kétségtelenül igaz. Meg kell gondolni mindenesetre, hogy a világciklus csak nemrég lett felavatva és egy igen jelentős időtartamot fog felölelni. Jelenleg még csak négyszáz elfogadott tanítvány van a világon – azaz négyszáz férfi és nő, akik valóban tudják, hogy ők tanítványok, és tudják mi a munkájuk, és teszik is azt. Mindazonáltal sok százan vannak (a jelenlegi fiatalok generációjában), akik a felvétel határán állnak, és ezrek vannak a gyakorlópályán.

Minden igazi ezoterikus csoporton belül alakítani kell egy kisebb csoportot, amely rendelkezik ennek a szív, torok és szem mechanizmusnak az intellektuális felismerésével. Azokból kell, hogy álljon ez, akik alávetik magukat egy bizonyos fegyelemnek és gyakorlásnak, amelynek haszna a természetben bizonyított tényként mutatkozik meg számukra. Nyomatékkal felhívom a figyelmet ezekre a szavakra, és kérem gondos tanulmányozásukat.

A természeti test esetében a mechanizmus alkalmazására kétféle módon kerül sor: először is a használata önkéntelen, és nem tudatos, hogy hogyan, miért és mikor kerül sor az eszköztár alkalmazására. Az állat használja a mechanizmust, sok tekintetben az emberhez hasonló módon, lát, hall és organikusan az emberhez hasonló módon tevékenykedik, de nála hiányzik az értelmi felfogás, valamint az ok és az okozat láncolat, amely a természet magasabb világában jellemző.

Valami hasonló létezik a tanítványság útjának korai szakaszaiban és a még próbaidős útjának végső szakaszán. A tanítvány olyan képességek és erők tudatára ébred, amelyek még értelmileg nem állnak az ő irányítása alatt. A belső látás felvillanásait tapasztalja meg, és olyan tudást, amelynek a pillanatnyi értékéről még nem is tud számot adni. Rezgésekkel kerül érintkezésbe és más világok jelenségeivel, de hogy honnan indul ki a folyamat, afelől tájékozatlan marad és nem képes sem megismételni sem felidézni az élményt. Értertestén belül hatékony erőket észlel. Néha lokalizálni tudja őket, és elméletileg elfogadja, hogy valami tudatos tevékenység felébredése zajlik, egy hétrétegű struktúráé, amelyik formájában szimbolikus és alkalmazásakor hatékony. Eddig még nem tudja irányítani, és nem tudja intelligens együttműködésre bírni saját céljaival és eszményeivel, akármilyen keményen próbálja is. Csupán annyit tud tenni, hogy felméri az ilyen jelenségeket és megjegyzi tapasztalatait, mindig észben tartva, hogy kibontakozásának korai szakaszaiban csak a legdurvább és legmateriálisabb rezgéseket képes regisztrálni agyi tudatával. Egyszerűen várakoznia kell és elméjét a hordozó eszközök megtisztítására kell edzenie, valamint mindannak a megsemmisítésére, amiről úgy gondolja, hogy látását feltehetően eltorzítaná. Ez az időszak lehet hosszú vagy rövid, aszerint, hogy mikor lép először szubjektív tudatába a jelölt, vagy veszi fel egy régebbi, vagy már korábban részben elért vállalt céljának fonalát.

Szeretném itt tökéletesen világossá tenni minden igaz és őszinte jelölt számára, hogy az elkövetkezendő néhány dekád során zajló képzésben az asztrális látás és hallás kibontakoztatása tökéletesen kizárt, vagy (ha már létezik) teljesen úrrá kell rajta lenni. Az igaz tanítvány a mentálsíkon összpontosul annak a célnak a szemmel tartásával, hogy tudatát még magasabbra fejlessze, a lélek szélesebb és átfogóbb tudatosságára.

Célja a magasabb rendű megragadása és ezen a szinten nincs rá szüksége, hogy felújítsa azt az asztrális képességet, amely, mint jól tudjuk, a Föld kevésbé fejlett fajtáinak és a magasabb rendű állatok közül igen soknak sajátja. Később, ha majd eléri az adeptus szintjét, tevékenykedhet az asztrális síkon, ha úgy kívánja, de nem szabad elfelejteni, hogy a Mester az emberiség (és minden világ) lelki aspektusával dolgozik, nem pedig az asztráltestükkel. Ezt bizony gyakran elfelejtik a tanítók mind Nyugaton, mind Keleten.

A lelkekkel való munkálkodásban zajlik a fejlesztés igazi technikája, hiszen a természet minden világának formáiban a lélek az, amely felelős a formáknak és az azokban való fejlesztési tevékenységért. Hadd mondjam hát a tanulóknak, hogy legfőbb céljuk az legyen, hogy ismerjék fel lelküket, műveljék a lélektudatot és úgy tanuljanak meg élni és dolgozni, mint lelkek. Amíg csak eszköztáruk nem válik akaratlagossá, leginkább azt tanácsolnám nekik, hogy képezzék az elméjüket, tanul-

mányozzák a törvényeket, amelyek a megnyilvánulásokat szabályozzák, és tanulják meg magukba olvasztani mindazt, amit mi most a 'magasabb' szóval fejezünk ki – amely ugyan nem tökéletes meghatározás, de most elegendőnek kell lennie.

Másodszor, mihelyt a szubjektív eszköz ***akaratlagossá*** válik, és az ember már tudja, hogyan kell alkalmaznia, amikor már alkalmazza, sőt, használatát meg tudja szakítani vagy akarattal vissza tudja vonni, egész állapota megváltozik és használhatósága megnövekszik. Elméjének használata révén az emberiségben tudatossá vált fizikai eszköztárának célja és alkalmazása. Most már egy még magasabb képesség alkalmazásával, amely a lélekre jellemző, eszköztárának akaratlagos és intelligens irányítására tér át és megtanulja felfogni, hogy azok milyen célt szolgálnak. Ez a magasabb képesség az ***intuíció***.

Hadd adjak különös hangsúlyt annak, hogy az ember csak akkor válik hasznossá egy Mester csoportjában, ha intuitívvé válik, és ajánlom minden jelöltnek, hogy a lehető leggondosabban tanulmányozza az intuíció értelmét és jelentőségét. Amikor az működni kezd, akkor a tanítvány a próbaidős állapotból átléphet és befogadást nyerhet egy Mester csoportjába.

Itt megkérdezhetnétek, hogy hogyan juthat ez az ember tudomására, vagy a próbaidős hogyan győződhet meg erről.

Jó sok képzést kap a jelölt, anélkül, hogy tudatosan észrevenné. Téves törekvései is ki lesznek mutatva, miközben komolyan igyekszik szolgálatra felkészíteni önmagát, és ha a motivációelemzést őszintén végzi el, ez meglepően át fogja emelni az asztrális vagy érzelmi világból az értelmi világba. A Mesterek először is a mentális világban érhetők el, és őket ott kell keresni.

De eljött az ideje, hogy a fejben lévő fény nemcsak jelen van már, hanem némiképp használható is. A jelölt karmája olyan, hogy lehetővé válik számára kemény erőfeszítések árán úgy alakítania az életét, hogy nemcsak teljesítheti karmáját és végrehajthatja kötelességeit, hanem elég határozottsággal bír már, hogy képes legyen kezelni a tanítványság problémáit és kötelezettségeit. Mások szolgálatát helyes motivációval hajtja végre és munkája kezd számítani és érezteti már hatását is, míg saját érdekeit szem elől veszti mások kedvéért. Amikor ez bekövetkezik, bizonyos ezoterikus történés veszi kezdetét.

A Mester megbeszéli néhány magas szintű tanítványával, hogy ajánlható-e a jelölt a csoport aurába való befogadásra és rezgései bekeverhetők-e a csoportéba. Ha a határozatot meghozták, egy kétéves időszakra egy idősebb tanítvány a Mester és az újonnan elfogadott jelölt közötti közbenjáróként fog szerepelni. Ő dolgozik az új tanítvánnyal, lefokozza számára (ha szabad ezt így kifejezni) a Mester rezgéseit, hogy a tanítvány testeit hozzászoktassa a felgyorsult és magasabb ütemhez. Lelkén ke-

resztül hat a tanítvány elméjére a csoport tervekkel és eszményekkel, és figyeli az élet eseményeire és alkalmaira való reagálását. Gyakorlatilag ő látja el a Mester feladatait és foglalja el helyét.

Ezalatt a jelölt végig felvilágosítatlan marad arról, hogy mi is történik és nem jön tudatára szubjektív kapcsolatainak. Ő magában azonban három dolgot észlel:

Megnövekedett értelmi tevékenységet. Ez eleinte sok bajjal jár, és úgy fogja érezni, hogy elméjének irányítását elveszítette, ahelyett, hogy felerősödött volna, de ez csak átmeneti állapot, és fokozatosan visszanyeri fölötte uralmát.

Megnövekedett érzékenységet az ideák iránt és a Hierarchia tervének átfogóbb áttekintését. Ez a korai szakaszban bizonyos mértékig fanatikussá fogja tenni. Állandóan el fogja őt kapni a lelkesedés új eszmények, új izmusok, új életvitel, az emberiség felvirágoztatásának új álmai iránt. Egyik kultuszt a másik után fogja elfogadni, amennyiben azok lehetővé tenni látszanak az eljövendő évezredet. Egy idő után azonban visszanyeri egyensúlyát és a cél fogja irányítani az életét. Saját feladatán dolgozik majd és legjobb képességei szerint fog hozzájárulni az össztevékenységhez.

Megnövekedett pszichikai érzékenységet. Ez a növekedés mutatója és ugyanakkor próba is. Még hajlamos arra, hogy a pszichikai erők csábításai rászedjék, meg lesz kísértve, hogy erőfeszítései mellékösvényekre tévedjenek az emberiség különleges szolgálatától a pszichikai erők felhasználása felé, a saját igényeinek kielégítésére. A

jelöltnek fejlődnie kell természetesen minden részében, de amíg lélekként nem tud működni tudatosan és az együttműködő intelligencia alkalmazásával, addig az alsóbbrendű erőknek tétleneknek kell maradniuk. Azokat biztonságosan csak fejlettebb tanítványok és beavatottak tudják alkalmazni. Fegyverek azok és szolgáló eszközök, amelyeket a három világban azok tudnak alkalmazni, akiket még az Újraszületés Törvénye köt azokhoz a világokhoz. Azoknak, akik már átmentek a nagy felszabaduláson és „okkult értelemben átkeltek a hídon", már nincs szükségük az alsó burkokhoz tartozó erőkre. Ők alkalmazni tudják az intuíció tévedhetetlen tudását és a Fény alapelvének megvilágosító erejét.

Sok félreértés van az emberek fejében akörül, hogy egy Mester hogyan hozza az elfogadott tanítvány tudomására, hogy elfogadták. Általános benyomás, hogy egyszerűen megmondják neki, és hogy egy beszélgetést hoznak össze, amelyen a Mester elfogadja őt és munkába állítja. Csakhogy nem így van. Az okkult törvény éppúgy áll a tanítványságra, mint a beavatásra, és az ember vakon megy előre. Remél, de nem tud, várja, hogy úgy legyen, de kézzelfogható bizonyosságot nem kap; önmaga és a vele szemben támasztott kívánalmak tanulmányozása révén arra a következtetésre jut, hogy talán elérte már az elfogadott tanítvány státusát. Éppen ezért abban a meggyőződésben cselekszik és úgy vigyáz a tetteire, őrködik szavai fölött és irányítja a gondolatait, nehogy egy törvényellenes cselekedet, egy felesleges szó vagy kellemet-

len gondolat megtörje a ritmust, amelyről azt hiszi, hogy már beállt. Folytatja a munkáját, de elmélyíti a meditációt, keresi az indítékait, igyekszik kifejleszteni mentáltestét, a szolgálat eszményét tűzi ki maga elé és igyekszik minduntalan szolgálni. És aztán egy szép napon (amikor úgy el van halmozva az előtte lévő munkával, hogy el is feledkezik önmagáról), meglátja Azt, Aki már olyan régen figyelemmel kíséri őt.

Ez kétféleképpen mehet végbe: teljesen éber tudatállapotban vagy pedig az alvás óráiban, amikor a beszélgetés regisztrálódik a fizikai agyban.

De a tanítványok részéről ennek az eseménynek a felfogását követni fogják bizonyos egyéb felismerések.

1. Ezt az eseményt minden vitán felüli tényként fogja fel. A tanítvány agyában nem marad kétség.

2. Egy tiltás marad a tanítvány tudatában, hogy az eseményt bárkinek említse. Hónapok vagy akár évek múlhatnak el, amíg a tanítvány említeni fogja és akkor is csak azok előtt, akiket magukat is tanítványnak ismertek el, vagy egy munkatárs előtt, aki ***ugyanaz a csoportbefolyás*** alatt áll, akinek joga van tudni és akinek jogát a csoport Mestere szentesítette.

3. Bizonyos tényezőket, amelyek a Mester kapcsolatát irányítják a tanítvánnyal, fokozatosan felismer a tanítvány, és ezek a tényezők egyre inkább irányítani kezdik az életét.

   a) Felismeri, hogy a Mesterével való kapcsolódási pontokat a csoport szükséglete és sürgetése uralja és a csoport-szolgálattal függ össze. Fokozatosan derengeni kezd neki, hogy Mestere csupán annyiban érdeklődik iránta, amennyiben lelke a szolgálatban felhasználható a fizikai síkon lévő személyiségen keresztül. Kezdi felismerni, hogy Mestere a lelkével munkálkodik és hogy lelke az, amely kapcsolatban áll a Mesterrel, nem pedig személyes valója. Problémája tehát egyre világosabbá válik, és minden tanítványnak ugyanaz a problémája. Azaz, hogy tartsa nyitva a közlekedő csatornát lelke és agya között az elméjén át úgy, hogy ha a Mester kommunikálni akar vele, ezt azonnal és könnyen megtehesse. A Mesternek néha heteket kell várnia, amíg a tanítvány füléhez juthat, mert a felfelé vezető csatorna zárva van, és a lélek nem áll összeköttetésben az aggyal. Ez különösen igaz a tanítványság korai szakaszában.

   b) Úgy találja, hogy ***ő az***, aki az esetek többségében alacsonyrendű pszichikus jelenségekkel való elfoglaltsága, fizikai lényének alkalmatlansága és el-

méje irányításának hiánya miatt elzárkózik, és ily módon felfedezi, hogy állandóan és kitartóan munkálkodnia kell alacsonyabb rendű énjén.

c) Úgy találja, hogy az egyik legelső dolog, amit tennie kell, megtanulni különbséget tenni:

- saját lélekrezgései

- a vele kapcsolatban álló tanítványok csoportjának rezgése

- és a Mester rezgése között.

Mindhárom különbözik egymástól és különösen eleinte, könnyű összekeverni őket. Szigorú szabály a jelölt számára amikor egy magas rezgéssel és ösztönzéssel kerül kapcsolatba, hogy megállapítsa, hogy a saját lelke, a szívében lévő Mester az, aki felkereste, és ne is próbálja elhitetni magával a gondolatot (amely pedig olyan hízelgő büszkesége és a személyisége számára), hogy a Mester igyekszik elérni őt.

d) Felfedezi azt is, hogy a Mestereknek nem szokása hízelegni vagy ígérgetni tanítványaiknak. Ők túlságosan elfoglaltak és nagyon is bölcsek, és nem is terhelik meg magukat azzal, hogy olyanokat mondjanak a tanítványaiknak, hogy magas hivatalokra szánják őket, vagy hogy ők lennének az Ő köz-

benjáróik, meg hogy a Hierarchia számít rájuk. Az érvényesülési vágy, a hatalom szeretete és az önteltség, amely sok mentális típust jellemez, próbára teszi a küszködő jelöltet, de amennyire szüksége van, azt a saját személyiségétől úgyis megkapja ezen a téren. Ezek a tulajdonságok rászedik és félrevezetik, föltuszkolják egy piedesztálra, amiről a végén úgyis le kell szállnia. A Mesterek semmit sem mondanak, amivel tanítványaik büszkeségét táplálhatnák, és olyan szavakat sem mondanak, amelyekkel jelöltjeikben az elkülönülés szellemét erősíthetnék.

e) A tanítvány arra is rájön, hogy a Mesterek nem egykönnyen hozzáférhetőek. Ők elfoglalt emberek, alig képesek csak néhány percet is megtakarítani, amikor a tanítvánnyal foglalkozhatnának, és a Tanítványság Ösvényének kezdetén állók esetében csak ha veszély áll fenn, akkor fejtenek ki szükségszerűen nagyobb energiát ahhoz, hogy kapcsolatot létesítsenek. Régi és kipróbált tanítványokkal a kapcsolat gyakoribb, minthogy könnyebben felvehető és sokkal gyorsabb eredményre van remény. Mindazonáltal nem szabad elfelejteni, hogy minél újabb a tanítvány, annál inkább igényli a figyelmet és gondolja úgy, hogy meg is kell kapnia. A régi és tapasztaltabb szolgálók igyekeznek elvégezni a kötelességeiket és a lehető legkevesebb kapcsolatot felvéve a Mesterekkel folytatni munkájukat.

Igyekeznek időt megtakarítani Mesterük számára, és gyakran úgy tekintenek egy párbeszédre Mesterükkel, mint a saját hibájuk bizonyítékára és éppen ezért sajnálkozásukat fejezik ki, hogy igénybe kellett venni Őt és arra késztették, hogy energiáját a munkában elkövetett hibák kiküszöbölésére és a tanítványok veszélytől való megóvására fordította. Minden magasabb szintű tanítvány célja az, hogy munkáját elvégezze, és hogy kapcsolatban álljon szellemi erőközpontjával, amely a csoportja, és így állandó kapcsolatban legyen Mesterével, beszélgetések és konkrét találkozások nélkül. Sokan csupán egyszer egy évben óhajtanak kapcsolatba lépni Mesterükkel, rendszerint májusban, a telihold idején.

f) Arra is rájön, hogy a Mester és tanítványa közti viszonyt törvény szabályozza, és hogy a kívánt kapcsolatnak határozott szintjei és fokozatai vannak. Ezeket el lehet sorolni, de nem lehet részletezni.

   a) A szint, amelyen a tanítvánnyal a Mester felveszi a kapcsolatot egy másik tanítvány segítségével a fizikai síkon. Ez a „Kis Tanítványság” szintje.

   b) A szint, amelyen egy magasabb fokozatú tanítvány irányítja a próbaidőst a lélek vonaláról. Ez a „Tanítvány a Fényben” szintje.

c) A szint, amelyen szükség szerint a Mester kapcsolatba lép a tanítvánnyal, az alábbi módon:

1) egy élénk álomélmény

2) egy szimbolikus tanítás

3) a Mester egy gondolatformájának felhasználása

4) egy meditációban történő kapcsolat

5) vagy a Mester ásrámjában történt határozott és jól megjegyzett párbeszéd segítségével.

Ez kifejezetten az Elfogadott Tanítvány szintje.

d) A szint, amelyen a tanítványt, miután bölcsességét bemutatta a munkában, valamint a Mester problémája iránti megértését, megtanítják, hogy (szükség esetén) hogyan hívja fel a Mester figyelmét, és ily módon hogyan vegye igénybe annak erejét, tudását és tanácsát. Ez egy azonnali történés és a Mester idejéből jóformán semmit nem vesz igénybe. Ennek a szintnek az a különleges neve, hogy „egy Tanítvány a Vezérfonalon, vagy Szutratmán”.

e) A szint, amelyen megismerheti egy rezgés és egy hívás kiküldésének módszerét, amely feljogosítja őt a Mesterrel való párbeszédre. Ez csak az olyan bizalmas tanítványnak van megengedve, akire számítani lehet, hogy nem használja másra ezt a tudást, mint amire munka közben szüksége van; sem személyes okok, sem szorongás nem váltja ki belőle, hogy felhasználja. Ezen a szinten a tanítvány neve: „aki az aurán belül van".

f) A szint, amelyen a tanítvány eljuthat a Mester füléhez bármikor. Ő mindig szoros kapcsolatban marad. Ez az a szint, amelyen a tanítvány közvetlenül beavatás előtt áll, vagy ha már beavatást nyert, akkor valami speciális munkát kapott. Ezen a szinten így nevezik: „aki Mestere szívében van".

Egy még jobban megközelítő azonosítás szintje később következik, ahol a Fények még jobban összehangolódnak, de a kifejezésnek nincs megfelelő parafrázisa, amely elnevezés ezt fedné. A fent említett hat szintet a nyugati felfogás számára fogalmaztuk meg és semmiképpen sem szabad úgy tekinteni őket, mint ha az ősi kifejezések fordításai lennének.

Így van ez néhány tanítással is, amely a tanítványokkal és az ő felismeréseikkel foglalkozik és érdemes a jelölteknek eltűnődni ezen. El kell fogadni, hogy noha a jó jellem, magasrendű erkölcs, egészséges moralitás és szellemi törekvések alapvető és megváltozhatatlan kívánalmak, mégis ennél többre van szükség, ha a Mester Ásrámjába biztosítani akarja a belépés jogát.

Elnyerni azt az előjogot, hogy az Ő tudatának előretolt bástyája legyen, önzetlenséget és önalárendeltséget kíván, amelyre csak kevesen vannak felkészülve. Úgy az aurájába foglaltnak lenni, hogy a tanítvány aurája szerves részét képezze a csoport aurájának, olyan tisztaságot feltételez, amelyet kevesen tudnak megvalósítani. Bírni a Mester meghallgatását és kiérdemelni a jogot a vele való kapcsolattartásra kívánság szerint, érzékenységet követel és finom megkülönböztető képességet, amiért kevesen tudják megadni a kívánt árat. Azonban egy ajtó mindig szélesre van tárva azok számára, akik azon vannak, hogy belépjenek, és becsületes, komoly lélek, aki megfelel a körülményeknek, soha nem részesül visszautasításban.

Nem kérdés, hogy manapság azok, akik bármilyen formában előre haladtak a fejlődés vonalán, a világ történelmében soha nem tapasztalt módon siettetik ezt a fejlődést. A válság olyan mély és a világ szüksége olyan nagy, hogy azok, akik kapcsolatba tudnak kerülni az élet belső oldalával, akik csak egy kevéssé is érzékelik az idősebb tanítványok és fajunk Idősebb Testvéreinek rezgéseit, és akik úgy tudják lehozni az eszméket, ahogyan azok a magasabb síkokon ismertek, azokat nagyon gondosan, erőteljesen és fáradhatatlanul képezik. Fontos, hogy képessé legyenek téve a pontos és megfelelő munkára mint továbbadók és tolmácsok.

Szeretnék rámutatni bizonyos tényezőkre és módszerekre, amiknek meg kell világosodni elménkben a befolyásoltság alatti írással és a médiumitással kapcsolatban, és amelynek jelentősége van az olyan könyveknek a megírásában, mint A ***Titkos Tan***, a világ szentírásai és azok a közvetített kötetek, amelyek hathatósan befolyásolják az emberi faj gondolkodását. A folyamat magyarázatára sokféle okból kerül sor. Az írók szintjét esetleg túlértékelik vagy kellőképpen nem ismerik el; a közvetítő által használt kifejezések műveltségének fokától függnek és ezért lehetnek nem megfelelőek vagy lehetőséget adnak a félreértésekre. Éppen ezért szükséges, hogy a folyamatnak valamelyes magyarázatát megtaláljuk.

Egyes közvetítők teljesen az asztrálsíkon működnek és ezért munkájuk szükségszerűen a nagy illúzió részét képezi. Ők nem tudatos médiumok és képtelenek ellenő-

rizni a forrást, ahonnan a tanítás jön. Ha azt állítják, hogy ismerik a forrást, gyakran tévedésbe esnek. Néhányan olyan nem inkarnált egyedektől kapják a tanítást, akik nem magasan fejlettek, sőt gyakran alacsonyabb rendűek mint ők maguk. Némelyek egyszerűen kivonatolják saját tudatalattijuk tartalmait és innen származnak a szép, keresztény frazeológiába öltöztetett és a múlt misztikus írásaival átitatott laposságok, amelyek a fizikai síkon tudatosan dolgozó tanítványok íróasztalát ellepik.

Egyesek csupán a mentálsíkon működnek, telepatikus úton fogva fel, amit fajunk Idősebb Testvérei és az ő saját lelkük kell, hogy közöljön. Ők a lélektudatban tárolt ismeretforrásokat csapolják meg. Felfogják a tudást a velük azonos sugáron lévő tanítványok agyából. Közülük egyesek, lévén a Mester tudatának előretolt bástyái, az Ő gondolatainak felismerőivé válnak. Némelyek számos módszert alkalmaznak, tudatosan, vagy öntudatlanul. Amikor tudatosan működnek, akkor lehetővé válik számukra, hogy kölcsönös kapcsolatba kerüljenek a nyújtott tanítással és a Megfelelés Törvénye alapján, szimbólumok alkalmazásával (amelyeket értelmi tisztán-látással látnak), megbizonyosodjanak tanításaik helyességéről. Akik öntudatlanul működnek (nem az asztrálsíkon működő pszichikusokra gondolok), csupán hitet és megkülönböztetni tudást használhatnak, amíg tovább nem fejlődnek. Semmit nem szabad elfogadniuk, ami ellentmond a Páholy nagy Hírvivői által közölt tényeknek és készen kell állniuk

arra, hogy az általuk birtokolt parányi tudásra ráépítsenek egy nagyobb kiterjedésű további struktúrát.

Most minden generációnak ki kell termelnie a maga látóit. Szeretem úgy elemezni ezt a szót, hogy „lát-ó", mert látni annyi, mint tudni. Mindnyájatok hibája, hogy nem láttok; felfogtok egy szöget, egy szempontot, az igazság nagy szerkezetének egy részszempontját, de mindaz, ami mögötte van, háromdimenziós látásotok számára okkult – el van rejtve. Azoknak, akik hűséges továbbadók és közbenjárók módjára akarnak működni az emberi faj Tudói és a „kicsinyek" között, fontos a látóhatáron tartani szemüket, hogy ily módon látásukat kiterjeszthessék; fontos, hogy állhatatosan kitartsanak a belső felismerés mellett, amelyre már eljutottak és amelynek kifejlesztésén kell munkálkodniuk; fontos, hogy ragaszkodjanak az igazsághoz, hogy minden dolog az isteni megismerése felé halad és a forma semmit se számít. Azon kell lenniük mindenekelőtt, hogy megbízható eszközökké váljanak, amelyeket nem sodornak el az áthaladó viharok. Törekedniük kell, hogy bármi történjék is mentesek maradjanak a levertségtől, megszabaduljanak az elkedvetlenedéstől, kifinomodott arányérzékkel bírjanak, helyes ítélettel mindenben, életük szabályozott, testük fegyelmezett legyen és szívük az emberiségért dobogjon. Ahol ezek a képességek jelen vannak, a Mesterek elkezdhetik alkalmazni az Ő elhivatott munkásaikat, ahol hiányoznak, más eszközök után kell nézni.

Egyes emberek éjszaka tanulnak és rendszeresen áthozzák fizikai agyuk tudatába azokat a tényeket, amelyeket ismerniük kell és tanításokat, amelyeket tovább kell adniuk. Sok módszer lett kipróbálva a jelölt vagy a tanítvány természetéhez igazítva. Egyeseknek olyan agya van, amely telepatikusan működik mint közvetítő. Én biztonságosabb, bár ritkább módszerrel dolgozom, amely az értelmi hordozót hasznosítja, mint közbenjárót a lélek és az agy között, vagy a tanító és a tanítvány között. A közlési módszerek az asztrálsíkon, mint amilyen az abc-s tábla, az írótábla ceruza, az automatikus írás, az időszakosan elfoglalt médiumon keresztül szóló beszéd és nyilatkozatok a tanítványok által rendszerint nem használhatóak, jóllehet a közvetlen beszédnek időnként meglehet a maga haszna. A magasabb rendű értelmi módszerek fejlettebbek és biztosabbak, még ha ritkábbak is.

Az ego magasabb szintjeiről a fizikai síkra az igazi közvetítők az alábbi módszerek egyikét alkalmazzák:

1. Személyes ismereteik alapján írnak és éppen ezért tényleges elméjüket használják a feladatra, hogy olyan fogalmakkal fejezzék ki ezt a tudást, amelyek felfedik az igazságot a látó szemmel rendelkezők előtt és ugyanakkor a veszélyes dolgokat elrejtsék a kíváncsiak és a vakok elől. Ennek végrehajtása meglehetősen nehéz feladat, mert a tényleges elme az absztrakt dolgokat a lehető legke-

vésbé megfelelően fejezi ki és az igazság szavakba öltöztetése közben a dolgok igazi jelentéséből sok elvész.

2. Inspiráció alapján írnak. Fizikai felkészültségük, életvitelük tisztasága, célkitűzéseik egyszerűsége, az emberiség iránti elhivatottságuk és magának a szolgálatnak a karmája révén kifejlesztették azt a képességüket, hogy érintkezni tudjanak magasabb forrásokkal, amelyekből a tiszta igazság vagy a szimbolikus igazság ered. Meg tudnak csapolni olyan gondolatáramlatokat, amelyeket a Nirmanakayáknak nevezett Elmélkedők nagy csapata hozott mozgásba, vagy azokat a meghatározott különleges gondolatáramlatokat, amelyeket a tanítók egyik nagy testülete indított útnak. Tekintve, hogy agyuk érzékeny közvetítő, ez lehetővé teszi számukra, hogy kifejezzék ezeket az átadott gondolatokat papíron. Az átvitel pontossága az eszköz (azaz az elme és az agy) érzékenységétől függ. Ezekben az esetekben a szavak és a mondatok formáit nagyrészt a leíró alakítja ki. Ezért aztán a használt kifejezések odaillő volta és a frazeológia helyessége az ő értelmi készségétől függ, műveltségének fokától, szóhasználatának körétől és attól a veleszületett képességtől, hogy az átadott gondolatok és eszmék természetét és minőségét fel tudja fogni.

3. Azért írnak, mert a belső hallásuk fejlett. Munkájuk nagyrészt gyorsírás, de azért részben függ fejlettségi szintjüktől és tanultságuktól. A központok bizonyos meghatározott megnyitása, párosulva a karmikus hozzáférhetőséggel, alkotja a tanító választásának alapját a belső síkokon, mivel igyekszik határozott utasításokat adni és egy meghatározott gondolatsort. Így tehát a pontosságot illető felelősség megoszlik a tanítást előadó és a közvetítő személy között. A fizikai síkon közreműködőt gondosan kell megválasztani, mivel a fizikai síkon kifejezett információ pontossága az ő munkára való hajlandóságától fog függeni, valamint az ő pozitív értelmi polarizációjától és asztralizmus-mentességétől. Hozzá kell még tenni ehhez, hogy minél műveltebb lehet egy ember, mennél szélesebb körű a tudása és a világ iránti érdeklődésének köre, annál könnyebb lesz a belső oldalról tanítónak a közlendő tudást átadni a közreműködőn keresztül. A diktált anyagok gyakran teljesen idegenek lehetnek az átvevő számára. Éppen ezért egy bizonyos mértékig ***feltétlenül*** műveltnek kell lennie és neki magának is az igazság elmélyült kutatójának, mielőtt kiválasztják őt, hogy a nagyközönség számára vagy ezoterikus célokra szánt tanítások átvevője legyen. Mindenekfelett meditáció segítségével meg kell tanulnia, hogyan összpontosuljon a mentálsíkon. A rezgés és az érdeklődés hasonlósága a kulcsa a közve-

tító kiválasztásának. Vegyétek észre, hogy mit mondok: a rezgés és érdeklődés hasonlósága, nem pedig a rezgés és az érdeklődés azonossága.

Ezt a fajta munkát háromféle módszerre lehet felosztani. Először van a magasabb rendű tisztán-hallás, amely közvetlenül az elmétől az elméhez szól. Ez nem kifejezetten telepátia, hanem a közvetlen hallás egy fajtája. A tanító fog szólni a tanítványhoz mint személy a személyhez. A társalgás tehát teljesen a mentálsíkon zajlik fókuszban a magasabb képességekkel. Ebben a fejközpontok vesznek részt és mindkettőt életre kell kelteni mielőtt a módszert alkalmazni lehetne. A fizikainak megfelelő központokat az asztráltestben is fel kell ébreszteni mielőtt az asztrális pszichizmus lehetővé válik. A munka, amelyre itt utalok, magában foglalja a mentáltest megfelelő részeinek egyidejű életre keltését.

Másodszor van telepatikus érintkezés. Ez a fizikai agytudatban felfogott információ, amely eredhet:

a) közvetlenül a Mestertől a növendékhez, a tanítványtól a tanítványhoz, a tanulótól a tanulóhoz.

b) a Mestertől vagy tanítványtól a lélekhez és onnan a személyiséghez az atomi alsíkokon keresztül. Itt tehát meg lehet jegyezni, hogy csak azok tudnak dolgozni ily módon, akiknek testükben atomi alsík anyag található. Biztonság és pontosság van ebben az adottságban.

c) lélektől a lélekig a kauzáltest útján és közvetlenül átadva az előző módszer szerint vagy felraktározva a fokozatos és szükség szerinti átdolgozáshoz.

Harmadszor van az inspiráció. Ez a fejlődésnek egy más szempontját foglalja magában. Az inspiráció analóg a médiumitással, csakhogy teljesen lelki. Az elmét az agyhoz történő átvitel eszközeként használja fel a lélek, hogy átadja azt, amit tud. A médiumitás rendszerint azt a folyamatot jelenti, amikor teljesen az asztrálsíkra vagyunk korlátozva. A lelki síkon ez az inspirációt veszi igénybe. Érdemes eltűnődni ezen a magyarázaton, mert sok mindent megvilágít. A médiumitás veszélyes. Hogy miért? Mert a mentáltest nem szerepel benne és így a lélek nincs ellenőrzés alatt. A médium öntudatlan eszköz, nem ő maga az irányító tényező, őt irányítják. És gyakori, hogy azok a nem testben élő egyedek, akik a közlésnek ezt a módszerét alkalmazzák, használják a médium agyát és

hangképző szerveit, nem magasan fejlettek, s éppen ezért teljesen képtelenek a mentálsíkon szokásos módszerek alkalmazására.

Egyes emberek együtt alkalmazzák az inspiráció módszerét és a különböző vonalakon kapott instrukciókat, s ebben az esetben az átvitel nagy pontossággal történik. Más alkalommal, mint Heléna Blavatsky esetében, az elmélyült tudás, az inspirációra való alkalmasság és a mentális tisztán-hallás keveredik. Ebben az esetben rendelkezésünkre áll egy ritka és hasznos eszköz az emberiség megsegítésére.

Az inspiráció magasabb síkokról ered. A fejlődés igen magas pontját feltételezi, mert magában foglalja az lelki tudatot és szükségessé teszi az atomi anyag alkalmazását, ily módon nyitottá állva a közlők széles sora előtt. Ez biztonságot jelent. Nem szabad elfelejteni, hogy a lélek mindig jó. Lehet, hogy hiányos a tudása a három világot illetően és ily módon tökéletlen, de nem ad teret a gonosznak. Az inspiráció mindig biztonságos, míg a médiumitás mindig elkerülendő. Az inspiráció magában foglalja a telepátiát, mert a személy, aki inspirál, három dolgot tehet:

a) Felhasználhatja a kijelölt csatorna agyát, gondolatokat bocsátva bele.

b) Elfoglalhatja tanítványa testét, aki tudatosan félreáll a finomabb testekbe, de fizikai testét alárendeli.

c) A harmadik módszer valamiféle időleges összefonódás, ha szabad így kifejeznem, egy összekeveredés, amikor az alkalmazó és a felhasznált váltakozik vagy kiegészíti egymást szükség szerint, hogy elvégezzék a kijelölt munkát. Nem tudom világosabban megmagyarázni.

4. Azt írják, amit látnak. Ez a módszer nem valami magasrendű. Észrevehetjük, hogy az első esetben a bölcsesség vagy alkalmazhatóság a buddhi, vagyis az intuíció síkján található; a második esetben a kauzál-testből történik az átvitel a magasabb mentális síkokból; a harmadik esetben elegendő volt az a fejlettség, ami lehetővé tette a jelöltnek, hogy felfogja a diktálást. A negyedik estben képes az ember olvasni az asztrálfényben, de gyakran nem képes különbséget tenni a múlt, a jelen és a jövő között. Ez illúziókat és pontatlanságot eredményez. Mindazonáltal ez olyan módszer, amelyet néha alkalmaznak, de – hacsak nem a Mester által felfokozott állapotban használjuk közvetlenül – valószínűleg a legfélrevezetőbb lehet, akárcsak a kiegészítője az asztrális tisztán-hallás. Ez a

mentális tisztánlátás és gyakorlott közvetítő elmét kíván, amilyet bizony ritkán találni.

Az imént felsorolt minden esetben becsúszhat a tévedés a fizikai korlátok és a szavak korlátozottsága miatt, de azoknak az esetében, akik személyes ismeretek alapján írnak, a kifejezés hibáinak nincs reális esélye, míg a második és harmadik esetben a tévedések a közvetítő személy fejlettségi fokától függnek. Mindenesetre, ha intelligenciával, odaszenteléssel és szolgálatkészséggel párosul a felfogó- és hallóképesség, akkor az illető hamarosan ki fogja maga javítani a hibáit és felismerése növekedni fog.

Később két új módszert fogunk alkalmazni, amelyek megkönnyítik az igazság közvetítését a belső oldalról a külső síkra. A precipitált írás (amikor egy létező írás gondolatforma alakjában érkezik és a tanítvány azt újra materializálni tudja) azoknak adatik meg, akik megbízhatók, – de még nincs itt az ideje általános alkalmazásuknak. Várni kell, amíg az ezoterikus iskolák munkája a fejlődésnek egy határozottabb fázisába érkezik. A körülmények egyenlőre nem megfelelőek, de az emberiség ösztökélve van, hogy készüljön el és legyen nyitott és felkészült erre a fejlődésre. Később kerül sorra a gondolatformák materializálásának ereje. Olyan emberek fognak inkarnálni, akik akiknek időszakosan meg lesz a képessége, hogy létre hozzák és

élettel telítsék ezeket a gondolatformákat és az emberek számára láthatóvá tegyék őket. Ez az idő azonban még nem érkezett el. Túl sok a félelem és túl kevés a tapasztalat az igazsággal kapcsolatban a világban. Több tudásra kell szert tenni a gondolat és az anyag természetét illetően, ezt pedig kísérletileg kell követniük azoknak, akik képzetten kifinomult elmével, magas szintű rezgéssel és a legfinomabb anyagból épült testtel rendelkeznek. Ennek az elérése fegyelmet, fájdalomtűrést, önmegtagadást és önmegtartóztatást kíván. Lássatok hozzá!

Azoknak a Tanítóknak a csoportja, akikkel az átlagos jelöltek és próbaidős tanítványok érintkezésbe kerülhetnek a mentálsíkon, hasonló, szenvedélyekkel bíró emberek, csupán hosszabb tapasztalattal rendelkeznek az ösvényen és bölcsebben tudják irányítani önmagukat. Ők nem azért dolgoznak a jelöltekkel, mert személyesen szeretik őket vagy törődnek velük, hanem mert a szükség igen nagy, keresik azokat, akiket képezni tudnának. Az olyan típusú elméket keresik, amelyek taníthatóak, valamint képesek az ismeretek megtartására és tartózkodnak a kérdezősködéstől, amíg csak többet nem tudnak már. Ezután már bíztatják a jelöltet, hogy mindent megkérdezzen. Hadd emlékeztesselek benneteket annak a Tanítónak a szavaira, aki azt mondta: „Értelmes és kiegyensúlyozott embereknek ismerjetek meg bennünket, akik úgy tanítunk, ahogy tanítottunk a Földön, nem hízelegve növendékeinknek, hanem fegyelmezve őket. Vezettük őket és nem hajtottuk őket, ambícióikat a hatalom

ígéretével táplálva, hanem információkkal láttuk el őket és arra irányítottuk, hogy használják fel azokat a munkájuk során, tudván, hogy a tudás helyes alkalmazása tapasztalatokhoz és a cél eléréséhez vezet."

Milyen gyakran találkozik az ember tanulókkal, inkább a Mesterükkel vannak elfoglalva, meg hogy az mit fog tenni, semhogy a saját problémáikkal foglalkoznának, mert hiszen az önmaguk szolgálatra alkalmassá tétele és az önmaguk felkészítése a hasznos együttműködésre a fő elfoglaltságuk vagy legalábbis az kellene, hogy legyen.

A kérdezősködés a Mester felől sokkal érdekesebb, mint a kérdezősködés a tanítványsághoz szükséges tulajdonságok felől. Sokkal hatásosabb az adeptusokkal kapcsolatos hozzáférhető adatok után érdeklődni, mint kutatni állhatatosan a korlátok és a képességek hiánya után, amelyeknek pedig fel kellene kelteniük a jelölt figyelmét. Kíváncsiskodni egyes Mesterek szokásai és módszerei felől, valamint arról, hogy hogyan bánnak a tanítványaikkal, sokkal népszerűbb elfoglaltság, mint türelmesen alkalmazkodni a helyes szokásokhoz és munkamódszerekhez a jövendő tanítvány életében. Mindezek a dolgok mellékes kérdések, csak hátráltatnak és korlátoznak, és az egyik legelső dolog, amit tanácsolunk a Mesterekkel kapcsolatba lépőknek, hogy vegyék le a szemüket azokról a dolgokról, amelyek nem rájuk tartoznak, a figyelmüket összpontosítsák a szükséges lépésekre és szintekre, amelyeket be kell mutatniuk ebben az életben, és küszöböljék ki azokat a felesleges momentumokat, módszereket

és gondolkodási időszakokat, amelyek oly gyakran foglalják el gondolati életük nagyobbik részét.

Amikor egy Mester megkeresi azokat, akiket alkalmasnak talál az oktatásra és a tanításra, három dolog után néz először is. Amíg ezek nincsenek meg, az odaszentelésre törekvés bármilyen nagysága, az élet és életmód bármilyen tisztasága nem elegendő. Alapvető, hogy minden jelölt ragadja meg ezt a három tényezőt és ezzel takarítson meg magának sok elmebeli csalódást és felesleges tevékenységet.

1. A Mester keresi a fényt a fejben.
2. Kutatja a jelölt karmáját.
3. Figyelembe veszi a világban végzett szolgálatát.

Hacsak nem mutat valami arra, hogy az illető, ezoterikus kifejezéssel élve, egy „égő lámpa", felesleges a Mesternek az idejét vesztegetni rá. A fény a fejben, ha jelen van, jelzi:

a) a tobozmirigynek, ami (mint jól tudott) a lélek székhelye és a szellemi felfogás szerve, tágabb vagy szűkebb működését. Ebben a mirigyben zajlanak az első fiziológiai változások, amelyek a lelki kapcsolat eredményei és ez a

kapcsolat meghatározott munkák révén jön létre meditációs vonalak mentén, elmekontrollal és a szellemi erő beáradásával.

b) az ember szintbe hozását a fizikai síkon lelkével vagy felsőbb rendű énjével, mentálsíkon és a fizikai síkon zajló életének és természetének alárendelését a lélek hatásainak és irányításának. Ezt a ***Levelek az Okkult Meditációról*** első két-három fejezete megfelelően tárgyalja és a jelölteknek ezt kell tanulmányozniuk.

c) az erő alááramlását a szutratma, mágneses kötél vagy fonál útján a lélekből az agyba a mentáltest segítségével. Az egész spirituális látás, a helyes felfogás és a megfelelő kapcsolat titka a fenti megállapítás elégséges megértésén nyugszik, éppen ezért lesz a ***Patanzsáli Jóga Szútrái*** mindig is a tanítványok, beavatottak és adeptusok szövegkönyve, mert benne megtalálhatók azok a szabályok és módszerek, amelyek a gondolkodást irányíthatják, stabilizálják az asztráltestet és így fejleszthetik és erősíthetik a lélekfonalat, hogy az ember és a lelke közötti érintkezés valódi csatornává válhassék és váljék. A megvilágosodás fénye árad lefelé be az agyüregbe és az ismereteknek három területét tárgyszerűvé váltja. Ezt gyakran elfe-

lejtik, és innen adódik, hogy a csak részben megvilágosodott tanítvány vagy próbaidős indokolatlanul letört lesz vagy éretlenül magyaráz dolgokat.

A fény először megkönnyebbülést vált ki, és a tudat előterébe hozza azokat a gondolatformákat és valóságokat, amelyek az alsóbb rendű életet ábrázolják és amelyek (összességükben) kialakítják a Küszöb Őrét.

Így az első dolog, amely a jelöltben tudatossá lesz, az éppen olyasmi, amit nem kívánatosnak ismer és a saját értéktelenségének és korlátozottságának a megnyilvánulása, valamint saját aurájának nem kívánatos állapota tör rá a látására. A benne lévő sötétség felerősödik a lényének központjából halványan előderengő fény miatt és gyakran elkeseredik önmagától és a levertség mélységeibe süllyed. Minden misztikus tanúsíthatja ezt, és olyan időszak ez, amelyet át kell élni, míg csak a nappal tiszta fénye el nem űzi az árnyakat és a sötétséget, és az élet apránként fel nem fénylik és ki nem világosodik, amíg csak a fejben lévő napfény tündökölni nem kezd teljes dicsőségében.

d) Végezetül a fejben lévő fény arra mutat, hogy megtaláltuk az Ösvényt és az a feladat marad az ember számára, hogy tanulmányozza és megértse a technikát, amelynek segítségével a fény összpontosul, felerősödik és amelybe beléphetünk, és tulajdonképpen egy olyan mágneses vonallá válik (hasonlóan a pókfonálhoz), amelyet követni lehet visszafelé, amíg csak el nem érjük az alsóbb megnyilvánulások forrását és beléphetünk a lélektudatba. A fenti nyelvezet szimbolikus és mégis életbevágóan pontos, de azért kapott ilyen kifejezést, hogy információhordozó legyen azok számára, akik tudnak és megóvja azokat, akik még nem tudnak.

„Az igaz ember ösvénye olyan, mint a sugárzó Fény" és mégis az embernek ugyanakkor magának kell ezzé az ösvénnyé válnia. Belép a fénybe és fénnyé válik, és azután úgy működik mint egy sötét helyre helyezett lámpa, világosságot visz mások számára és megvilágítja előttük az utat.

A következő pont, amit egy Mesternek meg kell fontolnia, mielőtt valakit bevesz a csoportjába, hogy vajon lehetséges-e vagy sem ez a lépés karmikusan, vagy hogy

vajon van-e valami az illető rovásán, ami ebben az életében lehetetlenné teszi a felvételét.

Három fő tényezőt kell megfontolni külön-külön, és egymással való összefüggéseiben.

Először is, van-e olyan karmikus kötelezettség az ember jelenlegi életében, amely lehetetlenné tenné számára, hogy tanítványként működjék. Ezzel kapcsolatban azt kell gondosan felmérni, hogy egy ember csak akkor válhat tanítvánnyá és nyerheti el egy Mester figyelmét, ha az élete számít valamit az emberek világában, ha hatása van a maga körében és ha munkálkodik más emberek agyán és szívén, és ha formálni tudja őket.

Amíg nem ez a helyzet, a Mester csak fecséreli az idejét, ha személyesen foglalkozik vele, mert megfelelően segíteni lehet más módokon is rajta, és nyerhet például könyvekből is és tanítóktól is sok tudást, ami még úgyis csak elmélet és nem gyakorlat, és sok tapasztalaton kell még átmennie saját lelke vezetésével, aki tulajdonképpen Mester az ő szívében. Amikor már egy ember tanítvány, akkor azért az, mert a Hierarchia tervének kidolgozásában felhasználható és hatni lehet rá, hogy megvalósítsa azokat a szándékokat, amelyeket az emberiség számára azért terveztek, hogy megtegye a szükséges lépéseket előre. Ez (életének fizikai síkján) időt igényel, gondolatot, megfelelő körülményeket és más megfontolásokat. Tökéletesen lehetséges

egy ember számára, hogy elérte már azt a szintet ***jelleméből kiindulva,*** amelyen kiérdemli egy Mester elismerését és mégis vannak kötelezettségei és feladatai, amelyeket ki kell dolgoznia és amelyek hátráltatnák őt a tevékeny szolgálatban egy bizonyos életében. Ezt a Mesternek és az illető saját lelkének is meg kell fontolnia.

Igen gyakran az az eredmény ekkor (a fizikai agy számára talán nem tudatosan), hogy az ember nagy mennyiségű tapasztalatokat vállal magára és abnormális mennyiségű felelősséget vesz a nyakába egyetlen életen belül, hogy egy későbbi életére felszabadítsa önmagát a szolgálat és a tanítványság számára. Ekkor a következő életére való felkészülésen tevékenykedik, feladatainak türelmes elvégzésén otthon, baráti körében és munkájában. Megérti, hogy a lélek álláspontjáról egyetlen élet csupán egy rövid ügy és gyorsan elszalad, és hogy tanulással, intelligens tevékenységgel, szerető szolgálattal és dolgok türelmes elviselésével kimunkálhatja azokat a körülményeket, amelyeknek meg kell előzniük az ő azonnali elfogadását egy Mester csoportjába.

A Mester ugyancsak tanulmányozza egy jelölt fizikai testének és más testeinek az állapotát, hogy megállapíthassa, hogy nem található-e bennük olyan tudatállapot, amely az illető hasznosságát hátráltatná vagy akadályként szerepelhetne. Ezek a körülmények ugyancsak karmikusak és egyenesbe kell őket hozni, mielőtt más tanítványok közé felvételt nyerhetne. A beteg fizikai test, a hangulatoknak, érzelmeknek és pszichikai téveszméknek kitett asztráltest, valamint az ellenőrizetlen és rosszul felké-

szített mentáltest mind-mind veszélyes, hacsak a tanuló ki nem javítja és nem tökéletesíti azokat. A tanítvány állandóan ki van téve az alábbi három forrásból érkező erők játékának:

1. Saját lelke
2. Mestere
3. Tanítványtársainak csoportja

és ha nem elég erős, megtisztult és összeszedett, ezek az erők nem kívánatos körülményeket fognak felerősíteni, és tápot adnak annak, amit meg kellene semmisíteni, és felszínre fogják hozni minden rejtett gyengeségét. Hogy mindezeknek meg kell történniük, az kikerülhetetlen, de hogy sok mindent el kell végezni ezen a vonalon, még a tanítványok közé fogadás előtt az is, különben a Mester értékes ideje nagy részét kell odaadnia azért, hogy megsemmisítse és eltüntesse a tanítvány heves reakcióinak hatását az ugyanabban a csoportban lévő más tanítványokra. Jobb ha vár és fokozatosan és intelligensen dolgozik egyedül, mint hogy az erők vonalához erőszakolná készületlenül a maga útját, anélkül, hogy kezelni tudná ezeket az erőket vagy következményeiket.

Egy másik tényező, amit egy adeptusnak végig kell gondolnia, hogy vajon éppen inkarnált állapotban vannak-e azok a tanítványok, akikkel együtt kell dolgozni és

akik karmikusan is hozzá vannak kapcsolva ősi kötelékekkel és régi ismeretekkel a hasonló munkára.

Néha bölcsebbnek tűnik egy ember számára, hogy várjon kissé, mielőtt lehetőséget kap a fizikai síkról való kilépésre, egészen addig, amíg jön egy olyan élet, amelyben az ő saját munkatársai, akik az ő rezgésére vannak hangolva és megszokták a vele való munkát, szintén fizikai testben lesznek, mert egy Mester csoportja szolgálatvégzés céljából indul be, és különleges munkát kell végeznie, – nem azért, hogy valaki kulturális képzést kapjon, ami egy szép napon adeptussá emeli őt. A tanítványok önmagukat képzik és amikor bármely munkára készen állnak, egy Mester alkalmazza őket. Fejlesztik önmagukat és kimunkálják saját megváltásukat, és amint lépésről-lépésre haladnak, saját Mesterük egyre több és több felelősséget ró rájuk. Kiképzi őket a szolgálat módjára és a Tervre való rezgésbeli reagálásra. Megtanulják az önuralmat és felkészítik magukat a szolgálatra.

Vannak más karmikus tényezők is, amelyek megfontolást érdemelnek a Mester részéről, de ezt a hármat, a legkiemelkedőbbeket és a legnagyobb fontossággal bírókat kell a jelölteknek leginkább figyelembe venniük. Annyira meg vannak ezek a dolgok határozva, hogy egyetlen igaz és becsületes munkásnak sem kell levertnek lennie és elbátortalanodnia, ha nincs tudatos kapcsolata a Mesterrel és nincs tudomása semmiféle összefüggésről valamely ezoterikus tanítvány csoporttal. Ez nem jelenti azt, hogy

azért van, mert még nem alkalmas rá. Lehet, hogy azért, mert lelke ezt az életet választotta, hogy megtisztítsa a terepet a későbbi tevékenység számára, hogy eltüntesse a gátló tényezőket egyik vagy másik vagy akár mindhárom finomabb testéből, vagy hogy megvárja azt az időt, amikor a felvételére leginkább számíthat.

A harmadik tényező a szolgálat. Amit a Mester keres az az, amibe a jelöltnek a legkevésbé van beleszólása és amelyet nagyon valószínűen rosszul értelmez. A szellemi ambíciókat, azt a kívánságot, hogy a csoport középpontjaként tevékenykedhessék, a vágyat, hogy hallhassa saját magát beszélni, tanítani, előadni vagy írni, a jelölt gyakran helytelenül szolgálatként értelmezi. A Mester nem nézi a munkás világi erőfeszítéseit vagy helyzetét, nem az emberek számát, akik személyisége köré gyűlnek, hanem azokat a tényezőket, amelyek tevékenységre sarkallják és az embertársaira gyakorolt befolyásának a hatását. Az igaz szolgálat a szerető szív és az intelligens elme magától értetődő folyománya. Annak az eredménye, hogy a megfelelő helyen vagyunk és ott is maradunk. A szellemi erő kikerülhetetlen beáradása hozza létre, nem pedig a fáradhatatlan tevékenység a fizikai síkon. Az ember valódi lényiségének az eredménye, az Istenfiúságénak, nem pedig a szavainak és tetteinek betanult hatásáé. Egy igazi szolgálattevő maga köré gyűjti azokat, akiket szolgálni és segíteni az ő feladata, életerejével és átszellemesített személyiségével, nem pedig nagyhangú szónoklataival. Önmagáról elfeledkezve szolgál, önmegtagadással jár a Földön, nem

gondol teljesítményének sem nagyságával, sem kicsinységével, és nincsenek előregyártott elméletei sajátmaga értékéről vagy hasznosságáról. Él, szolgál, dolgozik és befolyást gyakorol, a maga elkülönülő énje számára nem kér semmit.

Amikor egy Mester lát egy ilyen megnyilvánulást valakinek az életében, mint a felébredt első fény eredményét, valamint karmikus kötelezettségeinek elrendezését, akkor ennek hangot ad és várja, hogy az illető felismeri-e saját csoport-hangját. Ezzel a felismeréssel felvételt nyer saját együttműködő csoportjába és most már megállhat Mestere előtt.

SZÍV, TOROK ÉS SZEM

Később, miután az itt felsorolt tudnivalókat magáévá tette, a jelölt rá fog jönni a szív, a torok és a szem valódi értelmére. Az emberiség vezetőszellemeinek célja a mostani időkben, hogy ezeket megfelelő működésre serkentsék. Ezért most megvizsgáljuk:

1. A szívközpontot, a torokközpontot és a szemek közötti központot
2. Felébresztésüket és összehangolásukat
3. Mire fogjuk felhasználni őket a most következő világciklusban

Ez a tárgy életbe vágó fontosságú a modern jelölt számára, mert a szív, a torok és a szem mechanizmusát – minthogy ezek a belső felépítmény részét képezik, amelynek használatát meg kell tanulni – uralni kell, és tudatosan alkalmazni, mielőtt bármiféle igazi alkotó munka lehetővé válna. Amikor az ‘alkotó munka’ kifejezést használom, ezoterikus értelemben teszem, és nem arra az értékes munkára utalok, amelyet a világ művészei a maguk sokféle kifejezésmódján művelnek. Erőfeszítéseik, a tisztánlátó számára, egy belső izgalmat jelez, egy belső összműködést és egy motivált tevékenységet, amely valódi ezoterikus törekvéshez fog vezetni és alkotó munkához a kifinomultabb síkokon.

Feltételezem a tanulóban az éltetőtest és erőcentrumainak elemi ismeretét és feltételezem, hogy ennek a hét központnak, vagyis lótusznak, helye van az ő képzeletében. A képzelet szót célzatosan használom, mivel amíg csak nincs ismeret és tiszta látás, addig képzeletbeli feltételezés a hathatós tényező a központok tevékenységének létrehozásában.

A dolgok világossá tétele végett soroljuk fel ezeket a lótuszokat, szirmaik számaival és elhelyezkedésükkel. E pillanatban a tanuló szempontjából a színüknek nincs fontossága, mert sok kiadott meghatározás téves volt, mintha egy vak tette volna, de különben is az ezoterikus színek teljesen különböznek az exoterikusoktól.

1.	A gerinc bázisa	4 szirom
2.	A szakrális központ	6 szirom
3.	A plexus solaris / rekeszizom központ	10 szirom
4.	Szívközpont	12 szirom
5.	Torokközpont	16 szirom
6.	Központ a szemöldökök között	2 (x48) szirom
7.	Fejközpont	1000 szirom

A továbbiakban emlékezzen a tanuló két fontos tényre, amelyeket lehet, hogy úgy tekint, mint alapvetőket és előkészítőket, de amelyeket nem kevésbé kell kidolgozni a tudatos felismerés számára, hogy a jelölt képzésében egy célszerű törekvés részét képezzék. Egyszerű dolog általánosítani. Nagyon nehéz ugyanazt megvalósítani. Egyszerű dolog megragadni az erőközpontokra vonatkozó intellektuális tájékoztató adatokat; legnehezebb az erők átrendezése, amelyek átáradnak ezen az örvénylésen, és megtanulni tudatosan működni a magasabb központokon keresztül, alárendelve az alsóbbakat. Ezt is úgy kell végrehajtani. hogy ne fektessünk súlyt a formai szempontra, mint ahogy az a központok életre keltésére alkalmazott gyakorlatok számos esetében van. A fontosság két dologban áll:

1. A három központ a rekeszizom alatt:
   a) a gerinc bázisa
   b) a szakrális központ
   c) a plexus solaris (napfonat) központ,

amelyek jelenleg az átlagos emberek között a leghathatósabbak és a leg-'élőbbek', újraszervezést kívánnak, új célmeghatározást és a pozitív állapotból negatív állapotba való átrendezést.

Hasonlóképpen a rekeszizom feletti négy központot,

a) a szívközpontot
b) a torokközpontot
c) a szemöldökök közötti központot
d) a fejközpontot

életre kell kelteni és negatív állapotból pozitív állapotba átrendezni.

Ezt kétféleképpen kell végrehajtani. Először az alsóbb központok pozitív energiáinak átvitelével a magasabbakba, másodszor a fejközpont felébresztésével az akarati tevékenység megnyilvánulása által. Az első hatást jellemépítéssel és a testek megtisztításával, miközben a lélek ezeket a három világban használja. A második a meditáció eredménye, valamint a szervezett célok kidolgozásáé, amelyeket az akarat vezérel a napi élet során. A jellemépítés, a tiszta élet, az irányított érzelmi reagálások és a helyes gondolkodás minden vallásos rendszer közhelyei és már attól is súlyukat vesztik, hogy nagyon megszokottak. Nem

könnyű észben tartani, hogy miután tisztán és helyesen élünk, valóságosan és ténylegesen erőkkel dolgozunk, energiákat rendelünk alá szükségleteinknek, elementál életeket vetünk alá szellemi létünk kívánalmainak és működésbe hozunk egy mechanizmust és egy élő struktúrát, amely mindezidáig csupán lappangó és néma volt. Mindenesetre tény az, hogy amikor a gerincbázisnál lévő latens energiákat felvisszük a fejbe és felvisszük ezeket (a napfonaton át, amely az energiák elosztó helye és a medulla oblongatán át) a szemöldökök közötti központba, akkor a személyiség, az anyagi aspektus apoteózisához érkezik és Szűz Máriát – egyénített értelemben, amely meghatározott párhuzama a meghatározatlan Valóságnak – „felviszi a Mennybe", hogy ott üljön fiának Krisztusnak az oldalán, aki a lélek.

Amikor a szakrális központ energiái, amelyek eddig a fizikai alkotás és nemzés munkájára voltak összpontosítva, és ami éppen ezért a fizikai nemi élet és érdeklődés központja, felfinomulnak, más irányt vesznek és felemelkednek a torokközpontba, akkor a jelölt tudatos alkotóerővé válik a magasabb világokban. Belép a függöny mögé és kezdi megalkotni a dolgok mintáját, amely végül is el fogja hozni az új eget és az új földet.

Amikor a plexus solaris, a napfonat energiái – amelyek eddig a hatásos vágytermészetet fejezték ki és amelyek a személyiség életét táplálták – ugyancsak át lesznek alakítva és irányítva, akkor fel lesznek hozva a szív-központba, és ennek eredményeként megvalósul a csoporttudat, a csoportszeretet és a csoportcél, amely a jelöltet az emberiség szolgálatába állítja és benne a faj Idősebb Testvérei illő társra találnak.

Amikor ez a három áttétel befejeződik, akkor egy tevékenység indul meg a fejközpontban, a végső irányító tényezőben, és a belül lakozó uralkodó lélek akaratának egy aktusával bizonyos történések veszik kezdetüket, amelyeket később teszünk megfontolás tárgyává tanulmányaink során.

2. A második tény, amelyet agyunkba kell vésnünk az, hogy amint ezek a változások és átirányulások bekövetkeznek, a tanítvány kezd felébredni pszichológiailag új tudatállapotokra és új létállapotokra. Éppen itt lesz nyilvánvalóvá mennyire fontos lassan haladni ezekben a kérdésekben, úgy, hogy az értelmi felfogás és a logikus és világos érvelés képessége párhuzamosan haladjon az intuíció és a szellemi befogadás képességének növekedésével. A legtöbb iskola egyszerűen csak erőltető iskola, idejekorán fejleszti ki a magasabb képességeket

és vezeti a jelöltet (ha szabad magam misztikus nyelven kifejezni) egyenesen ki az érzelmek és vágyak birodalmából az intuícióéba, miközben az intellektuális képességeket és az értelmi berendezést teljesen fejletlenül és lefedve hagyja. Amikor ez a helyzet – ismét misztikusan szólva – egy hiátus vagy gát keletkezik a felszerelés egy részében, amelyet a lélek használni kénytelen törekvéseinek három világában. A magyarázó, szervező és megértő elme nem képes szerepet játszani. Ha hiányos az értelem és a mentális képesség, hiszékenység és más létszintek félreértésének veszélye áll fenn. Az értékítélet fog hiányozni és a jelölt túlértékeli majd a nem lényeges dolgokat és elmulasztja megragadni a szellemi valóságok értékét.

Lehet, hogy energia ömlik az erőközpontokba ezekben az esetekben, de mert nincs irányító intelligencia, zabolátlanná válik és előállnak azok a szomorú esetek, amelyekkel oly gyakran találkozunk az okkult törekvések útján és amelyek a Páholy munkáját hiteltelenné teszik. Látunk túlhangsúlyozott személyiségeket, babonás imádókat, vezetők hiszékeny követőit, fanatikus, kiegyensúlyozatlan idealistákat és azokat a ferdén gondolkodókat, akik olyan hatalmat tulajdonítanak maguknak, ami nem az övék. Férfiakat és nőket sodor el az asztralizmus s ezek az illúziók völgyében vándorolnak különbözőnek tekintvén magukat másoktól, piedesztálra emelve magukat messze az átlagos em-

beriség fölé. Tudatosan esnek az elkülönülés bűnébe. És hozzátehetjük a fentiekhez a szexuális eltévelyedés eseteit, amelyek a szakrális központ túlserkentéséből származnak, a neurotikusokat, a túlérzékenyeket és az érzelmi túltengési eseteket, amelyek a plexus solaris központ túl korai élettel telítése miatt jönnek létre, és végül a háborodottság eseteit, amelyek a meggondolatlan meditációs munka következtében túlerőltetett agysejtek eredményei. Így egyre világosabbá válik, hogy miért véljük szükségesnek a lassú haladást és miért kell kialakítani az értelmi folyamatokat éppúgy mint a szellemi természetet.

Az átlagos tanuló azzal az ismerettel indul, hogy vannak központjai, valamint a jellemtisztaság vágyával. Miközben küszködik, meditál, tanul és szolgál, azok akik már tudják, biztosítani fogják arról, hogy bizonyos változások fognak beállni benne és lényének mélységeiből egy dinamikus ébredés fog támadni. Elmondják neki, hogy ezt a 'kilégzés' fogja követni, az a felkavarodás és élettel telítődés, amely szubjektív szellemi életét előtérbe fogja helyezni. Ez a szubjektív élet mint szellemi energia fejezi ki önmagát az energia vagy éltetőtest közegén át, és az így kifejezésre jutott energia megváltoztatja életének fókuszpontját és érdeklődésének irányát, és egy mágneses dinamikus hatást kelt, amely az emberiséget vonzani és felemelni fogja. Ez az energia hétrétegű és hét fókuszpontot használ fel az étertestben mint közvetítőt.

A jelölt nem működhet velük és alkalmazhatja mind a hét energia típust ésszerűen a Tanítványság Ösvényének korai szakaszaiban. Képzési célokkal mindössze közülük háromra esik hangsúly. Ezek:

1. ***Az Akarat, erő vagy hatalom*** energiája a fejközpont közvetítésével. Ez a spirituális ember energiája és közvetlenül a monádból jön a lélek útján. A harmadik beavatásig azonban a tanítványnak csak annyit kell megértenie, hogy a lélek akarati aspektusa kell, hogy irányítsa a személyiséget a mentáltesten át a fejközpontba. Ha ez így van, akkor az ezerszirmú lótusz működésbe lép. Az erőáram vonala a következő:

Monád

Atma. Szellemi akarat.

A lélek lótuszában a szirmok belső köre, az akarati szirmok.

A mentáltest.

A fejközpont az étertestben.

Az idegrendszer és az agy.

2. ***A szeretet-bölcsesség*** energiája a szívközpont közvetítésével. Ez a központ, amikor felébredt a tudat kitágításához vezet, amely bevezeti az embert a maga csoportéletébe. Elveszíti az elkülönültség érzést és végül beközelít a valósulás teljes

fényébe – a saját belül lakozó Istennel való egység, a természet minden formájában lévő minden lélekkel való egység és így a Mindenekfelettvaló lélekkel való egység megvalósulásáéba. Ez az erőáram ugyancsak a monádból ered a lélek útján és ennek a vonala a következő:

Monád

Buddhi. Szellemi szeretet. Az intuíció.

A lélek lótuszában a szirmok második köre, a szeretet szirmok.

Az asztráltest.

A szívközpont.

A vérkeringés.

A kevéssé fejlett emberben ez az erőáram egyszerűen keresztül halad a szívközponton, egyenesen a napfonatba, és ott az éltető élet és lélekminőség két aspektusát hasznosítja, az egyik energiával telíti a vérkeringést, a másik pedig felébreszti a napfonat központot. Ezután ez válik az ember energiaéletében az uralkodó tényezővé és az erővé, amelyen át vágyvilága kifejezésre jut egészen addig, amíg a jelölt el nem végzi a szükséges átalakítást és átirányítást érzelmi vágyvilágában. Ezután a szív cselekvésre ébred és a napfonat élete a szív alárendeltje lesz. Ez a csoportérdekek

kifejlődésével jön létre az odatartozás érzésének kiművelésével, a személyiség és az elkülönítő és önző dolgok érdekeinek következetes elvesztésével.

3. ***A tevékeny intelligencia*** energiája, vagyis az az energia, ami meglelkesíti a formai aspektust és amely formákat alkot az uralkodó intelligencia – Isten vagy ember, emberi vagy isteni – szubjektív céljaival egybevágóan. Ez is a monád harmadik aspektusából következik és kapcsolódási vonala az alábbi:

Monád

Mánász. Szellemi intelligencia. A magasabb rendű elme.

A lélek lótuszának harmadik vagy külső sziromköre, a tudásszirmok.

A torokközpont.

A test sejtjei.

A kevéssé fejlett emberben mint a második aspektus és annak kifejtése esetében, az energia egyszerűen áthalad a torokközponton és egyenesen a szakrális központba jut. Így tevékenységre indítja a nemzési folyamatokat és az alkotási képességeket, amelyeket a faj a szaporodási tevékenységben és szexuális életében hasznosít.

Ez a három fő erőáram vagy isteni energia és azok irányulásának nagyvonalú és általános körvonalazása.

A fejközpont viszonya a gerinc bázisával, ahol a szunnyadó tűz székel, itt nem kerül megtárgyalásra és nem érintjük a napfonatnak, mint az alsóbbrendű energiák elosztójának tevékenységét sem. Csak azt tartom fontosnak, hogy a tanulók egyszerűen ragadják meg az általános gondolatot és a tanítás vázát.

Minden emberi lény az idők folyamán munkálkodni fog a Visszatérés Ösvényéhez vezető úton, amely a három sugár egyikéhez vezet. Tulajdonképpen mindenkinek intelligens alkotóképességről kell tanúbizonyságot tennie, amelyet az isteni szeretet lelkesít és amelyet célszerű tevékenységre az akarat indít, amint isteni célt és tervet dolgoz ki.

Az első központ, amelyet a jelölt megpróbál tudatosan feltölteni energiával, és amelyre összpontosít noviciátusának korai szakaszában, az a szívközpont. Meg kell tanulnia csoporttudatosnak lenni. Érzékenynek lenni a csoporteszmények iránt, megosztani a terveit és elgondolásait, meg kell tanulnia kollektíven és tisztán szeretni, nem a személyes vonzalmak és a jutalom reményétől hajtva. Amíg ez a szívbéli ébredés be nem következik, nem lehet rábízni, hogy maga bánjék a torokközpont alkotó erőivel, mert esetleg alárendelné azokat a maga előtérbe helyezésének és különböző fajta ambícióinak.

Itt meg kell jegyezni, hogy ezeket a kibontakozásokat soha nem lehet megközelíteni a teljesen statikus passzivitás álláspontjáról, vagy egy teljesen új kezdeményezés szemszögéből. A fejlődés menetében vagyunk. Erőközpontjaink bizonyos részei már felébredtek és a formai aspektussal összefüggésben működnek, de még nem fejezik ki a lelki minőségeket. Hosszú és gyümölcsöző múlt áll mögöttünk. Már egyikünk sem tisztán önző vagy elkülönülő. Az emberi társadalom most összetartó és egymástól függő. Az emberiség mint egész már sokat tett a szívközpont részleges cselekvésre indításában és a torokközpont több fontos aspektusának felébresztésében.

Manapság sok jelöltnek a napfonattal van problémája, hiszen az teljesen nyitva van, tevékenyen működik és majdnem teljesen felébresztett. Az átalakítás munkája egyidejűleg folyik, és ez – amint azt természetesen gondolni lehet – jó sok nehézséghez vezet és kaotikus körülményekhez. A szívközpont is rezgésbe kezdett, de még nem ébredt fel. A torokközpont viszont gyakran idő előtt felébred a szakrális központból átváltott energiától. Ennek számos oka van – néha szellemi szándékú, de még gyakrabban a normális szexuális élet tagadására, ami gazdasági körülményeknek tudható be vagy a fizikai vitalitás hiányára vezethető vissza, ami a házasság tagadására indít. Az életerőnek ez a hiánya számos tényezőnek tudható be, de elsősorban egy régi örökségnek, amely a fizikai test degenerációjához vezetett, vagy pedig a múlt életekbeli erőltetett cölibátusnak; ez az erőltetett cölibátus nagyon gyakran a szerze-

tesi vagy a misztikus életmód eredménye volt. Amikor ez az alkotó ébredés valamely művészetben – irodalom, festészet, zene – nyer kifejezést vagy csoportszervezésben és vezetésben, akkor nem okoz különösebb bajt, mert az energia normális alkotó lefolyásra talál. Ezeket nem szabad elfelejteni a jelöltnek. A legösszetettebb problémával áll szemben. Vakon lép be egy helyzetbe, amely egy hosszú fejlődési folyamat eredménye és amihez nincsen kulcsa. Különösen a korai szakaszban van ez így, és az első beavatást megelőzően, mert nincsenek ismeretei a múlt történetéről, sem betekintése a jövőbe. Egyszerűen csak felkészíti magát és megkeresi az alkalmat, hogy a legjobbat tegye, amit tehet; ebben a Radzsa Jóga ősi szabályai vezetik, valamint saját lelkének fénye.

Amint a szívközpont felébredt és a torokközpont alkotómunkába lendül, egy határozott összefüggés áll elő és az energiák közrejátszása zajlik a kettő között. Ez a tevékenység viszont reagálást vált ki az ezer szirmú lótusznak (az egyesítő lótusznak) abból a részéből, amelyen át a szív és torokközpontot élettel telítő energia rendesen áthalad. Ez a reagáló tevékenység és közreműködés két eredménnyel jár és ezeket a leggondosabban meg kell jegyezni.

Először is megjelenik a fény a fejben. Egyfajta szikrázás (ha szabad így kifejeznem magam) lép fel a magasabb pozitív mindent lefedő energia között, amint az az ezer szirmú lótusz alakján belül összpontosul, valamint a szív és torokközpont vagy

lótuszok állandóan emelkedő rezgése között. Ez a két központ viszont reagál a rekeszizom alatt lévő központokból felhozott és emelkedő energiákra.

Másodszor, a szemöldökök közötti központ ugyancsak éreztetni kezdi jelenlétét, mivel ez a jelentős kétszirmú lótusz rezgésbe kezd. Ez a lélek és a test, a szubjektív és az objektív egyesítő munkáját szimbolizálja. Egyes okkult könyvekben ezt hívják a kilencvenhat szirmú lótusznak, de ez csupán egy megkülönböztetés, amely a két szirom összpontosult energiákkal foglalkozik. Meg kell majd jegyezni, hogy az erőszirmok teljes száma a központokban (kivéve a két fejközpontot) negyvennyolc szirom. Ezek az energiák a maguk két aspektusával – a fizikai éltető energia és a lelki minőségek aspektusával – teszik ki az Adzsna vagy szemöldökközpont két szirmának kilencvenhat aspektusát vagy rezgését. Nem szabad elfelejteni, hogy a ‘szirom’ szó csak az erő kifejezését szimbolizálja és annak közvetlen hatását az anyagban.

Az öt központ a maga negyvennyolc szirmával éppen ezért a kétszirmú lótuszban van összefoglalva, és így kapunk negyvennyolc plusz kettőt, azaz ötvenet, ami a tökéletesedett személyiség száma, mert az öt az ember száma, a tíz pedig a tökéletességé. Ugyancsak szimbolikusan szólva, ha az öt központ összesen negyvennyolc szirmát hozzáadjuk a szemöldökök közötti központ kilencvenhat szirmához, megjelenik a 144-es szám. Ez a szám jelenti a 12 alkotó Hierarchia befejezett munkáját, 12x12-t, és így a szubjektív lélek és objektív test összehozását tökéletes egységbe és

összehangoltságba. Ez a beteljesedés. Ezekhez a számokhoz, a 144-hez adjuk hozzá az ezres számot (a fejközpontban lévő lótusz szirmainak számát) és megkapjuk a Jelenések Könyvéből a megváltottak számát, a 144 ezret, akik megállhatnak Isten előtt, mert a három nulla, ami itt található, a személyiségre utal. Amikor az ember elvégezte magában a nagy művet, amikor a 144 ezer láthatóvá válik mint a törekvések céljának szimbóluma, akkor már megállhat Isten előtt – nemcsak a Jelenlét Angyala előtt, hanem magának a Jelenlétnek a színe előtt.

A KÖZPONTOK FELÉBRESZTÉSE

És most előáll a kérdés: hogyan lehet végrehajtani ezt a felébresztést és koordinálást. Milyen lépéseket kell tenni ennek az életrekeltésnek létrehozása érdekében és végső soron a három központ tevékenységének szintézisbe hozása végett. E kérdésekkel szembekerülve az igazi tanító nehézségekbe ütközik. Nem könnyű tisztázni az ezoterikus és a vele párhuzamos tevékenységeket, amelyek a jellemépítés eredményei. A jelölt gyakran türelmetlenül várja, hogy valami új dolgot mondjanak neki és aztán ha mondanak neki valami régi igazságot – olyan régit és jól ismertet, hogy az már nem is vált ki belőle érdemleges reakciót – úgy érzi, hogy a tanító cserbenhagyta és így átadja magát egyfajta hiábavalóság érzésének és levertségnek. Mindenesetre ezzel szembe kell nézni és a kérdéseket meg kell válaszolni. Le fogom itt szögezni a szükséges kívánalmakat olyan tömören, ahogy csak lehet, abban a rendben, ahogyan egymást követik és az átlagos jelölt álláspontjáról, fontosságuknak megfelelően. Soroljuk hát akkor fel őket egy táblázatban és azután minden egyes ponttal foglalkozzunk röviden.

l. Jellemépítés, az első és legfontosabb követelmény
2. Helyes motiváció

3. Szolgálat
4. Meditáció
5. A központok tudományának technikai tanulmányozása
6. Légzésgyakorlatok
7. Az Akarat technikájának megtanulása
8. Az idő felhasználásához szükséges erő kifejlesztése
9. A Kundalíni tűz felkeltése

Ezt a kilencedik és egyben utolsó pontot nem fogjuk figyelembe venni képzésünknek ezen a szintjén. Ennek oka nyilvánvaló. A legtöbb jelölt a harmadik és a negyedik pont szintjén van és éppen most lát neki az ötödik és hatodik kimunkálásának. Hadd érintsük röviden eme szükséges lépések mindegyikét és hadd kössem mindnyájatok lelkére, hogy milyen fontos felismerni a tudással együttjáró felelősség bizonyos mértékét. Felfogjátok a tényt, hogy ha a képzés során kapott minden információ darabkát teljesen felhasználtok és tapasztalati ténnyé teszitek, és az oly állhatatosan megosztott tanítást napi életetekben megélitek, akkor már majdnem ott álltok a Beavatás kapujában? Megértitek, hogy az igazságot a napi élet terepén kell kicsiszolni, mielőtt új igazságokat lehet biztonságosan birtokba venni?

1. ***Jellemépítés.*** Ezt a kilenc pontot erőszempontjaik szerint kell tanulmányozni, nem pedig etikai vagy spirituális fontosságuk szerint. „Az erő világa, amibe a beavatott belép" és csak a képzés, amit jelöltként kapott tesz egy ilyen lépést lehetővé. Mindnyájan egy bizonyos felszereléssel érkezünk az életbe – a törekvések és tapasztalatok elmúlt életproduktumaival. Ennek a felszerelésnek lehetnek bizonyos gyenge oldalai vagy hiányosságai, és ritkán kiegyensúlyozottak. Az egyik ember túlságosan értelmi. Egy másik túlságosan pszichikus. A harmadik alapvetően fizikai, míg egy másik túlságosan misztikus. Az egyik ember érzékeny, ingerlékeny és befolyásolható. Egy másik meg ezeknek éppen az ellenkezője. Az egyik ember központja az állati természetében van vagy teljesen materialista módon nézi az életet, míg a másik vizionárius és mentes a test bűneitől. Az emberek közötti különbözőség megszámlálhatatlan, de minden egyes életben megvan az uralkodó irány, amely felé természetének minden energiáját fordítja. Lehet, hogy erősen elragadják őt a fizikai erők és következetesen állati életet él, vagy az asztrális energiák ragadják el és alapvetően érzelmi és a természetfölötti dolgokkal foglalkozik. Lehet, hogy mint oly sokan – három különféle energiától hagyja elragadni magát, a fizikaitól, az érzelmitől és alkalom adtán egy lelki energia-áramlástól. A lényeg, amit nem szabad elfelejteni, hogy a testek, amelyekben mi lelkek tevékenykedünk elsősorban energiatestekből állnak. Energiaegységekből vannak összeállítva, állandó mozgásban és áramlásban lévő atomokból,

amelyek a maguk helyét hasonló természetű környezetben keresik meg. Ezekben az energiatestekben pozitív magként tevékenykedve és jelenleg az esetek többségében viszonylag statikusan áll a lélek. Ezidáig még csak kevés nyomást gyakorolt a burkolatára, sőt, azonosítja magát velük s így időlegesen még tagadja a maga benső életét.

Azonban eljön a nap, amikor a helyzet uralása végett szükség van a lélek felébredésére és tekintélyének biztosítására. Aztán az ember (kezdetben csak lökésszerűen) felméri a helyzetet. Először is fel kell fedeznie, hogy milyenfajta energia az uralkodó, és napi átélései során melyik erő a mozgató. Miután ezt kiderítette, elkezdi az átszervezést, az átirányítást és testének átépítését. Ezt az egész tanítást két szóban lehet összegezni: Bűn és Erény.

A bűn az egyes rétegeknek az egyéni vagy a személyiség által szintézisbe hozott burkolatoknak az energiája, minthogy ez irányítja az élettevékenységeket, és alárendeli a lelket a rétegeknek és az alsóbbrendű énje indítékainak és irányulásainak. Az erény az új energiáknak és új rezgésritmusnak az előhívása, úgyhogy a lélek válik a pozitív irányító tényezővé és a lélekerők foglalják el a testi erők helyét. Ez a folyamat a jellemépítés folyamata. Hadd mondjak egy példát rá. Egy ember ingerült és ideges állapotban szenved. Azt mondjuk neki, hogy nyugalomra és békességre van szüksége és szenvtelen viselkedésre, hogy visszanyerje önuralmát. Azt tanítjuk neki, hogy

mérges állapot helyett nyugodtnak és kedvesnek kell lennie. Ez közhelynek hangzik és teljesen érdektelen. Mégis, amit tulajdonképpen megállapítunk, az nem egyéb, mint hogy a nyugtalan önközpontú érzelmi természet és a napfonat központ (amely az asztrálsík hatalmas erőinek hordozója) tevékenysége helyett a lélek egyenletes szenvtelen távolságtartását és harmonikus ritmusát, a magasabb rendű Ént kell előtérbe helyezni. A magasabb rezgést az alacsonyabb fölé helyezni, ez a jellemépítés munkája, és az előfeltétel a Próbaidő Ösvényén.

Az őszinte tanuló ezt olvasva megkezdheti összeszedni energia-vagyonát, osztályozhatja az erőket, melyekről úgy érzi, hogy az életét irányítják, és így hozzájuthat egy elég jelentős és a valóságnak megfelelő felismeréshez azokról az erőkről, amelyeket uralnia kell, és azokról, amelyeket fel kell erősítenie. Ezután az igaz ismeretek fényében haladjon tovább előre sorsának ösvényén.

2. ***Helyes motiváció***. A Bölcsesség Mestere, azt mondják, a „kutatók nemzedékének ritka kivirágzása". A kérdés, amit a kereső most feltesz és amelyet csak neki van joga megválaszolni: Milyen indíték uralkodik szándékaimon és törekvéseimen? Miért akarok igazi alapokra építeni? Miért hívom munkára olyan szorgalmasan a lelkemet?

A helyes indíték kidolgozása előremutató erőfeszítés és az ember folyamatosan változtatja kezdeményezéseinek fókuszpontját, amikor felfedezi önmagát, aminthogy

a Fény egyre határozottabban világítja meg valakinek az útját, és állandóan újabb és magasabb rendű indítékok merülnek fel. Hadd mondjak rá ismét egy példát: a jelölt a korai szintjein általában mindig rajongó. Hogy felérjen egy szeretett barát vagy tanító által kitűzött kívánalmakhoz, szenved és kínlódik és így halad. Később ennek az ő odaszentelődésének és buzgó erőfeszítésének a tárgyát a Nagyok, fajunk Idősebb Testvérei iránti odaadás váltja fel. Összes erőit és természetének erősségeit az Ő szolgálatukba állítja. Ezt a törekvést viszont biztosan és következetesen váltja fel egy éltető szeretet az emberiség iránt, és az egyetlen egyén iránti szeretet (legyen bár mégoly tökéletes is), eltűnik tekintete elől az egész emberiség iránti szeretetben. És nemkülönben, amint a lélek egyre inkább irányítása alá veszi eszközét és a lelki természet következetesen megnyilvánul, ez maga is alá lesz rendelve az eszmény, a Terv szeretetének, és a céloknak, amelyek a világegyetemnek magának az alapját képezik. Az ember felismeri önmagáról, hogy semmi, csupán csatorna, amelyen át a szellemi hatóerők működni tudnak és megérti önmagáról, hogy az Egyetlen Élet szervezetének része. Ezután az emberiséget is csupán viszonylagosnak és töredékesnek látja, és kezd belemerülni a nagy Akaratba.

3. ***Szolgálat***. A helyes indíték tanulmányozása természetszerűen vezet el a helyes szolgálatig és tárgyi megjelenésében gyakran megfelel a motiváló tudatnak. Az egyes

ember szolgálata mint a szeretet kifejezése, a család szolgálata vagy a nemzeté felnövekszik a Hierarchia egy tagjának, egy Mester csoportjának a szolgálatává és innen az emberiség szolgálatává. Végső fokon létrejön a fejlett Terv-tudat és -szolgálat, és az odaszentelődés a nagy Létező alapvető céljainak, Aki valamely különleges cél teljesítése érdekében létrehívott mindent.

4. ***Meditáció***. Ennél a tárgynál nem fogunk hosszasabban elidőzni, mert hiszen ez képezi az alapját a tanításoknak más könyveimben, és közületek igen sokan állandóan a meditáción munkálkodtok. A negyedik helyre tettem ezt a sorban, mert a meditáció veszélyes és haszontalan azoknak az embereknek a számára, akik nem jó jellem és tiszta életvitel alapján lépnek erre a területre. Akkor ugyanis a meditáció csak olyan energiák felkeltésének eszköze lesz, amelyek az élet nem kívánatos aspektusait fogják serkenteni, ahogyan a gyomokkal teli kertet megtrágyázva csak azokból kapunk hatalmas termést és így kiirtjuk a gyenge és szépséges virágokat. A meditáció veszélyes ott, ahol helytelen az indíték, mint amilyen a saját személye megnövelésének és szellemi hatalmának vágya, mert ilyen körülmények között az csak az illúziók völgyének árnyait fogja felerősíteni és a büszkeség kígyóját fogja kitenyészteni, amelyek az önző vágyak völgyében ólálkodnak. Veszélyes a meditáció, ha a szolgálat vágya hiányzik. A szolgálat csak más kifejezés a lelki erők hasznosítására a csoport

javára. Ahol ez a szándék hiányzik, jóllehet energia ömlik át a testekbe, de – felhasználás hiányában és mert nem talál levezetést – többnyire túlserkenti a központokat és a neofita számára katasztrofális helyzetet hoz létre. A felemésztés és az ürítés éppúgy törvénye a lelki életnek, mint a fizikainak, és ha ezt az egyszerű törvényt valaki nem veszi figyelembe, annak súlyos következményei lesznek a lelki életben éppen olyan kikerülhetetlenül, mint a fizikai testben.

5. ***A központok tanulmányozása***. Ehhez most látunk hozzá. Ez a tanulmány még gyerekkorát éli Nyugaton és kevéssé alkalmazzák Keleten. A mi megközelítésünk bizonyos tekintetben új lesz, mert jóllehet hozzászoktunk már a központok neveihez, elhelyezkedéséhez és kapcsolataihoz, ***meditációs tevékenységet mégsem fogunk fölöttük végezni.*** Végső soron eljutunk majd rezgésük, hangnemük és színeik, valamint asztrológiai jelentőségük megértéséhez. Nem fogunk dolgozni a központokkal végig a gerincoszlop mentén, sem pedig azok tudatos használatával nem fogunk foglalkozni, mint teszi azt a tisztánlátó és tisztánhalló. A tanulók által végzett teljes munka egészében a fejre szorítkozzék és a fejből induljon ki. Ott van az Akarat, vagyis a Szellemi Aspektus székhelye, amely a lélek révén működik. Ott van a személyiség teljes kifejezése is, és a két fejközpont viszonyának, valamint azok kölcsönös összjátékának megértése fokozatosan létre fogja hozni a lélek uralmát a személyiség fö-

lött. Ez pedig elvezet az öt másik központ ebből következő és folyamatosan irányított tevékenységéhez. Ebben az öt központban a működés tulajdonképpen ugyanolyan automatikus lesz, mint a szív és tüdő működése jelenleg a fizikai testben.

„A szemöldökök között trónoló" és a fejben lévő Fény által vezetett uralkodó Intelligencia, az Én nyitottá válik a lélek számára fontos dolgokra és ugyanolyan éberré, mint az átlagos énközpontú ember 'én'-tudata. Isteni élete ritmusának és a Tervvel való tudatos együttműködésének, valamint Akaratának felhasználásával működve kell a testetöltött tanítványnak tevékenykednie úgyis, mint saját lelke közvetítőjének a három világban.

6. ***Légzésgyakorlatok***. Az előhaladással együtt apránként fogjuk közölni a szükséges utasításokat. Azonban hadd emeljem ki, hogy semmiféle légzésgyakorlatot nem lehet biztonságosan alkalmazni, ha nem kíséreljük meg a mindennapi életet ritmusba hozni. A két tevékenységnek kéz a kézben kell haladnia.

A légzésgyakorlatok hatása különféle:

a) Oxigénellátási hatás. A vérkeringés megtisztul és a vérnyomás mérséklődik. Szimbólumként a következőképpen szolgál: – ahogyan a vér feldúsul

oxigénben, úgy az ember életét is a három világban átjárja az szellemi energia.

b) Egy bizonyos ritmus megteremtése, amelyet a megfelelően egymás után következő légzések és azok időhatárai hoznak létre – belégzés, visszatartás, kilégzés – és ez a számolás szerint változik.

c) Van egy kifinomultabb hatása a pránának (ami a belégzett és kilégzett levegő mögött lévő szubjektív elem), ami leginkább a pránatestre, az éltető vagy étertestre van hatással. Emlékezzenek rá a tanulók, hogy a kifinomultabb hatások sokkal erőteljesebbek, mint a fizikaiak. Két irányban tapasztalható eredményük, a fizikai testre és az étertestre. Az egész éltető test felvesz egy bizonyos ritmust a légzésgyakorlat szerint. Ha ezt hosszabb időszakon át fenntartjuk, annak a testet megviselő vagy összetartó hatása lesz, és ennek megfelelően rombolja vagy élteti az étertestet.

d) Van a központokra gyakorolt hatás, amely a legerősebb és amely követi a jelölt gondolkodásának irányát. Ha például valaki a napfonatra, a plexus solarisra gondol, ezt a központot mindenképen feltölti életerővel és érzelmi természete felerősödik. Innen adódik, hogy a tanulónak a meditációban

következetesen a fejre kell összpontosítania és így ébresztenie a fejközpontot. Senki ne kételkedjék a légzésgyakorlatoknak az éltető testre gyakorolt hatásában. Ugyanolyan bizonyosan, mint ahogy az evés és ivás építi vagy rongálja a fizikai testet, és elősegíti vagy hátráltatja annak helyes működését, ugyanígy a légzésgyakorlatok erőteljes hatást fejtenek ki, ha megfelelően alkalmazzák őket egy meglehetősen hosszú időn át.

És mit mondjak az utolsó három kívánalomról? Nemigen sokat, mert az idő még nem érett meg azok helyes megértéséhez. Lépésről lépésre kell haladnia a jelöltnek, és az elméletnek nem szabad folytonosan a tapasztalatok előtt járnia. Talán mégis meg tudom adni a kulcsot e háromhoz a napi élet egy egyszerű szabályát megfogalmazva. Ez azokban fog megragadni, akik számára szól és nem fog kárt okozni a kevésbé fejletteknek sem. Ez a szabály, ha követik, finoman és szubjektíven fogja megteremteni a kívánalom megnyilvánulásához szükséges körülményeket.

Tanuljuk meg alkalmazni az akaratot a célkitűzés állhatatos kidolgozása és a napi élet megszervezése segítségével úgy, hogy a célt el lehessen érni.

Tanuljunk valami mást is tenni az idővel, mintsem csak szervezni és beosztani. Tanuljunk meg számos dolgot egyidejűleg elvégezni és ezáltal mindhárom testünket szinkronban felhasználni. Hadd mondjak egy példát: Amikor a napi légzésgyakorla-

tokat követed, a számolást nagy pontossággal végezd. Figyelmesen hallgass a hangra, amely a közbeeső időkben „hangzik a csendben”. Ugyanakkor gondolj magadra mint lélekre, a ritmus létrehozójára és a hangra, amely beszél. Ez olyasmi, ami gyakorlattal bármelyiketek részéről elérhető.

Fedezzétek fel az illúzió kígyóját a bölcsesség kígyójának segítségével és akkor az alvó kígyó felemelkedik egészen a találkozási pontig.

HATODIK SZABÁLY

Az alsó négy dévái érzik az erőt, amikor a szem megnyílik.
Lendületet kapnak és elveszítik mesterüket.

A Szem Működése

A SZEM MŰKÖDÉSE

Most a Mágia Szabályainak legegyszerűbbikét vesszük fontolóra, amely egyben a leggyakorlatibb és amelytől a mágikus munka teljes sikere függ.

Szeretnék rámutatni a kutató jelölt számára, hogy a helyzet kulcsa, amely a szabályban meg van fogalmazva, az ***elmélyülés*** szóban található az előző szabályban. Tanulmányozzuk tehát ezt a szót gondosan és keressük meg pontos definícióját.

Az elmélyülés állandó látást feltételez, egy pontra, egy sajátos tárgyra irányulót. A lélek, vagyis a szoláris Angyal úgy tekinthető, mint aki három irányba tekint.

l. A Mennyei Fény felé, e központi Élet vagy Energia felé, amely magába rejti a célt és tervet, ami felé minden Létező törekszik. Nem tudom hogyan tudnám ezt világosabban kifejezni. Ami az irányító erő lehet, ami a Létnek Magának a titka, az csak a magasabb szintű beavatások során tárulkozik fel és megragadhatóvá végül csak akkor lesz, amikor maga a kauzáltest, a 'Karána Saríra', feloszlik és a végső korlátok leomlanak. A szoláris Angyal látásának ezzel az irányával nem szükséges most foglalkozni.

2. Át abba a birodalomba, amelyben a szoláris Angyal uralkodik mindenek felett, át a lelkek világába, vagyis a lelki impulzusok, a hierarchikus tevékenység és a tiszta gondolat világába. Ez Isten Királysága, a mennyei Lény világa. Ez az a szint, amelyre a tanítványok egyre inkább felfigyelnek, amelyben a beavatottak működnek, és amelyből a Mesterek a Maguk magas fokozatairól irányítják a bolygó fejlődésének menetét. Ez a két irány, amelybe a lélek néz, képezi szellemi tapasztalatának és törekvései tárgyának a világát. Ne felejtsük el, hogy a szoláris Angyal, vagyis a szellemi ember törekvéseinek is megvan a célja, és ez lesz az uralkodó irány, ha egyszer a hordozót sikerül a három világban alárendelni. Csak ahogy a teljesen intelligens emberi lény működhet tudatosan lélekként és teremthet kapcsolatot a lélek világával, ugyanígy csak a tökéletesen aktív és uralomra jutott lélek, amelyet a buddhi princípi-

um irányít, kezdhet kapcsolatba lépni a tiszta Lét szintjével, amelyben a monád, azaz a szellem lakozik örökkévalóan.

Az emberben az intellektus fejlődése jelzi az Ösvény követésének munkájára való készséget, vissza a teljes lélektudathoz. A szoláris Angyal buddhi vagy bölcsesség-szeretet aspektusának kifejlődése bizonyítja készségét a továbbfejlődésre a tiszta Lét szintjének tudatossága felé.

3. A harmadik irány, amerre a lélek néz és amelyben elmélyülő látásának képességét gyakorolja, az az ő tükörképének iránya a három világban. A magasabb és az alacsonyabb rendű ember között zajló hosszú küzdelem célja az volt, hogy az alacsonyabb rendűt reagálóképessé és érzékenyen figyelmessé tegye a lélekből kisugárzó erők iránt, amint a lélek „elmélyül" hármas eszköze felett.

Van egy érdekes összefüggés e három „elmélyülési irány" és a három főbb központ felébresztése között. Erre csupán utalni lehet, a tárgy nehezen érthetősége miatt. Nagyon sok tényező irányítja ezt a felébresztést, és minden jelöltnek magának kell meghatároznia önmaga számára a felébresztésnek a rendjét és módját.

A szemöldökök közötti központ, amit közönségesen a harmadik szemnek hívunk, egyedülálló és különleges funkciót tölt be. Mint másutt már kifejtettem, a tanulóknak nem szabad összekeverni a tobozmirigyet a harmadik szemmel. Van összefüggés

köztük, de nem ugyanaz a kettő. A ***Titkos Tan***-ban úgy jelennek meg ezek, mintha ugyanazok lennének és az alkalmi olvasó könnyen összekeverheti őket, de semmiképpen sem azonosak. Ezt H.P Blavatsky tudta, de az alkalmi keverés meg lett engedve, amíg a formák éteri természetéről nem lehetett többet tudni. A harmadik szem a lélek erőinek rezgési együttműködése révén nyilvánul meg, a tobozmirigyen keresztül működik, valamint a személyiség erői révén, amelyek az agyalapi mirigyen keresztül hatnak. Ezek a negatív és pozitív erők összedolgoznak és amikor eléggé hathatósak, akkor világosságot hoznak létre a fejben. Mint ahogyan a fizikai szem a napfény hatására jött létre, úgy a szellemi szem a szellemi nap fényére reagálva alakul ki. A jelölt fejlődése során válik figyelmessé a fényre. Itt most a fény mindenféle formájára utalok, amelyet az isteni élet minden rétege és kifejeződése elfátyoloz, és nem csupán arra a fényre, amely magában a jelöltben van. Amint a fény iránti tudatossága növekszik, úgy alakul ki a látószerve. És a mechanizmus, amellyel a szellem fényében látni tudja a dolgokat, kialakul az étertestben.

Ez Síva szeme, mert ezt hasznosítani a mágikus tevékenységben csak akkor lehet, ha a monád-aspektus, az akarati aspektus az irányító.

A harmadik szem segítségével a lélek háromféle tevékenységet végez.

l. ***A látást szolgáló szem***. Segítségével a szellemi ember az isteni kifejezés minden szempontjának formái mögé lát. Felfigyel a világ fényére és kapcsolatban van a lélekkel minden formán belül. Mint ahogyan a fizikai szem felismeri a formákat, úgy a szellemi szem is felismeri a világosságot azokon a formákon belül, amelyeknek „kivilágítása" különleges létállapotra utal. Felnyitja a sugárzások világát.

2. ***A mágikus tevékenység irányító tényezője***. Minden fehér mágikus tevékenységre egy határozottan konstruktív céllal kerül sor, amely az intelligens akarat alkalmazása révén válik lehetővé. Más szavakkal, a lélek ismeri a tervet, és amikor megvan az egyetértés és a helyes hozzáállás, az isteni ember akarat-aspektusa működésbe tud lépni, és eredményeket hoz létre a három világban. Az alkalmazott szerv a harmadik szem. Ennek az analógiáját jól lehet látni abban a gyakran emlegetett erőben, amikor az emberi szem más emberi lényeket és állatokat irányít a tekintetével, és a mélyreható tekintettel magnetikusan tud cselekedni. Erők áradnak az egy pontra irányított emberi szemből. Az erő az egy pontra irányított harmadik szemen át hat.

3. ***Van egy romboló aspektusa is***, mert a harmadik szemen át áramló energiának lehet bomlasztó és romboló hatása. Az intelligens akarat által irányított, egy pontra

szegezett figyelem még a fizikai anyagot is meg tudja mozgatni. Ez a lélek eszköze a megtisztító tevékenységben.

Meg kell jegyezni itt, hogy a három világban minden egyes finomabb testben megvan ennek a fókusznak a megfelelő pontja, és hogy a szemöldökök között lévő központ nem más, mint a belső megfelelők fizikai megnyilvánulása (mert az éteri anyag fizikai).

Ezen a fókuszponton át néz ki a lélek, és mélyül el a mentálsík fölött, beleértve az értelmi mechanizmust is. Hasonlóképpen az érzelmi sík fölött is, a lélek tudatosság, vagyis a látás állapotába jut érzelmi burka fölött és az asztrális jelenségek világa fölött, és az étertesttel itt is megvan a fizikai párhuzam.

A lélek harmadik tevékenysége ez, amit itt érintünk, a régi formáktól való szabadulás leépítő munkája, a nem kívánatos természetű testi anyagok lerázása és az igazi lelki tevékenység korlátainak és gátjainak áttörése. A léleknek ez a három tevékenysége a harmadik szem segítségével kapcsolódik a három aspektushoz, és jó, ha a tanuló fontosnak tartja a kidolgozásukat.

A fény meglátása minden formán belül a harmadik szem közvetítésével (amely a fejben lévő fény, a szellemi fény felismerése révén jön létre) nem másra, mint a fizikai szemre utal, amely a fizikai nap fényében teszi érzékelhetővé a formákat. Ez összefüggésben van a személyiséggel. A magnetikus energia segítségével végzett

irányítás és a szellemi szemben lévő vonzóerő, ami a mágikus tevékenység uralkodó tényezője, a lélekkel van megfelelésben. A legtitokzatosabb értelemben a lélek a monád szeme, amely képessé teszi a monádot, ami maga a tiszta Létezés, működni, kapcsolatot teremteni, megismerni és látni.

A romboló aspektus a monád vagy akarati aspektusnak felel meg. Végső elemzésben a monád az, ami végrehajtja a végső elvonatkoztatást, lerombol minden formát, kivonja önmagát a megnyilvánulásból és véget vet az alkotó tevékenységi ciklusnak.

Gyakorlati kifejezésekre lefordítva ezeket az elgondolásokat az itt tárgyalt szabállyal kapcsolatban, meg lehet jegyezni, hogy ebben a szabályban mindhárom tevékenységgel foglalkozunk. A harmadik szem a tudatos fejlődés, a helyes összehangolódás és a lelki élet beáradása eredményeképpen nyílik meg. Ezután már érezhetővé válik magnetikus irányító ereje, amely ellenőrzi az alsóbbrendű testek életét, lendületbe hozza az alsóbb négy elementált (a földét, tűzét, vízét, levegőét) és a 'lunáris uraságokat' visszavonulásra készteti. A személyiség, amely eddig uralkodott, már nem irányíthat, és a lélek kerül teljes uralomra a három világban.

A föld elementál, ami a fizikai testet alkotó sok élet összessége, a Mester (a fejben lévő egyetlen Mester) irányítása alá kerül és szemeit érzi magán. A durva elemek, amelyekből az a test állt, „továbblöködnek" és jobb, valamint megfelelőbb atomok, azaz életek beépítésére kerül sor.

Az asztrál elementál, vagyis a víztest egy hasonló tevékenységen megy át, valamint egy állandósító hatáson, amely véget vet a nyugtalanságnak és fluidikus viharosságnak, amely mindeddig jellemezte. A szellemi szem magnetikus erejének irányítása segítségével a lélek újjáépíti az asztráltestet, és összpontosított figyelme segítségével állandósítja és összetartja.

És egy analóg folyamat megy végbe a mentáltestben is. A tiszta fény elől, amelyben a szellemi ember munkálkodik, a régi formák eltűnnek és mint ahogy az ***Ősi Kommentár*** mondja:

„Egyetlen pillantást vet a lélek az elme formáira. Egy fénysugár kivetül és eltűnik a sötétség; a torzulások és tisztátalan formák elhomályosulnak, minden kisebb tűz kialszik, a kisebb fényeket többé nem látni.

A fény segítségével a szem életrekelti a Létezés szükséges módozatait. A tanítvány számára ez tudást hordoz. A tudatlan számára semmi nem látszik, mert az érzékelése hiányzik."

A levegő elementálja szimbolikusan értelmezve az energia lényege, amely az étertest formáin át működik, amellyel a légzés során foglalkozunk és amelyet a pránayáma tudományának segítségével kezelünk. Ez az elementál forma a bonyolult éter-szerkezet, a nádik és a központok, és minden haladó tanuló jól tudja, hogyan kell

ezeket irányítani a lélek összpontosított figyelmével elmélyülésben, a fejközponton át működve, a harmadik szem területére összpontosítva és egy akarati tényező által helyes és különleges cselekvésre indítva. A fenti mondatba sűrítettem minden fizikai síkon végzett mágikus tevékenység szabályát. A lélek az étertesten át és az egyik vagy a másik központon át irányított erő segítségével viszi végbe munkáját a mágiában.

Az erő a figyelem határozott összpontosítása segítségével a fejben, valamint az alkalmazott központ felé irányított harmadik szem figyelmének odafordításával leli meg helyes levezetését. Az erőt hatásossá az erővel feltöltő, irányított intelligens akarat teszi. Tanulmányozzátok ezeket a pontokat, mert bennük fogjátok megtalálni a kulcsot saját életetek újrafelépítésének mágikus munkájához, az emberiség újjáépítésének mágikus munkájához, amelyet bizonyos adeptusok folytatnak és az isteni terv evolúciójának mágikus munkájához, amely az okkult Hierarchia mozgató ereje.

HETEDIK SZABÁLY

A kettős erők megmutatkoznak azon a szinten, amelyiken az éltető hatalmat kell keresni; a két ösvény szembesül a nap Angyalával; a sarkok rezegnek. A meditáló választás elé van állítva.

Az asztrálsík küzdőtere
A két ösvény

AZ ASZTRÁLSÍK KÜZDŐTERE

Meg kell kezdenünk a Mágia Hetedik Szabályának a tanulmányozását és végiggondolását. Végeztünk az első hat Szabállyal, amelyek különösképpen a mentálsíkon végzett tevékenységgel foglalkoztak, ebből adódik, hogy gyakorlati hasznuk csak azoknak a számára van, akik az alkotás mágikus munkájában elkezdték alkalmazni az elme erejét.

Fontos megjegyezni ezzel kapcsolatban, hogy amint az emberiség birtokba kezdi venni elmebéli örökségét, ezzel egyidőben megjelenik egy növekvő tendencia a mágikus tevékenység felé. Az igenlő elméletekre épülő iskolák bukkannak fel minden oldalon, amelyeknek kimondott szándéka olyan természeti körülményeket teremteni, amelyek között az ember rendelkezhet azzal amit imádandónak és ajánlatosnak tart. Az alkotó elméről szóló könyvek elárasztják a könyvpiacot és az olyan beszélgetések, amelyek a kreatív művészeteknek hátteret biztosító erőkről szólnak, életbevágó fontosságot nyernek. Pszichológusok az egész témának nagy figyelmet szentelnek, és jóllehet jelenleg amit ideálisnak tartanak, az szinte teljesen a fizikai síkon fogalmazódik meg, mégis összességében egy rezgéstevékenységet indít meg a világlélekben, ahogy az kifejezést nyer az emberiségen keresztül és előtérbe kerül az elme birodalmából. Csak a faj előharcosai, legkiemelkedőbb gondolkodói és az emberiség alkotó munkásai azok az érzékenyek, akik a leggyorsabban reagálnak ezekre a mentális megnyilvánulásokra. Most még kisebbségben vannak és a legtöbb ember az érzelmek és vágyak síkjáról kisugárzó erőkre és rezgésekre válaszol. Mind többen és többen ébrednek fel, és a Mágia és első hat Szabálya egyre nyilvánvalóbbá lesz.

A könyvben tárgyalt tizenöt szabály a következőképpen oszlik meg:

Hat szabály vonatkozik a mentálsíkra.

Öt szabály a vágy- vagy asztrálsíkra.

Négy szabály a fizikai síkra.

A főgondolat, amelyet világosan szem előtt kell tartani az, hogy a szabályok a három világban felhasznált energiára vonatkoznak, és hogy ezeket az energiákat az irányító lélek tudatosan befolyásolja, vagy a lélektől függetlenül, a három világ anyagában bennfoglalt erő serkenti tevékenységre. Az utóbbi esetben az ember saját formaenergiáinak és minden megnyilvánulás anyagi aspektusának áldozata. Az előző esetben ő az intelligens uralkodó, irányító a maga sorsa felett, és az alsóbb rendű energiákat formákba és tevékenységekre készteti, elmeimpulzusainak hatalmával és saját lelkének összpontosított figyelmével. A már végiggondolt hat szabályban van egy-két világosan kiemelkedő gondolat, amelyeket az alábbi meghatározásokban lehet összegezni:

1. Szabály – Visszaemlékezés, ennek eredménye összpontosítás.
2. Szabály – Reagálás, az eredmény összeműködés a magasabb és alacsonyabb rendű között.
3. Szabály – Sugárzás, az eredmény a hang felcsendülése.
4. Szabály – Légzés, az eredmény alkotó munka.

5. Szabály – Újra egyesülés, az eredmény összehangolódás.

6. Szabály – Újra orientálás, az eredmény a Terv tiszta átlátása.

Jól teszik a tanítványok, ha ezeket az összefüggéseket végiggondolják és az alapjukat képező szintézist feldolgozzák.

Ennek a szabálynak a szavaiban az asztrálsík a szerepével és a problémájával megfelelően szintézisbe van hozva. Figyeljük meg a kifejezéseket, amelyeket a leírásban felhasználtunk néhány rövid mondatban:

l. A duális erők síkja.
2. A két ösvény síkja.
3. A sík, amelyen az éltető erőt kell keresni.
4. A rezgő pólusok síkja.
5. A sík, amelyen választani kell.

Életbevágóan fontos dolog minden jelölt számára, hogy megtanulja megérteni az asztrálsíkot, hogy tisztába jöjjön annak természetével és hogy megtanuljon szabadnak maradni tőle, de egyszersmind munkálkodni rajta. Ebben az útmutatásban szeretnék

némi tiszta tanítást nyújtani ezen a síkon, mert abban a pillanatban, amikor egy ember már „látni" tud az asztrálsíkon, el tudja érni az egyensúly állapotát és állhatatos tud maradni a sík rezgési erői közepette, azon nyomban felkészült a beavatásra.

Először is gyűjtsünk össze néhány kifejezést, amelyet az isteni Létező e szférájának leírására használunk, amely Létezővel az embernek először is azonosítania kell önmagát, behatolni a központba, áttörni annak lefátyolozott látszatán, és végezetül megállni nyugodtan, meg nem rendítve, szenvtelenül, befolyásoktól mentesen és szabadon.

Az „asztrális" kifejezés, amelyet oly gyakran alkalmaznak, valójában téves elnevezés. H.P. Blavatskynak alapvetően igaza volt, mikor a kifejezést a fizikai sík éteri vagy éltető síkjával kapcsolatban alkalmazta. Amikor kapcsolatot teremtünk az éteri világgal, az első benyomás, ami ér bennünket, mindig egy csillagfény, egy ragyogás, csillogás. Azonban a szót fokozatosan a kámával vagy vággyal azonosították, és így alkalmazták az érzelmi reakciók síkjára.

Ezt érdemes megjegyezni, mert az önmagában is példa arra, hogy az asztrálsík milyen hatással van az emberi agyra, ami a maga tájékozatlan körülményei között megfordítja a valóságot és a dolgokat feje tetejére állítva látja. Amikor a jelölt „megnyitott szemével"" legelőször határozottan ***látja*** az asztrálsík jelenségeit, az nem más, mint sűrű köd, zűrzavar, változó formák, egymásba hatoló és összekeveredő színek,

és olyan kaleidoszkópszerű jelenség, hogy a vállalkozás reménytelensége mindent elborítani látszik. Nem világos, vagy csillogó, vagy tiszta. Nyilvánvalóan áthatolhatatlan össze-visszaság uralkodik, hiszen ez az erők találkozásának tere. Mert az erők a jelölt saját testében ugyanilyen összevisszaságban vannak, és ő összekeveri ezeket az őt körülvevő káosszal, olyan mértékig, hogy eleinte az ebbe betekintő lélek számára szinte lehetetlen megkülönböztetni a saját asztrális mechanizmusát az emberiségnek mint egésznek az asztrális mechanizmusától és a világ asztrális mechanizmusától.

Ezután az egyik legelső dolog, hogy a jelölt megtanulja megkülönböztetni a maga saját, érzelmi értelemben vett auráját attól, ami körülveszi, és ennek megtanulására sok időt kell fordítani. Ezért van az, hogy az egyik legelső minősítés a tanítványság során a ***józan megkülönböztetni tudás,*** mert hiszen az ész mint elemző és elkülönítő alkalmazásával kerül az asztráltest irányítás alá.

Másodszor, az asztrálsík az illúzió, a káprázat és a valóság torz megjelenítésének síkja. Ennek oka az, hogy a világon minden egyes ember az asztrális anyagban serénykedik és az emberi vágynak és a világ vágyának hatóereje hozza létre az állandó „megképzést" és formaépítést, amely az asztrális anyag legkézzelfoghatóbb hatásaihoz vezet. Az egyéni vágy, a nemzeti vágy, a faj vágya, az emberiségnek mint egésznek a vágya és az ember alatti életformák ösztönös vágya okozza a sík anyagának

állandó változását és alakulását. Állandóan épülnek az időleges formák, némelyikük ritka szép, mások nem szépek, és zajlik az élettel telítés, alkotójának asztrális energiájával. Adjuk hozzá ezekhez a formákhoz azt a következetes és állandóan növekvő forgatókönyvet, amit „akasa feljegyzéseknek" nevezünk, és amely a múlt érzelmi történetével foglalkozik, adjuk hozzá az éppen nem inkarnált élettevékenységeket, amelyek áthaladnak az asztrálsíkon, vagy az inkarnációból ki vagy az inkarnációba be, és az összes emberfölötti Élet megtisztított és intelligens hatnivágyását, beleértve az okkult bolygó Hierarchiáét is, és a megjelenő erők összege döbbenetes lesz. Ez mind szerepel minden egyes emberi lényen, lény körül és lényen át és reakciója fizikai testének rátermettségétől és központjainak állapotától függ. Az illúzióknak ezen a körképén kell a jelöltnek átküzdenie magát, kell megtalálnia a kulcsot vagy a fonalat, amely kivezeti őt a labirintusból és kell erősen megragadnia minden egyes kis valóság darabkát, amely feltűnik előtte, megtanulva megkülönböztetni az igazságot a káprázattól, az állandót az időlegestől és a bizonyosságot a nem valóságostól. Ahogyan az ***Ősi Kommentár*** mondja:

„Ragadja meg a tanítvány erősen a bölcsesség kígyójának farkát és ha már állhatatosan szorítja, kövesse azt a Bölcsesség Csarnokának legmélyebb központjába. Ne tévedjen el az ösvényre, amelyet az illúzió kígyója taposott ki, hanem zárja le szemeit a hátán lévő színes csíkok előtt és füleit annak

dallamos hangja elől. Vegye észre az ékkövet, amely annak a kígyónak a homlokán van, amelynek a farkát fogja, és annak sugárzásával hatoljon át a maya megtévesztő csarnokán."

Sem csillogás, sem illúzió nem tarthatja hosszan vissza az embert, aki elszánta magát, hogy követi a borotvaél keskenységű Ösvényt, amely átvezet a vadonon, a legsűrűbb erdőn, a szomorúság és kiábrándultság legmélyebb vizein, az áldozatok völgyén át, a látomások hegyein át a megszabadulás kapujához. Néha sötétben utazik (és a sötétség illúziója nagyon valóságos), néha olyan elvakító és zavaró fényben, hogy aligha láthatja az utat maga előtt, megismerheti milyen botladozni az Ösvényen és összeesni a szolgálat és küzdelem nehézségei alatt. Időlegesen mellékútra térhet és az ambíció, az önérdek és az anyag kábulatának mellékösvényein haladhat, az elcsúszás azonban csak rövid ideig tart. Sem égen, sem a pokolban, sem a földön, sem sehol meg nem akadályozhatja semmi az ember fejlődését, aki már ráébredt az illúziókra, akinek az asztrálsík csillogásán túl felvillant a valóság, és aki már hallotta, még ha csak egyetlen egyszer is, saját lelkének hívó harsonáját.

Az asztrálsík egyben a Kuruksetra* (* A Kuru nép országa a Mahabharatában. A Bhagavad Gíta csatatere.) is, mind az emberiség egésze, mind pedig az egyes emberi egyének számára. Ez az a harcmező, amelyen minden jelölt megtalálja a maga Waterlooját. Valamelyik életben bekövetkezik egy érzelmi válság, amelyben meghatározó csele-

kedeteket kell végrehajtani és a tanítvány bebizonyítja érzelmi természetének irányíthatóságát. Ennek a formája lehet valamilyen nagy életbevágó próba, ami rövid ideig tart, de napfényre hoz minden bölcsességforrást és tisztaságot, amivel a tanítvány rendelkezik, vagy lehet egy elnyújtott érzelmi feszültség, amely életének sok évén át húzódik. De a siker elérésével és a tisztánlátás megszervezésével, valamint (a helyes megkülönböztetni tudás révén) a helyes felismeréssel a tanítvány tanúsítja a rátermettségét a második beavatásra.

Szeretnék rámutatni, hogy ez az a vizsga és válság, amelyen az emberiség most megy keresztül és ami azok között a körülmények között kezdődött, amelyek a világháborúban tetőztek, valamint a világfeszültségben. Az emberiségnek mint entitásnak az első beavatására akkor került sor, amikor az egyéniesülés lehetővé vált, és az emberiség testében megszületett a lélek. Ezt egy félelmetesen feszült és megterhelt időszak előzte meg, amelyet halványan érzékeltek az állat-ember rangjából az emberiség világába beépülő úttörők. Ha egyszer ezen a válságon sikeresen túljut, annak eredménye az emberiség második beavatása lesz – a megkereszteltetés és az áramlásba való belépés. Így tehát a világháború és következményei alkotják a világ-Ardzsuna Kuruksetráját és az eredmény még mindig kétséges. Ezt el ne felejtsük. De azért nincs ok pesszimizmusra. A jó győzelme kikerülhetetlen. Persze ez egy lassú vagy egy gyors felismerés és a nagy világ-illúziótól való megszabadulás kérdése, és evég-

ből minden jelöltet kérek, hogy nagy erővel dolgozzék és járuljon hozzá a segítségével. Minden ember, aki önmagát felszabadítja, aki tisztán lát és aki feloldja magát az illúziók csillogásából, hozzájárul a Nagy Műhöz.

Ugyanakkor az asztrálsík az, amelyen az ellentétpárok működnek és egymásra hatnak, és amelyeken a nagy kettőségek vonzását a leghatalmasabban érezni lehet. Az összműködés elsősorban a lélek és hordozója, az anyag között van, de van sok kisebb dualitás, amely szerepet játszik és az átlagember részéről könnyebben felismerhető.

Összejátszik a fény és a sötétség, mint ahogy a kéj és a kín is; találkozik a jó és a rossz, hogy az istenek játszótere legyen, és a szegénység és gazdagság, hogy egymás hátteréül szolgáljanak. Az egész modern gazdasági helyzet asztrális természetű; a vágy eredményei és az okkult tanulmányoknak ellentétpárok összejátszásának és az anyag erőinek bizonyos önző alkalmazásáé. A hő és a hideg, ahogyan mi értelmezzük e kifejezéseket, a legkülönösebb módon ellentétpárok összejátszásának eredményei és az okkult tanulmányoknak egy igen érdekes vonala foglalkozik a fajok érzelmi hatásával a klimatikus körülményekre. Mi a legvalóságosabban alakítjuk éghajlatunkat egy bizonyos jelentés értelmében. Ha a vágyak már kiégtek, a planetáris élet a végéhez ér, minthogy az éghajlati körülmények tagadni fogják az általunk ismert formai életet.

Az emberi egyedek viszonylatában a felszabadulás titka az erők kiegyensúlyozottságában és az ellentétpárok kiegyenlítésében rejlik. Az Ösvény az a keskeny vonal e párok között, amelyre a jelölt rátalál és amelyet követ, anélkül, hogy jobbra vagy balra fordulna.

Soha nem szabad elfelejteni, hogy amikor az ellentétpárokat felismertük, amikor az ember a saját természetének erőit egyensúlyba hozta, amikor rátalált az Ösvényre és maga vált az Ösvénnyé, akkor már a világ erőivel képes dolgozni, meg tudja őrizni a három világ energiáinak egyensúlyát és kiegyenlítettségét és így válik a Bölcsesség Mestereinek munkatársává. Kérjük és reméljük, hogy ez legyen az asztrálsík harcmezeje megértésének gyakorlati eredménye.

A KÉT ÖSVÉNY

Elmélkedésünkben tovább haladva az asztrálsík természetéről, most szerepével és működésével fogunk foglalkozni és a tanítvány ezekkel való kapcsolatáról. Hadd emlékeztessek bizonyos dolgokra ezzel kapcsolatban. Először is ez mindenekelőtt a harctér és itt vívjuk meg a harcot, amely a bebörtönzött lélek végső kiszabadulását eredményezi. Jó, ha észben tartjuk a három sík kiemelkedő jellemzőit, valamint a három testet, amely azokon működik.

A ***fizikai*** sík a cselekvő élmény síkja az anyagban és az anyag által. Ez a külső megnyilvánulás síkja a belső ember állapota és fejlettségének foka szerint, s így ez lesz a külső forma és annak működése.

Az ***asztrálsík*** az a sík, amelyen az ember három tudatállapoton halad át:

a) Érzékszervei segítségével a formák világában válik tudatossá és kifejleszti a képességét, hogy bölcsességgel és intelligenciával reagáljon a formákra. Ez a tudatossága közös az állatvilágéval, jóllehet néhány tekintetben messze túllép azon, rendelkezik egy egybevető és egyeztető elmével.

b) Érzékenység, vagyis a viselkedés, az érzelmek és érzések, vágyak és törekvések tudatossága, amelynek gyökerei őbenne magában az öntudat princípiumában vannak, vagyis az áhámkára princípiumában, ahogyan azt az okkultisták (akik szeretik a nehéz kifejezéseket) előszeretettel hívják. Ebben teljesen osztozik embertársaival.

c) Szellemi tudatosság vagy érzékenység a szellemi világ iránt és a magasabb tudatosság érzés aspektusa. Ennek gyökerei a lélekben vannak, előfeltételezi az értelmi természet uralmát és ez az a képesség, ami misztikussá formálja. Ebben a tudatosságban teljes mértékben osztozik minden tanítvánnyal és ez az asztrálsík tapasztalatai során kivívott győzelmek jutalma.

Ezután a ***mentálsík*** következik, amelyen az intellektus helyes alkalmazása a kimagasló eredmény. Ezt ugyancsak három szinttel lehet jellemezni:

a) Az a szint, amelyen az elme a külső világból érkező benyomások felfogója az öt érzékszerven és az agyon keresztül. Ez negatív körülmény és benne „a gondolkodó princípium módosulásait” a külső világ ráhatásai, valamint az asztrális világ reakciói hozzák létre.

b) A szint, amelyen az elme kezdeményezi saját tevékenységeit és ahol az intellektus az uralkodó tényező. Jóllehet tevékenységre a fentebb felsorolt tényezők késztetik, a mentálsík gondolat áramaira ugyancsak reagál és különösképpen aktívvá a kettő kapcsolata révén válik. E kettőből egy harmadik cselekvés lép elő, amelyben a megfontoló princípium tevékenykedik az ezen a két módon megszerzett információval, beindítja a maga gondolatáramait, meghatározza a maga gondolatformáit és ugyanakkor észleli a másokét.

c) A szint, amelyen a léleknek koncentráció és meditáció segítségével sikerül a maga ötleteit és benyomásait az elmében elhelyezni, az elmében, amely „állandó fényben van tartva”, és így képessé teszi a mentáltestet, hogy a

szubjektív és szellemi világból sugárzó benyomásokra és kapcsolatokra reagáljon.

A küzdelem maga azonban kint zajlik az asztráltestben és legintenzívebb pontját és lehető leghevesebb állapotát csak akkor éri el, ha rendelkezésére áll egy jó fizikai eszköz és egy jól felszerelt elmebéli készség. Mennél nagyobb az asztráltest érzékenysége, annál erőteljesebbek a reakciói a fizikai világra és az értelmi állapotra, és innen adódik a tény, hogy a tanítványoknak és a magasabban fejlett embereknek a világban hatékonyabb az asztráltestük és erőteljesebb érzelmi áramlásban dolgoznak, mint a kevésbé fejlettek és Isten megszabadult fiai.

A tanulókat éppen ezért rá kell szorítani, hogy határozottan és hathatósan az érzelmi természetükkel foglalkozzanak, gondolják meg, hogy a győzelem fentről száll alá, és nem lehet alulról felfelé kidolgozni. A léleknek ***kell*** uralkodnia, és eszköze a harcban a neki szentelt elme.

Érdekes megjegyezni az okkult folyamatot az erről a síkról adott leírásban a szóban forgó szabályban.

Ez elsősorban a kettős erő síkja. Az első dolog, amire a jelölt figyelmes lesz, a kettőség. A kevéssé fejlett ember tudatában van a szintézisnek, de ez az ő anyagi természetének szintézise. A magasan fejlett szellemi ember ugyancsak tudatában van

a szintézisnek, de ez a lelkében él, mert a lélek tudata az egység. De eközben a boldogtalan jelölt, minden egyéb felett a dualitással van tisztában és a kettő között hányódik ide meg oda. Első lépése a cél felé tudatossá kell tegye számára az ellentétpárokat és a közöttük való választás szükségességét. A fény segítségével, amelyet önmagában felfedezett, felismeri a sötétséget. A jó segítségével, ami vonzza őt, meglátja a rosszat, ami számára a kisebb ellenállás vonala. A fájdalom működése segítségével megképzik előtte és tudatossá válik a gyönyör, s így az ég és pokol valósággá válik számára. Lelkének vonzó élettevékenységén keresztül megérti az anyag és a forma vonzását s arra kényszerül, hogy elfogadja mindkettő ösztönzését és húzóerejét.

Megtanulja, hogy úgy érezze magát mint aki „a két nagy erő között függ", és ha egyszer sikerült megragadni a kettősségeket, lassan de biztosan megvilágosodik a számára, hogy a meghatározó tényező e küzdelemben isteni akarata, szemben önző akaratával. Ily módon a kettős erők addig játszanak szerepet, amíg csak az isteni energia két nagy áramlásának nem látszanak, amelyek ellenkező irányokba húznak, és akkor lesz világossá számára a két ösvény, amelyet e szabályban említettünk. Az egyik ösvény az újraszületés sivár földjére vezet vissza, a másik pedig az aranykapun át a szabad lelkek városába. Éppen ezért az egyik visszafejlődéshez vezet és mélyen belesüllyeszt az anyagba, a másik kivezeti őt a testi természetéből és végül szellemi

testének tudatára ébreszti, amelynek segítségével működni tud a lélek birodalmában. Az egyik ösvényt később (ha igaz és elkötelezett jelölt) úgy ismeri meg, mint a baloldali ösvényt a másik ösvényt pedig mint a helyes cselekvését. Az egyik ösvényen gyakorlottá válik a fekete mágiában, ami nem más, mint a személyiség kifejlesztett hatalma, amely annak az embernek az önző céljai alá van rendelve, akinek az indítékai önérdekűek és világi törekvésűek. Ez a három világhoz kötözi őt, és bezárja az ajtót előtte, amely az életre nyílik. A másik ösvényen alárendeli személyiségét és a Fehér Testvériség mágiáját gyakorolja, állandóan a lélek minden formájával a lélek fényében működik és nem helyez hangsúlyt a személyes én törekvéseire. E két ösvény tiszta megkülönböztetése felfedi, hogy mit neveznek egyes okkult könyvek a „borotvaél keskenységű Ösvénynek", amely a kettő között helyezkedik el. Ez Buddha „nemes középső Ösvénye" és jelöli az ellentétpárok között húzódó finom elválasztó vonalat, a két áramlás közöttit, amelyet megtanult felismerni – s amelyek közül az egyik felfelé megy a mennyek kapui felé, a másik pedig lefelé halad a feneketlen pokol mélyére.

Gyakorlatozva a jelölt két fő fegyverével, a megkülönböztetni tudással és a szenvedélytelenséggel, elnyeri azt a képességet, amelyet ebben a szabályban „az éltető hatalom"-nak nevezünk. Mint ahogyan a szem a fizikai síkon annak az eszköze, hogy megválasszuk, melyik úton haladjunk, és emellett még megvan az a sajátos képessé-

ge, amely által vonz és kidolgozza a maga saját jelnyelvét, úgy az éltető hatalmat is érezni lehet a jelöltben. Ez történetesen a harmadik szemet hozza működésbe és általa olyan hatalomra és tisztánlátásra tesz szert, ami módot ad a helyes választásra és az úton való gyors haladásra, egy következetes fejlődésre. Úgy mondják, hogy a hatalom csendben növekszik vagy fejlődik, és csak aki a béke központjára rátalál a fejében, ahol a testi erők ösvénye és a szellemi beáramlás áradása találkozik, képes helyes megkülönböztetést gyakorolni és azt a szenvedélytelenséget, amely az irányított asztrál- és mentáltesteket a lélek vezetése alá helyezi.

Ekkor megértheti „a rezgő pólusok" jelentőségét, és az egyensúlynak olyan pontjára juthat el, ami azok összműködésének és rezgésének az eredménye.

A kettős erők érzékelése és a két ösvény tiszta megkülönböztetése vezet az éltető hatalom kialakulásához. Ez az éltető hatalom első tevékenységében úgy nyilvánul meg, hogy lehetővé teszi a jelölt számára az egyensúly elérését, s így az eredményeknek arra a tetőpontjára áll, ahonnan a „választás megtörténik".

Mi ez a választás? A jelölt számára döntés a gyors vagy lassú fejlődés között. A tanítvány részére, akit befogadtak és aki lojális, döntés ez a szolgálat módszerei között. A beavatott számára ez gyakran a szellemi haladás, valamint a csoporttal együtt maradva végzett áldozatos munka és a terv kidolgozása között van. A Mester számá-

ra a választást jelenti a hét Ösvény között, amiből is nyilvánvalóvá válik, hogy milyen sokkal összetettebb és nehezebb az ő problémája.

Mindez azonban felkészíti a jelöltet a helyes cselekvéshez vezető helyes megkülönböztetésen át a megfelelő választásra, de ez lehetővé csupán a szenvedélytelenség gyakorlásával válik. Ebben a mondatban van összegezve a harcos módszere a vágysík harcmezején.

Itt meg kell jegyezni, hogy a választás hatalmának következetes növekedése és az asztrálsík lojálisan megharcolt küzdelmei során az emberben a tudat fokról-fokra változik. Először is az elcsigázott és kimerült jelöltnek kell megküzdenie a vággyal, káprázattal, az ambíciókkal és a maga érzékeny érzelmi testével. Azt hiszi, hogy a csata rendkívül nagy, de egy szélesebb látószögből viszonylag kicsi – mindenesetre olyan, amellyel meg tud küzdeni.

Később a gyakorlott próbaidős tanítvány az illúziók völgyében tusakodik és nem csak saját természetével foglalkozik, hanem ennek a völgynek az erőivel is, felismerve annak kettős természetét. Ekkor a tanítvány harcba elegyedik és bátran szembenéz (és gyakran tiszta látással) az erőkkel, amelyek felsorakoznak ellene. Nemcsak azokat veszi sorra a saját természetében, valamint az asztrálsíknak azokban az aspektusaiban, amelyekre természetesen reagál, de sorraveszi az illúzióknak azokat az erőit is, amelyek az ellen a tanítványi csoport ellen sorakoznak fel, amelyhez tartozik. Jól

jegyezze meg minden tanítvány ezt, és tartsa észben ezekben a nehéz és mozgalmas napokban. Ilyen tanítványok tudatos kapcsolatban vannak néha saját lelki erőikkel, és számukra nincs vereség, sem meghátrálás. Ők a kipróbált, sebekkel borított és fáradt harcosok, akik azonban mégis tudják, hogy dicsőséges győzelem előtt állnak, mert a lélek mindenható. A befogadott tanítványok, akik végigharcolták a felsorolt tényezőket, és megküzdöttek még az Idősebb Fivérek ellen felsorakozó fekete erőkkel is, csoportjuk szellemi energiáit igényelhetik, és kivételesen indokolt pillanatokban még a Mesterét is, aki alatt tevékenykednek. Így a tevékenység és a munka kiteljesedik; így a felelősség és a küzdelem állandóan növekszik, míg ugyanakkor az erők folyamatosan kibontakozó felismerése is megtörténik, amelyekkel kapcsolatba lehet kerülni és amelyeket hasznosítani lehet, és amelyek, ha helyesen történt meg a kapcsolat, a végén biztosítják a győzelmet.

„A meditáló” kifejezés a lélekre vonatkozik. Ardzsuna a törekvő tanítvány visszavonul a küzdelemből és a fegyvereket, valamint a kormány gyeplőjét átadja Krisnának, a léleknek, és végül az isteni alak felismerésével és meglátásával lesz megjutalmazva, az isteni alakéval, amely Isten Fiát leplezi, Aki Ő Maga.

Amikor a tanítvány ezt a harcot megharcolta és győzött, akkor bolygónk fehér mágusainak sorába lép, bánni tud az erőkkel, együttműködik a tervvel, parancsol az elementáloknak és a káoszból rendet tud teremteni. Nem merül többé bele a világi

illúziókba, hanem felülemelkedik rajtuk. Többé nem tartják vissza múltbéli szokásainak és karmájának láncai. Hozzájutott az éltető hatalomhoz és Idősebb Fivérré lépett elő.

Így áll mindenki előtt, aki rá mer lépni, az ösvény. A lehetőség fel lett ajánlva minden tanulónak, aki a választását szenvedélymentesen vitte végbe és akit a szeretet és szolgálat vágya hajt.

NYOLCADIK SZABÁLY

Az Agniszurják felelnek a hangnak. A vizek áradnak és apadnak.
A mágus őrizkedjék, nehogy belefulladjon azon a ponton,
ahol föld és víz találkoznak. A kettő között félúton,
sem nem szárazon sem nem vízen kell megtalálnia a helyet, ahol
meg lehet vetni a lábat. Ahol a víz, a föld és a levegő találkoznak,
ott a varázslat végrehajtásának a helye.

Az asztrális erők fajtái
Ciklikus árapály

AZ ASZTRÁLIS ERŐK FAJTÁI

Ajánlatos lenne a tanulónak gondosan elolvasni ennek a szabálynak a kommentárját, ahogyan az az ***Értekezés a Kozmikus Tűzről***-ben található. Érdemes megjegyezni, hogy milyen szélsőségesen rejtett értelmű az, és hogy mennyire tele van

homályos okkult információkkal. Ezt mégis tanulmányozni kell. Az „asztrálsík" szót ugyancsak fel kell deríteni és egy általános elgondolásra van szükség annak természetét és funkcióját illetően, mint amely az érzékek harcmezeje és mint terület, amelyen a mágikus tevékenység folyik. A saját lelkének indítására cselekvő és éppen ezért csoportmunkával elfoglalt fehér-mágus intelligens és építő kívánsága a hajtóerő, amely minden mágikus jelenség mögött megtalálható. Ez a mágikus tevékenység a mágus saját életében kezdődött el, kiterjed az asztrálsík világára és onnan (ha eléggé hathatós), elkezdhet bizonyítani a fizikai síkon és végén a magasabb síkokon is.

Éppen ezért jócskán fogunk időt szakítani erre a szabályra, mert ez írja le az intelligens jelölt közvetlen munkáját és tevékenységét. A könyvben ez a legfontosabb az átlagos tanuló szempontjából. Ahol nincs lelki kapcsolat ott ez meg nem érthető, és a lélek mágikus ereje sem tud megnyilvánulni a fizikai síkon, amíg csak ezoterikus kifejezéseinek értelme valamennyire ki nem alakult a mágus belső átéléseiben.

A legtöbb igazi jelölt most középúton van és vagy lefullad (és nincs módja tovább fejlődni ebben az életben), megáll és megtartja az elfoglalt területet, vagy igazi gyakorló mágussá válik, aki hatékony a fehér mágiában, ami szereteten alapszik, bölcsességtől lelkes és intelligensen a formákra alkalmazott.

Éppen ezért ezt a szabályt néhány részre fogjuk felosztani, hogy annál könnyebben lehessen tanulmányozni és a részeket lépésről-lépésre fogjuk átvenni, úgy, hogy meg

tudjuk ragadni miképpen alkalmazzuk őket a próbaidős tanítvány mindennapi életére, és hogy bölcs megértést érjünk el széleskörű felhasználásukban.

Ez a három felosztás a következő:

1. Az asztrális elementálok reakciója és az ebből következően a vizek áradása és apadása.
2. A középút veszélyei, természete és az általa nyújtott lehetőségek.
3. A varázslat végrehajtásának helye.

Most az első pontot fogjuk tanulmányozni, amelyet számunkra a következő szavak foglalnak össze:

"Az Agniszurják felelnek a hangnak.
A vizek áradnak és apadnak."

A helyzetet az alábbi tömör megállapításokkal lehet jellemezni. A már tanulmányozott szabályok hordozzák az igazságot a mágusra vonatkozóan.

1. A lélek kommunikált a maga eszközével a három világban.
2. A fizikai síkon lévő ember észleli a kapcsolatot és a fény – egyszer észlelt, másszor nem észlelt – felfénylik a fejben.
3. A lélek megzendíti a saját hangját. A lélek és annak eszköze, az ember egyesült meditációjával összhangban kialakul egy gondolatforma.
4. Ez a gondolatforma, amely megtestesíti a lélek akaratát, a személyiséggel együttműködésben hármas formát vesz fel, amely a három sík anyagából áll és élettel telítődik a fehér mágus szívéből, torkából és adzsna központjából eredő tevékenység és sugárzások által – ami a lélek, egyetértésben a maga eszközével.
5. A személyiség-burkok, mindegyike a maga egyéni életével úgy érzik, hogy elveszítik hatalmukat és az anyag erői, valamint a lélek erői közti csata hevesen kiújul.
6. Ezt a csatát az asztrálsíkon kell megvívni és három dolgot kell elhatározni:

a) hogy vajon a lélek akarata bármelyik életben (mert egyes életek a fejlődés kritikus szakaszai) uralkodó tényezővé válik-e, és a személyiség ettől kezdve a lélek szolgája lesz-e.

b) hogy vajon az asztrálsík többé nem az illúziók síkja, hanem a szolgálat terepe lesz-e.

c) hogy vajon az ember a Hierarchia aktív együttműködőjévé tud-e válni, tud-e alkotni és bánni a mentális anyaggal, és így végre tudja-e hajtani az Egyetemes Elme célkitűzéseit, melyeket a kötetlen és végtelen szeretet ösztönöz és amik az Egyetlen Élet kifejeződései.

Ez az egész helyzet kritikus pontja és amikor az ember az ellene irányuló erők felett úrrá lesz, akkor készen áll a második beavatásra, amely a lélek megszabadulását jelzi az asztráltest fogságából. Ettől kezdve a lélek használja az asztráltestet, és a vágyat az isteni célok menetéhez igazítja.

Nem érdektelen a tanulónak tudni, hogy hol áll és mi az ő sajátos problémája. Az átlagember megtanulja irányítani fizikai testét és megszervezni életét a fizikai síkon. A gyakorlóösvényen menetelő tanuló hasonló leckét tanul meg az asztráltestével, fókuszpontjával, annak kívánságaival és tevékenységével kapcsolatban.

Az elfogadott tanítványság ösvényét rovó tanulónak bizonyítania kell ezt az irányítást és el kell kezdenie megfegyelmezni az ész-természetét és így tudatosan a mentáltestében működni. A beavatott és az adeptus munkája túlnő ezeken az eredményeken, és ezért nincs is szükség rá, hogy itt foglalkozzunk velük.

A csata átterjed akár egész életsorozatokra is, de egy bizonyos életben kritikussá válik, bekövetkezik a végső felállás és Ardzsuna diadalmaskodik a harcban, de csak úgy, hogy Krisnára hagyja, hogy összefogja az irányítás gyeplőjét, az elmekontroll megtanulásával, és Isten alakjának feltárásával. A lélek és a forma megkülönböztetésének segítségével és a dicsőség tökéletességének látványa által, amely az „Istentől belakott" formákból sugárzik, megtanulja megválasztani a fény útját és úgy tekinteni a maga alakjára és mások alakjára, mint a fény őrzőire. Így tehát nekigyürkőzik a munkának, hogy az asztráltestet egyszerűen csak e fény visszaverőjévé tegye, és a vágyak lecsillapításával, az Agniszurják leigázásával, akik asztráltestét képezik és akik az asztrálsík élő szubsztanciáját alkotják, megtanul úgy működni ezen a síkon mint egy adeptus, hogy át tudjon hatolni annak illúzióin, hogy az életet ***igazán*** láthassa.

Szimbolikusan szólva, az asztrálsík szubsztanciáját három fajta isteni erő lelkesíti meg, amelyek, ha összekerülnek, létrehozzák a nagy Illúziót. Ez a három a következő:

Az első az önző vágy ereje. Ez a fejlődésellenes energia nagy szerepet játszik a fejlődés előrevitelében, mert hiszen az önzés a gyermeklelkek gyermekszobája. Innen adódik, hogy a jelölt nem szeret benne tartózkodni.

A második a félelem ereje. Ez a tudatlanság terméke és kiinduló fokozatain nem a helytelen gondolkodásé. Alapvetően ösztöni, és uralkodóként a nem mentális állatvilágban található meg, éppúgy mint az emberi világban. De az emberi világban a hatalma hathatósan növekszik az ész ereje által, az elmúlt fájdalmak és keservek ***emlékei*** által, valamint azoknak a megérzése segítségével, amiket előre látunk. A félelem erejét hatalmasan megnöveli az a gondolatforma, amit mi magunk építettünk fel a saját egyéni félelmeinkből és fóbiáinkból. Ez a gondolatforma úgy nő erejében, amilyen mértékben figyelmet szentelünk neki, hiszen „az energia a gondolatot követi" amíg csak uralkodni nem kezd rajtunk. A második sugár emberei különösképpen áldozatai ennek. Mert többségük számára az képviseli „a küszöb őrét", akárcsak a törekvés, a hatalom szeretete, ami mögött elképesztő vágy és gátlástalanság áll, alakítja az „Őr"-t az első sugár típusok számára. Az önző érdekekből az intellektuális eredmények kikristályosodott gondolatformája és a személyiségi célokat szolgáló tudás alkalmazása megállást jelent a harmadik sugár személyeinek ösvénye esetében, és ha csak szét nem töretnek és le nem romboltatnak, akkor ez úrrá lesz rajtuk és fekete mágussá teszi őket.

Gyakran szokták mondani, hogy a félelem csupán illúzió. De hát ez a megállapítás nem sokat segít. Általánosítás ez, amit el lehet fogadni, de tulajdonképpen alapvetően nehéz egyénenként alkalmazni. A félelmek, amelyeknek a jelölt alá van vetve (figyeljük csak meg ezt a megfogalmazást), ritkán önző természetűek, hacsak addig nem, amíg a szenvedés vissza nem rettenti a kedvezőtlen történések további folyamatától. Félelmeik látszólagos szeretetbe vannak becsomagolva a körülöttük élő szeretteik iránt. Tegyen fel minden tanítvány önmagának egy nagyon is praktikus kérdést: hány kínzó órát töltött el a valóság miatt és az érintőleges történések miatt és hányat illuzórikus előérzetek miatt és kétségek, valamint kérdések miatt, amelyek olyan dolgokon alapultak, amik soha be nem következtek? Szeretnék a testvéreim számára rámutatni, hogy két dolgot kell megtenniük: meditálni a ***napi életigazságai*** felett, alkalmazva a ***gyakorolt és megélt igazság*** gondolatát, mint meditációs gondolati magot. Évégből azt javaslom, hogy valahányszor elsodorják az illúzióktól való félelmek és a szükségtelen fenyegetettség, ismételgesse és alkalmazza az alábbi formulát vagy imádságot:

„Uralkodjék a valóság minden gondolatom felett és az igazság legyen életem vezérlője.”

Ezt mondja el mindenki saját magának állandóan, szükség szerint, hogy ezzel erőltesse az eszét e kimondott szavak jelentőségére való figyelésre.

Javaslom az egészséges, józan ész használatát és egy olyan elmebéli magatartás tanúsítását, amely lehetetlenné teszi, hogy ***idő*** maradjon az illuzórikus félelmek megnövekedéséhez.

A félelem a legfőbb gát gyakran egy lényeges előrelépés megtételénél, amelyet ebben az életben végre lehetne hajtani, de el kell esetleg halasztani, ha nem választjuk ki a megfelelő alkalmat és az akarati természetünket fel nem ajzzuk erőteljesen.

Az első sugár jelöltje, aki nem tud felülkerekedni a maga küszöb őrén, „lelkek rombolójává" válhat, ahogy azt mondani szokták és (amíg meg nem tanulja a leckét) arra lesz ítélve, hogy az anyag erői között dolgozzék, valamint a formákkal, amelyek minden lelket börtönben tartanak. Ez az okkult jelentése a félreértett szavaknak, mint halál és pusztulás. Ennek a fajtának az Ördög a nagy prototípusa.

A második sugár jelöltje, aki felépíti a maga küszöb őrét és lehetőséget ad annak állandó és növekvő irányítására, a „lelkek tévesztőjévé" válik. Ő az igazi Antikrisztus és hamis tanítással valamint úgynevezett csodákkal, hipnotizálással és tömegszuggesztióval fátylat borít az egész világra és arra kényszeríti az embereket, hogy egy nagy illúzióba ringassák magukat. Érdekes megjegyezni, hogy az Ördög, a lelkek bebörtönzőjének munkája kezdi elveszíteni erejét, mert fajunk már határán van annak a felismerésnek, hogy az igazi halál a formákban való elmerülés és hogy az anyag nem egyéb, mint az isteni egész egy része. Ennek „a Küszöb Őrének" amelyet az

emberiség évmilliók óta épít, a gondolat-formája eljutott a pusztulás szélére. De az Antikrisztus munkája csak most emelkedik csúcspontjára és a gazdagság, a birtoklás és a hamis tanítás megtévesztése növekvő befolyásra tesz szert, de a megtévesztés időszaka rövidebb lesz, mint a pusztításé, hiszen ezek a tényezők a saját ciklusuk szerint működnek és megvan a maguk ár-apálya.

A harmadik sugár személye, akinek szintén nem sikerül szétzúznia a maga „Küszöb Őrét", a „lelkek manipulátorává" válik. Ő az észt használja, hogy a valóságot lerombolja és fátyolt vonjon az ember és a valóság közé. Nem szabad elfelejteni, hogy sem ezek az elnevezések, sem e tevékenységek a lélekre nem a saját síkján vonatkoznak, hanem az emberi lélekre csak a fizikai síkon való inkarnációjában. Ezt hangsúlyozni kell, mert minden embernek a lelke a maga síkján illúziómentes és sem lerombolni, sem becsapni, sem manipulálni nem lehet. Ezek csupán „lelkek a börtönben", akik az ördögi erők tevékenységének alávetettjei, de csak egy időre. Az első csoport kormányokon és politikusokon át működik, és a nemzetek közötti kapcsolatokban és aránylag kis létszámú. A második sugárbeli csoport, amelyik becsap és rászed, vallási eszközökkel működik, tömegpszichológiával és az áhítatos odaadás, valamint a művészetek helytelen alkalmazásával és felhasználásával. Ez a legnagyobb számú. A harmadik csoport elsősorban kereskedelmi kapcsolatokon át dolgozik az üzleti világban, pénz felhasználásával, a prána, vagyis az egyetemes energia

anyagiasításával, valamint az egyetemes áramlás és mozgás külső szimbólumával. Ezek a gondolatok szuggesztívek, de nem életbevágóak, a kozmikus irányulásokkal foglalkoznak természetszerűen.

A harmadik a szexuális vonzás ereje. Ez egy húzóerő a fizikai síkról és a visszatérés ösvényén egyfajta visszafejlesztési energia hátralendülése. Kozmikus értelemben szólva úgy nyilvánul meg, mint a vonzóerő a szellem és az anyag között; szellemi értelemben szólva úgy jelenik meg, mint a lélek tevékenysége, amikor az alsóbb énjét igyekszik teljesen megvalósítani. Fizikai értelemben szólva az az ösztönző, amely a férfi és női felet egyesülésre biztatja a fajfenntartás céljából. Amikor az ember még teljesen állati volt, akkor ennek még nem volt bűn velejárója. Amikor ehhez az ösztönzéshez érzelmi vágy adódott, bekúszott a bűn is. És a cél, amely miatt ez az ösztönzés megnyilvánul, elhajlott a vágy kielégítése felé. Most, hogy az emberi faj egyre inkább mentális, és az ész erői egyre inkább éreztetik hatásukat az emberi testben, egy sokkal komolyabb állapot jött létre, amelyet csak akkor lehet biztonságosan feldolgozni, amikor a lélek átveszi hármas eszközének irányítását.

Amint ez a szabály mutatja, az emberiség most a középső ponton van. Az embert elsodorja az önző vágy és ambíció, minthogy mindnyájunkban vannak első sugár jellegzetességek. A félelem kínpadjára van vonva, a saját, a családi, a nemzeti és faji félelmekére, mert mindnyájan a második sugár ritmusára ingadozunk. Uralkodik raj-

tunk a szex és a pénz, ami az anyag energiájának egy másik megnyilvánulása, és ebből adódóan az embernek van egy hármas problémája, amelynek kezelésére jól fel van szerelve hármas hordozójának segítségével és isteni lelkének hármas hatóerejével. Hadd fejezzük be ezt a tanítást ezzel a megjegyzéssel – jól fel van szerelve, hogy megküzdjön. Mert úrrá tudunk lenni mentális tehetetlenségünkön és működni kezdhetünk mint lelkek, irányítva környezetünket. A lélek mindentudó és mindenható.

CIKLIKUS ÁR-APÁLY

Vizsgáljuk meg a szavakat: „A vizek áradnak és apadnak”.

A ciklusok törvényének megértéséhez ismereteket kell szereznünk a fejlődés mögöttes törvényeiről és fel kell ismerni a teremtés ritmikus munkáját. Mellékesen, mi elnyerhetjük a magunk nyugalmi állapotát is, miközben a saját életünk indítékait vizsgáljuk, mert azoknak is megvan a maguk ár-apálya, és váltakoznak a fény periódusai a sötétség periódusaival.

Mindig rendelkezésünkre áll a szimbolikus napi esemény, amikor a világnak az a része, ahol lakunk kibukkan a nap tiszta fényére, majd később visszatér az éjszaka gyógyító sötétjébe. E jelenség nagyon hétköznapi volta okozza, hogy szem elől tévesztettük szimbolikus jelentőségét, és elfelejtjük, hogy a nagy törvény, a világosság és sötétség periódusai, a jó és a rossz, az alámerülés és a felmerülés, a megvilágításba való kilépés és a sötétségbe való visszahullás jellemzi minden formának a növekedését, különbözteti meg a fajok és nemzetek fejlődését és ebből áll a jelölt problémája is, aki felépített magának egy képet az állandó világosság állapotában járásról, és a sötét helyek maga mögött hagyásáról.

Ezekben a Tanításokban nincs lehetőségem, hogy az isteni élet apadásával és áradásával foglalkozzam, ahogyan az a természet különböző világaiban megnyilvánul,

valamint az emberiség fejlődése során, a fajok, nemzetek és családok tapasztalatain át. Mindazonáltal megpróbálom az inkarnált lélek ciklikus tapasztalatait valamiképpen kifejteni, utalva a nyilvánvaló ár-apályokra kibontakozása folyamán.

Minden lélek számára a kiemelkedően fontos ciklus a testetöltésbe való belépés és a visszatérés vagy visszaáradás abba a központba, ahonnan jött. A nézőpont szerint kerül sor ennek az ár-apálynak a megértésére. A lelkeket ezoterikus értelemben úgy lehet tekinteni, mint akik „keresik a tapasztalat fényét" és éppen ezért a fizikai kifejezés felé fordulnak, és mint akik „keresik a fény megértését", és éppen ezért visszahúzódnak az emberi vállalkozások birodalmából, hogy a lélektudatba befelé vezető utat munkálják ki és így „az örökkévaló fényben lakó"-vá váljanak. Anélkül, hogy elfogadnák e meghatározások jelentését a pszichológusok érzékelik a ciklusokat és neveznek bizonyos típusokat extrovertáltnak és másokat introvertáltnak. Ezek az egyéni tapasztalatok területén jeleznek ár-apályt és egy apró élet összefüggését a nagy lélekciklusokkal. Ez a belépés és kilépés, az inkarnált lény életszövete képviseli minden egyéni lélek nagyobb ciklusait, és a prálája ciklusok típusainak tanulmányozása, amellyel A Titkos Tan és Az Értekezés a Kozmikus Tűzről foglalkozik, valódi értéket jelenthet a tanuló számára.

A lélek átéléseinek is megvan a maga ár-apálya minden egyes síkon, és ez a fejlődés korai szakaszaiban sok életen át tart. Ezek rendszerint igen szélsőséges módon

jutnak kifejezésre. Az emberi faj ár-apályának tanulmányozása teszi ezt világosabbá. Lemúria napjaiban az „áradás", vagyis a kifelé irányuló ciklus a fizikai síkon nyilvánult meg, az apály viszont az élet aspektust egyenesen a lélekhez vezette vissza és sem az asztrál-, sem a mentálsíkon nem volt másodlagos ár-apály.

Később az ár az asztrálsík partjainak rontott neki, jóllehet a fizikait kisebb fokon tartalmazta. Az áradás figyelme az érzelmi életre irányult és a központba való visszaáramlás nem volt tekintettel egyáltalán a mentális életre. Ez a legmagasabb pontját az emberiség számára Atlantisz napjaiban érte el, és sokakra érvényes még ma is. Ma már az ár-apály egyre inkább körülhatárolt és az értelmi tapasztalatoknak is megvan a helye úgy, hogy a lélek élete mindhárom aspektust működteti; minden benne van a testbe öltöző lélek kiáradó energiájában és sok életen és életsorozaton át ez a ciklikus erő tevékenykedik. A jelöltön belül kialakul a megértése annak, hogy mi is történik és felébred benne a vágy, hogy tudatosan irányítsa ezt az ár-apályt, vagyis (hogy egyszerű szavakkal fejezzük ki), hogy a kiáradó energia erejét bármely kívánt irányba fordítsa, vagy visszavonja a maga központjába tetszés szerint. Igyekszik feltartóztatni annak a folyamatát, hogy minden tudatos cél nélkül sodródjék testetöltésbe, és nem kívánja látni azt az életáradást, amely áttör létének érzelmi és értelmi szféráján, és aztán hogy megint lássa ennek az életnek a visszahúzódását a maga tudatos akarata nélkül. A félúton áll, és irányítani akarja a maga ciklusait, az „ár-apályt", ahogyan ő

maga határozhatná meg. Tudatos elhatározásával vágyakozik a testetöltött lét sötét helyein barangolni és ugyanilyen tudatos elhatározással kíván visszahúzódni a maga központjába. Ezáltal válik jelöltté.

A jelölt élete úgy kezdődik, hogy korábbi ciklusokat megismétel. Hirtelen inger támad benne fizikai természete oldaláról, és ősi vágyak és sóvárgások sodorják el hevesen. Ezt egy olyan ciklus követheti, amelyben a fizikai test tudatosan árasztja ki magából az éltető energiát és élettelenné lesz, mert továbbra már nem ő a figyelem tárgya. Ez sok tekintetben felelős legértékesebb szolgálattevőink betegségeiért és vitalitás hiányáért. Ugyanez a folyamat befolyásolhatja az érzelmi testet is, és az elragadtatás és legmagasabb rendű törekvések időszakai váltakozhatnak a legmélyebb levertség és érdektelenség időszakaival. Az áradás tovább halad a mentáltestre is, és egy intenzív értelmi tevékenységi ciklust vált ki. Az állandó tanulás, sok gondolkodás, lelkes kutatás és egy állandó intellektuális sürgetés fogja jellemezni a jelölt gondolkodását. Ezt követheti egy olyan ciklus, amelyben minden tanulás ízetlen, és úgy tűnik, hogy az elme teljesen parlagon hever és közömbös. A gondolkodásra tett erőfeszítés és a gondolatfázisok hasznavehetetlensége megtámadják az agyat. A jelölt úgy határoz, hogy sokkal jobb ***lenni***, mint ***tenni***. „Életre kelhetnek ezek a száraz csontok?” kérdezi és nincsen benne vágy, hogy újraéledni lássa őket.

Az igazság minden valódi keresője tudatában van ennek a megbízhatatlan tapasztalatnak, és gyakran bűnnek tekinti vagy olyan körülménynek, ami ellen hevesen küzdeni kell. Ekkor jön el az ideje annak a felfogásnak, hogy „a kettő között félúton, sem nem szárazon, sem nem vízen, kell megtalálni a helyet, ahol meg lehet vetni a lábat”.

Ez a szimbolikus mód annak a kifejezésére, hogy két dolgot szükséges megérteni:

1. hogy az érzés állapotok teljesen lényegtelenek és nem jelzik a lélek állapotát. A jelöltnek a lélektudatba kell összpontosítania magát, vissza kell utasítania, hogy a változó körülmények befolyása alá kerüljön, amelyeknek látszólag alá van vetve, és egyszerűen „álljon a szellemi létezésben”, és aztán „elvégezve mindent, álljon.”

2. Hogy az egyensúly elérése csak akkor válik lehetővé, ha a változás lett szabállyá, és hogy a ciklikus ár-apály pontosan annyi ideig fog folytatódni, ameddig a lélek figyelme váltakozik a forma és az igazi spirituális ember egyik vagy másik szempontja között.

Az eszményi a tudatos irányításnak olyan állapotát elérni, hogy egy ember akarattal a lélektudatába összpontosulhasson, vagy pedig a formai aspektusába, – az össz-

pontosított figyelem minden egyes cselekvését egy felismert és különleges célkitűzés végett hajtsa végre, olyan végett, amely szükségessé tesz egy ilyen összpontosítást.

Később, amikor a nagy keresztény tanító szavai jelentőséget nyernek, akkor el fogja tudni mondani, hogy „testben-e vagy testen kívül" az már igazán mindegy. A nyújtott szolgálat ténye fogja meghatározni a pontot, ahol az én összpontosul, de ugyanaz az én lesz, amely vagy megszabadul időlegesen a formai tudattól vagy pedig elmerül a formában, hogy az isteni egész különböző szempontjai szerint tevékenykedhessen. A szellemi ember igyekszik előmozdítani a tervet és azonosítani önmagát természetében az isteni gondolkodással. Visszahúzódva a félútra, igyekszik megvalósítani isteni voltát, és miközben így tesz, mentális formájába összpontosul, amely vonatkozásba hozza őt az egyetemes Elmével. Úgy szenvedi el a korlátozásokat, hogy általuk megismerésre jusson és szolgáljon. Igyekszik eljutni az emberek szívéhez és „inspirációt" hozni számukra a szellemi lét szívének mélységéből. Ismét megerősíti isteni voltának tényét és aztán azzal, hogy időlegesen azonosítja magát testi érzékszervi felfogásával, az érzéseivel és az érzelmeivel, máris úgy találja, hogy egygyé vált az isteni megnyilvánulás érzéki berendezésével, ami elviszi Isten szeretetét minden formához a fizikai síkon.

És ismét keresi az alkalmat, hogy segítséget nyújthasson az isteni terv megvalósításához a fizikai síkon. Tudja, hogy minden forma a helyesen alkalmazott és irányí-

tott energia terméke. Istenfiúságának teljes tudatában és egy hathatós gondolati megvalósításával mindannak, amit ez a kifejezés hordoz, éltető testében összpontosítja erőit és az isteni energiák átvitelének fókuszpontjává válik, s ezáltal a Kozmosz építő energiáival egységben, maga is építővé. A megvilágított gondolat energiáját, valamint a megszentelt vágyét leviszi az étertestbe és így intelligens nekiszenteléssel dolgozik.

A „félúton" kifejezés tisztább meghatározását kéritek.

A ***próbaidős*** számára ez az érzelmi sík, a Kuruksetra, vagy az illúziók síkja, ahol a föld (fizikai természet) és víz (érzelmi természet) találkoznak.

A ***tanítvány*** számára ez a mentál sík, ahol a forma és a lélek kapcsolatot teremt és lehetővé válik a nagy átmenet. A haladó tanítvány és a beavatott számára a félút a kauzáltest, a Karána Sarira, a lélek szellemteste, amely közbeesőként áll a Szellem és az anyag, az Élet és a forma, a monád és a személyiség között.

Ezt meg kell beszélni és meg is kell érteni a központok fogalmai szerint is.

Mint minden tanuló tudja, a fejben két központ van. Az egyik központ a szemöldökök közé esik és a tárgyi megnyilvánulása a hypofizis test. A másik a fejtető területén helyezkedik el, és konkrét megnyilvánulása a tobozmirigy. A tiszta misztikus tudata a fejtetőben összpontosul, majdnem teljesen az étertestben. A fejlett világi ember a hypofizis régióban összpontosul Amikor okkult megvilágításban és ezoteri-

kus ismeretek által a személyiség és a lélek közötti viszony nyilvánvalóvá lesz, akkor adva van egy fejközpont a félúton a mágneses mezőben, amelyet úgy hívunk, hogy „fény a fejben", és a jelöltnek itt kell megvetnie a lábát. Ez az életfontosságú hely. Ez nem föld és nem fizikai valami, sem pedig víz vagy érzelmi dolog. Úgy lehet tekinteni, mint az éltető vagyis étertestet, amely a tudatos szolgálat, a befolyásolt irányítás és a különleges célokra irányuló erőhasznosítás területévé lesz.

Itt vetheti meg a lábát a mágus, és erő- vagy energiatestének segítségével hajthatja végre a mágikus alkotó munkát.

Egy pontot meglehetősen homályosan kezeltünk ebben a szabályban, de kivilágosodik, ha a szavakat gondosan tanulmányozzuk. A szabály végén elhangzik, hogy amikor „a víz, föld és levegő találkoznak", ott van a mágus munkájának a helye. Különös, hogy ezekben a mondatokban a hely gondolata nem szerepel, csak az időegyezés jön számításba.

A levegő a buddhikus hordozó szimbóluma, a szellemi szeretet síkjáé, és amikor a három fent említett dolog (a maga energia aspektusában) találkozik, az kezdeményezi az összpontosítást a lélektudatba, és az ember központosítását a szellemi testben. Erről a hatalmi pontról a formán kívülről, az egyesülés központi szférájából és a tudaton belül lévő körnek ebből az összpontosított pontjából vetíti ki a maga tudatát a szellemi ember a félút helyére az agyüregben, ahol a mágikus munkát a fizikai sík

viszonylatában el kell végezni. A tudat kivetítésének ez a képessége a lelki megvalósítás szintjéről az alkotó mágikus munkába az éteri alsíkokon fokozatosan lehetővé válik, amint a tanuló meditációs tevékenysége során kialakítja képességét, hogy figyelmét a testben lévő egyik vagy másik központra összpontosítsa. Ezt az étertesben lévő erőközpontok segítségével hajtja végre. Fokozatosan olyan hajlékonyságot és az önmaga által irányított tudat légiességét éri el, amely képessé teszi, hogy játsszon ezeken a központokon, mint ahogy egy zenész alkalmazza a zene hét hangját. Amikor aztán ezt elérte, elkezdheti gyakorolni magát szélesebb körű és kiterjedtebb összpontosításokban, és meg kell tanulnia a maga tudatát háttérbe vonni nemcsak az agyba, hanem a lélekbe is a maga síkján, és ennélfogva átirányítani energiáit a lélek által végrehajtandó mágikus műbe.

A ciklusok alapvető titka a figyelemnek ebben a visszavonásában és az azt követő újraösszpontosításában áll és ebben az összefüggésben emlékeznünk kell, hogy minden mágikus tevékenység mögött álló alaptörvény az, hogy „az energia követi a gondolatot”. Ha a jelölt ezt nem felejti el, akkor sokkal könnyebben éli át a terméketlenség időszakait, és tudatában lesz az alapvető célkitűzésnek.

Meg lehetne kérdezni, hogy mik a veszélyei ennek a félútnak?

A túlságosan heves fluktuáció a föld és a víz között, vagyis érzelmi reagálás az életre és az igazságra, vagy a fizikai sík életére. Egynémely jelölt túlságosan érzelmi

a maga reakcióiban. Mások túlságosan materiálisak. Ennek hatását a félúton lehet érezni és ez nagyfokú bizonytalanságot eredményez. Ennek a bizonytalanságnak közvetlen hatása van a plexus solaris, vagyis a napfonat központra, ami a korai atlantiszi időkben a „félút" volt, és még mindig a félút a törekvő személyiség átalakulásának folyamatában. Ez alakítja át és közvetíti a szakrális központ energiáit, valamint a gerincoszlop alapjánál lévő központét és az elszámolási hivatal mindazon energiák részére, amelyek a rekeszizom alatt lévő központokba irányulnak.

Ezek a veszélyek a tiszta szellemi energiának a személyiségbe való túl korai és irányítás nélküli átömléséhez tartoznak. Az éltető szellemi erő a koponyanyíláson át lép be és ömlik bele a fejközpontokba. Innen a legkisebb ellenállás irányát követi, amit a jelölt gondolati életének napi iránya határoz meg.

Egy másik és még jelentősebb veszély szó szerint az az eredmény, ami a föld és víz találkozásából származik. Ez úgy jelenik meg, mint az asztrálsík ismereteinek a beömlése az agyi tudatba (a föld aspektusba). Az egyik első dolog, amire a jelölt felfigyel, az az alsóbb rendű pszichizmusra való hajlam. Ez a plexus solaris központból származó reagálás. De ezt a félúti pontot úgy is fel lehet használni, mint „ugródeszkát" az asztrális jelenségek közé. Ez a „fulladás általi halál" jelenségét fogja létrehozni, mert a jelölt szellemi életét elnyelheti és az teljesen alámerülhet az alsóbb rendű természetfölötti tapasztalatok érdekességeibe. Sok értékes jelölt itt téveszti el

az utat – amit időlegesen csak lehet, de az idők olyan sürgetőek, hogy bizony tékozlás az, ha haszontalan kísérletezgetésre és a választott ösvény újrakeresésére kell fordítani az időt.

E szavak jelentőségének a kulcsa a következő okkult tény felismerésében található meg. A hely, ahol a víz és a föld találkozik, a napfonat központ. Ahol a víz, föld és levegő találkozik, az a fejben van. A föld a fizikai sík életének szimbóluma és a külsődleges formáké. A víz az érzelmi természet szimbóluma. A személyiség életének nagy központjából, a plexus solarisból uraljuk az életet rendszerint, és az irányítás itt bonyolódik. Ha az irányítás központja a rekeszizom alá kerül, mágiára nincs lehetőség. Az állati lélek irányít és a szellemi lélek szükségszerűen nyugalomban van. A levegő a magasabb rendű élet szimbóluma, amelyben a krisztusi alapelvek uralkodnak, amelyben át lehet élni a szabadságot és a lélek teljes kifejezésre jut. Ez a buddhi sík szimbóluma, mint ahogyan a víz az érzelmié. Amikor a személyiség élete menynyeivé válik, és a lélek élete lejön a földre, létrejön a találkozási pont és a transzcendentális mágia műve lehetővé válik.

Ez a találkozási pont a tűz helye, az elme síkja. A tűz az intellektus szimbóluma, és minden mágikus mű intelligens folyamat, a lélek erejében az elme használatával kerül megvalósításra. Hogy a fizikai síkon is érezhetővé lehessen tenni, egy agy szükséges, amely befogadókész a magasabb rendű impulzusok iránt és amelyre benyo-

mást tud gyakorolni a lélek, amely a „chittát” vagyis a mentális anyagot használja a szükséges gondolatformák megalkotása végett és így kifejezi az intelligens, szerető lélek elképzeléseit és célkitűzéseit. Ezeket az agy fogja fel, és ráfotografálja az agyüregben található „éltető levegőre”. Amikor az éltető levegőt a mágus érzékelni képes meditáció közben és a gondolatformák ki lesznek nyomtatva az asztrálfénynek erre a miniatűr visszatükröződésére, akkor kezdi éreztetni magát a valódi mágikus befolyás. Az agy okkult módon „meghallotta” az ész utasításait és útmutatásait, amikor a lélek parancsait közvetítette. Az éltető levegőt formaalkotó tevékenységbe sodorta, éppen úgy, mint magasabb rendű megfelelőjét a „gondolkodó alapelv változatát, az észt” (ahogy Patanzsáli nevezi), amely éppen úgy be lett dobva egy annak megfelelő formaalkotó tevékenységbe. Ezt belülről láthatja meg az ember, aki mágikus tevékenységet akar végezni, és nagymértékben múlik a sikere azon a képességén, hogy pontosan tudjon megjegyezni benyomásokat és hogy tisztán tudja látni a mágikus folyamatban a ***formákat***, amelyeket ő úgy kíván bemutatni, mint mágikus munkát a külső világban.

Azt lehet tehát mondani, hogy a formaalkotó folyamatban három szint van. Először a lelki vagy szellemi ember, aki a lélektudatban összpontosul és a „Legmagasabb titkos helyén” működik, megképzi magának az elvégzendő munkát. Ez nem egy sorrendben így zajló tevékenység, de a ***befejezett*** és kiteljesített mágikus munka egy

olyan folyamatban van előre látva, amely nem foglalja magában az idő elemeit vagy a tér koncepcióját egyáltalán. Másodszor, az elme reagál a lélekre (az felhívja a figyelmet a végrehajtandó munkára), és belesodródik a gondolatforma készítő tevékenységbe e benyomás hatására. Az észállomány fénye és megvilágítottsága szerinti lesz a válasz a benyomásra. Ha az ész hű visszatükrözője és felfogója a lelki benyomásnak, a hozzá tartozó gondolatforma hűséges mása lesz a prototípusnak. Ha nem igazi (ahogy az rendszerint lenni szokott a munka korai szakaszában) akkor a megalkotott gondolatforma torz és hamis lesz, kiegyensúlyozatlan és „elrajzolt".

A lelkiismeretes befogadást és a helyes felépítést meditációban lehet megtanulni, és innen van az, hogy minden igaz ezoterikus gyakorlóiskolában a hangsúly az összpontosított elmén van, a megképző képességen és a gondolatformák felépítésére való alkalmasságon, valamint a lelki szándékok helyes megragadásán. Innen származik az a szükségszerűség is, hogy a mágus a gyakorlati mágikus tevékenységet önmagán kezdje el mint a mágikus kísérletek alanyán. Kezd megnyílni benne a szellemi ember látása, minthogy ***ő lényegében már az***. Megvalósítja az erényeket és a reagálásokat, amelyek által ez a szellemi ember a fizikai sík életében megnyilvánul. Felépít önmagáról mint az ideális emberről, az igazi szolgálattevőről, a tökéletes mesterről egy gondolatformát. Fokozatosan úgy rendezi el erőit, hogy a hatalom, amellyel ezekké lesz a külső valóságban, elkezd alakot ölteni, hogy minden ember láthassa. Megalkot

egy mintát gondolatban, amely olyan hűségesen formázza a prototípust, amennyire csak lehet, és amely mintaként szolgál az alsóbb rendű ember számára és az ideálhoz való hasonlóságra kényszeríti. E technika tökéletesítése során rátalál egy átváltoztató, átalakító erőre, amely alsóbb rendű természetének energiáin dolgozik, amíg azokat maga alá nem rendeli, és az ember gyakorlati megnyilvánulásában is azzá válhat, mint ami ezoterikusan és lényegében. Amint erre sor került, érdeklődni kezd az olyan mágikus tevékenységek iránt, amelyben minden igaz léleknek részt kell vállalnia.

Ekkor nyilvánulhat meg a formaalkotó folyamat harmadik aspektusa. Az agy szinkronba kerül az elmével, az elme a lélekkel és a terv érzékelhetővé válik. Az éltető levegő a fejben alakíthatóvá lesz és reagál az építő mágikus tevékenység erejére. Ekkor már létezik egy gondolatforma, mint az előző két tevékenység eredménye, de ez az agytevékenység helyén létezik, és összpontosító központtá válik a lélek számára, olyan ponttá, amelyen keresztül energia áradhat a mágikus tevékenység végrehajtására.

Ez a mágikus tevékenység, amely a lélek irányítása alatt folyik (befolyásolva az elmét, amely viszont benyomást gyakorol az agyra) elvezet (mint ennek az egyeztetett hármas tevékenységnek a végeredménye) a fókusz központ megalkotásához, illetve a formáéhoz a mágus fején belül. Az energia, amely átáramlik ezen a

fókuszponton, három megosztó erő segítségével működik, és ezért mindhárom szerepel minden mágikus tevékenységben.

1. A jobb szem, amelyen keresztül a szellem éltető energiája ki tud fejeződni.
2. A torokközpont, amelyen át a Szó a második aspektus, vagyis a lélek tud kifejeződni.
3. A kezek, amelyeknek segítségével a harmadik aspektus alkotó energiája működik.

„A Fehér Mágus nyitott szemmel, fennhangon és adományozó kézzel" dolgozik.

A mágiában tapasztalt munkás számára e pontoknak technikai érdekessége van csupán, de a jelöltek számára, akiknek ezek a sorok vannak szánva, csak szimbolikus jelentésűek.

Legyen mindnyájunk imádsága, hogy a belső látás a miénk lehessen, hogy szemünk tisztán lássa az Úr dicsőségét és hogy hangunk csak áldást közvetítsen, valamint hogy a kezünk csakis segítőkészségünket szolgálja.

KILENCEDIK SZABÁLY

Most a sűrítés következik. A tűz és a vizek találkoznak, a forma tágul és növekedik. Helyezze a mágus a formát a megfelelő pályára.

A Tisztaság szükségessége
Alapvető formák

A TISZTASÁG SZÜKSÉGESSÉGE

Az ***Értekezés a Kozmikus Tűzről***-ben megadott kommentár a kilencedik szabályról említésre méltóan rövid:

„Ez a szabály nagyon röviden összefoglalható a következő rendelkezésben: legyen a vágy és az elme olyan tiszta és olyan egyenlően megosztott, és a megalkotott forma olyan igazságosan kiegyensúlyozott, hogy ne lehessen elcsábítható a destruktív vagyis ‘balkéz felőli’ útra.”

Ennek a rövidségnek az okát arra lehet visszavezetni, hogy szélsőségesen egyszerű a szabály az ismerettel rendelkező ember tudata számára és szélsőségesen összetett az alkalmi olvasó szempontjából. Jelentőségének csak a legegyszerűbb és leggyakorlatibb részéről beszélünk, de talán néhány dolgot a mélyebb értelméből is felfedhetünk.

Érdemes megjegyezni, hogy az ösvényen való haladás során azok a formák, amelyekkel az igazság kifejezhető, egyre egyszerűbbek és egyszerűbbek lesznek, míg a felfogott jelentésük egyre szélesebb és többet magában foglaló, és ezért van az, hogy ami benne foglaltatik (elemzéskor) egyre összetettebb. Végezetül a megoldás szimbólumokban jelentkezik és a kozmikus terv geometriai formák bemutatásán át ragadható meg a jelölt belső szeme számára.

A hangsúlyozni kívánt lényegi pont e szabályban a ***tisztaság,*** és végső elemzésében a tisztaság nagyrészt az indíték kérdése. Ha bármilyen cselekedet indítéka a három világban személyes vágyon alapszik, és az ész szokásos használatával megy végbe, akkor tisztátalanság jellemzi a cselekvést. Ha az impulzus a formában lakozó küszöb őrből sugárzik ki, akkor a küszöb őrének lesz alárendelve és az irányítja a kívánt célból. Akkor a jellemző a tisztaság lesz a csoport korlátain belül, hiszen abszolút tisztaság csak akkor létezik, ha sikerül elérni az irányítástól való teljes szabadságot. A lélek csoporttudatos és csoport-irányított, és (amíg csak úrrá nem leszünk a kauzáltest felett és annak irányítása alól fel nem szabadulunk) a tisztaság valódi je-

lentőségét nem fogjuk fel. Legyen itt elég annyit mondani, hogy szoros egyezés van a tisztátalanság és a mindenféle, fizikai, érzelmi és értelmi korlátozottság között.

Az abszolút tisztaság fölött azonban a jelöltnek itt még nem kell elmélkednie. A világ ezoterikus csoportjaiból ez idáig még senki nem érte el az ötödik beavatást, ahol ennek az értelme a leglángolóbb intenzitású megértéssel lép be a tudatba. Mert a többség számára a fizikai és érzelmi tisztaság célkitűzés és elsősorban éppen emiatt a megszabadulás is az érzelmi irányítástól és vágytól. Innen van az állandó, jóllehet rosszul megfogalmazott utasítás számos ezoterikus könyvben, hogy „öljétek meg a vágyat". Talán sokkal jogosabb utasítás lenne a közvetlen jelenre, hogy „adjatok új irányt a vágynak" vagy „irányítsátok másfelé a vágyat", mert a teljes vágyvilág állandó újrairányítása úgy, hogy az tulajdonképpen az észnek egy megszokott állapota legyen, a kulcs minden átváltozási folyamathoz és hatásos mágusi műhöz.

Az Ösvényen való haladás során a jelölt gondolatfolyamatai egyre hatékonyabbak lesznek és a gondolatformák – amelyeket határozott céllal a meditációs munka során hozott létre, egyre hatásosabbak lesznek az eredmények elérésében. Ezért magától értetődő lesz, hogy a mágusi tevékenység során (amelyet mindig a fizikai síkon kell végrehajtani) állandóan jelen lesz egy vonzás a „baloldali ösvény" felé, míg csak a lélektudat nem állandósul és az indíték tisztasága a gondolkodásban megszokottá nem válik.

Hadd emlékeztessem minden olvasómat, hogy a helyes szokások kialakítása és rögzítése a jelöltségtől a tanítványságig elsőrendű kívánalom. Akik a bolygó fejlődésének területén működnek, megbízható eszközöket keresnek, és ezt nem lehet elég hangsúlyozottan az eszetekbe vésni. Azokra az emberekre, akiknek érzelmi magatartásuk és érzéseik felett nincs elég uralmuk, vagy hiányzik a fizikai kontrolljuk, azokra nem lehet számítani egy vészhelyzetben Azoknak, akik segítőket keresnek. Azok az emberek, akiknek az elméje ködös és akik nyilvánvaló, hogy képtelenek elméjüket „állandóan a fényben" tartani, nem megfelelő munkásai a világ törekvések magasabb helyeinek. Ez a megjegyzés senkit nem kíván elriasztani az előrehaladástól, hiszen a hiányosságok felismerése elsőrendű lépés azok kiküszöbölése felé. Ezekben a csoportokban gyakorlás folyik és ezt jól észbe kell vésni, mert különben bekövetkezhet az elbátortalanodás, amikor az eszményt eléjük állítják. A világ szükséglete és lehetősége kéz a kézben halad mostanság. A Nagyok, Akik falként állnak az emberiség és a bolygó Karmája között, mondják, kemény nyomásnak vannak kitéve és biztosíthatlak benneteket róla, hogy ez csak egy nagyon pontatlan megállapítás a helyzetről.

Az emberek gondolkodása az atlantiszi időszak közepe óta állandóan a destruktív vagyis baloldali út felé vonzódik, mert az önzés lett az indíték és az önérdek az uralkodó tényező. Amikor 2000 évvel ezelőtt a Krisztus eljött, munkájának egy része az volt, hogy visszaszorítsa ezt a törekvést azzal, hogy emlékezetébe véste mindenkinek,

példával és tanítással, az önfeláldozást és önzetlenséget, és ennek a törekvésnek az egyik eredménye a mártír-szellemiség lett (átitatva, amint az gyakran lenni szokott, hisztériával és mennyei önérdekkel). A Hierarchia szempontjából ez az erőfeszítés sikerrel járt, mert a krisztusi szellemiség a mennyei dolgok felé irányítás szolgálatában áll. Innen adódik az indíték tisztasága és a szolgálatra való hajlam felkeltése, mely utóbbi alapeszme valami újat jelent az elmúlt örökkévalóságok szempontjából.

Ennek ellenére azonban az önző érdek tendenciája a leghatékonyabb tényező a világban, és ebből ered az a válságos helyzet, amely a Fény Hierarchiája és a balkéz felőli ösvényt ellenőrző hierarchia, vagyis a forma és vágy útját ellenőrző hierarchia között fennáll.

Azért ne bátortalanodjatok el, mert egyetlen tiszta szándékú testvér szellemi gondolkodása, ami mágikus munkát eredményez, nagyobb hatalommal bír, mint sok olyan testvéré, aki a személyiség vonzásait követi. Jóllehet minden igaz jelöltön, amikor felfogja a Terv nagyságát és áttekinti az ellene felsorakozó erőket, úrrá lehet erőfeszítéseinek látszólagos hiábavalósága, és az általa játszott szerep látszólagos kicsinysége, jusson eszébe, hogy van egy állandóan növekvő, hozzá hasonlókból álló csoport, és hogy ez tulajdonképpen csoport-erőfeszítés. A Törvény szerint a Nagyok tanítványaik által működnek minden országban és soha annyi törekvés nem volt, hogy megfeleljenek annak a feladatnak, hogy a „Célkitűzések Áttételezői” legyenek,

és soha korábban nem volt ilyen erős belső egység és szubjektív kapcsolat a különböző területek munkásai között a világ minden részében. A történelemben először áll egy összetartó csoport a Mesterek rendelkezésére. Eleddig egyes elszigetelt munkások vagy apró, különálló csoportok voltak csak és ez nagyban hátráltatta a munkát. Most ez megváltozott.

Azzal akarlak megbízni benneteket, hogy vegyétek ezt tudomásul és dolgozzatok ennek a csoportegységnek a megvalósításán, és fejlesszétek ki az erőt, hogy minden ilyen munkást fel tudjatok ismerni, bármely néven vagy szervezetben, és ha felismertétek őket, együtt tudjatok velük működni. Ezt nem könnyű megtenni. Előfeltételezi az alábbiakat:

1. Belső érzékenység a Terv iránt.
2. Képesség az alapelvek felismerésére, vezetésre és irányításra.
3. Alkalmasság a lényegtelen dolgokon való túllátásra és a lényegesek kiemelésére.
4. A személyes törekvések és érdekek háttérbe szorítása a csoporteszmények előmozdítása során és

5. Meditáció segítségével a belső kapcsolat állandó megőrzése valamint a személyiség reagálásain való túltekintés és felülemelkedés.

Ezek lényegi előfeltételek és minden csoport munkásai és tanulói fogadják nagy figyelemmel.

Nagyon értékes lenne ha minden tanuló minden nap öt órakor egy akarati cselekvés által kapcsolatba lépne a szolgálattevők, misztikusok és testvérek e rohamosan integrálódó csoportjával. Evégből okos lenne emlékezetbe vésni a következő rövid fohászt, amelyet csendben lehetne elmondani ebben az órában a fejbe összpontosított figyelemmel:

„Az egyetlen Élet Hatalma áradjon át az igazi szolgálattevők csoportján.

Az Egyetlen Lélek Szeretete jellemezze mindazok életét, akik azon vannak, hogy segítségére legyenek a Nagyoknak. Töltsem be a szerepemet az Egyetlen Műben az önmagamról való megfeledkezés, az ártalmatlanság és a helyes beszéd útján."

Ezután vigyük a gondolatot a világ szolgálattevői sebesen formálódó csoportjától előre a Nagyokhoz, akik a világ fejlődése mögött állnak.

Ezt néhány másodpercnyi idő alatt, és akárhol is vagyunk, meg lehet tenni és nemcsak segítséget fog nyújtani a fényerők mágikus munkájában, hanem segíteni fog az

egyén megszilárdításában, hogy növelje csoporttudatát és hogy megtanítsa neki a belső, szubjektív tevékenységek előmozdításának folyamatát, a külső, exoterikus tevékenykedés közepette és ellenére.

ALAPVETŐ FORMÁK

A kilencedik szabály egyszerűsége olyan, hogy az egész alkotó fejlődési folyamat néhány szóban összegezhető. A mentálsíkon egy idea formát ölt. A vágy síkján érző energia járja át e formát. A fejlődési folyamatban a forma „tágul és növekedik". A forma helyes irányításával és a szükséges irányba való állításával a gondolkodó célja teljesült.

A teljes élet rezgés és a rezgés eredménye forma, sűrű vagy finom, és az emelkedéssel egyre finomabbá válik. Amint ez a lüktető élet halad, rezgésszáma változik és ebben a rezgésszám változásban rejlik a formaszétbontás és formaépítés titka. A negyedik körnek ebben az időszakában a formáknak négy fajtája van:

1. ***A személyiség formája***, a fizikai, az asztrál- és a mentálanyag hordozója, ami eszközül szolgál a kapcsolattartásra a három világban. Minden egyes életben fel lesz építve és a rezgés magassága a jelenlegit megelőző életben alakul ki. Ez a forma az átlag emberhez megfelelőnek bizonyul és haláláig szolgálja őt. Az ember, aki az okkult ösvényre rálépett, a rendelkezésre bocsátott eszközzel indul, de az inkarnáció folyamán mindig újabb és jobb hordozót épít fel magának és mennél haladottabb, annál tudatosabban dolgozik. Innen származik az az ál-

landó felfordulás és gyakori betegség a kezdőknél az okkult életben. Érzékeli a törvényt, megérti, hogy fontos emelni a rezgésszámot, és bizony gyakran hibákkal kezd. Diétával és fegyelmezéssel kezdi újraépíteni fizikai testét, ahelyett, hogy a belsőből kifelé haladva tevékenykedne. Az ész gondos megfegyelmezésével, a gondolati anyag kezelésével és az érzelmi átváltozással megy végbe a munka fizikai síkon. A fenti kettőhöz adjuk hozzá az ennivalót és az életmódot illetően a fizikai síkon való tisztaságot és az ember hét éven belül három új testet épít fel az állandó atomok köré.

2. ***A környezet formája***. Ez tulajdonképpen a visszafejlődött csoportlélek fejlődéssel járó kimunkálása. Kapcsolatainkkal van összefüggésben, nem csupán a külső, hanem a belső síkokon is. A rezgések hasonlóságából áll elő az összetartozandóság. Éppen ezért aztán ha egy ember megemeli a rezgésszámát és a kezdetektől fogva újraépül, valamint következetesen megváltoztatja a rezgéseinek hangnemét, az disszonanciát eredményez a környezetével és a vele járó egyenetlenséget. Ezért aztán – törvényszerűen – a titkok felfedésére törekvő és a törvényekkel bánni tudó számára mindig bekövetkezik az egyedüllét és a szomorúság időszaka, amikor senki nem áll mellé és elszigeteltség a része. Ki-

sebb mértékben ez mindenkinél bekövetkezik és az arhat (avagy a negyedik fokozat beavatottja) számára e teljes elszigeteltség jellegzetes állapot. Ő félúton áll a három világbeli élet és az adeptusok világa között. Az ő rezgése nincs szinkronban, a beavatást megelőzően, egyik csoport rezgésével sem. A törvény szerint egyedül van. De ez csak időleges. Amikor a környezet kielégítő, akkor ok van az aggodalomra. Az stagnálásra mutat. A törvény alkalmazása elsődlegesen szakadást okoz.

3. ***A kiválasztott formája***. Igen, éppen azért gondoltam erre a szóra, mert ez egy elvont gondolatot fejez ki. Minden személynek minden fokon megvan a maga kiválasztottsága, az, amiért él, az amiért – tudatlanságban, ismeretben vagy bölcsességgel – annyit alkalmaz a törvényből, amennyinek a megragadására képes. Tisztán fizikai is lehet ez a kiválasztás, testközpontú, az arany iránti vágyban, konkrét birtoklásban megtestesülő. Az ember minden energiáját ennek a konkrét formának a kielégítésére fordítja és ezzel tanul. Tisztán asztrális is lehet a kiválasztott célja – a feleség, a gyermek vagy a család szeretete, faji büszkeség, a népszerűség kedvelése, vagy valamiféle szenvedély – ezeknek szenteli egész energiáját és a fizikai testét arra használja, hogy kielégítse az asztrális vágyát.

Odaszentelésének formája még magasabb rendű is lehet – a művészet, vagy a tudomány, vagy a filozófia szeretete, a vallásos, tudományos, vagy művészi életé – ezeknek szenteli fizikai, asztrális és mentális energiáit és a forma mindig a kiválasztás. A rezgés mindig felgyorsul a célig, rátalál a célra, meghaladja azt és felbomlik. Minden forma összezúzása és minden hangnemváltozás fájdalommal jár. Sok élet, évezredeken át, alacsonyabb rezgések között telik el. Ahogy a fejlődés előrehalad, egyre sebesebb a kialakulás és a hangnem életről életre változik, míg a korábbi szinteken egy-egy hangnem vagy tónus jó néhány élet teljességén át hangozhat. Ahogy az ember közeledik az Ösvényhez, a Próbaidős Ösvény egyre inkább tele van szórva szétzúzott formákkal és egyre rövidebbek a hangnemváltás ciklusai, gyakran egyetlen élet alatt számos alkalommal növeli a rezgésszámát. Tessék tehát megnézni, hogy amennyiben a kívánt sebességgel halad, minden jelölt élete állandó mozgás, állandó változás és megkülönböztetés, folyamatos építés és rombolás, tervezés és annak a szemlélése, ahogyan ezek a tervek semmivé válnak. Ez az élet szakadatlan szenvedés, gyakori ütközés a körülvevő körülményekkel, számos barátság megkötése és felbomlása, változás, szakadatlan és következetes gyötrelem. Eszményeket csak azért haladunk meg, hogy rájöjjünk hogy ezek állomások a magasabbakhoz vezető úton; látomásokat azért látunk, hogy azok helyét mások foglalják él; ál-

mokat álmodunk, hogy megvalósuljanak és szétfoszoljanak; barátságok születnek, hogy szeressünk és magunk mögött hagyjuk őket és hogy elkésve és lassabban az iparkodó jelölt lábnyomába lépjünk; és egész idő alatt a negyedik formát építjük.

4. ***A kauzáltest formája***. Ez a magasabb tudatosság hordozója, a bennünk lakó Isten temploma, amely szépségében olyan különlegesnek, és állhatatosságában olyan biztos természetűnek látszik, hogy amikor a végső szétbomlása bekövetkezik ennek a sok életből összeállt mesterműnek, valóban keserű lesz a pohár, kimondhatatlanul kifosztottnak látszik a tudat egysége. Csak a veleszületett Isteni Szellem tudatával, csak az Isten Igazságának tudatával, a forma és minden formák időleges természetének mélységét alapvetően megértve, a beavatási szertartások örvényében egyedül állva, magára hagyva mindazok által, akikhez fordulhatna (legyen az barát, Mester, tan vagy környezet) joggal kiálthat fel a beavatott: „vagyok, aki vagyok, és nincs más senki!" Ekkor joggal teheti, képletesen szólva, kezét Mennyei Atyjáéba, és nyújthatja ki a másikat, megáldva az emberek világát, mert csak azok a kezek, amelyekből mindent hagyott kicsúszni a három világon belül, csak azok szabadok, hogy a végső áldást hordozzák a

küzdő emberiség számára. Akkor felépít a maga számára egy formát, amilyet csak kíván, – egy olyan új formát, ami többé nincs alárendelve a megsemmisítésnek, hanem kielégíti szükség szerint, hogy félredobja vagy használja, mint az alkalom kívánja.

Ezekben a napokban szükséges lesz eltűnődni a formának ezen a problémáján, mert egy új sugárba lépéssel és egy új korszak kezdetén elérkezik a sok darabra hullás időszaka, amíg csak a formák nem akalmazkodnak az újabb rezgéshez. Ebben az alkalmazkodásban azok, akik rugalmasságot és alkalmazkodó készséget tanúsítottak, vagy akik ezt személyiség sugaruk miatt tették, kevesebb megszakítással fejlődnek, mint azok, akik megkövesedtek vagy merevek.

Különösen most kell a rugalmasságra és a formára való reagáló képességre törekedni, mert amikor Ő Akit mindnyájan imádunk, eljön, gondoljátok, hogy az Ő rezgése nem okoz törést azoknál, akik megkövesedtek? Így volt ez korábban és így lesz megint.

Gyakoroljátok a reagáló képességet a Nagyok iránt, célotok legyen az értelmi kitágulás és kitartóan tanuljatok. Gondolkozzatok, amikor csak lehet elvont vagy numerikus fogalmakban, és szeretve mindenkit, munkálkodjatok az asztráltest formálhatóságán. Mindannak szeretetén át, ami lélegzik, válik az ember képessé

egyetemesen rezegni és ebben az asztrális rugalmasságban reagáló képességre teszünk szert a Nagy Úr rezgésére.

A folyamatnak és a formáknak ez az összefoglalása egyaránt igaz Istenre és az Ő kozmikus alkotó munkájára nézve; igaz a lélekre, minthogy az a kifejezés végett építi fel eszközét, akár öntudatlanul a korábbi szakaszokban, vagy tudatosan később; igaz a tanítványra, amint a csoportmunkán keresztül tevékenysége megvalósítására keresi a kifejezési módot, valamint életének megszervezésére; és igaz a tökéletesedett emberre, amint tapasztalatai segítségével megtanulja összpontosítani erőit a mentálsíkon, és onnan teljesíti célkitűzését azoknak a gondolatformáknak a felidézésével és létrehozásával, amelyek kialakítják az emberi elméket és az Egyetemes Elmének azt az aspektusát testesítik meg magukban, amelyre szükség van közvetlenül a Terv azon részletének helyes létrehozásához, amelyeket kora és nemzedéke igényel.

A szabálynak mindezeket a különféle alkalmazásait meg lehet világítani és részletezni lehet. Mindenesetre problémánkat világosan észben kell tartani. Tudatos lelkek vagyunk vagy legalábbis a tudatossá válás felé haladunk. Meditációs munkával és a tanulmányokhoz való alkalmazkodással elkezdünk dolgozni a mentálsíkokon. Formákat alkotunk folyamatosan, ellátjuk őket energiával és kibocsátjuk őket, hogy teljesítsék feladatukat párhuzamosan felismert szubjektív célkitűzéseinkkel.

A hangsúlyt a ***felismert*** szóra kell fektetni a fenti bekezdésben. A látás tisztasága és a belső felismerés mélysége szerint lesz a megalkotott forma megfelelő és az élet ereje az, ami a jelöltet képessé teszi teljesíteni szándékolt feladatát.

A jelen időkig a jelöltek többsége a világban a kevés és gyenge gondolat, de gyors cselekvés eredményeit juttatta kifejezésre. A tanulók számára ezúttal a gyors és koncentrált gondolkodás legyen a cél, és a lassú cselekvés. Ez a lassú cselekvés mindazonáltal hatékony lesz eredményében: nem lesz elveszett mozdulat, nem lesz elkésett reakció és nem mutat majd semmi habozásra. Minthogy a gondolkodó figyelme a mentálsíkra összpontosul, megnyilvánuló gondolatának kifejtése biztos és egyértelmű lesz. Ha a gondolatot világosan megragadta, figyelmét szigorúan összpontosította és az életenergia szempontjait következetesen alkalmazta, az eredmény megjelenésében ellenállhatatlan és hatásos cselekvés lesz a fizikai síkon.

Ezt a gondolatot jól meg kell fogalmazni az agyban, ha a balkéz felőli ösvény veszélyeit el akarjuk kerülni. Hadd tegyek itt néhány megállapítást rövid felsorolás formájában, amelyek igazabb magyarázatát adják majd a szavaknak: „balkéz felőli ösvény”. Itt most elsősorban azokkal a gondolatformákkal foglalkozunk, amelyeket az ember hoz létre:

1. A balkéz felőli ösvény az anyagi aspektussal foglalkozik, és a formába öntött élet csak a szubsztanciában lévő atomok élettel telítését szolgálja. A szeretet aspektusának hatóereje – ahogyan azt a lélek gyakorolja – hiányzik.

2. A megalkotott forma mentális anyagokból áll, valamint asztrális anyagból és fizikai szubsztanciából. Hiányzik belőle a lélek közreműködése. Célja párhuzamos a forma fejlődésével, de nem párhuzamos a lélek kifejeződésével.

3. Ezért tehát a balkéz felőli ösvény a szubsztancia vagy anyag fejlődésének ösvénye. Nem ösvénye a lelki aspektus fejlődésének. Bár a „Szentlélek" útja, nem az Isten Fiának útja. Ezt az igazságot a fenti szavakkal fejezem ki, minthogy különösképpen a megkülönböztetést teszi világossá, és mégis megőrzi az alapanyag belső integritását és egységét az Egyetlen Életen belül.

4. Minden megalkotott forma minden fázisában vagy a balkéz felőli ösvény korlátai között van, vagy magába foglalja azt és mégis túlmegy rajta és a jobboldali utat követi. Ez a mondat elég gondolkodnivalót ad, és jelentését nehéz összefoglalni. Meg kell jegyezni, hogy minden forma, akár a jobb, akár a balkéz felőli utat követi, egy bizonyos pontig egyforma. Ugyanazokon a haladó szinteken megy át, és léte folyamán egy bizonyos időben azonos formában és egyezően jelenik meg. Csak amikor a céljuk megjelenik, válik a különbség köztük

nyilvánvalóvá, és ennélfogva a jelölt gyakorlása a helyes indítékokban előkészítő lépés az igazi okkult munkához. Fel lehetne tenni a kérdést: mit értünk okkult munkán?

Az igazi okkult munka tartalmazza:

1. a Tervvel való kapcsolatot,
2. a valódi vágyat, hogy együttműködjünk a Tervvel,
3. a gondolatforma felépítésének munkáját és e gondolatformák megalkotója figyelmének a mentálsíkhoz kötését. Ez olyan hatékony, hogy a megalkotott gondolatformáknak megvan a maga saját életciklusa és soha nem mulasztják el, hogy munkájukat nyilvánvalóvá tegyék és elvégezzék.
4. A gondolatforma irányítását a mentálsíkról és a figyelem hozzákötését ehhez a bizonyos vállalkozáshoz, tudván, hogy a helyes gondolkodás és a helyes irányítás megfelelő működéshez vezet és a balkéz felőli ösvény biztos elkerüléséhez.

Ez olyan lecke, amit a jelöltek kevéssé vesznek figyelembe. Gondolatformájuk és az ötlet megnyilvánulásának megjelenítésére irányuló érzelmi vágyuk foglalja el őket.

Sok időt töltenek el a fizikai sík tevékenységeivel és azzal, hogy a munka ortodox módszereit követik. Kifárasztják magukat azzal, hogy azonosítják magukat a megalkotott formával, ahelyett, hogy távol tartanák magukat tőle és kizárólag úgy működnének, mint irányítók. Tanuljatok meg az ész szintjén dolgozni. Építsétek fel ott formátokat, nem felejtve el, hogy ha alámerültök a formába, amelyért felelősek vagytok, az rátok telepszik és uralkodni fog rajtatok és akkor a forma lesz az uralkodó tényező, nem pedig létének célja. Ha a forma irányít, előállhat az a veszély, hogy rossz irányba fordul és utat talál a balkéz felőli ösvény felé, és ezzel az anyag hatalmát növeli, valamint visszatartó erejét az érzékeny lélek fölött.

Röviden hozzá kell tennem, hogy bármi, ami növelni szándékozik az anyag hatalmát és a formai állag energia hatásához hozzátesz, az a balkéz felőli ösvény felé mutat és egy fokozatos vonzást el a célkitűzéstől és a Tervtől, amelyet eltakar és elrejt.

Minden munka és minden megalkotott gondolatforma (akár egy szervezetben, egy vallásban, egy gondolkodási iskolában, egy könyvben vagy bármiféle életműben ölt is testet), amely szellemi eszményeket fejez ki és a hangsúlyt az életaspektusra helyezi, a fehér mágia kategóriájába tartozik. Ezek így az élet sodrának részét képezik, amit mi a jobb kéz felőli Ösvénynek nevezünk, mert kivezeti az emberiséget a formából az életre, az anyagtól el és be a tudatosságba.

A Nagyok egyikének asrámjában nemrégiben egy tanítvány megkérte a Mesterét, hogy ezt az igazságot fejezze ki úgy az ő számára, hogy jóllehet kevés szóból álljon, de fontossága állandó gondolkodásra tegye érdemessé. Mestere ezt a választ adta:

„Csupán az Emberek Fiai tudják a különbséget a jobb kéz felőli és bal kéz felőli utak mágiája között, és amikor megérkeznek, a két út eltűnik. Mikor az Emberek Fiai megismerik a különbséget, ami az anyag és a lényeg között van, akkor ennek a korszaknak a leckéjét megértették. Más leckék maradnak még, de ezt már túlhaladták. Az anyag és a lényeg együtt alakítják ki a sötétség útját. A lényeg és a célkitűzés elegyedése mutatja meg a fény útját.”

TIZEDIK SZABÁLY

Mihelyt a vizek megfürdették a megalkotott formát,
felszívódnak és felhasználódnak.
A forma megnövekszik erejében; így folytassa a mágus,
amíg a mű kielégítő nem lesz.
Ezután a külső építők hagyjanak fel tevékenységükkel és
következzék a belső munkások ciklusa.

Gondolatforma-építés
A központok, energiák és sugarak
Asztrális energia és félelem
Az energia helyes használata
A jelenkor és a jövő
A Hierarchia megalapozása
A Világot Szolgálók Új Csoportja
Asztrológia és az energiák

GONDOLATFORMA-ÉPÍTÉS

A Tizedik Szabályban a formáról két tényt kell megállapítanunk, amely igaz minden formára is, valamint három utasítást kell adnunk az alábbiak szerint:

A tények:

1. A forma magába szívja és felhasználja a vizeket, amelyekbe meg lett merítve.
2. Ennek eredményeképpen erőben megnövekszik.

A három utasítás:

1. Folytassa a mágus a forma építését, amíg csak az megfelelő hatóerővel nem rendelkezik.
2. Ezután a „külső építők” hagyjanak fel a munkával.
3. Kezdjenek hozzá a „belső építők” a maguk ciklusához.

Láthattuk, hogy a gondolatforma építésének folyamatában hogyan érkezett el az idő, amikor a formát megfelelő irányba kellett igazítani és a helyes ösvényre állítani, hogy alkotójának akaratát és célkitűzését véghez vigye. Ez a munka során meglehető-

sen korán következik be, és az irányba állítás folyamata után az építés művelete tovább folytatódik, hiszen a gondolatforma még nem kész az önálló életre. Tökéletes analógia van egy csecsemő és egy gondolatforma megszületés előtti időszaka között. Egy jó orvos soha nem téveszthet el, hogy a gyermek jól helyezkedik-e el a méhben, és azonos módon ahol rossz az irány a megnyilvánuló lét felé vezető ösvényen, gyakran halál és szenvedés a következmény. Mint jól tudjuk, az analógia következetes. A születést megelőzi a „víz elfolyása" (orvosi kifejezéssel élve), és mielőtt a gondolatforma létrehozná a kívánt eredményeket a fizikai síkon, hasonló dolog következik be: a vágyak vizei olyan hatóerejűvé válnak, hogy lecsapódást váltanak ki és a kívánt kifejezési forma megjelenését.

Vegyük a tényeket és az analógiákat úgy, ahogy vannak, és tanulmányozzuk őket a makrokozmosz és a mikrokozmosz álláspontjáról.

Megjegyeztük, hogy a forma magába szívja és felhasználja az anyagot, amelybe meg lesz merítve. A mi naprendszerünk egy a sok közül, és nem is a legnagyobb. Egy nagy egésznek egy töredékét képezi. Ez a legnagyobb egész hét részből áll (vagy hét naprendszerből), és maga is bele van merítve az űr vizeibe, vágyból született, és éppen azért a szükség gyermeke. A maga életét a környezetéből nyeri. Erőáramok áradnak a mi naprendszerünkbe minden oldalról, amelyek abból sugároznak ki, akit az ***Értekezés a Kozmikus Tűzről*** úgy hív hogy „az Egy, Akiről semmit nem lehet mon-

dani". Az áramok az Ő akaratát és kívánságát testesítik meg és az ő szeretetét, vagyis vonzó erejét fejezik ki, és úgy nyilvánul meg, mint az a nagy gondolatforma, amit mi naprendszerünknek nevezünk.

Zárójelek között meg kell jegyeznünk, hogy ez a Létező, akit úgy határozunk meg, hogy „az Egy, Akiről nem lehet semmit mondani", nem titokzatoskodásból vagy misztifikálásból az, hanem mert az Ő életéről és céljáról megfogalmazott minden elgondolás képtelenség mindaddig, amíg valaki be nem fejezte evolúciós időszakát naprendszerünkben. Figyeljünk, mondom, a naprendszerünkben, nem csak a mi planetáris létünkben. Spekulációk a Létezőről. aki a maga életében hét naprendszert hat át, merő időpocsékolás. A mi bolygónkon csak az olyan nagy valakik, mint Buddha, a Kumárák és a planetáris Logosz, kezdik érzékelni a nagyobb egész dinamikus hajtóerejét. És ők is még csak érzékelik, de mindezidáig teljességgel képtelenek annak irányát felfogni, mert az túl van értelmen, szereteten és akaraton. Ez olyan tényezőket hoz mozgásba, amikre nincsenek kifejezéseink, és olyan irányulásokra mutat, amelyek még távoli víziókban sem léteznek a mi bolygónkon.

Kialakítottunk egy meghatározást, amit éternek nevezünk. Okkult módon szólván ez „az űr vizei"-re vonatkozó modern kifejezés, ami a vágyak vizeit jelenti, amelybe alá vagyunk merítve. Ez állandó áradásban és mozgásban van, és maga az élet folyója, amely negyvenkilenc fajta energiából tevődik össze. Ez ömlik át a kozmikus lélek

lótuszán és (kisugározva belőle) fenntartó erőinek mértéke szerint táplálja a formát, – szolárisat, planetárisat vagy emberit – amelyért felelős. Ezzel az ***Értekezés a Kozmikus Tűzről*** foglalkozik.

Az ember erőkbe van bemerítve, amelyek olyanok az ő számára, mint naprendszerünk számára az űr vize. Felismeri magát, hogy amint a Nap és a hozzá tartozó bolygók, ő is az egész egy részét képezi, és mint ahogy a mi naprendszerünk csupán a hét naprendszer egyike, amelyek együttesen alkotják a testet, vagyis az élet megnyilvánuló kifejezését, ugyanígy az emberi világ, amelynek ő egy parányi része, a hét világ egyike. Ezek a bolygó Logoszának életében az összefüggések a hét naprendszerrel. Amikor Ő érzékelni kezdi a szoláris Logosz életét, amint az a hét bolygórendszerben kifejeződik, akkor mi is megérintjük a magunk speciális rendszere planetáris Logoszának tudatát, amint a hét szoláris Logosz egyesült életrezgéseiből érzékel valamit.

Még szorosabbra vonva ezt az analógiát, az emberi világ szintén egy analogikus tudatállapot a maga szubjektív erőlétén keresztül az emberi egységgel szemben, és a tudat szempontjából ez jelenti „az űr vizeit", amelyben az emberi lény gyarapodik és növekszik. A negyedik világban ugyancsak találkozunk ugyanennek a hét erőnek a kifejezéseivel és amint az ember ráébred és felismeri a hét sugarat vagy típust, és tudatosan kezd foglalkozni velük, ezzel megteszi az első lépést azok

transzcendentálása és irányítása felé a maga működési területén. Ez most következik be. Az emberiség gondolkodói között kezd terjedni a tudás a hét sugár típusai felől, míg ez a tudás az elmúlt eonok során csupán a kor beavatottjainak kiváltsága volt. Az asztrológiai ábrázolásban rejtve vannak azok az információk, amelyek a tanítványokat a megvalósuláshoz fogják vezetni, és amelyek összefüggésbe fogják őket hozni a hét planetáris rendszerrel. Az asztrológiában igazi fejlődés mindazonáltal nem várható, amíg csak igazán nem lépünk be az Új Korszakba és az új irányt fel nem vesszük.

Az emberiség formája készen van. A Hierarchia célja, hogy megfelelően elhelyezze az emberiséget az anyag méhében, ennek minden jelentőségteljes következményével együtt. Jegyezzük meg ezeket a szavakat. A szükség mostanában megdöbbentő és a lélek megszületőben van az emberiség egészében. Kozmikus értelemben szólva, ha most az emberi világ az erők megfelelő irányát felveszi, akkor a Földön egy olyan emberiség jelenik meg, amely célszerűséget és szépséget fejez ki és egy formát, amely teljes megjelenítése lesz a belső szellemi valóságnak és egybe fog vágni a lelki célkitűzéssel. Más lehetőségeket sajnálatos eshetőségként lehet érzékelni, de ezeket most nem vesszük fontolóra, mert az őrködő Testvérek reménye és hite az, hogy az emberek túljutnak minden nemkívánatos eshetőségen és elérik céljukat. Egy szót ide és egy utalást. A bolygó Hierarchiája szimbolikusan képviseli az emberiség fejköz-

pontját, erőik pedig agyi erőit. A fizikai síkon jelen vannak a jelöltek, a próbaidős tanítványok és a már elfogadott tanítványok nagy tábora, akik reagálni akarnak a „fejközpontra", némelyek tudatosan, mások öntudatlanul. A legkülönfélébb megnyilvánulási területről gyűjtötték őket össze, de így vagy úgy, mindnyájan kreatívak. Ők viszont szimbolikus értelemben az emberiség tobozmirigye. Ahogyan ez az egyes emberekben rendszerint szunnyadó és lappangó, úgy az emberiségben is ez a sejtcsoport a testi szervezet agyán belül lappangó, de megmozdul a fejközpont – az okkult Hierarchia – rezgéseitől. A sejtek egynémelyike már felébredt. Erősödjenek meg e törekvésükben és így keltsenek fel másokat. Az emberiség családjának pionírjai, tudósok, gondolkodók és művészek képviselik a hipofízis testet. Ők fejezik ki a konkrét elmét, de hiányzik belőlük az intuitív felfogás és idealizmus, amely a (szimbolikusan szólva) tobozmirigybe helyezné őket: mindazonáltal éles elméjűek, kifejezőek és érdeklődőek. A Hierarchia célkitűzése (ismét csak szimbolikusan szólva) olyan erőteljessé tenni a tobozmirigyet, és éppen ezért olyan vonzóvá, hogy a sejt életek hipofízis testeit élénkítse és így szoros együtt-működést hozzanak létre. Ez olyan erőteljes tevékenységhez vezet, hogy új sejtek előáramlását fogja létrehozni a tobozmirigy felé, és ugyanakkor egy olyan erős reakció fog fellépni, amely az egész testre hatással lesz. Ennek eredményeképpen sok felerősített élet fog áramlani felfelé,

hogy elfoglalja azok helyét, akik már megtalálták az utat a hierarchikus törekvések központja felé.

Az „űr vizei", amelyben ez az újraorientálás és a szándékoknak ez az ellenkezőjére fordítás folyamatban van, most a heves háborgás állapotában vannak. Az egymással ütköző vágyak örvénye, amelyben az emberek most leledzenek, olyan kaotikus és olyan erőteljes, hogy ezeket a vizeket teljes mélységükben felkavarta. A modern történelem és társadalmi rend tanulói soha nem tapasztalt körülményekkel találkoznak: ez a felbolydulás az emberiség testi szervezetében megfelel az egyes jelöltek életében zajló felbolydulásnak, ami mindig megelőzi a Tanítványság Ösvényére lépést. Ezért aztán nincs ok a depresszióra vagy az oda nem illő aggodalomra, csak az égő vágyra, hogy az átmenet megfelelő időben és rendben történjék, és ne legyen se túl hirtelen – és emiatt romboló minden helyes kapcsolatra és kötelékre nézve – sem túlságosan elnyújtott, elviselhetetlenül megfeszítve az emberiség keservesen elnyűtt szövetét. Minden világban, minden korban, minden új megnyilvánulásnak lassan és ezért biztonságosan kell bekövetkeznie. Minden új formának, ha végső soron súlyt kell hordoznia és elegendő nyomatékot kell összegyűjtenie, ami elhordozza egy életcikluson át, néma szubjektivitásban kell felépülnie, azért, hogy az építmény erős legyen és biztos, és hogy az alkotójával (akár emberi, akár isteni) való benső kapcsolata és igaz egybevágósága a mintával lényeget érintő és törhetetlen legyen. Ez igaz a világegye-

temre, a természet valamely világára és egy emberi gondolkodó által alkotott gondolatformára vonatkozóan is.

A szerkesztés technikája minden formaépítésnél alapvetően ugyanaz marad, és a szabályokat, valamint a megvalósítást az alábbi aforisztikus mondatokban lehet összegezni:

Tudja magáról az alkotó, hogy ő az építő, nem pedig az épület.

Tartózkodjon attól, hogy a nyersanyagot a fizikai síkon munkálja meg, és tanulmányozza a vázlatot, meg a tervet, tevékenykedjék úgy, mint az Isteni Elme megbízottja.

Kétféle energiát alkalmazzon és három törvény alapján működjék. Ezek: a Tervvel megegyező cél dinamikus energiája és a vágy magnetikus energiája, amely az építőket a törekvés középpontjába vonzza.

Ezt a három törvényt tartsa uralkodónak: az egyesítő korlátozás törvényét, a rezgésbeli összjátékét és az aktív lecsapódását. Az első az életre vonatkozik, a második az építésre, és a harmadik hozza létre a megnyilvánuló létezést.

Először a külső építőkkel törődjék, hívása a befolyási köre perifériájának szóljon.

Hozza mozgásba az élő szubsztancia vizeit. Elgondolásaival és impulzusaival állítsa az építőket célja és terve mellé.

Építsen helyes ítélettel és hozzáértéssel, őrizze meg mindig az „igazgatói széket", soha se szálljon le és lépjen szoros kapcsolatba saját gondolatformájával.

Vetítse ki időben és térben e formáját megképzéssel, meditációval és gyakorlott cselekvéssel, és így hozza létre azt, amit akaratával irányít, amire szeretetével vágyik és amit szükséglete szerint alkot meg.

Vonja vissza a külső forma építőit és a dinamikus erő belső építői tolják előre azt a megnyilvánulásba. Ezek a belső építők az alkotó szemével lesznek működésbe hozva, cselekvésre irányítva. Az alkotó szava vezette a külső építőket. A nagyobb Ige zengése az alkotó fülén keresztül rezeg át az űr vizein.

Jusson eszébe az alkotó munka rendje. Az űr vizei válaszolnak az igére. Az építők építenek. Az alkotás ciklusa befejeződik és a forma a maga megnyilvánulásában megfelelő. A bemutatás ciklusa sikerül és tartamát illetően a belső építők hatóerejétől függ, akik a szubjektív formát képviselik és átviszik rá a megelevenítő életet.

Ne felejtse el, hogy a forma megszűnik, ha a célját elérte, vagy ha az akarat erélytelensége a működés kudarcát idézi elő a bemutatás ciklusa során.

Jól teszik a tanítványok, ha tanulmányozzák az alkotó építést, a működést és az azt követő feloszlás ciklusait. Egyaránt állnak ezek egy naprendszerre, egy emberi lényre és az alkotó gondolkodó gondolatformáira. Minden szépség titka e ciklusok megfelelő lefolyásában rejlik. A fizikai síkon minden siker titka a törvény és a rend helyes

megértése. Ugyanis a jelölt törekvésének célja a formák pontos felépítése a mentális anyagban, nem felejtve, hogy „az ember az, ahogyan gondolkodik”; hogy számára a mentális anyag irányítása és felhasználása a tiszta gondolkodásban lényeges a fejlődés szempontjából.

Ez meg fog mutatkozni a külső élet megszervezésében, az alkotó tevékenységek valamely formájában – egy megírt könyvben, egy megfestett képben, egy megfelelő ritmusra működő otthonban, egy tisztán és becsületesen vezetett üzletben, egy egyenesbe került életben és a pontosan végrehajtott külső törvényben, míg a belső utánaigazítások a szív csendjében zajlanak le.

A tanítvány számára a munka egyre kiterjedtebb. Neki tudnia kell a csoporttervet és célkitűzéseket is, nem egyszerűen csak a saját egyéni szellemi problémáját. Közvetlen ciklusának és életszakaszának célját összhangba kell hoznia vele. Személyes dharmáját és elgondolásait alá kell rendelnie a nagy ciklus követelményeinek és szolgálatának. Részéről azt a tudást, erőt és a személyes én és a lélek közötti együttműködést kell elérni, amelynek eredménye szervezett formák és csoportok felépítésének képessége valamint ezek szilárd együtt tartása lesz a fizikai síkon. Ezt nem a saját jellemerejével és felkészültségével teszi, hanem mert ez a jellem és felkészültség képessé teszi őt a nagyobb életenergiák átadójaként működni és úgy szolgálni, mint hatékony együttműködő azzal a tervel, amelynek ő csupán töredékét tekintheti át.

Mindazonáltal hűségesen dolgozik a nagy terv általa átlátott részének felépítésén és elkövetkezik a nap, amikor az építkezés befejeződik és megláthatja az egészet, amit ő épített a tervezethez hűen és egyetértésben a tervrajzzal, amit az építők (az Idősebb Testvérek) hordoztak elméjükben, akik – a maguk részéről – érintkezésben vannak az egyetlen Létező Elméjével.

Ezeknek az igazságoknak a gyakorlati alkalmazása mindenekelőtt való. Nincs olyan lehatárolt élet és olyan körülmények közé helyezett ember, aki ne tudná értelmesen elkezdeni a munkát és ne tudna gondolatformákat építeni törvények alapján és értelmesen. Nincs nap egyetlen ember életében sem, különösen, ha az jelölt vagy tanítvány, amikor ne működne a mentális anyagban, ne tudná ellenőrizni a gondolatainak alkalmazását, ne figyelhetné mentális folyamatainak hatását azokra, akikkel kapcsolatot teremt és ne kezelhetné úgy „chittá”-ját vagyis gondolatállományát (ahogy Patanzsáli nevezi), hogy napról napra ne válna hasznosabbá.

A KÖZPONTOK, ENERGIÁK ÉS SUGARAK

Két vonatkozás van, amelyben a Tizedik Szabály tanulmányozható és amelyek által értékes gyakorlati eredmények érhetők el. Tanulmányozhatjuk annak a munkának az álláspontjáról, amelyet a lélek végez, eszköze, az emberi lény szempontjából, és tanulmányozhatjuk annak a formaépítő tevékenységnek a szervezése szempontjából, amelyet a tanítvány végez a Hierarchia szolgálatával összefüggésben.

Az emberi lény külső formájának a hátterében a lélek van, amely felelős megalkotásáért, fenntartásáért és használatáért. Minden olyan tevékenységnek amely előre lendíti az emberi fejlődést, valamint más fejlődési folyamatokat, a hátterében a Hierarchia áll. Mindkettő energiaközpontokat képvisel; mindkettő a törvény alapján alkotóan működik; mindkettő a szubjektív tevékenység felől az objektív megnyilvánulás felé halad és mindkettő reagál (a fokozatos életek nagy egymásutánjában) a magasabb energia központokból érkező éltetésre és serkentésre. Néhány tényező, (és ezt a tanítványnak fel kell ismerni, amint bizonyos életsorozatai kibontakoznak) két fő csoportba tartozik. Ezek közül mindegyik hét energia- vagy befolyás-típus alá rendezi az ember formai aspektusát.

Először is van az erők csoportja, amely tisztán csak a formai oldallal foglalkozik, ami a külső Építők munkája, és amely erők az uralkodó tényezők fel egészen a Pró-

baidősség Ösvényének szintjéig. Ezek azok az erők, melyek magából az anyagból fakadnak, a testi természetből adódnak és a következőképpen lehet felsorolni őket:

1. **Fizikai erők**. Ezek adják az életet a sejteknek, amelyekből a test áll. Ez a sejtélet reagál a környezet sejtéletére. Soha nem szabad elfelejteni, hogy az okkultista mindig látja az összefüggéseket a benne lévő tényezők és az azoknak megfelelő környezeti tényezők között. A formák világában élünk. Ezek a formák életekből tevődnek össze, és ezeknek az életeknek megvan a maguk kisugárzó és hozzáadó befolyása. Ami ezeket illeti, három fő csoportra oszthatók:

   a) Azok a sugárzások, amelyek a sejtekből magukból erednek, és azok minőségétől függnek, jó vagy rossz hatást váltanak ki, befolyásukkal durvává vagy finommá tesznek, és emelik vagy gyengítik az egyesített sejttest fizikai rezgését. Így tehát, mint jól tudjuk, egy durva, állati természetű ember fizikai hatása különbözni fog a kifinomult és megszépítést eredményező kapcsolattól egy idősebb lélekkel, aki kulturált és tiszta testben lakik, fegyelmezett és megtisztult.

   b) Azok a tisztára fizikai természetű sugárzások, amelyek a kémiai affinitást eredményezik az egyik és a másik állati test között, amelyek a nemek

egymásra találását eredményezik. Ez az állati magnetizmus egy aspektusa, és a sejtek válasza más sejtek hívására, a vonzás és taszítás törvénye alapján. Ebben az emberek is osztoznak az állatokkal, és ösztönösek, függetlenek minden értelmi reakciótól.

c) Azok az erők, vagyis kisugárzások, amelyek a sejtek válaszát képezik egybehangzó ritmusokra, éppen ezért függnek attól, hogy magában a sejtben is van-e abból, amire reagál. Ezek a sugárzások egyelőre kevéssé ismertek, de egyre inkább előtérbe kerülnek az emberiség haladásával. Ez a fajta erő az a titokzatos valami, ami képessé teszi a fizikai testet, hogy a fizikai környezetéről megállapítsa, hogy az hasonló és egybehangzó vele. Ez az a meghatározhatatlan reakció, amelynek eredményeként két emberi lény (távol mindenféle szexuális vonzalomtól, mert hiszen azonos neműek is tapasztalják egymással szemben) egybehangzó fizikai hatást gyakorol egymásra. Ez, a külső síkon minden csoport-viszonylat ezoterikus alapja és ennek a kisugárzásnak a felismerése az, ami lehetővé teszi a fajok elszigetelődését és elkülönülését, amely a nagy fejlődési terv alapján zajlik.

E hármat úgy lehetne leírni, mint a teljesen a fizikai síkon működő sejterők ***minőségét***, ami az egyes fizikai test-típusok létrehozója, a két fizikai test közötti

mágneses vonzást és a ***faji típusokat***. Ez a három tényező irányítja a ***Manut***, amikor egy új fajt épít fel, és befolyásolja a külső Építőket az Ő saját elgondolásaival. Ugyancsak ezek az erők irányítják egy Bölcsesség Mesterét, amint az tetszés szerint építi fel a maga fizikai testét, hogy bármely időben vagy helyen folytathassa a munkáját. Ezeket a kisugárzásokat mértékkel meg kell ismernie valamennyire mindazoknak, akik szervezeteket és csoportokat alakítanak aktív segítésre a világban. Kérdezze meg magától a tanítvány, hogy milyennek kell lenni az őket összeállító személyek testi sejtjei rezgésminőségének. Milyennek kell lenni vonzóereje minőségének és magnetikus hatása minőségének, amellyel rendelkeznie kell a világban? Mivel rendelkezik a csoport a testület egységeinek közvetítésével, ami összefüggésbe hozza azt más csoportokkal és így harmonikussá teszi velük való kapcsolataiban? Ezeknek a kérdéseknek gondos figyelmet kell biztosítani és végig kell őket gondolnia minden csoportépítőnek.

2. **Éltető erők**. A materialista ezeket gyakran megfoghatatlannak tekinti, azaz egyáltalában nem materiálisnak. De az okkultista az éteri közeget úgy tekinti, mint az anyag egy aspektusát, és megközelítően annyira megfoghatónak mint az objektív külső formát. Számára az űr étere, amely meghatározás szükségszerűen

magában foglalja minden test éteri formáját, az asztrális vagy érzelmi érző test és a mentáltest, amely gondolat-anyagból áll, mindegyike materiális, és tulajdonképpen az élet formai oldalának szubsztanciája. A pontos megértés alapjaként meg kell jegyezni, hogy a sejtélet, amelyre az imént utaltunk, a véráram segítségével koordinált, befolyásolt és éltetett, ezáltal a szövevényes rendszer által, amely átjárja a test minden részét, felelős annak jóllétéért, és bizonyítja a tényt – igaz olyan módon, ami ma még nem igazán elfogadott – hogy „a vér az élet". A vér az energia egy aspektusa, mint amilyen az életnedv a növényvilágban.

A szimpatikus idegrendszer, ez a csodálatos érzékelő berendezés, közeli összefüggésben van az érzelmi, vagyis asztráltesttel. A kapcsolat a plexus solarison keresztül jön létre, mint ahogyan a vitalitás, amely a véráram minőségét uralja, kapcsolatát a szíven keresztül hozza létre. A szívben van a fizikai síkon való létezés központja. Az agy-gerincvelői rendszer szoros összefüggésben működik a chittával, vagyis a gondolatállománnyal. Ezért tehát az alábbiakat kell megvizsgálnunk:

1. Sejtélet	Véráram	Szívközpont	Csecsemőmirigy
2. Érzékelő élet	Szimpatikus idegrendszer	Plexus solaris	Hasnyálmirigy
3. Értelmi élet	Agy-gerincvelői idegr.	Adzsna-központ	Hipofízis mirigy

4. Éltető élet	Hét központ		Lép

Ez, mint látható, szabályozza a négyesség megnyilvánulásait, de embervoltunknak vannak más aspektusai is, amelyek az objektív formán keresztül nyilvánulnak meg, és amelyek az egész embert teszik teljessé és ez képez sokrétű objektív létezéséből hetet.

5. Öntudat	Agy felső része	Fejközpont	Tobozmirigy
6. Önkifejezés	Agy alsó része	Torokközpont	Pajzsmirigy
7. Önmegörökítés	Nemi szervek	Szakrális központ	Fajfenntartási szervek
8. Önérvényesítés	A teljes ember	A gerinc kiinduló pontjánál levő központ	Mellékvesék

Észre fogjátok venni, hogy itt nyolc tényezőt soroltunk fel és ez az a pont, ahol a sokféle iskola eltér egymástól. Az éltető élet cím összefoglaló, de nem szabad elfelejteni, hogy teljesen az ember fizikai éltetéséről van szó, a központok legalacsonyabb aspektusáig. Az anyagi univerzumnak ez az éltető élete az emberi szervezetbe a lépen keresztül lép be.

A központoknak három fő funkciója van:

Először, hogy éltessék a fizikai testet.

Másodszor, hogy létrehozzák az öntudat fejlődését az emberben.

Harmadszor, hogy szellemi energiát adjanak át, és az egész embert egy szellemi lény állapotába ragadják.

Az éltetés aspektusában az ember osztozik az állatokkal és minden megalkotott formával, és ennek az aspektusnak a különleges eredménye, hogy szabadon képes mozogni egy háromdimenziós világban. Az öntudat aspektus az emberiség családjának kiváltsága. Amikor az ember már előrehaladt, amikor idegrendszerének minden része, a belső elválasztású mirigyrendszere és központjai összedolgoznak és harmonikus ritmusban működnek, akkor érzékelteti jelenlétét a legmagasabb aspektus (a szellemi). A szellemi energia is, és nem csupán csak a tudati vagy érzékelő energia folyik át az Emberen, az isteni Élet eszközén, az erők őrizőjén, hogy megtartsa, majd felhasználja azokat más, a természet alacsonyabb világaiban.

A fenti felsorolást éppen ezért az alábbi rendszerbe lehet rendezni. A táblázat olyannak adja meg az embert, amilyen szándékozik lenni, nem pedig amilyen most, fejlődési folyamatának e szakaszában.

l.	Önérvényesítés (teljes fejlődés)	A koordinált négyes	A gerinc kiinduló pontjánál levő közp.	Mellékvesék
2.	Önkifejezés (alkotó munka)	Agy alsó része	Torokközpont	Pajzsmirigy
3.	Öntudatos élet (személyiség)	Agy felső része	Fejközpont	Tobozmirigy
4.	Önmegörökítés	Nemi szervek	Szakrális központ	Nemi mirigyek
5.	Értelmi élet	Agy-gerincvelői rendszer	Adzsna központ	Hipofízis mirigy
6.	Érzékelő élet	Szimpatikus idegrendszer	Plexus solaris (napfonat)	Hasnyálmirigy
7.	Sejtélet	Véráram	Szívközpont	Szív

A nyolcadik pont az éltető élet, amely a hét központon és egy egész kisebb csakra-rendszeren, valamint a nádikon (amelyek az idegek hátterét képezik és azok létének okai, mint ahogyan a központok a mirigyekének) keresztül működik, számos erő és

energia közvetítője – ezek némelyike tisztán fizikai, mások összefüggésben vannak az Anima Mundival, a Világlélekkel, ismét mások még ismeretlenek, mert jelenlétüket csak később fogjuk érezni a fejlődési program során. Akkor majd az istenit fogják kifejezni, az Atya, vagyis a legmagasabb aspektus energiáját.

Meg kell jegyezni, hogy a fenti táblázat a második sugár kibontakozásáról ad képet, valamint azt is, hogy a személy, akire utal, az önmegvalósító szellemi ember. Isten éltető életének legalacsonyabb aspektusa a fajok megörökítése, és ez a testetöltött Élet életteliségének az eredménye; a következő lépés egyszerűen azt az állapotot fejezi ki, amikor az „én”-tudat az uralkodó és kiteljesülését a teljes személyiségben éri el. Ezután következik a bennünk lakó és a személyiség által elrejtett én kifejezése, egy nem fizikai jellegű alkotó tevékenység révén. Végezetül sort kerítünk az isteni természet megvalósítására, vagyis teljesen nyilvánvalóvá tételére. Ez, különös módon, csak akkor következik be, amikor az alsóbb gerincvelői központ felébred, amikor az anyagi természetű energia egy akarati cselekvés segítségével felvitetik a Mennybe és amikor ennélfogva a teljes – anyagi, érzékelő vagy pszichikus – természetünk, valamint a létezési aspektus egyesült és megvalósult. Meditáljatok e szavak fölött, mert ezek maguk után vonják a beteljesülést, már ami az emberiséget illeti.

Az okkult aforizmának: ***„Akarni, tudni, merni és hallgatni”*** különleges jelentősége van, amit eddig nem fedtek fel, és amire csak most van lehetőségem utalni. Azok, akik rendelkeznek közületek a belső tudással, nyomban meg fognak érteni.

Akarni. Ez a szó a végső eredményre utal, amikor a lélek és az alsóbbrendű ember összesített akarati cselekvésével létrejön az egyesülés és megvalósulás. Ebben a gerinc kiinduló pontjánál lévő központ szerepel.

Tudni. Ez a szó az adzsna központtal, a szemöldökök közötti központtal kapcsolatos. Egy utalás rejlik abban a mondatban, hogy ‘Ismerje meg az Anya az Atyát’. Ez a Mennyben kötött házasságra vonatkozik.

Merni. Ez a szó a kulcs a személyiség alárendeléséhez és szoros kapcsolatban van a napfonattal, a vágy és az asztrális erőnk nagy rendező-pályaudvarával, és ugyanakkor az átváltoztatási tevékenység fő központja is.

Hallgatni. Ez a szó az alsóbb rendű alkotó energiáknak magasabb rendű alkotó életté alakítására vonatkozik. A szakrális központnak újra hallgatásba kell burkolóznia.

Akkor majd megmutatkozik, hogy a tanítvány számára az alábbi központoknak van kiemelkedő jelentősége:

1. Az adzsna központ, amelyen keresztül a megtisztult személyiség kifejezi önmagát.
2. A gerinc kiinduló pontjánál lévő központ, amelyen át teljes és végső irányítást és összműködtetést lehet elérni a tűz tisztító hatásának felkeltésével.
3. A szakrális központ, amelyen belül a mi saját naprendszerünk alapvető ereje, a formák közötti vonzóerő alakul át, és a lélek vonzó ereje foglalja el az alkotó materiális fajfenntartó tevékenység helyét.
4. A napfonat központ, amely, minthogy a test közepén helyezkedik el, és az asztráltest, meg az alsóbbrendű pszichizmus szerve, összegyűjt minden alsóbbrendű erőt és átirányítja őket a lélek ösztönző hatásával egy magasabb állapotba.

Én elfogadom, hogy az itt közölt tanítás mély is és homályos is, de a keveseknek szüksége van rá, és az ő számuk az idővel növekedni fog.

A tárgy összetettségét az is fokozza, hogy minden sugár a maga tanításában különböző megközelítéseket és módszereket alkalmaz azoknak a lelkeknek a számára, akik reagálnak az illető sugár sajátos hatásaira.

Itt nyújtom a hét kulcsot minden egyes sugár módszeréhez. Ezeket a fenti táblázatok viszonylatában lehet tanulmányozni, valamint az imént átgondolt négy szóval kapcsolatosan. Nem szabad elfelejteni, hogy az 'akarni' a Szellem előjoga, a 'tudni' a lélek funkciója, a 'merni' a személyiség kötelessége és a 'hallgatni' az anyagi aspektus, az állati természet végső dharmája vagy irányulása, összejátszásban a lélekkel.

Első Sugár. – „Gyűljenek össze az Erők. Emelkedjenek fel a Magasságba, és ebből a büszke emelkedettségből nézzen le a lélek a lerombolt világra. Aztán adjon hangot a szavaknak: 'Én akkor is kitartok!' "

Második Sugár. – „Az egész élet húzódjon vissza a központba, és így lépjen be az Isteni Szeretet Szívébe. Aztán az érző Életnek ebből a pontjából ismerje fel a lélek az Isten tudatát. Adjon hangot a szavaknak, zendüljenek azok át a csenden: 'Senki nincs, csak Én!' "

Harmadik Sugár. – „Az Úr serege hallgasson a szóra, hagyja abba tevékenységét. Torkolljon a tudás bölcsességbe. A rezgő pont nyugalmi ponttá váljék és minden vonal találkozzék az Egyben. Ismerje fel a lélek az Egyet a Sokban. És hangozzék fel a szó tökéletes megértéssel: 'Én vagyok a Munkás és a Munka, az Egy, aki Van.' "

Negyedik Sugár. – „Múljék el a külső dicsőség, és a belső Fény szépsége tegye láthatóvá az Egyet. A disszonancia adjon helyet a harmóniának és a rejtett Fény központjából szólaljon meg a lélek, gördüljön elő a szó: 'Szépség és dicsőség ne fátyolozzanak el Engem. Megnyilvánultan állok. Én vagyok.' "

Ötödik Sugár. – „A villamos energia három formája jusson fel a Hatalom Helyére. A fej és a szív és az összes alsóbb aspektusok erői keveredjenek. Aztán a lélek tekintsen ki az isteni fény belső világára. Hangozzék a győzelmes szó: 'Uralkodom az energián, mert Én Magam vagyok az energia. Az Uralkodó és az uralt Ugyanegy.' "

Hatodik Sugár. – „Haljon el minden vágy, legyen vége a törekvéseknek. Elmúlt a keresés ideje. Vegye tudomásul a lélek, hogy elérte célját és az örök Élet és kozmikus Béke kapujából hangozzék fel a szó: 'Én vagyok a kereső és a keresett. Nyugszom!' "

Hetedik Sugár. – „Az építők hagyjanak fel a munkával. A Templom elkészült. Lépjen be a lélek a maga örökségébe és a Szent Helyről parancsolja meg minden munka befejezését. Az ezt követő csendben énekelje a Szót: 'Az alkotó munka befejeződött. Én, az Alkotó, Vagyok. Nem marad senki más, csak Én.' "

Az éltető erők, amelyek egyszerűen az űr állandóan mozgó éterének külső burkolatán való áthaladást képezik, sokfélék. Az asztrológiai elméletek mögött húzódó elgondolások egyike, hogy az étertest bármely formája a naprendszer étertestének részét képezi és éppen ezért közvetítője a szoláris energiáknak, a planetáris erőknek, valamint a naprendszeren kívüli, vagyis kozmikus behatásoknak, ezoterikusan szólva 'lélegzeteknek'. A kozmikus sugaraknak ezek az erői és energiái állandóan cirkulálnak és meghatározott ösvényeket követnek az űr minden részének éterén át, és ennélfogva állandóan keresztülhatolnak minden külső forma étertestén. Ez alapvető igazság és alaposan oda kell figyelni, mert számos különféle velejárója van, de mindegyiket vissza lehet vezetni az egység gondolatára és minden megnyilvánulásának az Egy-voltára, amit csak a szubjektív oldalról lehet megismerni és megvalósítani.

A másik alapvető gondolat, hogy minden forma éteri hordozójának a reagálása és az a képessége, hogy magáévá tegyen, hasznosítson és továbbítson, a központok, a csakrák – ahogyan keleten hívják őket – állapotától függ. Ezek nem csak a jól ismert hét nagyobb központot foglalják magukban, hanem számos kisebb erő örvényt, ame-

lyek még nem ismertek és megnevezve sincsenek Nyugaton. Függ ugyanakkor az éteri hordozó minőségétől is, annak élettelíségétől, valamint attól az egymásba fonódó hálózattól, amelyben a központoknak megvan a maguk helye és amelyet a maga teljességében 'a szövedék'-nek vagy az 'arany kehely'-nek neveznek. Ha az tisztán van tartva az akadályoktól és a lerakódásoktól, ha csatornáiban nincsenek cölöpgátak, akkor a cirkuláló sugarak, energiák és erők könnyen találhatnak közvetítőre és akadálytalanul tudnak cirkulálni keresztül-kasul az egész testen. Akkor használni tudják azokat a központokat, amelyek reagálnak az ő rezgéseikre, és tovább tudnak haladni más, vagy ugyanannak a természeti világnak a formái felé. Ebben áll minden tudományos és okkult gyógyítás titka. A gyógyítók az étertesttel kísérletezgetnek és egyelőre igen kevés tudással rendelkeznek. Keveset vagy semmit sem tudnak a saját maguk testében lévő központokról, amelyeken a mágneses vagy egyéb áramoknak át kell folyniuk. Nincsenek tisztában azok éteri központjainak állapotával, akik gyógyulást keresnek, sem azoknak az erőknek a természetével, amelyeket alkalmazni kívánnak. Csak annyit tehetnek meg, hogy megfegyelmezik életüket és így ellenőrzésük alatt tartják étvágyukat, hogy tiszta testet építhessenek fel, és így tiszta csatornával szolgálhassanak belőlük és rajtuk át mások felé áramló erők számára.

A harmadik gondolat, amelyet meg kell jegyezni, hogy a formák, egyelőre, elsősorban azokra az erőkre reagálnak, amelyek a bolygó más formáiból érik őket, a hét

alapvető típusú energiára, amely a hét bolygóból sugárzik, valamint az életadó szoláris sugárra. Mind a négy világ minden formája reagál erre a sokféle erőre, erre a hét energiára és az egy sugárra. Az emberiség családja más energiákra és szoláris sugarakra is reagál, – jóllehet mindegyiket átszínezi az az erő, amely a szoláris vonzási korlát-körön belül keletkezett.

Az okkultista és a jelölt feladata az, hogy elérkezzék ezen erők megértéséhez, s így megismerje természetüket és hasznukat, hatalmukat és rezgéstartományukat. Meg kell tanulni felismerni forrásukat és képesnek lenni különbséget tenni erők, energiák és sugarak között. A kezdő tisztán megkülönböztetheti az erőket és energiákat elfogadván a tényt, hogy a személyiségek a formai aspektusukból kisugárzó erőkön át hatnak ránk, de ugyanezek a személyiségek megtisztítva és összehangolva a lélek energiáinak közvetítő állomásai lehetnek.

Szélesebb értelemben szólva, az emberi világ munkája, hogy energiákat továbbítson a Természet alsóbbrendű világaiba, míg a Hierarchia munkája az emberek világával összefüggésben az, hogy energiákat továbbítson a szellemi birodalomból, más planetáris központokból és a naprendszerből. Amikor ezeket az energiákat lefokozzák a továbbítás céljából, akkor erőkre különülnek szét.

Nem szabad a tanulóknak összezavarodni a tárgy összetettségétől, meg kell tanulniuk bizonyos nagyobb általánosításokat, és meg kell jegyezni, hogy amint a lélek

minden tudását megcsapolják annak helyére fokozatosan a részletesebb ismeretek kerülnek.

Az egyéb fajta energiák, amelyek arra a két csoportra vonatkoznak, amelyekkel a jelöltnek foglalkoznia kell, teljesen a formai oldalhoz tartoznak. A harmadik és következő csoportok:

Asztrális energia

Az alsóbbrendű konkrét értelem energiája, a chittáé, a gondolatállományé

A személyiség energiája

Planetáris energia

Szoláris energia vagyis az Élet lehellete.

Ezt továbbá így lehet felosztani:

Asztrális energia ez sugárzik:

a) egy ember saját asztrális, vagyis érzéki testéből

b) az emberiség családjából mint egészből

c) az asztrális síkról tágabb értelemben

d) a ‘Nap szívéből’

Mentális energia ez sugárzik:

a) az egyéni chittából, vagyis gondolatállományból

b) az

1) az emberiség családjának mint egésznek

2) annak a bizonyos fajtának, amelyikhez az ember tartozik a mentalitásából

c) a mentális síkról mint egészről

d) az Egyetemes Elméből

Személyiség energiája ez sugárzik:

a) az ember koordinált formájából

b) haladott emberi lényekből, akik uralkodó személyiségek

c) csoportokból, pl.::

1) a bolygó Hierarchiájából. Szubjektíven.

2) a Misztikusok integrálódó csoportjából. Objektíven.

Planetáris energia ez sugárzik:

a) a hét bolygóból. Ez az alapja az asztrológiai gyakorlatnak.

b) a Földből

c) a Holdból

Szoláris energia ez sugárzik:

a) a fizikai Napból

b) a Napból, ami a kozmikus Sugarak továbbadójaként tevékenykedik.

ASZTRÁLIS ENERGIA ÉS FÉLELEM

A leggyakorlatibb alkalmazású tárgy kerül most megfontolásra, mert ez az asztráltesttel foglalkozik – azzal a testtel, amelyben az ember elsődlegesen polarizált és amellyel kapcsolatban a tudata sokkal hatékonyabb, mint más testekkel. Az étertest ugyanis valójában a tudat küszöbén túl van. Az emberi lények tudatába nem jut el, amikor az erők ezen a hordozón át áradnak, és a legközelebbi, ami a tudatunkba lejut róla az az, amikor vitalitásról vagy a vitalitás hiányáról beszélnek. A fizikai test akkor érezteti jelenlétét, amikor valami rosszul megy, vagy amikor egyik vagy másik étvágyunk miatt túlterheltek leszünk. A helyzet azonban különbözik az asztráltest esetében, mert az a többség számára a tapasztalatok hordozója és legtöbben itt töltik el tudatos életük legnagyobb részét, észlelve testük és rezgésük reakcióit a boldogság és nyomorúság, az elégedettség és elégedetlenség, a biztonság és kétség, a bátorság és félelem két pólusa között. Ez valójában azt jelenti, hogy az érzelmi érzéki hordozó benne rejlő ereje és élete uralja az élet-kifejezést és alakítja az inkarnált lélek élettapasztalatát. Éppen ezért értékes lehet számunkra megérteni valamit abból, hogy mik ezek az erők, honnan származnak és hogyan hatnak, illetve hatnak vissza az emberre. Ez jelenti az ő harcmezejét és ugyanakkor ez jelenti győzelmei színterét.

Azzal kezdjük, hogy tanácsos szem előtt tartani, hogy minden asztrális energia a naprendszer asztrális energiájának része, és éppen ezért:

1. Egy emberi lény érző teste atom a planetáris Logosz érző testének anyagában
2. A planetáris Logosz érző teste (ezt a kifejezést sokkal jobban szeretem, mint az asztrált és a továbbiakban ezt is fogom használni) a szoláris Logosz érző testének egy aspektusa – nem egy atomja
3. Ezt viszont befolyásolják – és egyúttal csatornái is azoknak – az érző erők, amelyek a mi teljes naprendszerünkön kívül lévő távoli energia központokból sugároznak ki.

Ha ezt észben tartjuk, magától értetődővé válik, hogy az ember, lévén apró töredéke egy távoli nagyobbnak, ami viszont egy még távolabbi hordozó részét alkotja, egy sokkal nagyobb és összetettebb erőtalálkozási pont, mint amit az agy felismerni képes. Innen adódik problémájának összetettsége és innen adódik minden lehetőség, ami az általunk beavatásnak nevezett tudatkitágulásokból bontakozik ki. Minden energiaáram, amely átömlik vágy és érzéki reagáló testén, nem más mint ösvény, amely szélesebb és egyre szélesedő kapcsolatok és megismerések felé vezeti. Ebben

áll az emberi lények többsége számára a védelem, abban a tényben ugyanis, hogy még csak egy olyan apparátussal rendelkezik, amely nem alkalmas azoknak a végtelen lehetőségeknek regisztrálására, amelyeket ezek a megvalósítási sugárutak felajánlanak. Amíg az ember értelmi berendezése nem lesz kellően megnyílt és ellenőrzött, addig nem lesz lehetősége, hogy helyesen értelmezze és megfelelően alkalmazza az információkat, amelyeket érzéki reakcióinak teste már tudna ugyan, de szerencsére még nem közvetít hozzá.

Eltekintve a planetáris, szoláris és kozmikus energiák állandó cirkulációjától az asztráltesten át, minden emberi lény hozzájutott a nagyobb Egészből elegendő asztrális energiához, hogy vele felépítse a maga egyéni és önálló asztráltestét, amely az ő saját hangjára reagál, saját különleges minőségével van átszínezve, és amely korlátozza őt vagy sem a fejlődés létráján elért helye szerint.

Ez képviseli az ő asztrális határkörét, meghatározva az élettapasztalatokra adott érzelmi válaszok határát és a maga minőségével megtestesítvén vágyvilágának körét, de ugyanakkor jelentős kiterjedésre képes, fejlődésre, átalakulásra és irányításra a mentáltest és a lélek indítékai alapján. Az ő és a fizikai sík élettapasztalatai közötti összjátéknak, mint egy rezgési tevékenységnek is alá van vetve, és így az átélés nagy kereke mozgásba lendül és mozgásban is marad, amíg csak a Buddha Négy Nemes Igazságát meg nem érti és meg nem valósítja.

Ebben az asztráltestben megvannak az éter vagy laya központok megfelelői és ezeken át áramlanak az étertestbe az erők és energiák, amelyekkel az előbbiekben foglalkoztunk. Ezek a központok hozzák az energiákat a hét bolygóról és a napból az asztrális szervezet minden részébe, így hozva összefüggésbe az embert a naprendszer minden részével. Ez eredményezi az ember életsorsának rögzítését, amíg csak rá nem ébred halhatatlan örökségére és így érzékennyé nem válik olyan erőkre, amelyek egyelőre – a sokaság számára – még ismeretlenek. Ezek a formából sugároznak elő. Ezért van az, hogy egy horoszkóp leírása gyakran teljesen pontos a fejletlen és fel nem ébredt számára, s ugyanakkor teljesen hibás és eltévesztett a magasan fejlett ember esetében. Az ember, tömegében, az amivé vágyteste teszi őt. Később „az, amiként gondolkodik". Az asztráltest vágyakozásaival, étvágyával, viselkedésével, érzéseivel és sóvárgásaival alakítja ki a fizikai testet a vonzóerők segítségével, amelyek átfolynak rajta és így tévedés nélkül vezeti el az embert vágyai beteljesítéséhez. Ha az érzéki természet sóvárgásai uralkodóan állatiak a céljaik tekintetében, akkor egy nagyétvágyú embert kapunk, aki olyan életet él, amelyben túlzott erőfeszítéseket tesz annak kielégítésére. Ha a vágyakozás kényelemre és boldogságra irányult, akkor egy érzéki természetű, szépségszerető és szórakozást kedvelő ember az eredmény, aki fölött gyakorlatilag teljesen önző törekvései uralkodnak. És így van ez a vágyak megannyi fokozatával, jóval, rosszal, átlagossal, amíg csak egy olyan irányváltás nem

következik be, ami átállítja az asztrális energiákat, úgy hogy azok más felé forduljanak. A vágy törekvéssé válik. Így bekövetkezik a születések körforgásától való megszabadulás, és az ember megszabadul a reinkarnáció kényszerétől. Akkor a horoszkóp, ahogyan azt most értelmezzük, hiábavalónak, nem igaznak és haszontalannak bizonyul, és többé a kifejezés, amit néha alkalmazni szoktak, jóllehet helytelenül: 'a lélek horoszkópja' többé nem jelent semmit. A léleknek nincs egyéni rendeltetése, hanem belemerül az Egybe. Rendeltetése a csoporté és az Egészé; vágya a nagy Terv kidolgozása, akarata pedig a testetöltött Logosz dicsőítése.

Szeretném javasolni a tanulóknak, hogy szerezzék meg, ha lehet, Bhagawan Das: ***Az érzelmek tudománya*** című művét. Ez egy tehetséges értekezés az asztrális és érzőtestről. Azokkal a tényezőkkel foglalkozik, amelyek a legközelebbről érintik a jelöltet, amikor szembekerül érzelmi természete megértésének és irányításának problémájával, fejlesztése technikájának elsajátításával és azzal, hogy új irányt adjon neki szélesebb tapasztalatok szerzése végett, valamint hogy előkészítse őt a második nagyobb beavatás vizsgáira és bővebb ismereteire, azaz a megkeresztelkedésre és végül az áramlás beindulására. Metaforikusan szólva a tapasztalatot, amely az ösvényen előttünk áll, az alábbi ezoterikus szöveggel lehetne visszaadni:

„Amikor az áramlás belép az Élet Folyójába, nyomát követni lehet egy rövid pillanatig, aztán elvész. Amikor az érzéki élet áramlásai összefutnak ott, ahol a folyó körbekerüli a hegy hatalmas lábát, akkor már csak egyetlen óriási folyam látható, amely északnak folyik."

Ennek a szimbológiája nyilvánvaló és alkalmas arra, hogy képet alkossunk a két áram – Ida és Pingala – folyásáról és összekeveredéséről az energiafolyóban, amely a fej irányába emelkedik. Ott van a találkozási pont és ott az áldozat bemutatása, amely végbemegy a Golgota (a koponyák helye) hegyén.

Az emberi lény érzéki testére vonatkozó megértésben valószínűleg akkor segítek a legtöbbet, ha hangulataival és általános megnyilvánulásaival foglalkozom, mert csak a hatásaival való foglalkozás révén és a fölöttük való uralkodás megszerzése révén jut az ember önismeretre és válik ezáltal Mesterré. Az asztrális tevékenység legáltalánosabb megnyilvánulásai:

I. Félelem

II. Depresszió vagy annak ellentétes pólusa, hangos jókedv

III. Vágy az állati étvágy kielégítésére

IV. Boldogságvágy

V. Felszabadulás-vágy. Törekvés.

Gyakorlatilag ebben az ötben van összefoglalva az ember érzéki tapasztalatainak többsége és mi most mindegyiket az alábbi szempontokból fogjuk fontolóra venni:

1. Az ok
2. Az okozat
3. Az irányítás módszere.

Észrevehetitek, hogy ‘az irányítás módszerét’ mondtam nem az ellenőrzés módszerét. A jelöltnek meg kell tanulni, hogy erőkkel és erőkben munkálkodik, és hogy a helyes vagy helytelen tevékenység a fizikai síkon egyszerűen csak az erőáramok helyes vagy helytelen irányának tudható be, nem pedig bárminek, ami magukban az energiákban lenne rossz vagy jó.

I. ***Félelem***. Ez az asztrális energiák megnyilvánulásai közül az egyik legszokványosabb, és ezért került az első helyre, mert a nagy többség számára ez képviseli a Küszöb Őrét, és végső elemzésben is ez az alapvető asztrális gonosz. Minden emberi lény ismeri a félelmet és a félelemrezgések határai az ősember ösztönös félelmétől, amely a törvények és a természeti erők figyelembe nem vételén, valamint a sötét és az ismeretlen rémségén alapult, a manapság annyira eluralkodott félelmekig terjed,

mint a barátok és szeretteink, az egészség, a pénz, a népszerűség elvesztése, továbbá a jelöltek legnagyobb félelméig, a kudarctól való félelemig, a kétségekben gyökerező félelemig, a végső tagadás vagy megsemmisülés félelméig, a halálfélelemig (amelyben az egész emberiség egyaránt osztozik), az asztrálsík nagy illúziójának, magának az élet fantazmagóriájának félelméig, az ösvényen való magányosság félelméig is, sőt magától a Félelemtől való félelemig. Ezt a felsorolást messze ki lehetne még terjeszteni, de ennyi elegendő, hogy jelezze a mindenféle félelmek eluralkodását. A legtöbb helyzetben ezek uralkodnak és számos boldog pillanatot sötétítenek el. Az embert egy félénk és az érzéki élet rémült atomjává redukálják, aki riadtan áll a létezés problémáinak félelmetessége előtt, miközben tisztában van, hogy mint ember nem tud megfelelni a helyzetek követelményeinek és nem képes maga mögött hagyni félelmeit és kérdéseit, hogy beléphessen örökségébe, a szabadságba és az életbe. Gyakran úgy elragadja a félelem, hogy még saját józan esze előtt is rémülten áll. A képet nem lehet elég feketére festeni, mert manapság a félelem az uralkodó asztrális energia és az érzékeny emberiség túlságosan is könnyen megadja magát neki.

Kérdezitek, mik a félelem alapvető okai? Erre a kérdésre ha bármilyen messzire visszamegyünk a naprendszer ezoterikus történetében, nem lehet értékelhető választ adni. Csak a haladó beavatott értheti meg. A félelem gyökerei magának az anyagnak a fonákjában található, és par excellence az értelmi princípium megfogalmazása vagy

hatása, valamint az értelmi tevékenység eredménye. Az a tény, hogy madarak és más állatok is ismernek félelmet, az egész kérdést szélesebb alapokra helyezi mint ha egyszerűen csak egy emberi hiba lenne és az emberi elme tevékenységének eredménye. Nem azért van mert az ember józan ésszel rendelkezik. Ha ezt a józan észt megfelelő módon alkalmazza, ki tudja iktatni a félelmet. A félelem abban áll, amit kozmikus gonosznak hívnak – de ez keveset mondó nagyképű mondat. A félelem magának az anyagnak a tényében rejlik, valamint az ellentétpárok – a lélek és az anyag – küzdelmében. Az állatok és emberek érző lelke tudat alatt tisztában van az olyan tényezőkkel, mint:

1. a Teljesség hatalmas és éppen ezért érzékelhető elnyomása
2. minden más élet és létezés elnyomása
3. a kérlelhetetlen Törvény működése
4. a bebörtönzöttség, korlátozottság és az ebből fakadó alkalmatlanság érzése

Ezekben a tényezőkben, amelyek magából a megnyilvánulási folyamatból nőttek ki és fennmaradtak és hatásukban növekedtek az idők során, találhatók meg minden modern félelem okai és minden rémület alapja, és mindenekfölött az, ami tisztán pszichológiai, nem csupán az állat ösztönös félelme.

A tárgy sokkal világosabb konkretizálása sem segítene. Mi haszna lenne azt mondani, hogy a félelem a gonosz (vagy az anyag) egy tulajdonsága, amely alapvetően színezi vagy jellemzi bolygónk Logoszának asztrál-, vagyis érző testét? Mit nyernétek vele, ha körvonalaznám nektek a nagy Élet problémáját, Akiben mozgunk és élünk és valósítjuk meg létünket, mint ahogyan Ő Maga Saját kozmikus síkján törekszik a megszabadulásra és áll a Maga Saját próbái és vizsgái elé? Hogyan lehetne megfelelő szavakat találni az olyan Életek közötti kozmikus küzdelem leírására, amelyek annyira személytelenek és tudatunkban annyira szertelenek, hogy az 'övé' és az 'ő' szavak vagy próbáik egyszerűen nevetségesnek bizonyulnak és sem az igazság, sem bármiféle valóság semmiféle lehetséges aspektusát nem hordozzák? A kozmikus gonoszt, a kozmikus haladást, vagyis a kozmikus problémákat nyugodtan hagyhatjuk arra a távoli időre, amikor majd a jelöltek a harmadik beavatásban részesültek, elveszítették elkülönültségi érzésüket és – merthogy az Élet Aspektussal és nem a formai oldallal azonosultak – már valamennyire beléphettek bolygónk Logoszának tudatállapotába, érzékelhették Annak rendeltetését és egy múló pillanatra megpillanthatták a befejezés csodáját.

Fordítsuk figyelmünket tehát az emberre, különösképpen az átlagemberre, és nézzük meg, honnan származnak azok a félelemhullámok, amelyek szinte állandóan leverik őt a lábáról.

1. A ***halálfélelem*** a következőkön alapszik:

   a) Rémület a végső elszakadási folyamat miatt magának a halálnak a lezajlása során.

   b) Borzadás az ismeretlentől és meghatározhatatlantól.

   c) Kétkedés a halhatatlanságban

   d) Boldogtalanság a szerettek hátrahagyása miatt vagy az elhagyottság miatt

   e) Ösztönös reagálás elmúlt erőszakos halálokra, amelyek mélyen a tudatalattiba süllyedtek.

   f) Ragaszkodás a formai élethez, mert elsősorban ezzel azonosult a tudatában.

   g) Régi téves tanítások a Mennyre és a Pokolra vonatkozóan, lévén mindkettő egyaránt kellemetlen kilátás bizonyos típusú emberek számára.

Úgy beszélek a Halálról, mint aki ismeri a tárgyat, mind a külső világban szerzett tapasztalatából, mind a belső élet megnyilvánulásából: – halál nincs. Van azonban,

mint tudjátok belépés a teljesebb életbe. Van megszabadulás a testi hordozó hátrányaitól. Az olyan nagyon rettegett elszakadási folyamat nem létezik, kivéve az erőszakos vagy a hirtelen halált, és abban is az igazán kellemetlen egy bekövetkező megsemmisülés és összeomlás hirtelen és mindent elborító érzése, valamint az elektromos ütést nagyon megközelítő valami. Semmi több. A fejletlen számára a halál szó szerint álom és feledés, mert a lélek még nem eléggé kibontakozott, hogy reagáljon, és éppen ezért az emlékek tárháza még gyakorlatilag üres. Az átlagos jó polgár számára a halál az életfolyamat folytatása a tudatában, és az élet számára jelentős dolgainak valamint tendenciáinak továbbvitele. Öntudata és tudatosságérzése ugyanaz és változatlan. Nem érzékel sok különbséget, jól bánnak vele és gyakran nincs tisztában azzal, hogy túl van a halál epizódján. A gonosztevő és kegyetlenül önző, a bűnöző és mindazon kevesek számára, akik csak az anyagi oldal bűvöletében élnek olyan állapot következik be, mit mi ‘földhöz kötözöttség’-nek nevezünk. A lánc, amivel magukat földhöz kötötték, valamint minden föld felé hajló vágyuk arra kényszeríti őket, hogy földközelben maradjanak és földi környezetben, legutóbbi elrendezettségük szerint. Kétségbeesetten és minden lehetséges eszközzel keresik az újrakapcsolódást és a visszatérést. Néhány esetben erős személyes szeretet a hátrahagyott iránt vagy egy felismert és sürgős kötelesség nem-teljesítése a jókat és szépeket is valamelyest hasonló körülmények között tartja. A jelölt számára a halál azonnali belépés a szol-

gálat szférájába, valamint az olyan megnyilvánulásokéba, amelyekhez hozzá van szokva, és amelyeket azonnal felismer, hogy nem újak. Az alvás óráiban már kialakította a tevékeny szolgálat és a tanulás területét. Most egyszerűen csak mind a huszonnégy óráját (a fizikai sík időjében számolva) ebben tölti el a földi alvás szokásos néhány órája helyett.

Az idő haladtával és a jövő század vége előtt a halált véglegesen nemlétezőnek fogják tekinteni, ahhoz képest, ahogy ma gondolják. A tudat meghosszabbítása olyan széleskörűen kifejlődik és olyan sok legmagasabb típusú ember fog működni egyidőben a két világban, hogy a régi félelem eltűnik: az asztrálsík meg a fizikai sík közötti érintkezés olyan határozottan lesz megalapozva és tudományosan ellenőrizve, hogy a transzmédiumok munkája helyesen és áldásosan véget ér. A szokványos egyszerű transzmédiumitás, az ellenőrzés alatt végzett materializációk és az indián vezetők tevékenysége ugyanolyan perverziója a két sík közötti érintkezésnek, mint amilyenek a szexuális perverziók és torzulások a nemek közötti kapcsolatokban. És én itt most nem a 'clairvoyant'-okra, akármilyen szegényesek, sem pedig a testet elfoglaló magas szintű lényekre gondolok, hanem a materializációs szeánszok kellemetlen jelenségére, az ektoplazmára és az ősi atlantiszi degeneráltak és földhöz kötözött lelkek vak és unintelligens tevékenységére, meg az átlagos indián törzsfőnökre és vezetőre. Nincs mit tanulni tőlük és el kell kerülni őket. A halálfélelem

uralma hovatovább véget ér és hamarosan belépünk a tudás és megbizonyosodás korszakába, amely kihúzza a talajt minden félelmünk alól. A halálfélelem kezelését illetően keveset lehet tenni, kivéve hogy az egész tárgyat egy tudományosabb szintre emeljük, és – ebben a tudományos értelemben – tanítjuk meg az embereket meghalni. Technikája van a meghalásnak is, ahogy az életnek is, de ez a technika nagyrészt elveszett a Nyugaton és majdnem teljesen elveszett a Tudók néhány központja kivételével, Keleten is. Ennél többet talán csak később foglalkozunk majd a kérdéssel, de a tárgy szükséges megközelítésének gondolata megmaradhat a tanulók elméjében, akik ezt olvassák, és a tanulmányozás, olvasás és gondolkodás közben talán több érdekes anyaggal is találkoznak, amit fokozatosan össze lehet gyűjteni és közreadni.

2. ***Félelem a jövőtől***. Ez olyan félelem, amely egyelőre a kialakulás növekvő tendenciáját mutatja, és sok aggodalmat fog okozni még a világban, mielőtt megsemmisül. Ez három emberi tulajdonságból nő ki:

a/ ***ösztönös pszichológiai gondolati beidegzés***, amelynek a gyökerei mélyen az állati természetbe nyúlnak, és visszautal az önfenntartás ősi ösztönére. Vad törzseknél mindazonáltal ez kevéssé található meg. Ez az előrenéző, előfeltételező állapot uralkodóan emberre jellemző vonás és a képzelőerő csírája, értelmi folyamatokkal

összekötve, amelyek tulajdonképpen az intuitív meditációba, valamint vizualizációba merítenek be, amik minden alkotó munkának az igazi alapjai. Azonban jelenleg ez még fenyegetés és gát. Ősi szenvedések, iszonyú emlékek, visszakísértő nyomorúságok, amelyek mélyen ülnek a tudatalattiban, gyakran a felszínre kerülnek és olyan félelmi és szorongásos állapotot idéznek elő, amelyet nincs az az érvmennyiség, ami le tudna csillapítani. A távközlési berendezések a befolyásolható emberhez közel hozzák egy ezer mérföldekkel odébb élő testvér tragédiáit, szenvedéseit és fájdalmait. Korunk gazdasági katasztrófája a tömegnyomorúság olyan állapotát idézte elő, hogy mennél érzékenyebb valaki, annál inkább fog reagálni erre az állapotra. A jövőtől való félelem tehát az ösztönemlékek és az előfeltételező képzelet szorongató keveréke, és kevesen vannak, akik mentesek ettől a fenyegetéstől. Az aggodalom és az izgalom minden ember sajátja, és nem tud és nem is fog megszabadulni tőle vagy felülemelkedni rajta kevesebbel, mint magával a lélekkel.

b/ ***Az előrelátás villanásai***, amelyek az Örök Most tudatában élő lélekből sugároznak ki. Amikor a lélekkel való kapcsolat szilárdan létrejött és a Tudó tudata megerősödött az agyban, akkor előrelátás lesz belőle, nem rettegés. Akkor a képet mint egészet fogja látni, nem mint egy tovatűnő és töredékes villanást, ahogy az most van. Így ismét ugyanaz marad az orvosság, olyan szoros kapcsolatot létrehozni az agy és a

lélek között, a kiművelt és irányított elme segítségével, hogy az ok és az okozat mint egy egész legyen látható, s így meg lehessen tenni a helyes lépéseket bizonyos helyzetek pontos és a legjobb előmenetelt biztosító kezelésére. Az előrelátás ritkán veszi fel a boldogságot-jóslás formáját, és az okot nem messze kell keresni. Az emberi faj azon a ponton van, ahol a tékozló fiú tudomásul veszi a földi élet ürességét és kárbaveszettségét. Kész a Buddha üzenetének gondos számbavételére és kész van, mert századokon át küszködött háborúval és éhséggel, vágyakkal és gazdasági nehézségekkel. Az elétáruló látvány fekete és fenyegető és tele van kataklizmaszerű nyomorúsággal.

Mégis, ha az emberek a testvériség gondolatát, annak minden velejárójával beleviszik mindennapi életükbe és munkájukba, minden érintkezésbe, legyen az a kapitalista és a munkás között, a politikus és a nép között, nemzet és nemzet között, fajta és fajta között, akkor bekövetkezik az a béke a földön, amit semmi nem tud megzavarni vagy felborítani. Milyen egyszerű szabály, és mégis mennyire túl van a többség értelmi felfogóképességén!

c/ ***Egy tömegnyi egyéni szorongást és félelmet*** vehet magára valamely egyén, miközben azoknak őhozzá semmi köze sincs. Nagyonis lehetséges, hogy egy ember ráhangolódik más emberek félelmeire, miközben neki magának a szó szoros értelmé-

ben nincs mitől félnie. Olyan mértékben azonosíthatja magát azoknak a jövőben bekövetkező szerencsétlenségei előérzetével, hogy úgy adja elő azokat, mintha a saját várható átélései lennének. Nem tudja elvonatkoztatni magát azoknak a reagálásaitól, és olyan sok mérgező anyagot vesz fel az ő érzelmi és értelmi aurájukból, hogy szabályosan belesodródik a rémületnek és a félelemnek az örvényébe. Azonban ha csak tudná, a jövő nem tartogat számára rejtett katasztrófákat. Egyszerűen elsodródott, de a hatás asztráltestére és plexus solarisára tökéletesen azonos. Fájdalmasan ez a helyzet most, amikor olyan sok ezer érzékeny, törekvő lélek van, aki tapasztalatlan a világkarmához való viszonyban, teljesen nyitott mások szenvedése iránt és képtelen különbséget tenni a maga saját közvetlen jövőbeli rendeltetése és a többiek rendeltetése között.

Az is előfordulhat, hogy haladottabb jelölt és azok, akik a Tanítványság Ösvényén haladnak, kapcsolatba kerülnek a múlt gonosz és nyomorúságos rezgéseivel az asztrálsíkon, – a régmúlt és eltűnt gonoszságokkal; az is lehetséges, hogy bele tudnak olvasni az akasa feljegyzések egy parányi részletébe, amely eljövendő nyomorúságokat ígér egy személynek vagy egy csoportnak, amelyet ők maguk soha nem fognak meglátni, mégis az áthozott információt magukra vonatkoztatják, s ennek következtében szenvednek.

3. ***Félelem a fizikai fájdalomtól***. Egyes emberek számára minden szorongásuk mögött meghúzódó ok ez a félelem, bár kevesen ismerik fel. Valójában ez a félelmek másik három osztályának eredménye: asztráltestük megterhelésének eredménye, a feszültségnek az eredménye, amit a képzelőtehetség okoz, valamint a fizikai idegrendszerben okozott feszültségé. Ez utóbbi rendszer nagyon gyakran túlérzékennyé válik és hajlamos lesz a legakutabb módon fizikailag szenvedni. Betegségek és nyavalyák, amelyek látszólag nem életbevágóan fontosak a hétköznapi vagy inkább flegmatikus típusok számára, valósággal kínzó állapottá súlyosodhatnak. Ezt fel kell ismerniük azoknak, akik betegekkel foglalkoznak és lépéseket kell tenniök, hogy minimálisra csökkentsék azt a fizikai állapotot fájdalomcsillapítókkal és altatással, hogy felesleges feszültség ne terhelje a már amúgy is túlfeszített idegrendszert.

Azt kérdezitek tőlem, hogy vajon egyetértek-e az éter és a kloroform használatával operációk esetén, valamint a fájdalomcsillapító szerekkel. Alapvetően nem, sokkal inkább csak időlegesen. Amikor egy ember kapcsolata a saját lelkével szilárdan megalapozott és amikor már kialakította a képességet, hogy ki-be járjon fizikai testéből, ezekre a segédeszközökre többé nem lesz szükség. Ugyanakkor úgy lehet tekinteni ezeket, mint szükség szerinti előírásokat, amelyeket a világkarma és az emberi faj fejlődési helyzete követel meg. Természetesen itt nem beszéltem a hisztérikus és ki-

egyensúlyozatlan emberek narkotikum és drog használatáról, hanem a fájdalomcsökkentőknek az orvos okos irányítása melletti helyesen megítélt használatáról.

4. ***Félelem a kudarctól***. Ez nagyon sok emberre sokféle vonalon hat. A félelem a sikertelenségtől, félelem, hogy nem kapunk szeretetet és csodálatot azoktól, akiket szeretünk, a félelem, hogy mások megvetnek vagy lenéznek bennünket, a félelem, hogy elmulasztjuk észrevenni és megragadni a lehetőséget; ezek mind a félelem-komplexus aspektusai, amelyek olyan sok értékes ember életét sötétre színezik. Ez alapulhat a környezeten, amelyik nem egyenlő értékű és nem elfogadó; egy olyan készségen, amely szemmel láthatóan nem megfelelő a feladathoz, és nagyon sok esetben abban a tényben gyökeredzik, hogy az ember tanítvány, vagy egy valóban nagy lélek, aki kész rálépni a Próbaidősök Ösvényére.

Megérintette már a lélekkapcsolat. Látja a lehetőségeket és saját személyiségét felméri az elvégzendő munkához, valamint azoknak az embereknek a minőségéhez képest, akikkel kapcsolatba került ennek révén. Az eredmény egy erős kisebbségi komplexus, minthogy valóságos erőáramokkal táplálkozik felülről. Az energia, mint tudjuk, követi a gondolatot és át van színezve e gondolat minőségével. Az ember kritikus és utálkozó szemmel néz a saját személyiségére, és így téve azokat a dolgokat táplálja, amiket megvet, és ezzel még képtelenebbé teszi önmagát a feladat vég-

rehajtására. Ez egy önmagába visszatérő erőfeszítés és annak az igazságnak a teljes megértésével kell erőt venni rajta, amelyik ezekben a szavakban fogalmazódik meg: „az ember az, ahogyan gondolkodik." Amennyire éli mindentudó lelkének természetét, úgy válik hasonlóvá lelkéhez. Gondolkodása a lélektudatba összpontosul és a lélek megnyilvánulásává válik a személyiség eszközén keresztül.

Ez csak az emberiséget sújtó nagyobb félelmek rövid összefoglalása és csupán arra szolgál, hogy feltárja a lényeget és lehetőséget nyújtson néhány gyakorlati javaslatra.

II. ***Depresszió vagy annak ellentétes pólusa, hangos jókedv.*** Amikor a depresszió tárgyát érintjük, valami olyan elterjedt dologgal foglalkozunk, amelynek támadásait kevesen kerülik el. Olyan, mint egy miazma, egy köd, amely körülveszi az embert és lehetetlenné teszi, hogy tisztán lásson, magabiztosan járjon és felfogja a Valóságot. Része ez a nagy asztrális illúziónak, és ha ezt sikerül megragadni, nyilvánvalóvá válik, miért is van depresszió, mert az oka lehet akár asztrális, akár fizikai, és velejárója lehet egy adott világhelyzetnek vagy személyes állapotnak. Helyes volna tehát a depressziót egyes személyeken tanulmányozni, és megkeresni az okait. Az alábbiak okozzák:

1. A világ-káprázat. Ez elsodorja az elszigetelt egyént is, aki pedig egyébként szabad azoktól az egyéni körülményektől amelyek a depressziót létrehozzák, a világ reagálásainak mélységeibe. Ez a világ-káprázat a maga életerőt elszívó és deprimáló hatásaival különböző tényezőkben gyökerezik, amelyeket az idő szűkössége miatt csak röviden jelzünk:

   a) Asztrológiai tényezők, amelyek vagy hatással vannak az asztrológiai planetáris térképre és így az egyénekre, vagy elsősorban a fajokra. Ezt a két tényezőt gyakran figyelmen kívül hagyják.

   b) A Nap útja az égen. A déli út csökkenő rezgésbeli befolyást mutat, és a jelöltnek erre figyelnie kell ősszel és a kora téli hónapokban.

   c) A Hold sötét oldala, a holdfogyatkozás vége felé eső időszak és a korai újhold. Ez, mint közismert, hatással van a meditációs tevékenységre.

   d) Pszichológiai tényezők és tömeggátlások, amelyek kétségkívül a bolygóra és a tervekre kívülről ható erőknek tudhatók be, s amelyeknek célja tisztázatlan az átlagos ember számára. Ezek az erők, amelyek szerepet játszanak az emberi faj esetében, a legérzékenyebbekre hatnak, ők viszont befolyásolják környezetüket és fokozatosan egy lökés alakul ki, a mely végigsöpör a fajon vagy egy nemzeten az évek egy periódusa vagy ciklusa során, és

mélységes depressziós állapotot és kölcsönös bizalmatlanságot eredményez. Ez szomorú önmagukba mélyedést okoz; ezt mi a pánik vagy a nyugtalansági hullám szavakkal fejezzük ki. Az a tény, hogy ennek kialakulása katonai, gazdasági, szociális vagy politikai, hogy esetleg háború formáját ölti, vagy vallásos inkvizícióét, pénzügyi összeomlásét vagy nemzetközi bizalmatlanságét, az előre nem látható. Az okok a fejlődési folyamat terveiben vannak lefektetve és – még ha ez nem vehető is észre a jó Törvénye irányítja őket.

2. Asztrális polarizáció. Amíg az ember a maga érzelmi testével azonosítja önmagát, amíg az életet hangulatai és érzései szerint ítéli meg, amíg helyet ad a vágyainak, addig része lesz a kétségbeesés, a sötétség, a kétségek, az iszonyú gyötrelem és depresszió állapotaiban. Ezek az önámításnak, az asztrálsík káprázatának tudhatók be, amely eltorzít, kiforgat és megcsal. Nem is kell erre több szót vesztegetni. Ha csak egyetlen tényezőt is felismernek a jelöltek, szükségessé válik, hogy megszabadítsák magukat a Nagy Illúziótól. Ardzsuna tudta ezt, mégis kétségbeesett. Azonban a szükség óráiban Krisna nem hagyta cserben, hanem a ***Gitában*** lefektette azokat az egyszerű szabályokat, amelyek segítségé-

vel a depresszión és kétségeken úrrá lehetett. E szabályokat röviden az alábbiakban lehet összegezni:

a) Ismerd meg magad mint a soha meg nem haló Egyet.

b) Ellenőrizd elmédet, mert ezen az elmén keresztül lehet megismerni a soha meg nem haló Egyet.

c) Tanuld meg, hogy a forma csupán fátyol, amely Istenség ragyogását rejti.

d) Értsd meg, hogy az Egyetlen Élet áthat minden formát, úgy hogy nincs halál, nincs gyötrelem, nincs elkülönítés.

e) Válaszd el magad tehát a formai oldaltól és jöjj Hozzám, hogy ott lakhass ahol világosságot és életet lehet találni. Így az illúziók véget érnek.

Az ember az asztrális polarizáció miatt nyitott számos érzelmi reakcióra és a mindenféle tömegérzések hullámai számára. Ez az oka, hogy belesodródik a nem irányított energia és rosszul irányított érzelmi erők örvényébe, amelyek egy világháborúban, egy pénzügyi pánikban, egy vallásos megújulásban vagy egy lincselésben testesülnek meg. Ugyancsak ez emeli fel őt a jókedv és a hamis boldogság magaslataira, amely utóbbiban az asztrálsík „könnyed kis csalója” a szórakozás vagy a tömegvigalom hamis forrásait fedi fel számára és – érzékeny-

ségétől függően – abba a hisztérikus állapotba sodorja őt, amely gátlástalan jókedvben kap szabad levezetést, ami pedig az ellenkező pólusa a feltartóztathatatlan zokogásnak. Itt nem az igazi vidámságról beszélek, sem a megfelelő értelemben vett humorról, hanem a vidámságnak olyan hisztérikus kitöréseiről, amelyek igen általánosak minden rendű és rangú embernél és kimerülés reakciójához vezetnek.

3. A fizikai test életerőt vesztett állapota. Ez különféle okoknak tudható be, mint amilyen:

   a) lemerült éter-, vagyis éltető test

   b) fizikai betegség, akár veleszületett, akár egy másik életből áthozott, balesetből származó vagy helytelen érzelmi reakciókból eredő, esetleg csoportkarma által keletkezett, mint amilyen egy járvány

   c) atmoszferikus. Ezt gyakran nem veszik figyelembe, pedig az atmoszféra állapota, a klíma természete, a nyomás, a nedvesség vagy szárazság, a meleg vagy hideg mind határozott hatást fejt ki a pszichológiai szemléletmódra.

Tanulmányozás útján rá lehet jönni, hogy a depresszió és ellentéte mellékes és időleges okai e három pont alá csoportosíthatók, és ha az ember megbizonyosodott az okról, a gyógyítás magától értetődővé válik.

Valamelyest hosszabban foglalkoztam az asztrális erő e két első megnyilvánulásával: a félelemmel – halálfélelem, félelem a jövőtől, a szenvedéstől, a kudarctól, meg egy csomó kisebb félelemmel, amelyeknek az emberiség alá van vetve – és a depresszióval, mert az ember számára ez a kétféle félelem képviseli a Küszöb Őrét ebben a korban és ciklusban. Mindkettő érzékeny reagálás pszichológiai tényezőkre és nem lehet foglalkozni velük egy másik tényező, mondjuk a bátorság alkalmazásával. Össze kell találkozniuk az ész segítségével működő mindentudó lélek révén, de nem annak mindenhatósága révén. Ebben egy okkult utalás található. Nem fogok foglalkozni a többi felsorolt tényezővel, mint amilyen a boldogságvágy, az állati étvágy kielégítése, vagy a felszabadulásvágy, mert ezek nem jelentenek olyan problémát a többség számára, mint amilyen ez első kettő. Lehetne mindezek megnyilvánulásáról és okáról hosszasan írni, de ha úrrá lettünk a félelmen és depresszión, fajunk hozzájut boldogságörökségéhez, az igazi megelégedettség (melynek az előbb említett sóvárgás csak szimbóluma) és felszabadulás örökséghez. Foglalkozzunk az alapvető rosszal

először. Ha egyszer azon úrrá leszünk, nem marad más, mint helyes irányulás és polarizáció a lélekben.

A következőkben foglalkozni fogunk a rossz rezgések legyőzésével az asztráltestben és az asztrális energia helyes irányban való felhasználásával.

Hosszabban foglalkoztunk az asztrál-, vagyis érző test tárgyával, és megvizsgáltuk a különféle helytelen utakat, amelyeken át jelenlétét érzékelteti. Az emberiség elsősorban ilyen vagy amolyan módon rezeg, és az átlagos ember érző teste szinte alig mentes bizonyos hangulattól, valamilyen félelemtől vagy valamilyen izgalomtól. Ez olyan helyzetet teremt, ami miatt a plexus solaris abnormálisan fejlett. Az emberiség zömében a szakrális központ és a plexus solaris uralja az életet, és ez az, ami miatt a materiális élet utáni vágy, valamint a szexuális élet utáni vágy olyan tökéletesen keveredik. A plexus solaris az állatban az agy, és ez uralkodik minden ösztönös reakció fölött, de nincs olyan szoros kapcsolatban a tisztán szexuális megnyilvánulással, mint az embernél. Amikor az agy érzékennyé kezd válni a kibontakozó értelemre és többé nem olyan tökéletesen elfoglalt azzal a mechanizmussal, ami az érzéki benyomásokat regisztrálja, akkor olyan irányt veszünk fel, amely végső fokon a tudatot azokba a központokba emeli fel, amelyek a rekeszizom fölött vannak. A plexus solarist ez ismét visszahelyezi régi funkciójába, a tisztán ösztönös állati élet irányítójának szerepébe. A világban élő haladottabb tanuló számára a plexus solaris leginkább a

pszichikus érzékenység szerve és ez mindaddig így lesz, amíg a magasabb rendű lelki erők erőt nem vesznek az alacsonyabb rendűeken és az ember lélekként nem kezd működni. Az érzéki élet ezután vissza fog hullani a tudatküszöb alá.

AZ ENERGIA HELYES HASZNÁLATA

Amikor elgondolkodunk, hogyan lehetne úrrá lenni a rossz rezgéseken és mi az asztrális energia helyes irányítása, értékes lehet itt, ha röviden felsorolnánk a főbb energiákat, amelyek hatást gyakorolnak az emberi szervezetre és az ember érző testében cirkulálnak.

1. Energiák, amelyek át meg átjárják magának a bolygónak az érző testét. Ez más szavakkal a Föld szellemének asztrálteste. Ez az entitás nem a planetáris Logosz, hanem egy nagy hatalommal bíró lény a visszafejlődés ívén, aki ugyanolyan viszonylatban van a planetáris Logosszal, mint amilyenben az asztrális elementál van az emberi lénnyel. Ennek életéről adatok az ***Értekezés a Kozmikus Tűzről***-ben találhatók. Ez az élet óriási számú életnek az együttese, valamint azoknak a lunáris pitriknek, vagyis kisebb építőknek, akik a planetáris Logosz személyiség aspektusának érző életét képviselik – meglehetősen hatékony erő, mely a jóra irányul, és a rosszra is, ahogyan mi a „rossz” szót használjuk. Rossz mint olyan nem létezik, mint ahogyan a jó sem, az ellentétpárok értelmében. Csak időben és térben vannak változó tudatállapotok, amelyek különböző külső hatásokat hoznak létre. E hanyatló élet energiájának jelentős hatása van arra a másik apró hanyatló életre, amely asztrális

elementálunkat képviseli. A tényező, amely megvéd e nagyobb élettel való teljes érzéki azonosulástól, az ember egyénisége és sebesen összhangba kerülő személyiségének ereje.

Az ember egyéniség. Más tényezők eredménye ő, és e tényezők kombinációja biztosít számára védelmet, hogy fel ne szívódjon a planetáris érzéki életbe, ami az állatoknál bekövetkezik. A halálkor az ember asztrálteste feloszlik és részei ezután a nagy egész megkülönböztethetetlen részeit alkotják.

2. Bizonyos asztrális energiák, amelyek egynémely planetáris formából sugároznak, mely formák még nem léteznek fizikai bolygók formáiban, sem pedig éterbirodalomban, de amelyek be vannak zárva naprendszerünk határkörében. Planetáris értelemben két csoport életet képviselnek: először is hanyatló és szétesõ bolygók azon asztrális vázait, amelyeket a beavatottak meg fognak látni, s amelyek még Napunk körül keringenek, de amelyek ugyanakkor gyorsan eltűnőben vannak. Holdunk akkor fog csatlakozni ezekhez, amikor a külső forma teljes szétesése bekövetkezik. Másodszor; az evolúciós görbén azoknak a kisebb szoláris életeknek az asztrálformáit, akik az alakot lassan öltik fel, még mindig nem vettek magukra étertestet és ebben a világperiódusban soha nem fognak fizikai testet ölteni. Ez a két csoport az emberek reinkarnáló típusainak planetáris megfelelői, valamint azoknak a

megfelelői, akik már túl vannak rajta és lassan szétoszlatják testeiket az újraszületésük előtt, vagy akik tökéletesen kiürítették vázaikat.

Eme asztrális formák közül kettő közeli rokonságban van Földünkkel és igen gyorsan „lebomlik", ha szabad így meghatároznom, és mégis nagyon hatékony befolyással rendelkezik. E szoros viszony révén kétféle vágyat vagy asztrális irányulást idéznek elő az emberek között. Az egyik sokban hozzájárul ahhoz az ösztönös kegyetlenséget kiváltó hajlamhoz, amelyet gyermekeknél és bizonyos fajta embereknél lehet tapasztalni, a másik szexuális életre van hatással, és olyan perverz tendenciákat idéz elő, amelyek manapság sok nehézséget okoznak. Szadista hajlamok és szexuális perverziók felerősítésére szolgáló befolyások származnak ezekből az elhaló asztrális kisugárzásokból. Az ősi időkben még ennél is erőteljesebbek voltak, minthogy közelebb voltak Földünkhöz, mint most, innen eredeztethetők a rituális kegyetlenségek és például Szodoma és Gomorra iszonyatai. Erejük rohamosan csökken, és ne felejtsük el, hogy nem is lenne semmi hatalmuk, ha nem lennének magában az emberiségben bizonyos ösztönök, amelyekkel ezek az energiák működni tudnak. Azt sem szabad elfelejteni, hogy a lemúriai időkben hatásuk építő volt, mert azokban az időkben a szexus, valamint a fájdalom értelmes felfogásának leckéje szerepelt azoknak az élettervében, akiknek törekvése az volt, hogy az állatembert emberi tudatra vezéreljék –

azokban a nagyon korai időkben persze még nem öntudatra, még kevésbé lélektudatra.

Az újraszületés útján Földünkhöz közel egy nagy Élet van az éterikus magára öltésének folyamatában. Ez az Élet, minthogy a fejlődési görbén van és nem egy pusztuló váz életét mutatja, valóságos hatással van az Új Korszak megnyitásában. Ez a hatás két rétegű: – e nagy Élet asztráltestének kisugárzása révén az individualizmus válaszfalainak lerombolása, amely individualizmus az emberben önzésként, a nemzetekben pedig nacionalizmusként mutatkozik meg és megy végbe. Ezen a sebesen beépülő étertesten keresztül ez az Élet a mi bolygónk étertestét növekvő sebességű rezgés állapotába hozza. Az ***Értekezés a Kozmikus Tűzről***-ben utalás történik egy avatárra a Szíriuszból, aki eljön és ilyenféle planetáris hatásokat fejt ki. Ez az Élet nem az az avatár, csupán egy előhírnök természetével rendelkezik – egy Keresztelő Szent Jánoséval, aki „vízzel keresztelt (asztrális kisugárzásokkal) és Szentlélekkel". Több ismeret közlése ezen a vonalon nem lehetséges, de említést tenni kell róla, mert az ebből a két tényezőből származó energiákról nem szabad megfeledkezni.

3. Asztrális energiák, amelyek a zodiákusnak abból az új jegyéből sugároznak, amelybe most lépünk be, amely a Vízöntő. Ez a jegy, a vízhordó, élő jegy és érzelmi jegy. Ez (hatékony erejének befolyásával) az emberek asztráltestét egy újfajta össze-

tartozásra ösztönzi, az emberiség testvériesülésére, ami nem vesz tudomást semmiféle faji és nemzeti különbözőségről, és az emberek életét hozzásegíti a szintézishez és egységhez. Ez az egyesülő élet olyan nagyerejű áradását jelenti, hogy senkinek még csak látomása sem lehet róla, de amely egy évezred alatt az egész emberiséget tökéletes testvériségbe forrasztja össze. Érzelmi hatása az lesz, hogy úgy „megtisztítja" az emberek asztráltestét, hogy az anyagi világ megszűnik annyira hatékony vonzerővel bírni és késői szakaszaiban az érzékiség vonalán olyan felfokozott állapotot idéz elő, mint amilyenen átmentünk az anyagiság vonalán. Minden jegy a végső szakaszaiban túlfejlődést produkál abban a vonatkozásban, amelyben leghatékonyabban működött. Jelenleg e jegynek a hatása építő a faj élenjárói számára, és romboló az emberiség tömegére nézve. Az eljövendő Vízöntő korra vonatkozó adatokat meg lehet keresni a most e tárgyban megjelenő könyvekben, de számomra nem jelentene hasznot, ha most elidőznék ezen.

4. Halvány sugárzások a „Nap megszentelt szívéből" amelyeket a tömegek nem ismernek fel, de fajunk misztikusaiból reakciót váltanak ki, azokból, akik egy nagyon valóságos vonatkozású és érdekű csoport-egységet alkotnak egyre inkább. Ezek a sugárzások túlságosan magasrendűek, semhogy az emberiség általában érzékelni tudja őket, de a misztikusok reagálnak rájuk, és az új rezgést érzékelve közelednek

egymáshoz. Ezután az a munkájuk, hogy a rezgést lefokozzák, hogy a megfelelő időben annak hatása érezhető legyen fajunk élenjárói között. A misztikusok e csoportjának munkája ezért kikerülhetetlenül meg kell növekedjék, mert a „Szoláris Logosz szíve" most sokkal megközelítőbb ritmusban ver e bolygóéval, mint eddig bármikor (lévén ez nem megszentelt bolygó). Az isteni Élet szeretete és gondolata a „rég elveszett fiú kisleánya" irányába fordult – ahogyan bolygónkat néha a Nagyok okkult művei nevezik.

5. Egy másik tömegsugárzás, amely az ember asztráltestét szenvedélyes cselekvésbe lendíti, a negyedik, vagyis emberi világ asztráltestének impulzív vágyai, az emberiséget egy egésznek tekintve, vagy pedig egy élet kifejezésének. Az emberiségnek ez az érző teste egy még meg nem értett módon reagál mind a négy előbb felsorolt asztrális energiatípusra, és az egyén asztráltestének értéke valamint fejlődési állapota szerint kerül sor a reagálásra. Ebben a tényben gyökerezik a tömegpszichózis és a csőcselék uralma. Az úgynevezett közvélemény gyökereit is itt lehet megtalálni, de még sok idő el fog telni, mire a pszichológusok és akadémiai iskolák elismerik e négy tényezőt. Az emberiség vezetői ezekkel a fajta érzéki reakciókkal próbálnak operálni, formálgatva az emberek gondolatait, hogy vágyat ébresszenek ezután vagy azután, vagy valami egyéb után. Ezzel a fajta érzéki anyaggal operálnak anélkül,

hogy csak a legkevésbé is értenék a helyzetet, és azoknak a tényezőknek amelyekkel foglalkoznak a teljes meg nem értésével. Magnetikusan működnek, ha a második sugáron vannak és rombolás által kiváltott félelmet sugallva, ha az első sugáron. Ha a harmadik sugáron megy a dolog, akkor a Célszerűség Törvényét alkalmazzák. Így hát mindhárom az emberek asztráltestével foglalkozik és a siker lehetősége nagyrészt saját asztráltestüknek fajtájától függ, valamint olyanokat vonzó erejétől, akik kellően fejlettek, hogy a megfelelő érzékenységgel reagáljanak és majd továbbvigyék az ügyet. Az átlagember éppen ezért azok asztrális hatalmának áldozata, akik vagy a saját maguk javára vezetik őt, vagy pedig az ő lelke javára – mert ez mindkét irányba működik.

6. Egy embert körülvevő család vagy barátok asztrális élete vagyis érzéki kisugárzásai. Ezek az ember sokkal jobban befolyásolják, mint hinnénk vagy ő van hatással azokra, aszerint, hogy melyik oldal pozitív és melyik negatív. Mindenki, akivel találkozunk, akivel kapcsolatba lépünk, minden személy, akivel naponta érintkezünk hatással van ránk vagy jó, vagy rossz értelemben. Vagy jó és magasrendű értelemben kavarják fel az érzelmi természetet és így hozzásegítik az irányváltoztatáshoz, vagy alászállítják színvonalát úgy, hogy gátolják a fejlődését és elősegítik lezuhanását az anyagba. Ezt jól ismerjük és szükségtelen nekem ezen tovább terjengenem.

7. Az érzelmi (asztrális érző) berendezés az, amellyel az ember belép az életbe, amelyet használ és amelyet az élet folyamatában épít. Számtalan ember az érzelmi test áldozata, amelyet ő maga épített fel, amikor a fent felsorolt csoportok energiájára reagált. Az asztráltest három módon reagál minden érzéki jellegű kisugárzásra:

a) ***Érzelmi módon***. Az asztráltest belesodródik valamiféle reagálásba, az őt körülvevő asztráltestek – csoporttestek vagy egyéniek – kisugárzásaira. Ez a mondat gondos tanulmányozásra figyelmeztet.

b) ***Érzéki módon***. Az érzéki asztráltest minden benyomást mindig számba vesz, akkor is, ha az érzelmi reagálás hiányoznék, és a tanítványnak meg kell tanulni gondosan megkülönböztetni a kettőt.

Néha, bár a felismerhető érzelmi reakció hiányzik, éppen úgy számba lesz véve az eredendő ok, amely keresi a lehetőséget, hogy hatást gyakoroljon az érzelmi testre.

c) ***Egyszerű reakcióval***. Egy benyomásra, egy érzelmi impresszióra való reagálás vagy azok számbavétele, illetve számba vételük visszautasítása. Ez lehet jó vagy rossz.

Mindhárom esetben az ellentétpárok egyikét vagy másikát lehet választani és ez a választás a szóban forgó ember asztrális mechanizmusának minőségétől függ. A negyedik módszer magában foglalja az érzelmi testtől való mindennemű távolság tartást és a tökéletes képességet, hogy elszigetelje magát mindenféle érzékszervi benyomástól akarattal, azért, hogy nagyobb hatékonysággal tudjon szolgálni és magasabb intelligenciával szeretni. Ne felejtsük el, hogy végső elemzésben a szeretet és az érzelem nem azonos.

És most szembe kell nézni a gyakorlati kérdéssel: hogyan lehet úrrá valaki a rossz rezgésen?

Először: – Szükséges, hogy az illető felismerje, mi a rossz rezgés és hogy képes számba venni a reakciót. Egy rezgés, egy impulzus, egy érzés, egy kívánság a formai oldal alsóbbrendű részeiben keletkezik. Különbözik a lélekből származó kisugárzástól. Az érző testre gyakorolt benyomásukról fel kell ismerni, hogy különbözőek. Fel kell tenni a kérdést: ez a reakció a személyiség életére adott válasz, vagy a lélektudatra adott felelet? Ez az indíték, amely érző testemet cselekvésre akarja bírni, a bennem lévő isteni Életből származik, vagy valamelyik megnyilvánulásának formai aspektusából jön elő? Olyan módon változtatja cselekvő asztráltestemet, hogy azok, akikkel

szembekerülök sértést szenvednek általa, vagy segítséget kapnak? Hátráltatja-e őket vagy segíti?

Valaki érzelmi reakcióinak közeli tanulmányozása annak az alapvető jellemvonásnak a végiggondolására vezeti az embert, amit nem lehet túlhangsúlyozni, tekintettel a világ jelenlegi állapotára. Ez az ***erőszakmentesség*** vagyis ártalmatlanság. Meg kell mondjam, hogy az erőszakmentesség elérése pozitív értelemben (nem negatív értelemben) annak a lépcsőnek a meglépését jelenti, amelyik kétségkívül a Beavatás Előcsarnokába vezet. Első hallásra ez apróságnak hangzik és a beavatás egész kérdését olyan lényegtelen dologként adja elő, hogy jelentéktelenné válik. De gyakorolja csak, aki így gondolkodik, a pozitív ártalmatlanságot, amely a helyes gondolkodásból (mert hogy intelligens szereteten alapszik), a helyes beszédből (mert hogy az önkontroll uralkodik fölötte), és a helyes cselekvésből (mert hogy a Törvény megértésére van alapozva) áll, és rá fog jönni, hogy a kísérlet előhozza lényének minden forrását és elérése sok időt vesz igénybe. Nem az az erőszakmentesség, ami gyengeségből és szentimentálisan szerető magatartásból ered, abból ami nem szereti a bajokat, mert azok felborítják az élet kialakított harmóniáját és ezért rossz érzésekhez vezetnek. Nem az az erőszakmentesség a kevéssé fejlett negatív álláspontú, tehetetlen férfi és nő részéről, hogy nem áll hatalmukban sebezni, mert olyan csekély eszközzel rendelkeznek arra, hogy kárt okozzanak.

Az az erőszakmentesség, amely a személyiség igazi megértéséből és a lélek által való vezérléséből ered, és ami elkerülhetetlenül spirituális kifejezést nyer a mindennapi életben. Abból a képességből sugárzik ki, hogy valaki be tud hatolni a tudatba és el tud mélyülni a testvérének megértésében, és amikor ez megtörtént, akkor mindent megbocsát és minden eltűnik a tekintet elől az adakozás és segítés vágyában.

A rossz rezgésre való reagálást alapvetően nem lehet megelőzni sem a „menedéképítés" módszerével, sem pedig a mantramok és a képalkotás erejének segítségével való „elszigetelődés"-sel. Ez a két módszer időlegesen alkalmazható, segítségükkel azok, akiknek van még valami tanulnivalójuk, megvédhetik önmagukat. A menedéképítés elkülönüléshez vezet, mint jól tudjátok, és szükségessé teszi végül is a menedéképítés szokásának meghaladását, és a már megépített menedékek megsemmisítését és elemésztését. Ez utóbbiakat könnyebb megtenni, mint úrrá lenni a szokáson. Az építési folyamat automatikusan folytatódik, míg végre a jelölt olyan sok korlátot épített maga köré, hogy nem képes közülük kijutni és nem lehet vele felvenni a kapcsolatot. Az elszigetelődés folyamata, ami egy jóval haladottabb gyakorlat és nagyobb mágikus tudást igényel, az éltető test bizonyos energiáinak egy bizonyos irányban történő kisugárzásából áll, amely segít más energiákat távol tartani ráhatás segítségével. E ráhatás által a közelítő energiák megfordulnak és más irányt vesznek fel, de az energiáknak valahova menniük kell és amennyiben más személyt

sértenek, vajon nem az-e a felelős aki a saját maga megvédése érdekében megváltoztatta irányukat?

Az ártalmatlanság gyakorlata a legjobb és legkönnyebb út a jelölt munkájában. Akkor nincs benne semmi, ami ellenséges lenne bármilyen formájú élettel szemben, és éppen ezért csak azt vonzza magához, ami áldásos. Ő pedig az ilyen módon magához vonzott áldásos erőket más lények megsegítésére használja. Ez legyen az első lépés, valamint a fegyelem, amelyet maga után von, és az emberi fejlődés három szintjén zajló minden tevékenység valamint reakciók állandó felülvizsgálata, amely az érzelmi testet a megvilágosodott elme uralma alá helyezik. Ezek maguk után vonják embertársaink megértését is.

Van egy második, egy későbbi fokozat is, amelyen a tanítvány megpróbálja magává tenni és átalakítani a rossz rezgéseket és a destruktív energiákat. Nincsenek menedékei, sem barikádjai. Nem szigeteli el magát és nem is tartja magát távol a testvéreitől. Az erőszakmentesség segítségével megtanult semlegesíteni minden gonosz sugárzást. Most már egy újfajta határozottsággal cselekszik. Határozottan és teljes tudatában annak, hogy mit tesz, magába gyűjt minden gonosz sugárzást (romboló energiákat és rossz erőket), és összezúzza őket összetevőikre és visszaküldi őket oda, ahonnan jöttek, semlegesítve, elerőtlenítve és hatástalanítva, természetükben mégis érintetlenül. Mondhatnátok, hogy ez igen kemény tanítás és nem sokat mond

az átlagos jelöltnek. Így van ez mindig az ezoterikus tanításokkal, de aki tud, az meg fogja érteni és én nekik beszélek.

Egy másik módszer még fejlettebb és a beavatott alkalmazhatja. A törvények ismerete révén, és bizonyos Nagyhatású Igék segítségével megparancsolhatja az energiáknak, hogy forduljanak meg és térjenek vissza kiinduló központjukba. Ezzel a módszerrel nekünk nincs még dolgunk. Egyelőre nagy gyakorlatra kell szert tenni az ártalmatlanságban, és a mindennapi életben szigorú ellenőrzés alatt kell tartani az alkalmazását.

Az asztrális energia helyes irányítását a maga három aspektusában az ősi Szabályok Könyvéből lehet összegezni, amelyet a bevezető fokozatokon álló tanítványok kezébe adtak. Minden igazi ezoterikus iskola az asztráltest ellenőrzésével kezdte és a kezdő tanítványnak emlékezetébe kellett vésnie és gyakorolnia ezt a három szabályt, miután némi növekedést mutatott az erőszakmentesség kinyilvánításában.

I. Szabály. Lépj be testvéred szívébe és nézd meg bánatát. Aztán szólj. A kimondott szavak hatékony erőt árasszanak rá, amelyekre szüksége van, hogy elveszítse láncait. Ne te magad szakítsd el azokat. A te munkád, hogy megértéssel szólj hozzá. Az erő, amelyet megkap, segíteni fogja őt munkájában.

II. Szabály. Lépj testvéred gondolkodásába és olvasd el a gondolatait, de csak akkor, ha a te gondolataid tiszták. Aztán gondolkozz. Az így létrehozott gondolatok hatoljanak be testvéred elméjébe és keveredjenek el az övéivel. Azonban tartsd magad távol, mert senkinek sincs joga megváltoztatni testvérének a gondolkodását. Az egyetlen jogod, ami itt van, azt fogja vele mondatni: „Ő szeret. Ő mellettem áll. Ő ismer. Ő gondol velem és én elég erős vagyok, hogy helyesen cselekedjek." Tanulj meg így beszélni, tanulj meg így gondolkodni.

III. Szabály. Keveredj össze testvéred lelkével és ismerd meg őt annak ami. Csak a lélek szintjén lehet ezt megtenni. Mindenütt máshol a keveredés az alsóbbrendű életet táplálja. Azután összpontosíts a tervre. Így meg fogja látni a szerepet, amit ő meg te és minden ember játszik. Így be fog lépni az életbe és tudni fogja, hogy a munka elkészült.

Egy megjegyzés, amely e három szabályhoz kapcsolódik, így szól:

„Ha ezt a három energiát – a beszédét, a gondolkodását, és a célkitűzését – a kezdő tanítvány értelemmel kezeli, és vegyíti az általa megsegíteni igyekezett testvérének ébredező erőivel, akkor ez a három energia az lesz, amivel minden adeptus dolgozik."

Majdnem lehetetlen lefordítani ezeket az ősi formulákat megfelelő kifejezésekre, de a fenti egyszerű parafrázis a megvilágosodott számára át fogja adni a gondolatot; ezek a szabályok összegezik azt a néhány gondolatot, amelyet az átlagos jelöltnek meg kell ragadnia az energiák megfelelő irányításáról, amire készen is áll.

A JELENKOR ÉS A JÖVŐ

Így tehát láttuk, hogy az egyéni emberi lény által alkalmazott apró érző egység milyen szerepet játszik a Nagy Egészhez való viszonyban. Megjegyeztük a különböző formákat, amelyeket az asztrális fejlődés magával hoz. Ugyancsak feljegyeztünk néhány forrást, amelyekből az asztrális energia jön. Úgy találtuk, hogy mindannyian bele vagyunk merítve az érző erők tengerébe, amelynek hatása van ránk, mert – a törvény értelmében – kisajátítottunk egy adagot ebből az egyetemes energiából a magunk használatára azon a médiumon keresztül, amelyen át kapcsolatban állunk az egésszel. Az asztrális energiák egyik fajtája, amelyet nem érintettünk, amint mondják, „a Nap Szívéből” sugárzik. Mindazonáltal nem tudok hosszasabban időzni fölötte amiatt, hogy az emberi agy képtelen megérteni, vagy az emberi szív magáévá tenni, amíg csak a szív központ meg nem nyílik és működni nem kezd. Az élő energiának ez az áramlása azonban akkor is széleskörűen érzékelhető, jóllehet még nem sajátítható el a maga tiszta lényegében. Az „Isten szeretetének” nevezzük. Ez valóban az a szabadon folyó, kiáramló mágneses vonzóerő, amely minden egyes zarándokot hazavezet az Atyai Házba. Ez az az erő, amely az emberiség szívét felkavarja és a világ avatárjain mint eszközökön át nyer kifejezést, a minden egyes emberben megtalálható misztikus sóvárgáson át, mindazokon a mozgalmakon át, amelyek célul

tűzték ki az emberiség jólétét, a mindenféle emberbaráti és nevelési irányzatokon át, és (az úgymond természeti világban) a védelmező anyai ösztönön át. De lényegében csoportérzékenység, és csak az eljövendő Vízöntő Korban kap valódi természete helyes értékelést és fogják megfelelően elsajátítani. Csak azért érintem itt, mert ez az egyik tényező, amiről el kell gondolkodni. Mindazonáltal csupán azok, akiknek a „szíve nyitott és felemelkedett az Úrhoz", fogják tudni, hogy miről beszélek.

Szükségtelen magunkat terhelni azzal, ami jóval fajunk fejlettsége előtt jár. Közvetlenebb problémák igénylik figyelmünket. Személyi vagy fajra vonatkozó problémák, amelyekben mindben érintve van az asztrális hordozó irányítása. Lehetőség ajánlkozik, hogy a lélek a káoszban bizonyíthassa hatóképességét, valamint irányító- és uralkodóképességét a maga kis befolyási körében. Ezekben az időkben minden jelölt számára ebben áll az eljövendő napok sajátos erőfeszítése, én pedig – az irányításotok végett – teszek néhány javaslatot, amelyet vagy követtek, vagy sem, ha úgy vélitek bölcsebbnek.

Nem szabad elfelejteni, hogy minden jelölt az energia fókuszpontja, és a maga helyén tudatos fókuszpontnak kell lennie. Háborgások közepette és a viharban érezztetnie kell jelenlétét. Az akció-reakció Törvénye működik itt és a Nagyok (előre látva a belső kapcsolatoknak éppen olyan szükségességét a világ-nyugtalanság időszakaiban, mint amilyen a jelenlegi is) gyakran összegyűjtik azokat, akik szolgálatra vannak

jelölve bizonyos helyekre. Kiegyenlítőként működnek és az általános tervet segítik, ugyanakkor ők maguk is megtanulnak sok szükséges leckét.

Egyetlen jelölt részéről se azt jelentse az erőfeszítés, hogy ellenáll vagy nem fogadja el a nyomást, vagy hogy harcol és elhárít. Az ilyen módszer a figyelmet a neménre összpontosítja, és további káoszhoz vezet. Az erőfeszítést egy olyan törekvés mentén kell kifejteni, amely kapcsolatot teremt a magasabb rendű énnel és azt stabillá és állandóvá teszi, és olyan módon hangolja össze, hogy a lélek erői és hatalma kiömölhessen az alsóbbrendű, három rétegű természetre és azon át. Ezzel az átömléssel együtt jár egy állandó sugárzás, amely a környezetre pontosan a belső kapcsolat kiterjedtsége mértékében fog hatni, és közvetlen összefüggésben lesz annak a csatornának a tisztaságával, amely a fizikai agyat összeköti a kauzáltesttel. A jelöltnek törekednie kell az önmagáról való elfeledkezésre, ami elmerül azoknak a javában, akikkel kapcsolatba kerül. Ez az önmagunkról való elfeledkezés az alsóbbrendű énre utal. Az összeszedettség és az önmagunkról való elfeledkezés legyenek bajtársak.

Az embernek, akinek célja egy kapcsolódási pont létrehozása a kaotikus körülmények és Azok között, Akik építő szándékkal és rendben dolgoznak, ugyancsak használnia kell a ***józan ész*** legszükségesebb tényezőjét, mindenben, amit csak tesz. Ebbe mindig beleértendő az erővel való gazdálkodás törvénye iránti engedelmesség a józan

ítélőképesség és a valódi értékek iránti érzék eredményeképpen. Ahol ezek jelen vannak, ott az időt gazdaságosan használják fel, az erőt helyesen alkalmazzák, az energiát bölcsen osztják el, a túlbuzgóságot felszámolják, és a Nagyok képesek lesznek ráhagyatkozni valamely jelölt bölcsességére, s benne így segítőre találni.

Minden okkult gyakorlás szem előtt tartja a jelölt olyan fejlesztését, hogy az valóban fókuszpontja lehessen a spirituális energiának. Azonban nem szabad elfelejteni, hogy a törvény értelmében ez a gyakorlás ciklikus lesz, meg lesz a maga áradása és apálya, mint a természetben minden másnak is. A tevékenység időszakát a 'praláya', a feloldódás, megnyugvás időszaka követi, és a számon tartott kapcsolatok időszakai kétségtelenül a csend időszakaival váltakoznak. Figyeljünk itt a szavak megválasztására. Ez a váltakozás a Periodikusság Törvénye előírásának tudható be és ha a tanuló úgy fejlődik, mint kívánatos, minden egyes praláya periódust egy nagyobb aktivitású időszak követ és még hatékonyabb eredmények. A ritmus, az ár-apály és a lüktető élet kimért ütései mindörökké az univerzum törvényei, és ahhoz, hogy megtanuljunk reagálni a magasabb Helyek rezgésére, ennek a ritmikus szakaszosságnak a tudatában kell kialakulnia. Ugyanez a törvény uralja az emberi lényt, a bolygót, egy naprendszert – amelyek mind az energia központjai vagy fókuszpontjai valamely nagyobb Életben. Ha sikerre akar jutni az olyan munka, amilyet ti végeztek, (és ez nagyrészt annak a képességnek a fejlesztése, hogy bizonyos áramlatokat a mentálsíkon elérjen –

áramlatokat, amelyek a magasabb rendű énből, a ti lélek-csoportotokból, vagy a Mesterből sugárzanak) határozottan megtervezett körülményekre van szükség. Bizonyos tényezőknek meg kell lenniük. Ha nem léteznek, akkor az áramlatokat eltérítették (ha szabad magamat így kifejeznem), és a kapcsolatok nem válnak teljessé. Ha világi ügyekkel való foglalkozás válik szükségessé – és ilyen időszak minden életciklusban eljön – a figyelmet ezekre a részletekre kell összpontosítani, és lehet, hogy a magasabb rendű kapcsolat időszakosan nem megvalósítható. Az ilyen, a fizikai sík ügyeire figyelés nem szükségszerűen elvesztegetet idő, hiszen ez is lehet akkora része a tervnek egy bizonyos időben, mint minden másfajta szolgálat. A célkitűzés minden egyes és mindegyik síkon a teljes kifejezés és tudatosság, nem feledkezve meg arról, hogy minden egyes sík a maga különféle tudatállapotaival egyaránt az isteni Élet része. Ami a jelöltek többségéből eddig még hiányzik, az egy szintetizáló tudat és a folyamatosság megőrzésére és számbavételére szolgáló képesség.

Ha érzelmi és értelmi káosz van, akkor ismét csak az áramlatok lettek eltérítve, hiszen az agy nem készít feljegyzést arról, ami lehet, hogy csak a bensőben látható és hallható. Ha fáradtságról van szó, és a fizikai testnek pihenésre van szüksége, akkor hasonlóképpen a belső dolgok maradnak feljegyzetlenül. Ebben a kapcsolatteremtő munkában és az ezt követő energia-átvitelben az éteri hordozóban meglévő központok telítődnek élettel és válnak aktívvá. Ezért tehát, ha a vitalitás alacsony és a prána-

fluidokat nem asszimilálják, akkor az egész rezgéskapcsolat alábbszáll, és a központ észre sem veszi a rezgéseket és reakciókat. Ha az ösztönzés ismét megfelelő és egyéb feltételek is a szükséges nyugalom állapotában olvadtak be, akkor az áramlatokkal ismét lehet számolni, ezt reagálás követi és a befogadó készség újabb ciklusa következik be. Ezzel így már be is léptem a magyarázatok adásába, minthogy sok kikérdezést figyeltem végig és fontosnak tartom, hogy a követett folyamat valamennyire is megvilágosodjék. Bölcs dolog, hogy mindaz, aki dolgozik, tiszta képet nyerjen az adott munkáról és legyen – a szolgálatuk erejére olyan közvetlenül ható vonalak mentén – teljesen tudatában minden egyes megtett lépésnek.

Ami azokat a problémákat illeti, amelyek mindnyájatok figyelmét lekötik, akik ebben a világnyugtalanság és felfordulás korában éltek, van hozzátok egy megvidámító szavam. Jóllehet számotokra az egész helyzet felhősnek tűnhet és a horizont viharoktól elsötétült, tartsátok észben, hogy amikor a kavarodás általános, mint most, az egész területen, akkor közel van a vég. A természetben egy általános elektromos vihar szolgál az atmoszféra megtisztítására és a napsütés időszakát, meg sokkal kellemesebb életkörülményeket harangoz be. Részünk volt a világháború elektromos viharában, és a felhők fokozatos szétszóródásának korszakában vagyunk, miközben mennydörgés morajlik körben és hirtelen szél és esőviharok borítják fel azoknak reménységét, akik napfényre vágynak. Azok, akik türelemmel végzik tovább munkáju-

kat, akik megőrzik benső nyugalmukat és biztonságukat, akik pillantásra se méltatják a személyiségek történetését és csak a forma nélküli erőkre gondolnak, amelyek minden formában és időszakban működnek, azok látják meg, hogyan lesz a káoszból rend, építés az elmúlt rombolásból és a jelen javítgatásaiból; azok meg fogják látni a friss életerők kibomlását, amelyek mindeddig ki voltak zárva az ember által épített kikristályosodó menedékekből. Tehát a belső látást meg kell tartani szilárdan és rendelkezni azzal a hosszú türelemmel, amely eltart a kisebbik cikluson át, mert a nagyobb ciklushoz szolgáló kulcsot őriztük meg állhatatosan.

Megérné, hogy röviden érintsünk bizonyos főbb gondolkodási vonalakat, amelyek a jelen korban kerültek előtérbe, és amelyek a múltból nőttek ki és a jövő ígéretét hordozzák.

Az emberek mindig vallásosan gondolkoztak. Soha nem létezett olyan időszak, amelyben a vallás, vagyis az emberek gondolkodása Istenről, a végtelenről, az Életről, amely mindent létbe hívott, ne lett volna jelen. Még a legtudatlanabb vad törzsek is ismertek egy Hatalmat és megpróbálták meghatározni viszonyukat ehhez a Hatalomhoz a félelem az áldozat vagy az engesztelés kifejezéseivel. Az elemi természetimádattól, a fetisizmustól és a primitív ember alacsonyrendű bálványimádásától kezdve felépítettük az igazságnak egy struktúráját, amely jóllehet még tökéletlen és nem kielégítő, de igenis ez fektette le a jövőbeni Igazság Templomának alapjait, ahol

majd az Úr fénye lesz látható, és amely a Valóság kifejezésére kielégítőnek fog bizonyulni.

Az idő homályából tűntek elő a nagy vallások. Ezek a vallások jóllehet eltérőek teológiájukban és az istenimádat formájában, jóllehet szervezeteik és szertartásaik különbözősége jellemzi őket, és jóllehet az igazság alkalmazásának módszerében eltérőek, három alapvető aspektusukat illetően egységesek:

1. Az Isten és az ember természetére vonatkozó tanításaikban.
2. Szimbolizmusukban.
3. Bizonyos alapvető tanaikban.

Ha az emberek ezt felismerik és sikerül tisztán elkülöníteniük az igazságnak azt a belső, jelentőségteljes felépítését, ami azonos minden tájon és minden népben, akkor fog kibontakozni az egyetemes vallás, az Egyetlen Egyház, és következik be az Isten egységes de nem uniformizált megközelítése, amely bizonyítani fogja Szent Pál szavainak igazságát „egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség, egy az Istene és Atyja mindenkinek; ő van mindenek felett, és mindenek által és mindenekben.” A teológiák az istenismeretben fognak eltűnni, és a tanokat és dogmákat többé nem tartják majd szükségesnek, mert a hit tapasztalaton fog alapulni és a tekintély utat ad majd a Valóság személyes megéléséhez. Az egyház csoport feletti hatalma átadja helyét az em-

berben felébredt lélek hatalmának; a csodák kora, valamint a vitáké a csodák miként jéről és hogyanjáról, és a belőlük fakadó szkepticizmus vagy agnoszticizmus átadja helyét a természettörvények megértésének, ami a fejlődési folyamat ember fölötti birodalmának és természet fölötti szintjének irányítója. Az ember átveszi isteni örökségét és úgy ismeri meg önmagát, mint aki az Atya Fia, az összes isteni jellemzővel, hatalommal és képességgel, ami az övé, mint isteni adomány. De addig mivel rendelkezünk? Elszakadtunk a régi, jól bevált hagyományoktól, fellázadtunk a tekintély ellen, lett légyen az az Egyházé, a dogmáé, a tané vagy teológiáé; az önmeghatározás felé hajoltunk és a régi értékmérők és a gondolkodás régi korlátainak semmibe vétele felé, és nem veszzük észre, hogy szétváltak a fajták és hitek.

Ezért a káosz és a kérdések, a lázadás és a belőle fakadó látszólagos szabadság közbeeső szintjén haladunk át. A tudomány módszereit – kutatás és elemzés, összehasonlítás és levezetés – alkalmazzák a vallásos hitre. A vallások történetét, a tanok megalapozását, az elgondolások és az Isten-eszme eredetét kutatásnak és tanulmányozásnak vetik alá. Ez sok vitához vezet az Istenről, a lélekről, az ember rendeltetéséről és régen kialakított elgondolások visszautasításához. A valaha is létezett iskolák különböznek elgondolásaikban és módszereikben; az Indiai Filozófia hat Iskolája gyakorlatilag megtestesített önmagában minden alapvető elméletet az emberről, ami megnyilvánulásának a miértjét és hogyanját illeti. Kevés újat adott a Nyugat ehhez a

hat elméleti iskolához, ámbár a nyugati elme a maga tudományos, technikai és módszerbeli zsenialitásával kidolgozta az elgondolásokat és elkülönítette a hat elméletet kisebb problémák sokféleségévé. Az elgondolások, elméletek, spekulációk, vallások, egyházak, kultuszok, szekták és szervezetek egyvelegéből a gondolkodás két fő vonala emelkedik ki – az egyik kihalásra van ítélve, a másik erősödésre és növekedésre, amíg a maga idején meg nem szüli az igazságnak (a számunkra) végső megfogalmazását, amely kielégítő lesz az elkövetkező kor számára, és az embert felviszi a Templom magas csúcsára és a Beavatás Hegyére. Ez a két vonal:

1. Azok, akik a múltba néznek, akik ragaszkodnak a régi módszerekhez, az ősi teológiákhoz, valamint az igazságra találás reakciós visszautasítási módszereihez. Ezek azok az emberek, akik elismerik a tekintélyt, legyen az egy prófétáé, egy Bibliáé vagy egy teológiáé. Ők azok, akik jobban szeretnek engedelmeskedni a nyakukra telepített tekintélyeknek, mint egy felvilágosult lélek maga vállalta vezetésének. Ezek az Egyház vagy egy kormány követői, akiket megkülönböztet a teljes odaszentelés és szeretet, de akik nem hajlandók elfogadni azt az isteni intelligenciát, amivel meg lettek áldva. Áhítatuk, istenszeretetük, szigorú, de félrevezetett lelkiismeretük, türelmetlenségük minősíti őket mint elhivatottakat, de saját elhivatottságuktól vakok és növekedésüknek saját fanatizmusuk vet gátat. Többségükben az idősebb generációhoz

tartoznak és reményük imádatukban lehet csak és a tényben, hogy a fejlődés maga fogja őket előresodorni a második csoportba.

Erre az első csoportra van bízva a kristályosítás munkája, ami a régi forrna teljes lerombolását fogja eredményezni; nekik adatik a régi igazságok meghatározásának feladata úgy, hogy az emberi faj elméje megvilágosodjék, hogy a lényegest és a nem lényegest annak ismerjék meg ami, hogy az alapvető elgondolások, amelyek olyannyira szemben állnak a dogmák megfogalmazásával, legalábbis a legalapvetőbbek, láthatóvá legyenek, és a másodlagos, nem fontos hiedelmek éppen ezért visszautasításban részesüljenek, mert hiszen az elkövetkezendő korszakban csupán az alapvető és meghatározó fog értéket hordozni.

2. A második csoport ez idáig igen csekély kisebbség, de következetesen növekvő. Ez az Istent szeretők belső csoportja, az intellektuális misztikusok, a valóság ismerői, akik nem tartoznak egyetlen valláshoz vagy szervezethez, de akik magukat az egyetemes Egyház tagjainak „egymás tagjainak" tekintik. Minden nemzetből fajtából és népből jöttek össze; minden színből és gondolkodási iskolából, mégis ugyanazt a nyelvet beszélik, azonos szimbólumokon okulnak, azonos ösvényt követnek, ugyanazokat a lényegtelen dolgokat utasítják vissza és a lényeges hinnivalóknak ugyanazt a törzsét különítették el. Felismerik egymást, egyforma odaadást tanúsítanak minden

fajta szellemi vezetői iránt és egymás Bibliáit egyaránt szabadon használják. Ők alkotják az új világ szubjektív hátterét; belőlük áll az eljövendő világvallás magja; ők az egyesítő princípium, amely végső fokon meg fogja váltani a világot.

A múltban voltak világmegváltóink – Isten Fiai, akik világüzenetet hirdettek és a fény növekedését hozták az emberiségnek. Most, az idők teljességében a fejlődés munkája során kiemelkedik egy csoport, amelyik talán megváltást hoz a világnak, és amelyik – a csoportideákat megtestesítve és a csoport-természetet példázva, rövid úton kinyilvánítva a Krisztus testének igazi jelentőségét, és a világnak egy szellemi organizmus igazi természetének képét nyújtva – úgy fogja serkenteni és energiákkal ellátni az emberek gondolatait és lelkét, hogy az új kort Magának az Istennek a szeretete, tudása és harmóniája kiárasztásával vezeti be.

A vallásokat a múltban egy-egy nagy lélek, egy-egy Avatár alapította, egy-egy kiemelkedő szellemi személyiség és az ő életük, szavaik és tanításaik rányomták bélyegüket az emberi fajra és az rajtuk is maradt századokig. Mi lesz a hatása egy csoport Avatár üzenetének? Mennyire lesz hatékony egy Istent ismerő csoport tevékenysége, akik igazságot hirdetnek és a belső szinten verődnek csoportba a világ megváltásának nagy munkájában. Mi lesz a hatása egy csoport világmegváltó küldetésének, nem mint Krisztusoknak, hanem mindnyájan bizonyos mértékig Istent ismerőknek, akik kiegészítik egymás erőfeszítéseit, megerősítik egymás üzeneteit, és egy olyan szerve-

zetet alkotnak, amelyen keresztül a szellemi energia és a szellemi élet princípiuma éreztetni tudja hatását a világban?

Egy ilyen testület már létezik a maga tagjaival minden országban. Viszonylag kevesen vannak és egymástól messze, de a számuk állandóan növekszik és üzenetük egyre inkább érzékelhető. Bennük van elhelyezve a szerkesztés szelleme, ők az új kor építői, nekik adatott, hogy őrizzék az igazság szellemét és hogy úgy szervezzék át az emberek gondolkodását, hogy a faj gondolatvilága irányítható legyen olyan meditatív és érzékeny állapot felé, ami megengedi, hogy felismerje az isteni következő feltárulását.

Ezzel a két csoporttal, a reakciós doktrinerekkel és a misztikusok szubjektív csapatával kapcsolatban áll a fiatalok új generációjának többsége, akik egyik csapatnak sem tagjai és akiknek az elgondolásai jórészt szervezetlenek, minthogy mindkettőt elfogadják. Ez a többség nem tartozik a múlthoz, és nem is hajlandó elfogadni a múlt tekintélyét. Nem tartoznak a Tudók belső csoportjához, akik az emberek gondolatainak megfelelő csatornákba terelésén munkálkodnak, hiszen még nem jutottak el a tudás lényegéig. Csak két dolgot ismernek fel: igényüket a szabadságra és egy erőteljes sürgetést az ismeretek iránt. Megvetik a múlt hagyományait; elutasítják az igazság régi megfogalmazásait és minthogy még nem állnak biztos talajon, hanem a keresők és kutatók helyzetében vannak, ezért van a mi világunk a felfordulás állapo-

tában, és nyilvánvaló a szabadosság és a züllés. Nem szabad elfelejteni, hogy a világnak ez az állapota tehát a három fajta erő összecsapásának eredménye, amelyek gyakoriak a mai világban.

1. Azé, amelyik a régi hagyományokat hordozókból árad, akik a formákat és a múltat hangsúlyozva rombolják szét ezeket a formákat.

2. Azé, amelyik a misztikusok belső csoportjából árad, akik a bolygó Hierarchiájának vezetése alatt építik az új formát.

3. Azé, amelyik a tömegekből árad, akik egyik csoporthoz sem tartoznak és akik az erőt még vakon használják fel és gyakran oktalanul is, amíg csak el nem jönnek azok az idők, amikor felismerik azokat az alkotó csatornákat, amelyekbe bölcsen árad be ez az erő.

Innen adódnak ennek az átmeneti időszaknak a problémái, és innen van az, hogy szükségessé válik a tanítások nyilvánosságra hozatala, amelyek majd képessé teszik a kereső jelöltet és a kérdezőt, hogy magára találjon. Innen van az igény a lélek törvényeire és az egyéni kibontakozásra vonatkozó igazságra, hogy ezek világossá legyenek azok számára, akik elutasítva a régi hagyományt és megvonva az elismerést a misztikusoktól, mégis igyekeznek megismerni önmagukat, mint megszabadult lelkeket. Ezzel a megismeréssel jön el az Építő Misztikusok számának állandó növekedé-

se. Mert amikor egy ember rátalál a lelkére és megismeri a viszonyát a kifejezési mechanizmusával, a háromrétegű alsóbbrendű emberrel, automatikusan átlép a szubjektív élet tudatába, az ok szintjén kezd munkálkodni és többé nem vész el az okozatok világában. Ezután ott találja magát vállvetve együttállni minden idők misztikusaival és a nagy tudásúakkal. Ez a vallásos szándék iránya ebben a korban és ez az eljövendő kor dicsősége.

Ha igaz az, hogy a jelenlegi világállapot hátterében egy csoport misztikus gyülekezett össze, akiket a tudás, a látás és mentális szinten végzett munka hatalma különböztet meg, akiket az emberek nem látnak és nem ismernek fel, akkor azt is meg kell jegyezni, hogy ez a csapat nem tartozik a szoros értelemben vett vallásos típushoz. Az emberi gondolkodás minden ágazatából találhatók férfiak és nők e csoportban, köztük tudósok és filozófusok.

Mint minden más ebben az időben, a tudomány maga is az átalakulás folyamatát éli és habár eddig még kevesen ismerik fel, az atomkutatás és munkája azzal, amit anyagnak neveznek új területekre lép be. Ezen a területen a régi technológiák és mechanizmusok fokozatosan fel lesznek számolva és az anyag természetére vonatkozó új megközelítés és másfajta alapelgondolás fogja jelezni az új kort. Az elkövetkező huszonöt évben az atom természetére vonatkozó, látszólag különböző két elgondolásból összegezve bizonyos energiaimpulzusok felismerésére kerül sor és

azoknak az energiáknak a felfedezésén fog alapulni, amelyek (az atomra és az atomi formákra hatva) létrehozzák a kézzelfogható konkrét alakokat, amelyeknek mi a különféle természeti világokban nevet adunk. A Kornélküli Bölcsesség bizonyos alapelveinek igazságát a következőképpen fogják demonstrálni:

1. A lélek a formaépítő princípium, amely vonzást és összetartó erőt hoz létre.

2. Ez a lélek az energiának egy aspektusa vagy típusa, megkülönböztetve magától az anyagétól.

3. Az atomot energia egységnek ismertük meg, de az energiát, amely az atomokat egységbe tereli, amelyeket mi organizmusoknak nevezünk és formáknak, azt még nem sikerült izolálni. A misztikusok a tudományos világban ezt érzékelni fogják, és azon munkálkodnak majd, hogy a következő generáció élete során ezt bizonyítsák is. Egy ilyenfajta energia ez, a megnyilvánulás formaépítő aspektusának energiája, amely minden mágikus tevékenység forrása. És az a fajta energia ez a természet különböző világaiban, amelyik létrehozza a formát, alakot, fajt, külsőt, típust, valamint a megkülönböztető jegyeket és elkülöníti a formák miriádjait, amelyekben maga az élet nyilvánul meg. Az energiák minősége hozza létre a formák mennyiségét; a fény az, amely létrehozza azoknak a heterogén

alakoknak a faj tudatába való beemelését, amelyeket atomok halmaza ölthet magára.

4. Ez a fajta energia, amely az alakokat, a formákat és az összetartozó organizmusokat létrehozza a természet összes világában, nem az életprincípium. Az életprincípium felfedezetlen és felismeretlen marad, amíg a lelket, vagyis minősítő princípiumot, a formák építőjét nem tanulmányozzák, ismerik fel és kutatják ki.

5. Ez csak akkor válik lehetővé, amikor az ember előbbre lép isteni örökségének tudatos, teljesebb birtoklása felé, és úgy működik majd mint lélek, és (fizikai, érzelmi és értelmi) mechanizmusát ellenőrizve tudatosan és összhangban tud együtt dolgozni a minden formában lakozó lélekkel.

Ez csak akkor válik lehetővé, ha fajunk magáévá teszi a fenti hipotézist és elfogadja lehetőségnek, és megpróbálja bizonyítani vagy tagadni a lélekteremtő valóságát, ami megnyilvánulásának építménye, vagyis teste mögött van. Az objektív természet birodalmában minden nagy tudós és munkás lélekként működik, és a mindennél meglepőbb fejlemény a fizika és kémia birodalmában éppúgy, mint az emberi tudás más részlegeiben akkor zajlott le, amikor valamelyik speciális terület munkása hittel állt elő valamilyen hipotézissel, amit alkotott és kikutatott, majd folytatta munkáját lépésről-lépésre, amíg csak egy olyan igazság-aspektussal nem került kapcsolat-

ba, amelyet eddig ember nem fogalmazott még meg. Azután intuíciója segítségével egy újabb gondolati területre lépve előveszi az ott felfedezett ismeretet és olyan módon fogalmazza meg elmélet, alapelv, kísérlet és mechanikai eszközök segítségével, hogy az a csoport tulajdonává váljék és megfelelő időben a világ is megértse és felhasználja. De eredetében ez misztikus munka volt, és egy misztikus intuíción alapult.

Itt kellene megjegyezni, hogy három nagy felfedezés várható, amelyek a következő két generáció során forradalmasítani fogják a modern gondolkodást és életet.

Az egyik már érzékelhető, kísérletek és kutatások tárgya: az atomenergia felszabadítása. Ez tökéletesen meg fogja változtatni a világ gazdasági és politikai helyzetét, hiszen az utóbbi nagyrészt az előbbi függvénye. Mechanikai civilizációnk egyszerűsödik, és olyan korszak következik be, amely mentes lesz a pénz rémétől (birtoklásától vagy nem birtoklásától), és az emberiség családja egyetemesen elfogadja a maga helyzetét mint összekötő világot a három alsóbb természeti világ és az ötödik, vagyis szellemi világ között. Lesz idő és szabadság a lélek kultúrája számára, amely meg fogja haladni modern nevelési módszereinket és a lélekerők jelentősége, valamint a felsőbbrendű emberi tudat fejlődése fogja lekötni a nevelők és tanulók figyelmét mindenhol.

A második felfedezés a fény és a szín jelenlegi kutatásaiból fog kinőni. A színek hatását fogják tanulmányozni az emberekre, állatokra és a növényvilág egyes egye-

deire, és ezeknek a tanulmányoknak az eredménye az éterikus látás kifejlesztése lesz, vagyis az anyag következő fokozata meglátásának képessége a szigorúan vett fizikai szemmel. Az emberek fokozatosan a fény szempontjából fognak gondolkodni és beszélgetni és az eljövendő fejlődés hatása az emberi gondolkodás e területén háromszoros lesz.

a) Az emberek éteri látással fognak rendelkezni.

b) Az éltető vagy étertest, mint a külső formák belső felépítése, a természet minden világában látható, feljegyezhető és tanulmányozható lesz.

c) Ez áttöri a faj minden korlátját és minden szín szerinti megkülönböztetést: az emberek alapvető testvérisége meg lesz alapozva. Úgy fogjuk látni egymást és az isteni megnyilvánulás minden formáját, mint változó fokú és fényű fényegységeket, és egyre inkább az elektromosság, a voltszám, az intenzitás és az erő meghatározásaival fogunk beszélgetni és gondolkozni. A kor és az emberek helyzete a fejlődés létráján észrevehetően és objektíven lesz megjelenítve. Felismerhetőek lesznek az az öreg lelkek és a fiatal lelkek relatív képességei, ami által a felvilágosodottak uralma újra kialakulhat a Földön.

Jegyezzük meg itt, hogy ez a fejlődés a következő két generáció tudósainak munkája és erőfeszítéseik eredménye lesz. Az anyag atomjaival végzett munkáik és kutatásaik az elektromosság, a fény és az erő területén elkerülhetetlenül kell, hogy bizonyítsák a lélek tényét, minden forma belső fényét és sugárzását és a viszonyt a formák között, ami csak egy másik kifejezés a testvériségre.

A harmadik fejlődés, amely valószínűleg az utolsó lesz, amire sor kerül, közelebbről az okkultisták által mágikusnak nevezett területen következik be. A hang és a hang hatásának tanulmányozásából fog kinőni és az ember kezébe hatalmas eszközt ad az alkotás világában. A jövő tudósa a maga eredményeit a hang használatával fogja elérni; a hang révén a felfedezések új területe nyílik meg; a természet világainak minden formájában kiadott hangot fogják tanulmányozni és megismerni, és változások következnek majd be; segítségével új formák fognak kialakulni. Csak egy utalást adjak még itt, hogy az atomenergia felszabadítása kapcsolatban van az eljövendő hangtudománnyal.

Annak a jelentőségét, hogy mi történt a világban az elmúlt évszázad során a hang világában még nem is fogták fel és nem is értették meg. A hihetetlenül megnövekedett zaj és hang, ami korunkban a bolygóról sugárzik, mindenesetre óriási hatásokat váltott ki már eddig is. A gépek zúgása, a szállítóeszközök dübörgése –

vonatok, hajók és repülőgépek – az egész világon, az emberi hangok összesűrűsödése az olyan túlnépesedett körzetekben mint a nagyvárosok, és legújabb a rádió általános használata, ami a zenei hangokat minden otthonba beviszi, de még az utcai életbe is, az emberi testen rajta hagyja nyomát és az élet minden formáján is, jóllehet ez nyilvánvalóvá majd csak egy idő múltával válik. Néhány forma az állatvilág életéből, de elsősorban a növényvilágéból el fog tűnni, és az emberi test mechanizmusának reakciója a hangnak, bömbölésnek és zenének erre a világára, amely egyre inkább körülveszi, rendkívül érdekes lesz.

Ez a három fejlemény harangozza be az új kort, átmeneti időszakában létrehozza a szükséges változásokat és előrevetíti az új korszakot, amelyben a kulcsszó a testvériség lesz, hiszen nyilvánvaló tény lesz ez a természetben. Olyan kor lesz ez, amelyben az emberek világosságban fognak járni, mert ez a felismert belső sugárzás világa lesz, amiben a világ munkáját a hang eszközével végzik el, és végső fokon a szó hatalmának felhasználásával, valamint a gyakorlott mágus tevékenységével. A szubsztanciának ezek a gyakorlott munkásai, megértve az anyag természetét, úgy látva a dolgokat, ahogyan a fény mutatja, és felfogva a hang célját, végrehajtják azokat a strukturális változásokat és azokat az anyagi változtatásokat, amelyek az eljövendő faj munkájának megfelelő civilizációt alapozzák meg. Ez a munka a lélek és megnyilvánulásának hordozója tudatos egyesítése lesz. Ugyancsak kialakulnak azok a

kulturális módszerek, amelyek felkarolják fajunk fejletlenebbjeit és felhozzák őket egy magasabb rendű megnyilvánuláshoz és önmaguk igazabb kifejezéséhez. A tudományos kutatók eljövendő nemzedékének előjoga lesz ennek végrehajtása.

Az eljövendő ciklus legkiemelkedőbb jellemzője azonban a pszichológia egy új ágának felnövekedése lesz. Egy új tényező jelentkezése lesz ez a materialista iskolából való modern pszichológus álláspontjáról, és magában fogja foglalni a lélek elismerését.

A mechanikus pszichológiai iskola felbecsülhetetlen eredményekkel szolgált és szolgál, és a behavioristák eredményei tényszerűen egészségesek, bár következtetéseikben hibásak. Ők a szükséges fékező munkát végzik a spekulatívabb és misztikus iskolával szemben, amely introspektív névvel tisztelt. Mint sok minden más területen is a világban manapság, két nagy gondolati vonalból, a mechanikusból és az előbb említett introspektívből vagy szubjektívből egy harmadik fog kibontakozni, amely megtestesíti mindkét álláspont igazságát és megfelelően egymáshoz igazítja azokat. Nagyobb mértékben ez zajlik le a Nyugat és a Kelet, a miszticizmus és az okkultizmus fúziója során. Nekünk nincs vitánk egyikkel sem. A gondolkodás fejlődésében az elgondolások fő irányai gyorsan közelednek egymáshoz és belőlük szintézis fog kialakulni, amely megfelelő platformnak fog bizonyulni, amelyen az eljövendő ciklus megvetheti a lábát.

Helyes lenne, ha itt összefoglalnánk a gondolkodás három vonalának irányulását általánosságban szólva a pszichológia területén.

1. A mechanikus, amely a hangsúlyt a struktúrára helyezi, az emberi szervezet értelmi, érzelmi és fizikai reakcióit teljesen materiális szempontból látja, és úgy tekint a struktúrára, mint amely felelős mindenféle viselkedésért és jellemvonásért, amelyeket az ember mutat, akár abnormálisak, akár normálisak azok.

2. Az instrospektív iskola elénk állít egy valakit vagy egy tudatos valamit, amelyik felelős a körülményekért és aki, mint ahogy azt néha mondani szokták „tudatában van a tudatának". A pszichológusoknak ez az iskolája elismeri a struktúrát, de továbbmegy, és a viselkedés bizonyos aspektusait, valamint bizonyos fajta reakciókat és problémákat megoldhatatlannak tart a tisztán mechanikus eljárással. Ők jobban megközelítik az okkult álláspontot, de nem érik el.

3. Aztán vannak azok, akiket vitalistáknak lehetne nevezni, vagyis a pszichológusoknak az a csoportja, akik elismerik ugyan a struktúra tényét, mégis úgy tekintik, mint ami alá van vetve a külső környezetből sugárzó energiák és erők befolyásának. Ezek szélesebb értelemben vett természeti energiák, mint azok, amelyek teljesen az emberben saját magában kelnek életre; közéjük kell számolni az alapvető, nagy belső ösztönzéseket, amelyekért maga a természet fe-

lelős, és amelyek láthatók és érzékelhetők az emberétől eltérő organikus élet egyedeiben is.

Az igazság, amely mindezekben az iskolákban biztonságban fennmarad, az egyetlen igazság, és minden egyes aspektusa egymással kapcsolatban van.

Van egy mechanizmus, amelynek segítségével a valóságos ember tevékenykedik, és van egy struktúra, amelyet meg tud tanulni alkalmazni és irányítani. De összhangban egy szubjektívebb és spekulatívabb iskolával meg kell tanulnia különbséget tenni önmaga, mint az öntudat tudatos központja, az intelligencia trónján ülő „én" és az eszköztára között, amellyel fel tudja venni a kapcsolatot a külső világgal. Amikor az „én", a mechanizmus alkalmazója ezt meg tudja tenni, figyelmessé lesz egy másik tényre, mégpedig arra, hogy nem csak ő az energiák előállítója és felhasználója, valamint egy adag saját vitalitás igazgatója, hanem hogy vannak energiák és erők a természetben és a bolygón, sőt vannak bolygón kívüli vagyis kozmikus energiák is, amelyekre ugyancsak tud reagálni és amelyeket meg tud tanulni felhasználni és magáévá tenni. A három jelenlegi iskola tehát kezdeteiben már gondozója e három tényezőnek. A jelenlegi vitatkozó és elkülönítő rendszerben ez a három iskola főként azzal van elfoglalva, hogy egymás elméleteit lejárassák. Holott mindhárom pontos a maga tényeiben, ámde rosszak a levezetéseik. Mindháromnak szüksége van egymásra

és a három bizonyítás elegyítéséből fog létrejönni egy negyedik, amely közelebb áll majd az igazsághoz, mint a másik három közül bármelyik.

Amikor fontolóra veszünk más alapirányzatokat a világ jelenlegi gondolkodásában, nyilvánvalóvá válik, hogy a legjelentősebb a csoporttudatra vagy környezeti tudatosságra helyezett növekvő hangsúly. Ezt az átlagember úgy fogja fel, mint felelősségérzetet és az egyénben lelki rezgést vált ki. Ez az egyik első jele annak, hogy a lélek használni kezdi mechanizmusát. Többé az ember nem él az elkülönülő én érdekei szerint, hanem kezdi felfogni az embertársaihoz és az ő körülményeikhez való alkalmazkodás szükségességét. Elvállalja a feladatot, hogy a legigazibb értelemben felebarátjának őrizője legyen és megérti, hogy a valóságban nem létezik haladás, elégedettség, a lélek békéje és jólét az ő számára a testvérei nélkül. Ez a felismerés egyre nagyobb teret nyer az egyéntől az államig és nemzetig, a családi egységtől az egész világig és ezáltal a nagy szervezetekig, baráti társaságokig, klubokig, ligákig és mozgalmakig, amelyek célul tűzték ki az emberek felemelkedését és jólétét mindenhol. A faj tudatában növekszik az adni szükségessége a kapni helyett, és bizonyos, a testvériességgel kapcsolatos alapvető elgondolások felismerése egyre erősödik. A testvériség mint tény a természetben eddig még jórészt elmélet, de a testvériség mint ideál most formálódik az emberi faj tudatában.

Az egyik nagy gondolkodási iskola, vagyis gondolkodási irányzat, amely arra ítéltetett, hogy elmúljon, nem más mint a jelenlegi filozófiák, ahogyan most ismerjük őket. A filozófia technikai értelemben mint a bölcsesség szeretete növekedni fog, amint az emberek egyre növekvő mértékben értik meg a bölcsesség jelentését, és korról korra egyre bölcsebbek lesznek, de a jelenlegi filozófiai iskolák szinte teljesen betöltötték szerepüket. Ez pedig ideák megfogalmazása volt Istenre és az Ő emberhez való viszonyára vonatkozóan, az istenire, az eszkatológiára és a szellemi viszonylatokra vonatkozóan.

A filozófiai iskolák utolsó nagy gesztusai még megvalósításra várnak. Az ő helyüket későbbi századokban azok fogják elfoglalni, akik valóságosan és igazán kozmológusok, mert ha egyszer megértjük és megragadjuk az Emberiség Szavát és elfogadjuk az egyén jelentőségét, a Kozmosz Szava helyes és még alaposabb figyelemben fog részesülni és a nagy Lénynek, Akiben mozgunk és Akiben életünk van, annak a törvényeit és természetét fogjuk tanulmányozni. A kozmikus Krisztust senki nem ismerheti, kizárólag az individuális Krisztus.

Az ember, ahogy a továbbiakban látni fogjuk, a határán áll, hogy megalapozza isteni voltát. Az evolúció előrevitte a mechanizmus tökéletesítését oly mértékben, hogy az már egy összefüggő integrált szervezet, egy használható struktúra és készen áll az isteni használó számára. Az elkövetkezendő néhány évtized során a lélek létezésének

ténye megállapítást nyer és a befelé néző gondolkodók, a misztikusok és okkult tanulók munkája továbbvisz előre addig a pontig, ahol a faj koncepciójaként a lelki erők lesznek megállapítva, és a lélek törvényeire úgy tekintenek majd, mint amelyek meghaladták, bár nem érvénytelenítették (mert a kisebb mindig benne foglaltatik a nagyobban) az ember törvényeit. Ez abban az értelemben igaz, hogy a törvényt a megnyilvánuló lélek mindig megtartja, hiszen, minthogy nincs miért áthágnia, részéről nem is mutatkozik hajlam arra, hogy megszegje.

A lélekre, mint az énre vonatkozó növekvő meggyőződést hitelesíti az azzal az elmélettel való szembenállás, amit az anyag dominanciáját hangsúlyozó gondolkodási iskolák hoztak létre, minden jelenséget, objektívet és szubjektívet az anyag tevékenységeként követve nyomon. Az eltérő álláspontot képviselők küzdelmein át az igazság világosságra jön, éppúgy mint egy jelentősebb esetben a szellem „felkapaszkodik az anyag vállára" vissza eredeti helyére, amihez hozzájárul a minőségi nyereség, ami a tapasztalat eredménye. Minthogy ez így van, a tudás foglalja el majd az elmélet helyét és a direkt bizonyíték a spekulációét. Az ember isteni természetére vonatkozó elméletieskedés rövidesen át kell adja a helyét a meggyőződésnek, és a filozofálgatás a lélek közvetlen kutatásának. A figyelem és kutatás tárgyaként ezt fogják elismerni és elfogadni, még ha nem is fogják megérteni. Nem is nagyon sokára eljön a nap, amikor a lélek kísérleti tudománya elfoglalja a helyét az egyetemeken és

a közalapítványokban; nem a lélek létezésének bizonyítása, hanem természetének, céljának és életének elemzése kap ugyanolyan figyelmet, mint amilyet a legkülönbözőbb ágazatú modern tudósok most a mechanizmusnak szentelnek, amit a lélek most keres és végső fokon alkalmazni fog, mert semmi sem állhatja útját e nagy fejlődés kibontakozásának.

Néhány figyelmeztető szót szeretnék elmondani és a korábban mondottakat összegezni:

Először, ne ragaszkodjunk a formához, akármilyen anyagból van is. Minden forma csupán kísérlet és elér egy pontot, ahol egyensúlyban van: vagy el lesz vetve, vagy megtelik élettel.

Másodszor, ne felejtsük el, hogy minden személynek (beleértve a sajátunkat is) megvan a maga ár-apály periódusa a törvény szerint. Az apály időszaka azok esetében, akik kimagasló pozíciót töltenek be, időnként megdöbbenést okoz azok számára, akik azok személyiségének követői, nem pedig a saját szívükön belül lakozó Istené.

Harmadszor, tartsuk észben azt is, hogy ahogyan az egyén életében jönnek időszakok, amelyekben a látás elhomályosodik, a völgy elzáródik és a csillagok a ködbe hunynak, úgy csoportokkal kapcsolatosan is ugyanezt lehet látni. De ugyanúgy tartsuk észben azt is, hogy miután a völgyet megjártuk (minden jelölt számára és minden igazán szellemi csoport számára), a Beavatás Hegye láthatóvá és megmászhatóvá

válik és az elhomályosodást látás követi és az éjszakára nappal következik. A kozmikus csoportokra hatást gyakorló nagy ciklusokban ugyanezt lehet látni: a kisebb ciklusokban, amelyek a fajokat irányítják, ugyanez következik be, és ugyanez a törvény vonatkozik minden kisebb csoportra, le egészen az apró életek csoportjáig, amelyek befolyással vannak az emberi testre. Ezt szükséges hangsúlyozni.

Negyedszer, ne hagyjuk magunkat elbátortalanodni. Az elbátortalanodás három oknak tudható be. Mindenekfelett betudható a testi szervek vitalitása csökkenésének. Amikor ez a helyzet, az asztráltest túl nagy igénnyel lép fel a fizikaival szemben, és abban az igyekezetben, hogy ennek megfeleljen, valamint annak érzetében, hogy ezt képtelen megfelelően megtenni, van az elbátortalanodás érzésének oka. Ez közületek azokat támadja meg gyakran, akik finomabb fizikai hordozóval bírnak. Ennek az elbátortalanodásnak a gyógymódja nyilvánvaló, nemde? A pihenés és a relaxáció újjáépít és időt ad a természetnek, hogy alkalmazkodjék a bajhoz. A nap ugyancsak felélénkít pránával és ez megfontolandó. Mindezeken túl az egészséges, józan ész az a különleges kívánalom, és ugyanakkor felismerés, hogy a munkát a képességekhez kell igazítani, nem pedig a mérték feletti szükségletekhez. Tűnődjetek el ezen.

Az elbátortalanodásnak egy másik forrása a konkrét értelem túlfejlesztése, ami viszont túlságosan nagy követelményeket támaszt az érzelmi természettel szemben. Túlzottan nagy képesség a tárgy teljes körű feltárására, a világ szükségleteinek

aránytalanul eltúlzott megértése, bizonyos tárgyakkal kapcsolatos számos érintett szempont túl gyors átértése heves rezgést vált ki az asztráltestben. Ez a fizikai hordozót nagyon megviseli és az érzékelhető eredményt elbátortalanodásként határozzuk meg. Éppen emiatt kell az arányérzéket kiművelni, hogy a bölcs egyensúly képessége előtérbe kerüljön, mert az értelmi kiegyensúlyozottságot el kell érni. A kúra annak felismeréséből áll, hogy az idő, az örökkévalóság, a fejlődés (hívjuk aminek akarjuk) minden dolgot múlandóvá tesz és hogy nem minden függ az egyéni erőfeszítéstől. Bölcs lelkeknek lehetséges a jó művet siettetni, de a vége mindenképpen bizonyos. Ha a bölcs lelkek még nem is jönnek elő, az evolúció ereje mindent elmúlásra ítél, még ha sokkal lassabban is. Ezt ne felejtsük el, de ha az értelmi forrásokból származó bátortalanság ül meg benneteket, csendben és elmélkedve érzékeljétek a nagy tényező, az Idő végső eredményét.

Egy harmadik ok sokkal inkább okkult területekre visz, és az ellentétpárok kiegyensúlyozásának tudható be. Amikor az inga kileng – ahogy kénytelen és teszi is – a sötétnek, rossznak és nem kívánatosnak nevezett oldal felé, közületek mindazokban, kik a fény felé vettetek irányt, feszültséget idéz elő, ami kellemetlen eredményeket okoz az egész testben és a fizikai test részéről különösképpen lehangoltságként érzékelhető. Mennél érzékenyebb valakinek a teste, a kísértésnek erre a formájára annál inkább fogékony. Ez egyike azoknak a dolgoknak, amik különösképpen hát-

ráltatják a jelöltet. Negatívvá változtatja és a formai oldalról elfogadóvá, és lelassítja a rezgését. Megakadályozza az eredmény elérését, következésképpen a világnak tett szolgálata szenved csorbát. A lehangoltság gyógyítása nem abból áll, hogy heves ellenrezgést fejtünk ki; inkább a mentáltest okos működtetéséből áll, logikus érvelési képességből, valamint hogy meglássuk a körülmények okait, amelyek vagy a saját személyiségünkből, vagy környezetünkből erednek. Így nyugalmi állapotot lehet elérni. Ahogy korábban mondtam: az Időnek mint a dolgok megoldójának az elfogadásából is áll. Áll a konkrét ész elcsendesítéséből is, és az ebből következő kapcsolódásból a lélekkel, a lélek útján pedig a lelki csoporttal, majd pedig a Mesterrel. Soha nem szabad elfelejteni, hogy a Mesterrel való kapcsolat ebben a rendben történik és aki egyre inkább a lélek vezetése alá kerül, csak az lép egyre beljebb Mesterének tudatába.

Miután önzetlen elgondolással összekapcsolódik a Mesterrel, következik a tudatos és összpontosított erőfeszítés, hogy teljes elfogulatlansággal dolgozzék, nem vágyva, hogy meglássa cselekedete gyümölcsét. Ez a folyamat ha sokáig tart és türelemmel hajtják végre, végül is azzal az eredménnyel jár, hogy kiegyensúlyozottságot hoz létre, amit semmi meg nem zavarhat.

Szeretném kijelenteni, hogy az okkultizmus útját választóknak öt dolgot kell kiművelniük, és hogy a csoportnak különösen törekednie kell ennek elérésére. Ezek az alábbiak:

1. az indíték megszentelése
2. teljes félelem nélküliség
3. a képzelet kiművelése, okosan kiegyensúlyozva az érvelőképességgel
4. a bizonyítékok bölcs mérlegelésének képessége, hogy csak azt fogadjuk el, ami egybecseng legmagasabb ösztönünkkel és intuíciónkkal
5. a kísérletezési készség

Ez az öt törekvés, párosulva a tiszta élettel és fegyelmezett gondolkodással, az eredmények szférájába vezet. Gondoljatok arra is, hogy nem az a cél, hogy ti megtudjatok minden tudhatót, hanem csak éppen annyit belőle, amennyi bölcsen alkalmazva a faj, valamint azoknak felvilágosításához elegendő, akiket ti egyenként a magatok helyén befolyásolni tudtok.

Igazi problémát jelent, amit azt mindnyájan láttátok, a teljes félelem nélküliség elérése. Minden félelmet, kétséget és aggodalmat ki kell küszöbölni. Ha ezt sikerül megtenni, akkor a belső kapcsolódási pont és annak ismerete, hogy miképpen kell

megcsapolni az inspiráció forrásait, csodálatos módon megnövekszik. Olyan sokan elzárják az információk forrását ellenőrizetlen érzelmi természetük miatt. Az asztráltestet irányítani lehet. Hogyan?

1. Közvetlen letiltással. Ezt a módszert előnyösen lehet alkalmazni kezdőknél, de nem a leg követésre méltóbb metódus. Visszaüt a fizikai testre, torlódást okoz az asztráltestben, és hasonló körülményeket az éteri hordozóban. Gyakran okoz fejfájást, puffadást a májban és más rendellenességeket.

2. A szóban forgó kérdések közvetlen felismerésével, és annak a tudatával, hogy a Mester tanítványa számára semmi sem csak úgy jön és múlik el, hanem csak az fontos, ami növekvő tudáshoz és fejlődéshez vezet, valamint nagyobb hasznossághoz a szolgálatban. A félelem sokaknál nem félénkségen alapszik (paradox megállapítás!), hanem gyakran értelmi tényezőkön múlik, mint amilyen például a büszkeség. Akik a mentáltestbe kezdenek polarizálódni, úgy találják, hogy félelmeik intellektusukhoz kapcsolódnak. Éppen ezért ők nehezebben tudnak úrrá lenni rajtuk, mint egy olyan személy, aki az asztráltestébe polarizálódott. Az utóbbi ugyanis igénybe tudja venni az intellektusát az asztráltestben lévő félelmek leküzdéséhez. Az értelmi típusoknak közvetlenül a lélekhez kell fordulniuk, mert mindig a magasabb rendűt kell segítségül hívni, hogy az alacso-

nyabb rendűt eligazítsa. Ezért szükséges mindig tisztán tartani a csatornát. Ne fojtsuk el a félelmet. Távolítsuk el a helyettesítés dinamikus hatalmával. Ez elvezet harmadik javaslatomhoz, amivel a csoportban lévő tanulóknak kell kigyógyulniuk a megszokott félelemből:

3. A relaxáció, koncentráció, elcsendesedés közvetlen módszere segítségével, bevilágítva teljes személyiségüket tiszta fehér fénnyel. Járjunk el a következő módon:

Feltételezzük, hogy pánikba estetek; a legnagyobb kényelmetlenség sugallatai gyűltek össze; képzeletetekben riadalom támadt és eszetek felerősíti a riadalmat. Ne felejtsétek el, hogy egy érzelmi ember félelmei nem olyan hatásosak, mint a tieitek. Minthogy erős mentáltesttel rendelkeztek, felöltöztetitek félelmi reakcióitokat bőven élettel telített mentális anyagba, amely egy erőteljes gondolatforma megalkotását váltja ki. Ez köztetek és a félelemkeltő esemény között köröz. Ezt felismerve megnyugvást fogtok keresni. Elpihentetitek fizikai testeteket, amennyire csak lehet, asztráltesteteket is igyekeztek elcsendesíteni és elnyugtatni elméteket. Ezután megképezve önmagatokat (a személyiségeteket), a lelket és a Mestert, Őt, mint a háromszög csúcsát, tudatosan lehívtok egy tiszta fehér fényözönt, és átengedve az alsóbbrendű hordozóitokon, kitisztítotok min-

dent az útból, ami hátráltat. Folytassátok ezt a folyamatot, amíg csak észre nem veszitek, hogy a szükséges munka elvégeztetett. Eleinte többször végre kell ezt hajtani. Később már csupán egyszer is elég lesz, és még később az egész eljárás szükségtelenné válik, mert elértétek a célotokat.

Ezt a személyiséghez kapcsolódó félelmekre kell alkalmazni. Alkalmazzátok a szeretet-aspektust, elárasztva magatokat szeretettel és fénnyel. Az elvégzendő munka körülményeivel kapcsolatos dolgokból, valamint a munka előtt tornyosuló materializálódott akadályok ismeretéből származó indokolt félelmeket valamelyest másképpen kell kezelni. Itt megint egy határozott módszert kell követni:

Csendesítsük le a fizikai testet.

Időleges tiltással nyugtassuk le az asztráltestet.

Vegyük fel a kapcsolatot a lélekkel és határozottan következtessük ki a nehézséggel való szembenézés megfelelő módját. Ha már kimerítettük az összes magasabb rendű racionális módszert, és tisztán átláttuk a cselekvés mikéntjét, akkor -

> Emeljük meg rezgésünket, amilyen magasra csak lehet és az intuíció szintjéről hívjunk le még több megvilágítást a nehézségre. Ha intuíciónk és érvelőképességünk harmóniát eredményez, és ily módon megmutatja a kiutat, akkor továbbléphetünk. Minden ellentmondást meghaladó okkult tényként tudjuk, hogy most semmi sem történhet, csak ami a legjobbat szolgálja. Biztosak vagyunk a vezetésben, és aki elejétől a végéig így látja a dolgokat, nem követ el hibát.

A félelmek egy harmadik osztálya – amellyel a jelöltek egyre inkább találkozni fognak, amint a szolgálat során növekednek erőben és hasznosságban – azoknak az erőknek a felismerésén alapszik, amelyek a Terv ellen dolgoznak és hátráltatják az elvégzendő munkát. Okkult támadások és a jelölt ellen harcosan küzdő erők fognak jelentkezni; erejüket egyik vagy másik hordozóban fogják éreztetni és – ritkán ugyan – amennyiben fontos jelöltről van szó, mindegyikben egyszerre. Egyszer az egyes munkások ellen irányuló közvetlen támadásokra kerül sor, máskor munkások csoportja ellen. Ezekkel szembeszállni az első módszer alkalmazásával lehet, az alábbi kiegészítésekkel és változtatásokkal. Vagy mint egyén, vagy mint egy csoporttag kapcsolódjunk a saját lelkünkkel a ***Mesterek Páholyához***, nem egyszerűen csak a saját Mesterünkhöz, hanem ahhoz a Testvériséghez, amelyért dolgozunk. Amikor az elcsendesedés bekövetkezik képzeljük magunk elé az általunk ismert Mestereket,

emeljük még magasabbra a rezgéseinket, kapcsolódjunk fölfelé, ha lehetséges a Csohánokkal, a Krisztussal és a Manuval, aszerint a – vallásos vagy politikai – vonal szerint, amellyel együtt tudunk dolgozni, és amerről a támadás ér bennünket. Ezek után a kapcsolódási láncon át, minden hordozón át árasszunk ki egy ibolyaszínű fény nyalábot. Ezt a módszert csak akkor alkalmazzuk, ha szorongat a szükség és nagy a kényszer. Az óvatosság oka az éteri hordozó, amely nagyon hevesen reagál az ibolyaszínre.

Ezekre az óvintézkedésekre időben gondolva, szembe lehet nézni a félelem rezgéseivel és végső fokon le lehet őket küzdeni. A munkálkodó számára a félelmek két kategóriára oszthatók: – félelem attól, amit a jövő tartogat, másodszor kishitűség valamely erőfeszítés kimenetele iránt. A legtöbb embernél a kettő együtt jelentkezik. A legtöbb jelöltben nincs kétség a dolgok végső kimenetelét illetően, de időnként kicsinyhitűek abban, hogy ezeket a dolgokat ki lehet alakítani a jelenben, és a törekvés útján is meghátrálnak, tudván – és helyesen tudva – hogy az az út megpróbáltatásokon és magányosságon át vezet a Hierophant Lábaihoz. Hasonlóképpen gyötrődnek a nehézségektől és a magas rezgésektől, amelyek magasrendű szellemi forrásokból látszanak kiáradni. Az erős rezgések egyre növekvő frekvenciával érkeznek és ahogy a faj halad az evolúció útján, a rezgések egyre erősebbekké válnak és a rájuk érkező reakciókkal bölcsen kell bánni.

Két dolog manifesztálódik, amikor a szellemi rezgés kiemelkedően erőteljes. Minden jó törekvés és a hasonlóan magas rezgések ösztönzést kapnak, másodszor, mindaz, amit mi „gonosz”-nak határozunk meg, hasonlóképpen ösztönzést kap. A jelölteknek ezt nagyon gondosan észbe kell venniük. Jelentkezhet egy olyan tényező, mint egy bűnhullám, ugyanakkor megjelenhet szellemi törekvésektől és magasrendű igyekezettől áthatott csoportok növekvő száma is. A rezgés emelkedése rajtatok, a jelölteken ugyancsak a legkülönbözőbb módokon nyilvánulhat meg. Eredményezhet testi kimerültséget, és ezt nem annyira alvással és pihenéssel bár megfelelő mennyiség ebből is szükséges – hanem mindenekfelett a rezgés, a felüdülés és a szórakozás megváltoztatásával kell kivédeni. Másodszor gyakran súlyos depressziót, a szívnek egy rettentő mélyre süllyedt állapotát eredményezheti, amikor a jövővel kell szembenézni. És mégis, nézzünk szembe a jövővel, és ne felejtsük el, hogy nem lehet tudni, mit tartogat a jövő, de „reggelre megjő az öröm”. Eredményezi ezenkívül az asztráltest érzékenységét, amit talán még nehezebb elviselni. Az egyénnek ezzel kell a tőle telhető legjobban bánni tudni, nem feledve a tőlem kapott javaslatokat. Eredményezi még a különböző hordozók atomjainak állandó serkentését, valamint egységes, kiegyenlített rezgését. Egy kissé közelebb visz a célhoz, jóllehet a jelölt talán nem is veszi észre.

Minden a tanulók azon képességén múlik, hogy bármely esemény belső jelentését meg tudja ragadni. Teljes haladása az ösvényen azon a magatartáson múlik, hogy a tanításokat magáévá tegye. Csak amikor a feladatokat a belső szinteken gyakorlati tudássá alakítjuk, válnak azok saját tapasztalatunk részévé, s az továbbá már nem elmélet. A tudat kitágulásának egyre növekvő gyakorlati tapasztalattá kell válnia. Az elméleteknek semmi haszna, ha nem váltjuk őket gyakorlattá. Innen van valamely eszme fölötti meditálásnak értéke. Meditációban a gondolataink időlegesen felfogásunk mértéke szerint rezegnek, és idővel ez a rezgés állandóvá válik. Mindazok, akik nyitott szemmel kezdenek hozzá egy okkult gyakorlathoz, azoknak feltétlenül számolni kell annak árával. A jutalom a végén nagy, de az ösvény göröngyös és az igaz okkultista egyedül járja. A magányos helytállás, a felelősségvállalás képessége, azután a segítség nélküli mindenen való keresztüljutás, valamint a gonosz megszelídítése az elérendő jó érdekében a Fehér Testvér jegyei. Készüljetek föl a magányosságra, homályos és sötét veszélyekre és számítsatok rá, hogy az életetek a személyiségnek szóló jutalom nélkül telik el. Csak amikor a tudat kitágul, és valaki megtalálja a megfelelő helyét a kozmikus egészben, válik nyilvánvalóvá a jutalom: de szabaduljatok meg a félelemtől és tudjátok, hogy a személyiség időleges és mit számít, ha az szenved? Ha valami jót tettünk az egyetemes Testvériségért, valamely törvényt megmagyaráztunk és példával bemutattunk a mindennapi életben, arra késztetheti a Mestert,

hogy azt mondja végső soron (igenis végső soron, miután mindenen túl vagyunk): ezt jól végeztétek! Ezért tehát szemeiteket mindig előre szegezzétek. Ne forduljatok se jobbra, se balra. Az ösvény fölfelé vezet a nagyobb sebességű rezgéshez és a nagyobb érzékenységhez. Keressétek az egyensúlyt a munkátokban és őrizzétek is meg, mert az évek sok munkát tartogatnak még, sok szorongatást és sok szenvedést.

Elég erősek vagytok, hogy meglássátok a világ baját, hogy látva a nyomorúságot, mégis vidámak maradjatok? Társak tudtok lenni a faj fejlődésének előrevitelében és hogy meglássátok a bajok és fegyelmező eszközök szükségességét, és mégse mozduljatok, hogy bánat áradatának gátat vessetek? Válogatott és kipróbált lelkek állnak edzés alatt az egész világon jelenleg. A Mesterek túl vannak terhelve munkával és az idejük túlságosan lefoglalt. Adják, amit tudnak, de az egyes jelöltektől függ, hogy mit használnak fel a kapottakból.

Közülünk azok, akik az élet belső oldalán állva figyelnek és vezetnek, többet megértenek, mint talán ti, akik a fizikai síkon való létezés súlyát és hevét viselitek. Tisztában vagyunk fizikai ügyetlenségeitekkel és valamely napon talán határozottan segítségetekre leszünk a világszolgálat számára erős testek felépítésében. Most ilyen az asztrális miazma – jóformán lehetetlen számotokra, küzdő testvéreink, jó egészségnek örvendenetek: a világ karmája tiltja ezt. A mentálsík alsó szintjeinek asztrális romlottsága és telített emésztőgödrei mindent megfertőznek és szerencsés

aki megmenekül. Mindnyájatokra együttérzően tekintünk, rátok, akiknek gyenge és érzékeny a teste, küzdötök, dolgoztok, harcoltok, hibáztok és szolgáltok tovább. A szolgálat egyetlen órája sem, amelyet fájdalommal és feszültségben töltöttetek, egyetlen napi munka sem, ami megviseli az idegeket, kifárasztja a fejet és megbetegíti a szívet sem telik el észrevétlen. Tudjuk és oda is figyelünk, és mégsem végezhetünk el semmit, amit ti, akik a világ harcmezején küzdötök, el tudtok a szükséges dolgokból végezni. A világkarma ebben a korszakban mindnyájatokat bekerít. Bárcsak felismerhetnétek, az idő rövid, és úton van már a pihenés, az öröm és a béke.

A fél győzelem, az átélt napok egy bizonyos mértékű sikerrel, de el nem ért eszménnyel, a lélek és a test kimerülésének percei, amikor az egyetlen említésre méltó dolognak az látszik, hogy minden, még a szolgálat is üres, törekvésben és küzdelemben eltöltött hetek és hónapok a nyilvánvalóan kikerülhetetlen egyenlőtlenségekkel szemben, az evolúció erőinek félelmetesen nagy hatalmával szemben, a világ nemtörődömségének zúgó áradatával szemben, – mindezek jól ismertek. Nyugodjunk meg a bizonyosságban, hogy a szeretet uralkodik mindenek felett, merítsünk bátorságot annak megértéséből, hogy a Hierarchia fennáll.

Akiknek a világot többre kell megtanítaniuk a Mesterek felől, és akiket arra képeznek ki, hogy fókuszpontjai legyenek a kapcsolatnak, igen kemény fegyelmezésen mennek keresztül. Vizsgáztatva lesznek minden lehetséges módon és keserves ta-

pasztalatok árán tanulnak meg sokat. Megtanítják őket, hogy ne tulajdonítsanak fontosságot az elismerésnek. Begyakoroltatják velük, hogy ne a külső megjelenés alapján ítéljenek, hanem a belső látás alapján. Kiemelkedő fontossággal bír a képesség a Mesterek céljának felismerésére, valamint a szeretetre való készség. Jelöltek, akik azt várják, hogy tanítványként jelöljék ki őket munkára, el kell, hogy veszítsenek minden vágyat az egyéni dolgok iránt, és hajlandók legyenek bármi árat megfizetni a tudásért. Ha bizonyítékot kell nyújtani a világnak a valóság szubjektív birodalmáról, azt a szívünk vérével kell megvásárolni, mert csak „a szív vérében" lehet biztonságosan erőre szert tenni és azt bölcsen megvédeni. Ha mint jelöltek továbbmentek és tanulmányozzátok a természet rejtett törvényeit, akkor meg fogjátok érteni, hogy miért kell ezt az árat megfizetni. A tanítványok jellemének szellemi kibontakozása lépést kell tartson belső ismereteikkel. Ezek az ismeretek háromféleképpen gyarapodnak:

1. A tudatállapot határozott kiterjedésével, ami feltárja a tanítvány megismerése előtt az elérendő pontokat. Ez létrehozza elméjében annak nyilvánvaló voltát, amit meg kell ragadnia, és ez az első lépés a megszerzendő tudás felé. A jelöltet kétségtelenül a belső szintekre vezetik és egy fejlettebb chela (tanítvány) mutatja meg neki az elvégzendő munkát, igencsak hasonlóan ahhoz, ahogyan egy tanító megmutatja a megtanulandó leckét a tanulónak.

2. A következő lépés a lecke elsajátítása és az érzékelt igazságoknak meditációval és kísérletekkel való kidolgozása. Ez hosszadalmas eljárás, mert mindent magába kell asszimilálni és a tanítvány legsajátabb részévé és szerves alkotó elemévé tenni mielőtt tovább lépne. Arra emlékeztet ez, ahogyan egy végösszeget nyerünk: számról-számra, sorról-sorra kell végrehajtani az összeadást, hogy az eredményt megkapjuk. Ezt a munkát mind a benső síkokon, mind a fizikain el kell végezni. A tanítványt éjszakánként rövid ideig a Tanulás Csarnokában tanítják minden segítő szolgálat előtt. Ezt a tanítást áthozza a fizikai tudatába bizonyos tárgyak iránti mély érdeklődés formájában, valamint az érdeklődését lekötve tartó különféle okkult tárgyakon való konkrét és absztrakt gondolkodásra való fokozott hajlandóságban. Megpróbál kísérletezni és a törvények tanulmányozásának különféle módszereit próbálja ki, amíg aztán idő múltával eredményeket ér el, amelyek értékesek a számára. Múlik az idő, és amint elsajátít dolgokat és egyre többet tud, tudása összegező formát ölt és tanításra alkalmassá válik, és arra, hogy megossza másokkal mindannak a tudásnak a lényegét, amiben ő biztos.

3. Mások tanítása közben további ismeretekre tesz szert. Az igazság meghatározása tanítás közben a megtanult tényeket kikristályosítja és a mások gondolkodá-

sával való elfoglaltság közben a jelölt saját rezgése egyre magasabb szintekre hangolódik és így frissebb intuíciók és újabb igazságeredmények áradnak belé.

Amikor ilyen módon az egyik leckét elsajátította, egy továbbira kerül sor és amikor a tanuló egy bizonyos lecke-sorozatot megtanult, akkor feljebb léphet és beavatáson megy át. Az általa tanított egész csoportra nézve áldásos az ő előbbre lépése, mert minden tanítvány magával viszi azokat, akiket maga mellett oktat egy különös, meghatározhatatlan értelemben. Az egyesre áramló áldás megmutatkozik az egész csoporton. A Mester hasonló módon viszi magával tovább és fölfelé a tanítványait. A tárgy meglehetősen nehezen követhető, mert jórészt egyike a rezgés kiterjedésére vonatkozó törvény titkainak. A Logosz beavatásának egyetemes kihatása van.

Igazatok van annak feltételezésében, hogy a próbaidős ösvény megfelel az áldott állapot késői szakaszainak. Az első beavatáskor az, akit az Újtestamentum úgy hív, hogy „a Krisztusban kisded", elindul az ösvény zarándokútjára. Az első beavatás egyszerűen csak a kezdést jelenti. A helyes életmód, gondolkodás és életvezetés bizonyos vázát sikerült kialakítani: a formát amelyet Krisztusnak kell kitölteni, felépítette és most ezt a formát kell élettel telíteni és belakni. A krisztusi élet belelép és a forma életre kel. Ebben áll a különbség az elmélet és a között, hogy az elméletet az ember önmaga részévé tegye. Rendelkezhettek egy tökéletes képpel vagy elképzeléssel, de abból hiányzik az élet. Adva van egy személy, aki az istenit választja minta-

képül, amennyire csak tudja. Van egy jó másolata, de valami mégis hiányzik. Mi ez a valami? A benne lakó Krisztus megnyilvánulása. A csíra benne van, de csak alvó állapotban. Most ez tápot kapott és világra jött, s így az első beavatás megtörtént. Még sok tennivaló maradt hátra. Az analógia teljes. Sok év telt el a tanítvány Jézus születése és megkeresztelkedése között. A három következő beavatásra három év alatt került sor. Ugyanez a helyzet a jelölttel az ösvényen.

A második beavatás pecsételi meg az asztráltest irányításának válságát. A megkeresztelkedés után marad a három megkísértés, amely a három alsóbbrendű hordozó fölötti teljes uralmat mutatja be. Ezután következik az átváltozás, amelyet a jövő ismerete követ, valamint a teljes önmegtagadás. Tehát vannak az alábbiak:

1. A fogantatás pillanata – azaz egyénné válás.
2. Kilenc hónapi kihordás – azaz az élet kereke.
3. Első beavatás – azaz a születés órája.

Az ösvény tehát olyan út, amelyen a tudat állandó megnövekedése megy végbe, a magasabb rezgésekre való növekvő érzékenységgel. Ez először mint a belső hangra való érzékenység alakul ki, és ez az egyik legszükségesebb képessége a tanítványnak. A Nagyok azokat keresik, akik lelkük belső hangjának azonnal engedelmeskedni tudnak. Az idők válságosak, és minden jelöltet sürgetnek, hogy tegyék magukat érzé-

kennyé Mesterük hangjára is. Annak ideje teljesen lefoglalt, és a tanítványoknak gyakorolniuk kell magukat, hogy érzékenyek legyenek az ő behatásaira. Lehet, hogy csak arra jut ideje, hogy könnyed célzást tegyen, mutasson az ujjával, sietős utasítást adjon, de minden egyes tanítványnak ott kell állni a vártán. A rájuk nehezedő nyomás nagy most, hogy a fizikai síkhoz közelebb mozognak. Sokkal több lélek tud róluk, mint amikor a mentálsíkon dolgoztak csupán, és ők is, hogy a sűrűbb közegben működnek, nehezebbnek találják a körülményeket. A dévák (angyalok) és tanítványok, a jelöltek és mindazok, akik a próbaidős ösvényen vannak, köréjük sereglenek most és különleges munkára kijelölve csoportokba lesznek szervezve. Egyes lelkek csupán tömegformációban tudnak dolgozni, csapatba szerveződnek és közös törekvésben egyesülnek. Ilyenek például többségükben a keresztények, az egyházakban. Ezek nem ismervén az okkultizmus törvényeit és mert csak érzékelik a belső igazságot, az előkészületek széles vonalán működnek. Segítségükre vannak a kisebb dévák, vagyis angyalok csapatai, akik sugallnak, vezetnek és irányítanak.

Mások, a haladottabbak, kisebb csoportokban dolgoznak. Ők inkább eszményítenek, és bennük megláthatjuk a társadalmi reformok, a humanitárius megújhodás gondolkodóit és vezetőit, valamint az egyházi vezetést, mind a kereszténytyt, mind a keletit. A magasabb dévák vezetik őket, a kék és sárga dévák, míg az előző csoportot a kékek és a rózsaszínűek vezették.

Ezek mögött állnak a még fejlettebbek – a jelöltek, a próbaidősök és a világ tanítványai. Ők egyenként, kettesével vagy hármasával dolgoznak, de soha sem többen egy csoportban, mint kilencen – ezeknek a számoknak az okkult jelentősége fontos a munka sikere szempontjából. Nagy fehér és arany dévák felügyelik tevékenységüket.

E három csoport mögött állnak a forma nélküli szintek Mesterei és dévái, – az emberiség szolgálatára elkötelezett Nagy Testvériség.

Mozgalmak indultak be, hogy ha lehetséges, átváltoztassák a romboló tevékenységet építő munkává. Az idő válságos, mert a rombolók munkájában szünet következett be. Itt a lehetőség az áradat megfordítására és a társadalom testének újjáépítésére.

Ezért van szükség arra, hogy kivétel nélkül mindegyikőtök újra odaszentelje magát a megváltás munkájának. A személyiséget háttérbe kell szorítani. A jelölteknek erőszakmentesen kell élniük mind gondolatban, mind szóban és tettben. Ilyen módon mindnyájan tiszta csatornává válhattok, amelyeken át a Testvériség kifejtheti tevékenységét.

A jelölt elsőrendű problémája, hogy uralkodjék érzelmi természetén. Ezután már győztesként állhat Kuruksetra földjén; a felhők tovaszálltak és ettől kezdve már a fényben járhat. Itt azonban jusson csak eszünkbe, hogy ez a bizonyos szabadság a fényben járásra magában hordozza a maga problémáit. Azt kérdezitek, hogy lehet ez?

Hadd mondjak el egy egyszerű, de mégis meggyőző (gondolom annak fogjátok találni) érvet.

Amikor egy ember szó szerint a saját lelkének a fényében jár, és a nap tiszta fénye átömlik rajta megvilágítva az Ösvényt – egyúttal megvilágítja a Tervet is. Ugyanakkor azonban fel kell ismernie a tényt, hogy a Terv igencsak messze van még a megvalósítástól. A sötét sokkal inkább nyilvánvalóvá válik; a káosz és nyomorúság, valamint a világi csoportok tévedései leplezetlenül látszanak; a harcoló erők szennye és pora szemmel látható, és a világ teljes bánata rátör a meglepett, de már megvilágosodott jelöltre. Kiállhatja ezt a nyomást? Kapcsolatba kerülvén igazán a szomorúsággal, megvidámodhat-e mégis örökre az isteni tudatban? Megvan rá a képessége, hogy szembenézzen azzal, amit a fény napvilágra hozott, és mégis komolyan tovább menjen az úton, bízva a jó végső diadalában? El fogja őt borítani a felszínen lévő rossz, és elfeledkezik a Szeretet szívéről, amely minden külső látszat mögött ott dobog? Ezt a helyzetet mindig szem előtt tartsa a tanítvány, mert különben elsodorja őt az, amit felfedezett.

Azonban a fény eljövetelével fel fog figyelni egy (számára) új energiaformára. Megtanul működni a lehetőségek új területén. Az ész birodalma feltárul előtte, és rájön, hogy különbséget tud tenni az érzelmi és a mentális természet között. Arra is rájön, hogy az ész foglalhatja el az ellenőrző pozícióját, és hogy az érző erők enge-

delmesen reagálnak az értelmi energiákra. „Az elme világossága” teszi ezt – a fény, amely mindig jelen van az emberben, de ami csak akkor válik jelentékennyé és hatékonnyá, amikor látható és tudható lesz, akár jelenségszerűen, akár intuíció révén.

Sok téves tanítás lát napvilágot manapság az elmére és a lélekre vonatkozóan. Az alábbiakban lehet összegezni egy név nélkül említett iskola tanításaiban ezeket:

A természet kegyetlen és szelektív. Az erősebb túlélésének Törvénye alapján működik: a kiválasztódás folyamatában milliónyi életet áldoz fel, és sok forma megszületése semmivé válik. Ebből adódik, hogy a lélek életének megvalósítása ritka esemény. Kevés embernek van lelke, és éppen ezért csupán néhány mondhatja magáénak a halhatatlanságot, és mehet ennélfogva a saját hatalmának megfelelő helyre, hogy soha többé vissza ne térjen. A többi elvész, alámerül, és a természet általános folyamata elnyeli. Az embervilág egészében halott tömeg, kivéve néhány kiemelkedő és jelentős alakot a múltban és jelenben. Ők sokak feláldozása révén értek el eredményt.

Erre a tanításra maguknak az embereknek a reakciója az adekvát válasz. A halhatatlanság érzése, az örök jövő biztos tudata, a velünk született istenhit, a fény megnyilvánulása, a segítő és támogató bölcsességre jutás nem fajunk Senecáinak, Szt. Páljainak vagy Akhbárjainak az előjoga. Megtalálhatók azok (és néha a legtisztább formában) a legegyszerűbb parasztnál is. A bölcs igéi a műveletlenek ajkáról pereg-

nek, az istentudat és a lélek halhatatlanságába vetett hit felfedezhető rejtetten a legkellemetlenebbek, sőt gyakran a legbűnösebbek szívében is. De amikor a magasan fejlett és a faj legintelligensebbje felfedezi magában az isteni lángot, és felébreszti magában a legfelsőbb rendű Ellenőr erejét, amely lényének szívében székel, nagyon is hajlamos rá, hogy magát más embereknél magasabb kategóriába sorolja, azokat pedig, akik az evolúció alakulásában nem rendelkeznek azzal a mentális megkülönböztető készséggel, mint ők, azokat úgy osztályozza, mint akik olyannyira különbözőek tőle, hogy meg sem érdemlik az Isten Fiai nevet. Akik nem dolgoznak mentális energiával, azokra úgy tekint, mint akiknek hiányzik a lelke, és ennélfogva mint egyéneknek hiányzik örökkévaló létük. Ez csupán az elme bűvölete, az elszakadás nagy eretneksége, és halványan utal az eljövendő időszakra, amelyben az ész ugyanannyira uralkodó és ugyanannyira félrevezető lesz, mint az érző test manapság.

Tanulmányozzuk tehát a mentális energiák fajtáit, amelyekkel az egyénnek dolgoznia kell, és nézzük meg, hogy az elkülönülésnek ez a nagy eretneksége és a „tagadás téveszméje", ahogy néha mondani szokták, hogyan lehet elkerülhető.

Az első dolgok egyike, amit észbe kell vennünk, amikor megvizsgáljuk ezeket a fajta energiákat, hogy irányukat és tevékenységüket sokkal könnyebben meg lehet ragadni tágabb értelemben az emberiségre vonatkoztatva, mint hatásukat az egyénben a mentális energia használata során. Csak néhány emberi lény képes egyelőre tudato-

san alkalmazni ezt az erőt, és éppen ezért csak kevesen fogják fel, hogy mit is von valójában maga után. Az emberek mint egységek növekvő számban fognak intellektuális örökségük birtokába jutni, számszerűen szólva alig egy a tízezerből használja fel ezt a benne lévő erőt és működik tudatosan mentáltestében.

Mindenesetre, ha az emberiség egészét tekintjük, és visszapillantunk a faj elmúlt fejlődésére, láthatjuk, hogy a mentális energia a leghatározottabb hatást gyakorolta, és kiemelkedő eredményeket hozott létre. Két tényező jelenléte különbözteti meg az embert az állattól, akár tudatosak azok, akár tudat alattiak. Rejtetten mindkettő jelen van az állatban, de az ember az egyetlen olyan létező a három világban, aki ***tudatosan*** használt veszi azoknak. Az egyik tényező a ***fájdalom,*** a másik pedig a ***megkülönböztetés*** képessége. A fájdalom és az azt követő elemzési folyamat, az összevetés plusz memorizálás és vizualizálás segítségével az ember megtanulta, hogy mit kerüljön el és mit használjon fel. Ez a fizikai sík történéseinek és az érzékszervi tapasztalatoknak a birodalmában működik. Az eszmék és gondolatáramlatok megkülönböztetésének segítségével az ember megtanult határozni arról, hogy mi legyen tevékenységeinek az alapja az emberi dolgok minden területén, jóllehet az eszmék igazi természetét csak tökéletlenül tudja megragadni és az érzékelt igazságokat egészen tökéletlenül alkalmazza. Hogy gyakran oktalanul választ, hogy a csoportot irányító eszmék nem a legmagasabb rendűek, hogy a közvéleményt általában a sze-

mélyes és önző érdekek formálják, az bizony nagyon szomorú igazság. Mindenesetre – a fájdalom segítségével és azzal, hogy megtanulja az eszmék birodalmában hasznosítani a döntés erejét – az ember állandóan előre küzdi magát a teljes szabadság felé, a Föld teljes ellenőrzése felé, ami jogos öröksége. Az ***Ősi Kommentár*** az emberek e két jellemzőjével kapcsolatban mond valamit, ami sok szépséget hordoz szimbolikus nyelvezetbe burkoltan. A mondatok a következőképpen hangzanak de jól meg kell gondolnunk, míg eltűnődünk fölöttük: a víz szimbolizálja az érzékenységet, vagyis az asztrális reakciót, a tűz szimbolizálja a mentális oldalt.

„A megnyugtató vizek hűvösek. Lassan enyhülést hoznak, eltüntetik a formát mindenből, ami megfogható. A hosszan visszatartott vágy reszkető lázforrósága beleárad a hűvös légáramba. A víz és a fájdalom tagadják egymást. A hűtő légáramnak hosszú az útja.

Az égő tűz felbont mindent, ami az élet útját elzárja. Jön az elragadtatás és követi a tüzet, miként a tűz a vizet. A víz és a tűz összekeverednek és okai lesznek a nagy Illúziónak. Ködöt hoznak létre, párát és gőzt, és zajt, ami elfátyolozza a Fényt, elrejti az Igazságot és kizárja a Napot.

A tűz hevesen ég, a fájdalom és a vizek eltűnnek. A hideg, a forróság, a nappali világosság, a felkelő nap sugara és az Igazság tökéletes tudása jelenik meg.

Ez mind azoknak az ösvénye, akik keresik a fényt. Először a forma, és annak minden vágyakozása. Aztán a fájdalom. Aztán a megnyugtató vizek és egy piciny tűz megjelenése. A tűz növekszik és a hő

ekkor hatni kezd a maga kicsiny körén belül és végzi a maga tüzes munkáját. Hasonlóképpen nedvesség is látszik: sűrű köd, és a fájdalomhoz szomorú megzavarodás járul, mert mindazok, akik az elme tüzét használják a korai szakaszban, belevesznek a fénylő illúzióba.

Hevesen nő a forróság; ezután következik a szenvedéshez való erő elveszítése. Amikor ezt a szakaszt kinőttük, következik az el nem homályosított napsütés és az igazság tisztán csillogó fénye. Ez az út vissza a rejtett központba.

Használd fel a fájdalmat. Hívjad a tüzet, ó Zarándok egy különös idegen földön. A vizek elmossák a természet növekedésének sarát és szennyét, a tüzek elégetik a hátráltató formákat, amelyek vissza akarják tartani a zarándokot, s így megszabadulást hoznak. Az élő vizek, mint valami folyó, az Atya Szívébe sodorják a zarándokot, a tüzek letépik a fátylat, mely az Atya Arcát födi."

Talán a legelső dolog, amit minden tanulónak meg kell tanulni, amikor igyekszik megragadni az ész használatát és természetét, hogy az általános vélemény helyet kell adjon az igazról szóló egyéni felfogásnak, azután pedig ezt az egyéni felfogást úgy kell alkalmazni és összpontosítani, hogy megfelelő aránya láthatóvá legyen, mint az élő csíra, amely bele tud nőni az Ész Fia, a Manászaputra isteni virágába, és mint a fonál, amely visszavezet az Egyetemes Elme birodalmába. Ha ezt a fonalat, ezt a felfogást követi az egyén az a Tanácsterembe vezeti, ahol a nagy Élet terve és célja nyitottan áll, és amelyben minden emberi önzés és önösség elhalványul az Isten Aka-

ratának tiszta fényében. Az asztrális természet helyes megértésének és megfelelő alkalmazásának és irányításának a segítségével, és az érzékeny felfogás természetének magáévá tételével az ember be tud hatolni magába az Istennek a szívébe és minden vitán felül megtudhatja, hogy minden jól van, mert minden Szeretet. Az ész megfelelő alkalmazásával és az intellektus természetének teljes megértésével az ember beléphet az Isten Elméjébe és megtudhatja, hogy minden jól van, mert minden terv szerint megy, és az isteni célkitűzés állhatatosan munkálkodik művein.

Az Atlantiszi Adeptusok munkája az volt, hogy belevéssék a világtudatba a tényt, hogy Isten a Szeretet. Ez az igazság szimbolikus kifejezése, mint az Isten szó használata is. Az Árya Adeptusok munkája, hogy belevéssék a világ tudatába: Isten az Akarat. Hogy ezt megtegyék az emberiség családjáért, úgy dolgoznak az intellektuson, hogy ellenőrzés alá veszik, hogy ezzel egyéb formákat is alárendeljenek az észnek, és az elmén keresztül fedjék fel az ember számára annak látomását, hogy mi van és mi lesz. Ezért tehát az embert az egyetlen Élet ezoterikus fejközpontjának vonalába állították be. Az állatvilágban Ők az érzékenység kifejlesztése és a vele összefüggő fájdalmon keresztül történő kibontakoztatás révén ezeket a fajta formákat a Természetben lévő szívközpont vonalába állítják. Ez a mondat olyan igazságot hordoz, amit nem lehet világosabban kifejezni, amíg az ember tudatvilága nem lesz összefoglalóbb. A növényvilágban a színek segítségével az isteni megnyilvánulásnak

ezeket a formáit ugyancsak rezgésbeli kapcsolatba hozzák a Természetben lévő erőközponttal, amely az ember torokközpontjával analóg.

E szavak használatával elsősorban arra az Életre utalok, amely önmagát a bolygón keresztül fejezi ki, bolygónk Logoszára, de az elgondolást (szükségtelen mondani) tovább lehet fejleszteni, hogy magába foglalja a nagy Életet, amelynek a mi bolygónk Logosza csupán tükörképe és kifejeződése. Az ember a természet agya; az állatok a szív kifejezői; a növényvilág az alkotó erő, vagyis a torokközpont kifejezése; ez a három világ a természetben, a maga különös módján, megfelel az emberben a három magasabb rendű központnak, mint ahogy a három világ a süllyedő ágon megfelel a három alacsonyabb rendű központnak, és az ásványvilág – homályosan, amilyennek ez a gondolat látszhatik azok számára, akik nem rendelkeznek az életaspektus tudatával – megfelel a plexus solarisnak, a nagy váltóháznak, a fent lévő és az alant lévő dolgok között.

Az idő haladtával ezek az analógiák változnak. A lemúriai időkben, a természet egyik világának tekintve az emberiséget az fejezte ki a plexus solaris aspektust, míg az állatvilágnak a szakrális központ felelt meg, és a gerincoszlop kiinduló pontjánál lévő központot a növényvilág szimbolizálta. Az atlantiszi korszak közepe táján, amikor bizonyos nagyarányú változások és kísérletek mentek végbe, a teljes folyamatban eltolódás következett be; bizonyos lelkek érkeztek, mint tudjátok, ahogyan az a ***Tit-***

kos tanítás-ban és az ***Értekezés a Kozmikus Tűzről***-ben található, és az ő erőfeszítéseik nyomán jelentős előrelépésre kerülhetett sor. A chitta, vagyis elme-anyag rezgőbbé vált és most éljük tevékenységének legintenzívebb időszakát, konkrét értelemben.

Az ezoterikus tanítás azt mondja, hogy az Istenség három aspektusa maga is hármas, és ebből eredően az elme energiáját – ami az emberiséget illeti – három részre oszthatjuk. Van tehát:

1. az alsóbbrendű konkrét ész, amit chittának, vagyis elme-anyagnak neveznek ***Patanzsáli Jóga Szutrái***
2. Az absztrakt elme, vagyis az elmének az az aspektusa, ami az ideák világával van összefüggésben.
3. Az intuíció, vagyis a tiszta ok, amely az ember számára a mentális legmagasabb rendű aspektusa.

E hármat lefedő vagy körülvevő kifejezési terület a Logosz harmadik aspektusában található, amit Egyetemes Elménk nevezünk, a cselekvő intelligens Istenségnek. E három alsóbbrendű aspektusból az erővonalak visszavezetnek (ha egyáltalán lehet ilyen nem ideillő kifejezést használni) a harmadik síkra, ahogyan az erő asztrális vo-

nalai visszavezetnek a második vagy monádi síkra, jóllehet, ami az emberi tudatot illeti, ezek csak a buddhikus, vagyis intuíció síkjára vezetnek vissza.

Érdekes megjegyezni, hogy miként a Monád a vágy által hajtva hozza létre az élet személyiségnek nevezett formáját, úgy az ész aspektus, mint az Egyetemes Elme segítségével kimunkált célkitűzés része, a maga részéről létrehozza a Manaszaputrának, a nagy Ész Fiának megnyilvánulását a mentálsíkon. Ennélfogva az emberiségben az ész princípium segíti megnyilvánulni a lélektestet, a kauzális hordozót, a 'karána saríràt', a tizenkét szirmú lótuszt. Mi természetesen teljesen a forma aspektusa meghatározásai szerint beszélünk most. Ennek oka a kozmikus síkokra vezethető vissza, amelyeken a bolygó Logosza éli az életét. A kozmikus asztrálsíkról érkezik az indítás, ami a létezés formáját és konkrét kifejezését eredményezi – mert minden formaöltés a vágy eredménye. A kozmikus mentálsíkról érkezik a lenni-akarás időben és térben, ami a lelkek hét csoportját és a harmadik kiáradást hozza létre.

Ebből következően látni fogjuk, hogy az energia helyes alkalmazása a beavatottat nem csak a naprendszer magasabb síkjaival hozza összefüggésbe, hanem azokkal a kozmikus síkokkal is, amelyeken Logoszunk személyiségi aspektusai vannak, e szavakat szimbolikusan használva. A beavatott részére a fizikai energiák helyes alkalmazása biztosítja a kozmikus fizikai sík 'szabadság'-át. Az asztrális energia helyes használata hatalmat ad neki a kozmikus asztrálison, míg a mentális energia pontos

felhasználása teszi lehetővé a belépést számára a kozmikus mentálisra. Mindezekből következően azután, hogy ha az emberben lévő három magasabb rendű központ tökéletesen működve játssza el a maga szerepét, akkor energiákat szállít ezekből a kiemelkedő szférákból a beavatott tevékenységének területére és bejáratot nyit olyan birodalomba, mely addig zárva volt előtte.

Minden egyes csakra központ három koncentrikus egymásba fonódó spirálisból vagy kerékből áll, ami a próbaidős úton járó szellemi ember esetében lassan mozog egy irányban, de fokozatosan felgyorsul a mozgása, ahogyan közeledik a beavatás ösvényének bejáratához. Beavatáskor a csakra központot (a lappangó tűz pontját) érinti a beavatott, és a forgás felerősödik és a tevékenység négydimenzióssá lesz. E gondolatokat nehéz kifejezni szavakkal, amit a nem beavatott is megérthet azért, de a hatást úgy lehet leírni, mint változást a mérhető fordulatból egy villódzó sugárzásba, 'egy önmagában forgó kerék'-be, ahogyan az ősi Írások kifejezik. Ezért aztán mikor megtisztulással, a szabályokhoz való ragaszkodással és olyan törekvéssel, amely nem ismer akadályt és nem szünetel a fájdalom miatt, a jelölt megindítja központjaiban a lüktetést és forgó mozgást, akkor – és csak akkor – tudja őt a Mester a Hierophant elé vezetni. A Beavató ekkor teljes tudatában a tanítvány sugarának és alsugarának, mind a lelkinek, mind a személyesnek, és tudomásul véve a még fennmaradt karmáját, megérinti a központot vagy központokat, amelyek készek az életre kelésre, a rejtett

tűz fellobban és egy gyújtópontba sűrűsödik. Mindig gondoljunk rá, hogy egy központ életre keltése során mindig életre kel annak megfelelően a vele analóg fejközpont, amíg tulajdonképpen a testben lévő hét központ, – valamint a fejben lévő hét központ összhangban nem kezd forogni. Azt se felejtsük el, hogy fókuszpontukat a torokközpontban meglelve, éppen úgy, ahogyan a négy kisebb sugár áthalad a három nagyobb sugárba, a négy kisebb központ is követi ezt a megfelelést és praláyába kerül. Ily módon a három központ – fej, szív és a torok – fogja hordozni a belső tüzet, miközben a három nagyobb fejközpont összhangban rezeg velük.

Én megértem, hogy mindez bonyolult és a működésre vonatkozik, azonban így is megvan a helye és értéke és sok minden, amit én itt továbbadtam hasznosítható lesz, amikor ti már mind a másik oldalon lesztek és egy újabb jelölt csapat lép a nyomotokba.

A mentáltest képzésének értelme van, és sokan, akik elkerülik az ilyen szakszerűségeket, elbújva az igazság élet-oldalának hangsúlyozása mögé, teszik ezt csak egy belső mentális lustaságból. Ez, amit itt kaptok, az ezoterikus dolgoknak az abc-je. Mindenesetre ne vesztegessetek időt a túlságosan részletes levezetésekkel. Ami most lehetséges, az csupán egy általános körülírás, türelmes várakozás, hajlandóság a fizikai agy korlátainak felismerésére, valamint egy hipotézis elfogadása. Higgyétek ezekről a hipotézisekről, hogy lehetségesek, hacsak az intuíciótok nem lázad fel ellenük,

vagy pedig szembekerülnek régebbi tanításokkal, amelyeket a Páholy egy másik Küldötte közölt veletek. Nem akarok nektek dogmatikus kijelentéseket tenni. Ezekben az utasításokban csak bizonyos információkat adok át, amelyeknek helyességét hagyom, hogy a jövő igazolja. Egyszerűen csak arra kérlek benneteket, hogy jegyezzétek meg őket és az eljövendő évek során az, ami most különlegesnek, esetlegesnek, sőt ellentmondásosnak tűnik, megvilágosodik, lassan feltárul és könnyebben emészthetővé válik. Egy kis tudás sok zavarhoz vezethet, ha nem teszi félre az ember későbbi használatra, amikorra a sok évi utasítás felhalmozódott.

Visszatérve témánkra: – Az emberben lévő szívközpont megnyitja az utat az úgynevezett „Nap szívébe". A torokközpont utat nyit a fizikai nap ösvényének teljes megértéséhez, és minden valódi asztrológusnak tulajdonképpen ezt a központját kell működtetnie. A fejközpont utat nyit a központi szellemi Naphoz és a planetáris megfeleléseken át mindegyik valamely kozmikus síkhoz vezet.

Így most már rendelkezünk a gyakorlati dolgok összegezésével, és tényekkel, amelyeknek (az Analógia Törvénye szerint) tisztán akadémikus érdekessége van, semmi több. Közülünk még a beavatottak sem tudnak gyakorlatilag semmit a fizikai kozmosz hátterében lévő kozmikus síkokról. A mi tudatunk még csak most kezd szolárissá válni és csak a mi kis mértékünk szerint működünk, hogy úrrá legyünk azokon a planetáris korlátokon, amelyek visszatartanak a szoláris ismeretektől és

élettől. Hiszen azoknak a jelölteknek a számára, akik nem rendelkeznek ismerettel arról, hogy mit jelent a planetáris tudat, a fenti információknak csak egy értéke van, hogy hangsúlyozzák a nagy terv összefoglaló természetét és azt a tényt, hogy a legkisebb egység is az egész integráns része. Megerősíti azt az elgondolást, hogy az energia életfluid, ami a Logosz egész testében kering és ezáltal élteti ebben a nagy egészben a legparányibb atomot is. Van értelme arra törekednünk, hogy megragadjuk a képet, és a csoda látványát ami átvilláglik. Ugyanakkor időpocsékolás elgondolkodni a kozmikus asztrálsíkról például, amikor még a lélek síkja is (a kozmikus fizikai sík ötödik alsíkja, fentről lefelé számolva) hozzáférhetetlen az átlagos ember számára, és csak eredménye lehet minden törekvésnek és meditációjának.

Az Egyetemes Elmét éppen ezért az ember legjobban úgy ragadhatja meg, amint az kifejeződik a konkrét ész által, az absztrakt ész által és az intuíció vagyis a tiszta értelem által.

A konkrét ész a formaépítő képesség. A gondolatok dolgok. Az absztrakt ész a mintakészítő, vagyis az az ész, amely a tervrajzokkal dolgozik, amelyeken a formák modellje látható. Az intuíció, vagyis a tiszta értelem az a képesség, ami lehetővé teszi az ember számára, hogy kapcsolatba lépjen az Egyetemes Elmével és összegezésében ragadja meg a tervet, hogy kiemeljen isteni elgondolásokat vagy elkülönítsen néhány alapvető és tiszta igazságot.

Egy jelölt minden munkájának a célja megérteni az elme azon aspektusait, amelyekkel meg kell tanulnia dolgozni. Munkáját tehát az alábbiakban lehet összegezni:

1. Meg kell tanulnia gondolkodni; felfedezni, hogy rendelkezik egy apparátussal, amit észnek neveznek, és kibontakoztatni annak hatalmát. Mindezt alaposan elemzi számunkra ***Patanzsáli Jóga Szutrái*** első két könyve.

2. Meg kell tanulnia ezután a gondolatfolyamatai és formaépítő hajlandóságai mögé nézni és felfedni az elgondolásokat, amik az isteni gondolatformák, a világfolyamatok alapját képezik, és így megtanulni együttműködni a tervvel és alárendelni a maga gondolat-forma-építését ezeknek az elgondolásoknak. Meg kell tanulnia behatolni ezeknek az isteni elgondolásoknak a világába, és tanulmányozni „a dolgok mintáit az Egekben", ahogy a Biblia mondja. Meg kell tanulnia azoknak a terveknek az alapján dolgozni, amelyeken mindez modellezve és formálva van. Ekkor válik a szimbolizmus tanulójává és bálványimádóból isteni idealistává. Ezeket a szavakat eredeti és igazi értelmükben és átvitt értelemben is használom.

3. A kifejlesztett idealizmustól még mélyebbre kell haladnia, amíg csak be nem lép a tiszta intuíció birodalmába. Ezután az igazságot a forrásánál tudja megcsapolni. Magának az Istennek az elméjébe lép be. Megérez éppúgy mint ideali-

zál és érzékennyé válik az isteni gondolatok iránt. Azok megtermékenyítik az ő elméjét. Később ezeket a megérzéseket előhívja, amikor kidolgozza őket elgondolásokká vagy eszményekké, és teljes munkáját, valamint ügyeinek irányítását rájuk alapozza.

4. Ezután következik a tudatos gondolatfoma-építés munkája, ami ezekre az isteni gondolatokra alapozódik, s amelyek mint intuíciók sugároznak ki az Egyetemes Elméből. Ez meditáció útján zajlik le.

Minden igazi tanuló tudja, hogy ez ***koncentráció***t igényel, hogy az alsóbbrendű értelmet a felsőbbrendű felé összpontosítsa vagy irányítsa. Pillanatnyilag a normális gondolatforma-építési tendenciák gátolva vannak. ***Meditáció*** segítségével, ami az értelem hatalma, hogy magát a fényben tarthassa, és ebben a fényben tudatossá váljék benne a terv, megtanulja „keresztülvinni" a szükséges elgondolásokat. ***Elmélkedés*** révén képesnek érzi magát, hogy belépjen abba a csendbe, amiben az isteni elmét megcsapolhatja, kiragadja Isten gondolatát az isteni tudatból és ***tudjon***. Ez a munka, ami minden jelölt előtt áll, és ezért van szükség mentális problémáinak természetét megértenie, az eszközöket, amelyekkel okvetlenül dolgoznia kell és azt a hasznot, amit ki kell hoznia abból, amit tanult, és amit nyer értelmi apparátusának helyes használatával.

Hogyan kell ezt véghezvinni? Hogyan keresztül vinni és hogyan építeni utána?

Nem számít, hogy az egyes gondolkodó milyen kicsi vagy jelentéktelen, testvéreivel együttműködésben mégis hatalmas erővel rendelkezik. Csak az állandó erős és helyes gondolkodással és a mentális energia megfelelő felismerésével tud a folyamatos fejlődés a kívánt vonalak mentén előrehaladni. A helyes gondolkodás sok mindentől függ és ezek közül néhányat hasznos lenne elmondani igen egyszerűen:

1. A látomás érzékelésének képessége. Ez kismértékben magában foglalja az archetípus felismerésének képességét, aminek mintájára a Páholy igyekszik a fajt formálni. Benne foglaltatik az együttműködés is a Manu tevékenységén belül, valamint az absztrakt gondolkodás kifejlesztése éppúgy, mint az összegező gondolkodásé, az intuíció felvillanása. Az intuíció a magasrendű helyekről kiragadja a terv egy mozzanatát, ami rejtetten van jelen a Logosz elméjében. Amint az emberek kifejlesztik ezt a képességüket, erőforrásokat fognak érinteni, amelyek egyáltalán nem a mentálsíkon vannak, hanem amelyek azoknak az erőknek a létrehozói, amelyekről maga a mentálsík nyeri az életfeltételét.

2. Miután érzékelték a látomást és megvillant számukra a szépség egy töredéke, (döbbenetes, hogy az emberek milyen keveset látnak!) adva van a lehetőség, hogy annyit vigyenek le a tervből a mentális síkra, amennyit csak lehetséges.

Ezután eleinte csak ködös és halvány az alakuló kép, de el fog kezdeni materializálódni. Eleinte ritkán lehet kapcsolatot találni vele, mert a látomás a kauzáltest közegén át érkezik, és ezt a magas fokú tudatosságot kevesen tudják hosszabb időn át tartani. De az érzékeléséért vívott küzdelem majd eredményhez vezet és az elgondolás apránként átszűrődik a mentálsík konkrét szintjein. Ezután válik konkrét gondolattá, amit határozottan láthatóvá lehet tenni és el lehet sajátítani, mint a gondolkodás alapját.

3. Ha ezt elvégeztük, mi jön utána? A ‘kihordás’ időszaka, egy olyan időszak, amelyben az ember felépíti a gondolatformáját, annyit használva fel a látományból, amennyit át tud vinni a tudatába. Ezt lassan kell végbevinni, mert kívánatos a stabil rezgés és a jól felépített forma. Az elkapkodott munka semmire sem vezet. Építés közben fokozatosan érezhetővé válik egy vágyódás, egy vágy, hogy a képet lássuk a földre lehozva és lássuk, hogy válik ismertté mások előtt is az emberek fiai között. Ezután kell életre kelteni a gondolatformát az akarat hatalmával, rajta kell lenni, hogy ***legyen***: a ritmus nehezebbé és lassúbbá válik, az anyag, amely beépült a formába szükségszerűen durvább, és kiderül, hogy a vízióból épített gondolatforma a mentál- és asztrálsíkok anyagába öltözött.

4. Boldog a tanítvány, aki a látomást még közelebb tudja vinni az emberiséghez és a fizikai síkon való létét ki tudja munkálni. Nem elfelejtendő hogy a látomány bármely aspektusának materializációja a fizikai síkon soha nem egyetlen ember munkája. Csak amikor már sokan érzékelték, csak amikor már dolgoztak materiális formáján, közös erőfeszítéseik csak akkor tudják kiemelni azt a külső megnyilvánulásba. Így válik láthatóvá a közvélemény-formálás értéke. Számos segítőt hoz az a néhány látomással bíró segítségére. A Törvény mindig fennáll – mind az alászállásban, mind a megkülönböztetésben. A kettő vagy a három intuitív módon érzékeli a tervet; ezután a ritmus, amelyet gondolatukkal fokoztak fel, a mentálsík anyagát aktivitásra serkenti; a gondolkodók megragadják az elgondolást. Ezt nehéz dolog megtanulni, és komplikált végrehajtani, de jutalma nagy.

Amikor a materializáció bekövetkezik, az érte küzdőknek, gyötrődőknek, de kitartóknak kettős az öröme. A kontraszt örömében lesz részetek, mert tudva, hogy a sötétség elmúlt, vigadni fogtok a megvalósulás fényében. A megpróbált és kipróbált bajtársiasság örömében lesz részetek, mert az évek bizonyítani fogják, kik a ti választott társaitok, és a szenvedés közössége teszi szorosabbá a kapcsokat; a győzelem utáni béke örömében lesz részetek, mert az elfáradt harcos számára az elért eredmény és a pihenés kettősen édes; a Mesterek tervében való részvétel örömében lesz része-

tek, és minden jó, ami szoros társakká tesz benneteket Velük; a világ szükségének megenyhítésében való segítés, sötétben járó lelkek számára a világosság hozása, a világ betegségei nyílt sebeinek bizonyos mértékű meggyógyítása örömében lesz részetek, a jól eltöltött napok tudatában és a megváltott lelkek hálájában ér el hozzátok a legnagyobb öröm, – az az öröm, amelyet a Mester ismer, amikor tanácsai nyomán egy testvér a létra magasabb fokára emelkedett. Ez az öröm mindnyájatok előtt nyitva áll – és nincs is valami messze tőletek. Dolgozzatok hát, nem az ***örömért***, hanem csak az ***irányában;*** nem jutalomért, hanem abból a belső szükségletből, ami segítésre ösztönöz bennetek, látván a látomást és megértve azt a szerepet, amit játszanotok kell, hogy ezt a látomást a földre hozzátok.

Segítségetekre lehet, ha meg tudjátok különböztetni a boldogságot, az örömet és az elragadtatást:

Az első a ***boldogság***, amelynek székhelye az érzelmekben van és személyiségi reakció.

A második az ***öröm***, ami a léleknek egy minősége, és az értelemben ölt testet, amikor összehangolódás jön létre.

A harmadik az ***elragadtatás***, amely a Szellem természete, és amelyről értelmetlen vitatkozni, amíg a lélek fel nem ismeri egy-voltát az Atyával. Ez a felismerés egy korábbi szakasz után következik be, amelyben a személyes én egy-ségbe került a lé-

lekkel. Éppen ezért az elragadtatás természetére vonatkozó spekuláció és elemzés haszontalan az átlagember számára, akinek metaforái és kifejezésvilága feltétlenül személyes kell legyen és kapcsolódnia kell az érzékek világához. Utal a jelölt boldogságára vagy örömére? Ha ez az utóbbiakra vonatkozik, annak csak úgy szabad előjönni mint a csoporttudatnak a hatása, és tulajdonképpen nem is lehet kifejezni a boldogság szóval. A boldogság akkor következik be, ha a személyiség olyan körülmények közé kerül, amelyek kielégítik egyik vagy másik részben alsóbbrendű természetét. Akkor áll elő, mikor a fizikai jóllét érzése van, elégedettsége a környezetével vagy az őt körülvevő személyekkel, vagy amikor értelmi lehetőségeiben és kapcsolataiban kielégülést talál. A boldogság az elkülönült én célja.

Ha azonban lélekként kívánunk élni, az alsóbbrendű ember megelégedésével le kell számolnunk, és az örömet csoportkapcsolatainkban fogjuk megtalálni, valamint azoknak a körülményeknek a megteremtésében, amelyek a velünk kapcsolatban lévő lelkek jobb kifejeződéséhez vezetnek. Ez az örömadás másoknak avégből, hogy olyan körülményeket hozzanak létre, amelyben ők jobban ki tudják fejezni önmagukat, fizikai hatással járhat, amennyiben javítani akarunk anyagi körülményeiken, vagy érzelmi hatással, minthogy jelenlétünk békét és megkönnyebbülést hoz számukra, vagy intellektuális eredménnyel, minthogy a gondolat megtisztítására és megfelelő megértésre ösztönözzük őket. Az önmagunkra gyakorolt hatása öröm, mert cseleke-

detünk önzetlen és nem nyereségvágyó és nem függ a jelölt körülményeitől vagy világi állásától. Sok boldogságról kell szükségszerűen lemondani, amikor a megromlott egészség érezteti nyomását, amikor nehezen elviselhető a környezet és „számos születés felgyülemlett karmája" nyomaszt, vagy amikor családi, nemzeti vagy akár fajtabéli bajok nehezednek az érzékeny személyiségre. Az ifjúság boldogságát, illetve az önző, elszigetelt személy (aki a vágya mögé menekülés pajzsát tartja maga elé) énközpontú megelégedettségét nem szabad összekeverni az örömmel.

Éppen úgy közhely, mint okkult paradoxon azt mondani, hogy a legteljesebb személyes kétségbeesés és boldogtalanság közepette is megismerhetjük és megérezhetjük a lélek örömét. Mindenesetre így áll a dolog és ezt kell a tanulónak megcéloznia. Egyes emberek boldogok, mert becsukják a szemüket az igazság elől, vagy önmagukat hipnotizálják, elrejtik önmagukat az illúziók kagylójába. De a jelölt gyakran eléri azt az állapotot, amelyben a szemei tágra nyitottak, megtanulta, hogy igazat mondjon önmagának és nem épített fel választófalat önmaga és mások közé. Éber és élénk; érzékeny és gyakran szenved. Azon gondolkozik, hogy amit a világ boldogságnak és békének mond éppen az hagyta el őt, s azt kérdezi, hogy mi lesz ebből.

Mi, akik figyelünk és irányítunk a belső oldalról, szerető gondoskodással figyelünk benneteket, akik a legnagyobb kavarodásban küzdötök. Olyanok vagyunk, mint a Vezérkar, amelyik egy biztonságos magaslatról nézi a csata lefolyását. A mi bizton-

ságunkon múlik a ti végső sikeretek. Mert mi kezünkben tartjuk számos probléma megoldását, és ezt a megoldást alkalmazzuk is, ha a csata megfordul. Egy dologra mindig figyelmeztetnem kell benneteket. Ez életfontosságú. Mégpedig az a megállapítás, hogy a forma lerombolásában rejlik minden fejlődés titka. Ne gondoljátok ezt okoskodásnak. Látni fogjátok, következetes alkalmazását és felkészültnek kell lennetek a bizonyításra. A Mesterek a végsőkig felhasználhatják a formát. Igyekeznek azon keresztül működni, bebörtönözni az életet olyan hosszú ideig a körülvevő falak közé, ameddig az a célt szolgálja, hiszen az emberi fajt oktatni lehet ezen a formán keresztül. Aztán eljön az idő, hogy a forma többé nem szolgálja a kívánt célkitűzést, amikor a struktúra elsorvad, kristályosodik és könnyen lerombolható lesz. A lerombolása válik a leglényegesebb és leghasznosabb mozzanattá és addig tart, amíg egy új forma el nem foglalja a helyét. Figyeljetek és lássátok meg, ha ez nem így lenne. Mindig előbb jön a forma felépítése, mindig a hasznosítása, ameddig csak lehetséges, aztán mindig a forma lerombolása, miután már akadályozza és meggátolja a fény terjedését, aztán következhet megint egy új forma gyors felépítése. Ez volt a módszer a kor kezdetétől fogva.

Az emberi faj kisded korában a formák hosszú ideig tartottak. A fejlődés lassabban haladt, de most a felfelé ívelő ágban a formának is csak rövid az élettartama. Életteljesen csak rövid ideig él, sebesen mozog, és máris követi egy másik forma. Ez

a gyorsaság növekedni és nem csökkenni fog, amint az emberi faj tudata vagyis életének belső tágulása egyre gyorsabb és könnyedebb ritmusra rezeg.

Ugyanúgy fontos, hogy eljussatok annak felismerésére, hogy az emberi faj Idősebb Testvéreinek nevezett része törekvésének alapvető célkitűzése a jelen időkben: serkenteni, megtisztítani és összhangba hozni az étertestet. Ez az étertest nemcsak a prána közvetítője, hanem minden számba jöhető energiának az eszköze. Fontossága más irányú dolgokban is megvan:

a) lévén hogy a fizikai sík anyagából van, az éteri tudat az emberi faj számára a következő lépés előre. Ez úgy fog megjelenni először mint az éteri módon való látás képessége, valamint az éteri anyag felismerése.

b) Ez a felfedezések területe, ami a modern tudósok előtt közvetlenül áll. Tíz éven belül számos gyakorló gyógyító el fogja ismerni mint természeti tényt.

c) A legtöbb betegség, amitől jelenleg a fizikai test szenved, az étertestben gyökeredzik. Nagyon kevés, ha van egyáltalán, a tisztán fizikai betegség. A betegségek forrása az asztrális és az éteri körülményekben található.

d) A biztonságos és egészséges tisztánlátás és tisztánhallás titka az éteri hordozó megtisztításától függ.

e) Az emberek éteri kisugárzása nagy szennyező lehet. Éppen ezért ennek a testnek a megtisztításában áll egy kedvesebb és józanabb emberiség titka.

Innen adódik az éteri fontossága. Van még sok más ok is, ami majd később kerül előtérbe. Kezdetben azonban, hogy e tárgyról kialakíthassátok a magatok nézeteit, a bölcsesség egy része, hogy ragaszkodjunk a szélesebb általánosságokhoz, amíg csak az egész dolognak a világos körvonalai ki nem alakulnak bennetek.

Az étertesten végzett munka azonban a Hierarchia szempontjából nincs hozzákötve csupán az emberek testéhez. Ez egy planetáris eljárás. Még magának a Földnek az étertestje is alá van vetve egy bizonyos serkentésnek. A föld szelleme, ez a misztikus létező – nem a planetáris Logosz – új értelemben van életre keltve és ebben az életre keltésben sok érdekes fejlemény zajlik. Ez háromféle módon történik:

1. Az éteri atomok rezgésszámának megnövelésével, amit a szertartás sugár beérkezése okoz. Ezt nem szabad úgy képzelni, mint egy hirtelen, heves változást. Az emberi tanuló szempontjából ez a növekedés éppenséggel olyan lassú és fokozatos, hogy észrevehetetlen. Az ösztönzés azonban létezik és az évszázadok során megfigyelhető.

2. Bizonyos asztrális erők játékával az étertesten, ami egy lassú, de határozott változáshoz vezet az atom belső struktúrájában, ami újabb spirillumok tudatra ébredését és az atom egész kozmoszának általános kitágulását jelenti.

3. Egy hetedik sugár alá tartozó valamelyik nagy erejű talizmánnak a Mahacsohán által való alkalmazásával a belső szinteken.

Helyes lett volna megjegyezni, hogy a Föld szelleme lassú ébredésben van. Ő a visszafejlődő ágban van jelenleg és csak a távoli ködös jövőben tér át a fejlődő ívre. Éppen ezért nem is fog magával vinni bennünket. Most csupán a céljainkat szolgálja azzal, hogy testében otthont kínál nekünk, de elkülönült marad tőlünk. Ettől a meghatározott ösztönzéstől az éterek dévái következetesen előre sietnek a fejlődésben és jobban beközelítik ideális állapotukat.

Mindabban, amit elmondtam az emberek étertestéről, a bolygóról, a Föld szelleméről, az egész szituációnak a kulcsa abban a tényben áll, hogy az öt sugár fölött jelenleg a hetedik az uralkodó sugár. A hetedik sugár irányítja az éterit és az éterek déváit. Az ellenőrzi az összes sík hetedik alsíkját, de jelenleg a fizikai sík hetedik alsíkján uralkodik. Lévén, hogy most a negyedik fordulóban van éppen, amikor egy sugár határozottan megtestesül, nemcsak ellenőrzi a síkokon az azonos számokat,

hanem különleges befolyása van a negyedik alsíkra is. Figyeljük meg, hogyan működik ez a mi időnkben a három világban:

1. A negyedik éter, az éterek legalacsonyabb rendűje, kell hogy legyen a tudat következő fizikai síkja. Az éteri anyag láthatóvá válik már most némelyek számára és teljesen láthatóvá lesz sokak számára e század végére.

2. Az asztrális negyedik síkja fogadja be az emberek többségét amikor átmennek, és éppen ezért a legnagyobb számban itt lehet sok munkát elvégezni.

3. A negyedik mentális alsík a devacsán síkja.

A HIERARCHIA MEGALAPOZÁSA

Az emberi lényre ható különféle energiák, amelyek kibontakozását eredményezik, képezik tapasztalatainak területét. Ezt a két szót – kibontakozás és tapasztalat – mindig össze kell kapcsolni, mert az egyik hozza létre a másikat. Ahogy az ember alá van vetve a tapasztalatainak a forma világában, a vele párhuzamos tudat-kibontakozás úgy zajlik. Ahogy ez a kibontakozás állandó változást hoz létre a felismerésben, következésképpen állandó újrairányulást egy újfajta tudatosság felé, úgy vezet szükségszerűen új tapasztalatokhoz – újszerű jelenségek, új létállapotok és eddig ismeretlen dimenzionális körülmények megtapasztalásához. A tanítványnak innen ered az a gyakori reakciója, hogy számára ezideig nincs nyugvópont. Az atlantiszi jelölt számára a béke volt a célkitűzés. A megvalósulás az árya tanítványé. Ő sohasem maradhat statikus; ő soha nem pihenhet; neki állandóan hozzá kell igazítania magát az új körülményekhez és állandóan tanulnia kell, hogy működni tudjon közöttük, majd következetesen rá kell jönnie, hogy megszűntek hogy helyet adhassanak újabbaknak. Ez így megy, amíg csak a tudat nem stabilizálódik az Énben, az Egyben. Ezután a beavatott úgy ismeri önmagát, mint szemlélődő Egységet, aki az élet jelenségbeli fantazmagóriáját látja a formában.

Az egyik egységérzettől halad a dualitás érzetig és onnan ismét egy másik magasabb rendű egységig. Először az Én olyan mértékig azonosítja magát a forma aspektussal, hogy minden kettősség eltűnik ama illúzió mögött, hogy az Én a forma. Akkor a forma tűnik mindennek, ami van. Ezt az állapot követi, amikor a bennünk lakó Én kezd tudatosulni önmaga számára és felfigyel a formára is, és akkor beszélünk a magasabb- és az alacsonyabb rendű énről; beszélünk az énről és annak burkolatairól, és az énről és a nem-énről. Ez a jelölt és a tanítvány dualisztikus állapota, egészen a harmadik beavatás képzési idejéig. Azzal az ismerettel kezdi, hogy ő szellemlény, formába zárva. Hosszú időn át marad tudata uralkodóan a forma tudata. Ez fokozatosan változik, – olyan fokozatosan, hogy a jelölt megtanulja az állhatatosság leckéjét (egészen a nem-én eltűréséig!), amíg be nem következik az egyensúly kialakulása, amiben egyik sem kerül túlsúlyba. Ez az emberben átmeneti negativitás és tehetetlenség állapotát idézi elő, amely eltarthat egy-két életen át és látszólag nem ér el semmit egyik irányba sem. Ez értékes tanács az emberekkel munkálkodók számára. Ezután a súlypont eltolódik és a lélek jelenik meg uralkodóként a befolyásolás tekintetében, és a teljes tudataspektus kezd eltolódni a kettősség magasabb rendűje irányába. A kettősség mindazonáltal fennmarad, mert az ember hol a lelkével, hol formai természetével azonosul; manapság a legodaadóbb tanítványok közül is nagyon sokan ebben az állapotban vannak. Lassanként „fölszívódik” a lelkébe és így összhangba kerül min-

den forma lelkének minden aspektusával, egészen addig a napig, amikor felismeri, hogy nincsen más, csak lélek, és akkor az egység magasabb állapota következik be.

Ezek a pontok meggondolást igényelnek és értékesek mert vannak filozófiai iskolák (mint amilyenek a védikus és más misztikus gondolkodói csoportok), amelyek az élet aspektust hangsúlyozzák, és úgy tűnik, tagadják a dualitást. Más iskolák (mint amilyen a teozófia), tanítják az én és a nem-én tényét, és ezért a dualitás fogalmával lehet őket jellemezni. Ne felejtsük el, hogy a megnyilvánulás során a relatív egységből kiindulva dolgozunk, a dualitáson át egy újabb egységhez kerülünk, a következőképpen:

1. A forma egysége, amelyben az én a formával azonosul és a formai életbe merül.
2. Kettőség, egy lüktető előre-hátra tolódással az én és a forma között, a tudat fókuszpontja hol az egyikben, hol a másikban van.
3. A lélek egysége, amelyben semmi más, csak a lélek látszik létezni, és a tudatban csak a ***létezés*** van számon tartva.

Úgy fogjuk találni tehát, hogy mindkét iskolának igaza van, és hogy a dualisztikus felfogás csupán lépcső az Egyetlen Élettel való lényegi egységhez vezető úton.

Emlékeznünk kell rá, hogy amiképpen a ***jelölt*** vagy próbaidős számára a harcmező (a kuruksetra) az asztrálsík, úgy a tanítvány harcmezeje a mentálsík, az az ***ő***

kuruksetrája. A jelöltnek meg kell tanulnia érzelmien pszichikus természetét elméjének helyes irányításával ellenőrizni és ez az, amit Krisna hangsúlyozni igyekszik, amikor tanítja Ardzsunát, hogyan tegye meg a következő lépést a helyes látás irányába. Ezt a mentális figyelmet kell a tanítványnak előtérbe helyezni és az ész megfelelő használatával egy magasabb felismerésre jutni, és egy még magasabb rendű tényezőt, az intuíciót aktív használatba venni.

A jelölt önmagában megismétli az emberi faj kibontakozását és újrajátssza fajunk drámáját; ennek jobb megértésére meg kell ragadni néhány tényt e dráma felől és a Hierarchia munkája felől, amelyeket itt felsorolok:

1. A mozgalom a Titkos Tanítás terjesztésére 18 millió éves.

2. Az eredeti Ösztönzők közül már csak négyen vannak közöttünk. A munka (elindító és ellenőrző tevékenység) három élet-csoport kezébe van letéve, ha szabad így kifejeznem:

   a) A Földi Emberiség azon tagjainak kezébe, akik magukat szolgálatra fegyverezték fel.

   b) Bizonyos Lények kezébe, akik ide, a Föld-jellegű fejlődésbe más jellegű bolygóról jöttek.

c) Az emberen túli fejlődés nagyszámú déváinak kezébe.

Ezek összességükben képezik a bolygó okkult Hierarchiáját, három fő osztagban tevékenykednek, valamint hét csoportban, ahogy az számos teozófiai könyvben le van írva, és a ***Beavatás, emberi és szoláris*** összegezi.

3. Nagyon korai állapotában a Hierarchiát különféle nevekkel illették, egyebek között hívták Ibez Templomának.

4. Gondoljuk végig az Ibez Templomának megalapítását. Ehhez szükség lesz elgondolkodni a Fehér Testvériség Földre jövetelének időszakáról és a közvetlenül előttük álló problémákról; ez bizonyos tények elfogadását teszi szükségessé, amelyeket soha még nem gondoltak megfelelően végig. Az okkultizmusban elfogadott tény, hogy a földi emberiség számára az okkult Hiererchia eljövetele korszakalkotó volt; két dolgot hozott magával: annak a csoportléleknek a határozott kikristályosodását, amelyet most, a negyedik, vagyis embervilágnak nevezünk. A manasz, vagyis az állatemberi elme felemelését háromféle módon:

a) a Fehér Testvériség bizonyos tagjainak közvetlen inkarnációjával, amivel új és szükséges tényezőket vezettek be gyermekeiken keresztül.

b) Az okkult Írásokban az „elme szikrájá”-nak nevezett valami közvetlen beültetésével az állatemberbe. Ez egyszerűen csak a teremtés – a szükséges mentális egység, vagyis a gondolkodás mentális eszköze közvetlen cselekedete a kauzál-, azaz szellemi testen belül – képszerű leírása.

c) A mentális képesség fokozatos serkentésével az állatemberben, valamint a rejtett elmecsíra állandó élénkítésével, amíg csak ki nem virágzott, mint megnyilvánuló értelem.

Ez hatalmas időt vett igénybe, és jóllehet a Testvériség fő hadiszállása Samballában volt és tevékenységét innen irányította, szükségesnek látták, hogy az Atlantiszi Gyökérfaj első alfaja idején bizonyos erőfeszítéseket tegyenek, ha az emberi faj fejlődését terv szerint akarták előmozdítani. E misztériumok tanulóinak emlékezni kell rá, hogy jóllehet a Samballáról úgy beszéltünk, mint ami fizikai anyagban létező és meghatározott helyet foglal el térben is, de a fizikai anyag, amire utaltunk: éteri, a Világ Ura és magasabb fokozatú segítőtársai éteri anyagból való testeket foglalnak el.

5. Tizenhét millió évvel ezelőtt lett elhatározva (a Hierarchia eljövetele és a Samballa megalapítása kb. 18 és fél millió évvel ezelőtt történt) hogy a sűrű fizikai síkon a misztériumok számára szervezet és főhadiszállás jöjjön létre, és

hogy legyen egy csoport Adeptus és Csohán, akik sűrű fizikai testben működjenek és így megfeleljenek a gyorsan ébredő emberiség szükségleteinek.

6. A Samballa testvériség első előőrse Ibez eredeti temploma volt és ez Dél-Amerika közepén helyezkedett el. Egy sokkal későbbi korban ennek egyik ága volt megtalálható az ősi Maya intézményekben, valamint a Nap általános imádatában, mint ami az élet forrása minden ember szívében. Egy második ág alakult később Ázsiában és ennek az ágnak a képviselői a Himalája és Dél-India adeptusai, jóllehet a tevékenység materiálisan megváltozott. A jelent követő későbbi időkben felfedezéseket fognak tenni, amelyek feltárják a hierarchikus munka régi formáinak valóságát, ősi feljegyzéseket és emlékeket fognak feltárni, egyeseket a föld felett, de sokat a föld alatti erődítésekben. Ahogyan Közép-Ázsia titkait a Káldeától és Babilontól Turkesztánon át Mandzsuriáig húzódó földön, beleértve a Gobi-sivatagot, feltárták, tervbe van véve, hogy az ibezi munkások korai történetéből sok minden napvilágra kerüljön.

   Meg kellene jegyeznünk azt a tényt, hogy az Ibez szó egy igazi akrosztikon, amely elfedi a föld planetáris Logoszának igazi nevét, Akinek az egyik princípiuma Szanat Kumárában működik s így Ő a planetáris Logosz közvetlen inkarnációja, s egyben kifejezője az Ő isteni tudatának. Ez a négy betű a mi föld-

láncunk négy gömbje négy Avatárja nevének a kezdőbetűiből áll, akik az isteni princípiumokból négyet testesítenek meg: Az I B E Z betűk nem az igazi szenszár betűk, ha egyáltalán ilyen pontatlan kifejezést használni lehet egy ideografikus nyelv esetében, hanem csupán egy európaizált torzítás. A valódi jelentéséhez csak a negyedik beavatás után jutunk el, amikor a planetáris Logosz természete feltárul és az Ő négy Avatárjával meghatározott kapcsolat jön létre Szanat Kumára közvetlen meditációs munkája révén.

7. Egy szót most arról, ami az ibezi adeptusok munkáját és az ő misztériumukat illeti; szükséges itt rámutatni, hogy az ő munkájuk iránya egy bizonyos mértékig eltért, és szükségszerűen, a mai kor adeptusaiétól. Az ő célkitűzésük a misztícizmus élénkítése volt, valamint Isten világának az élénkítése az emberi atomon belül. Az ő munkájuk természetének átértése a lehető legnehezebb korunk átlagembere számára, tekintettel tudatállapotának különbözőségére. Az ibezi adeptusoknak egy olyan emberiséggel kellett foglalkozniok, amely gyermekkorát élte, amelynek polarizációja a lehető legkevésbé volt stabil és amelynek összehangoltsága igen tökéletlen volt. Nagyon kevés mentálisra lehetett lelni benne, és az emberek gyakorlatilag teljesen asztrálisak voltak; sőt még tudatosabban tevékenykedtek az asztrálsíkon, mint a fizikain. E korai adeptusok munkájának egy része az volt – a Samballából érkező utasítások alapján – hogy az

emberi egység energiaközpontjait kifejlesszék, serkentsék az agyat és teljesen öntudatossá tegyék őket. Céljuk az volt, hogy Isten bennük lakó világának felismerését közelebb hozzák, és kevés figyelmet szenteltek tanítványaik gyakoroltatásában a természetben vagy más egységekben lakozó Isten felismerésének megmutatására. Azokban az időkben határozottabban fizikai módszerek alkalmazására volt szükség, mint amelyek most megengedettek, és a fizikai ösztönzésnek ezeket a módszereit alkalmazták is. Az energiának ahogy az a különböző központokon át működik, a törvényeit tanították, amíg csak el nem jött az idő, amikor egy másik nagy változás következett be a Hierarchia módszereiben és az állatvilágból az embervilágba nyíló ajtót bezárták, és a beavatás ajtaját megnyitották. Úgy érezték abban az időben, hogy az ember akkorra már eléggé énközpontú és individualizált lett, hogy drasztikus változást lehessen megengedni módszerben és gyakorlatban. Mindez óriási időszakot ölelt föl, és mindennek csak a maradványai a korai templomi gyakorlatok, amelyek hozzánk lefokozott fellikus tanításban, tantrikus mágiában és a Hatha Jóga gyakorlatában ért már csak el. A lemúriai és kora atlantiszi idők gyermekemberiségét meg kellett rá tanítani, hogy mik ők, szimbólumok és módszerek segítségével, amelyek számunkra durvák, képtelenek és olyan természetűek, amit az emberi fajnak sok millió év óta meg kellett volna már haladnia.

8. A beavatás ajtajának megnyitása idején, sok millió évvel ezelőtt, a Páholy két elhatározásra jutott:

   Hogy az individualizációt el kell hagyni, amíg az ember nemcsak hogy koordinálja majd a fizikai és az asztráltestét és öntudatosan gondolkozni tud, hanem amíg majd meg is haladja a fizikait és az asztrálist. Ha csoporttudatúvá válik, akkor az öntudat világának ajtaja ismét ki lesz tárva.

   Másodszor, hogy a miszticizmus útjának végső fokon az okkultizmus ösvényére kell vezetni, és terveket kell készíteni a tanítás továbbadására, és misztériumokat kell szervezni, amelyek feltárják Isten természetét mindenben, ami látható, nem csak az emberben. Meg kell tanítani rá az embert, hogy jóllehet egyéniség, mégis csupán része egy nagyobb egésznek, és hogy érdekeit alá kell rendelnie a csoportéinak. A tanítást fokozatosan újraszervezték és a tanmenetet kibővítették. A misztériumokat apránként dolgozták ki, ahogyan az emberek felkészültek lettek rájuk, míg végre eljutottunk a káldeus, egyiptomi, görög és sok más Misztérium Iskolához.

9. Három dolgot lehetne itt megemlíteni:

   a) Sok ember viszonylag alacsony helyezését a fejlődésben és természetszerűen fizikai polarizációjukat.

b) A fekete adeptusok és követőik munkáját a balkéz felőli ösvényen. Amikor az ibezi adeptusok (ugyancsak a Samballában élő Mesterek utasításai alapján) kezdtek visszahúzódni a templomokba, hogy a minisztériumokat nehezebben elérhetővé tegyék, és hogy ellenállást fejtsenek ki a visszaélésekkel és torzításokkal szemben, jó néhány az őket eleinte követőkből, köztük sokan nagy hatalommal és tudással bírók, harcba szálltak ellenük. Innen származik a fekete és fehér mágia megjelenésének egyik oka, és annak az egyik oka, hogy az özönvíz tisztító áradatát szükségesnek vélték.

c) A hatalommal bíró gondolatformákat, amelyek a korai ibezi misztériumokban épültek fel, és amelyeket (különösen Amerikában) ez idáig nem romboltak le. A minden igaz Misztérium előtt álló gigantikus „Küszöb Őr"-t el kell pusztítani, mielőtt a jelölt tovább haladhatna.

10. Az ibezi adeptusok tevékenysége és Ibez Templomának misztériumai még mindig tartanak és a mesterek és adeptusok fizikai testetöltésben viszik azokat tovább az egész világon. Tanítják az emberi egység pszichéjének, egójának vagy lelkének a jelentését, hogy az ember az lehessen valóban, ami, egy földön járó Isten, akinek alsóbbrendű természetét (a fizikait, az asztrálist és a mentálist) tö-

kéletesen ellenőrzi a lélek, vagyis a szeretet aspektus, és ez nem elmélet, hanem valóság és igazság.

Amikor ez bekövetkezik, a fizikai testnek nem lesz csábítása az igazi emberre, az érzelmi természet és vágytest nem fogja többé félrevezetni, az elme nem zárja ki, ami igaz és szellemi, hanem a három testet Isten fogja használni, mint az emberi faj szolgálatának eszközeit. Ekkor az embervilág meghaladott lesz és az ember átlép a szellemvilágba, hogy ott további leckéket kapjon, mint ahogyan a gyermekemberiség átlépett az állatvilágból és feladataira és munkájára gyakoroltatták és tanították őt az ibezi tanítók.

Az atlantiszi időkben a Tanítók Hierarchiája azt a célt tűzte ki maga elé, hogy felébressze az emberben a szeretet természetét, mint ami lépés volt a szívközpont felébresztése felé. E tevékenység érdekében ebben az időben a Tanítók (tudatosan és szándékosan) a szívközpontba összpontosították Önmagukat, és úgy döntöttek, hogy teljes egészében ezen a központon át működnek, alárendelve mentális berendezésüket és mentális energiáikat, amiket a kor szükségleteire használhattak fel.

Mentális erejüket függőben tartották, amikor a beavatottakat gyakoroltatták egészen a harmadik beavatás idejének elérkeztéig. A mi fajunkban a körülmények ellenkezőek. A Hierarchia teljesen mentálsíkon dolgozik most, jóllehet minden tö-

rekvést múlt eredményekre alapoz a szívközponttal kapcsolatban. Éppen ezért a harmadik beavatásig a tanulóknak teljesen mentális energiával kell igyekezni dolgozni és nagy erőfeszítéssel uralkodni rajtuk, irányítani és felhasználni őket. Igyekvésüket azután a lélek akarat-aspektusának (a lelki szintekről történő) átvitelére kell koncentrálni. Ezt az akaratot a személyiség fölé kell helyezni, amíg csak a személyiség nem lesz a lélek automatája. Ezután az intuíció veszi át az ellenőrzést, és az intuíció vagyis a buddhi síkjáról az energiák kezdik éreztetni hatásukat a forma természetre, a személyiségre. Már az intuíció kontrolljának ezt az időszakát megelőzően sok életen át az intuíció megkezdheti betölteni a szerepét, és a tanuló megérti a megvilágosodás értelmét. Egészen a harmadik beavatás utánig azonban a megvilágosodott elme az uralkodó tényező és nem a tiszta intuitív felfogás vagy a tiszta értelem. Ezután a nagy beavatás után, ami határozott átmenetet jelent a formatudatból, a beavatott már akarata szerint tud működni az intuíció síkján, és az ész állandóan háttérbe van szorítva, amíg az ösztönök részévé nem válik – éppen annyira a tudatalatti ösztönök egy részévé, mint az ösztöntermészet, amit a materialista pszichológusok olyan nagyon hangsúlyoznak. Az intuitív felfogás, a tiszta látás, a közvetlen tudás és képesség az Egyetemes Elme ***differenciálatlan*** energiáinak felhasználására, az árya adeptusok fő jellemzői. A ‘differenciálatlan’ szót abban az értelemben használtam, hogy mentes a sokszerűségtől; bizonyos főbb megkülönböztető jegyek persze mégis megtalálhatók

lesznek benne. A lélek akaratát, úgy tekintve a lelket, mint aminek a hét Sugár valamelyikén helye van, megelőzi az Egész akarata.

Ezek a szavak keveset jelentenek, legjobb esetben is csak elméleti jelentőségük van e csoport tanulói számára. Amikor azt mondom nektek, hogy az akarat, ami az ellenőrzött ész eszközén jut át hét energiatípusban testesül meg és ehhez a hét típushoz az emberiség megfelelő típusai tartoznak, arra ti úgy válaszoltok, hogy ez kétségtelenül világos és nem valami nehéz felfogni. És mégis, valóban megértettétek? Hét energiatípus és a neki megfelelő mentáltípus, amelyek függenek a hét sugár típustól! Ebben a megállapításban észrevesszük a lélek aspektus megkülönböztetéseit, ahogyan azt az ész megragadja. Ez az a hét megkülönböztetés, ami a különbözőségek többszörözésének helyét foglalja el, amelyekre a formai aspektus széthullik. Ezek kétségtelenül disztinkciók és differenciálisok, és a maguk szorításában tartják az embert egészen a harmadik beavatásig. Általuk bizonyos nagyobb arányú tevékenységekbe és életirányulásokba sodródik a maga sajátos sugara szerint. Ezek mentális megkülönböztetések. A mentálsíkon minden lélek a szoláris Angyalok formáját ölti, az értelem isteni Gyermekeiét. Innen vannak ezek a csoportosítások és innen az energiák összpontosítása, amelyeken keresztül a Korok Terve lesz kidolgozva hét fő részleg segítségével.

Egy későbbi állapotban, amikor bizonyos nagy tudatátalakulások jöttek már létre, és a forma elveszítette megtartó képességét, még ezek az osztagok is eltűnnek, és a terv láthatóvá lesz mint egész, az Élet ismertté válik a maga lényegi egyetlen voltában és a Monád kifejezés némi valóságos jelentőségre tesz szert.

A tanulónak nem szabad elfelejtenie, hogy minden megkülönböztetés és kategorizálás mentális eredmény és a gondolkodó princípium módosulásainak, valamint a forma mentális energia általi irányításának tudható be. Minthogy az Univerzum központi Gondolkodója a gondolat erejével működik, megkülönböztetések és különbözőségek problémájának meghaladása jóformán áthidalhatatlan, amíg csak a jelölt nem kerül teljesen a második isteni aspektus ellenőrzése alá, és nem jut ki a harmadik vagyis anyagi aspektus uralma alól. De egészen a harmadik beavatásig még a második aspektus is (a szeretet szempont) magában foglalja a kettőséget, hiszen az magának a szeretetnek is velejárója. Örökké ott van a Szerető és a szeretett, a Vágyódó és a vágyott, a Kereső és a keresett. Majd amikor az első aspektus, amely energiával látja el az egyesülő Életet (ami minden formát és az összes kettősséget egyetlen nagy egységbe terel össze) érzékelhetővé válik a harmadik beavatásnál, az általam itt lediktált szavaknak csak akkor lesz valamiféle gyakorlati jelentése vagy felismerése.

Egyszerűsítsük a dolgokat, ha tehetjük, három világos megállapítással. Bennük összegezni fogjuk a tanítvány által véghezvitt munkát, amint küzd és a mentális világ energiáinak mesterévé válik.

1. A mentálsíkon végzett munka a kettősség felismeréséhez vezet. A tanítvány igyekszik lelkét annak hordozójával összhangba hozni és összeolvasztani, és teszi ezt tudatosan. Igyekszik őket egységbe foglalni. Annak megvalósítására törekszik, hogy azok itt és most EGY-ek legyenek. Célkitűzése az én és a nem-én egyesítése. Az első lépést ebben az irányban akkor teszi, amikor kezdi elhagyni az önmaga azonosítását a formával és belátja (ezalatt az átmeneti időszak alatt), hogy ő is egy kettősség.

2. A helyesen használt ész tehát a két fajta energia rögzítőjévé válik, vagyis az Egyetlen Élet megnyilvánulásának két aspektusáé. Rögzíti és tolmácsolja a jelenségek világát. Rögzíti és tolmácsolja a lelkek világát. Érzékeny az emberi fejlődés három világára. Ugyanennyire érzékennyé válik a lélek világára. Ő a nagy közbenjáró princípium a kettősség megértésének ebben az átmeneti idejében.

3. Később a lélek és eszköze olyan egységessé és egyetlen eggyé válik, hogy a kettőség eltűnik és a lélek megtudja önmagáról, hogy ő minden, ami van, minden, ami volt, és minden, ami lesz.

Van egy különös és ősi atlantiszi ének, amelyet már nemigen hallani, de azokban a távoli időkben a harmadik beavatást elnyert beavatottak énekelték – az volt a befejező beavatás abban az időszakban. Így hangzott. A jelek fordítása, amelyekkel íródott lehetetlenné tették a ritmus és az erő visszaadását.

„A Mennyek és a Föld között állok! Szemlélem Istent; látom a formákat, amelyeket Isten magára vett. Gyűlölöm mindkettőt. Semmit nem jelentenek számomra, mert az egyiket nem tudom elérni, és a kettő közül az alacsonyabb rendű iránt többé semmi szeretetet nem érzek.

Elgyötört vagyok. Az űrt és annak Életét nem tudom megismerni, így hát nem is akarom. Az időt és formáinak miriádjait túlságosan jól ismerem. Lengve függök a kettő között, nem vágyom egyikre sem.

Isten a magas Mennyből szól. Változás van. Figyelő fülekkel hallgatózom és odahallgatva arra fordítom fejemet. Ami megképzett, jóllehet a víziót nem lehet megközelíteni, közelebb van a szívemhez. Régi vágyódások fognak el, de elhalnak. Öreg láncok pattannak el csattogva. Előre rohanok.

Hangok miriádjai beszélnek és tartanak fel utamban. A Föld hangjának mennydörgése kioltja Isten hangját. Előrefelé vezető ösvényemre fordulok és megint megjelennek előttem a Föld, a hús és vér hosszan ismert örömei. Elveszítem az örökkévaló dolgok látását, Isten hangja elhal.

Ismét elgyötört vagyok, de csak rövid időre. Kicsiny énem előre-hátra lendül, akárcsak egy madár, felszárnyal a mennybe, majd ismét visszatelepszik az ágra. De Isten, az Ő magas helyén túléli a kis madarat. Így hát tudom jól, hogy Isten lesz a győztes, és a későbbiekben elmém s jó magam az ő rabjai leszünk.

*

Halld az örömteli hálaéneket, amit én dalolok; a munka elvégeztetett. Fülem süket a Föld minden hívására, kivéve minden, a külső formákba rejtőző lélek halk hangját, mert ők én vagyok magam, velük egyetlen egy vagyok.

Isten hangja tisztán cseng, hangjai és felhangjai között a kis formák piciny hangjai elhomályosodnak és kialszanak. Az egységek világán belül lakozom. Tudom, hogy minden lélek egy.

Az egyetemes Élet elsodort, és ahogy sodródok tovább utamon – az Isten útján – látom, hogy az összes kisebb energia elhal. Én vagyok az Egy; én, Isten. Én vagyok a forma, amelybe minden forma belemerül. Én vagyok a lélek, akivel minden lélek egyesül. Én vagyok az Élet és ebben az Életben minden kicsiny élet megmarad.”

Ezek a szavak, amelyeket ősi formulák szerint különleges és válogatott hangokon énekeltek, a lehető leghatásosabbak voltak, és határozott eredményekkel jártak bizonyos ősi szertartások alkalmával, amelyek azóta régen kihaltak. A fentiekben előadott három összegező megállapításhoz hozzáadhatnánk az alábbi negyediket:

4. Amikor a chittát, vagyis az elmeanyagot tevékenységre bírják absztrakt elgondolások (az isteni értelem megtestesült gondolatai, amelyek hordozzák alkotójuk energiáját és következésképpen előidézik a jelenséghatásokat a három világban), és amikor ehhez az isteni akarat és célkitűzés isteni megértése és összegező elsajátítása adódik, az értelem három aspektusa akkor egyesül. Ezt korábban már érintettük és hívtuk őket:

    1. elmeanyagnak vagy chittának
    2. absztrakt értelemnek
    3. intuíciónak vagy tiszta értelemnek.

    Ezeket a jelölt tudatában egyesíteni kell. Amikor ez megtörtént, a tanítvány felépítette a hidat (az antakaránát), ami összeköti:

1. a szellemi triádot
2. a kauzáltestet
3. a személyiséget.

Ha ezt elvégeztük, az egói, vagyis lelki test teljesítette szolgálatát, a szoláris Angyal elvégezte munkáját és a lét formai oldalára többé nincs szükség, ahogyan megismertük és alkalmaztuk, mint a tapasztalat eszközét. Az ember belép a Monád tudatába, az EGY tudatába. A kauzáltest széthullik; a személyiség elhalványul, az illúziónak vége. Ez a Nagy Mű elvégzése, s vele egy újabb Istenfiú lépett be az Atyai házba. Valószínű, hogy kimehet még a jelenségek világába onnan, hogy munkálkodjék a Terven, de nem lesz rá szüksége, hogy végigjárja a megnyilvánulás folyamatát, amiként az emberiség teszi. Ezután megalkothatja tevékenysége számára a kifejezés testét, dolgozni tud az energia segítségével, illetve az energiával, ahogyan a Terv diktálja. Jegyezzük meg ezeket az utolsó szavakat, mert ezek tartalmazzák a kulcsot a megnyilvánuláshoz.

A Tizedik Szabály tanulmányozása során figyelmünk előtérbe került energiák tanulmányozása az alábbiak meggondolására hívta fel a figyelmünket:

Személyiségi energia; kisugárzik:

a) a koordinált emberből
b) kiemelkedő emberi lényekből
c) csoportokból, mint amilyenek
    1. az adeptusok Hierarchiája
    2. az Új Korszak Misztikusainak egységesítő csoportja

Ezt nagyon fontos lesz figyelembe venni, hiszen a misztikusoknak ez a csoportja hatásában évről évre növekszik.

Planetáris energiák; kisugárzanak:

a) a hét bolygóból
b) a Földből
c) a Holdból

Csupán néhány dolgot említünk meg az energiáknak erről a részéről, valamint a következőről, mert ez most egy sorozat Tanítás a jelölt számára, nem pedig értekezés az energiáról.

Szoláris energiák; kisugárzanak:

a) a fizikai Napból
b) kozmikus forrásokból

Mindenfajta spekulációkban ezekről az energiákról azt kell észben tartanunk, hogy azok bizonyos általunk dévának nevezett életeken keresztül érkeznek hozzánk, illetve azok testét képezik a maguk nagyobb vagy kisebb csoportjaiban, és így mi állandóan életek testein belül dolgozunk, s ennél fogva befolyásoljuk azokat. Néhányatok éppen ezért, akik tanulmányokat végeztek az ***Értekezés a Kozmikus Tűzről*** kapcsán, értékesnek találhatjátok megjegyezni az alábbi információkat:

1. A fejlődés Ösvényén a legalacsonyabb fajta dévák vagy építők a lila dévák; aztán jönnek a zöldek, utoljára a fehér dévák. Ezek fölött uralkodik egy negyedik,

különleges csoport. Ők ellenőrzik a fizikai síkon való lét külsődleges folyamatait.

2. Azonban nem szabad elfelejteni, hogy a fejlődés alacsonyabb lépcsőfokain vannak más, helytelenül déváknak nevezett életcsoportok, amelyek a törvénynek alárendelve működnek, és magasabb szintű lények irányítása alatt állanak. Vannak például a gáz jellegű élet sűrű formái, gyakran szalamandráknak nevezik őket, a tűz elementáljai. Ezek közvetlenül Agni Úr irányítása alatt állnak, aki a mentálsík Ura, és ebben a mentális korban a tűz elem sokkal erőteljesebben lép be az élet mechanizmusába, mint bármikor korábban. Tüntesd el a termékeket, amelyekben a hő az uralkodó, és az egész civilizációnk megáll. Vége lenne a szállításnak, a világítás minden formájának, az egész gyáripart a megsemmisülésbe taszítaná. Ezek a tüzes életek alapvetően megtalálhatók mindenben, ami ég, és a melegben, amely minden életformát fenntart a Földön és minden élő dolognak a virágzását biztosítja.

3. A Megfelelések Törvénye alapján a mentálsíknak megvan az analógiája a fizikai sík harmadik alsíkjában, amire a tudomány most lép. Az értelem az anyagvilágban való fő kifejezésként rendelkezik azzal, amit tudományos civilizációnknak nevezünk.

4. Agni a mentálsíkon uralkodik és az éteri síkok harmadik alsíkján ugyancsak döntő szerepe van. Ő az ötödik mentálsík Ura, fentről lefelé számolva, ha valaki mindenáron ezeket a meghatározásokat akarja alkalmazni a Szimbolizmus kedvéért. Erre a világciklusra Agni befolyása a döntő, jóllehet Indra, a buddhi, vagyis az intuíció szintjének Ura finom ellenőrzést gyakorol, ami állandóan növekszik. Az egész emberiség a negyedik sík felé küzdi magát, ami a három magasabb rendű és a három alacsonyabb rendű egyesülésének síkja, de jelen pillanatban az értelem, vagyis a tűz síkja a legfontosabb.

5. Emlékeztetni kell rá, hogy amiként az egyes testetöltésekben az emberek különböző testekbe fókuszálódnak vagy polarizálódnak – egyszer az asztrálisba, máskor a mentálisba – úgy ezidőtájt az ember feltételezheti, hogy bolygónk Logosza Maga is Mentáltestébe fókuszálódott. Ő, mint mondják, a negyedik kozmikus beavatás felé törekszik, ami lehetővé teszi ***nekünk*** a negyedik beavatás felé való törekvést a mi magunk szintjén mert ő előre visz magával bennünket is, mint az Ő testének sejtjeit.

6. Idő múltával Indra kezdi meg kontrollját és belépünk a levegő korszakába. Mennél inkább megnyilvánul a buddhi princípiuma és az egyetlen egységet megközelítjük, annál inkább fogjuk látni életbe lépni a levegő korszakát. Ennek

felerősödését látni lehet majd, amint az ember fokozatosan ellenőrzése alá vonja a levegőt. Ezoterikus értelemben a jövőben minden könnyebbé válik, ritkábbá és éterikusabbá. Gondosan választom meg a szavaimat.

7. „A mi Istenünk emésztő Tűz", ez elsősorban Agnira utal, e korszak ellenőrző tényezőjére. A tűz dévái egyre fontosabb szerepet fognak játszani minden földi folyamatban. Nekik adatott az Új Korszak bevezetésének munkája, az új világé és civilizációé és az új kontinensé. Az utolsó nagy átmenetet Varuna, a kozmikus vizek Ura kormányozta.

8. Agni nemcsak a földi tüzek ellenőrzője és uralkodik a mentálsíkon, de határozottan összefüggésben van a szent tűz, a kundalini felébresztésének munkájával. Figyeljük csak meg, hogy a megfelelések miképpen működnek. Az ötödik gyökérfaj nagy része, talán három ötöde közel jár már a Próbaidős Ösvényhez, és az új korszak bekövetkeztével és Krisztus megfelelő időben és a Maga helyén való eljövetelével (tessék csak felfigyelni arra a gondosságra, ahogy ezt kifejeztem; az emberek konkrét eszével kapcsolatos dogmatikus kifejezések nem tanácsosak) sokan lehetségesnek találják majd, hogy a megfelelő külön erőfeszítést megtegyék az első nagyobb Beavatás elnyerését követően. Kezdenek átjutni az ötödikről a negyedik síkra. A Tűz Ura azzal végzi el a maga sajátos munkáját

erre a ciklusra, hogy sokakban, akik készek erre, felébreszti a kundalini tüzét. Ez ebben a században kezdődik el és gyakorlatilag végig fog menni az egész következő évezreden.

A munkátok során – a képességetektől függően – ezeknek az uralkodó erőknek a megközelítésére módszerek lesznek bemutatva, de erre szubjektíven kerül sor és ***nem*** mágikus tevékenység és varázsigék segítségével. A helyes rezgés elérése automatikusan létrehozza a megfelelő körülményeket és összefüggéseket.

Ismét rámutatnék, hogy nem fogunk időt vesztegetni a planetáris útvesztőben, valamint a szoláris energiák összejátszása körül, hanem a gyakorlati szellemi élet törvényeinek szenteljük magunkat. Csupán egy néhány gondolatot akarok átadni, az elkövetkező korszakkal kapcsolatban, amelyek az embert képessé teszik továbbhaladni dicsőséges öröksége felé, amelybe kikerülhetetlenül be kell lépnie a jó Törvény alapján az újraszületés átélésének segítségével. Az újraszületésen át tanul meg helyesen uralkodni a formán és alkalmazni azt.

Önmagában egyetlen forma sem a személyiség kifejezése. A meghatározás jogosságához három fajta energiának kell jelen lenni, – három fajtának, egyesülve, összevegyítve és összhangba hozva egyetlen működő organizmusban. Egy személyiség tehát mentális energia, érzelmi energia és éltető erő keveréke, és ez a három egy álarc

alá van rejtve vagy felfedve (figyeljük meg a terminológiát) sűrű fizikai anyagból álló külső burok vagy forma segítségével. Ez a külső kéreg önmagában a negatív energia egy formája. A három energiának az egysége egy objektív formában az öntudatot eredményezi. Egyesülésük hozza létre az egyéniségnek azt az érzetét, ami jogossá teszi az 'Én' szó használatát, és ami minden történést közöl az énnel. Ahol ez a központi tudatvalóság fennáll, használja az értelmet, érzékenyen reagál az érzelmi testen át és energiával telíti a sűrű fizikait (az éltető testen át), ott megvan a személyiség, egy formát öltött öntudatos létezés. Ez identitástudat más személyekhez viszonyítva és egyaránt igaz Istenre vagy emberre. Azonosságérzet, amely csak a teremtő folyamat során áll fenn, és csupán addig, amíg az anyagi aspektus és a tudati aspektus a természet örökkévaló kettősségét mutatja. Evolúciós alakulásunkban ez nem észlelhető az ember alatti formákban; az embervilágban felismerhető és felismert, de alámerített sőt tagadott lesz az emberen túlinak nevezett nagyobb formákban és nagyobb tudatok által.

A személyiség az a tudatállapot, amelynek az elmeanyagban van a maga fenntartó tényezője, de ezt túl lehet lépni, amikor már ez az elmeanyag többé nem irányít. Minthogy az egyéni elmeanyag szerves része az Egyetemes Elmének, és minthogy az értelem princípiuma minden formában bennfoglaltatik, az egyéniségérzet és az önmagunkról való tudat mindig és örökkévalóan lehetséges. Magasabb tudatállapotok-

nál azonban végső fokon alárendelt helyzetbe lesz utasítva. Az Isten például mindig és örökkévalóan tudatában van annak a valóságnak, ami az ént alkotja és ami a naprendszer egysége felett uralkodik, valamint a szoláris összjátékot hozza létre más rendszerekkel, de az isteni természet tudata és a szoláris Istenség tudatossága elsősorban nem a személyiséggel van elfoglalva. Elmúlt világkorszakok és tapasztalatok eredményeként – az az isteni tudat küszöbe alatt helyezkedik el, és ugyanannyira a kozmikus ösztöntermészet részévé vált, mint amennyire bármelyik emberi ösztöntermészet atributuma. Az Örökkévaló Figyelem (ha szabad egy ilyen szokatlan kifejezést használnom ott, ahol a szavak szükségszerűen szinte értéküket vesztik!) olyan tudatbirodalmakra összpontosul, amelyek túl vannak felfogóképességünkön. Ezek ugyanúgy túl vannak a mi látókörünkön, mint amennyire egy Bölcsesség Mesterének a tudata túl van egy hangya vagy egér szemhatárán. Ezért hát számunkra értelmetlen ezen rágódni. Számunkra itt van a személyiséghez való eljutás, vagyis a belül lakó én teljes számbavétele vagy figyelembe vétele; azután ott van a személyiség felhasználása és végső soron feláldozása a csoport javáért, az én ezt követő alámerítésével az egyetlen Énbe és az egyéni lélek (tudatos és akaratlagos) beolvadása a Felsőbb Lélekbe.

‘Én vagyok’, – kiáltja minden emberi lény; ‘Én vagyok, aki’, – kiáltja minden személyiség, aki felismerte önmaga voltát és személyiségét a benne lakó létező, az

igazi személy akaratának kifejezésére használja. ‘Én vagyok, aki vagyok’ – kiáltja az egyéni lélek, amikor belevész az egészbe és felismeri egy voltát minden lélekkel vagy énnel.

A személyiségként működni kezdő egyén jellemzőit röviden az alábbiakban lehet felsorolni. Azok egyszerűek és világosak és mindenekfelett önösek. Ne felejtsük el, hogy az önmagunk voltának szükségessége felé vezető úton tett elsődleges lépés az önösség. És ugyancsak jól meg kell jegyezni, hogy az előrehaladott és magasan fejlett személyiség elsődleges gátlója az önösség, vagyis az önző magatartás továbbélése. A jellemzők tehát a fejlődés egymásutánjában az alábbiak:

1. A képesség annak kimondására, hogy én vagyok, én kívánom, én vágyom, én akarom.
2. A lét tudata a magunk parány univerzumának központjában. „Körülöttem sürögnek a Mennyek és forognak a csillagok pályáikon” a mottója ennek az állapotnak.
3. A drámai érzék és az a képesség, hogy valaki saját környezete központjának képzelje magát.

4. Felelősségérzet és hajlandóság az emberiség családjának minket körülvevő tagjait tőlünk függőnek tartani.

5. A fontosságérzet – az előbbi folyománya. Ez hatalomban és befolyásban nyilvánul meg, ott ahol egy valóságos és következetesen ébredő entitás van a „persona" mögött, és hetvenkedésben és nagyotmondásban, ott, ahol egy kis önző teremtményről van szó.

6. A hatalom, hogy úgy használja a teljes berendezést, hogy az értelem és az agy szinkronban működjék és ezáltal az érzelmi természet alárendelt, korlátozott és irányított legyen. Ez magában hordozza a gondolkodás alkalmazására való hatalom állandó növekedését.

7. A koordinált életre való képesség, hogy a teljes ember működjék és vezesse őt a célkitűzés (az akarati energiát kifejezve), a vágy (kifejezve az érzelmi vagy pszichikai természetet) és a vitalitás, amely a fizikai hordozót egy sorba lendíti a célkitűzéssel és a vággyal.

8. Hatalom befolyásolni, uralni, vezetni és megtartani másokat az egyéni vágy és célkitűzés keretein belül.

Amikor ezt az állapotot sikerül elérni, a személyiséget jelentő három energia sikeresen összeolvadt és egymásba merült, és a bennünk lakó én mechanizmusa vagy műszere jól használható és értékes felszerelés lett. Az ember hatékony személyiséggé lesz és egy csoport központjává válik; egyszeriben más életek fókuszpontjában találja magát, befolyásos vonzó egyéniség, uralkodik mások felett, emberi egységeket csoportokba egyesít és szervez. Szervezetek és pártok vezetője lesz, vallási és politikai testületeké, egyes esetekben nemzeteké. Így jönnek létre és lelnek önmagukra a domináns személyiségek; felfedezik a különbséget a hatalom központja, az én és a berendezés között; végezetül pedig hivatástudatra ébrednek a kifejezés igazi értelmében.

Meg kell jegyezni, hogy ez a folyamatos fejlődés párhuzamos a lélektudat belső növekedésével, jóllehet ennek a belső növekedésnek a kifejezésmódja nagyban függ a sugártól, amelyen a szellemi Entitás található.

Egy pontot meg kellene itt jegyezni, mert erre a jelölteknek gondosan emlékezni kell. A „szellemi növekedés” szavaknak szokásos értelmezése általában a vallásos növekedés. Az embert szelleminek vélik, ha érdeklik őt az Írások, ha egyház tagja, és jámbor életet él. De ez nem igazán jó meghatározás, mert nem terjed ki mindenre. Abból a benyomásból nőtt ki, amit az emberi gondolkodásra a Halak Korszakának terminológiája, a hatodik sugár befolyása és a Keresztény Egyház tevékenysége gya-

korolt – amelyek mind szükségszerűek és a nagy tervhez tartozók voltak, de amelyek (elválva örökkévaló összefüggéseiktől) bizonyos isteni kifejezések túlhangsúlyozásához vezettek, valamint az isteni tudat éltető megnyilvánulásaitól eltérő dolgok többre értékeléséhez.

A 'szellemi növekedés' szavak igaz jelentősége sokkal szélesebb és többet tartalmazó, mint a vallásos és misztikus irodalom és metafizikai igazságokat terjesztő szervezetek közegén át történő megnyilvánulások. Hatalom, cél és akarat isteni minőségek és kifejezések, és egyforma tisztasággal mutatkoznak meg egy Mussolinin vagy egy pápán keresztül. Mindkét esetben a megnyilvánulás mechanizmusa módosítja és fokozza le a minőségeket és szolgál akadályul. Egy hatékony személyiség az emberi megnyilvánulás bármely területén működhet és tevékenysége a szellemi szót éppen csak annyira határolja le, amennyire az magasrendű idealizmuson alapszik – a legnagyobb jót a legtöbbnek és önfeláldozó törekvésen. Ez a három – az idealizmus, a csoportszolgálat és az önfeláldozás – azoknak a személyiségeknek a jellemzője, akik egyre érzékenyebbekké válnak a lélek aspektus iránt, lévén ennek a léleknek a minőségei a tudás, a szeretet és önfeláldozás.

Ezért van minden igazán ezoterikus iskolában a hangsúly a ***motivációra*** helyezve. Erősen individualista emberek, akik csoporttudatot fejlesztenek, néhány életen belül

elkerülhetetlenül utat találnak ezoterikus iskolákhoz és olyan módon kell őket irányítani, hogy a lelki természet beburkolja, leküzdje és használja fel a személyiséget.

Azoknak a személyiségeknek, akik még nem lélekközpontúak és -irányítottak, a kiemelkedő jellemvonásaik az uralkodni vágyás, az ambíció, a büszkeség és az egész iránti szeretet hiánya. Jóllehet gyakran van bennük szeretet a nekik szükséges vagy kényelmükhöz hozzájáruló emberek iránt.

Tehát az emberiség folyamatos fejlődésében az alábbi állomások vannak:

1. az állati tudat
2. az érzelmileg polarizált egyén, önző és vágyaktól vezérelt
3. a két előbbi szint, plusz a környezeti körülmények növekvő intellektuális felfogása
4. a család és barátok iránti felelősség szintje
5. az emberi megnyilvánulás néhány területe feletti befolyásra és hatalomra való vágyódás és törekvés szintje
6. a személyiség berendezésének koordinálása a fenti ösztönzés hatása alatt

7. az önzően és gyakran rombolóan alkalmazott befolyásolás szintje, mert a magasabb rendű dolgokat nem észleli
8. az egyenletesen növekvő csoporttudat szintje

ez tekinthető:

a) a lehetőségek területének
b) a szolgálat szférájának
c) helynek, ahonnan a mindenki javát szolgáló áldozatnak dicső tere nyílik

Ez az utóbbi állapot az embert a tanítványság ösvényére helyezi, amely, talán mondani se kell, magába foglalja a korábbi fázisokat, a próbaidősséget vagy próbázást.

A probléma magában foglalja annak a megállapítását, hogy a létra melyik fokán és melyik fázisban van valaki egy bizonyos időben. Minden emberi lény mögött életsorozatok húzódnak és néhányan most már az uralkodóan önző személyiségi megnyilvánulás szintje felé vették útjukat és teljesen tudatos odafigyeléssel sikerült egyénné válniuk. Számukra ez ugyanaz az egy lépés előre, mint mindnyájatok számára a tanítványság. Mások már személyiségek és megkezdték a kísérletet a rajtuk keresztül áramló energiával, és maguk köré gyűjtik azokat az embereket, akik az ő hangjukra

rezegnek és akik számára határozott üzenettel rendelkeznek. Ezért vannak az apró csoportoknak a miriádjai a nagyvilágban, amelyek az emberi megnyilvánulás minden ismert területén működnek. Ismét mások túljutottak már ezen a szinten, és összpontosulni kezdtek a személyiségi megnyilvánulásból az emberi élet három világában és egy olyan energiából nyerték indítékukat, ami a személyiségi energia magasabb aspektusa. Többé nem azért dolgoznak és terveznek és küszködnek, hogy kifejezhessék személyiségüket és rányomják a világra egyéniségük bélyegét, vagy hogy olyan emberek csoportjait gyűjtsék magnetikusan maguk köré, akik büszkeségük és ambíciójuk forrását is táplálva felnéznek rájuk, és akik befolyásossá és fontossá teszik őket. A dolgokat egy újabb és igazabb perspektívából kezdik látni. Az Egész fényében a kicsi énnek a fénye elhalványul, mint ahogyan a test minden atomjában meglévő fény összegyülemlik és semmivé lesz a lélek teljes dicsőségben előtörő fényében.

Ha a célkitűzés szintje az önzetlenség, a szolgálat, az alárendelés az Egyetlen Énnek, valamint a csoportért hozott áldozat lesz, az ember elért arra a pontra, hogy befogadják a világ misztikusainak, tudóinak és csoportmunkásainak csapatába, mely utóbbi a bolygó Hierarchiájának tükröződése a fizikai síkon.

A VILÁGOT SZOLGÁLÓK ÚJ CSOPORTJA

Gyakran beszéltünk a tudóknak arról az egyesítő csoportjáról, amelyik elkezdte tevékenységét a Földön, laza kötelékekben gyülekezik egybe, és inkább egy belső szellemi kötelék tartja össze, sem mint bármilyen külső szervezet. A bolygó Hierarchiája mindig is létezett és az emlékezetet megelőző időktől kezdve a korszakokon át az emberek fiai közül azok, akik alkalmassá tették magukat a munkára és akik megfeleltek a követelményeknek, útjuk során azoknak a rangjára emelkedtek, akik a világ fejlődésének hátterében állnak és a kicsinyek sorsát vezérlik.

Fokozatuk és munkájuk elméletileg ismert, sőt néhányuk neve is kijutott a tömegek közé, – hogy milyen áron és személyes áldozat révén, azt a tömegek soha nem fogják megtudni. Az adeptusok Hierarchiájával nem fogok foglalkozni. Az erről szóló könyvek könnyen hozzáférhetőek, de azzal a szükséges fenntartással kell olvasni őket, hogy szimbolikusak a magyarázataik és a szavaknak korlátozott a lehetősége.

Egy esemény azonban zajlik a Földön, ami a maga módján legalább olyan jelentőségteljes és fontos, mint az atlantiszi időkben az a válság, amikor a fizikai, az éltető és asztráltestek összehangolódtak és egyetlen fontossággal bíró egységbe formálódtak. Az akkori idők jelöltjeinek gyakorlatoztatására az „odaadás jógáját” vagyis a

bhakti jógát vezették be. A fizikai síkon magukról másolatot (már amennyire egy ilyen másolat lehetséges volt akkor) szerveztek azokból, akik odaszenteléssel tudtak dolgozni és a szertartások és képek segítségével meg tudtak tanulni néhány olyan tevékenységi módszert, amelyekkel véghez lehetett vinni a Hierarchia munkáját a Földön, és ezzel fel tudtak állítani egy gyakorló iskolát azok számára, akiket majd később fogadnak be a Hierarchia soraiba. Ennek az atlantiszi csoportnak a maradványai fennmaradtak számunkra a modern Szabadkőműves mozgalmakban, a Hierarchia munkája ilyen módon jelekben és szimbólumokban lett megörökítve. Így őrződött meg az emberi faj tudatában egy nagy jelentőségű planetáris állapot képbeli megjelenítése, amely az emberiség családjában e három aspektus összehangolódásában mutatkozott meg. De ez elsősorban anyagi volt. Forma és szimbólum, szerszám és berendezés, templom és hang, ceremónia és a külsőségek voltak a jelentős tényezők; eltakarták az igazságot, így tehát csak külsődleges és látható formáját őrizték meg a belső, szellemi valóságnak. Azokban a napokban csupán azoknak volt szabad részt venniük e misztériumokban és tevékenységekben, akik vágyat és kívánságot éreztek magukban a misztikus látásra, akikben elmélyült a szeretet és szellemi ideáloknak szentelték magukat. Nem kívánták tőlük, hogy aktív értelemmel rendelkezzenek, intellektuális erejük gyakorlatilag semmi nem volt. Szerették és igényelték a tekintélyt; szertartások segítségével tanultak; a Nagyoknak szentelték magukat, Akik a

világi páholyok tisztségviselői mögött álltak nevükkel és alakjukkal. Az ész nem játszott szerepet. Ezt meg kell jegyezni. Nem voltak személyiségek.

Ma egy másik nagy válságpillanathoz érkezett a világ. Most nem a jelenlegi világhelyzetre utalok, hanem az emberi tudat állapotára. Az ész elérkezett működési hatalmához, a személyiségek összehangolódtak. Az ember három aspektusa egybeolvadott; az adeptusok Hierarchiájából egy újabb formáció jöhetett létre. A fizikai síkon minden külsődleges szervezés, szertartás, vagy külső forma nélkül összeállt – csendben, állhatatosan és erőteljesen – egy csoport férfi és nő, akiknek tevékenysége minden bizonnyal meg fogja haladni az előző hierarchikus erőfeszítéseket. Minden egyház, minden csoport, és minden szervezet helyére ők állnak, és a válogatott lelkek rendjét fogják alkotni, akik majd uralják és vezérlik a világot.

Az összes nemzetből lettek kiválogatva, de nem a vigyázó Hierarchia vagy valamelyik Mester válogatta ki és gyűjtötte össze őket, hanem reagálási képességük a szellemi lehetőségre, áramlatra és hívó hangra. Minden csoportból, egyházból és pártból jönnek elő és így azok valóságos képviselői lesznek. Ezt nem saját törekvésük és büszkeségtől hajtott terveik nyomására teszik, hanem szolgálatuk igazi önzetlenségéből. Utat találnak a csúcsra az emberi ismeretek minden területén, nem azért mert hangosan hirdetik elgondolásaikat, felfedezéseiket és elméleteiket, hanem mert látókörük olyan átfogó és az igazság közvetítésében olyan széleskörű, hogy minden

történésben Isten kezét látják, minden formán az Ő keze nyomát, és az Ő hangja zeng minden közvetítő csatornán át a szubjektív realitás és az objektív külső forma között. Ők mindenféle fajtákból valók, különféle nyelveket beszélnek, felölelik az összes vallást, a tudományokat és filozófiákat. Jellemzőik az összegezés, az átfogóképesség, az intellektualitás és a finom értelmi fejlettség. Egyetlen hitvallást sem mondanak a sajátjuknak, kivéve a Testvériség vallását, amely az egyetlen Életen alapszik. Nem ismernek el maguk felett tekintélyt, csakis a saját lelkükét, sem Mestert, kivéve a csoportot, amit szolgálnak, és az emberiséget, amely iránt mélységes a szeretetük. Nem kerítenek maguk köré barikádot, de széleskörű tolerancia a vezérelvük, egészséges értelem és helyes arányérzék. Nyitott szemmel tekintenek az emberek világára és felismerik azokat, akiket fel tudnak emelni és akik mellé úgy tudnak odaállni, ahogyan a Nagyok teszik – emelve, tanítva, segítve. Felismerik a mellettük haladókat és a velük egyenlőket, ha találkoznak felismerik egymást, és az emberiség megváltásának munkájában vállvetve állnak munkatársaikkal. Nem számít, ha a terminológiájuk különböző, ha a szimbólumok vagy az Írások megfejtésében változók, ha bőbeszédűek vagy szűkszavúak. Meglátják csoporttagjaikat minden területen – a politikai, a tudományos, a vallási és a gazdasági területen is – jelét adják a felismerésnek és testvéri kezet nyújtanak. Hasonlóképpen felismerik Azokat is, akik előttük léptek fel a

fejlődés létráján és Tanítókként üdvözlik Őket, igyekeznek megtanulni Tőlük mindazt, amit Azok olyan buzgón próbálnak közölni velük.

Ez a csoport a múltban állt össze, és erről a múltról még szólok; jelezni fogom a jelen helyzetet is és megjósolom valamelyest azokat az általános vonalakat, amelyek mentén szövetségük és jövő tevékenységük haladni fog. Egy ilyen csoport formálódik, ez igaz, és jó előjel az elkövetkező évtizedekre. Csendes és rejtett utakon már éreztetik jelenlétüket, egyelőre azonban elsősorban szubjektív befolyásukat.

Kezdjük a múlttal. 1400-körül a Mesterek Hierarchiája nehéz helyzettel került szembe. Ami a második sugár tevékenységét illeti (amelynek a szellemi igazságot kellett terjesztenie) bekövetkezett az, amit ennek az igazságnak a teljes kivetítéseként lehetne meghatározni. Az első sugár tevékenysége mélyreható megkülönböztetéseket és kikristályosodásokat hozott magával a világ nemzetei és kormányai között. A konkrét ortodoxiának ez a két feltétele és a politikai különbségek számos generáción át fennmaradtak és még mindig vannak megnyilvánulásai. Ma hasonlóak a körülmények mind a vallási világban, mind a politikaiban. Ez igaz, ha valaki Indiára vagy Amerikára gondol, Kínára vagy Németországra, vagy ha valaki tanulmányozza a buddhizmus történetét, annak megannyi szektájával, a protestantizmust az egymással harcoló csoportok miriádjaival, vagy a számos filozófiai iskolát Keleten vagy Nyugaton. E körülmények széleskörűen elterjedtek és a közfelfogás jócskán megoszlik.

De az ügyeknek ilyetén állása jelzi az elkülönülés korszakának betetőzését és olyan sok évszázaddal ezelőtt, a gondolat erőteljes megkülönböztető jellegének végét.

Miután vigyázták és megfigyelték az ügyeknek ezt a menetét újabb száz esztendőn át, fajunk Idősebb Testvérei 1500 tájékán összehívták az összes részleg konklávéját. Céljuk az volt, hogy meghatározzák, hogyan lehetne az ***integrációs*** törekvéseket, ami lényegében a mi egyetemes rendünk kulcsa, felgyorsítani, és milyen lépéseket kellene tenni, hogy a gondolkozás világában összegezést és egységesítést sikerüljön elérni, ami a mindent életbe hívó isteni Élet céljának megnyilvánulását teszi lehetővé. Ha egyszer a gondolkodás világa egységesült, a külső világ is egységbe rendeződik. Itt arra kell gondolni, hogy a Mesterek hosszabb terminusokban gondolkodnak és dolgoznak, fejlődési törekvéseiknek szélesebb ciklusaiban. Az apró és időszakos ciklusok, a kozmikus folyamatok apró ár-apályai, nem elsődlegesen kötik le az Ő figyelmüket.

Ezen a konklávén három dolgot kellett elvégezniük:

1. A lehető legnagyobb távlatban szemlélni az isteni tervet, és felfrissíteni e látománnyal elméiket.

2. Megjegyezni, hogy milyen befolyásoló tényezőket vagy energiákat lehetett elérni a távolabbi törekvésekhez való felhasználásra, amelyeknek ők elkötelezték magukat.

3. Úgy képezni ki a férfiakat és a nőket, akik akkor próbaidősek, tanítványok és beavatottak voltak, hogy megfelelő időben rendelkezésükre álljon a segítők elég nagyszámú csoportja, akikre a jövendő századokban számíthatnak.

Ezekkel a jelöltekkel két problémájuk volt:

1. Foglalkozniuk kellett egy – még a leghaladottabb tanítványok részéről is elkövetett – hibával, amit a tudatosság folyamatosságának megőrzésében követ el, s amely hiba még ma is megnyilvánul, még beavatottaknál is.

2. A Mesterek a tanítványok elméjét és agyát különös módon érzéketlennek találták a magasabb kapcsolatokra, és ez is olyan körülmény, ami még mindig uralkodó. A tanítványoknak, akkor éppúgy, mint most, voltak törekvéseik, vágyuk, hogy szolgálják az emberiséget, hajlandóságuk és alkalomadtán még meglehetősen jó mentális berendezésük is, de az a

telepatikus érzékenység, a Hierarchia rezgéseire való ösztönös reagálás és az alacsonyabb rendű pszichizmustól való mentesség, ami az intenzív, intelligens munka szükséges előfeltétele, egyszerűen hiányzott. Egyébként ez most is kétségbeejtően így van. A világ állapota valamint a fejlődés iránya eredményeként a telepatikus érzékenység határozottan fejlődőben van, és ez (a belső szint munkásai számára) a legbátorítóbb jelzés, de a pszichikus jelenségek szeretete és a hierarchikus munkások különböző fokozatainak rezgése közötti különbség érzékelésének hiánya még mindig nagyon hátráltatja a munkát.

Itt megkérdezhetnétek, és jogosan: mi ez a terv? Amikor én a tervről beszélek, nem valami olyan általános dologról szólok, mint a fejlődés terve, vagy az emberiség számára készített terv, amit mi egy meglehetősen jelentés nélküli kifejezéssel lélekkibontakozásnak nevezünk. A tervmenetnek ez a két aspektusa a mi bolygónkra nézve adott, és ezek csupán módozatok, eljárások és eszközök különleges céllal. A terv, ahogyan az most érzékelhető, és amelyért a Mesterek állhatatosan munkálkodnak, a következőképpen határozható meg: – az emberiség soraiban egy szubjektív összefoglalás és egy telepatikus összjáték eredménye, ami végső soron még az időt is el fogja törölni. Minden ember számára lehetővé teszi a múlt eredményeit és ismereteit,

nyilvánvalóvá teszi az ember számára eszének és agyának igazi jelentőségét, és e berendezés mesterévé teszi őt; ezáltal mindenütt jelenvalóvá teszi és végső fokon kitárja a mindentudás ajtaját. A tervnek ez a továbbfejlesztése az emberben az isteni cél intelligens és kooperatív megértését fogja eredményezni, amiért az Egy, Akiben élünk és mozgunk és vagyunk, bölcsnek vélte a testetöltésnek való alávetetést. Nehogy azt higgyétek, hogy úgy tudok a tervről beszélni, ahogy az valójában van. Egyetlen ember számára sem lehetséges a beavatás harmadik fokozata alatt, hogy belepillantson és még kevésbé, hogy megértse. A mechanizmus kialakítása, aminek segítségével a tanítvány összefüggésbe kerülhet Azokkal, akik felelősek a tervek kidolgozásáért, és a képesség megismerni (és nem csupán halványan érzékelni) az egésznek azt az apró aspektusát, ami a közvetlenül következő lépés, és amellyel az együttműködés lehetséges, ezek minden tanítvány számára elérhetőek és célként kell a jelöltek elé tartani. A törekvéseiben még nem kellően állhatatos próbaidős tanítvány kivételével tehát mindenkinek azért kell küzdeni, hogy elérje a tudat folyamatosságát és felébressze a belső fényt, ami, ha láthatóvá válik és intelligensen alkalmazzák, a Terv újabb aspektusait segít megvilágítani, különösen pedig azt, amelyre a megvilágosodott tudó reagálni és vele hasznosan szolgálni tud.

Ennek végrehajtása volt az elmúlt négyszáz év során kapott minden képzés célja, és ebből a tényből képet alkothattok fajunk Tudóinak végtelen türelméről. Lassan és

tudatosan dolgoznak, sietség érzetétől is mentesen céljuk eléréséért, de – és itt van a közvetlen érdekessége annak, amit közölnöm kell – igenis van időhatáruk. Ez a Ciklusok Törvényén alapszik. Ez a lehetőségek bizonyos időszakainak működésére vonatkozik, amelyeknek szükségszerűen határidejük van. A lehetőségeknek e mostani időszaka folyamán erők, behatások és energiák működnek időlegesen, és a Mesterek ezeket igyekeznek hasznosítani.

Előre tekintve, a konklávé alatt, amelyre már utaltam, fajunk összegyülekezett Szolgálattevői megismerhették a Vízöntő-korban elkövetkező jövőt, annak különleges energiáival és meglepő lehetőségeivel. Ezt Ők tudomásul vették és igyekeznek előkészíteni az embert erre a korszakra, amely mintegy kettőezer-ötszáz évre tehető, és amely, ha megfelelőképpen használják fel, magával hozza az emberiség tudatos és intelligens egységességét és produkálni fogja azt, amit én előszeretettel „tudományos testvériség”-nek nevezek a meghatározás olyan közkedvelt szentimentális körülírásának ellenmeghatározásaként.

Úgy tűnt számukra abban az időben, hogy két dologra lesz szükség, mielőtt a Vízöntő-kor eljövendő ható tényezőit haszonnal lehet alkalmazni. Először is az emberiség tudatát fel kell emelni a mentálsíkra. Úgy ki kell terjeszteni, hogy ne csak az érzelmek és érzések világát foglalja magába, hanem az intellektusét is. Az emberi értelmet széleskörűen és általánosan aktivizálni kell és az emberi intelligencia teljes

szintjét meg kell emelni. Szükséges volt, másodszor, valamit tenni az elkülönülés, az elszigetelődés és az előítélet korlátainak lebontásáért, amelyek távol tartották az embereket egymástól, és, ahogyan Ők előre látták, ez csak fokozódni fog. Az emberek ciklusról-ciklusra egyre inkább saját énjükbe burkolóztak – önelégültségbe, elzárkózásba és faji büszkeségbe. Mindez elkerülhetetlenül mély szakadásokhoz vezetett, világméretű barikádok emeléséhez nemzet és nemzet, fajta és fajta között.

A Hierarchia tagjainak az az elhatározása, hogy gyorsabban képezi az emberek értelmét és egy még általánosabb egység felé emeli őket olyan döntéshez vezetett, amibe beletartozott a csoport egységek kialakítása és magával hozta a munkálkodók és gondolkodók azon csoportjainak felállítását – saját tevékenységük révén – amelyek olyan széleskörűen uralták és összeolvasztották a világot az elmúlt három-négy évszázad során. A konklávé időpontjától világosan körvonalazott, határozott és különleges csoportmunka vette kezdetét, amiben minden csoport valami egyedit mutatott be az igazságból és a valóság megismerésének valamely aspektusát képviselte.

E csoportok általában négy főbb részlegre bonthatók: ***kulturálisra, politikaira, vallásosra és tudományosra***. Az újabb időkben három másik csoport körvonalazódik határozottan: ezek a ***filozófiai, pszichológiai és a pénzügyi*** csoportok. Filozófusok persze mindig is voltak velünk, de nagyrészt elszigetelt egységekben, amelyek az igazuk melletti kiállással és elkülönüléssel jellemezhető iskolákat alapítottak. Most

nincsenek kiemelkedő alakok, mint a múltban, inkább bizonyos eszméket képviselő csoportok. Alapvető fontosságú, hogy a gondolkodók e hét csoportjának munkáját a hierarchikus program részének tekintsük, azzal a szándékkal tervezve, hogy egy bizonyos szituációt teremtsen, bizonyos előkészítő körülményeket hozzon létre és meghatározó szerepet játsszon a világ fejlődéséért végzett munkában, már ami az emberiséget illeti.

A különböző sugarak hatása alatt a tevékenység ciklusai során emberek kis csoportjai kiemelkedtek, eljátszották szerepüket csoport formációban, és eltűntek, gyakran nem is észlelve a köztük fennálló egységet, sem pedig munkatársaikat. Amint az minden értelmes történelmi visszatekintésben megtalálható, a munka, amit az emberi fajért végeztek és hozzájárulásuk az emberiség látványos fejlődéséhez teljesen nyilvánvaló. Nincs időm arra, hogy felsoroljam e csoportokat, mindazokat, akik őrködtek egy-egy különleges együttműködés felett, és nyomon kövessem az általuk végzett munkát, vagy, azokat a szubjektív indítékokat, amik alapján tették. Csak jelezni tudom törekvéseik irányát és valamely megvilágosodott történelemtanulóra hagyom szellemi munkájuk aranyfonalának követését, amint ők az emberi faj értelmi szintjét megemelték, és az embert összefüggésbe hozták a világgal, amelyben lakik, felnyitva szemét nemcsak az anyag és a forma természetére, hanem saját lénye rejtett mélysé-

geire is. Tevékenységük révén van egy szoros rokonságban álló emberiség, bár még nem egyesült, de egy emberiség, amely három dologgal jellemezhető:

1. Bámulatos összefüggés és közlési képesség, amit a rádió, a sajtó, a modern szállítás valamint a telefon meg a távíró szolgál.

2. Széleskörű emberbaráti vállalkozás és az embertestvérek iránt érzett felelősség megnövekedése, ami tökéletesen ismeretlen volt 1500-ban. A Vörös Kereszthez hasonló mozgalmak, nevelési-oktatási alapítványok, kórházak és a jelenlegi gazdasági segély-programok, amelyek minden országban megtalálhatók, ennek a külső megnyilvánulásai.

3. A teljes emberi család tudatos vagy nem tudatos két alapvető csoportra válása: először azokra, akik a dolgok régi rendje mellett állnak, reakciósak és elkülönítők. Ők a szeparatív nacionalizmust képviselik, az elhatárolódást, a szolgaságot és a szervilis engedelmességet; a vallási szektarianizmust példázzák és a felsőbb hatalomtól való függést. Minden modern újítás és haladás ellen vannak. Másodszor azokra, akiknek látomása az egyesült világ, amelyben az Isten iránti szeretet az embertársi szeretetet is jelenti, és ahol minden vallási, politikai és oktatási

tevékenység indítékát egy világtudatosság és a teljes egész, nem pedig a rész jóléte jellemzi.

Az egyesülés, amelyre, az előretekintő emberek vágynak, nem járhat egyetlen rész elhanyagolásával sem, hanem igenis magában foglalja minden egyes rész ápolását és gondozását, hogy ezzel hozzájárulhasson az egész szervezet jóllétéhez. Magában foglalja például a helyes kormányzást és minden nemzeti egység megfelelő fejlesztését, hogy azok kielégítő módon elláthassák nemzetközi kötelezettségeiket és így a nemzetek világtestvériségének részét alkothassák. Ez a felfogás még csak nem is tartalmazza egy világállam megalakítását, de benne van az egyetemes köztudat kialakítása, amely megvalósítja a teljesség egységét, és ezzel létrehozza az elhatározást, hogy egy mindenkiért és mindenki egyért, ahogy mondani szokás. Csak ilyen módon lehet végrehajtani egy nemzetközi szintézist, amelyet politikai és nemzeti önzetlenség fog jellemezni. Ez az egyetemes lelkiállapot ismét csak nem fogja kikerülhetetlenül magába foglalni egy világ- vagy egyetemes vallás megalapítását, csupán annak elismerését kívánja, hogy az igazságnak és a hitnek bármiféle alakulása csak részleges időben és térben, és pillanatnyilag a kor és a fajta temperamentumához és körülményeihez igazodik. Akik az igazság valamely különleges megközelítését részesítik előnyben, azért még el fognak jutni annak megértéséhez, hogy más megközelítések és

a megnyilvánulások és terminológiák más módjai, vagy az istenség meghatározásának eltérő útjai éppen olyan helyesek lehetnek és önmagukban az igazság aspektusait képviselhetik, amelyek esetleg nagyobbak és távolabbiak, mint amelyeket az ember jelenlegi berendezésével megragadni és kifejezni képes. Még Maguk a Nagyok is csupán ködösen érzékelik a valóságot, és jóllehet tisztában vannak a mélyebben fekvő célokkal, inkább mint a tanítványaik, mégsem látják még Ők sem a végső célt. Ők is kénytelenek olyan jelentést nem hordozó kifejezésekkel élni tanításaikban, mint Abszolút Valóság és Végső Felismerés.

Innen van, hogy az elmúlt három évszázad során csoport jelent meg csoport után, eljátszották szerepüket és ma mi aratjuk le elvégzett munkájuk gyümölcsét. A kulturális csoport égisze alatt például látjuk kiemelkedni az Erzsébet-kor költőit, a német zeneszerzőket és a Victoria-kor zeneszerzőit. Képzőművészek csoportjaival is találkozunk, akik híres iskolákat alkottak Európa dicsőségére. Két híres csoport, az egyik kulturális, a másik meg politikai, ugyancsak szerepet játszott, az egyik hozta létre a reneszánszot, a másik műve a francia forradalom volt. Munkájuk hatása még ma is érezhető. Hiszen a modern humanista mozgalom, hangsúlyozva a múltat, amelyet a jelen teljesített ki, és az ember adottságainak gyökereit kutatva a korábbi irányzatokban, a reneszánszhoz nyúl vissza. A forradalom és az ember elhatározása, hogy isteni jogaiért harcoljon az első indíttatását és lökését a francia forradalomtól kapta. Felke-

lés, politikai pártok alakulása, az osztályharc, ami olyannyira uralkodó manapság, és minden ország széthasadása egymással harcoló politikai csoportokra, jóllehet csak elszórtan jelentkezett mindig, egyetemessé vált az elmúlt kétszáz év folyamán, és mindez a Mesterek által elindított csoporttevékenység eredménye. Az emberek általuk nőttek fel és tanultak meg gondolkodni, és még ha esetleg helytelenül is gondolkodnak, és katasztrofális kísérletekbe kezdenek is, a végső jó vitathatatlan és kikerülhetetlen. A nem gondolkodót az átmeneti kellemetlenségek, múló depressziók, háború és vérengzés, a nyomorúság és züllöttség a pesszimizmus mélységeibe dönthetik. De azok, akik tudják és érzékelik a Hierarchia kezének benső vezetését, tisztában vannak vele, hogy az emberiség szíve egészséges, és kikerülve a jelenlegi káoszból és talán nagyrészt amiatt, ki fognak belőle emelkedni a hozzáértők, hogy kezeljék a helyzetet, és meg fognak felelni az egyesítés és összesítés feladatának. Ezt az időszakot okkult oldalról úgy hívják hogy: „kor, amely helyreállít mindent, ami a bukásban összetört". Eljön az idő, amikor a széthullott részeket egyesíteni lehet és az egész ismét együtt fog állni korábbi tökéletességében. Vallási csoport is hasonlóképpen sok volt, – olyan sok, hogy felsorolni őket reménytelen. Ott vannak a katolikus misztikusok, ők a Nyugat dicsősége, ott vannak a protestáns lutheránusok, kálvinisták és metodisták, a Zarándok Atyák – ezek a savanyú és buzgó emberek –, a hugenotta és a morva mártírok, és a modern szekták ezrei minden csoportban. Ezek mind

elvégezték a szolgálatukat és elvezették az embereket a lázadás pontjára, el a hatalommal való egyetértéstől. Az önmagukért való gondolkodás állapotáig vitték el az embereket a maguk egyedi példáinak az erejével. Kiálltak a szabadságért és a tudás személyes jogáért.

Ez utóbbi csoportok nagyrészt a hatodik és hetedik sugár befolyása alatt működtek. A kulturális csoport a negyedik sugár irányítása alatt emelkedett ki, míg az első sugár a politikai tevékenységeket ösztönözte, ami az ilyen változásokat létrehozta a nemzetekben. Az ötödik és harmadik sugár indítékai nyomán tudományos kutatók csoportjai láttak munkához, olyan erőkkel és energiákkal dolgoztak, amelyekből az isteni Élet áll. Ők az Isten külső ruházatával foglalkoztak, kívülről kezdték a kutatást befelé, és bebizonyították az embernek a maga lényegi egységét minden teremtettel és belülről fakadó és életbe vágó rokonságát az élet minden formájával. Az egyedek neve minden csoportban légiónyi, és viszonylag nem fontos. A csoport és tagjai összműködése az, ami számít. Érdekes megjegyezni, hogy a tudományos csoportban különösen említésre méltó az egység, mert tagjai egyenként mentesek a szektariánizmustól és az önző versengéstől. Ugyanez nem mondható el a vallási és a politikai csoportokról.

A sok nemzethez és a Földön élő emberek miriádjaihoz viszonyítva a különböző részlegekhez tartozó formáló csoportok kevesen vannak. Tagjaik, hozzájárulásuk az

emberi megnyilvánulások megnövekedéséhez és helyük a tervben elég könnyedén követhetőek. A kiemelni való az, hogy mindnyájukat az élet belső, szubjektív oldala motiválta; isteni sugallatra jöttek elő és különleges feladat elvégzésére. Mindegyik a kezdő tanítványi szinten levőkből és az alacsonyabb szintű beavatottakból állt össze; mindegyiküket a saját lelkük vezette szubjektíven, lépésről-lépésre, s ugyanakkor tudatosan működtek együtt a Tudók Hierarchiájával. Ez volt a helyzet már akkor is, amikor az egyes emberek egyáltalában nem voltak tisztában még a csoportban elfoglalt helyükkel és a csoport isteni küldetésével. Nem szabad elfelejteni azt sem, hogy ***egyetlen tévedés sem történt***, jóllehet az egyén nem szerzett újra meg újra tudomást a sikerről. Ezeket a munkásokat az jellemezte, hogy az utókor számára építettek. Az, hogy követőik hibáztak, és hogy aki felelős volt ezért a munkáért, az nem maradt hű az ideálhoz, kétségbeejtően igaz, de az eredeti csoport egységesen eredményes volt. Ez bizonyosan megtagadja a pesszimizmust, és a szubjektív tevékenység növekvő hatását bizonyítja.

A három csoport, amelyekre korábban utaltam, egy szó magyarázatot kíván. Tevékenységük furcsán különbözik a többi csoportétól; rangosabbjai az összes sugárcsoportból kerültek ki, ámbár a harmadik csoport tagjai (a pénzügyiek) elsősorban a hetedik sugáron, a szertartásos szervezetekén találhatók. Felbukkanásuk sorrendjében ezek a filozófusok, pszichológusok és üzletemberek csoportjai.

A modernebb kor filozófusainak csoportja már nagy erővel alakítja a gondolkodást, míg az ázsiai filozófusok ősi iskolái éppen most kezdik befolyásolni a nyugati gondolkodást. Elemzés, egymáshoz való viszonyítás és összegezés révén az ember gondolati ereje fejlődik és az absztrakt értelmet egyesíteni lehet a konkréttal. Működésük segítségével éppen ezért az embernek ez a különös érzékenysége az ösztön, az intellektus és az intuíció három kiemelkedő jellemzőjével elérkezett az intelligens együttműködés állapotába. Az ösztön az állatvilággal rokonítja az embert, az intellektus egyesíti embertársaival, míg az intuíció felfedi az isteninek az életét. E három mindegyike a filozófiai kutatás tárgya, mert a valóság természete és a tudás értelme a filozófusok témája.

A két legmodernebb csoport a pszichológusoké, akik a delphói felszólítás értelmében működnek: „Ember, ismerd meg önmagad!”, és a pénzügyiek, akik azok felett az eszközök felett őrködnek, amik révén az emberek a fizikai síkon tudnak élni. Ez a két csoport szükségszerűen és látszólagos divergenciák és különbözőségük ellenére, alapvető szempontjaik szerint sokkal összegezőbbek, mint a többiek bármelyike. Az egyik csoport az emberiséggel foglalkozik, az emberek különféle típusaival és mechanizmusukkal, az ember ösztönzőivel, jellemzőivel és léte – nyilvánvaló vagy rejtett – céljával. A másik csoport ellenőrzi és irányítja az ember létezéséhez szükséges eszközöket, kontrollál mindent, ami energiává alakítható, és diktatúrát gyakorol a kap-

csolatok, a kereskedelem és a csere módozatai felett. Ők ellenőrzik a formai elemek sokféleségét, amit a modern ember olyan lényegesnek tart életmódja szempontjából. A pénz, mint korábban említettem, csupán kristályosodott energia, vagyis éltetőerő, – amit a keleti tanítvány pránaikus energiának nevez. Az éteri erő konkretizálása. Tehát éltető energia, külsőséges formában, és ez az energiaforma a pénzügyekkel foglalkozó csoport irányítása alatt áll. Időben ez a csoport jött legkésőbb létre, és munkájukat (ezt jól észbe kell venni) a legpontosabban megtervezte a Hierarchia. Hatásokat hoznak létre a Földön, amelyek igen messze hatóak.

A 16. századi konklávé óta századok teltek el, ezek a külsődleges csoportok eljátszották a szerepüket és a lehető legnemesebb szolgálatot teljesítették. Az általuk elért eredmények olyan pontig jutottak, hogy hatásuk nemzetközi és befolyásuk nem korlátozódik egyetlen nemzetre vagy fajtára. A Hierarchia most egy újabb helyzettel került szembe, ami nagyon gondos kezelést igényel. Össze kell jönniük, és a befolyásoló energia különböző szálait, valamint az 1500-as év óta a csoportok munkája nyomán létrejött gondolati erő különböző irányait egybe kell forrasztaniuk. Most ellensúlyozniuk kell néhány hatást, amelyek egy további differenciálódás felé mutatnak. Ennek elkerülhetetlenül így kell lennie, amikor az erő kapcsolatba kerül az anyagi világgal. A kezdeti szándékok lehetőséget nyújtanak mind a jóra, mind a rosszra. Amíg a forma másodlagos fontosságú marad és viszonylag kis értékű, addig

jónak tartjuk. Akkor az eszme, és nem a kifejezés irányít. Idő múltával és amint a gondolati energia rányomja bélyegét az anyagra és alacsonyabb rendű elmék ragadnak meg bizonyos típusú energiákat vagy vitalizálódnak általuk, a rossz éreztetni kezdi a jelenlétét. Ez végül is önzésben, elkülönülésben, büszkeségben és olyan jellemvonásokban ölt testet, amelyek már sok bajt okoztak a világban.

Mintegy tizenhét évvel ezelőtt a Mesterek összejöttek és jelentős döntést hoztak. Ahogyan a korábbi konklávén elhatározták, hogy a fejletlen embertömegből különböző vonalakról munkások csoportjait gyűjtik össze, azzal a feladattal, hogy az emberiséget emeljék, és az emberi tudatot kiterjesszék, úgy most azt gondolták bölcsnek, hogy a számos csoportból kigyűjtenek egy csoportra valót, s lesznek közöttük (mint magában a Hierarchiában is) minden fajta, minden típusú és beállítottságú emberek. Ennek a csoportnak különleges küldetése van. Erről néhány tényt az alábbiakban lehetne megállapítani:

Ez mindenekelőtt egy kísérlet a Hierarchiának a fizikai síkon való külső megjelenésére, vagyis a lényegében szubjektív testület egy kis működő másolata. Tagjai mind fizikai testben vannak, de teljesen szubjektív alapon kell dolgozniuk, így hasznosítva belső érzékelő berendezésüket és intuíciójukat. Különböző nemzetiségű és korú férfiakból és nőkből áll, de mindegyiküknek szellemi orientációjúnak kell lenni, tudatos szolgálat-teljesítőnek, mentálisan polarizáltnak és ébernek, és befogadónak.

Az egyik lényeges feltétel, ami a csoport tagjaira nézve kötelező, hogy hajlandók legyenek elismerés nélkül, szubjektív szinten dolgozni. A színfalak mögött kell tevékenykedniük, mint ahogyan a Nagyok teszik. A csoport tagjainak menteseknek kell lenniük a törtetés szennyétől, az emberi faj minden becsvágyától és a teljesítmény elismerésének vágyától. Ezen kívül érzékenyen figyelmesnek kell lenniük felebarátaik iránt, azok gondolatai és az őket körülvevő körülmények iránt.

Olyan csoport ez, amelynek nincs semmiféle külsődleges szervezete, nincs főhadiszállása, nincs nyilvánossága; a csoportnak nincs neve. Ez az IGE engedelmes munkásainak és szolgálattevőinek csapata – engedelmesek saját lelküknek és saját csoport-követelményüknek. Minden igaz szolgálattevő tehát mindenhol ehhez a csoporthoz tartozik, legyen a szolgálat vonala kulturális, politikai, tudományos, vallási, filozófiai, pszichológiai vagy pénzügyi. Ők az emberiségért dolgozók belső csoportjának és a világ misztikusainak részét képezik, akár tudnak róla, akár nem. Ilyen módon csoporttársaik felismerik őket, ha a világ viszonyai között a véletlen összekapcsolja útjaikat.

Ez a csoport a „szellemi” szónak széleskörű jelentőséget ad; hiszik, hogy ez bensőséges törekvést jelent az emberiség megjavítása, felemelése és megértése felé; értelmének tekintik a toleranciát, a nemzetközi szintetizáló egységesítést, bensőséges

vallásosságot és minden gondolkodási irányzatot, amely az emberi lény ezoterikus fejlődésével foglalkozik.

Ezért tehát az egy terminológia vagy akármiféle Biblia nélküli csoport; nincs hitvallásuk, semmiféle dogmatikus igazság-megfogalmazásuk. Mindegyikük és mindnyájuk mozgató rugója az Isten iránti szeretet, amint az a felabarátaik iránti szeretetben megnyilvánul. Ismerik a testvériség valódi jelentését, faji megkülönböztetés nélkül. Életük a tudatos szolgálat élete, amit a végsőkig önzetlenül hajtanak végre, minden fenntartás nélkül.

A csoport tagjait csak az emberi faj Idősebb Testvérei ismerik, nincs róluk névsor vezetve, és csupán három fő követelmény van velük szemben:

1. egy bizonyos fokú egyesülés a lélek és mechanizmusa között lényeges, és a többségben rendszerint szunnyadó belső hármasságnak – lélek-értelem-agy összehangoltnak és aktívnak kell lennie.

2. Az agynak érzékenynek kell lennie telepatikusan két irányban és akaratlagosan. Tudatosnak kell lennie a lelkek világával és az emberek világával szemben.

3. Léteznie kell az absztrakt, vagyis szintetikus gondolkodás képességének. Ez teszi képessé az embert vallási és faji akadályok átugrására. Ha ez jelen van, ak-

kor az ember megbizonyosodott hittel rendelkezik az élet folyamatosságával és a halál utáni élettel kapcsolatban.

A helyzet összegezésére meg kell jegyezni, hogy a múltban a csoportok az igazság bizonyos aspektusai végett jöttek létre és bizonyos sugárjellemzőket képviseltek. Az új csoport minden aspektust ki fog fejezni, és lesznek benne minden sugár alá tartozó csoport tagok. A sok csoportban a munkások többsége a terv bizonyos részleteit vitte előre, és hozzáadta a maga energiakvótáját az emberiség előrefelé terelése végett, de ezt nagyrészt annak igaz megértése nélkül kellett végrehajtaniuk, hogy mit is teljesítenek és a test-lélek kapcsolatnak a valódi megértése nélkül, ami az igazán intelligens tevékenységhez vezet, hacsak kivételnek nem tekintünk néhány olyan kiemelkedő misztikust, mint amilyen Eckhardt Mester volt. Ők elsősorban személyiségek csoportjai voltak, ráadásul a zsenialitás bélyegével, ami a lélekkel való bizonyos kapcsolatra mutat. A csoport, amely most formálódik azokból alakul, akik tisztában vannak a lélek tényével és kialakítottak egy valóságos és tartós érintkezést a lélekkel; úgy tekintenek az észre, az érzelmekre és a testi természetre, csupán mint egy felszerelésre, amelyeknek segítségével az emberi kapcsolatokat ki lehet építeni. Munkájukat, ahogyan ők látják, ennek a felszerelésnek a segítségével lehet kivitelezni a lélek irányítása alatt. Ők tehát élő lelkek, akik a személyiségen keresztül működnek, és nem személyiségek, akik alkalmi lelki indítékok segítségével lendülnek mozgásba. A

sokféle csoporttag mindegyike valamelyest egyoldalú volt és talentumuk valamely különleges vonalon nyilvánult meg. Íráskészséget árultak el, mint Shakespeare, festettek mint da Vinci, zenei mesterműveket alkottak mint Beethoven vagy világváltozásokat hoztak létre, mint Napóleon. Az új típusú csoportmunkás azonban mindenoldalú egyéniség, azzal a képességgel, hogy majdnem mindent el tud végezni, ami elé kerül, de egy alapvető indítékkal, hogy gondolati szinten működjék inkább, semmint fizikai síkon. Éppen ezért hasznos a Hierarchia számára, minthogy egész sor úton-módon felhasználható, hajlékonysága és tapasztalatai miatt, és a vele való kapcsolat stabilitása miatt alárendelhető a csoportkívánalmaknak.

Ennek az új csoporttípusnak az igazi mintaképe nem fog megjelenni persze még évtizedekig. Igazi Vízöntő lesz, egyetemes gondolkodású, mély érzékenységű, rendelkezni fog magasan szervezett értelmi berendezéssel és olyan asztrális felszereléssel, amely elsősorban a magasabb szellemi rezgésekre képes reagálni, valamint egy erőteljes és jól irányított energiatesttel és egészséges fizikai testtel, jóllehet nem robusztusan a szó közönséges értelmében.

Mi hát akkor a jelenlegi helyzet a misztikusok integráló csoportjával kapcsolatban? Hadd fejezzem ki magam nyíltan.

Minden európai országban, az Amerikai Egyesült Államokban és Ázsia meg Dél-Afrika részeiben találhatók bizonyos tanítványok, akiket a világban általában több-

nyire nem ismernek, akik ***igazságot gondolnak***. Hadd hívjam fel a figyelmet erre a mondatra. Ebben az új csoportban a legfontosabb munkások, valamint akik a legközelebb állnak a Nagyokhoz, azok, akiknek napi gondolati életét új eszmények irányítják. Hogy ez az ő gondolati életük határozottan külsődlegessé válik e cselekvések során, az lehetséges, de ők elsősorban és mindig is azok, akik a „magas és titkos hely"-en élnek és onnan munkálkodnak. Befolyásukat csendben és nyugodtan gyakorolják és nem fektetnek súlyt személyiségükre, saját nézeteikre és elgondolásaikra, sem pedig a módszereikre, amellyel a munkát végzik. Tökéletes ismeretében vannak saját korlátaiknak, de ettől nem érzik hátrányban magukat, hanem folytatják, hogy objektív megnyilvánulásba gondolják át a látomásnak azt az aspektusát, amelyet az ő küldetésük formában életre kelteni. Szükségszerűen kulturáltak és széleskörűen olvasottak, hiszen ezekben a nehéz átmeneti időkben átfogóan kell ismerniük a körülményeket és általános elgondolásuknak kell lenni arról, hogy mi megy végbe a különböző országokban. Igazság szerint nincs nemzetiségük abban az értelemben, hogy országukat és azok politikai vonzatait kiemelkedő jelentőségűnek tartanák. Arra vannak berendezve, hogy lassan és állhatatosan szervezzék a közvéleményt, amely végső fokon el fogja választani az embert a vallásos szektariánizmustól, a nemzeti gőgtől és a faji előítéletektől.

Egyenként innen-onnan gyűjtik ki őket és gyűjtik köréjük azokat, akik mentesek a múlt politikai, vallási és kulturális elméleteinek korlátaitól. Ők, ennek az egy csoportnak a tagjai szervezik az előre tekintő lelkeket csoportokba, amelyek arra vannak szánva, hogy bevezessék a béke és jóakarat új korszakát. Ez utóbbiak, akiket annak az egy csoportnak a tagjai tartanak befolyásuk alatt, még mindössze néhány ezren vannak az embermilliók között, és a jelenleg a világban működő négyszáz felvett tanítvány közül csak 156 szerelte fel magát gondolati cselekvés által úgy, hogy részét alkossa ennek a lassan alakuló csoportnak. Ők képviselik annak a magját, ami egy szép napon az uralkodó erő lesz. Az elkövetkezendő huszonöt év alatt befolyásuk eléggé erőteljes lesz, hogy felhívják magukra a politikai figyelmet, feltéve; hogy közületek azok, akik meglátták a ***gondolkodó Lelkek hatalommal bíró szubjektív testületé***nek látományát, el tudják mondani a szükséges szavakat és körvonalazni tudják azokat az elgondolásokat, amelyek fel fogják gyorsítani az egységesítés munkáját és e csoportban az egyedeket kapcsolatba tudják egymással hozni. Tegyetek meg minden tőletek telhetőt és lássatok hozzá, hogy ez el legyen végezve, és adjátok tovább az általatok végzett munka üzenetét és alaphangját, bárhol legyetek is.

Mi legyen hát a közvetlenül előttetek álló munka? Hadd körvonalazzam nektek a programot, amennyire csak tudom.

Az első tennivaló: megerősíteni a kötelékeket és szorossá tenni a kapcsolatot önmagatok és mindazok között, akiket lehetséges dolgozó tanítványoknak véltek az új csoport számára. Ennek érdekében lépjetek összeköttetésbe a csoportok vezetőivel a világ különböző országaiban – mint például Svájcban, az Egyesült Államokban, Hollandiában, Németországban és Nagy-Britanniában. Ennek az Új Kor típusú munkának a látományára érkező reakciók alapján aztán egy időleges elhatározásra juthattok. Figyeljétek őket munka közben. Figyeljétek meg, hogy mennyire fektetnek súlyt a személyiségre. Ha a személyi ambíció látszik uralkodónak tevékenységük fölött, ha álláspontjukról kiderül, hogy csak azért határozták el, hogy a misztikusok csoportjában működjenek, mert az újszerű, vagy mert az bizonyos tartást ad nekik, vagy mert izgatja a képzeletüket, vagy mert lehetőséget ad számukra, hogy embereket gyűjtsenek maguk köré, akkor ne lépjetek tovább, hanem – tartva a hallgatásotokat – hagyjátok az időre és a törvényre, hogy megjavítsa magatartásukat.

Másodszor, fogadjátok be azokat, akik felkeresnek benneteket, és úgy látszik, hogy azonos hangon rezegnek veletek. Amikor azt mondom, hogy benneteket, akkor a csoportot értem, amelyhez szubjektíve mindnyájan tartoztok. Jönni fognak, amennyiben ti nekiszánással dolgoztok, és olyan tisztán pendítitek meg az egység hangját, hogy nem lehetnek kétségeik az indítékaitok és érdek nélküli tevékenységetek felől. A jelenlegi magot képező 156 közül néhányat meg fogtok ismerni és egyetértésben

fogtok működni velük, bár lehet, hogy nem éppen a ti különleges tevékenységi területeteken.

A kép, amelyet szemetek elé akarok tárni csoportok egy hatalmas hálózata, amelyek sok lehetséges vonalon működnek, de szívükben, vagy mögöttük – csendben működve és lélekkapcsolat által állandóan befolyásolva az új, lassan alakuló csoport egy vagy több tagja található. Ezek a fókuszpontok, amelyeken keresztül a Hierarchia most igyekszik kifejteni a működését, telepatikusan tartoznak össze és külsődlegesen tökéletes egyetértésben kell működniük, mindig megőrizve egy be nem avatkozó magatartást, engedve, hogy minden munkás úgy tanítsa a maga csoportját, ahogyan a legjobbnak látja. A használt kifejezések, az alkalmazott módszerek, a kifejlesztett típusok, a tanított igazságok és a bemutatott életszabályok nem tartoznak másra, csak a dolgozó tanítványra.

Az új kor munkásai e csoportjának tagjai mindazonáltal rendelkeznek bizonyos általános jellemzőkkel. Nem fognak semmiféle dogmákat másokra erőltetni, és nem fektetnek súlyt semmiféle doktrinára vagy tekintélyre. Nem tartják fontosnak, hogy bármilyen személyes tekintélyük legyen, nem is bújnak a hagyományos tekintélyek mögé, legyenek azok vallásiak, tudományosak, kulturálisak, vagy öltsék az erőltetett igazság bármilyen formáját. Tiszteletben lesznek tartva a valóság megközelítésének módszerei és mindenki szabadon választhatja a magáét. E munkások egyetlen tant

sem kényszerítenek azokra, akik együtt óhajtanak működni velük. Egyetlen személy vagy vezető elgondolásait – hogy a maga különös tevékenységi körében az egyedek hogyan éljenek és tevékenykedjenek, meditáljanak és egyenek – sem tekintik különös érvényűnek. Ennek az új csoportnak a tagjai ezoterikusan dolgoznak a lelkekkel, és az általuk befolyásolni kívánt jelöltek személyi életének részleteivel nem foglalkoznak.

Ez alapszabály, és sok értékes jelölt eltávozását fogja eredményezni a világ szolgálattevőinek e csoportjából, amely most van alakulóban. Az a tendencia, hogy valaki rákényszerítse a saját álláspontját a többiekre, a megértés hiányára vall és az bizony sokakat kizár.

A fiatal és ígéretes jelölteket ki kell válogatni és gondosan az elméjükbe kell vésni az új eszmények irányát. Meg kell tanítani őket, hogy mindenben az istenit és a jót keressék – mind az emberekben, mind a körülményekben. A látás tágasságát fokozni kell és kijelölni azt a széles horizontot, ami képessé teszi a jelölteket, hogy úgy éljék át ezt az átmeneti időszakot, amelyben élünk, hogy amikor elérnek életük közepére, erős oszlopként álljanak majd az új világban. Ne szorítsuk be őket az ősi szabályok alá, és ne tanítsuk őket arra, hogy súlyt fektessenek a táplálkozásra, cölibátusságra, az időkre és időszakokra, és ezzel ne vonjuk el figyelmüket az élet újabb és megszentelt művészetéről és a lélekként való létezés csodájáról.

Ne felejtsük el, hogy ha az ember úgy él, mint lélek, és ennélfogva teljes személyisége a léleknek van alárendelve, azt az önzetlen célkitűzés, az élet tisztasága, a törvényeknek való engedelmesség és a spirituális élet valódi példájának felállítása fogja automatikusan és normálisan követni. Az ennivaló például gyakran a klimatikus körülmények és az ízlés függvénye és az az ennivaló kívánatos, ami a fizikai testet az emberi fajt szolgálni tudó állapotában tartja. Az Isten isteni gyermeke bizonyára éppoly kötetlenül és hatásosan tud működni házaséletet élve, mint cölibátusban. Azonban nem fogja eltűrni a testi erők prostituálását a nagyobb élvezet kedvéért, nem fog a bevett szokások ellen sem támadni, sem nem fogja lejjebb szállítani a színvonalat, amelyet a világ a legmagasabb rendűek és legjobbak elé szabott. A dolgok össze vannak keverve és túl gyakran kapnak hangsúlyt a fizikai tettek a cselekvő élete helyett. Ha a figyelem a lélekre irányul, akkor a fizikai síkon való élet helyes mederben zajlik. Meg kell érteni, hogy az embernek mint szellemi lénynek a növekedését jobban gátolja a kritikai magatartás vagy az önelégültség állapota, mint a húsevés.

A fiatal jelölt számára az élettevékenység két szabályát kell megtanítani:

Meg kell őt tanítani, hogy összpontosítson az építő tevékenységre és tartózkodjék a régi életrend lekicsinylésétől. Legyen készen az építésre a jövő számára, és az új irányokban való gondolkodásra. Figyelmeztetni kell, hogy ne vesztegessen időt a nem kívánatos dolgok elleni támadásra, inkább minden energiájával az Úr új templomát

igyekezzék megalkotni, amelyben a dicsőség megnyilvánulhat. Ily módon a közfigyelem az új és szép felé fog fokozatosan irányulni, és a régen létrejött alkotások a figyelem hiánya miatt összedőlnek és így eltűnnek.

Meg kell tanítani rá, hogy a valami mellett való kiállás semmiképpen nem a szellemi fejlettség jele. Ezért hát nem fogja használni az ***anti***-ez és ***pro***-az szavakat. Az ilyen kifejezések automatikusan gyűlöletet és támadást táplálnak, és erőfeszítéseket a változásokkal szemben. Használóikat védekezővé teszik. Az emberi lények minden osztálya testvérek egy csoportja, katolikusok, zsidók, idegenek, nyugatiak és keletiek: mindnyájan Isten fiai.

Ami ennek a világcsoportnak, amelyről már sokat beszéltünk, a jövőjét illeti, az két dologtól függ.

Először is, fontos, hogy mindazok az elszigetelt tanítványok, akik a világ bármely országában működnek, tudomást szerezzenek egymásról, majd telepatikus kapcsolatba kerüljenek egymással. Ez talán csodálatos, ámde nem valami praktikus látomásnak tetszhet számotokra. Biztosítalak róla benneteket, hogy nem így van. Ennek a kapcsolatteremtésnek a kialakítása lehet, hogy valóban lassú, de minden világi területen működő lélek növekvő érzékenységének a vitathatatlan következménye. Ennek első előjele azoknak ösztönös felismerése, akik e csoport részét képezik, mihelyt találkoznak és kapcsolatba lépnek egymással a világi érintkezések során. A fénynek

egy hirtelen elővillanását észlelik, egy pillanatnyi elektromos összjátékot, a cél és a látomás hasonlóságának hirtelen megérzését, vagy egy életbevágó lehetőséget a segítésre és az egymással való együttműködésre az őket érdeklő munkában.

Akárhol is munkálkodnak a tanítványok, amikor találkoznak egymással, nyomban tudni fogják, hogy munkájuk azonos és tanácsot fognak adni egymásnak, hogy miben működhetnek együtt és milyen további törekvésekre van lehetőség. Mintegy harminc éven belül e csoportban (bármennyire szétszórtan élnek is az egész nagyvilágban) az egyedek közötti belső kapcsolat olyan szoros lesz, hogy naponta fognak találkozni meghatározott időben és titkos helyen. Ez persze csak akkor válik lehetővé, ha a lélek-értelem-agy hármasság egy szintre kerül az egyénben és amikor annak minden aspektusa egyszerre érinti meg a csoport tagjait. Jelenleg a misztikusok csoportjának lelkei a munkát egy szólamban végzik; egynéhányan sikeresen hozták a lelket és az értelmet szoros és megalapozott összefüggésbe, de egyelőre ennek az összehangolt és összekapcsolt háromszögnek a legalacsonyabb rendű aspektusa, a fizikai agy, tökéletesen érzéketlen marad azokra az erőhullámokra, amelyek a tanítványok magasabb aspektusaiból sugároznak, akik ily módon az új kor civilizációjának a megalapításával foglalkoznak.

Ez tehát nagyrészt az agy mechanizmusának tökéletesítése, hogy az helyesen regisztrálja és pontosan közvetítse a lélek benyomásait és a csoportcélokat és felismeréseket. Ez magában foglalja:

1. A szemöldökök közötti központ, a keleti tanuló által adzsnának nevezett központ tudatos tevékenységre ébresztését.

2. E központ tevékenységének alárendelését a fejközpontnak úgy, hogy a kettő együtt rezegjen. Ez három dolog létrehozását segíti elő:

   a) közvetlen tudatos kiegyenlítést a lélek-értelem-agy között

   b) a mágneses mező megjelenését, ami felöleli mindkét fejközpontot és így határozottan hat a tobozmirigyre és az agyalapi mirigyre.

   c) e kettős tevékenységű mező felismerését kétféleképpen: mint fényt a fejben, egy belső sugárzó napot, vagy mint dinamikus energia központot, amelyen át a lélek akarati, vagyis cél aspektusa válik érezhetővé.

3. Azoknak a képességeknek a kifejlesztését, amelyek módot adnak az embernek, hogy:

a) az értelmét tetszőleges irányban használja, kifelé fordulva a világi jelenségek felé, vagy befelé fordulva a szellemi lény világa felé;

b) tudatosan és akaratlagosan hozzon létre a fizikai agyban ezeknek megfelelő reagáló képességet, úgy hogy az pontosan tudjon regisztrálni minden, a fizikai világból és az érzelmi, vagyis az asztrális világból érkező információt;

c) intelligensen különbséget tegyen az érzéki tevékenységek mindezen szférái között.

Mindezt tulajdonképpen egy új pszichológiai megközelítésben lehet majd összefoglalni, ami a régiből fog kialakulni és keveréke lesz a mechanikus iskoláknak, az introspektív és a még tisztábban keleti álláspontnak, valamint két új iskola eredményeinek, amelyek hamarosan kialakulnak, de egyelőre túl kicsik ahhoz, hogy megnevezhetők legyenek. Még csak embrió állapotban vannak. Az egyik iskola az egyén energia-aspektusaival és az univerzum energiájára – amelyben alá van merítve – való reagáló képességével foglalkozik; a másik az embert, mint az elektromosság egységét vonja vizsgálat alá. Mindkettő teljesen egyoldalú lesz, de a különböző iskolák részeredményei egy napon egy összetett egységbe fognak megjelenni.

A második követelmény, amely e csoportban megalapozza a dolgozó tanítványok közötti viszonyt, az a lélekjelenlét állandó és következetes megőrzésére szolgáló képesség mind a belső, mind a külső életben. A tudatosság folyamatosságának nevezzük ezt, és ezen azt erőt értjük, hogy teljes figyelemmel vagyunk minden történésre az emberi lét minden szférájában és területén a nap teljes huszonnégy órájában. Most még távolról sem ez a helyzet. A létezés nem igazán tudatos az alvás órái alatt. Az álomélet annyira viszonylagos, annyira tele van illúzióval, mint akármelyik kifejezetten alacsonyabb rendű lelki tapasztalat. Az álmok iránti lassan növekvő érdeklődés és valószínű forrásainak kutatása a pszichológia részéről az első gyenge próbálkozás a tudatosság kialakítására igazán tudományos alapon. Még nincs tudatos feljegyzés a mentális tevékenységről az olyan órák alatt például, amikor az érzelmi test foglalja el a központot. Mivel van elfoglalva az ész az érzelmi zaklatottság hosszú időszaka alatt? Mint tudjuk, annak is megvan a maga élete és a maga törvényei. És mi a lélek tevékenysége, amikor a személyiség kizárólag saját dolgaival van elfoglalva? Lehetetlen elképzelni egy olyan időt, amikor a tudat fejlődése arra a szintre érkezik, ahol az emberi természet minden oldalára érzékenyen reagál és az egészet feljegyzi az agy? Az ember már egyszerre oda tud figyelni mind a fizikai síkon végzett tevékenységre, mind az érzelmi élénkségre. A többség számára ez általános és rendszeres állapot. Ha egyszer kétféle tevékenységet lehet egyidőben regisztrálni,

miért ne lehetne hármat, vagy négyet? Ilyen jövő áll fajunk előtt, és az aktívan foglalkoztatott tanítványok elsőként fogják kinyilvánítani és bizonyítani kitágult tudatosságukat.

Így tehát a telepatikus együttműködés és a kiterjedt érzékenység ki kell hogy fejlődjék és egymással is szoros kapcsolatba kell kerüljön.

Ezért mutattam rá az egyes tanulóknak a közvetlen jövőben bekövetkező fejlődésére. Mi áll a közeli jövőben a csoport előtt?

Mindenekelőtt a köztudatba való megjelenés előzetes időszaka, hogy így jelenlétét érzékelni lehessen. Ezt az új eszmények következetes közlésével és az egész emberiség lényegi egy-voltának állandó hangsúlyozásával fogja elérni. Ez pedig az itt-ott felhangzó hang egyformaságának és bensőségének az eredménye lesz. Ezen a fokon nem szabad elsietni a munkát és semmiféle kapkodásra nem kerülhet sor. A csoport és elgondolásai lassan, de biztosan fognak kibontakozni. A csoport már létezik. Nem kell kialakítani és megszervezni, és éppen ezért közületek senkinek sem kell vállalni semmiféle felelősséget, sem semmiféle szervező tevékenységet megtervezni, hogy a tanítványokat, akik úgy döntöttek, hogy szubjektíven végzik a munkát, a nyilvánosságra csalogassátok. Ilyen módszert fajunk Idősebb Testvérei el sem fogadnának és Ők maguk sem így dolgoznak.

Tudjátok meg önmagatokról, hogy vajon az új helyzet mellett álltok-e, a munka iránti új magatartással és a szubjektív módszer mellett. Döntsétek el egyszer s mindenkorra, hogy jobban szerettek-e a régi külsődleges törekvések módszerével dolgozni, felépítve és éltetve egy szervezetet és úgy hozva létre minden mechanizmust, ami a munkának ezzel a módszerével jár. Ne felejtsétek el, hogy ilyen csoportokra még mindig nagyon szükség van és nagyon hasznosak. Még nincs itt az új kor és a kicsiket nem szabad kitenni még az új erőknek, sem pedig kipenderíteni, megfosztva őket a bölcsődétől, amelybe természetesen tartoznak.

Amennyiben az újfajta munkát vonzónak találjátok, igyekezzetek, hogy a személyiség alá legyen rendelve, hogy a meditatív élet kiemelkedő fontosságú legyen. Műveljétek a szubjektum birodalma iránti érzékenységet és minden szükséges külső tevékenységet belülről kifelé végezzétek. Kerüljétek a tisztán misztikus köldöknézést, vagy az ellenkező végletet, a túlhangsúlyozottan szervező szellemiséget, nem felejtve, hogy az igazi okkult meditációval élt élet elkerülhetetlenül létrehoz külső történéseket, de ezek az objektív eredmények egy belső növekedés által jönnek létre, nem külső tevékenység folytán. Egy ősi Írás ezt az igazságot a következő kifejezésekkel tanítja:

„Amikor a Nap betér a szolgálattévő ember otthonába, a munka módszere életmódra vált. Akkor az élet fája addig nő amíg ágai enyhet nem nyújtanak minden emberfiának. A Templom építése és a kövek összehordása szünetel. A növekvő fákat látni; az épületek eltűnnek. Hadd haladjon a Nap, a maga kijelölt helyére. Ezen a napon és ebben a generációban figyelmezz a növekedés gyökereire."

Kis csoportok fognak feltűnni itt-ott, amelyek tagjai reagálnak az új hangra és akiknek belenövését a világcsoportba egy vagy több dolgozó tanítvány fogja felügyelni. De ez utóbbiak nem szervezik a csoportokat, azok növekednek amikor egy ember itt vagy amott új látomásra ébred, vagy testet ölt, hogy elfoglalja helyét az új korszak létrehozásában. Ezek a csoportok nem fogják az elkülönültség érzését mutatni, érzéketlenek lesznek a személyes vagy csoportambíciók iránt; fel fogják ismerni egységüket mindazzal, ami létezik, és a tiszta élet, hasznos építés, az általános célnak, szépségnek és bensőségességnek alárendelt alkotó tevékenység példáiként fognak állni a világ előtt. Talán az egységesülés korai állapotaiban jobban körül lehet írni őket a barátságosság és az együttműködésre való készség szavakkal. Nem érdeklik őket sem a dogmák, sem a tanok, és nincsenek jelszavaik. Kiemelkedő jellemzőjük, hogy mind egyénileg, mind csoportosan mentesek a kritikai szellemtől. Ez a nem-kritizálás nem a hibák meglátásának képtelenségéből vagy egy gondolat téves megítéléséből fog kinőni; a hamisságot, a tisztátlanságot és a gyengeséget annak

fogják látni, ami, de ha megjegyzést tesznek, az csupán a szeretetteljes segítség felajánlását szolgálja.

Ezek a csoportok apránként megismerik egymást és adott időben és helyen találkozni fognak egymással. Nem úgy jönnek ezekre a közös konferenciákra, hogy nyomást kívánnának gyakorolni egymásra, és nem a relatív számbeli fölény gondolatával; nem óhajtják bizonyítani törekvésüket a rangbéli emelkedésre. Hogyan is tennék, amikor az egyetlen Világcsoport tagjainak tudják magukat? Nincs doktrínaszerű továbbadni való tanításuk és nem akarják demonstrálni tanultságukat. Kizárólag azért fognak találkozni, hogy megtárgyalják a világon való segítség módozatait, egy álláspont kialakítását, amely olyan egyetemes és annyira alapvető igazságokból áll, hogy a különféle módszerek bármelyikén belül alkalmazható lesz és használni fogja a sokféle terminológiát. Arra fognak törekedni, hogy egymás kifejezéseit alkalmazzák és megbarátkozzanak egymás valóság-megközelítéseivel és szimbolizmusával.

Apránként az egyes csoportok különleges hozzáállását és alaphangját is fel fogják ismerni és ahol éppen arra a különleges megközelítésre van szükség, vagy különös hangvételre vagy a végrehajtás módszerére a világ bármely részében, nyomban érkezik az egyetemes indítás, hogy megkönnyítsék a munkát, amit éppen az a speciális csoport végezhet el azon a helyen.

Ezek a csoportok, mögöttük az egyetlen, tudatosan élő lelkek szubjektív csoportjával, túlságosan is elfoglaltak lesznek a világ szolgálatával és dolgaival, semhogy lényegtelen apróságokra vesztegetnék idejüket. Nem lesz arra idejük, hogy eljátszadozzanak csoportnevekkel és jelvényekkel meg kitűzőkkel, valamint a baráti társaságok technikai problémáival, amikor összejönnek. A világ szükségletei, a világ lehetőségei és az emberiség tudatának gyors fejlődése, valamint az emberiség bevezetése a szellemi valóságokba annyira leköti majd a figyelmüket, hogy nem fogja érdekelni őket semmi, amit a fizikai síkon kell elrendezni, és nem is fognak súlyt helyezni saját személyes növekedésükre. Nagyon is tisztában lesznek azzal, hogy a világ szükségleteire a szolgálat a válasz, és az összpontosított meditatív élet mozdítja elő növekedésüket. Tekintetüket nem önmagukra, saját jó vonásaikra vagy egyéni eredményeikre függesztik.

Később telepatikus kapcsolataik és közös konferenciáik révén bizonyos ezoterikus csoportok és továbbképző iskolák tűnhetnek fel, hogy még gyorsabban felkészüljenek a világ szolgálatára. Ezekben az iskolákban meditációs módszereket, a rezgés felerősítését és az univerzum törvényeit fogják tanítani, valamint a szín és a hang helyes használatát. De mindez a szolgálat és az emberiség felemelésének eszménye alá lesz rendelve. Olyan iskolák is, amilyenekre a ***Levelek az Okkult Meditációról***-ban utaltunk, sorra fognak létesülni.

De mit használ, ha én még jobban körülírt fogalmakkal jósolom is meg a jövőt és érdekfeszítő képet tárok is elétek, amikor jelenleg a világ misztikusaiból álló csoport integrációja és szoros egybeforrasztása még nem befejezett tény?

Világegység, testvériség a maga valódi értelmében, a telepatikus kapcsolat megnövekedése, az emberek gondolkodásának elválasztását okozó, valamint a fizikai síkon való elkülönülést létrehozó lényegtelen dolgok megszüntetése, a Kornélküli Bölcsesség alapjaira helyezett igazi hangsúly, egy valódi megértés kinyilvánítása, a lélekkel való egyetlen-eggyé válás megvalósítása, felismerése azoknak, akik a világ Megváltóinak csoportjához tartoznak, – ez a közvetlenül előttünk álló elvégeznivaló és ez kell, hogy lekösse a figyelmeteket. Mindebből ez, és csakis ez biztosíthatja azt, amit adnotok kell – szeretetet és életet, időt és pénzt.

Ez, és csakis ez indokolja léteteket, és hívja elő mindnyájatokból, akik reagáltok a látomásra, azt a végső önfeláldozást, amely oly ritka és oly messzeható. Mindent, amivel csak rendelkezünk, az Élet Urának lába elé vetni, hogy a világmegváltás munkája előrehaladjon, mindannak az eltüntetése az életünkből, ami esetleg hátráltathat, odaadni mindent, amink csak van az utolsókig, a lemondás alapján úrrá lenni az életünkön, állandóan azt kérdezni önmagunktól: miről mondjak le, hogy még megfelelőbben tudjak segíteni? – ez, és még ennél is több áll mindnyájatok előtt, akik halljátok a hívást és válaszolni igyekeztek a világ szükségleteire és lehetőségeire.

Hadd mondjam el nektek, – ez a most alakuló csoport idővel kifejleszti a maga saját „jógá"-ját és gyakorlóiskoláját, amely fokozatosan felül fogja múlni a rádzsa jóga és a bhakti jóga iskolákat. A gyakorlat módszerét csak azok fogják megkapni, akik megedzették értelmüket és megtanultak uralkodni érzelmeiken. Ebben áll a kulcsa annak, ami most folyik. A gyakorlás módját nem egykönnyen lehet lerövidíteni a célig. Csak az intelligens tudja megközelíteni és csak koordinált személyiségek lesznek alkalmasak a tanításra. Az új jóga kulcsszava a szintézis lesz: célja pedig az intuíciós képesség tudatos kifejlesztése. Ez a kifejlesztés két kategóriába sorolható: először az intuíció és az igazi szellemi felfogás kifejlesztése, másodszor pedig az észnek, mint közvetítő szervnek a gyakorlott alkalmazása.

Az ***Agni Jóga*** című könyvben az átadandó tanítás egy része kiszivárgott, de csak az akarati aspektusra vonatkozóan. Nem jelent meg még könyv, amely bármilyen formában is a „szintézis jógájá"-t nyújtaná. Van „bhakti jóga", vagyis egység odaszentelődés által. A rádzsa jóga most kap hangsúlyt, ez az egység az értelem által. Halmozásnak hangzik az egység eléréséről beszélni szintézis révén, de nem így van. Az egység az egésszel való azonosulás révén – nem pedig egység a felismerés vagy a látás révén. Jól jegyezzük meg ezt a különbségtételt, mert ebben áll a fajunk személyiségeiért tett következő lépés titka. A ***Bhagavad Gita*** elsősorban az odaszentelés jógájának kulcsát adja meg. Patanzsáli az értelem jógáját tanítja. Az Evangélium

történetében a megvalósítás ábrázolását kapjuk, de az azonosítás kulcsa vagy titka még vissza van tartva. A misztikusok és tudók integráló csoportjának néhány tagjára van bízva ennek őrzése és az ő egyéni tapasztalatuk kohójában fog kikovácsolódni, és így kapja meg a világ. De ennek még nincs itt az ideje. A csoportnak növekednie kell erőben és tudásban, valamint az intuitív felfogásban.

Azt kérdezitek tőlem: mi akadályozza az embert, hogy egy ilyen csoport tagja lehessen? Hangsúlyozottan meg kell mondanom, hogy csupán négy dolog tartja vissza az embert a csatlakozástól.

Először: a koordinálatlan személyiség. Ez elkerülhetetlenül magában foglalja a gyakorlatlan elmét és a halvány intellektust.

Másodszor: Az elkülönültség érzése, a megkülönböztetésé, a távolságtartás vagy a különbözőség embertársainktól.

Harmadszor: saját világnézet. Teljesen mindegy, hogy mennyire jó valamely hitformula, elkerülhetetlenül kizárólagossághoz vezet. Egyeseket kirekeszt.

Negyedszer: Büszkeség és nagyravágyás.

Újból kérdeztek: hogyan lehet rá érdemesnek lenni? A szabályok egyszerűek, és három van belőlük. Először meg kell tanulni gyakorolni az erőszakmentességet; aztán semmit sem kívánni az elkülönült én számára, és harmadszor, mindenben az isteni jelét keresni. Három egyszerű szabály, de nagyon nehéz őket betartani.

A misztikusok e csoportja mögött, amely csoport az emberi gondolkodás és az emberi tudás minden területéről foglal magában gondolkodókat (hadd ismételjem ezt a szót, hogy ***gondolkodók***), áll a Mesterek Hierarchiája, és e két csoport között ugyancsak egy csapat tanító áll, akiknek egyike vagyok én is. Ez utóbbiak közbenjárókként és energia-közvetítőkként működnek. Hadd ismételjem meg, és kérlek rá, hogy figyelmezzetek, hogy ez a lassan formálódó csoport a gondolkodó és intelligens emberek minden elképzelhető csoportjából verbuválódott. Mindezideig – és ez néhányatokat meglephet – nem nagyon sok (úgynevezett) okkultista van közöttük. Ez annak tudható be, hogy számszerűen kevés okkultista van az embertömegekhez képest, meg annak, hogy hajlanak a szektariánizmusra, a kizárólagosságra és az önigazolásra. Vannak benne önzetlen humanitárius munkások; vannak köztük politikai vezetők, közgazdászok és a világ laboratóriumainak tudományos munkatársai is; egyházi emberek és a világ minden vallásához tartozó hívők, vannak benne gyakorló misztikusok, valamint néhány okkultista is. Az igazi okkultista ritka.

A csoport szubjektív és ehhez is tartja magát. Tagjai telepatikusan kapcsolódnak egymáshoz vagy pedig felismerik egymást a külső világban végzett munkájuk minőségéről, valamint az általuk megpendített hang bensőségességéről. A tagok lelke és a Nagyok inspirálják a csoportot felülről, cselekvéséhez az energiát magának az emberiségnek a szükséglete kelti fel. Élő, tudatos lelkekből áll, akik koordinált személyi-

ségükön át működnek. Szimbóluma egy arany háromszög, amely egyenlőszárú keresztet foglal magába, egyetlen gyémánttal a háromszög csúcsában. Ezt a szimbólumot még soha nem reprodukálták semmilyen formában. Ott ragyog mindenkinek a feje felett, aki a csoportban van, és nem látja senki, (még egy clairvoyant sem) kivéve a csoporttagokat, és csak akkor – a munka érdekében – ha a felismeréshez van rá szükség.

A csoport mottója: ***Az Egy Dicsősége.***

Többet most nem mondhatok, de ebből némi fogalmat alkothattok a végbemenő munka valóságáról. Ez új lökést adhat további erőfeszítésekhez mindenki számára, aki azon dolgozik, hogy felkészítse magát az önzetlen szolgálatra.

Most rászánjuk magunkat, hogy nagyon röviden áttekintsünk két energiatípust a nagyobb fajtákból, amelyek önmagukban összehangoló energiákból vannak vegyítve és keverve. A téma éppen ezért annyira haladó természetű, hogy a jelölt részéről szükségtelen sok időt fordítani a tanulmányozására. Ha minden, amit el lehet róla mondani, le lenne írva, kötetekre volna szükség, és még egy ilyen könyvben is csak körvonalazni lehetne némi széleskörű általánosságot, és utalni bizonyos érdekes tényekre. A legfőbb oka, hogy ezeknek az energiáknak a túl közelről való tanulmányozása nem jár haszonnal számunkra az, hogy a planetáris Szellem, vagyis Logosz és a planetáris Entitás az a két forma a gyakorlati megnyilvánulásban, amely a legheve-

sebben reagál ezeknek az energiáknak a behatására. Az emberi lény reagál, azonban csak tudat alatt, mert (formai természetében) a planetáris megnyilvánulás részét képezi.

A planetáris Szellem egy Lény, Aki korokkal ezelőtt ment át azon a tudatállapoton, amit mi emberi állapotnak nevezünk és ezt már régen maga mögött hagyta. Az Ő (a személyes névmást csupán a terminológia világossága végett alkalmazzuk) eredete a naprendszeren kívüli, élete a bolygóban összpontosul, tudata olyan világba tartozik, amely túl van bolygónk Hierarchiájának legmagasabbrendű adeptusa felfogásán is. A bolygó Entitása mindannak a formának a teljes összessége, amelyek azt a formát alkotják, amin keresztül a planetáris Szellem megnyilvánul és így a bolygó fizikai, asztrális és mentális elementáljainak szintézise. Áttekintésünk céljából ez az Entitás a teljes összegezése minden fizikai, éltető, asztrális és mentális formának, amelyek összekeverve és összeolvadva képezik bolygónkat. Mindegyikük az energia megtestesülése, és ez a két nagyobb folyam, amely planetáris létünk formai és tudati aspektusát hozza létre, rajta hagyja nyomát az emberi lényen. A planetáris Szellem élete a lelken keresztül gyakorolja a befolyást; a bolygó Entitásának életét a személyiség mechanizmusának eszköze észleli.

Ezeknek az energiáknak a minősége elsődlegesen asztrál-buddhikus, és az életerőknek a súlypontját, és ebben a nagy ciklusban az emberiséget befolyásoló indíté-

kok általános irányát a planetáris Logosz intuíciós természetének vonzó energiája és az asztrál- (vágy-) test hatóereje határozza meg. Más szavakkal: az asztrális elementál, ami a planetáris Logosz vágytermészetének testet ad, kiemelkedően hatékony, különösen a jelen korban, de az Egy, Akiben élünk, mozgunk és létünket bírjuk, szellemi és intuíciós természetének ereje állandóan növekszik. Egyik részről van a vad gyönyör, szex és bűnhajhászás pusztító megjelenése a vágyak kielégítésének köszönhetően. Jelen civilizációnkat is ez jellemzi és ez most tetőzik; azt is lehetne mondani, hogy már túl van a csúcson, bármilyen kevéssé is érzékelitek. Ugyanakkor nyitva találjuk a beavatás ajtaját. Mind a két lehetőséget (ha szabad ezt a kifejezést használni rájuk) egyidőben megtalálhatjuk, de míg az egyiknek az erőssége gyengül, a másik felé irányulás egyre növekszik. Így már látható a kiút.

A fenti bekezdésben a fejlődésben jelen lévő, uralkodó planetáris ösztönzéseket összegeztük, és figyelembe vettük az ember reakcióját rájuk.

A szoláris energiáknak ugyancsak kettős hatása van.

Először van a ***prána***-hatásnak nevezhető, ami a szoláris erő behatásának eredménye és a fizikai napból sugárzik. Ennek határozott következményei vannak az objektív formára, amiket fizikainak, vagyis éltetőknek nevezünk. Ezek az emberi testbe a lépen és a lapockák közötti központon át lépnek be; ez utóbbi központ a torokközpont és a szívközpont között, a gerincoszlopban helyezkedik el, közelebb a szívhez,

mint a torokhoz. Másodszor, vannak energiák, amelyek az ezoterikusan „a Nap szívé”-nek nevezett pontból sugároznak; ezek egyik vagy másik bolygón hét nagy nyalábban söpörnek végig és beömlenek az emberi lélekbe, ahol azt az érzékenységet hozzák létre, amit mi éberségnek nevezünk. Az energiáknak ez a hét típusa hozza létre a lelkek vagy sugarak hét típusát, és ebben a gondolatban megtaláljátok a lélek egységének titkát. A megnyilvánulás során a hétfajta energiának a tér anyagára gyakorolt hatása eredményeként az ember megtalálja a lelkek hétféle típusát, a kifejezés hét területét és a hét tudatfokozatot, valamint sugárjellemző fokozatot. Ezek a megkülönböztetések, mint jól tudjátok, olyanok, mint amikor a prizma színeket vesz fel, ha a nap sugarát ráirányítjuk, vagy mint egy áttetsző medencében látható tükröződés mintájának az erezete.

ASZTROLÓGIA ÉS AZ ENERGIÁK

E két energiához az energiák egy harmadik csoportját is hozzá kell adni, és asztrológiai kutatásunk nagy részének ezek az alapjai. Az energiák az együttállásokból sugároznak, amelyek a zodiákus kört alkotják. Hatásuk végtelen és az energiák e három csoportjának permutációi vezetnek a végtelen számú változathoz, ami a természetben található. Az asztrológusok utalásai az energiák emberi szervezetre gyakorolt hatásának valóságáról szemmel láthatóan igazak; hivatkozásaik arra a képességükre, hogy megfejtsék ezeket, a legnagyobbrészt alaptalanok. Bolygónkon még a legmagasabb intelligenciák is oly igen keveset tudnak a valóságban, hiszen, ne felejtsük, még az adeptusok is elsődlegesen az intuíciójukat használják. Ezek az energiák a természet minden világának minden formáján rajta hagyják jegyüket, működnek mint visszatartó vagy serkentő erők. Az egyikfajta energiát valamely forma minőségének erőteljesebb kifejezéséhez segítik, ugyanakkor egy másikat visszatartanak kidolgozott megnyilvánulásától.

Itt nincs alkalom, hogy körvonalazzuk az igazi asztrológia természetét. Az asztrológia tudomány, egy eljövendő tudomány, s mint ilyen, igaz. Hogy az asztrológia a maga legmagasabb rendű szempontja szerint és igaz tolmácsolásban végeredményben képessé fogja tenni az embert, hogy összpontosítani tudja felfogását és helyesen tud-

jon működni, az egyaránt igaz. Hogy az eljövendő időkben az asztrológia kinyilatkoztatásaiban fogunk rátalálni a lélek és a forma közötti helyes egyensúlyra, az ugyancsak igaz. De azt az asztrológiát még nem fedezték fel. Túl sok mindenen átsiklik a szem és túl kevés az ismeret, hogy az asztrológiát azzá az egzakt tudománnyá tegye, aminek sokan tartják. Az állítás igaz lesz valamikor a jövőben, de még nincs itt az ideje.

Bizonyos tényezőknek, amiket az asztrológusoknak észben kell tartani és bizonyos körülményeket, melyeket bizony hajlamosak elfelejteni, mindenesetre röviden meg kell említeni. A világos megértés kedvéért egyszerűen sorba veszünk egynéhány megállapítást, amelyeket gondosan tanulmányozni kell e terület átlagos kutatójának. Nem írhatok itt értekezést az energiákról, amelyekkel az asztrológiának foglalkozni kellene, bármennyire égető szükség volna is egy ilyen értekezésre.

Az asztrológusok elsősorban háromféle energiával foglalkoznak:

a) annak a konstellációnak az energiájával, amelyben a Nap áll a születés időpontjában
b) az aszcendessel, amire az embernek reagálnia kell
c) a Holddal, ami az ember formai aspektusa felett és különösen a fizikai formája felett uralkodik.

Annak a speciális konstellációnak, illetve jegynek az energiája, amelyben egy ember születik, sokkal mélyebb jelentőségű, mint azt eddig feltételeztük volna. Megtestesíti vagy jelzi ***jelenlegi*** problémáját, megállapítja életének ritmusát vagy tempóját és összefüggésben van személyiségének minőségével. Uralkodik, ha kifejezhetem így magamat, életének radzsasz, vagyis tevékenységi aspektusa felett testetöltése során.

Az aszcendens, vagyis az emelkedő jegy mutatja azt a vonalat, amelynek mentén energiája mint egész áradni tud, ha kész betölteni valamely testetöltésnek feladatát. Így van persze, ha helyesen kezeli a kérdést. Ez őrzi jövőjének titkát, de szimbolikájában és megértésében meg lehet találni a kulcsot az élet problémájához és utalás arra, hogy mi lehet, és mit érhet el. Azzal a fajta erővel ajándékozza meg, amely képessé teszi a sikerre. Ez, amennyiben megfelelően vonjuk le a következtetéseket, úgy tekinthető, mint az élet szattvikus, vagyis harmónia aspektusának létrehozója, mert amikor szerepet játszik és fel lesz használva, harmóniát teremt a lélek akaratával bármelyik testetöltésben.

A Hold-befolyásban jelzést kapunk a megszületett ***múltjáról***. Ez összegezi a korlátokat és hátrányokat, amelyek árnyékában dolgoznia kell, és éppen ezért úgy lehet tekinteni, mint az anyag tamasz aspektusának megtestesítőjét, vagyis mint ami „visszatart" és ami – ha megengedjük, hogy nem megfelelően befolyásoljon – tehetetlenséget eredményez. A testben, amellyel az ember fel lett szerelve, van elrejtve a múlt

tapasztalata és minden lunáris forma, amelyen keresztül megfelelő kifejezéshez kell jutnunk, önmagában a teljes múlt produktuma vagy szintézise. Lássuk csak, tudom-e én az igazságot az asztrológiáról ilyen egyszerű köntösben előadni, hogy azok, akik semmit sem tudnak erről a bonyolult tudományról, megérthessék.

A születési hónap utal az alkalmas napra. Az ajtó nyitva áll. A hónapot, amelyben a lélek testet ölt, az a hónap jelöli ki, amelyikben egy korábbi életciklusában elhagyta testét. Ha például az Oroszlán jegye által uralt hónapban halt meg, ugyanebben a jegyben fog visszatérni új testetöltésében, átéléseinek fonalát ott fogja felvenni, ahol elejtette, és ugyanazzal a fajta energiával és különleges felszereléssel indul, amellyel elhagyta a földi életet, plusz a gondolkodásbéli és tudatos szemléletbeli nyereséggel. Ilyen módon kap a lélek jelzést az energia minőségéről és az erők természetéről, amelyeket meg kell munkálnia élete során.

Az inkarnáció folyamán az aszcendens jegyének, amely egy másik fajta energiát testesít meg, fel kell erősödnie, ugyanis az utal arra a lélekerőre, amit az inkarnált isten-fiú igyekszik egy bizonyos karakterjegyeket hordozó személyiség közvetítésével irányítani.

A Hold befolyása elsődlegesen fizikai, így a lélek börtönére utal. A hátrányok, amelyeket el kell viselnie, így biztosítva vannak; a test vagy a testek fajtái által, amelyeken keresztül az újszülött jegyének erői és az őt céljához vezető energia minő-

sége meg vannak határozva. A lunáris urak segítségével valamint azzal, amit kapott tőlük az idők során a múlt eredményeként, kell kifejeznie magát a fizikai síkon.

A napéjegyenlőségek precessziójának betudhatóan olyan helyzet jön létre, amelyben egy negyedik fajta erő érezteti hatását. A Nap a valóságban sok fokkal odébb van a nagy égkörön attól, ahol megállapították, hogy van, már ami a nagyobb zodiákus kört illeti. Ez persze így van az idő szempontjából. Amint a Nap végigpásztázik egy konstelláción, hozzávetőlegesen 2200 év telik el. Az eltolódás az évszázadok során igen csekély, – olyan csekély, hogy a planetáris horoszkóp beosztásában kis különbség vehető csak észre. A naprendszer horoszkópjának beosztásában ennek döntő fontossága lehet, de ez a mi bolygónkon annyira túl van a legokosabb asztrológus képességén is, hogy nincs miről tárgyalni.

Egy bizonyos hónapban született ember horoszkópjának elkészítésénél azonban észbe kell venni (amit ritkán tesznek), hogy most a hónap és a jegy egyáltalában nem egyezik. A Nap a valóságban nem az Oroszlánban van augusztus hónapban. Egy horoszkóp helyes interpretációja tehát jórészt pszichometrikus és a konstelláció gondolatformájától függ, amelyet hosszú korokon át az asztrológusok építettek fel. Az energia követi a gondolkodást. Évezredeken át bizonyosfajta energiákat és a belőlük folyó minősítő hatásokat az anyagra meg a formára így vagy hasonlóan gondolták végig. Tehát ez így van, kivéve a magasan fejlettek esetét, az igazi jelöltekét, akik

maguk irányítják önmagukat, és így megszabadultak a lét kerekétől és elkezdtek uralkodni már csillagaikon, s mert így van, többé nincsenek azok uralma és irányítása alatt.

Az asztrológia most elsősorban a személyiséggel foglalkozik, akiknek a számára a horoszkóp készül, valamint a személyiség életének eseményeivel. Amikor meditáció, szolgálattétel, valamint a lunáris testek megfegyelmezése révén az ember tudatosan és véglegesen a maga léleksugara hatása alá kerül, akkor ugyanolyan határozottan az egyik vagy másik naprendszer befolyása érvényesül rajta, mint amennyire energiáit egyik vagy másik konstelláció, és következésképpen a hét szent bolygó egyike vagy másika révén összpontosítani tudja. Végeredményben tizenkét szent bolygó lesz a tizenkét konstellációnak megfelelően, de ennek még nincs itt az ideje. A mi naprendszerünk, mint tudjátok, a hét naprendszer egyike. Mire az ember elérkezik a fejlődésnek erre a pontjára, a születési hónap, a mundán asztrológia és a formaaspektusra gyakorolt hatások fontossága egyre csökken. A naprendszereknek ez a köre kiemelkedően a lélekre hat, és az válik a szellemi energiák fókuszpontjává. Ez a lélek problémája a maga síkján, – reagálóképesnek kell lennie ezekre a fajta energiákra, amelyeket a személyiség egyáltalán nem vesz észre.

A jegyek, amelyek a föld, víz, tűz és levegő kategóriákba tartoznak, elsősorban arra az emberre vonatkoznak, aki a rekeszizom alatti életet éli és aki az alsóbb négy

központot használja: – a gerincoszlop alján lévő központot, a szakrális központot, a plexus solarist és a lépet. A hét nagyobb vagy rendszerbeli energia belső csoportja arra az emberre fejti ki a hatását, aki a rekeszizom feletti életet éli, és a fejben lévő reprezentatív központ révén működik. Négy közülük a torokközponton, a szívközponton, az adzsna és a fejközponton át összpontosul. Három rejtve marad a fejközpontok régiójában (az ezer szirmú lótusz) és működésbe csak a harmadik beavatás után lép. Ebből nyilvánvaló, hogy a horoszkóp szempontjából, (mint ahogyan az egyén szempontjából is) mennyire komplikált a kétféle konstelláció energiáinak ez a találkozása az ember esetében, aki se nem tisztán emberi, se nem tisztán szellemi. A közönséges horoszkóp nem elfogadható. A horoszkóp, amely alapvetően és majdnem tévedhetetlenül helyes, az a teljesen alacsony fokozaton álló emberé, aki egészen a rekeszizom alatti életet éli, és akin kizárólag állati természete uralkodik. Nem szabad elfelejteni az asztrológusoknak, hogy van még néhány felfedezetlen bolygó, amelyek vonzó vagy taszító hatást gyakorolnak és energianyalábokat összpontosítanak a földünkre, és mindez tovább komplikálja a problémát. Egyikük a Plútó, s minthogy az most nyilvánult meg, (vagyis inkább került a megismerés látóterébe) minden megmagyarázhatatlan körülményt neki tudnak be. A Plútó lesz a téves asztrológia egérútja még hosszú ideig. Ez a horoszkóp ábra nem vált be és nem igazolódott, mert bizonyára a Plútó hatása érvényesül benne, és a Plútóról még keveset tudunk. Ez így fog

szépen elhangzani. Holott a Plútó mindig is a Napunk körül keringett, és éreztette a hatását. Mindenesetre a régi elgondolások és érzelmek halála vagy megszűnése fölött uralkodik, hatása éppen ezért nagyrészt agyi, késői felfedezésének kulcsa ebben van. Az emberiség még csak a határán van annak, hogy mentálissá váljék. A Plútó hatásai először a mentáltestben jelentkeznek. A bolygók neve nem önkényes választás eredménye, hanem a bolygók önmagukat nevezik meg.

Az asztrológusok végeredményben szükségesnek fogják találni, hogy három horoszkópot, vagyis három ábrát állítsanak fel: – egy tisztán fizikait, amely a testi természettel foglalkozik; egy főként érzelmit, ami a személyiségjegyekkel foglalkozik és a személyiség érzékenységével, vagyis tudatállapotával; a harmadik lesz az értelmi indítékok és körülmények rajza. Ki fog derülni, hogy ez a három rajz bizonyos geometriai vonalakat fog alkotni, az energiavonalak mintákba rendeződnek. Ha a három horoszkóp rajzot egymásra helyezik, az kiadja a személyiség diagramját, az egyéni életmintát. Meglepő szimbolikus rajzok és vonalas ábrák fognak kibontakozni ennek nyomán, és belőle „az egyén geometriája” fog kinőni, ugyanis ki fog derülni, hogy minden egyes vonalnak funkciója van egy másik vonalhoz viszonyítva és az életenergiák iránya nyilvánvalóvá válik. Végeredményben a tudásnak ezen a területén is „felfénylik a csillag”. A pszichológia új ágát képviseli ez majd, s vele korunk igazi

kifejezőjét fogják megtalálni. Azért jelzem csupán nagy vonalakban az asztrológia jövőjét, hogy óvjam a jelent.

Egy dologra szüksége van manapság az asztrológusoknak, hogy tudniillik megfelelően vegyék figyelembe a kor átmeneti voltát, a Halakból a Vízöntőbe. Ezt ritkán teszik meg, pedig nyilvánvaló, hogy az ilyen átmenetekkel járó rengeteg felfordulás hatással van az egyéni horoszkópra, és gyakran kiegyenlíti az egyéni sorsot vagy karmát. Az emberek alá vannak merítve a planetáris és faji sorsba, és a maguk apró ügyei esetleg teljesen kiegyenlítődnek, sőt néha teljesen semmibe vannak véve. A bolygó horoszkópját felállítani nem lehet és akik megpróbálják, azok becsapják magukat és másokat is. A természet negyedik világának, az emberiségnek a horoszkópját végül is fel fogják állítani, de ezt beavatottak fogják elkészíteni, csak hogy e pillanatban nincs beavatott asztrológus, aki a fizikai síkon működne. Itt szeretnék utalást tenni.

A Nap a Nyilasban volt, amikor az első emberi törekvések a napfényre küzdötték magukat. Az állatemberi állapot befejeződött, és amikor a Nyilas vált uralkodóvá (a mi bolygónk szempontjából – nagyon óvatosan használom a szavakat) az egyéniesülés nagy eseménye kezdetét vette. Az akkor már emberi lény agya azonban nem tudta számba venni, hogy mi történt. Az ***Ősi Kommentár*** szavaival:

„Az Isten fiai mint nyilak pattantak ki az íjból. A formák indítást kaptak és no lám! egy Isten született. A kis csecsemő semmit sem tudott a nagy eseményről”.

Ez 21 millió évvel ezelőtt ment végbe. Ciklusok teltek el és amikor egy későbbi időben a Nap az Oroszlánban volt (hozzávetőlegesen 18 millió évvel ezelőtt) az agy és az ész közötti első együttműködés példájára sor került, és az emberi lény határozottan öntudatossá vált. Tudomásul vette egyéniségét. Az első időpont számadata (jóllehet nem lehetséges pontosság a mutáció olyan rendszerében, mint a miénk): 21.688.345 év mostantól számítva. Ez a szám egyébként haszontalan ma már, mert sem a helyességét sem a tévességét nem lehet bizonyítani. Későbbi kutatások hasznosnak fogják tartani, ha majd az idő természetét jobban megértjük. A Nyilas uralkodik az emberi fejlődés fölött, mert az szimbolizálja a tudatos cél felé haladást. Az Oroszlán uralkodik az emberi világban az emberi tudatosság felett, mert a rajta keresztül áradó energia képesíti az embert annak kimondására, hogy „én vagyok”.

Nem lenne érdektelen, ha megpróbálnám, a dolog természetéből adódóan nem teljesen megfelelően, minden egyes jegy kulcsszavát lefordítani. Ami az emberiséget illeti, ezek két kategóriába oszthatók. Van szava a formai aspektusnak, és van szava a lélek aspektusnak. Az első esetben a szó ki van nyilvánítva; a másodikban a lélek által tudatosan kimondva. Modern kifejezésekre lefordítva sok elvész, de a mögöttes

gondolat, amely a sugárzó energiák munkáját irányítja, értékkel bír. A mi világkorszakunk számára ezek az alábbiak:

A jelölt számára, aki a Kostól halad a Halak felé, s így átállította magát ezek vannak:

Kos..... Előjövök, és az értelem síkjáról uralkodom.
Bika..... Látok, és ha a szem nyitva van, minden megvilágosodik.
Ikrek ..... Felismerem másik énemet és annak csökkenésével én növekszem és fénylek.
Rák..... Kivilágított házat építek és abban lakozom.
Oroszlán.. Én vagyok Az, és Az vagyok én.
Szűz..... Én vagyok az Anya és a Gyermek, én Isten, én anyag vagyok.
Mérleg.... Én választom meg az Utat, ami a két nagy erővonal között vezet.
Skorpió... Harcos vagyok és a csatából győztesen kerülök ki.
Nyilas..... Látom a célt. Elérem a célt és másikat keresek.
Bak..... Elveszett vagyok a mennyei fényben, és hátat fordítok ennek a fénynek.
Vízöntő... Én vagyok az élet vize, amely kiöntetik a szomjúhozó embereknek.
Halak..... Én elhagyom az Atyai otthont és visszafordulva üdvözítek.

A forma szempontjából az élet az ellenkező irányba halad, és a természet munkája az alább következő szavakban ragadható meg:

Halak..... És az Ige szólt: Jöjj létre anyagban.
Vízöntő.. És az Ige szólt: Legyen a formában lévő vágy az uralkodó.
Bak..... És az Ige szólt: Uralkodjék a törekvés és álljon kitárva az ajtó.
Nyilas..... És az Ige szólt: Keressetek ennivalót.
Skorpió... És az Ige szólt: Virágozzék Maya és uralkodjék a látszat.
Mérleg.... És az Ige szólt: Válogassatok.
Szűz..... És az Ige szólt: Uralkodjék az anyag.
Oroszlán.. És az Ige szólt: Létezzenek más formák, én uralkodom.
Rák..... És az Ige szólt: Legyen bár az elszigeteltség a szabály, a tömeg mégis létezik.
Ikrek..... És az Ige szólt: Végezze a bizonytalanság a munkáját.
Bika..... És az Ige szólt: folyjék a küzdelem csüggedés nélkül.
Kos..... És az Ige szólt: Keressétek ismét a formát.

Meg akarom jegyezni, hogy mindezek az elgondolások az energiának ilyen vagy olyan formában való munkájára vonatkoznak és az utolsó csoportosításban az úgyne-

vezett meg-nem-újult önző egyéniség munkájára, aki tele van a kielégülés utáni vággyal. A jelölt által használt mantrikus szavak csoportja, a maga saját lelkének erejében, pozitív.

Szükségtelen tovább foglalkoznunk az erők különféle típusaival, úgyhogy most figyelmünket a 11. Szabályra fordítjuk.

TIZENEGYEDIK SZABÁLY

A munkásnak most három dolgot kell a törvénnyel végrehajtania. Először: állapítsa meg a formulát, amellyel az életeket a körülvevő falak közé zárhatja; azután: ejtse ki a szavakat, amelyek megmondják neki, hogy mit kell tenni, és hová kell vinni, ami elkészült; és végezetül: rebegje el a misztikus mondatot, amely megmenti őt azok működésétől.

A három mondat elemzése
Megszabadítás gondolatformáinktól
Megszabadítás a haláltól

A HÁROM MONDAT ELEMZÉSE

Ez a szabály, mint tudjátok az utolsó azok közül, amelyek az asztrálsíkon végzett munkát és a valamiféle energiát kifejezni szándékozó, gondolatformákat motiváló mágikus feladatot szabályozzák. Számba vettük az energiákat, amelyekkel az embe-

rek tevékenykednek, és az erőt, amellyel az ember bánik a gondolatformák felépítése során. Azt is látjuk, hogy az ember hogyan tudja kezelni az anyag különféle fokozatait, amíg a megtestesített gondolat mentális és asztrális anyagba öltözik. Ez ennélfogva egy élő entitás a fizikai síkon való materializáció határán. Meg kell jegyezni, hogy semmi sem állíthatja meg most már a tárgyiasult világban való megjelenését, legfeljebb megalkotója akaratának kifejezett tevékenysége, ugyanis a forma, minthogy alkotója által nyer életet, mindig az ő akaratának van alávetve, mindaddig, amíg szét nem bontja kapcsolatát vele a „misztikus mondat" elmondásával. Feltételezni fogjuk, hogy a valóságos létezésbe való belépés az elhatározás, és az alkotó tevékenység folytatódik.

Itt meg kell jegyezni, hogy ez a tevékenység vagy tudatos vagy tudattalan. A gondolatformák tudattalan építése során, amint az átlagos emberi lényeknél megszokott, sokan sohasem a kívánt, a fizikai síkon megnyilvánuló hatást érik el, és feltett szándékukban kudarcot vallanak. Persze mindaddig, amíg az embert önzés és gyűlölet vezérli, ez áldásos dolog. Az emberi faj szerencséjére egyelőre kevés ember dolgozik a mentális anyagban. Legtöbben asztrális, vagyis vágyanyaggal tevékenykednek, és ezek a formák szétfolyóak és változékonyak, és erejük csak a fennmaradás képességében nyilvánul meg. Van némi okkult alapja annak a megállapításnak, hogy ha valaki elég hosszú időn át kíván valamit, akkor el is fogja érni. Így van ez azzal a

törvénnyel is, amely az átlagos emberi lény testetöltésbe való visszatérése felett uralkodik. Az összpontosított elme befolyása és a mentálsík anyagának egy pontra kihegyezettsége hiányozván, ezek a vágyformák nem okozhatnak olyan kárt, mint egyébként tehetnék. Hatásuk nagyrészt a kámamanaszi formák alkotója és nem pedig a környezetben lévő társak révén érzékelhető. Amikor az ész-tényező fellép, abban a pillanatban az ember veszélyessé válik, vagy éppen hasznossá az esettől függően veszélyessé nem csak önmagára nézve, hanem a körülötte lévőkre is, vagy hasznossá a fejlődés tervének kimunkálásában. Ezután aztán képes gondolatformákat alkotni, amelyek kifelé megnyilvánuló eredményeket és kézzelfogható hatásokat tudnak produkálni. Hozzáadva a törekvést, valamint a szellemi indítékot, az ember igazi okkultistává válhatik és szervezett eredményeket és működő szerveket hozhat létre a fizikai síkon. A „szerv” szót tudatosan használom; mert ez fog szolgálni annak a gondolatnak a kifejezésére, hogy bármely gondolatformát szubjektív és létező entitásnak tekintsünk, amely finom anyagba van öltöztetve és megnyilvánulásra képes. Ezt hívják néha népszerűen „egy ötlet kidolgozásának”, vagy „egy tervezet kivitelezésének”; más esetben „felfedezésnek” vagy „találmánynak”, vagy valami hasonló természetű dolognak. Közben teljesen észrevétlenül az ember okkult meghatározásokkal beszél, és olyan módszerek belső elismerését bizonyítja, amelyek által mindaz, ami el lett gondolva (Isten által vagy az ember által), létrejön.

A testetöltött ötlet vagy gondolat (az előbbi feltehetően sokkal hatékonyabb, mint az utóbbi) kialakítja a maga útját a fizikai megnyilvánulás határvonalán át. Megalkotója, aki a „fehér mágus” esetében nem érzelemközpontú személy, tudatosan hozza azt a felszínre, amikor belső célkitűzése és terve nyilvánosságra hozható. Ő tudatában tartja a gondolatformát, saját egy pontra irányuló mentális fókuszának ereje segítségével alakot és energiát ad neki.

A szóban forgó szabály azt mondja, hogy a jelöltnek három dolgot kell tennie:

1. Meghatározni a formulát, amely az általa felépített formát ki fogja kristályosítani, jórészt ugyanolyan módon, ahogy építészeknél és hídtervezőknél látjuk, akik a kívánt formát egy matematikai formulára vezetik vissza.
2. Kiejteni bizonyos szavakat, amelyek életet adnak a formának és így továbbsegítik azt a fizikai síkra.
3. Kiejteni a mondatot, ami kiemeli a gondolatformát az ő aurájából és így elejét veszi az ő energiái elszívásának.

Megjegyzendő, hogy a ***formulá***nak köze van a gondolatformához, a ***varázsigék***nek a célkitűzéshez, amiért a formát megalkották, és a ***misztikus mondat*** arra szolgál, hogy elvágja a mágneses kapcsolatot, amely összeköti az alkotót és az alkotást. Az

egyik tehát a formával foglalkozik, a másik a lélekkel, aki a formába van öltöztetve (akinek legalacsonyabb jellemvonása a vágy, a szeretet tükröződése), és az utolsó az élet-aspektussal, amellyel az alkotó ruházta fel az alkotást. Következésképpen ismét itt állunk szemtől szembe a szellem, a lélek és a test örök hármasságával. Nem szabad elfelejteni, hogy a Mágia Szabályai, ahogyan azt az igazi ezoterikus érti, ugyanolyan igazak egy megalkotott világegyetemre, naprendszerre és bolygóra, mint egy tanítvány piciny gondolatalkotásaira.

A fentieket olvasva az átlagos tanuló első észrevétele, hogy nyomban a testi természetre gondol, ahogyan az fejez ki bizonyos energia fajtát. Így a dualitás az a dolog, amit észrevesz, és az eszében látja azt, ami a dolgot alkalmazza. A mai idők okkult jelöltjei előtt mégis az egyik legfontosabb szükségszerűség az egyetlen Valóság meghatározásában való gondolkodás, amely maga az Energia és semmi más. Ezért hát érdemes kiemelni ezen összetett téma megtárgyalása során a tényt, hogy a szellem és energia szinonimák, és felcserélhetőek egymással. Csak ennek felismerése során jutunk el a tudomány és a vallás összebékítéséhez és az aktív jelenségek világának igazi megértéséhez, amellyel körül vagyunk véve és amelyben mozgunk.

A keveredés legnagyobb részéért az ***organikus*** és ***nemorganikus*** kifejezések a felelősek, és az az éles megkülönböztetés, amely sok ember fejében él a test és a szellem, az élet és a forma között, ami annak a visszautasításához vezetett, hogy a

kettő természetének lényegi azonosságát elfogadják. A világot, amelyben élünk, a többség valóban szilárdnak és megfoghatónak tekinti, ami azonban rendelkezik mégis valami misztikus hatalommal, ami benne rejlik és ami mozgást, tevékenységet és változást hoz létre. Ez persze csak durva megfogalmazás, de ennyi elegendő az unintelligens hozzáállást összegezni.

Az ortodox tudós jórészt a struktúrákkal, a viszonylatokkal, a forma összeállításával van elfoglalva, és az összetett forma részei által létrehozott tevékenységgel, valamint azok összefüggéseivel és egymásrahatásával. Kutatása tárgya vegyi anyagok és elemek, az általuk betöltött funkciók és játszott szerepek, valamint egymásra hatásuk, ahogyan minden formát kialakítanak a természet mindegyik világában. Az atom, a molekula és a sejt természete, funkcióik, erőmegnyilvánulásaik minősége és tevékenységük különféle fajtái, az energia természetének és jellegének a problémája – ahogy azok összpontosulnak vagy elhelyezkednek a természeti és anyagi világ különféle formáiban – a gondolkodás világában a legjelesebb elmék megfontolását követelik meg. Mégis a kérdések: Mi az Élet? Mi az Energia? vagy Mi a Valamivé Létel folyamata vagy a Lét Természete? megválaszolatlanok maradnak. A miért és a mivégből problémája ugyanígy gyümölcstelennek és spekulatívnak tekinthető, és majdnem megoldhatatlannak.

Mindenesetre a tiszta ész és az intuíció helyes működése segítségével ezeket a problémákat meg lehet oldani és a kérdéseket meg lehet válaszolni. Megoldásuk a beavatásnak az egyik természetes felismerése és eredménye. Csak azok az igazi biológusok, akik a misztériumok beavatottjai, mert ők értik az életet és annak célját, és annyira azonosulnak az életprincípiummal, hogy az energia és hatásai meghatározásaiban gondolkodnak és beszélnek. Teljes tevékenységük a bolygó Hierarchiájának munkájával összefüggésben néhány alapvető formulára alapozódik, amelyek az élettel úgy foglalkoznak, amint az a maga három megkülönböztető jegyén, vagyis aspektusán át nyilvánul meg: az energián, az erőn és az anyagon át.

Itt meg kell jegyezni, hogy egy ember csak akkor juthat el a dolgok teljességének, amit mi Istennek hívunk, a felismerésére, ha megérti önmagát is. Ez közhely és okkult frázis, de az ennek alapján végzett cselekedetek vezetnek el a felismerésig, ami a jelenlegi „Ismeretlen Isten”-t megértett Valósággá teszi. Hadd illusztráljam:

Az ember úgy ismeri önmagát, mint élőlényt és azt a titokzatos folyamatot, amelynek során a közönségesen az élet leheletének nevezett valami megszűnik, halálnak nevezi. Az összetartó éltető erő eltűnt és ez az eddig testnek tekintett valaminek a részekre hullását eredményezi.

Ez az életprincípium, a létezésnek ez az alapvető lényege és ez a titokzatos, megfoghatatlan tényező az összekötő az emberben, amit mi szellemnek hívunk vagy élet-

nek a makrokozmoszban. Ahogyan az emberben az élet tartja össze, eleveníti meg, élteti és indítja a formát cselekvésre és teszi ezáltal élőlénnyé, úgy Isten élete ahogyan a keresztény mondja – ugyanezt a célt szolgálja a világegyetemben és teremti meg azt a koherens, élő, éltető együttest, amit mi naprendszernek hívunk.

Ez az életprincípium az emberben háromszoros módon nyilvánul meg:

1. Mint irányító akarat, feladat, alapvető indíték. Ez az a dinamikus energia, ami a lényt működésre indítja, létbe hívja, meghatározza az életfeltételeit, átsegíti őt az éveken, hosszúakon vagy rövideken, és az életciklus végén kivonja magát belőle. Ez a szellem az emberben, amely élni, lenni, tenni, hatni és fejlődni akarásban nyilvánul meg. Legalacsonyabb rendű aspektusában ez a mentáltesten vagy természeten keresztül tevékenykedik, és a sűrű fizikai állaggal kapcsolatban az agyon át érezteti jelenlétét.

2. Mint az összetartó erő. Ez az a lényeges jellegzetes tulajdonság, amely minden embert különbözővé tesz, amely a magatartásoknak, vágyaknak, tulajdonságoknak, komplexusoknak, gátlásoknak, érzéseknek és jellegzetességeknek komplex megnyilvánulását hozza létre, amely megteremti az egyes emberek sajátos pszichológiai jellegét. Ez a szellem vagy energia aspektus és az anyag vagy testi természet összejátszásának eredménye. Ez a megkülönböztethető szubjektív

ember, a maga színeivel, vagyis egyedi jegyeivel; ez az, ami beállítja testének rezgési tevékenységét, létrehozza a maga sajátos formatípusát, felelős szerveinek, mirigyeinek és külső megjelenésének állapotáért és természetéért. Ez a lélek és legalacsonyabb rendű aspektusa – az érzelmi vagyis asztrál természetén át működik és a sűrű fizikai állapottal kapcsolatban a szíven keresztül.

3. A fizikai testet alkotó atomok és sejtek tevékenységeként. Ez azoknak az apró életeknek az összessége, amelyekből az emberi szervek a teljes embert felépítik. Ezeknek megvan a saját életük, és egy olyan tudatuk, amely határozottan egyéni és felismerhető. Az Életprincípiumnak ez az aspektusa az éter- vagyis éltető testen át működik és a kézzelfogható forma szilárd mechanizmusával kapcsolatban a lépen át.

Természetesen nem lehet megadni itt a mantrikus igéket és mondatokat, amelyekről a XI. Szabály említést tesz. Alapvetően felfoghatatlanok a nem beavatottak számára, éppen ezért nem szükséges további figyelmet szentelni nekik. Meg kell jegyezni, hogy ezekben az Utasításokban sok van, ami előrehaladottabb a modern gondolkodásnál, és mind ezeket az Utasításokat, mind pedig az ***Értekezés a Kozmikus Tűzről***-t teljességében majd csak e század vége felé fogják megérteni.

Gondoljuk végig ezt a szabályt mondatról mondatra és jussunk el ahhoz a magyarázathoz, amely az átlagos jelölt számára a legkönnyebb. Mind e szabályokat olvasni lehet egy intelligens ember szempontjából is, és mégse fognak sokat jelenteni; olvashatók a jelölt szempontjából és akkor hordozni fognak bizonyos gyakorlati elgondolásokat, amelyek megfelelőek a mindennapi alkalmazásra, és kicsiszolhatóak az élettapasztalatok tűzpróbái során. Jelentésre tesznek szert, amint a jelölt megtanulja kezelni az energiákat, megtanul a mentális anyagban dolgozni és alkotóan együttműködni a Céllal, amely a fejlődési terv alapját képezi. A tanítvány szemszögéből ezek a Szabályok bizonyos hatékony utasításokat hordoznak és el fogják vezetni őt a természetben végzett alkotó munkafolyamat megértéséhez, ami a jelölt gondolkodása elől szükségszerűen el van zárva. Ami a beavatott megértését illeti, e szavak határozott parancsokat hordoznak, amelyeket csak az ő megvilágosodott intuíciója tud helyesen interpretálni. Az intelligenciák magasabb fokozataival szükségtelen foglalkoznunk. Ezt a Szabályt tehát kizárólag az átlagos jelölt szemszögéből fogjuk vizsgálat tárgyává tenni, a másfajta magyarázatokat azokra az egyénekre hagyva, akiknek megvan a belső felkészültségük, amely képessé teszi őket azok megértésére.

I. ***Állapítsa meg a formulát, amellyel az életeket a körülvevő falak közé zárhatja.***

A természetben minden élet, mint jól tudjuk, miriádnyi apró életből tevődik össze, amelyek egy bizonyos mértékű tudatosságot, ritmust és a Vonzás Törvénye erejének megfelelő koherenciát tartalmaznak, amit a forma építője használ fel. Ez igaz mind a makrokozmoszra, mind a mikrokozmikus életek végtelen világára, amelyeket a nagyobb egész tartalmaz. Az embrió naprendszerek, amelyek az isteni gondolat ösztönzésére jönnek létre, először fluidikusak és ködösek, nagy vonalaikban változóak és csak lazán tartja őket össze a központi energiamag – ami csak másfajta kifejezésmódja a megtestesült gondolatnak. Az idő haladtával egyéb állapotokon mennek át, határozottabb formát öltenek, különleges kapcsolatba lépnek a rokon és szomszéd formákkal, és igazodnak belső természetüket illetően az azokkal a formákkal való változó viszonylatokhoz, amelyek a korábbi szakaszban még nem voltak lehetségesek. Végső fokon rátalálunk egy olyan naprendszerre, mint amilyen a miénk és miriádnyi másmilyen – egy naprendszerre, ami úgy működik mint egy nap a körülötte forgó, pörgő bolygókkal, amelyek betartják különböző pályáikat, tartják megállapított és relatív pozíciójukat, tevékenyek mint független és egymástól függő organizmusok és az asztronómusok szeme számára mégis egyfajta összetartozást mutatnak, egy egységet és egy struktúrát, amely egyéni minden esetben, és amely mégis kozmikus törvények alapján működik. Valamely nagyszabású tervhez van rendelve az Egyetemes Elme által kigondolva és abban megtartva, ami viszont annak a csoporttudatos és

öntudatos entitásnak az egyik aspektusa, aki létének elgondolója és formájának megalkotója.

Ez az egyetlen intelligens Élet úgy fogható fel, mint aki (vagy amely, ha így jobban tetszik, mert hiszen mit tesznek a szavak, amikor minden hiábavaló egy ilyen valóság kifejezésére) létrehoz meditációjában és következésképpen elmélkedése folyamán azt, amit mi gondolatformának nevezünk. Ennek a gondolatformának négy jellemzője van:

1. A Vonzás Törvényének tudatos alkalmazásával lesz létrehívva.
2. Végtelen számú élőlényből épül fel, akiket az isteni Alkotó gondolata vonzott és így lépnek kapcsolatba egymással.
3. A forma valaminek a külsődleges megnyilvánulása, amit Alkotója
   a) elképzelt
   b) intelligensen felépített és „kiszínezett” vagyis „minősített”, hogy megfeleljen annak a feladatnak, amelyre szánta,
   c) élettel telített vágyának hatásával és élő gondolatának erejével

d) formájában megtartott mindaddig, amíg szükség volt rá, hogy a maga különleges munkáját elvégezze.

e) önmagához kapcsolt egy mágneses fonállal – élő céljának fonalával és uralkodó akaratának erejével.

4. Ez a belső célkitűzés, amely mentális, asztrális és éltető anyagba öltözött, mindaddig hatékony a fizikai síkon, amíg:

a) tudatosan Alkotójának gondolatában marad

b) „távolságot tart" okkult módon Alkotójától. Számos gondolatforma hiábavaló marad, minthogy „túl közel" van Alkotójához.

c) irányítható marad bármely irányban, és a legkisebb ellenállás törvénye alapján meg tudja találni a maga helyét, így teljesítve a kívánt funkciót és véghezvíve a feladatot, ami végre megalkották.

A „formulát" tehát úgy lehet tekinteni mint az isteni Gondolkodóból sugárzó elgondolást; úgy lehet meghatározni, mint dinamikus célt, a „dolgot", ahogyan azt a Gondolkodó látja és kivitelezi a maga elméjében, és megjeleníti mint szándékának hordozóját. A matematika, amelyen egy híd építése alapszik, mint akármely nagy

átívelés, ami az emberi haladást jelképezi, nem mond semmit a be nem avatottnak, de azoknak, akik tudnak és értenek, ők maguk a híd, lényegi jelentésére redukálva. Ők maguk a híd elgondolása és ezekben a matematikai formulákban rejlik a cél, a minőség és a megvalósult építmény formája, valamint annak végső hasznossága. Ugyanígy van ez az elgondolásokkal és ötletekkel, amelyek életet adnak egy gondolatformának. Ezek az okkult formulák az archetípusi síkon léteznek, amely (a jelölt számára) az intuíció síkja, jóllehet a valóságban egy olyan tudatállapot, amely még annál is sokkal magasabb. Ezek a formulák megalapozzák a formák világát és össze kell hogy kapcsolják azokat, akik megfelelően vannak vértezve, hogy a Világegyetem Nagy Építészének keze alatt dolgozzanak. Szimbolikusan szólva a formuláknak három nagy könyve van. Jól jegyezzük meg, hogy „szimbolikusan szólva" és el ne felejtsük. Van először is az Élet Könyve, amelyet a mindenféle fokozatú beavatottak olvasnak és végső soron tudnak. Van az Isteni Bölcsesség Könyve, amelyet a mindenféle fokozatú jelöltek olvasnak, s amelyet néha a Tapasztalat Ismerete Könyvének neveznek, és van a Formák Könyve, amely kötelező olvasmány mindazok számára, akikben ébredezik az intelligencia a hathatós tevékenység céljából. Mi most a Formák Könyvével foglalkozunk.

Patanzsáli egy helyen beszél a „tudható dolgok esőfelhőjéről" amelyre a lélek tudatosan figyel. A jelölt belefáradva a saját hiábavaló és lényegtelen gondolatainak

örökös körözésébe, igyekszik megcsapolni ennek az „esőfelhőnek” a tartalékait és így előmozdítja a földön Isten néhány gondolatát. Igyekszik úgy dolgozni, hogy elősegítse az Alkotó elgondolásainak megnyilvánulását. Ennek megtétele érdekében bizonyos kezdeti kívánalmaknak eleget kell tennie, amelyeket röviden az alábbiakban lehet összefoglalni:

1. Megismerni a meditáció valódi jelentését.
2. Könnyedén egy vonalba hozni a lelket, az elmét és az agyat.
3. Elmélkedni, vagyis lélekként működni a maga szintjén. Így a lélek számára lehetővé válik, hogy közbenjáróként tevékenykedjék az isteni elgondolások szintje és a mentálsík között. Ugye látjátok, hogy a részvétel az isteni alkotó folyamatban úgy mutatkozik meg, mint minden igazi meditációs munka célja?
4. Felfogni az elgondolást, amelyet a lélek intuitív módon kap, és felismerni a formát, amit magára kell öltenie. Ennek az utolsó hét szónak döntő fontossága van.
5. A halvány és ködös elgondolást a lényegére redukálni, kiiktatni minden felesleges képzelődést és az alsóbbrendű gondolkodás megformálásait, így vértezve fel magát, hogy nyomban tevékenységbe lendülhessen, és az elmélkedésben való

állhatatosság révén pontosan vehesse át a belső felépítés látványát, vagyis a forma szubjektív vázát, ha szabad így kifejeznem, amellyé lennie kell.

6. Ezt, amilyen tudatosan jegyzi fel a lélek az elmébe, ugyanolyan tudatosan van feljegyezve az elme által, következetesen a fényben tartva, és úgy lehet tekinteni, mint a formula visszavezetését a tervrajzig. Ez nem maga a formula már, hanem a másodlagos folyamat. Egy egyszerűen körvonalazott felépítésben a formula megtestesülésének ereje, egyszerűsége és tisztasága szerint, ilyen lesz a végül is berendezett épület és a belőle következő forma, amely a külső formának a határvonalai közé fogja zárni az életeket, amik fel lettek használva annak felépítésében.

Ez a valóságban a fogamzás szintjét idézi. A csírában (a férfi-női kapcsolat eredményeként) látensen nyugszanak a befejezett alkotás összes lehetőségei és képességei. Az elgondolásban, amely materiálisan fogamzott meg, de amelyet a Szellem aspektus befolyásolt, látensen nyugszanak a befejezett gondolatformák rejtett lehetőségei. Az anyagi aspektust, amelyet az agy képvisel, a Szellem aspektus termékenyíti meg és a hármasságot végső soron a megalkotott forma teszi teljessé. Azonban a korai szakaszokban egyelőre még csak a „formula” van meg – a megfogamzott elgondolás, a látens, de dinamikus koncepció. Elég hatóerővel bír, hogy magához vonzza a

növekedéshez és a kialakításhoz a leglényegesebbeket, de ki mondja meg, hogy elvetélés, egy közepes, gyenge teremtmény, vagy egy valódi szépséggel és értékkel bíró alkotás lesz-e az eredmény.

Minden kivitelezett elgondolás tehát formával bír, vágytól lelkesült és az elme ereje alkotta meg. A vágy síkja az, amelyre az elme kihelyezi a maga elgondolásait, hogy létrehozza a „testetöltött ideát", a formába öltöztetett elgondolást. Ez tehát a megfogamzás talaja. Az elme korábban befogadta az archetípikus elgondolást, ahogyan azt a lélek megragadta és láthatóvá tette. Ugyanakkor a lélek a formula befogadója, ahogyan azt az ideák világában megismertették vele. Így rendelkezésünkre áll a „bemutatott idea", az „elfogadott idea" és a „megfogalmazott idea" és a megnyilvánulásra kidolgozott idea.

Jó ha észben tartjuk, hogy a további tényezők uralják az elgondolás kiemelkedését az Egyetemes Elméből a kézzelfogható formák világába. Ezek:

1. Az energiák, amelyek az archetípusi síkról sugároznak. Ez a sík bolygónk legmagasabb rendű Intelligenciái csoportja figyelmének fókusza. Az ő tudatuk a tevékenység e szféráját magában foglalja és arra reagálni képes, ahol is az Isten Elméje kifejezi önmagát a miáltalunk formaként ismert korlátozásoktól mentesen. Ők a formula őrei; ők a matematikusok, akik a nagy Terv tervrajzait előkészítik; ők számítják ki azoknak az erőknek a hatását, amelyekkel a munkát

véghezviszik, és az energiákat, amelyeket alkalmazni kell; ők veszik tekintetbe azokat a terheléseket és feszültségeket, amelyeknek a formákat alá kell vetni az életerők befolyása alatt, ők ügyelnek az időszakos impulzusokra, amelyeknek a fejlődési folyamat meg kell hogy feleljen; ők foglalkoznak a formai aspektus és az életösztönzés közötti összefüggéssel.

2. Az intuíciós készültségi állapot. Ezen a tudatszinten találjuk a Bölcsesség Mestereit, amint munkájukat végzik és a befolyásolásnak ebben a szférájában a legnagyobb akadálytalansággal és könnyedséggel működnek, akárcsak ahogy egy normális, intelligens ember dolgozik a fizikai síkon. Gondolkodásuk állandó érintkezésben van az archetípusi elmékkel, akik a formulák őrei, és ők átvéve a tervrajzokat (megint szimbolikusan fejezem ki magam) foglalkoznak a részletekkel, keresik meg azokat, akik a munka ellenőrzésére alkalmasak és gyűjtik össze a szükséges munkatársakat. Addig kutatnak tanítványaik között, amíg rátalálnak a legmegfelelőbbre, aki információik fókuszpontja legyen a fizikai síkon, vagy arra a csoportra, amely a legalkalmasabb a Terv kívánt részének manifesztálására. Az így kiválasztottakkal dolgoznak, befolyásolva elméjüket az örök elgondolás-minőségforma hármassággal, amíg a részletek elkezdenek kiemelkedni és az a tevékenység, amit szó szerint „lecsapódás”-nak nevezünk, folytatódni tud.

3. A mentális tudatállapot tevékenysége. E munkából sokat szükségszerűen a mentálsíkon kell végezni, és itt elegendő ok van a jelölt részéről egy gyakorlott intellektus kifejlesztésére. A „tudható dolgok esőfelhője" először is a mentálsíkon csapódik le és egy újabb kicsapódásra kerül sor, amikor tanítványok és jelöltek a befogadók. Ez utóbbiak a maguk részéről azon vannak, hogy befolyásolják és vezessék a kisebb munkásokat és jelölteket, akik, karmikusan vagy választásuk szerint a befolyásolási rádiuszon belül helyezkednek el. A bemutatott „ideát" számos elme megragadja és a nagy mű formula aspektusa megkezdte működését.

Ki fog derülni, hogy ez a munka mennyire következetesen és lényegét tekintve csoportmunka, és igazán csak azok számára lehetséges, akik valamennyire mesterei a meditációs folyamatnak és képesek „elméjüket állandóan a fényben tartani". Ez a fény a valóságban az Egyetemes Elméből árad ki, változó jellegű és (ezoterikusan szólva) egy korábbi naprendszerből származik, és felhasználni és továbbfejleszteni ebben kell. „Az intuíció fénye" szavakban egy olyanfajta energiát közvetítettünk agyunkhoz, amely megtestesíti a célt, Isten akaratát, a Tervet, ahogy mi látjuk. „A lélek fénye" szavakban olyan kifejezéssel van dolgunk, amely összegezi a célt, a tervet, azoknak az entitásoknak az akaratát, akik emberi formában születtek le és időnként testen kívül is működnek, és az ő felelősségük a természet négy világában

materializálni az isteni gondolatot. Az emberi világ par excellence az Egyetemes Elme kifejezésére szolgáló eszköz, és amikor az Isten fiai emberi formában tökéletessé válnak, a természet világának problémái jórészt megoldódnak. Az Isten teljesen tudatos fiai, felismervén önmagukat emberi formában (egyelőre igen kevesen vannak) szó szerint a planetáris élet agyát képviselik.

Valódi okkult jelentése van annak a szónak, hogy „rávilágítani" egy problémára, egy körülményre, egy helyzetre. Lényegi jelentését illetően magában foglalja a bemutatott elgondolás, a külső megnyilvánulás mögött húzódó alapelv felfedését. Ez a belső és szellemi valóság megismerése, amely a külső és látható formát hozza létre. A szimbolizmusban minden munka kulcsszava ez. A bolygó megszervezett hierarchiájának egyetlen tevékenysége a formulák megállapítása, az intuitív benyomások szubjektív táblázatainak és terveinek felrajzolása, és az intenzív tevékenység a mentálsíkon. A munka második fázisát azok a munkások viszik végbe, akik tudatosan együttműködnek a hierarchiával és e munkának a valódiságát az emberi fejlődés három világában bizonyítják. Ők hordozzák az idea csíráját és viszik az embrió állapotú elgondolást egy külsőbb és befejezett létezésbe a helyes gondolkodási folyamat segítségével, a vágy felkeltésével és a helyes közvélemény kialakításával. Így ők a szükséges fizikai tevékenység kivitelezői.

A földgolyó minden részéről elérhetők e munkára jelöltek, csoportvezetők és gondolkodók, feltéve, hogy elméjük nyitott és összpontosított. Az igazságot megközelítő egyszerűségük szerint, gondolkodásuk tisztasága szerint, csoportbefolyásuk és befogadó tudatállapotuk szerint, valamint hosszan fenntartott erőfeszítésük hathatósága alapján fogja megközelíteni a külső forma a belső elgondolást és a szellemi szubjektív valóságot.

A lényeg, amit hangsúlyozni akarok az, hogy ezen Utasítások átlagos olvasójának semmi dolga a formulákkal. Azokat a nagy Tudók fogták fel és értették meg, akik a fejlődési folyamat hátterében állnak, és felelősek annak működő tevékenységéért. A Mesterek, az idősebb beavatottak és a tanítványok hierarchiája állhatatosan végzi ezt a munkát, de a Törvény alapján függnek azoktól, akik a fizikai síkon a külső formák megteremtői. Ha nem felelnek meg a várakozásnak, akkor időbeli elcsúszás lesz, vagy nem megfelelő építés; ha hibát követnek el, idő és energiaveszteség következik be, vagy ha elsősorban a saját ügyeikkel és személyiségükkel lesznek elfoglalva, a Tervnek várnia kell és az energia, ami egyébként arra szolgált volna, hogy emberi problémákat oldjon meg, és az emberiség irányítását segítse, kénytelen lesz más irányba terelődni. Soha semmi statikus nincs az alkotó folyamatban; az energiát, amely előtör az egyetlen Élet lüktetésében és annak ritmikus és ciklikus tevékenységében – soha véget nem érően és soha nem szűnően – valahol hasznosítani kell, va-

lamilyen irányban utat kell találjon magának, gyakran (ha az ember elfeledkezik a kötelességéről) katasztrofális eredménnyel. A kataklizmák problémája vagy például az állandóan növekvő rovarveszély oka kapcsolatba hozható a fel nem használt és fel nem ismert energiák hatásával, amelyek megfelelő irányban és helyes célok érdekében alkalmazva elősegítői lennének a Tervnek, ha a jelöltek és tanítványok a világban vállukra vennék a csoportfelelősséget, háttérbe szorítanák saját egyéniségüket és valódi felismerésre jutnának. Az emberiségnek sokkal szorgalmasabbnak és sokkal intelligensebbnek kell lennie valódi sorsának és karmikus kötelezettségeinek feldolgozásában. Amikor az emberek egyetemesen szembekerülnek a terv őreivel és elméjük és agyuk az intuíció fényétől világosodik meg, a lélek és az egyetemes elme fényétől, amikor abban tudják gyakorolni magukat, hogy intelligensen reagáljanak az időközönkénti impulzusokra, amelyek ciklikusan sugároznak ki az élet belső oldaláról, akkor az élet és a forma között állandó közeledés következik be, és a világ állapotában gyors javulás. Azt az érdekes dolgot jól meg kell jegyeznünk, hogy az emberek fejlettebb fiaitól származó válaszok első hatása a formulákra, ahogyan azokat a Tudók lefordították és továbbították, lesz a megalapozója a négy világ közötti helyes kapcsolatoknak, valamint a helyes kapcsolatoknak az emberi család egyedei és csoportjai között. Ebben az irányban egy lépés már történik. A tevékenység négy szférája – amit mi emberinek, állatinak, növényinek és ásványinak nevezünk – kö-

zötti kapcsolatok rosszul vannak összehangolva, minthogy az uralkodó tényező elsősorban az anyagi energia. Az emberi világban ez az energia úgy működik mint önzés. Az állati világban úgy nyilvánul meg mint kegyetlenség, jóllehet ahol a felelősségérzet nem létezik, csupán ösztön és időszakonkénti anyai felelősség található, ott nincs helye bírálatnak. A növényvilágban ez az összehangolatlanság a visszaélésnek ebben a bolygói periódusában úgy fejeződik ki mint betegség.

Ez meglep benneteket? A betegség gyökere elsősorban az összehangolatlanságban és a növényvilág félreirányított erőiben található; ez utóbbi hatással van az állatvilágra és az ásványvilágra és ennek következtében az embervilágra. Túlságosan messzire vinne, ha ezt itt most bizonyítani akarnánk, de ha ezt a körülményt meg fogják érteni, akkor a természetnek erre a világára kell, hogy a figyelmüket összpontosítsák a kutatók és a betegségek gyökerestől való kiirtása végső soron megoldódik.

II. ***Ejtse ki a szavakat, amelyek megmondják nekik, hogy mit kell tenni és hová kell vinni, ami elkészült.***

Emlékezzünk ezzel a Szabállyal kapcsolatosan, hogy csak annyiban hatékony, amennyiben „a Törvénnyel dolgozó” a benne magában lévő valósággal, a lélekkel áll szemben. Lényeges, hogy rajta keresztül, teljesen éber tudatállapotban a léleknek kell működnie. A lélek az, aki kiejti a szavakat. A lélek az, aki elrebegi a misztikus mon-

datot, a lélek az, de mint ellenőre, mint uralkodója a mechanizmusnak, a formaapparátusnak. Erre az ellenőrzésre csak akkor van lehetőség, ha egyensúly van az agy, az elme és a lélek között. Ugyanakkor szükséges észben tartani, hogy ez a Szabály, lévén hogy az alkotó tevékenység kifejezője, minden alkotó folyamatra alkalmazandó, legyen az makrokozmikus vagy mikrokozmikus, foglalkozzunk Istennel mint a naprendszer megalkotójával, a lélekkel mint az emberi mechanizmus alkotójával vagy az emberrel, amint el akarja sajátítani a mágikus munka technikáját, hogy így formák alkotójává legyen a maga kis körében. Mindenkinek fel kell dolgoznia a Szabály igazi jelentését, mert Isten a Maga Létének törvényei szerint működik, és ez a törvény számunkra a természet törvényeiben mutatkozik meg.

A meggondolásunk tárgyát képező mondatban a szabályozott tevékenység gondolata és egy tudatos és célszerű eredményre törekvés van összekötve. Bármely forma építője először is életek irányítója, bizonyos entitások sorsának eldöntője. Ebben a gondolatban világosság vetül a szabad akarat témájára és az Ok és Okozat Törvényére. Azonban nem szabad elfelejteni, hogy az okok titka el van rejtve múlt univerzumokban – a maga idejében minden „Isten által lakott forma". Számunkra olyan, hogy tiszta ok, nem létezik, hanem csupán a nagyobb okozatok feldolgozása. Mint ahogy számunkra valóságként a tiszta indíték teljességgel érthetetlen és elérhetetlen, ugyanígy van a tiszta okkal is. Ezek a tényezők korábbiak mint a mi naprendszerünk, és

éppen ezért a róluk való spekuláció eredménytelen marad és legfeljebb segíti kifejleszteni mentális berendezésünket. Ez a naprendszer okozatok rendszere, amelyek viszont okokat hoznak létre. Csak az emberek családjában és csak az olyan emberi lények között, akik tudatosan használják elméjük erejét, jön létre bármiféle ok. Minden ok, lévén hogy valamiféle elmétől származik, amelyik tudatosan működik és tisztán gondolkodik, feltételez egy Gondolkodót és ez alapvetően az okkult tudományok alaptétele. A mi naprendszerünk egy gondolatforma, azonban olyan, aminek csak addig van valóságos léte, amíg a gondolat fennmarad. Minden ami van, részét képezi az isteni Gondolkodóból kisugárzó idea-folyamnak. Minden gondolat része az isteni áramlásnak. Az emberek tömege nem gondolkodik és így nem hoz létre okot, amelynek a maga idejében okozatot kell produkálnia.

Azt kérdezitek, hol van hát annak a megállapításnak az igazsága, amelyet sok modern okkult könyv hangoztat, hogy az élet vagy életciklusok iránya szükségszerűen meghatározza a jövőt és hogy az egyik életben létrejövő okok okozatot hoznak létre a másikban. Ahol az életek döntően érzelmiek és fizikai irányultságúak, ott nem egy bizonyos élet diktálja a tempót, hanem életek csoportja, párhuzamosan egymásra hatva és előre meghatározva a jövőt bizonyos vonalak mentén. Ez mindörökké igaz minden emberi lényre a tudatos fejlődés bizonyos szintjén, ahol még a tömegelgondolások befolyásolják őket, gondolkodás nélkül engednek a hagyománynak és a

közvéleménynek, gátlástalanul merülnek bele önző érdekeikbe, és nem maguk „kerítik hatalmukba" a körülményeket, hanem a fejlődés áradatával sodortatják magukat előre. Ez a csoporttevékenység egy formája (a csoportokat a fizikai és asztrális formák rezgése uralja), amely megteremti azokat a jellemvonásokat és tendenciákat, amelyek a helyzetet és a minket körülvevő körülményeket okozzák. Ebben a felismerésben rejlik a faji és a nemzeti karma és körülmények titka. Ezekben a csoportokban az érző, cselekvő átlagember elmerül, és ebből az alámerülésből neki magának kell megtalálni az utat elméje feltalálásával és használatával. Az ösztön helyet kell adjon az intellektusnak. Lelkek csoportja élet-ciklusokon át az anyagi formák felé vonzódik és a vonzás irányába inkarnál. Ezeket a vonzási energiákat korábban a lélek használta – s végezetül ki lettek iktatva és szertefoszlottak. A forma hatása az, amely a lelket elsősorban az inkarnációba viszi, mert a fejlődési folyamat első felében egy megelőző naprendszerben magasan megszervezett anyag az uralkodó tényező. Később, tudjuk, a szellem ennek az anyagnak a vállára áll. A szellem és az anyag tömeges összműködése most olyan hatékony, hogy az átélések többsége, amelyeken a lélek most keresztülmegy, annak a szintnek az elérése, ahol az anyag vonzása kezd elhalványodni és a lélek elkülönülni kezd tőle. Ez az a tapasztalat, amelyen az emberiség most van átmenőben, szintén csoporttevékenységként, de a spirál egy magasabb fordulóján.

A széleskörű általánosítások bizonyára biztonságosabbak, mint a részletes és gyakran tévedésekkel tarkított információk azokra a szabályokra vonatkozóan, amelyek a forma felöltését és levetését uralják és amelyek a mi gyermeki irodalmunk nagy részében találhatók, de még ezekkel az általánosításokkal is nagyon bizalmatlanul kell bánnunk. Amit biztosan meg lehet állapítani az az, hogy az Ok és Okozat Törvénye alapján a szellem és az anyag egybeforrt és a világok meg lettek teremtve. Ugyanettől a törvénytől uralva a formákat is megalkották és azok az élet ösztönzésének anyagi kifejezőivé váltak. Hol belesodródtak, hol ki a megnyilvánulásba egy ritmikus ütemes dobbanásra, amely még annál is korábbi naprendszerekből indult, mint amelyik a mienket megelőzte. Formák csoportjai jelentek meg és tűntek el, és szinte teljesen a csoport-koherancia és rezgés uralta őket. Így haladt az élet az elementális vagyis visszafejlődési világokon át, a természet alsóbbrendű világain át, tovább az emberi világokba.

Az alsóbb emberi szinteken és az állatember szintjén ugyanaz a csoporttevékenység uralkodik, csak (mint a visszafejlődő világokban) egyre kisebbekké és kisebbekké válnak a csoportok, ahogy az egyes egyének egyenként elérik az igazán öntudatos egyének állapotát és úgy kezdenek működni mint lelkek. Ezután nemcsak hogy alkotóvá váltak az önállóan megállás hatalmával a tiszta gondolkodás és pontos látásmód képességével, de bizonyságát adták annak is, hogy az alkotó művészet vagy az

alkotó képzelet képességével is rendelkeznek. Egymást követő önálló életeken haladtak át, amelyekben a személyiségüket fejlesztették és vették igénybe; ezután kezdtek rátalálni saját szubjektív csoportjukra, amely végül is elfoglalta külső anyagi csoportok helyét a tudatukban. Így visszatértek ismét a csoport létformához, csakhogy ez alkalommal teljes tudatossággal és ellenőrzéssel.

Abban a csoportban, amelyekkel szubjektíve összekötve érzik magukat, fognak rátalálni azokra, akik együtt-működtek velük még a korábbi tömegállapotban, úgyhogy szoros együttműködésben dolgoznak azokkal, akik a legközelebb álltak eddig is hozzájuk és akikkel összekapcsolódtak a nagy életciklusban.

Vannak bizonyos, ezeken a szinteken adott nevek az okkult archívumokban, amelyek meggyőzőek és rávilágítóak; természetesen szimbolikusak. Érdekes lehetne, ha én megadnék néhányat ezekből az ősi titkos kifejezésekből, amelyek az információk háromféle fajtáját hordozzák, nevezetesen a szint megnevezését, ezoterikus színét és szimbólumát. Szeretnék rámutatni azonban, hogy az információknak e kérdéses példái, amelyeket néha átadok és amelyeknek néhány tanuló szemmel láthatóan alapvető fontosságot tulajdonít, sokkal kevésbé lényegesek, mint az a rendelkezés, hogy éljünk barátságosan, nemes és bölcs szavakban beszéljünk és gyakoroljuk magunkat az önmagunkról való elfeledkezésben. Az okkult adatokat elolvassák és feljegyzik, az ismerős utasításokat átugorják és átlapozzák. Mi, akik

jelöltekkel dolgozunk, gyakran mosolygunk az ostobaságon és ítélőképesség hiányon, amit az általunk tanítottak árulnak el. Mondd egy tanulónak: gyakorold állhatatosan a szeretetteljes kedvesség törvényét, és azt fogja mondani, hogy ő igazán meg fogja próbálni, de magában pusztán az utasítás ismerős volta unalmat vált ki és legjobb esetben szükséges közhelynek tartja. Mondd a tanulónak: megadok neked néhány okkult kifejezést vagy néhány a Nagyokra vonatkozó ismeretet és érdeklődéssel, izgatottan, és magabízó önelégültséggel és kielégített kíváncsisággal készül fel a fontos ismeretre. Holott a korábbi utasítás az okkult információ hordozója és egy törvényre mutat, amely – ha helyesen követi valaki – megváltáshoz és felszabaduláshoz vezet. Az utóbbi egy jelenséggel foglalkozik, és tudása nem vezeti el a fáradt zarándokot a mennyország kapujáig. Néhányatokra ráfér ez az emlékeztető.

Azokat a szinteket, amelyek az emberit megelőzik, kihagytuk, minthogy senki, aki e szavakat olvassa, nem rendelkezik azzal a felkészültséggel, hogy feldolgozza belső jelentésüket. Ezért tehát az emberi világ szintjeivel fogjuk kezdeni.

I. szint.

Az élet hosszan rótta a lépcsősort a forma napi alkalmazása során, A három kisebben át lassú haladással végigutazta a hosszú ösvényt. Újabb ajtó áll most nyitva. Felhangzanak a szavak. „Lépj a valódi vágyak útjára!”

Az élet, amely önmagát csak mint formát ismeri, élénk vörösbe borul, az ismert vágy vörösébe, és e vörösön át minden vágyott forma megjelenik. Megragadja, birtokolja, használja, majd elveti őket, mígnem a vörös rózsaszínre változik, és a rózsaszín a leghalványabb hajnalszínbe és a hajnalszín fehérbe vált. Előtör akkor az élet tiszta fehér rózsája.

Az élő élet apró rózsája csak bimbójában látszik, még nem maga a teljesen kinyílt virág.

II. szint

A kép most változik. Egy másik hang egészen közelről egy másik mondatot rebeg. Az élet a maga útján tovább halad. „Jöjj a mezőre, ahol a gyermekek játszanak, és állj be a csapatba!" Az élet játékára ébredve, a lélek áthalad a kapun.

Zöld a mező és tág terén az egyetlen mozgó Élet sokféle formája mutatja magát; az élet táncát lejtik, a sokmintájú formákat amelyeket Isten felvesz. A lélek belép „az Úr játszóterére" és azon játszik míg csak meg nem látja az öt ragyogó ponttal ékesített csillagot, és szól: „az Én Csillagom."

A csillag csupán egy fénypont, még nem sugárzó nap.

III. szint

A vörös vágy útja elfogy. Elveszíti vonzerejét. Az Isten fiainak játszótere nem bír többé varázzsal. A hang, amely kétszer zendült a formák világán kívülről, most a szívben hangzik fel. A felszólítás: „Bizonyítsd be saját értékedet! Vedd magadhoz az egy pontra irányuló cél narancsszín labdáját!" Az elhangzott szóra a formába merült élő lélek kiemelkedik a sokféle forma közül, és utat tör magának. A romboló útja következik, majd azé, aki felépíti a formákat és ismét lerontja. A törött formák nem tartják meg hatalmukat, hogy kielégítsenek. A lélek saját formája most a nagy vágy, s ezért most jön a belépés az elme játszóterére.

De ezekben az álmokban és fantáziákban időnként egy vízió tűnik fel, egy becsukott lótuszvirág képe, zárt szirmokkal, szorosan lepecsételve, még nincs illata, de hideg kék fényben fürdik. Valamivel távolabbi időben a narancs és kék egybe fog olvadni, de ez az idő még várat magára. Összeolvadásuk fényben fürdeti a bimbót, ez lesz oka kinyílásának a jövőben. Ragyogjon a fény.

IV. szint

Az élet halad előre a sötétbe. Mintha egy másféle hang zendülne most fel. „Lépj be a barlangba és találd meg a sajátodat; lépkedj a sötétben és fejeden viselj egy meggyújtott lámpást!" A barlang sötét és magányos; hideg és számos zengés és hang helye. Isten sok fiának hangja, miután elhagyta játékát az Úr játszóterén, fényért kö-

nyörög. A barlang hosszú és keskeny. A levegő párával teli. A rohanó víz hangja összevegyül a szél zúgó hangjával és a gyakori dörgéssel.

Messze távol halványan és alig láthatóan egy ovális nyílás jelenik meg, a színe kék. E kék űrön át kifeszítve egy rózsaszín kereszt látható és a kereszt közepén, ahol a négy szár találkozik, egy rózsa. A felső száron egy rezgő gyémánt ragyog, benne egy csillag, ötágú.

Az élő lélek előrelendül a kereszt felé, amely eltorlaszolja az útját a megnyilvánult és megismert élet felé.

A kereszt még nincs felállítva, ezért elhagyott. De az élő lélek tovább halad, szeme a kereszten függ, füle az összes lélektestvér jajveszékelésére figyel.

V. szint

Ki a sugárzó életbe és fénybe! Elhagyja a barlangot; a keresztet feldöntötték; az út szabaddá vált. A szó tisztán zeng a fejben és nem a szíven belül. „Lépj ismét az Úr játszóterére s ezúttal te vezesd a játékot!" Az út a második lépcsősor fölött eltorlaszolva áll, mégpedig a lélek saját cselekedete által. Többé nem uralja a vörös vágy az egész életet, hanem most a tiszta kék láng lobog magasan. Az eltorlaszolt Út legalsó lépcsőjén visszafordul, és lemegy a lépcsőkön a játszótérre. Holt burkokkal találko-

zik, és lépeget a korábbi szinten épített, elhasznált és szétrombolt formákon előrenyújtva segíteni kész kezeit. Vállán a béke madara ül; lábain az üzenethozó saruja.

Még nem a sugárzó élet végső dicsősége! Még nincs belépés az örökké tartó békességbe! De még van a munka, és még van a kicsinyek felkarolása.

Itt szimbolikus formában képet kaptunk az emberi életről és haladásról, a formába öltözött és az építés folyamatában felnőtt életről, amely az alkotó munkát jelöli. Néhány mantrikus mondat és néhány alapvető szimbólum egyszerű fordítása ez, és nem tekintendő másnak, mint egy elfüggönyözött és elzárt folyamatra való utalásnak, amit csak azok értenek meg, akik tudnak. Az ezoterikusok meg fogják érteni, hogy ez az öt szint minden forma életszakaszát fedi, függetlenül attól, hogy alkotója kozmikus, planetáris vagy ember.

Minden forma egy az alkotóból kipattanó impulzív életszikra által épül, és szintről-szintre növekszik a fejlődés törvénye alapján – ami a vonzás törvényének egy aspektusa, mely utóbbi viszont az élet törvénye. Ez a törvény az ok-okozat törvényével működik összhangban, amely, mint tudjuk, az anyagot vezérli. Ok, vonzás vagy vágy, növekedés és okozat – ez a négy szó irányítja minden gondolatforma felépítését. Ha ez utóbbi egy kiteljesedett entitás, akkor ez egy okozat, amely a fejlődés által épült egy szervezett ok erejével.

Fajunk egy olyan pontra jutott el most, ahol mi az okozatról elsősorban minőségi értelemben beszélünk, sokkal inkább, mint az anyag meghatározásai alapján. Számunkra egy gondolatforma azért létezik, hogy hatást hozzon létre. Minden forma létértelme, amit megérzünk, az, hogy valamiféle szubjektív minőséget fejezzen ki, ami megalkotója célkitűzéséhez adja meg nekünk a kulcsot. Tűnődjetek ezeken a szavakon. Innen van, hogy e XI. Szabályban megtaláljuk a kiejtett szó célját, hogy megmondjuk az életeknek, amelyek a formát alkotják „mit kell tenni és hova kell vinni, ami elkészült". Így találunk rá a célkitűzés, a tevékenység és a célbaérés eszméjére.

Szükségtelen, hogy itt taglaljam azt a hatalmas mennyiségű irodalmat, amely létrejött a célkitűzés jelentőségének hangsúlyozása végett az olyan gondolatformákkal kapcsolatosan, mint egy naprendszer, egy bolygó, egy természeti világ vagy egy emberi lény. Bizonyos tekintetben a célkitűzés, a tevékenység és a célbaérés szubjektív hármassága jól ismert, más szempontból azonban túlságosan magasrendű és túlságosan kifürkészhetetlen számunkra, hogy ezek között az Utasítások között foglalkozzunk velük és a spekuláció területére tévedjünk. A célbaéréssel az egyház hosszan próbált foglalkozni; a tevékenységi aspektussal a tudósok most próbálnak kezdeni valamit; az Isten Akaratáról a legmagasabb rendű gondolkodók és filozófusok állandóan elmélkednek. Csak amikor az ember alárendeli magát saját szellemi akarata

fegyelmezésének, és formai természetén belül az életek tevékenységét ellenőrzi, és ily módon magát a cél felé irányítja, amely egyre inkább igyekszik figyelmét elnyerni, akkor fog elérkezni a terv igaz megértéséhez, ami az isteni akaratot testesíti meg, már amennyire az emberi lény meg tudja ragadni azt.

De a gondolatformákkal, amelyeket elkezd megalkotni, amint naponta gondolkodni tanul, foglalkozhatunk, hiszen ez az első megtanulni való lecke a mágikus munkában. Az alkotónak a mentális anyagban:

a) meg kell tanulni intelligensen építeni
b) meg kell adni az impulzust a helyes beszéddel, ami meglelkesíti azt, amit épített, s ez által képessé tette a gondolatformát, hogy hordozza a szándékolt elgondolást.
c) helyesen a célra irányítva kell kibocsátani a gondolatformát s így igaz módon vezetni, hogy elérje célját és teljesítse kibocsátójának feladatát.

A tiszta gondolkodás szükségessége és az üres, romboló és negatív gondolatok kiiktatása egyre inkább magától értetődő, amint a jelölt halad az útján. Amint az ész hatalma nő, és amint az emberi lény megkülönbözteti egyre inkább a maga gondol-

kodását a tömeggondolkodástól, elkerülhetetlenül gondolatanyagot épít formába. Ez először automatikus és nem tudatos. Nem is lehet másképpen, és szerencsére a faj számára a megépített formák olyan halványak, hogy jórészt ártalmatlanok, vagy annyira egybevágnak a tömeggondolkodással, hogy hatásukat illetően elhanyagolhatók. De ahogy az ember növeli hatalmát és növekszik a képessége, hogy ártson vagy segítsen, hacsak nem tanul meg helyesen és pontosan építeni, hogy megfelelően motiválja azt, amit felépített, romboló közeggé válik és rossz erők központjává – rombolva és tönkretéve nemcsak önmagát, amint azt hamarosan látni fogjuk, hanem megsértve és megbántva azokat is, akik az ő hangjára rezegnek.

Elfogadva mindezt jogosan feltehetitek a kérdést: vannak olyan egyszerű szabályok, amelyeket a becsületes és komoly kezdők alkalmazhatnak az építésnek e tudományában és amelyek olyan világosak és tömörek, hogy a szükséges hatást létrehozzák? Vannak, és egyszerűen el fogom mondani, úgy hogy a kezdő, amennyiben követi azokat, megmenekül a fekete mágia veszélyeitől és megtanul a tervvel összhangban építeni. Ha követi az általam megadott szabályokat, el fogja kerülni azokat a bonyodalmas problémákat, amelyeket ő maga vakságában hozott létre és amelyek ki fogják zárni a nap fényét, elsötétítik az ő világát, és azoknak a formáknak a falai közé börtönzik be őt, amelyek saját külön nagy illúzióját testesítik meg.

Ezek a szabályok túlságosan egyszerűnek hangozhatnak a tanult jelöltnek, de azok, akik készek olyanokká válni, – mint a kisgyermekek, biztos vezetőnek fogják találni az igazsághoz és végső soron képessé teszi őket arra, hogy letegyék a próbákat az adeptussághoz. Egyesek szimbolikus kifejezésekbe vannak zárva, mások szükségszerűen ködösek, míg a többi úgy fejezi ki az igazságot, ahogy az van.

1. Tekintsd meg a gondolatok világát és válaszd szét a hamisat az igaztól.
2. Ismerd meg az illúzió jelentését, és találd meg közepében az igazság arany fonalát.
3. Irányítsd az érzelmi testet, mert az élet viharos tengerén emelkedő hullámok körülveszik az úszót, elzárják előle a napot és minden tervet hiábavalóvá tesznek.
4. Fedezd fel, hogy van elméd, és tanuld meg annak kettős használatát.
5. Összpontosíts a gondolkodó princípiumra és légy mentális világod mestere.
6. Tanuld meg, hogy a gondolkodó és gondolat, valamint a gondolkodás eszközei természetüknél fogva különbözőek, a végső valóságban azonban mégis egyek.

7. Cselekedj mint egy gondolkodó, és tanuld meg, hogy nem helyes áruba bocsátani a gondolatodat az elkülönítő vágy alapvető használatára.

8. A gondolat energiája mindenki javát szolgálja, és az Isten Tervének előmozdítója. Ezért ne használd a magad önző céljaira.

9. Mielőtt egy gondolatformát megalkotnál, nézd meg a feladatát, határozd meg a célját és igazold az indítékát.

10. Számodra, az élet útját járó jelölt számára, a tudatos építés útja még nem cél. A gondolkodás légköre megtisztításának munkája, a gondolkodás ajtajának elreteszelése a gyűlölet és fájdalom, a félelem, a féltékenység és alacsonyrendű vágyak elől, meg kell hogy előzze az építés tudatos munkáját. Nézd meg aurádat, ó, az ösvényen járó vándor.

11. Őrizd szorosan a gondolkodás kapuit. Állíts őrt a vágyaid mellé. Zárj ki minden félelmet, minden gyűlöletet, minden kapzsiságot. Nézz ki- és felfelé.

12. Minthogy életed főként a konkrét élet síkjára összpontosul, szavaid és beszéded utalni fognak gondolataidra. Ezekre gondos figyelmet fordíts.

13. A beszéd háromféle. A ***meddő szavak*** mindegyike hatást kelt. Ha jót és kedveset, nem kell tenni semmit. De ha mást, nem lehet sokáig elkerülni, hogy megadd az árát.

Az ***önző szavak,*** amelyeket erős szándékkal indítsz útjára, az elkülönítés falát építik fel. Hosszú időt vesz igénybe a fal lerombolása, hogy így megszabadulj a felgyülemlett önző céloktól. Keresd meg az indítékodat és igyekezz azokat a szavakat használni, amelyek a te kis életedet beleillesztik Isten akaratának nagyszabású célkitűzésébe.

A ***gyűlölet szava,*** a kegyetlen beszéd, amely tönkreteszi azokat, akik érzékelik nyomasztó varázsát, a mérgező pletyka, ami tovább lesz adva mert izgalmas – ezek a szavak megölik a lélek felvillanó kezdeményezéseit, az életet gyökerénél vágják el, és így halált hordoznak.

Ha nyilvánosan hangzanak el, megtorlást vonnak maguk után; ha kimondják őket, és aztán kiderül róluk, hogy hazugságok, azt az illuzórikus világot erősítik, amelyben a beszélő él, és megakadályozzák őt a felszabadulásban.

Ha sértési szándékkal hangzanak el, hogy megsebezzenek és öljenek, visszafordulnak arra, aki kibocsátotta őket és megsebesítik és megölik őt.

14. A meddő gondolat, az önző gondolat és a kegyetlen, gyűlölködő gondolat, ha szavakban testet ölt, börtönt hoz létre, megmérgezi az élet minden forrását, megbetegít, katasztrófát idéz elő, és akadályokat állít. Éppen ezért legyél szíves, kedves és jó, amennyire rajtad múlik. Csendesedj el és a fény átjár.

15. Ne beszélj önmagadról. Ne sajnáld magad sorsod miatt. Az önös gondolatok és az alacsony sorsod saját lelked hangját nyomják el, hogy az füledbe juthasson. Beszélj a lélekről; elmélkedj a tervről; feledkezz el magadról, míg a világ számára építkezel. Így a forma törvénye ellensúlyozva lesz. Így tud a szeretet szabálya belépni a világba.

Ezek az egyszerű szabályok megfelelő alapot fektetnek le a mágikus munka előmozdításához, és a mentáltestet olyan tisztává és erőssé teszik, hogy a megfelelő indítékok fogják az irányítást végezni és az építkezésben igazi tevékenység válik lehetővé.

Ennek a szabálynak a jelentőségéből sok mindennek elméletinek kell maradnia, és úgy kell fontolóra venni, mint egy kihívást, mindaddig, amíg a gondolatformák építésének valódi mágikus munkája egyetemesen lehetővé válik. A ***formula,*** mint láttuk, ismeretlen marad mindenki számára, kivéve az Adeptusok Hierarchiáját még hosszú

eljövendő korszakokon át. Az ***irányító szavak*** lehetővé teszik, hogy meggyőződést szerezzünk, de csak azok számára, akik tudatosan a saját lelkük vezetése alatt működnek, és akik elméjük ellenőrzésével merülnek alá a mély meditációba, kezelni tudják a gondolatanyagot és „tudó alkotóvá" válnak. Ezek tudják és ki is mondják az irányt adó szavakat, amelyek létbe hívják az új formákat és szerveket, az eszméknek azokat a kifejezéseit és azokat a szervezeteket, amelyek leélik életciklusukat és feladatukat elvégzik, és méltán eljutnak időben kijelölt végükhöz. Ezek az alkotók a vezetők és szervezők, a tanítók és irányítók az emberi élet minden fázisában. Hangjuk eljut minden földre és jeladásukat nemzetközileg elfogadják. Számos ilyen nevet lehetne könnyen előhívni az emlékezetből, és ugorna be spontán az agyunkba. A tömegek emlékezetében élnek és teljesítményük hangja él, legyen az jó vagy rossz.

De a mondatban, amelyet most teszünk megfontolás tárgyává, egy egyetemes funkciót találunk megrajzolva még akkor is, ha ez legnagyobbrészt még csak öntudatlanul van végrehajtva. A szavak, amikkel foglalkoznunk kell, a következők:

III. ***Végezetül: rebegje el a misztikus mondatot, amely megmenti őt azok működésétől.***

Ennélfogva úgy tűnik, hogy az alkotás mágikus munkájának végén egy mondatot kell kiejteni, amelynek eredménye megváltás és egy kettős jellegű megszabadulást

eredményez – az alkotó személyi megszabadulását a formától, amit alkotott, és a forma függetlenítését annak az irányításától, aki azt létbe hívta.

Nyilvánvaló, hogy a megtestesült ideával kapcsolatos beszéd természetét is valamelyest megértettük. Tanulmányozzuk a beszédmódot, ami most egy „eszme útrabocsátása" során alkalmazott fő tényező. Figyeljük meg, hogy minden találmány (ami nem több, és nem kevesebb, mint testetöltött koncepció) a kimondott szó erején át kap külsődleges létet a fizikai síkon, és figyeljük meg gondosan annak okkult jelentőségét, ami minden konferencia, minden gyűlés, minden megbeszélés és minden megvitatás alapja, és ami arra hivatott hogy valamely elgondolást vagy elgondolás csoportot a köz szükségletének tengerén vízre bocsásson. A reklámügynökök által alkalmazott módszerek, valamint az üzletembereknek nyújtott állandó oktatás a beszélt szöveg használatáról, mint ami a közönség megközelítésének eszköze, hogy el lehessen adni egy ötletet – mindezek ismerete alapján nem lehet, hogy megtalálnánk az első eltorzult indítékait azon misztikus mondatok kisugárzásának amelyek a lélek alkotásait létbe fogják hívni az alkotó vállalkozások minden területén?

A közvélemény megdolgozása, a jelszavak és jelmondatok alkalmazása, a tendencia, hogy sablonos, de találó mondatokban testesítsük meg a hirdetők koncepcióit, a mágikus munkát illetően a növekvő megvalósulás részei. Mindezeket az eszközöket vakon alkalmazzák és igazi megértés híján; mindezek az emberiség egyre erőtelje-

sebb tevékenységének részét képezik, amely a határán van már annak, hogy valóban alkotó munka legyen, de amelynek az alapelveit még nem ismerték fel, sem tudományosan nem alkalmazták. De mutatják az utat, és az egyszerűsítés révén amely a szintézishez való visszatérést jelzi, megszűnik a beszéd, és egyszerűbb formákat fogunk alkalmazni. A fejlődés sürgetésére kaptuk meg az alkotó Hangot, a Szót, a Beszédet. Az utóbbi viszont differenciálódott szavakra, frázisokra, mondatokra, bekezdésekre, könyvekre egészen addig, amíg ez a differenciálódás csúcspontjára érkezett és a nap és éjszaka minden órájában beszédeket hallunk, a nyilvánosságot arra használjuk, hogy elérjük a közönség fülét, és a rádiót arra, hogy elérjük az emberiség minden osztályát és fajtáját, abbéli erőfeszítésünkben, hogy kialakítsuk a közvéleményt és bizonyos elgondolásokat és felfogásokat a köztudatba vigyünk. A könyveket szó szerint milliószám adjuk ki, és mindegyiknek megvan a maga szerepe ugyanabban a nagy munkában, de a kommunikáció mindkét módszere még önző célokból és nagyravágyó célkitűzésekből következően prostituálódnak, azok által, akik beszélnek és írnak. Azért van még néhány igazi alkotó, aki arra törekszik, hogy hallassa a hangját, aki kimondja azokat a misztikus szavakat, amelyek képessé teszik az emberiséget, hogy meglássák a látomást. Így fognak szétoszlani végre is a gondolatformák felhői, amelyek most még elzárják Isten tiszta fényét.

A tárgy túlságosan kiterjedt, hogysem ebben az ***Értekezés***ben kidolgozhassam. Csupán javaslatokat teszek, amelyek az intelligens olvasót elvezetik a hatalmas fejlődés néhány eszméjéhez, amelyek a mágikus munka során jöttek létre. Ilyen módon képessé lesz téve optimista módon továbbhaladni, tudván, hogy mindeddig minden jó, olyan mértékben, amennyiben az ember előrehalad a tudásban. A beszéd és a szavak, az előadások és a könyvek jelenlegi zűrzavarából bizonyára kiemelkedik néhány tiszta elgondolás, amely majd visszhangra talál az emberek szívében. Így lesz az ember is továbbvezetve az új korba, amelyben „a beszélgetés elhal és a könyvek megsemmisülnek", mert a szubjektív kommunikáció vonalai kinyílnak. Az emberek felismerik majd, hogy a zaj a telepatikus érintkezésre zavaróan fog hatni. Az írott szóra sem lesz többé szükség, mert az emberek fény és szín szimbólumokat alkalmaznak majd a szemükön át, annak segítésére, amit a szubjektív hallás felfogott. De ennek az, ideje még nem érkezett el, jóllehet a rádió és a televízió az első lépések a helyes irányba.

Az igazságot úgy leegyszerűsítve, amennyire csak lehet, megállapíthatjuk, hogy sok beszédmondás és könyvírás összetettsége révén az eszmék már képesek formát ölteni és így végigfutni tevékenységi ciklusukon. De ez a módszer éppen annyira nem kielégítő a tudás terén, mint amennyire az ősi faggyúgyertya a világítás terén. A vil-

lanyvilágítás meghaladta ezt, és egy szép napon az igazi telepatikus érintkezés és látás veszi át a beszéd és az írás helyét.

Átvíve ugyanezt az elgondolást a valódi ezoterikus tevékenység területére, itt találjuk a gondolati anyagban dolgozót, amint gondolatformáját építi és „az életeket körülzárja", amelyek kifejezik és visszhangozzák elgondolásait egy „áthatolhatatlan kör"-ön belül. Ez utóbbi mindaddig fennmarad, amíg elméjének figyelme, és ebből következően átlelkesített energiája arra irányul. Kiejtetjük vele a szavakat, amelyek képessé teszik a gondolatformát munkája végzésére, hogy teljesítse küldetését, ami miatt megalkották és végrehajtsa a feladatot amelyért megalkották. Az egész, amit eddig az alkotó munkában használt szavakkal kapcsolatban kinyilatkoztattak, az a hétrétegű szent AUM szó. Ez, ha a ***mentálsíkon a lélek*** megfelelően alkalmazza, élettel telít és előhoz minden gondolatformát és így sikeres vállalkozást hoz létre. Érdekes megjegyezni, hogy az atlantiszi időkben az alkalmazott szó a TAU volt, és olyan erővel és robbanásszerűen ejtették ki, hogy az így energiával feltöltött és továbbított gondolatformák elkerülhetetlenül bumerángként viselkedtek és visszatértek ahhoz, aki kibocsátotta őket. A szó TAU a maga szimbolikus formájában egyúttal a reinkarnáció szimbóluma. Forma utáni vágyakozás, amely létrehozza a forma felhasználását és ciklikus és állandó újraszületést okoz a formában. Ugyanígy a TAU állandó használata, létrehozta a vízzel való elborítást, amely aztán elsöpörte az ősi

atlantiszi civilizációt; az a néhány, aki az AUM-ot használta azokban az időkben, nem volt elég hatékony ahhoz, hogy a vágy erejét ellensúlyozza. A faj mentáltestei nem reagáltak erre az újabb alkotó hangra. Az emberiség teljesen el lett söpörve a vágyakozás és kívánság által, olyan mértékig, hogy a birtoklás és a forma élvezésének vágya az embereket ezoterikus értelemben „a vizekbe" sodorta. A forma utáni vágyakozás még most is az újraszületés állandó folyamatába kényszeríti az emberiséget, amíg csak a TAU befolyás ki nem merül és az AUM hang válik uralkodóvá. A korábbi befolyás azonban gyengül már és az AUM növekszik erőben; amíg csak ez nem lesz az uralkodó tényező. Ez utóbbi hangot a Lélek Szava kell, hogy végső soron kövesse, amíg viszont az AUM teljesen elmerül.

A sok vizek hangja (ami szimbolikus módja a TAU hatás kifejezésének) el fog halni, és eljön az idő, ahogyan biztosítanak bennünket a keresztény Bibliában, amikor „nem lesz több tenger". Akkor az AUM hangja, amelyről szimbolikusan azt lehet mondani, hogy „lobogó tűz zúgása", és ami a mentálsík hangja, el fogja foglalni helyét. A lélek szavát nem lehet megadni, kivéve a beavatás megszentelt helyén. Annak megvan a maga különleges rezgése és magassága, de nem lehet közvetíteni mindaddig, amíg az AUM-ot megfelelően alkalmazni lehet. Ahogyan a TAU-t, amely a vágy hordozója és a birtoklás és a lét ösztönzője, helytelenül alkalmazták, és civilizációit katasztrófába sodorta, úgy az AUM-ot is lehet helytelenül alkalmazni és az meg tűz-

be sodorhatja a maga civilizációit. Ez az igazság, ami a keresztény tanítás félreértésén alapszik, a pokol tüzére és a tüzes tóra vonatkozóan. Ezek szimbolikusan ábrázolják egy korszak végét, amikor a mentál síkú civilizációk katasztrofális véget érnek ami a formai aspektust illeti, ugyanúgy ahogy a korábbi civilizációk a vízben fejeződtek be. Egy megjegyzést hadd tegyek itt valamiről, amiről gyakran megfeledkeznek. A mentálsíkon idő nincs; ezért az időbeliség nem merülhet fel a tűz által történő végső befejezés gondolatával kapcsolatban. Egy összeomlással vagy egy katasztrófával kapcsolatban nem beszélhetünk annak időben való elhelyezéséről. A teljes hatás a gondolkodás birodalmában zajlik le. Vagy nem mondhatjuk ezt már most is, hogy a nyugtalanság, a balsejtelem, aggodalom és félelem tüze gyújtja fel a gondolatainkat és leköti mentális figyelmünket? Ennek műve a megtisztítás és kitakarítás. Ezért hát hagyjuk az AUM-ot, hadd végezze feladatát, és ti mindnyájan, akik képesek vagytok rá, alkalmazzátok gyakran, helyes gondolkodással, úgy hogy a világ megtisztulása nagy lépésekkel haladjon előre. Sok mindennek el kell égni és el kell hamvadni, ami az új gondolatok az új archetípikus formák felemelkedésének útját állja. Végső soron ezek lesznek uralkodók az új korban, és teszik lehetővé, hogy a lélek szava felhangozzék és egzoterikus értelemben is hallható legyen.

Megértem, hogy az, amit én itt előadtam, nehezen emészthető, de az előbbiek során lediktált bekezdések figyelmeztetést jelentenek a gondatlannak és sok utasítást hordoznak a fény őszinte keresőjének.

A megfontolásunk tárgyát képező mondatnak van két aspektusa, amelyekkel röviden szeretnék foglalkozni. Sok minden van, amivel foglalkozhatnék, de elég lesz kettő, hogy praktikus tanácsokat adjon, és hogy gondolatokat ébresszen, amelyeket a jelöltek mindenhol jól teszik, ha megragadnak. Fontolóra kell venni a megszabadulás gondolatát a formába öltözött eszmék hatásától és én magam is két cím alatt szeretnék foglalkozni a „megszabadulás" gondolatával. A jelöltnek meg kell szabadulnia a mentális élete során naponta felépített gondolatformáktól, és az inkarnált léleknek ugyancsak meg kell szabadulnia a formai kötődésektől, amelyek az idők során megnőttek és megerősödtek és amelyektől el kell válnia a halálnak nevezett folyamat segítségével. Ezért hát tárgyunkat az alábbiak szerint osztjuk fel:

I. Megszabadulás a mi magunk által alkotott gondolatformák alkalmazta erőtől.

II. Megszabadulás a lélek által felépített három rétegű test erejétől a halálnak nevezett mágikus elválás segítségével.

Elsősorban az utóbbival kívánok foglalkozni, de bizonyos dolgokat el kell mondani a gondolatformák hatalmával kapcsolatban is, és foglalkozni kell veszélyességükkel és a móddal, ahogyan ártalmatlanná lehet őket tenni .

MEGSZABADULÁS GONDOLATFORMÁINKTÓL

Most a jelöltekhez szólok, akik koncentráció és meditáció segítségével gondolatban erőt nyernek. A világ gondolkozóihoz szólok, akik a maguk egy pontra irányított odaadásában egy üzletnek, a tudománynak, vagy a vallásnak, vagy az emberi tevékenység legkülönbözőbb módozatainak értelmüket (nem az érzelmeiket, hanem a mentalitásukat) az állandó tevékenység valamely vonalára irányítják, amely tágabb értelemben, szükségszerűen az isteni tevékenység egy része.

Éppen itt, a gondolkodás alkalmazásánál látható a különbség a fekete és a fehér mágia között. Önzés, durvaság, gyűlölet és kegyetlenség jellemzi a mentális anyagban működőket, akiknek indítéka sok életen át a maguk előtérbe helyezése körül forog, akik a javak maguk számára való megszerzésére összpontosítanak, és teljesen arra irányulnak, hogy a maguk gyönyörűségét és kielégülését szerezzék meg, nem törődve vele, hogy az mibe kerül másoknak. Az ilyen emberek szerencsére kevesen vannak, de eljutni erre a pontra elég könnyű, és igen sok embernek van szüksége arra, hogy uralkodjon magán, nehogy meggondolatlanul az anyagiasság útjára tévedjen.

A csoport-tudat és felelősség fokozatos és állandó növekedése, a személyes én kívánságainak háttérbe szorítása és egy szeretetteljes szellem megnyilvánulása jellemzi

azokat, akik az isteni egész életoldala felé irányulnak. Azt lehetne mondani, hogy az emberi lények három fő csoportba oszthatók:

1. A nagy többség, akik sem nem jók, sem nem rosszak csak egyszerűen nem gondolkodnak és teljesen alámerülnek az evolúció áradásába, és az igazi öntudat valamint a szükséges felszereltség kifejlesztésének munkájába.

2. Azoknak nagyon kicsi a száma, akik határozottan és tudatosan az anyag oldalán működnek, vagy (ha jobban tetszik ez a kifejezés) a gonosz oldalán. A fizikai síkon hatalmuk van ezeknek, de hatalmuk időleges és nem örök. A világegyetem törvénye, ami a szeretet törvénye, örökké szemben áll velük, és a látszólagos rosszból jó fog kijönni.

3. Jócskán vannak azok, akik a lélek világának pionírjai az új kor eszméinek élenjárói és a Kortalan Bölcsesség azon aspektusainak őrei, amely nemsokára nyilvánvaló lesz az emberiség előtt. Ez a csoport az emberi törekvések minden területéről való, önzetlen és intelligens férfiakból és nőkből áll, jelöltekből és tanítványokból, a különböző csoportok és típusok számára a hangot megszólaltató beavatottakból és magából az Okkult Hierarchiából. A misztikusok és tudók e csapatának befolyása egyre

nagyobb, és a lehetőség együttműködni velük a mai időkben könnyebben elérhető, mint bármely más korban az emberi faj történelme során.

Az első csoport a nem-gondolkodók; a másik két csoport már elkezdett gondolkodni és a gondolkodás törvényeit alkalmazni. Hogyan alkalmazza a jelölt a gondolkodást, ez az, amivel foglalkozni akarok. A gondolatról sok minden megtalálható az ***Értekezés a Kozmikus Tűzről***-ben, de szándékomban van adni néhány praktikus elgondolást és tanácsot, amely az átlagos jelöltet segíteni fogja, hogy dolgozzon, ahogy csak tud.

Ne feledkezzünk el róla először is, hogy egyetlen jelölt, akármilyen komoly és odaszentelt is, sem mentes a hibáktól. Ha mentes lenne, adeptus lenne. Még minden jelölt önző, még hajlik a haragra és az ingerlékenységre, még a depresszió, sőt időnként a gyűlölet rabja. Gyakori, hagy a haragját és gyűlöletét olyasmik keltik fel, amiket igaz ügyeknek nevezünk. A mások részéről származó igazságtalanság, kegyetlenség emberi lényekkel vagy állatokkal embertársainak gyűlölködése és rosszindulata felébreszti benne a reakciókat és nagyon megszenvedteti és hátráltatja. Egy dolgot jól észben kell tartani. Ha egy jelölt gyűlöletet ébreszt egy társában vagy felingerli őt, valamint ha visszatetszéssel és ellenkezéssel találkozik, az azért van, mert ő maga sem teljesen ártatlan; még benne is megvan a bajok magva, mert természeti törvény, hogy azt kapjuk, amit adunk, és a cselekedeteinkkel arányos reakciót

keltünk, mind fizikai, mind érzelmi, mind értelmi vonalon. Vannak bizonyos típusú emberek, akik nem sorolhatók ebbe a kategóriába. Amikor egy ember eléri a magas beavatottság szintjét, a helyzet megváltozik. Az eszmemagvak, amelyeket közvetíteni próbál, a munka, amelynek elvégzésére fel van hatalmazva, a kezdeményező vállalkozás, amit megpróbál kivitelezni, azokból, akik ügyének szépségét és az általa előadott igazságok helyességét nem érzékelik, előhívhatnak és gyakran elő is hívnak egyfajta gyűlöletet és dühöt, ami sok problémát okoz neki és amelyért ő személy szerint nem felelős. Ez a szembenállás a reakciósoktól és az emberi faj vakbuzgóitól éri őt, és nem szabad elfelejteni, hogy jórészt személytelen, jóllehet rá összpontosul, mint egy eszme képviselőjére. De ezekkel a magasrendű lelkekkel nem foglalkozom, hanem a Kortalan Bölcsesség tanulóival, akik már megtanulták, hogy ők nemcsak hogy ritkán gondolkodnak, de azt is hogy ha igen, akkor a gondolkodásuk helytelen, mert egy gondolkodási tevékenységbe vannak kényszerítve alacsonyabbrendű természetükben székelő reakcióik által, amik az önzés és szeretet hiányán alapszanak.

Három lecke van, amit minden jelöltnek szükséges megtanulni:

Először, hogy minden gondolatforma, amit felépít valamely érzelem, vagy valamely vágy indítéka alapján épült; ritkább esetekben lehet, hogy a megvilágosodás fényében épült, és éppen ezért valamely intuíciót testesít meg. De a többség esetében

az elmeállományt cselekvésbe lendítő, motiváló indíték érzelmi, vagy nagyhatású vágy, legyen bár jó vagy rossz, önző vagy önzetlen.

Másodszor, észbe kell venni, hogy az ilyen módon megalkotott gondolatforma vagy a maga auráján belül marad, vagy utat talál egy érzékelt cél felé. Az első esetben egy olyan gondolatformák alkotta tömör fal részét fogja alkotni, amely teljesen körülveszi őt, vagyis mentális auráját fogja alkotni és erejében aszerint növekszik, amennyi figyelmet szentel neki, amíg csak olyan magasra nem nő, hogy elzárja előle a valóságot, vagy pedig olyan dinamikussá és erőteljessé válik, hogy ő maga is annak áldozatává válik, amit épített. A gondolatforma hatalmasabb lesz mint alkotója, úgy hogy ő saját eszméitől megszállottá válik és saját alkotása fogja sodorni. A második esetben gondolatformája utat talál egy másik emberi lény mentális aurájába, vagy valamely csoportéba. Itt van a magja a gonosz mágikus tevékenységnek és egy erőteljesebb gondolkodás ráerőszakolásának a gyengébbre. Ha ez utat talál valamely csoportba, a vele azonos indítékú formák (amelyek megtalálhatók a csoport aurájában) vegyülni fognak vele, lévén hogy azonos a rezgésszámuk és értékük. Ekkor ugyanaz fog bekövetkezni a csoportaurában, mint ami létrejön az egyéni áthatolhatatlan körben, – a csoport körül kialakul egy áthatolhatatlan fal a gondolat-formákból, vagy pedig megszállottá lesz valamilyen eszme által. Ebben áll a kulcsa minden

szektariánizmusnak, fanatizmusnak, sőt mind csoport-, mind egyéni szinten a téboly bizonyos formáinak .

Harmadszor, a gondolatforma alkotója (ez esetben a jelölt) felelős marad. Életcélja révén a forma kapcsolatban marad vele, és éppen ezért az eredmények karmája és az általa épített dolog lerombolásának végső munkája rá kell hogy maradjon. Ez igaz minden testetöltött elgondolásra, a jókra éppúgy, mint a rosszakra. Minden egyes alkotó felelős alkotása működéséért. Jézus Mesternek például még mindig sokat kell foglalkoznia azokkal a gondolatformákkal, amit mi Keresztény Egyháznak nevezünk, és sok tennivalója van. A Krisztusnak és a Buddhának még van bizonyos véghezvinnivaló, befejező munkája, jóllehet nem annyira azokkal a formákkal, amelyek kijelentett elveiket testesítik meg, mint azokkal a lelkekkel, akik azoknak az elveknek az alkalmazása segítségével fejlődtek.

A jelölttel mindenesetre, aki még gondolkodni tanul, a probléma egy kicsit másként van. Még hajlamos arra hogy a gondolati anyagot valódi elgondolások helytelen értelmezésekbe való öltöztetésére használja; még hajlik rá, hogy a gondolat ereje segítségével fejezze ki tetszését vagy nemtetszését; még beleesik abba a hibába, hogy gondolatállományát személyiségi vágyainak kielégítésére használja. Ezt minden komoly jelölt tanúsítani fogja.

Sok aggodalom érezhető még közöttetek a gondolatok őrzése és a formulákba öntött elgondolások megvédése körül. Egyes gondolatok mentális anyagba öltöztetett eszmék, és tartózkodási helyük a gondolati anyag síkja. Ugyanez a helyzet az absztrakt elgondolásokkal és azokkal az alig érzékelhető belső okkult vagy misztikus tényekkel, amelyek a gondolkodó elméjén átvonulnak. Ezekre nem olyan nehéz vigyázni, mert rezgésük olyan magas és finom, hogy kevés ember rendelkezik az erővel hogy megfelelően mentális anyagba öltöztesse őket. Annyira ritka az ilyen ember, hogy annak a kockázata, hogy ilyen megállapításokat oktalanul nyilvánosságra hozzanak, nem túl nagy.

Aztán vannak az okkult tanításhoz tartozó közlendők. Azoknak a köre, akik felfogják ezeket, valamelyest bővül, és ezek a gondolatformák gyakran öltenek magukra asztrális anyagot a tanulónak a szíve-vágyából hogy igazolja, megerősítse azokat, és megossza a csoporttal, amelynek tudása éppolyan élő, mint az övé. Ez néha lehetséges, néha nem. Ha meg van tiltva, mi a megőrzés módszere? Jórészt az, hogy meggátoljuk az asztrálsík anyagát abban, hogy a mentális gondolatformához tapadjon. Űzzük ki az anyagot a vágy szintjéről és akadályozzuk meg ennek a fajta anyagnak a megformálódását. Ahol nincs vágy a beszédre és ahol küzdelem folyik az anyagnak a mag köré gyülekezése megakadályozására, ott egy másik gondolatforma épül fel, olyan, amelyik közbelép és megvédelmez.

Még egy fajta gondolatforma merül fel, az egyik legelterjedtebb és ami a legtöbb bajt okozza. Az információk tényeiről van szó, a részletezett anyagról, a hírekről (ha így jobban tetszik), annak az alapjáról, ami pletykává aljasodhat, akár a munkátokra vonatkozóan, ami lehet vagy adminisztratív vagy másféle, akár más emberekre vonatkozóan. Hogyan akadályozhatjátok meg elméteket hogy ilyen tényeket mint ezek, másokhoz közvetítsen? Ezeknek a tényeknek az eredete fizikai síkú történésekben van, és ebben áll a nehézség is. Az okkult élet belső tényeit és azokat, amelyek a mentálsíkon erednek; nem olyan nehéz elrejteni. Nem jönnek utatokba, amíg rezgésetek elég magasra nem lesz hangolva a számukra és szabály, hogy amikor ez így van, a megfelelően állhatatos jellem és bölcsesség együtt halad vele. De nem így van ez a fizikai sík tényeivel. Mit kell tenni? A többi gondolat fentről ereszkedik alá; ez utóbbiak a fizikai síkról felfelé fejtik ki hatásukat és a sokak, gyakran az oktalan sokak, tudomása által növekedik vitalitásuk. Az egyik fajta bizonytalanul indul a mentálsíkon és csak a magasabbrendű elme tudja formába önteni és geometriai pontossággal anyagba öltöztetni, és az ilyen elme többnyire rendelkezik azzal a bölcsességgel, hogy ne akarja az asztrálsík anyagába öltöztetni. Nem így a fizikai sík tényе. Az egy életteli entitás, amely a kapcsolatba lépéskor először az asztrálsík és a mentálsík anyagába van öltözve. Életet adtok neki vagy feltartóztatjátok? Tartóztassátok fel egy szeretethullám rohamával a szóban forgó iránt. Ez majd beburkolja a

gondolatformát és visszaküldi az eredetéhez az asztrálsík anyag hullámának szárnyain, amely elég erős körülsöpörni, átmosni, esetleg szétoszlatni, de bizonyossággal sérelem okozása nélkül visszatéríteni azt küldőjéhez. Lehet, hogy az egy gonosz kis információ, egy hazugság, vagy éppen pletyka, élettelenítsük szeretettel, törjük darabokra a béke és harmónia ellen-gondolatformájának erejével. Azonban lehet igaz is, egy szomorú vagy gonosz esemény, egy tévedésbe esett barát tette, mit lehet akkor tenni? Az igazságot nem lehet életteleníteni vagy szétoszlatni, az Elnyelés Törvénye jöhet csak segítségünkre. Temesd a gondolatformát, amellyel szembekerülsz, a szívedbe, és ott alakítsd át a szeretet alchimiája segítségével. Hadd legyek praktikus és illusztráljam, a dolog fontossága miatt.

Ha jön egy barátod hozzád, és elmond valamit egy másik barátról, – egy tényt, amit a világ a másik barát részéről rossz cselekedetnek nevezne, te, aki annyival többet tudsz, mint az átlagos ember, meg fogod érteni, hogy ez az úgynevezett rossz cselekedet lehet, hogy nem egyéb, mint a karma kiélése, vagy egy jószándékból kiinduló dolog helytelen kivitelezése. Ne elegyedj a beszélgetésbe, ne add tovább az információt, ami téged illet, a tény köré épített gondolatforma zsákutcába futott.

Hát akkor mit csinálj? Építsd fel a gondolatok ellenáramát, amelyet (egy szeretethullámmal) küldd megtévedt barátod felé: a szívélyes segítés gondolatait, az ösztönzését és bátorítását, és annak a tanulságnak a bölcs alkalmazását, ami végrehajtott

tettéből levonható. Ne alkalmazz erőszakot, az erőteljes gondolkodónak nem szabad befolyásolnia feleslegesen mások gondolkodását, hanem csak a bölcs átalakító szeretet enyhe áramát alkalmazd. Van erre háromféle mód is, nem kifejezetten okkult módszerek, azokról majd később beszélünk, hanem sokak által alkalmazhatóak.

1. A gondolatforma fenntartása a mentális szinteken azaz kizárni az asztrálsík anyagát.
2. Széttörni a gondolatformát és szétoszlatni egy jól irányzott szeretet-erő árammal.
3. A gondolatforma elnyelése és a szeretet-bölcsesség ellengondolatának megfogalmazása.

Kizárás-Szétoszlatás-Elnyelés

Három fő törlesztési mód van, amely a gondolati anyag helytelen használatával jár és ezektől a jelöltnek meg kell tanulnia óvni magát, és elkerülni e tevékenységeket. Végső soron ez a megszabadulás folyamatát majd szükségtelenné teszi.

1. Egy hathatós gondolatforma úgy működhet, mint egy bumeráng. Visszatérhet alaposan megnövekedett sebességgel ahhoz, aki pályájára küldte. Egy erős gyűlölet amely mentális anyagba van öltöztetve, visszatérhet alkotójához a gyűlölt személy

energiájával megterhelten s így nagy rombolást idézhet elő a jelölt életében. Ne gyűlölj, mert a gyűlölet mindig visszatér ahhoz, akitől kiindult. Igen mély igazság van az ősi közmondásban: „Az átkok visszatérnek, mint a csirkék a tyúklétrára."

Az anyagi javak utáni erőteljes vágy végső soron úgy fog visszatérni, hogy elkerülhetetlenül magával hozza a vágyott dolgot, de az esetek többségében úgy találja, hogy a jelölt már nem vágyik a birtoklására, nyomasztó tehernek tekinti azt, vagy pedig közben már többel rendelkezik, mint amire szüksége van és ki van elégítve, sőt, azt se tudja, mit kezdjen azzal, amit elért.

Egy erőteljes gondolatforma, amely szellemi megvilágosodás vagy a Mester általi elismerés iránti törekvést testesít meg, olyan fényáramot hozhat magával, amely megvakítja a jelöltet, s ennek következtében a szellemi energiák gazdaságának olyan tulajdonosává teszi, amire nincs felkészülve és amit nem is tud felhasználni. De még az is lehetséges, hogy a Nagyok valamely gondolatformáját vonzza a jelölthöz, akit így még mélyebbre taszít az illúziók és az asztralizmus világába. Ezért van szükség alázatra, vágyra, hogy szolgáljunk és ennek eredményeként az önmagunkról való elfelejtkezésre, ha igazán és helyesen akarunk építeni. Ez a törvény.

2. Egy gondolatforma működhet úgy is, mint mérgező anyag, és megmérgezheti az élet minden forrását. Lehet, hogy nem olyan erőteljes, hogy át tudjon hatolni alkotója auráján, (nagyon kevés gondolatforma képes erre), és célját egy másik aurában lelje

meg, hogy ott erőt gyűjtve térjen vissza oda, ahonnan elindult, de lehet, hogy rendelkezik annyi saját vitalitással, ami szét tudja dúlni a jelölt életét. Egy heves ellenérzés, egy marcangoló fájdalom, féltékenység, állandó aggodalom vagy vágyakozás valami vagy valaki után, olyan hatással lehet, mint egy izgatószer vagy méreg, ami az egész életet megmérgezi és a segítséget hiábavalóvá teszi. A testetöltött fájdalom, gyűlölet vagy vágy megkeseríti és erőitől fosztja meg az egész életet. Más emberekkel való minden kapcsolat ugyancsak hiábavaló vagy véglegesen megnyomorodottá válik, mert az aggódó vagy gyanakvó jelölt megmérgezi otthona körét, barátai csoportját a maga mérgező magatartásával, amit egy gondolat kormányoz. Saját lelkével való kapcsolata, valamint a szellemi ideák világával való összeköttetésének erőssége megszűnik, mert nem tud továbbhaladni, visszatartja őt a mentálrendszerében lévő méreg. Látása eltorzul, természete megkopik és minden kapcsolata összezavarodik fárasztó és akadékoskodó gondolataitól, amelyeket ő maga öltöztetett formába és amelyek olyan életerővel bírnak, hogy megmérgezhetik őt. Nem tudja megszabadítani magát tőlük, akármilyen erővel is, vagy akármilyen tisztán látja is (elméletileg) bajának okát. Ez a nehézségek egyik legközönségesebb formája, mert ez az önző személyes életben székel és gyakran olyan csepp-folyós, hogy szinte lehetetlenné teszi a közvetlen cselekvést.

3. A harmadik veszély, amelytől a jelöltnek őrizkednie kell, nehogy saját megtestesített eszméinek megszállottjává váljék, legyenek az eszmék akár időlegesen helyesek, akár alapvetően rosszak. Ne felejtsük el, hogy minden helyes elgondolás időszakos a természetben és végül mint részigazság helyet kell adjon a nagyobb igazságnak. A napi esemény később egy nagyobb esemény részének fog látszani. Az ember a Kortalan Bölcsesség valamely kisebb elvét olyan világosan és olyan meggyőződéssel képes megragadni, hogy a nagyobb egészről elfeledkezve, az általa látott részigazság köré egy gondolatformát épít, ami korlátnak bizonyul, foglyává teszi őt és visszatartja a fejlődésében. Olyan biztos a maga igazában, hogy senki más igazságát meg se látja, olyannyira meg van győződve a maga testbe öltöztetett igazságról való elképzelésének valóságáról, hogy elfeledkezik a maga agyának korlátairól és arról, hogy az igazság a saját lelkén át érkezik hozzá, éppen ezért át van színezve a maga sugarával s ennek következtében saját személyes, elkülönült elméje segítségével épült formába. Csupán ezért a kicsi igazságért él, semmi mást nem lát; ráerőlteti a maga gondolatformáját másokra; megszállt fanatikussá válik és mentálisan kiegyensúlyozatlanná, ha a világ úgy is tekint rá, mint normálisra.

Hogyan őrizheti meg magát valaki e veszélyektől? Hogyan építkezhet helyesen? Hogyan őrizheti meg azt az egyensúlyt, amely képessé teszi tisztán látni, helyesen ítélni és úgy megőrizni mentális kapcsolatát saját lelkével és embertársai lelkével?

Először és mindenekelőtt az erőszakmentesség állandó gyakorlásával. Ez ártalmatlanságot jelent beszédben és gondolatban is, következésképpen a cselekedetekben is. Ez nem negatív és cseppfolyós tolerancia, hanem pozitív ártalmatlanság, ami állandó cselekvést és odafigyelést foglal magában.

Másodszor, a gondolatok ajtajának napi őrzésével és a gondolati élet felülvizsgálatával. Bizonyos gondolati vonalak nincsenek engedélyezve; bizonyos régi gondolkodási szokásokat el kell vetni az építő, alkotó gondolkodás rendszeresítésével; bizonyos előítéleteket (figyeljünk e kifejezés ezoterikus értékére) háttérbe kell tolni, úgy hogy az új horizontok láthatóvá legyenek, és új eszmék fel tudjanak lépni; ez maga után von egy naponta, óránként ismétlődő ellenőrzést, de csak addig, amíg az ősi szokások még előjönnek és az új ritmus ki nem alakul. Ezután a jelölt fel fogja fedezni, hogy elméje olyan mértékben összpontosul az új szellemi eszmékre, hogy a régi gondolatformák már nem képesek elvonni figyelmét, ezek végelgyengülésben kimúlnak. Van valami bátorító ebben a gondolatban. Az első három év munkája lesz a legnehezebb. Ezután már az elme az eszméktől tágul ki és nem a gondolatformáktól.

Harmadszor, a saját gondolatvilágunkban való élés megtagadásával, belépve az eszmék világába és az emberi gondolatáramlatok sodrába. Az eszmék világa a lélek világa és a magasabbrendű elméé. Az emberi gondolatok és vélemények folyama a

közvélemény és az alsóbbrendű gondolkodás. A jelöltnek mindkét világban szabadon ***kell*** működnie. Ezt gondosan jegyezzük meg. Az elgondolás nem az, hogy szabadon kell működnie, ami inkább csak a könnyűség gondolatát hordozza, hanem hogy úgy kell működnie, mint mindkét világ szabad képviselője. Következetes napi meditációval végzi az elsőt, széleskörű olvasottsággal és rokonszenvező érdeklődéssel, valamint megértéssel teljesíti a másodikat.

Negyedszer, meg kell tanulnia elszakítani magát saját gondolati alkotásaitól, és hagyni azokat, hogy szabadon teljesítsék feladatukat, ami végett intelligensen kibocsátotta őket. Ez a negyedik folyamat két részre oszlik:

1. Egy misztikus kifejezés alkalmazásával elvágja a kapcsolatot, amely gondolataurájába tartja a megtestesített ideát.

2. Elméjét elválasztva az ideától, miután azt útjára bocsátotta, megtanulja a ***Bhagavad Gita*** leckéjét és „megkötözöttség nélkül dolgozik".

Ez a két pont aszerint változik, ahogyan a jelölt növekszik, és amilyen a helyezettsége. A maga részéről mindenkinek meg kell fogalmaznia saját „szétválasztó kifejezését" és a maga részéről, egyedül és segítség nélkül mindenkinek meg kell tanulnia eltekinteni a három világtól, amelyekben működik, abbeli erőfeszítésében, hogy előtérbe tolja az elvégzendő munka elgondolását. Magától kell megtanulnia visszavonni figyelmét az általa épített gondolatformából, amelyben az eszme testetöltött, tudván,

hogy amint lélekként él és amint a szellemi energia átömlik rajta, úgy fogja kifejezni gondolatformája a szellemi eszmét és elvégezni művét. A lélek ereje tartja össze ezt és nem a személyiségi vágy. A kézzelfogható eredmények mindig az eszmét megelevenítő szellemi indítékok erejétől fognak függeni, amely az ő gondolatformájában öltött testet. Műve az ideák világában áll és nem a fizikai hatásokban. A fizikai aspektusok automatikusan reagálnak a szellemi impulzusra.

MEGSZABADULÁS A HALÁLTÓL

Elérkeztünk most a XI. Szabály végső szavainak tanulmányozásában a második fázishoz. Azoktól a veszélyektől való megszabadulással foglalkoztunk, amelyek előfordulnak az emberi lény által végzett gondolatformaalkotás során, aki a mentálsíkon tanult meg vagy tanul alkotni. Sokat lehetett volna mondani a tanulók többségéről a tisztán gondolkodni képtelenség szempontjából. A tiszta gondolkodás magában foglalja a képességet hogy legalábbis időlegesen elhatároljuk magunkat mindenféle reagálástól és érzelmi természetű tevékenységtől. Mindaddig, amíg az asztráltest a nyugtalan mozgás állapotában van, viselkedése és érzései, vágyai és érzelmei elég erőteljesek, hogy megragadják a figyelmet, pozitív tiszta gondolkodási folyamatok nem lehetségesek. Amíg el nem jön az idő, amikor a koncentráció és meditáció értékének elismerése általánosabb lesz, és amíg az elme természetét és átalakulásait egyetemesebben nem fogjuk érteni, a tárgyról való minden további tanítás hiábavaló.

Ezekben az Utasításokban megpróbáltam megadni az első kezdeményező lépéseket egy ezoterikus pszichológiában és elsősorban az asztráltest természetével és fejlesztési módjával foglalkoztam. E században a későbbiek folyamán a gondolkodás pszichológiáját, annak természetét és módosulásait nagyobb részletességgel lehet majd tárgyalni. De ennek még nem jött el az ideje.

Tárgyunk most a testi természettől való megszabadulás a halál folyamata segítségével.

Két dologra kell emlékezni, amikor megpróbáljuk tanulmányozni ennek a megszabadulásnak az eszközeit:

Először, a testi természeten én a teljes személyiséget értem, vagyis a fizikai test emberi berendezését, az éltető vagyis éteri hordozót, a vágytermészet anyagát (vagyis létezési módját) és a gondolatanyagot. Ezek képezik a testetöltött lélek burkolatait, vagyis külső formáit. A tudataspektus néha az egyikben összpontosul, néha a másikban, vagyis egyszer a formával, másszor a lélekkel azonosul. Az átlagos ember könnyedén és öntudatosan működik a fizikai és az asztráltestben. Az intelligens és magasan fejlett ember még hozzá teszi ehhez a kettőhöz mentális berendezésének tudatos ellenőrzését, igaz hogy csak bizonyos aspektusait illetően, mint amilyen az emlékező és az elemző képesség. Ő bizonyos esetekben sikerrel egyesíti e hármat egyetlen tudatosan működő személyiségben. A jelölt kezd megérteni valamit a személyiségét éltető életprincípiumból, míg a tanítvány mindhármat hasznosítja, minthogy ő már koordinálta, vagyis egy szintre hozta a lelket, a gondolkodást és az agyat, és éppen ezért már megkezdte munkáját a maga szubjektív berendezésével, vagyis energia-aspektusával.

Másodszor: ez a megszabadulás a ***halál***nak nevezett misztikus átélés helyes megértésének segítségével zajlik le. Ez kell legyen a témánk és a téma olyan mélységű, hogy én csupán bizonyos vonalakat jelezhetek, amelyek mentén a jelölt elgondolkodhat és bizonyos feltételeket állapíthat meg, amelyeket később kidolgozhat. Elsődlegesen tartjuk magunkat a fizikai test halálához.

Először is határozzuk meg ezt a titokzatos folyamatot, aminek minden forma alá van vetve, és amely gyakran csupán a rettegett vég, – rettegett, mert nem megértett. Az emberi gondolkodás olyan kevéssé fejlett, hogy az ismeretlentől való félelem, a szokatlantól való rettegés és a formához való ragaszkodás olyan helyzetet hozott létre amelyben egy testetöltött Isten Gyermeke életciklusában bekövetkező egyik legáldásosabb történés-sorozatra úgy tekint, mint valamire, ami elkerülendő vagy messzire tolandó időben, amennyire csak lehet.

A halál, ha ezt megértenénk, egyike leggyakoribb tevékenységünknek. Sokszor meghaltunk már és újra meg újra meg fogunk halni. A halál lényegében a tudat dolga. Az egyik pillanatban még tudatosak vagyunk a fizikai síkon, és egy pillanattal később egy másik síkra vonultunk vissza, és tevékenyen tudatosak vagyunk ott. Csak amíg tudatunkat a forma aspektussal azonosítjuk, a halál addig tartogatja számunkra az ősi rémületet. Mihelyt felismerjük magunkat mint lelkeket és úgy találjuk, hogy tudatunkat, vagyis éberségünket összpontosítani tudjuk bármely formában vagy bármely sí-

kon akaratunktól függően, azaz bármely irányban Isten alakján belül, többé nem ismerünk halált.

A halál az átlagember számára a kataklizmaszerű vég, amely minden emberi kapcsolat befejezését, minden fizikai tevékenység feladását, a szeretet és ragaszkodás minden jelének megmerevedését és az ismeretlenbe és rettegettbe való (nem akart és ellenzett) átlépést foglal magában. Olyan ez mint otthagyni egy kivilágított és fűtött, barátságos és otthonos szobát, ahol a szeretteink összegyűltek és kimenni a hideg sötét éjszakába, egyedül és félelemtől remegve, jót remélve, de semmiben sem biztosan.

Az emberek hajlamosak elfeledkezni róla, hogy minden éjszaka, az alvás óráiban a fizikai sík számára meghalunk és valahol máshol vagyunk élők és működünk. Elfelejtik, hogy már nagy ügyességre tettek szert fizikai testük elhagyásában, és mert még nem tudják visszahozni fizikai agyuk tudatába ennek az eltávozásnak az emlékét és az azt követő aktív élet időtartamát, nem képesek a halált az álommal kapcsolatba hozni. A halál végre is csupán egy hosszabb intervallum a fizikai síkon való működés életében; az ember csupán egy hosszabb időre „külföldre távozott". A naponta bekövetkező elalvás folyamata és az időközönként bekövetkező meghalás folyamata megfelel egymásnak, azzal az egy különbséggel, hogy álomban a mágneses fonal vagy energiaáramlás, amelynek mentén az életerő közlekedik, érintetlen marad és a testbe

való visszatérés ösvényét jelenti. A halálban ez az életfonal elszakad vagy elpattan. Ha ez bekövetkezik, a tudatos entitás nem képes visszatérni a sűrű fizikai testbe, és a test, minthogy hiányzik belőle az összetartó princípium szétesik.

Nem szabad elfelejteni, hogy a lélek célkitűzése és akarata, a szellemi elhatározás, hogy legyünk és hogy tegyünk, felhasználja a fonál-lelket, a szutratmát, az életáramlást a maga formában való kifejeződése eszközeként. Ez az életáramlás két áramlásra különül el, vagy két fonalra, amikor eléri a testet, és ha szabad így kifejeznem magamat, a testben két helyen van „lehorgonyozva". Ez az Atma vagy Szellem szimbolikus elkülönülése a maga két tükröződésére, a lélekre és a testre. A lélek vagyis tudati aspektus, amely az emberi lényt értelmes, gondolkodó entitássá teszi, le van „horgonyozva" e lélekfonal egyik aspektusánál fogva egy „székhely"-re az agyban, amely a tobozmirigy területén található. Az élet másik aspektusa, ami a test minden atomját élteti, és ami az összetartozás, vagyis egység princípiumát képviseli, a szív felé találja meg útját és oda összpontosul, vagyis ott van „lehorgonyozva". A szellemi ember e két pontból irányítja a mechanizmust. Így válik lehetővé a működés a fizikai síkon, és az objektív létezés időszakos kifejeződési móddá válik. Az agyban székelő lélek teszi az embert intelligens, racionális entitássá, öntudatossá és önirányítóvá. Különböző fokokban ébred tudatára a világnak, amelyben lakik, a fejlődésben elért szintje és a mechanizmus ebből következő fejlettsége szerint. E mechanizmus kifejeződése há-

romszoros. Először vannak a nádik (erővonalak) és a hét erőközpont; aztán az idegrendszer a maga hármas felosztásával: agy-gerincvelői, a szimpatikus és perifériikus; aztán van a mirigyrendszer, ami úgy tekinthető mint a legsűrűbb aspektus, vagyis a másik kettő külső megnyilvánulása.

A szívben székelő lélek az életprincípium, az önmeghatározás princípiuma, a pozitív energia központi magja amelynek segítségével a test minden atomja a megfelelő helyén marad, és alá van vetve a lélek „lenni akarásának". Ez az életprincípium a vérkeringést használja kifejezési eszközéül és ellenőrzőjéül. A mirigyrendszer és vérkeringés szoros összefüggésén keresztül hozzuk össze a lélek tevékenységének aspektusait annak érdekében, hogy egy ember élő, tudatos, működő entitás legyen, amely felett a lélek uralkodik, és amely kifejezi a lélek célját a napi élettevékenység minden területén.

A halál tehát szó szerint a két energia áramlásának a visszahúzódása a szívből és a fejből, aminek következménye a teljes tudatvesztés és a test felbomlása. A halál abban különbözik az alvástól, hogy abban ***mindkét*** energiaáram visszahúzódik. Az álomban csak az az energia-fonál, amely az agyban van lehorgonyozva, az húzódik vissza, és amikor ez bekövetkezik, az ember öntudatlanná válik. Ezen azt értjük, hogy a tudata vagy az érzékeinek ébersége másfelé összpontosul. Figyelme többé nem megfogható és fizikai dolgokra irányul, hanem a létezés egy másik világa felé

fordul és egy másik berendezés vagy mechanizmus irányába összpontosul. A halálban mind a két fonal vissza lesz húzva, az éltető erő már nem hatol be a vérkeringés segítségével és így a szív és az agy működése megszűnik, és így beáll a teljes üres csend. A tevékenység megszűnik, kivéve azt a bámulatos és nyomban beinduló tevékenységet, amely magának az anyagnak a jellemzője és amely a felbomlás folyamatában fejeződik ki. Bizonyos szempontból éppen ezért e folyamat az ember egységére utal mindazzal, ami anyagi; bizonyítja, hogy ő maga is a természet része, és a természeten annak az egyetlen életnek a testét értjük, „akiben élünk, mozgunk és létünket bírjuk". Ebben a három szóban – élni, mozogni és lenni – benne van az egész történet. A ***lét*** éberség, öntudat és önkifejezés, és ebben az ember feje és agya a külsődleges szimbólumok. Az ***élet*** energia, formába öntött vágy, koherencia és összetartó erő egy eszmével, és ennek a külsődleges szimbólumai a szív meg a vér. A ***mozgás*** a létező, éber, élő entitásnak az egyetemes cselekvésbe való beintegrálódására és arra való reagálására mutat, és ennek a gyomor, hasnyálmirigy és a máj a szimbólumai.

Érdekes, bár csak mellesleg tartozik tárgyunkhoz, meg jegyezni azt, hogy az imbecilitás és gyengeelméjűség eseteiben, valamint az idős kornak abban a szakaszában, amit szenilis leépülésnek nevezünk, az agyban lehorgonyzott fonál visszahúzódik, míg az, amelyik az élet impulzusait és ösztönzését közvetíti továbbra is a szívbe horgonyzott marad. Élet van, de nincs intelligens éberség; van mozgás, de nincs in-

telligens irányítás. A szenilis leépülés esetében, amikor egy magasan fejlett apparátus működött az élet során, még az intelligens tevékenység látszata megmaradhat, de ez csupán illúzió, ami a régi szokások, megszokott ritmusok következménye, nem pedig a koordinált, összeszedett célszerűségé.

Meg kell jegyezni azt is, hogy éppen ezért a halál a lélek irányítása alatt megy végbe, függetlenül attól, hogy az emberi lény mennyire nem volt tudatos ebben az irányban. A folyamat automatikusan működik a többség esetében, hiszen amikor a lélek elvonja figyelmét, ennek kikerülhetetlen következménye a fizikai síkon a halál, akár azáltal, hogy az élet és a gondolkodási energia kettős fonalát kivonja, akár azáltal, hogy csak az energia fonalat vonja ki, amelyet a mentális minősít, meghagyva az életáramot még működőképesen a szív segítségével, de nem intelligens ellenőrzéssel. A lélek máshol van elfoglalva, a maga síkján a saját ügyeivel.

A magasan fejlett emberi lények esetében gyakran találkozunk a halál időszakára vonatkozó megérzéssel; ez a lelki kapcsolatra mutat és a lélek kívánságainak tudatosságára. Ez néha együtt jár a halál napjának az ismeretével, sőt társulhat a saját elhatározás számontartásával egészen a visszavonulás végső pillanatáig. A beavatottak esetében ennél többről van szó. Itt a visszavonulás törvényének intelligens megértése áll fenn és ez képessé teszi őket, akik átmenetüket készítik elő, hogy tudatosan és teljesen éber állapotban húzódjanak vissza fizikai síkon érzékelt éberség, valamint

aközött, ami a halál utáni állapotban van. Az ember ugyanolyannak ismeri fel magát, mint amilyen volt előbb, jóllehet anélkül a berendezés nélkül, amellyel kapcsolatban tudott lenni a fizikai síkkal. Érzékelési állapota is tudatos marad, valamint gondolataiban is azok iránt, akiket szeret, csakhogy nem képes érzékelni a sűrű fizikai hordozót, vagy kapcsolatot teremteni azzal. Kommunikálni telepatikusan, a gondolkodás segítségével tud velük az asztrálsíkon, ha ők és ő összhangban vannak, de olyan kommunikáció, amelyben az öt fizikai érzékszerv szükségeltetik, természetszerűen kívül van a lehetőség körén. Hasznos azonban megjegyezni, hogy asztrálisan és mentálisan az összműködés sokkal szorosabb és érzékenyebb lehet, mint bármikor korábban, hiszen ő megszabadult a fizikai test hátrányaitól. Két dolog persze ellentmond ennek az együttműködésnek: a hátrahagyottak bánata és heves érzelmi zaklatottsága és az átlagos emberi lény esetében a másik: az ember saját tudatlansága és rémülete, amikor szembenáll azzal, amit ő új körülményeknek tekint, jóllehet ezek a valóságban nagyon is régiek, ha ezt fel tudja fogni. Ha az emberek egyszer el fogják veszíteni a halálfélelmüket és megalapozott ismereteik lesznek a halál utáni világról, amelyek nem hallucinációkra és hisztériára, vagy az átlagos médium (gyakran nemintelligens) következtetéseire lesznek alapozva, aki a saját gondolatformáinak irányítása alatt beszél (amelyeket ő maga épített fel, meg a körülötte ülők), akkor a halál folyamatát helyesen fogják irányítani. Akkor a hátrahagyottak állapotáról gondosan

intézkedhetnek, úgy hogy a kapcsolatok ne vesszenek el és felesleges energiaveszteség se következzék be.

Nagy különbség van a tudományos módszer között amellyel ma emberek a testetöltésbe lépnek és aközött a teljesen vak és gyakran félelemmel teli, de bizonyos ostoba mód között, amellyel kivezetik őket a testetöltésből. Szeretnék ma ajtót nyitni nyugaton egy újabb és tudományosabb módszer számára, amellyel a meghalás folyamatát kezelni lehet; hadd tegyem magam tökéletesen érthetővé. Amit el kell mondanom, semmiképpen nem szándékozik hatályon kívül helyezni a modern gyógyítás tudományt, a maga tüneti kezelésével és gyakorlatával. Mindössze csak a halál egészséges megközelítését szeretném elérni; csupán egy javaslatot szeretnék tenni, hogy amikor a fájdalom kitombolta magát és bekövetkezik az elgyengülés, engedjék meg a haldokló személynek, hogy felkészüljön, még ha éppenséggel öntudatlanul is, a nagy átmenetre. Ne felejtsük el hogy erőt vesz igénybe és az idegi berendezést keményen fogva tartja a fájdalom létrehozása. Lehetetlen elképzelni egy olyan időt, amikor a meghalás cselekménye az élet diadalmas finálléja lesz? Lehetetlen elképzelni az időt amikor a halálos ágyon eltöltött órák csupán a tudatos kilépés dicsőséges előjátéka lesz? Amikor az a tény, hogy az ember kiiktatni készül a fizikai burok hátrányait, számára és a körülötte lévők számára egy rég várt és örömteli összegezés lesz? Nem tudjátok elképzelni azt az időt, amikor könnyek és félelem és a kikerülhetetlen elfo-

gadásának visszautasítása helyett a haldokló személy és barátai egyetértésben lesznek kölcsönösen az órát illetően és az eltávozást semmi más, csak boldogság fogja jellemezni? Hogy a hátrahagyottak lelkébe a szomorúság gondolata be sem fog lépni, és a haldoklást boldogabb eseménynek fogják tekinteni, mint a születést és a házasságkötést? Én mondom nektek, hogy nem nagyon sokára ez nagyonis így lesz az emberi faj intelligens egyedei részére és lassacskán majd mindenki számára.

Azt mondjátok, hogy egyelőre inkább csak hiedelmek vannak a halhatatlanságról, mintsem biztos bizonyítékok. A tanúságtételek gyűjteményében, az emberi szív belső bizonyságaiban, az örökkévaló fennmaradás hitének tényében, mint amely maga is az emberi elmének egy elgondolása, biztos jelzés található. De a jelzés meggyőződésnek ad helyet és tudásnak, még mielőtt egy újabb század eltelik, mert egy esemény fog bekövetkezni és kinyilatkoztatás adatik az emberi fajnak, amely a reményt bizonyossággá teszi és a hitet tudássá. Addig is a halállal kapcsolatos újfajta magatartást kell kialakítani és a halállal kapcsolatos új tudományt kell bevezetni. Ne legyen az többé az egyetlen dolog, amit nem tudunk irányítani és ami elkerülhetetlenül lever bennünket, hanem kezdjünk hozzá, hogy átmenetünket a túlsó oldalra irányítsuk és ismerjük meg valamelyest az átmenet technikáját.

Mielőtt e tárgyra térnék nagyobb részletességgel, szeretnék utalni az „agyban lévő hálóra", amely a többség számára még érintetlen, de a megvilágosodott látó számára már nem létezik.

Az emberi testben, mint tudjuk, van egy alapvető, mindent átszövő éltető test, amely a fizikainak a hasonmása, amely nagyobb mint a fizikai és amit étertestnek vagy duplumnak hívunk. Ez egy energiatest, és erőközpontokból és nádikból, vagyis erőfonalakból áll. Ezek állnak az idegrendszer – az idegek és az idegi ganglionok – hátterében, illetve annak ellendarabjai. Az ember éltető testében két helyen van ***kivezető nyílás*** az életerő számára. Az egyik kijárat a plexus solarisban van, a másik pedig az agyban, a fejtetőn. Megvédendő, mindkettőt egy sűrűn szőtt éteri anyagú háló fedi, amelyek egymásba fonódó életenergia fonalakból állnak.

A halál folyamata során az életenergia nyomása nekifeszülvén e hálónak, végre is egy lyukat vagy nyílást hoz létre. Ezen át ömlik ki az életerő, ahogy a lélek szívó befolyásának hatása növekszik. Állatok vagy gyermekek, és olyan férfiak és nők esetében, akik teljesen a fizikai és asztráltestükben vannak polarizálódva, a kilépés ajtaja a plexus solaris és annak hálója lesz átszúrva, hogy lehetővé váljék az eltávozás. Mentális típusok esetében, a magasabban fejlett emberi egyedek esetében a fejtetőn lévő háló a kutacs területén lesz az amely át lesz szakítva, így utat nyitva a gondolkodó, racionális lény kilépése előtt.

Pszichikus képességekkel rendelkezők és médiumok, valamint alacsonyabbrendű látók (tisztánlátók és tisztánhallók) esetében a plexus soláris hálója már életük korai szakaszától fogva állandóan át van szakítva s éppen ezért könnyen tudnak ki-be járni testükből, transzba esni, ahogy azt mondják és az asztrálsíkon működni. De az ilyen típusok számára a tudatosság nem folytonos és úgy tűnik, hogy nincs összefüggés fizikai síkon való létük és azok között az események között, amelyeket transzban produkálnak, és amellyel kapcsolatban rendszerint teljesen tudatlanok maradnak éber állapotukban. Az egész történés a rekeszizomtól lefelé zajlik és elsősorban az állati érzéki élettel van kapcsolatban. A tudatos clairvoyance esetében, valamint a magasabbrendű pszichikus képességekkel rendelkezők és látók működése esetében nincs transz, megszállás vagy médiumitás. Az agyban lévő háló van átszakítva és az ebben a régióban lévő nyílás engedi beáradni a fényt, az információkat és az inspirációt; ez közvetíti az erőt, hogy a számádhi állapotába lehessen jutni, ami az állati természet transz körülményeinek szellemi megfelelője.

A meghalás folyamatában tehát ez a kettő a két fő kijárat: a plexus solaris az asztrálison polarizáltnak, a fizikai hajlamú emberi lénynek, ennélfogva a nagy többségnek, a fejközpont pedig a mentálisan polarizált és szellemi hajlamú emberi lénynek. Ez az első és legfontosabb tény, amit meg kell jegyezni és könnyen meg fogjuk látni, hogy az életút irányulása és az élet fókusza miként határozza meg a halálba

való kilépés módját. Azt is látni lehet, hogy az asztrális élet ellenőrzésére irányuló erőfeszítés és az érzelmi természet, valamint az, hogy valaki magát a mentális világ, meg a szellemi dolgok felé fordítja, jelentős hatással bír a halál folyamatának megnyilvánulás aspektusára.

Ha a tanuló tisztán gondolkodik, nyilvánvaló lesz számára, hogy az egyik kijárat a szellemi és a magasan fejlett emberrel hozható kapcsolatba, míg a másik az alacsony fokozatú emberi lénnyel, aki szinte alig emelkedik túl az állati szinten. Akkor mi van az átlagemberrel? Időszakosan egy harmadik kijárat is használatban van. Pontosan a szívcsúcs alatt egy másik háló található, amely kijárati nyílást fed. Így tehát a következő helyzet áll elő:

1. A fejben lévő kijárat, amelyet az intellektuális típusok használnak, a világ tanítványai és beavatottjai.

2. A szívben lévő kijárat, amit kedves, jóakaratú férfiak és nők használnak, akik jó polgárok, intelligens barátok és emberbarát munkálkodók.

3. A plexus solaris területén lévő kijárat, amelyet az érzelmi, nem-intelligens, nem gondolkodó emberek használnak, és azok, akiknek állati természete erős.

Az újabb információk közül ez az első pont, amely lassacskán köztudomású lesz Nyugaton a jövő században. Sokat tudnak már erről a Kelet gondolkodói, és tulajdonképpen ez egy első lépés a halál folyamatának racionális megértése felé.

A második figyelemre méltó pont az, hogy lehetséges a meghalásnak valamiféle módszere és az élet során oktatást adni belőle, ami ennek a módszernek a hasznosításához vezet. A képzést illetően, aminek egy ember alávetheti magát, adok néhány célzást, amelyek az összes jelölt által most végzett sokféle munkához egy új értelmet fognak nyújtani. Az emberi faj Idősebb Testvérei, akik az emberiséget hosszú évszázadok óta vezetik, most buzgón készítik elő az embereket a legközelebb megteendő lépésre. Ez a lépés a tudat folyamatosságát fogja magával hozni, amely félretol minden halálfélelmet és összekapcsolja a fizikai és asztrálsíkokat egy olyan szoros viszonyban, hogy valóságosan egyetlen síkot fognak képviselni. Mint ahogyan az egyetlen eggyé válásnak létre kell jönni az ember különféle aspektusai között, egy hasonló egységesülésnek kell kialakulni a planetáris élet különféle aspektusaival kapcsolatban. A síkoknak úgy kell egyetlen eggyé válniok, mint a léleknek és a testnek. Ez már nagyrészt be is van fejezve az étersík és a sűrű fizikai sík között. Most pedig sebesen végre kell hajtani a fizikai és asztrálsík között.

Annak a munkának a során, amit az emberi gondolkodás és élet minden területén végeznek a keresők, folyik ez az egyesítés, és az imént a komoly és becsületes jelöl-

teknek ajánlott oktatás során más feladatok is vannak, mint csupán a lélek és test egyetlen egységének létrehozása. Azonban nem helyezünk rájuk nagy súlyt, tekintettel az embereknek arra a készségére, hogy feleslegesen hangsúlyozzanak másodlagos célkitűzéseket. Azt is meg lehetne kérdezni, hogy nem lehet-e megadni egy egyszerű szabály sorozatot, amit mindenki követhetne most, aki megpróbál kialakítani egy ritmust, hogy nemcsak hogy az élet maga szervezett és konstruktív legyen, hanem amikor a külső burkolat kiürítésének pillanata elkövetkezik, se probléma, se nehézség ne lenne? Éppen ezért most megadok négy egyszerű szabályt, amelyek jórészt kapcsolatosak azzal, amit minden tanuló most végez:

1. Tanuljátok meg, hogy a képzelet és a meditáció, valamint a koncentráció állandó gyakorlása révén a fejetekbe összpontosítva maradjatok; fejlesszétek ki a képességet, hogy egyre inkább úgy éljetek mint a király, helyet foglalva trónján a szemöldökök között. Ez olyan szabály, amit a mindennapi élet ügyeiben alkalmazni lehet.

2. Tanuljatok meg szívből szolgálni és nem érzelmi hangsúllyal cselekvést erőltetni a mások ügyeivel való foglalkozásban. Minden ilyen cselekvést megelőzően ez felveti két kérdés megválaszolását: – ezt a szolgálatot egy egyénnek mint egyén teszem, vagy mint csoporttag egy csoportnak? Indí-

tékom lelki vagy valamely érzelem indított ambíció, hogy ragyogjak és szeretve és bámulva legyek? Ez a két tevékenység az életenergiák összpontosítását fogja eredményezni a rekeszizom felett és ezzel kizárja a plexus solaris erejének vonzását. Ebből adódik, hogy a központ fokozatosan inaktívvá válik és ebben a térségben a háló átszakításának veszélye nem lesz olyan nagy.

3. Tanuljátok meg, amikor aludni tértek, visszahúzni a tudatot a fejbe. Ez, mint határozott gyakorlat történjék meg elalváskor. Az ember nem engedheti meg magának hogy csak úgy belesodródjon az álomba, de törekednie kell megőrizni a tudatát érintetlenül, amíg egy tudatos átlépés nem következik be az asztrálsíkra. Meg kell próbálni a relaxációt, szoros odafigyelést és egy állandó húzódást felfelé a fejközpont felé, mert amíg a jelölt meg nem tanulta, hogy az elalvás folyamán végig éber maradjon és ugyanakkor megőrizze pozitivitását, a dolog veszélyes lehet. Az első lépéseket intelligensen kell megtenni és hosszú éveken át követni ezt, amíg csak a kivonás folyamata könnyedén nem megy.

4. Jegyezzünk fel és figyeljünk meg minden jelenséget amely a kivonási folyamattal összefügg, akár meditációs munka követi, akár elalvás. Úgy

fogjuk találni például, hogy sok ember szinte fájdalmasan felriad épphogy belezuhant az álomba. Ez annak köszönhető, hogy a tudat kicsúszik a hálón keresztül, amely azonban nem megfelelően tiszta, illetve egy olyan nyíláson át, amely részben le van zárva. Mások esetleg egy erős csattanást hallanak a fejük táján. Ezt rendszerint a fejben lévő éltető levegő okozza, amelyről rendszerint nincs is tudomásunk és egy belső aurális érzékenység hozza létre, ami a mindig jelenlévő, de általában nem számontartott hangokra való felfigyelést eredményez. Megint mások elalváskor fényt látnak vagy színes felhőket, vagy lobogókat és lila szerpentineket, s ezek mindegyike éteri jelenség. Ezek a jelenségek, amelyeknek nincs valóságos alapjuk, mind az éltető testtel vannak összefüggésben, a prána-kisugárzással és a fényhálóval.

A négy szabálynak ez a gyakorlata egy néhány éves perióduson belül nagyban megkönnyíti majd a meghalás módját, mert az ember, aki megtanulta kordában tartani a testét elalváskor, előnyben van azzal az emberrel szemben, aki soha nem szentelt figyelmet a folyamatnak.

A meghalás módszerével kapcsolatban ezúttal csak arra van lehetőségem, hogy egy vagy két javaslatot tegyek. Most nem foglalkozom itt a megfigyelők magatartá-

sával, csak azokkal a pontokkal, amelyek az odaátra induló lélek könnyebb átjutását segítik.

Először: legyen a szobában csend. Gyakran természetesen ez a helyzet. Nem szabad elfelejteni, hogy a haldokló személy rendszerint bizonyára öntudatlan. Ez az öntudatlanság érthető, de nem igazi. Ezer közül kilencszáz esetben az agy éber, a történések iránt teljesen tudatos, de az akarata teljesen lebénult, hogy bármit kifejezzen, és tökéletesen képtelen annyi energiát előállítani, ami az élő voltát jelezné. Ha csend és megértés uralkodik a betegszobában, a távozó lélek mindaddig eszközének birtokában marad tisztán, amíg utolsó perce el nem érkezik, és kellőképpen fel tud készülni.

Később, ha majd a színekről is többet tudunk, egy haldokló személy szobájában csak a narancsszín lesz megengedve és ez is megfelelő szertartás keretében lesz behelyezve, ha már biztosan nincs lehetőség a felépülésére. A narancsszín segít a fejben összpontosítani, mint ahogy a piros stimulálja a plexus solarist, és a zöldnek kifejezett hatása van a szív- és élet-áramokra.

Ha majd a hanggal kapcsolatosan többet tudunk, bizonyos fajta zenét is fognak alkalmazni, de jelenleg még nincs olyan muzsika, amely a lélek munkáját megkönnyítené, hogy kivonja magát a testből, bár néhány hang az orgonán hatásosnak bizonyul. A halál pontos pillanatában ha valakinek a saját hangja hangzik fel, az majd koordi-

nálja az energia két áramát és végső soron elszakítja az életfonalat, de ennek ismeretét túlságosan veszélyes volna még átadni, és csak később kerül erre sor. Én most csak utalok a jövőre és azokra a vonalakra, amelyek mentén a jövendő okkult tanulmányai folytatódni fognak.

Az is ki fog derülni, hogy bizonyos idegközpontokra vagy bizonyos artériákra gyakorolt nyomás meg fogja könnyíteni a munkát. (A meghalásnak ez a tudománya, mint sok tanuló tudja, Tibetben őrizet alatt áll.) A nyaki vénára és a fej régiójában lévő bizonyos nagy idegekre gyakorolt nyomás, valamint a medulla oblongátában egy bizonyos pontra, segítségnek fog bizonyulni és hatásosnak. Elkerülhetetlenül ki lesz dolgozva a halálnak egy meghatározott tudománya, de csak ha már a lélek fényét elismerik és viszonyát a testhez tudományosan demonstrálják.

Mantrikus kifejezéseket is fognak alkalmazni, sőt kifejezetten beépíteni a haldokló személy tudatába a körülötte lévők által, vagy saját akaratából és mentálisan ő maga fogja azokat alkalmazni. A Krisztus bemutatta ezek használatát, amikor hangosan felkiáltott: „Atyám, a Te kezedbe ajánlom szellememet”. Van még egy utalás azokban a szavakban is, hogy: „Most bocsátod el, Uram, Szolgádat beszéded szerint békességgel”. A Szent Szó folyamatos alkalmazása egy mély hangon vagy egy bizonyos kulcsban (amelyre a haldokló észrevehetően reagálni fog) később ugyancsak részét képezi az átlépés rituáléjának, összekapcsolva az olajjal való megkenetéssel, ahogy

azt a katolikus egyház megőrizte. Az utolsó kenetnek is okkult tudományos alapja van. A haldokló ember feje teteje ugyancsak szimbolikusan Kelet felé kell hogy mutasson és a kezeit és lábait keresztbe kell rakni. Csak szantálfát szabad a szobában égetni, minden másfajta illat tilos, mert a szantál illata az első, vagyis romboló sugár illata és a lélek éppen most rombolja le lakóhelyét.

Ez minden, amit ezúttal át tudok adni a halál témájában a nagyközönség elgondolkodtatása végett. De ünnepélyesen felszólítlak mindnyájatokat, hogy kövessétek a halálra és annak módszerére vonatkozó tanítást amennyire csak lehet és folytassátok e tárgyra vonatkozó okkult kutatásokat.

TIZENKETTEDIK SZABÁLY

A szövedék lüktet. Összehúzódik és kitágul. Ragadja meg a mágus a felező pontot, s így szabadítsa fel a „bolygó foglyai" közül azokat, akiknek a hangja megfelelő magasságú és pontosan arra van hangolva, amit készíteni kell.

Közjátékok és Ciklusok
A Bolygó Foglyai

KÖZJÁTÉKOK ÉS CIKLUSOK

Elérkeztünk ahhoz a négy szabályhoz, amely a fizikai síkkal foglalkozik. Megértésük sok tekintetben jóval nehezebb, mint ez más szabályok esetében volt, ugyanazon okból, hogy t.i. a gyakorlati alkalmazás sokkal nehezebb, mint az elmélet. Gyakran gondolkodunk tisztán és vágyakozunk helyesen, de a szubjektív elgondolások fizikai síkon való megjelenítésének munkája a törvény alapján, és építő módon, soha nem valami könnyű. Mindenesetre éppen ennél a pontnál van az, hogy a fehér mágus

megkezdi a valódi munkát, és itt van az, hogy kudarccal találkozik és felfedezi, hogy a valóság belső megragadása nem eredményezi szükségszerűen a helyes alkotó tevékenységet. Az ***Értekezés a Kozmikus Tűzről***-ben fogunk találni néhány megfontolásra érdemes pontot, s ezért szeretnék néhány szót idézni belőle:

„Jó volna itt emlékeztetni arra, hogy az alkotás munkájában a fehér mágus igénybe veszi az éppen esedékes sugár hatásait. Amikor az ötödik, harmadik és hetedik sugár ereje teljében van, akár feljövőben, akár delelőben, akár letűnőben, a munka sokkal könnyebb, mint amikor a második, a hatodik vagy a negyedik az uralkodó. Jelenleg a hetedik sugár, mint tudjuk rövidesen uralkodni fog és ez az egyik legkönnyebb erő, amellyel az embernek dolgoznia kell. Ennek a sugárnak a hatása alatt lehetséges lesz a gyorsan hanyatló civilizáció számára egy új struktúrát építeni, és egy új templomot emelni, amit a vallásos impulzus miatt kívánnak. Hatása alatt a számos nem tudatos mágus munkája nagyon meg lesz könnyítve."

Nyilvánvaló tehát, hogy a lehetőségek napja elérkezett és hogy az elkövetkező generáció, ha kívánja, végrehajthatja a mágikus munkát, minthogy számos tényező jelen van, amely kielégítő eredmény eléréséhez fog vezetni. Az ötödik sugár eltűnőben van, de hatását még érezni lehet; a harmadik sugár teljes delelőjén van és a hetedik sugár sebesen közeledik, hogy megfelelő tevékenységbe kezdjen. Következésképpen

sok minden fog történni, ami az embert sikeressé teszi, feltéve, hogy tartósan megőrzi helyes irányulását, indítékának és életének tisztaságát, és a megállapodott és befogadó érzelmi testet, valamint azt a belső egyensúlyt, amely személyiségét lelke vagyis Énje igaz hordozójává teszi.

Egy nagyon érdekes analógia bontakozik ki, amikor e szavakat tanulmányozzuk: „A szövedék lüktet. Összehúzódik és kitágul." A mögöttes gondolat a lüktetés, a diasztolé és szisztolé, az ár és az apály, a ciklikus tevékenység, a nappal lehetőségei és az éjszaka tétlensége, a beáramlás és elhalás, és a számos megjelenés és eltűnés, ami minden élethullámra minden világban és dimenzióban jellemző. Ezt a nap-éj ciklust, amely tévedhetetlen jele a megnyilvánult létnek, kell felismerni. Az egyik dolog, amit minden tanítványnak meg kell tanulni (az igazságot a legegyszerűbb módon kifejezve), hogy arra a bölcsességre jusson, amely egy ismereten alapszik, hogy mikor dolgozzék és mikor vonuljon vissza, és az olyan periódusok vagy interlúdiumok megértésén, amelyeket a beszéd illetve a csend jellemez. Itt történnek a hibák és itt van, hogy sok munkálkodónak nem sikerül jót alkotnia.

Az egész szabályt meg lehetne adni a következő parafrázisban, amely megéri az alapos végiggondolást, és amelyet meg fogok valahogy világítani.

Isten lélegzik és az Ő lüktető élete kiárad az isteni szívből, és mint minden forma éltető energiája nyilvánul meg. Elárad, ciklusokban lüktetve, az egész természeten.

Ez képviseli az isteni belégzést és kilégzést. A kifújás és a beszívás között egy csend periódus következik, a hatásos munka pillanata. Ha a tanítványok meg tudják tanulni kihasználni ezeket a közjátékokat, akkor meg tudják szabadítani a „bolygó foglyait", ami minden e világperiódusban végrehajtott mágikus munka célkitűzése.

Szükségtelen azzal a móddal foglalkoznunk, ahogyan a naprendszernek ez az Egyetlen Élete működik a meditatív csendnek ezekben a hatalmas közjátékaiban, amelyeket technikai értelemben pralayának nevezünk. Az Egyetemes Elme tevékenységét és mindent átfogó feladatát csak akkor lehet megérteni, ha Isten minden fia tudatosan birtokba veszi isteni örökségét. A munkamódszer, amelynek segítségével a mi planetáris Életünk hasznosítja a csend ciklusait, kizárólag Őrá tartozik, és nem szabad elfelejteni, hogy minden egyes planetáris Logosznak más a lüktetése, változó periodikus közjátéka, és a Maga sajátos eljárási módszere.

Ami viszont eme Utasítások tanulójára tartozik az az, hogyan tudna elérni egy kifejezetten építő tevékenységet a ***maga*** közjátékaiban. Ezeket a közjátékokat a megbeszélés célja érdekében három kategóriára osztjuk.

1. Élet közjátékok, vagyis azok az időszakok, amelyekben a szellemi ember testetöltésen kívül van, és visszahúzódott a lélek tudatába. Ez a kevéssé fejlett számára gyakorlatilag nem létezik; ő ciklikusan lép be és ki a testetöltésekbe, meglepő sebességgel. A tevékenység sebességének fizikai síkú analógiája meg-

található az átlagember intenzív fel-alá rohangálásában a lét követelményeitől hajtva és abban hogy milyen nehezen tanúsít türelmet, várakozást, vagy éri el a meditatív nyugalmi állapotot. A növekedéssel együtt a testetöltésből való visszahúzódás időszakai egyenletesen hosszabbodnak egészen addig a pontig, amikor a fizikai megnyilvánulásokon kívül eltöltött időszakok jóval meghaladják a külső megjelenésben eltöltötteket. Ekkor már a közjáték uralkodik. A kimenetel (kilégzés) és beszívás (belégzés) időszakai viszonylag rövidek és – ezt kell hangsúlyozni e két időszakot a lélek céljai színezik és irányítják, amiket megfogalmazott és az elmében feljegyzett a két aktívabb tapasztalati szint között. A ciklikus közjátékok alatt lassan kialakuló belső élet válik az uralkodó tényezővé. Az ember fokozatosan szubjektívvé válik magatartásában és ekkor a fizikai síkon történő kifejezés a belső gondolati élet eredménye már, és nem annyira a fizikai sík történéseire és a vágytermészet nyugtalanságaira való reagálásé.

2. Egy bizonyos testetöltés folyamán a mindennapi élet ár-apálya is mutat közjátékokat és ezeket a jelöltnek meg kell tanulni felismerni és hasznosítani. Regisztrálnia kell a különbséget az intenzív kifelé ható tevékenység, a viszszahúzódás időszakai és a közjátékok között, amelyekben a külső élet statikusnak látszik és aktív érdeklődéstől mentesnek. Ezt meg kell tennie, ha teljesen ki akarja hasz-

nálni a lehetőséget, amit az élettapasztalat készül nyújtani. Az élet nem egyetlen dühödt, folyamatos munkának feszülésre összpontosul, de nem is fogható fel úgy, mint egy örökkévaló sziesztázás. Normális körülmények közt megvan a maga ritmikus dobbanása, és rezgése, és a maga sajátos lüktetése. Néhány élet megváltoztatja ritmusát és cselekvési módszerét minden hét évben; mások minden kilenc-tizenegy évben változnak. Megint mások rövid ciklusokban működnek és fáradságos törekvések hónapjait éppenséggel erőfeszítés nélküli hónapok követik. Megint mások olyan érzékenyen szervezettek, hogy a munka kellős közepén úgy alakulnak események és körülmények, hogy kénytelenek időszakosan visszavonulni, hogy fel tudják dolgozni a leckéket, amelyeket az előző munkaperiódus során tanultak.

Az emberi lényeknek két csoportja szemlátomást úgy működik, hogy a fizikai síkon nincs ár-apálya, hanem a munkára való állandó ösztönzést mutat. Ezek az emberek olyan kevéssé fejlettek, és (ha szabad magamat így kifejezni) olyan mélységesen alant vannak a fejlődés létráján, és uralkodóan állati jellegűek, hogy a körülményekre nem is értelmükkel reagálnak, hanem csupán a fizikai szükségleteik kihívásának felelnek meg, s az időt vágyaik kielégítésére használják. Ebben nincs megállás és éppen ezért megnyilvánulásukban kevés van, amit ciklikusnak lehetne nevezni. Közéjük tartoznak a nem-gondolkodó küsz-

ködők és a civilizálatlan emberek. Aztán vannak azok a férfiak és nők akik az ellenkező oldalon sorakoznak fel, és a fejlődésnek a létráján viszonylag magasra kapaszkodtak. Ezek annyira kivonták magukat a tisztán fizikaiból, és vágytermészetükkel szemben olyan éberek, hogy megtanultak fenntartani egy folyamatos aktivitást, amely fegyelmen és szolgálaton alapszik. Tudatosan dolgoznak a ciklusokkal és valamit meg is értettek azok természetéből. Ismerik a tudat kivonásának isteni művészetét, hogyan kell azt elmélkedés segítségével a lélekbe átvonni és ellenőrizni tudják valamint bölcsen irányítani munkájukat az emberek világában. Ez az a lecke, amelyet minden tanítvány tanul és ez a beavatottak, valamint fajunk gyakorlott munkásainak elért kiváló eredménye.

3. A harmadik fajta közjáték, amelyikkel nekünk elsősorban kell foglalkoznunk, amikor elgondolkodunk a mágikus munkáról a fizikai síkon az, amit a meditáció folyamata során érünk el és hasznosítunk. A tanulónak ezzel meg kell barátkoznia, különben képtelen lesz hatékonyan működni. Ez a közjáték, vagyis az intenzív csend időszaka két részre különül el:

Először is van az a közjáték, amit elmélkedésnek nevezünk. Emlékeztetlek benneteket Evelyn Underhill könyvében adott meghatározásra, amely szerint az elmélkedés „egy közjáték két tevékenység között”. Ez a csend periódus a lélek,

az elme és az agy egy vonalba állítását követi (amit olyan nehéznek találnak a kezdők), az érzelmi test elcsendesítését és egy olyanfajta koncentráció és meditáció elérését ami az elmét egy új világra segíti összpontosítani és irányítani, és a lélek befolyási övezetébe elhelyezni. Ez analóg a belégzés periódusával. Ebben a ciklusban a kifelé menő tudat össze lesz fogva és magasabb szintre emelve. Ha ezt az erőfeszítést siker koronázza, akkor a tudat kilép a személyiségből vagyis a mechanizmus aspektusból és egy megváltozott tudattá lesz. A lélek a maga síkján aktivizálódik és erre az aktivitásra az elme és az agy felfigyel. A személyiség tevékenysége szempontjából közjáték veszi kezdetét. Ez az inspirált várakozásnak egy pontja A mechanizmus teljesen elcsendesült. Az elmét következetesen a fényben tartjuk, miközben a lélek gondolkozik, szokása szerint, egyszólamban minden lélekkel, megcsapolja az Egyetemes Elme forrásait és a maga céljait az egyetemes tervvel összhangban megfogalmazza. A lélektevékenységnek ezt az elmében regisztrált ciklusát a kilégzés folyamata követi. A közjáték véget ér; a várakozó elme ismét tevékennyé válik és amennyire helyesen lett irányítva és magatartása tisztán befogadó, ez lesz a lélek tolmácsa és eszköze, amely ezúttal „megjelenésének fényét a figyelő személyiségre” fordította. Ennek az eszköznek a segítségével most már ki tudja dolgozni a terveket, amelyek az elmélkedés közjátéka alatt fogalmazódtak meg. Az érzelmi termé-

szetet a vágy hajtja, hogy a terveket, amelyekkel az irányt változtatott elme próbálja színessé tenni élményét, célkitűzéssé tegye, s ennek következtében az agy felfogja az áthozott benyomást és ezután a fizikai sík élete úgy lesz helyesbítve, hogy azok a tervek megfelelőképpen materializálódjanak. Ez természetesen egy kipróbált, helyesen irányított és megfelelően reagáló mechanizmust vázol fel – olyasmit, amit ritkán lehet találni. A közjáték második része csak akkor válhat valóra, amikor a közjáték első, vagyis elmélkedési része megvalósult.

A tanítványnak, aki a Mesterek Hierarchiájával akar együttműködni az Ő munkájukban való aktív részvétellel a fizikai síkon, meg kell tanulnia működni nemcsak az elgondolt megvalósításon keresztül, hanem a közjátékok tudományos hasznosítása révén, amelyeket a légzésben alakított ki, a belégzés és kilégzés pontjai között, a meghatározásnak tisztán fizikai értelmében. Ez a pránayáma igazi tudománya és célja. Az agyi tudat szükségképpen szerepel benne. A légzések közötti közjátékot megfelelően csak akkor lehet alkalmazni, ha az embernek sikerült erőre szert tenni, hogy követhesse az elmélkedés közjátékát, ami hatással van a lélekre, az elmére és az agyra. Ahogyan az elmét a fényben tartottuk, és befogadóvá tettük a lélek benyomásaira, úgy az agyat is befogadóvá kell tenni az elméből érkező benyomásokra.

Az egyik közjáték tehát (az egyesült lélek és személyiség szempontjából) a lélek belégzési periódusa után következik be, amikor a kilépő tudat befelé irányulóan lesz

összefogva, a másik pedig annak a közjátéknak a lezárulásakor, amikor a lélek ismét tudatosan a tárgyi világba kiáramló lesz; a kilégzés átveszi a belégzés helyét és neki is megvan a maga közjátéka. A tanítványnak könnyedségre kell szert tenni a két lélek-közjáték hasznosításában, amelyek közül az egyik hatásokat gyakorol az elmére, a másik pedig az agyra.

Mint mindig, ennek az isteni be- és kilégzésnek is megvan a fizikai síkon az analógiája a maga csend és gondolat közjátékaival. Térjünk vissza ismét e két közjáték következményeire. A magasabbrendű közjátékban az elvont, azaz isteni gondolat benyomást gyakorol a lélekre és ez tevődik át a várakozó elmébe; a másikban az elme konkrét gondolat és egy próbálkozás segítségével, hogy az isteni gondolatot formával ruházza fel, benyomást gyakorol az agyra, és cselekvést hoz létre a fizikai test közvetítésével.

Az okkultizmus tanulói, akik bizonyították már odaadásukat és mentális egyensúlyukat, és akik (hogy a meditációs iskolák ősi formuláját alkalmazzuk), megtartották az öt parancsolatot és az öt szabályt, és kellő egyensúlyi állapotra tettek szert, kezdik tudni alkalmazni a fizikai légzés két aspektusa közötti közjátékokat az intenzív cselekvésre, és az akarat erejét felhasználni, hogy mágikus hatásokat hozzanak létre. A tudat, amely az agyban összpontosul és részt vett az elmélkedés munkájában, most tovább folytathatja a terv materializálásának tevékenységét a fizikai síkon azzal, hogy

az akarat energiáját, amelyet a tudatos ember a csendben használ, összpontosítja. Mint látható, e lélegzési közjátékokból kettő van, a belégzés után és a kilégzés után egy-egy, és minél gyakorlottabb a tanítvány, annál hosszabban fog tartani egy közjáték és annál nagyobb lesz tehát az összpontosított mágikus tevékenység lehetősége, valamint a varázsszavak kiejtésének a lehetősége, amelyek az isteni tervet ***létre***hozzák.

Nem volna részemről sem helyes, sem megfelelő többet szólni a „felezőpontok" hasznosításának munkájáról, ahogyan ezeket a XII. Szabály nevezi, amelyeket a mágus megragad és amelyeket építő munkájában alkalmaz. Bennük tudatosan energiát használ, amelyet arra irányít, ahová jónak látja; bennük tudatosan lép kapcsolatba azokkal az erőkkel és életekkel, amelyeket alkalmazni tud és utasítani, hogy elhozzák neki azt, amire szüksége van a szellemi feladatok előmozdításához és azoknak a formáknak és szerveknek a felépítési tevékenységénél, amelyekre szüksége lehet; bennük halad előre a „bolygó foglyainak" felszabadítási tevékenységével; és bennük ismeri fel munkatársait, a világ misztikusainak csoportját és a lelkek hierarchiáját.

Az ilyen Utasításokban, mint ez, amely a nagyközönség olvasására van szánva, nagyon nem volna bölcs több kifejezett irányítást adni. Éppen eleget elhallgattunk ahhoz, hogy a dolgokat mélyen ismerő tanuló kivételével bárki számára is lehetővé tegyük, hogy a szükséges összefüggéseket felismerje, ami képessé tenné őt, hogy

folytassa a „közjátékok munkáját”, amelyekben kizárólag mágikus tevékenység végezhető. Kérdezhetnétek: miért van ez így? Miért van a légzés titka ilyen gondos őrizet alatt? Mert a fekete mágia hatékonysága ebben rejlik. Van egy pont, ahol a fekete és fehér mágia szükségszerűen a munka hasonló szintjén zajlik. Bizonyos emberek erős akarattal és józan, gyakorlott elmével, de teljesen önző célok által éltetve, megtanulták alkalmazni a két lélekközjáték alsóbbrendűjét, amely az elme és az agy összefüggéseire vonatkozik. A központok tudományának erőteljes alkalmazásával és ismeretével képessé váltak önző terveik kifejlesztésére és akaratuk és mentális fensőbbségük a „bolygó foglyaira” erőszakolására. Ezáltal sok kárt okoznak. Nem éreznek vágyat, hogy részt vegyenek a magasabbrendű közjátékban, amelyben a lélek aktív és az elme fogékony. Csupán az intellektuális tevékenység és az agynak az elme benyomásaira való fogékonysága foglalkoztatja őket. Mind a fehér, mind a fekete mágus, mint látjuk, alkalmazza az alacsonyabb rendű közjátékot, és mindkettő ismeri a fizikai légzés közjátékainak jelentőségét. De a fehér mágus a lélek szintjéről dolgozik kifelé a megnyilvánulás világa felé, és az isteni tervet igyekszik kivitelezni, míg a fekete mágus az intellektus szintjéről működik, miközben igyekszik elérni saját elkülönülő céljait. A különbség nem csak az indítékban van, hanem a tudatnak az irányulásában, hatósugarában és kiterjedésében. Ez a magyarázata, hogy miért tanúsít minden igazi tanító olyan végtelen nagy óvatosságot, amikor a mágikus munka ter-

mészetét próbálja megtanítani. Csak a kipróbáltnak és az igaznak, csak az önzetlennek és a tisztának lehet továbbadni a teljes utasítást. Mindenki kaphat információt a lélek-elme és az elme-agy nagyobb közjátékaira vonatkozóan. Csak néhányra lehet rábízni a kisebb közjátékokra vonatkozó jelentős információkat, amelyek a fizikai testben mennek végbe a légzések között, valamint az agyi tudatban.

Még egy dolog tarthat érdeklődésre számot, mielőtt folytatnám a beszédet a „bolygó foglyairól" és a munkáról, amit végezni kell velük.

Az emberiség jelenleg egy mértéktelen tevékenységi cikluson megy át. A történelem során először ez a tevékenység az egész emberiséget felöleli, a személyiségtudat mindhárom aspektusára kiterjedően. A fizikai testek, az érzelmi és a mentális tudatállapotok mind egy erőteljes felhevültség állapotában vannak. Ezt az egységesült hármas tevékenységet növeli egy hasonlóan intenzív planetáris tevékenységi ciklus, amely az új korba lépésnek köszönhető, annak, hogy a Nap új jelbe lép a Zodiákusban, valamint egy előkészületnek, amely következetesen folyik, hogy az embert alkalmassá tegye, hogy könnyedén bánni tudjon a rá ható új erőkkel és energiákkal. Az emberi élet központjában a Világ új Segítőinek egyesítő csoportja nagyon is valóságos szükséglettel fogja szembetalálni magát. Munkájuk elsősorban az kell legyen, hogy olyan szoros kapcsolatot tartsanak az emberiség lelkével – amely az összes lelket jelenti a maga létszintjén – saját szervezett lelki tevékenységük által, hogy mindig

legyenek olyanok, akik „működni tudnak a közjátékokban", s így a terv mindig kidolgozás alatt álljon és a látomás azok szeme előtt legyen, akik maguk még nem képesek belépni a magasrendű és titkos helyre. Mint már gyakran mondtam, meg kell tanulniuk szubjektíven dolgozni, és ezt azért kell megtenniük, hogy megőrizzék – a tevékenységnek és külsődleges kifejezésnek ebben a ciklusában – a mindenkiben látensen jelen lévő erőt, hogy vissza tudjon húzódni a középpontba. Szimbolikusan szólva ők képviselik az ajtót. Képességek és erők használat híján elhalhatnak; az isteni elvonatkoztatás erejét és a képességet, hogy megtaláljuk „az arany ösvényt, amely a tiszta tóhoz és onnan a Visszavonultság Templomához vezet", nem szabad elveszíteni. Ez a Világ Misztikusai Csoportjának első műve és nekik tisztán kell tartaniuk az ösvényt és utat az akadályoktól. Különben a fehér mágia időlegesen elhalhat és a formai természet önző céljai jogtalan irányításra tehetnek szert. Ez az iszonyú esemény következett be az atlantiszi időkben és az akkori idők munkás csoportjának vissza kellett vonulnia minden külső tevékenységtől és „visszavonni az isteni misztériumokat, elrejtve azokat a kíváncsiak és érdemtelenek elől".

Most egy új kísérlet folyik a „bolygó foglyai" megszabadítására. A Hierarchia a most alakuló Világ Segítőinek Csoportján át próbál megnyilvánulni és visszaállítani az emberek számára, akikhez valójában is tartoznak, a misztériumokat. Ha azt akarjuk, hogy a kísérlet sikerrel járjon, alapvetően szükséges, hogy ti mindnyájan, akik

érzékelitek a látomást, vagy láttatok az elképzelt tervből egy részletet, újra elkötelezzétek magatokat az emberiség szolgálatára, képességeitek felső határáig fel kell ajánlani magatokat a segítés munkájára (elmélkedjetek el ezeken a szavakon és keressétek jelentésüket). Áldozzátok fel az időtöket és adjatok a pénzetekből, hogy előmozdítsátok a Nagyok törekvéseit. Mindenekfelett el ne restüljetek meditációs munkátokban; tartsátok a belső kapcsolatot; gondoljatok igazat mindig. A szükség és a lehetőség nagy és minden lehetséges segítőt a harc első vonalába hív. Mindenki használható valamilyen módon, ha az odaszentelés igazi természetét felismeritek, ha a cselekvésben gyakorlatot szereztek, és ha az önzetlen munkára irányul mindnyájatok erőfeszítése.

A BOLYGÓ FOGLYAI

Miután foglalkoztunk a mágus munkájával a maga belső tudatában és azzal, hogy szükséges számára megtanulni annak a fontosságát hogy megragadja a „felezőpontot", mind a kisebb, mind a nagyobb közjátékok felhasználásával munkája során, most elérkeztünk mindeme munka céljának a végiggondolásához, már amennyiben ő igazi fehér mágus. Világosan megállapítottuk, hogy ez a „bolygó foglyainak" megszabadítása. Hasznos lesz tehát tanulmányozni, hogy kik ezek a foglyok és hogy a munkát végző tanítvány milyen módszert alkalmazzon megszabadításukra.

A bolygónak ezek a foglyai két nagyobb csoportra oszlanak, amelyek szükségképpen bizonyos további osztályokat képviselnek. Beletartozik ebbe az élet minden formája, amit rendszerint ember alattinak hívunk, de ezeknek a szavaknak szélesebb értelmezést kell adni, mint normális esetben. Ki kell terjesztenünk olymódon, hogy magukba foglaljanak minden életet, ami formában testesül meg. A két rész a következő:

Először: minden forma szubsztanciája vagyis az apró atomi életek sokasága, amelyek a gondolat ereje által forma aspektusba vannak vonva, amelyen át minden létező, vagyis minden lélek, ásványi, növényi, állati és az ember állatteste kifejezi önmagát. Széles horizontot tár fel, és gyakorlatilag az alkotás munkáját fedi a fizikai

síkon, úgy, hogy ezt még érinteni se tudjuk. A Mágneses Vonzás Törvénye alapján és az Egyetemes Elme nyomatékot adó tevékenységének köszönhetően, amint az kimunkálja a naprendszer Logoszának vagy a bolygó Logoszának a célkitűzéseit, az űr anyagának ezek az összetevői, ezek az anyagi atomok összegyűlnek, ritmikus módon lesznek kezelésbe véve és formába lesznek öntve. Az alkotás ilyen módszere révén a létezők megnyilvánulnak és a maguk sajátos ciklusának átéléseiben vesznek részt, legyenek azok időlegesek mint egy pillangó élete, vagy viszonylag állandóak, mint a planetáris istenség meglelkesítő élete, és eltűnnek. Az érdekelt két aspektus, a szellem és az anyag ilyen módon közeli kapcsolatba kerül egymással, és szükségképpen hatást gyakorolnak egymásra. Az úgynevezett anyag energiával telik meg, vagyis „felemelkedik" a kifejezés okkult értelmében, az úgynevezett szellemi kontaktus révén. A szellem viszont képessé válik, hogy rezgését fokozza az anyagban szerzett tapasztalat eszköze segítségével. E két isteni aspektus összehozása egy harmadik kiemelkedéséhez vezet, amit léleknek hívunk, és a lélek segítségével a szellem egyfajta érzékenységet és tudatos éberséget fejleszt ki, valamint egy reagáló képességet, amely állandó tulajdona marad, amikor végezetül és ciklikusan a kettő szétválására kerül sor.

Ezt illetően sok minden található az ***Értekezés a Kozmikus Tűzről***-ben, és így nincs szükség rá, hogy ismételjem magam. Ez a második értekezés sokkal gyakorla-

tibbnak lett szánva, és általános használatra. Elsősorban a jelölt gyakorlatozásával foglalkozik, úgy, hogy a maga részéről képes legyen tudatos alkotóként működni, és miközben dolgozik, az őt körülvevő Élet magasabbrendű céljait szolgálni. Ily módon segít az Isten tervének anyagi megvalósításában. A jelölt gyakoroltatása, a fejlődés lehetséges irányainak és vonalainak a megjelölése, és a minden mögött álló cél meghatározása mindaz, amit bölcs dolog megosztani vele a jelen szinten, amelyen az átlagos jelölt található. Ezt kísérlik meg ezek az Utasítások és adnak még bizonyos új tanítást is az érzelmi hordozót illetően. A jövő században, amikor az emberi berendezés fejlettebb lesz, és kialakul a csoporttevékenység egy igazabb jelentése, több információ átadására lesz lehetőség, de ennek még nem jött el az ideje. Ami egyáltalán lehetséges számomra az a homályos szavak kitapogatása, amelyek valamelyest felöltöztetik a gondolatot. Amint felöltöztetik, be is határolják és bűnös leszek új foglyok létrehozásában, akiket végül ugyancsak fel kell szabadítani. Minden könyv eszmék fogháza és csak ha majd a beszédet és az írást a telepatikus és intuitív kommunikáció fogja meghaladni, akkor lehet a tervet és kifejezése technikáját tisztább módon megragadni. Most szimbólumokban beszélek; manipulálom a szavakat, hogy egy bizonyos benyomást keltsek; gondolatformát építek, amely ha elég dinamikus, csak akkor tud benyomást gyakorolni az olyan átadó agyára, mint ti magatok vagytok. De amikor így teszek, jól tudom, milyen sok minden marad közöletlen és hogy mi-

lyen ritkán lehetséges többet tenni, mint rámutatni egy makrokozmikus vagy mikrokozmikus kozmológiára, amely megfelelő az isteni valóság pillanatnyi képének közvetítésére.

Törvényekről beszélek nektek, és megpróbálom intelligensen megfogalmazni őket, de a valóságban csupán azokkal az isteni impulzusokkal foglalkozom, amelyek egy kozmikus Alkotóból sugárzanak, és törvényeket úgy alkotnak, hogy az űr anyagában hatásokat hoznak létre, minthogy ott gyakorlatilag nem ütköznek ellenállásba. Egyéb isteni impulzusok, amelyek ugyancsak ciklikusan áradnak ki, még nem hoznak létre ilyen erős rezgést, és éppen ezért nem is olyan nagy hatóerejük, mint annak az összetett anyagnak a rezgése, amelyre hatást gyakorolnak. Ez utóbbiak azok az impulzusok, amelyeket mi szellemiekként neveztünk és amelyektől azt várjuk, hogy az új időszak törvényeiként legyenek megállapítva, és amelyek ekkor meghaladják a világegyetem jelenlegi törvényeit, vagy el fognak vegyülni azokkal. Ezek együtt fogják magukkal hozni az új egységes világot.

De hogyan tudná a rész megérteni az egészet? Hogyan szerezhet tudomást a teljes tervről a lélek, aki jelenleg még csak egy apró töredéket lát az építményből? Jól vésétek ezt agyatokba amikor tanulmányozzátok ezeket az Utasításokat és elgondolkoztok felettük, és ne felejtsétek el, hogy az emberiség jövendő tudásának fényében mindaz, amit itt átadunk, olyan, mint egy ötödikes nyelvtankönyv az egyetemi pro-

fesszor által használt szövegkönyvhöz képest. Mindenesetre segíteni fog, hogy a jelölt fokozatot szerezzen, elhagyva a Tanulás Csarnokát belépjen a Bölcsesség Csarnokába, amennyiben felhasználja a kapott információkat.

Tanuljátok a telepátiát és az intuíciót, mert akkor a szavaknak efféle formáira és az efféle formákba öltöztetett eszmékre nem lesz szükség. Akkor szemtől szembe állhattok majd a meztelen igazsággal, élhettek és dolgozhattok az ideák földjén, nem pedig a formák világában.

Most pedig hagyjuk el az életek hatalmas tömegét, amelyet a nem sokat jelentő kifejezéssel: „atomi anyag" jelölünk, és térjünk rá másodszor a bolygónak azokra a foglyaira, akikkel könnyebben lehet összeköttetést találni, akiknek általános állapotát sokkal alaposabban meg lehet érteni, és akik közelebbi kapcsolatban vannak az emberrel. Az emberek még nincsenek arra berendezve, hogy felfogják azoknak az elektromos energia egységeknek a természetét, amelyek minden dolgot meglelkesítenek, és amit úgy határozunk meg, hogy „anima mundi", annak az Egynek az élete és lelke, akiben minden testet öltött lény él, mozog és létét bírja.

Evégett feltétlenül meg kell értenünk valamit abból a szerepből, amelyet a természet negyedik világa játszik az egészhez való viszonyában, és abból a célból, amely végett a formáknak ez a halmaza, amit az emberiség családjának hívunk, létezik. Ezt a negyedik világnak az egészhez való viszonya szempontjából kell vizsgálni, nem

pedig az ember saját egyéni előrehaladásának szempontjából, és abból, hogy milyen szerepet játszik mint emberi egyed az emberiség családjának áthatolhatatlan körén belül. Az emberiség szót fogjuk használni, és küldetéséről, valamint feladatáról fogunk szólni a nagy elgondolásban és a terv kimunkálásában. Egy olyan emberiséget feltételezünk, amely az összes emberfiából áll. Ez egyrészt magában foglalja az adeptusok hierarchiáját, akik tudatosan öltöttek testet a fizikai síkon, hogy az emberi világ korlátai között dolgozzanak, másrészt megtaláljuk a fejletlen típusokat, akik inkább állatok, mint emberek. A két véglet között számos különféle típust találunk, fejletteket és fejletleneket, intelligenseket és unintelligenseket – mindazokat, akiket az ember szó alá sorolunk.

Az emberiség a kozmoszon belül egy energiaközpontot képez, amely három tevékenységre képes.

I. Mindenekelőtt az emberiség fogékony a szellemi energia befolyására. Ez a kozmoszból árad felé és szimbolikusan szólva alapvetően három ilyen energia van:
   1. Szellemi energia, ahogy mi hiányosan meghatározzuk. Ez az Istenből, az Atyából sugárzik és az emberiséget a technikai értelemben monádi síknak nevezett szintről éri, az archetípusi szférából, a legmagasabb forrásból, amit egy emberi lény tudata elérhet. Kevés rendelkezik olyan berendezés-

sel, amely erre az energiára reagálni képes. Ez a többség számára gyakorlatilag nem létezik. Az „Isten az Atya" kifejezést az Egyetlen Önmagában Létező Élet vagy Abszolút Lény értelemben használom.

2. Érző energia – az energia, amely egy embert lélekké tesz. Ez az éberség princípiuma, a tudatosság képessége, valami, ami felébreszti a fogékonyságot a kapcsolatok külső és messzire nyúló területe iránt. Ez az, ami végső soron kialakítja az emberben az egész és az 'én' felismerését, és amely az önmeghatározáshoz és önmegvalósításhoz vezet. Amikor ezek kialakultak mivel ez nem történik meg az ember alatti világokban, az ember a fent említett első fajta energiának a tudatára ébred. Az érző tudatosságnak ez az energiája az istenség második aspektusából származik, a Nap szívéből, akárcsak az első, technikai értelemben, de szimbolikusan szólva, a központi szellemi Napból sugárzik. E két erőfajtával párhuzamos az emberi lényben az ideg-energia, amely az idegrendszeren keresztül működik, főhadiszállása az agyban van, és az élet-energia, amely a szívben székel.

3. Prána-energia vagy vitalitás. Ez az az éltető erő, amely az anyagban magában foglaltatik, és amelybe minden forma bele van merítve, hiszen a nagyobb forma működő részeit képviseli. Erre minden forma reagál. Ez a

fajta energia a fizikai Napból származik és hatékonyan dolgozik a természeti világ minden formájának éltető testén, beleértve magának az emberiségnek a fizikai alakját is.

A Kortalan Bölcsesség terminológiájában ezt a hármat elektromos tűznek, szoláris tűznek és csiholt tűznek nevezik, és feladatukat egymással kapcsolatban a Titkos Tanítás szavai a következőképpen összegezik számunkra:

„Az anyag a Lélek megnyilvánulásának Hordozója a létnek ezen a síkján, a Lélek pedig a Szellem megnyilvánulásának Hordozója egy magasabb síkon és ez a három egy Hármasság, amelyet az Élet hoz szintézisbe, ami mindüket átjárja".

Az emberiség, lévén e háromfajta energia mindegyikének találkozási pontja, „felezőpont"-ot képvisel az Alkotó tudatában. Ezt a „felezőpont"-ot a tevékeny alkotó személynek úgy kell megragadni, ahogyan a jelöltnek kell megragadnia a maga felezőpontjait az apró kis mágikus és alkotó tevékenységben, amit igyekszik kivitelezni. Az emberiség közegnek van szánva, amelyen belül bizonyos tevékenységek jöhetnek létre. Tulajdonképpen ő a planetáris Istenség agya és számos egyede megfelel az emberi

szervezetben az agysejteknek. Ahogyan a végtelen számú érzékeny reagáló sejtből álló emberi agyra megfelelő benyomást lehet gyakorolni, ha az elcsendesedést sikerült elérni, és a lélek terveinek és céljainak az elmén át közvetített kifejezésére szolgáló eszközzé lehetett tenni, úgy a planetáris Logosz az Egyetemes Elme inspirációja alatt működve be tudja táplálni az emberiségbe Isten céljait, és az ebből eredő hatásokat létrehozni a jelenségek világában.

A hierarchia tagjai azokat képviselik, akik békességre és csendességre jutottak, és hatni lehet rájuk; a jelöltek és tanítványok azokat az agysejteket képviselik, amelyek kezdenek beleilleszkedni a nagyobb isteni ritmusba. Ők tanulják a fogékonyság természetét. Az embertömegek olyanok, mint a használatlan agysejtek milliói, amelyekről a pszichológusok és a tudósok azt állítják, hogy rendelkezünk velük, de nem használjuk őket. Ezt az analógiát nagyobb részletességgel magatok is végiggondolhatjátok, de még felszínesen is nyilvánvalóvá lesz e pont felismerésénél, hogy a cél, amiért az emberiség létezik, a világ misztikusainak és munkásainak csoportja előtt álló célkitűzések, valamint az egyéni jelölt számára megszabott ideál ugyanaz, mint az egyéni meditációban. Ez az összpontosított figyelem és mentális nyugalom elérése, amely révén kapcsolatba lehet kerülni a

valósággal, amelyben az igaz és a szép felismerhető, az isteni cél feljegyezhető, és lehetővé válik a szükséges energia átvitele a fizikai síkon megnyilvánuló formára, ami által a szubjektív észrevétel materializálódhat. A jelölt, amennyiben sikeres törekvésében, ezt a maga saját lelkének céljával kapcsolatban teszi; a tanítvány ezt a csoport-célkitűzéssel kapcsolatosan tanulja, a beavatott pedig együttműködik a planetáris célkitűzéssel. Ezek képviselik a planetáris agyban, a teljes emberi csoportban, az élénken élő agysejtek belső csoportját, és nyilvánvaló, hogy mennél erőteljesebb egyesült rezgésük, és mennél tisztább a fény, amelyet visszavernek és továbbítanak, annál hamarabb lesz az emberi sejtek jelenleg még tehetetlen tömege cselekvésre mozdítva. Az okkult hierarchia az a planetáris Élet számára, mint a fejben lévő fény az átlagos, magára ébredt tanítvány számára, csak annyival nagyobb mértékben és olyan megfelelő belső kiegyenlítődéssel, hogy a tanulók, mint azok, akik olvassák ezeket az Utasításokat nem képesek felfogni a szavak igazi jelentőségét. Azt a lényeget kell megérteni, hogy a fizikai síkon az emberiségen keresztül fog a valóság természete feltárulni és az igaz és a szép megnyilvánulni. Az isteni terv végezetül megvalósul és az energia eljut a természet minden formájá-

hoz, ami lehetővé fogja tenni, hogy a belső szellemi valóság kibontakozzék.

II. A második fajta tevékenység, amelyre az ember képes, egy intenzív, előrehaladó és spirális fejlődés az emberi áthatolhatatlan körön belül. Ez a mondat a kialakulás módját fedi, valamint minden fejlődő egyed, akit embernek hívunk, teljes kibontakozási folyamatát. Ezzel nem kívánok itt foglalkozni. Az emberi strukturális növekedés történetével, az emberi tudat kibontakozásának egész területével, valamint mindazoknak a fajtáknak és népeknek, amelyek bolygónkon éltek és élnek, a történetével ez alatt a címszó alatt lehet foglalkozni. Ez arra vonatkozik, amit az emberiség mindazokból az energiákból felhasznált, amelyek a természeti világban, amelynek ő is része, elérhetőek, és amelyek szerves részei a negyedik világnak magának is, és amelyek ugyancsak a szellemi valóságok világából érkeznek hozzá.

III. A harmadik fajta tevékenységnek, amely el kell hogy foglalja az emberiség figyelmét és amelyről ez idáig keveset tudunk, úgy kell működnie, mint a szellemi erők – az egyesített lelki erő és a szellemi energia kombinációja – továbbító központja a bolygó foglyaihoz és az életekhez, amelyek testi létben vannak tartva a természet más világaiban. Az emberi lények hajlamosak elsősorban

magasabbrendű csoport-kapcsolataikkal, az Atyai házhoz való visszatéréssel, a „felfelé" és a jelenségek világától elmutató irányokkal foglalkozzanak. Lényegében azzal vannak elfoglalva, hogy a formai aspektuson belül megtalálják a központot, amit léleknek nevezünk, és ha megtalálták, összekapcsolják magukat ezzel a lélekkel és így békét találjanak. Ez helyes és összhangban van az isteni szándékkal, de ez ***nem*** a terv egésze az ember számára, és ha csupán ez marad az elsőrendű célkitűzés, az ember vészesen közel kerül ahhoz, hogy a szellemi önzés és elkülönülés kelepcéjébe essen.

Ha bármely emberi lény megtalálta a központot és egyetlen eggyé válik vele, és kapcsolatba lép lelkével, akkor automatikusan megváltoztatja helyét az emberiség családjában, és – ismét szimbolikusan szólva – a fény és megértés részének találja magát, annak, amit ezoterikusan az okkult hierarchiának hívunk, a tanúk felhőjének, a Krisztus tanítványainak, meg egyéb neveken, a tanítványok meggyőződésének megfelelően. Ez a hierarchia ugyancsak megpróbálja kifejezni magát a Világ Munkásainak csoportja formájában, és amikor egy ember megtalálja a lelkét, és az egység alapelve kellőképpen megnyilatkozott a számára, maga is átlép ebbe az egzoterikusabb csoportba. Nem mindenki, aki rátalált a központra, kapcsolódik már mind a belső, mind a külső csoportokhoz. Ezután a mágikus munka elkötelezettje lesz, a lelkek megmentéséé, a bolygó foglyainak megszabadításáé. Az emberiségnek,

mint egésznek, ez a célja, és amikor az összes emberfiak elérték ezt a célt, a foglyok felszabadulnak. Ennek az a magyarázata, hogy a mágikus munkát intelligensen és tökéletesen fogják végrehajtani és a csoport-formációban lévő emberi lények a tiszta szellemi energia átvivőiként fognak működni, ami a természet minden világában minden formát élettel telít.

Ami a bolygó foglyainak és végső felszabadulásuknak a problémáját illeti, emlékeznünk kell rá, hogy a teljes fejlődési tervezet mögött húzódó egyik erő a Korlátozás Alapelve. Ez az elsődleges impulzus, ami az alkotó tettet végrehajtja és szoros kapcsolatban áll az akarattal és annak alsóbbrendű kivetülésével a vággyal. Az akarat vágy, olyan tisztán megfogalmazva és olyan erőteljesen kivitelezve egy intelligens csúcspontig és anyagiasításának módja olyan pontossággal van végrehajtva és szándékos energiával ellátva, hogy az eredmény elkerülhetetlen. Tiszta akarásra csak a koordinált gondolkodó képes, az igazán öntudatos entitás. A vágy ösztönös, vagyis inkább minden forma velejárója, hiszen minden forma és organizmus valamely gondolkodó részét képviseli, és ennek a kezdetleges erőnek az erőteljes nyomása befolyása alatt áll.

A Korlátozás Alapelve tehát valamely gondolkodó Lény célszerű akarata és megfogalmazott vágya eredménye, és ennek következtében minden testetöltött élet alakminta-vételi folyamatának irányítója. A Korlátozás Alapelve az inkarnáció terén az

irányító, meghatározza mértékét és ritmusát, eldönti hatósugarát és létrehozza a valóság illuzórikus megjelenítését, amit megnyilvánulásnak nevezünk.

A „bolygó foglyai” két kategóriába tartoznak:

1. Azok az életek, akik egy tudatos cél befolyása alatt tevékenykednek és akik „korlátozzák az életet, ami bennük van” egy ideig. Tudatosan öltenek formát, kezdettől fogva ismervén a véget. Ezek a Lények a maguk részéről három fő csoportra oszlanak.

   a) A Lény, Aki a mi bolygónk élete, az Egy, Akiben élünk, mozgunk és létünket bírjuk. Ezt a lényt, avagy a szervezett életek összességét néha a planetáris Logosznak, néha az Idők Öregének, néha Istennek és néha az Egyetlen Életnek nevezzük.

   b) Azok az életek, akik a Korlátozás Alapelvét képviselik a természet világában. Az Élet, amely például az állatvilág eszközén keresztül fejezi ki önmagát, az egy öntudatos, intelligens entitás, aki a szándék és célkitűzés teljes világosságában működik és azért korlátozza tevékenységének körét, hogy megfelelő lehetőséget és kifejezést biztosítson a miriádnyi életnek, akik rátaláltak az életükre és létükre, valamint a létfenntartásra benne. Lássátok meg, hogy az áldozatvállalás törvénye hogyan járja át az alkotást.

c) A gondolkodás fiai, emberi lelkek, szoláris Angyalok, az Isten isteni fiai, akik teljes öntudattal munkálnak ki bizonyos jól látható célokat, az emberiség családja eszközének segítségével.

2. Azok az életek, akik formailag korlátozva vannak, mert nem öntudatos, csupán öntudatlan alkotó részei egy nagyobb formának. Még nem fejlődtek el addig a pontig, hogy öntudatos entitások legyenek.

Azt lehetne mondani, hogy ebbe a második kategóriába minden létező beletartozik, de a demarkációs vonal az önkorlátozás és az észrevétlen forma-felöltés között teljesen a tudat birodalmához tartozik. Egyes életek foglyok, és ezt tudják. Mások foglyok, de nem tudnak róla. A szenvedés kulcsa éppen ebben van az elme területén. Fájdalom és kín, lázadás és a helyzet javítására és megváltoztatására szolgáló tudatos ösztönzés csak ott található, ahol individualitás van jelen, ahol az „én" komplexus az irányító és ahol egy öntudatos entitás működik. Persze van megfelelője a fájdalomnak az ember alatti világokban is, de az egy másik felosztásba tartozik. Az nem énviszonylatú. Az ember alatti életformák szenvednek és kényelmetlenségeket viselnek el, és alá vannak rendelve a haláltusának is, de hiányzik az emlékező és előrelátó képességük, és nem rendelkeznek azzal a mentális megértéssel, amely képessé tenné őket, hogy összevessék a múltat és a jelent és feltételezzék a jövőt. Mentesek a bal-

sejtelmek kínjától. A rossz körülményekre való teljes reagálásuk olyannyira különbözik az emberitől, hogy nehéz lenne azt most számunkra megragadni. Az ***Ősi Kommentár*** ezt a két csoportot az alábbi módon írja le:

"Az Isten Fiai, akik tudnak, látnak és hallanak (és tudván tudják, hogy tudnak) a tudatos korlátozás fájdalmát szenvedik, Tudatos létük legmélyebb mélyében úgy rág elveszett szabadságuk, mint a féreg. A fájdalom, betegség, szegénység és elveszettség látható mint olyan, és belőlük minden Isten fia ki akar törni. Tudja, hogy önmagában, amint egykor volt, mielőtt fogoly formáját öltötte volna, nem ismert fájdalmat, betegség és halál, rothadás és kór nem érintették. Övé volt a világegyetem gazdagsága és nem ismert veszteséget.

Az életek, amelyek alakot öltöttek öntudatos életekkel együtt, a déva életek, amelyek a minden Isten Fia által lakott formákat építik, ezek nem ismernek fájdalmat, sem hiányt, sem szegénységet. A forma elerőtlenedik, más formák visszatérnek és az, amitől azt kívánják, hogy őrizze és tartsa meg erősnek a külsőt, hiányzik. De nem éreznek elkeseredést és nem ismernek tiszta lázadást, mert hiányzik az akarat is és a tervezett szándék."

Helyénvaló volna itt egy szó a fájdalomról, jóllehet nincs semmi rejtett értelmű mondanivalóm az emberi hierarchiának a fájdalom eszközével való fejlődését illetően. A dévák nem szenvednek fájdalomtól, mint az emberiség. Jóllehet ritmusuk ará-

nya állandóbb, de összhangban van a Törvénnyel. Az építés munkájához való alkalmazkodás és az általuk épített formával való egyesülés révén tanulnak. A felépített formák és befejezett munka elismerése és öröme révén növekednek. A dévák építenek és az emberiség rombol és a formák megsemmisítése révén az elégedetlenség miatt az ember tanul. Így jut a nagyobb Építők munkája előtti behódolásig. A fájdalom az anyagon át való felküzdés, amely az embert a Logosz Lábához viszi; a fájdalom a legnagyobb ellenállás vonalát követi és ezáltal eléri a hegytetőt; a fájdalom a forma szétzúzója és a belső tűz elérése; a fájdalom az elszigeteltség hidege, amely a központi Nap melegéhez vezet; a fájdalom a kemencében való égés azért, hogy végül is megismerjük az élet vizének hűvösét is; a fájdalom utazás a távoli országba, amely az Atyai Otthonba való szíves fogadtatást eredményezi; a fájdalom az Atya megtagadásának illúziója ami a tékozlót egyenesen az Atya szívébe vezeti; a fájdalom a végső teljes veszteség keresztje, mely visszahozza az örök bőség gazdagságát; a fájdalom az a korbács, amely a Templom küszködő építőjét tökéletességre ösztökéli.

A fájdalomnak számtalan haszna van, és ezek az emberi lelket kivezetik a sötétségből a fényre, a megkötözöttségből a szabadságba, a kínokból a békességre. Az a béke, az a fény és az a felszabadulás a kozmosz rendezett harmóniájával minden ember fia rendelkezésére áll.

A korlátozás problémájával szoros kapcsolatban áll a megszabadulásé. A forma fogházába mindenki belép, aki él; egyesek tudatosan lépnek be, mások öntudatlanul, s ezt nevezzük születésnek, megjelenésnek, testetöltésnek, megnyilvánulásnak. Nyomban működésbe lép egy újabb törvény, vagyis egy aktív elv megvalósítása, amit a Ciklusok Törvényének nevezünk. Ez a periodikus megjelenés elve – a velünk született isteni természet szeretet-bölcsességének áldásos tevékenysége, mert ez hozza létre a tudatállapotok egymásutánját, amit Időként határozunk meg. Ez tehát létrehoz a világban a tudat területén egy fokozatos és állandó növekedést, az önkifejezés, önértékelés és önmegvalósítás felé. A Korlátozás és Ciklusok elveihez még egy elv járul, a Tágulásé. Ez magával hozza a tudat kifejlődését úgy, hogy az érzékenység, vagyis a környezetre való érzékeny reagálás lappangó csírája megerősítést nyerjen az élő egyedben.

Így tehát van három Alapelvünk:

1. a Korlátozás Alapelve
2. a Periodikus Megnyilvánulás Alapelve
3. a Kitágulás Alapelve

E három Alapelv együtt képviseli a Fejlődés Törvénye – ahogy az emberek nevezik – mögött húzódó tényezőket. Ezek hajtják végre az Élet bebörtönzését a maga megjelenéseiben és aspektusaiban; ezek hozzák létre a környezeti formákat és ezek vezetik a bebörtönzött életeket tovább sokkal nevelőbb jellegű fogházakba. Végezetül elérkezik az idő, amikor a Megszabadulás Alapelve aktivizálódik és megtörténik egy átmenet a börtönből, amely beszorít és eltorzít valamivé, ami megfelelő körülményeket nyújt a tudat következő fejlődéséhez.

Érdemes itt megjegyeznünk, hogy a halált a Megszabadulás Alapelve vezérli és nem a Korlátozásé. A halált csak egy olyan tényezőnek kell felfogni, amivel az öntudatos életeknek foglalkozniuk kell, és amelyet csak az emberi lények értenek félre, akik a legelvakítottabbak és a legmegtévesztettebbek minden testetöltött élet közül.

A következő megjegyezni való pont az, hogy a természet minden egyes világa kétféleképpen működik:

1. mint azon formák világának felszabadítója, amelyek nem jutottak még el az ő saját tudatszintjére.

2. mint azon életek fogháza, amelyek áttelepültek bele a közvetlenül alatta lévő tudatszintről.

Mindig jusson eszünkbe, hogy a tudat minden területe a maga határai között egy börtönt képvisel, és hogy a felszabadítás minden tevékenységének célkitűzése az,

hogy megszabadítsuk a tudatot és kitágítsuk kapcsolatainak körét. Ahol akármiféle határvonal van, ahol a befolyásolási terület körül van írva, és ahol a kapcsolat köre korlátozott, ott börtön van. Elmélkedjetek el ezen a megállapításon, mert igen sok igazságot tartalmaz. Ahol elnyomnak egy látomást és a kapcsolatoknak egy tág meghódítatlan területét, ott elkerülhetetlen lesz a bebörtönzöttség és beszorítottság érzése. Ahol meghódítandó birodalmakat, megtanulni való igazságokat, végrehajtandó győzelmeket, elérendő vágyakat, elsajátítandó tudást ismerünk fel, ott a korlátozásnak egy sajgó érzetét találjuk, amely a jelöltet megújult erőfeszítésekre ösztökéli és továbblendíti az élő entitást a fejlődés ösvényén. Az ösztön, amely a növény- és állatvilág fölött uralkodik, az emberiség családjában intellektussá nő. Később az intellektus beleér az intuícióba és az intuíció a megvilágosodásba. Ha már az emberfölötti tudat felébredt, e kettő – az intuíció és a megvilágosodás foglalja el az ösztön és az intelligencia helyét.

Megvilágosodás – az hová vezet? Egyenesen a teljesítmény csúcsára, a ciklikus sors kiteljesítéséhez, a sugárzó dicsőség megérintéséhez, bölcsességhez, hatalomhoz, Isten-tudathoz. Ezek a szavak persze keveset vagy semmit sem mondanak összehasonlítva a Valósággal, amit bármely emberi lény csak akkor érzékelhet, ha intuíciója felébredt és elméje megvilágosodott.

Felfogva ezeket a bebörtönzésre vonatkozó tényeket, hogy gyakorlatiasak legyünk, hogyan képes egy ember a „bolygó foglyainak" megszabadító megbízottjává lenni? Mit képes az emberiség mint egész elérni ezen a vonalon? Mit tud az egyén tenni?

Az emberiség feladata elsősorban is három munkarészlegre oszlik. A foglyoknak három csoportját lehet megszabadítani és fogják is végül megtalálni a börtönből kivezető útjukat az ember közbenjárásával. Emberi lények már működnek mind a három területen.

1. Foglyok emberi formában, ez magában foglalja a munkát embertársainkkal.
2. Foglyok az állatvilágban, és már sok történik ezen a területen.
3. Foglyok a növényvilág formáiban. Itt még a kezdeteknél tartunk.

Sok munkát végez az ember az emberekért és tudományos, vallásos és oktatási törekvések segítségével az emberi tudat állandóan tágul, amíg Isten Fiai egyenként át nem törik a maguk korlátait és be nem lépnek a lelkek világába. Visszatekintve a történelemre, a kiemelkedő fogoly; az Ember képe, tisztán kirajzolódni látszik. Apránként úrrá lett planetáris megkötözöttségein; apránként felnőtt a barlangi ember szintjéről Shakespeare-ré, Newtonná, Leonardo da Vincivé, Einsteinné, Assisi Szent Ferenccé, Krisztussá és Buddhává. Az ember képessége, hogy valamit elérjen az emberi kifejezés bármely területén, gyakorlatilag korlátlannak látszik, és ha az elmúlt

néhány ezer év olyan elképesztően nagy növekedést ért meg, mit láthatunk meg az elkövetkezendő ötezer esztendőben. Ha a prehisztorikus ember, aki alig volt több az állatnál, géniusszá növekedhetett, miféle kibontakozás lenne lehetetlen, amikor a velünk született isteniből egyre több érezteti a jelenlétét? A szuperember köztünk van. Mit fog a világ kinyilvánítani, amikor a ***teljes*** emberiség majd a szuperemberi erők konkrét megnyilvánulásai felé fog irányulni.

Az emberi tudat különböző irányokban és dimenziókban szabadul fel. A szellemi valóságok világába tágul, és kezdi felölelni az ötödik, vagyis szellemi világot, a lelkek világát. Tudományos kutatással behatol a szuperemberi törekvések világába és kutatja az Isten Alakjának számos aspektusát, valamint azokat a formákat, amelyek a Formát alkotják.

Érintve az emberiség tevékenységét azoknak az egyedeknek a felszabadításában, amelyekből áll, és a növény- és állatvilág foglyainak felszabadításában, két pontra akarok rámutatni, melyek mindegyike alapvető fontosságú:

Először is, annak érdekében, hogy fel tudja szabadítani a bolygónak azokat a foglyait, amelyek az ***ember alatti*** címszó alá tartoznak, az embernek az ***intuíció*** befolyása alatt kell működnie; amikor azon munkálkodik, hogy felszabadítsa embertársait, tudnia kell, hogy mit jelent a ***Megvilágosodás***.

Amikor majd felfogjuk a Szolgálat igazi természetét, úgy fogjuk találni, hogy az annak az isteni energiának egy aspektusa, amelyik mindig a romboló aspektusnak alárendelve működik, mert hiszen az rombolja a formákat, hogy ezzel megszabadítson. A Szolgálat a Megszabadítás Alapelvének egy megnyilvánulása és ebből az alapelvből a halál és a szolgálat két aspektust képvisel. A szolgálat megmenti, megszabadítja és felszabadítja, különféle szinteken a bebörtönzött tudatot. Ugyanezt lehet megállapítani a halálról. De amennyiben a szolgálatot nem vagyunk képesek a fennforgó esetben minden tény intuitív megértése szerint végezni, okosan végrehajtani és a szeretet szellemében alkalmazni a fizikai síkon, az nem fogja teljesíteni küldetését megfelelően.

Amikor a szellemi megvilágosodás tényezője helyet kap ebben a szolgálatban, akkor azokkal a transzcendens Fényekkel fogunk találkozni, amelyek megvilágították az emberiség útját és kereső fényként működtek, kisugározva a tudat nagy óceánjára, feltárva az ember előtt az Ösvényt, amelyen járhat és kell járnia.

Még egy dologra szeretnék rámutatni. Nem adtam részletes szabályokat a bolygó foglyainak megszabadításához. Nem osztályoztam a börtönöket és foglyaikat, sem a munkamódszereket, sem a megszabadítás technikáit. Kivétel nélkül mindenki előtt, aki olvassa ezeket az Utasításokat, hangsúlyozom annak a megújított erőfeszítésnek a szükségességét, hogy tegyék magukat alkalmassá a szolgálatra, tudatos és megfontolt

nekiszánással, hogy kifejlesszék intuíciójukat és elérjék a megvilágosodást. Minden emberi lény, aki a fény és bölcsesség eredményeire jut, automatikusan rendelkezni fog egy befolyási körrel, amely mind fölfelé, mind lefelé kitágul, és ami eléri mind befelé a fény forrását, mind kifelé a „sötétség földjét". Ha ezt elérte, életadó erő tudatos központjává válik és történik ez erőfeszítés nélkül. Friss erőkkel fog serkenteni, erősíteni és éltetni minden életet, amellyel kapcsolatba kerül, legyen az jelölttársa, vagy egy állat, vagy egy virág. Mint a fény átadója fog működni a sötétben. Eloszlatja a káprázatot maga körül és beengedi a valóság sugárzását.

Ha az ember fiai nagy számban tudnak majd így tevékenykedni, akkor az emberiség családja a planetáris szolgálatra szánt munkába fog állni. Küldetése az, hogy hídként szolgáljon a szellemi világ és a materiális formák világa között. Az anyag minden fokozata jelen van az emberben és az összes tudatállapot lehetséges a számára. Az emberiség minden irányban képes működni, fel tudja emelni az ember alatti világokat a mennybe, és le tudja hozni a mennyet a földre.

TIZENHARMADIK SZABÁLY

A mágusnak fel kell fognia a négyet; vegye észre művében a lila árnyalatot, amit ők nyilvánvalóvá tesznek, és így szerkessze meg az árnyékot. Amikor ez megvan, az árnyék felöltözik és a négy hétté válik.

A Felismerendő Négyességek
A Gondolatformák Következménye

A FELISMERENDŐ NÉGYESSÉGEK

Részemről ezt a szabályt a legnehezebb megmagyarázni, és ennek az oka háromszoros:

Egy: azoknak a jelenleg fizikai testet öltött embereknek a száma, akik valóban alkotó módon tudnak dolgozni és az e Szabályban átadott információkból hasznot tudnak húzni, elképesztően kevés. Csak a fehér mágusnak és az ebben a munkában tapasztalatot szerzettnek adható meg a valódi magyarázat. Nagy veszélyt rejt magá-

ban e szabályok jelentőségének feltárása azok számára, akik még nem váltak alkalmassá a pontos munkára. Éppen ezért meg fogjuk vizsgálni azoknak a megkívánt minősítését, akiknek felhatalmazásuk van erre az ismeretre, úgyhogy a tanuló hozzá tudjon látni kifejleszteni azt magában, ami esetleg hiányzik.

Kettő: az aprólékos és részletezett utasítások veszélye abban a tényben áll, hogy ha most kapná meg azt a világ, elárasztanának bennünket a gondolatformák, és ezeket a gondolatformákat azért alkotnák meg csak, hogy kifejezzék velük tisztán önző vágyukat és a mentális anyagot működésbe lendítenék azok képzelgései és szeszélyei szerint, akik fejletlenek a szellemi vonalon. Meg kell jegyezni, hogy minden emberi gondolat, akár a hatóerővel bíró tömeggondolatok, vagy dinamikus egyéni ötletek, végezetül is objektíven a fizikai síkon kell, hogy megjelenjenek. Ez kikerülhetetlen és megváltozhatatlan szabály, és e törvény – amely a mentális anyag felett uralkodik – helyes végiggondolásával fog megmutatkozni a helytelen gondolat veszélye és a helyes ereje. Az emberi gondolat hatóereje jelenleg elsősorban mennyiségileg írható le, mert kevesen vannak, akik alkotó módon tudnak gondolkodni. A közvélemény, a tömegelgondolások, az emberi vágyak és gondolatok irányulásai jelenleg nincsenek a legmagasabb szinten, és ezeknek a homályos és kezdetleges gondolatoknak a fizikai lecsapódása végtelen egyszerűségével tűnik ki, önző szándékkal és személyes követelőzéssel színeződik át, tetszésen és nemtetszésen, előítéleteken és vágyakozásokon

alapszik, és ez derül ki a legérdekesebb lecsapódásból. A rovarok hatalmas tömege, amely elárasztotta bolygónkat, és növekvő problémát okoz a tudósoknak, mezőgazdáknak, és mindazoknak akik az emberi állat jólétével törődnek, a gondolatlecsapódás közvetlen következménye.

Nincs időm terjedelmesebben foglalkozni e ténnyel, de biztosíthatlak benneteket, hogy mihelyt megtanul az ember önzetlenebbül és tisztábban gondolkodni, és a rosszakarat meg a gyűlölet, és a versengés helyet ad a testvériségnek, a szívélyességnek és az együttműködésnek, a rovarjárvány, ahogy most nevezik, egészen biztosan el fog halni.

Három: még egy nehézséget tapasztaltam e szabályok megvilágításánál, s ez abban áll, hogy manapság könnyebb bizonyítani, hogy létezik az elme birodalma, mint azt bizonyítani, hogy létezik az éter birodalma, jóllehet a tudósok széles körben használják a szót. Ez a szabály az éteri anyag négy fokozatával foglalkozik, amelyek a természet minden formájában az éteri burkot képviselik, a hegytől a hangyáig és a növénytől egy atomig. Egyes tudósok elismerik az étertest tényét, nagyrészük nem, és az emberiség tömegei szempontjából ez teljesen ismeretlen marad. Ami legközelebb van hozzánk, közvetlenül az orrunk előtt, azon gyakran átnézünk, és mi, akik tanítunk és irányítunk érdeklődéssel figyeljük, hogy milyen komoly hangsúly van a pszichikai és asztrális jelenségeken, és mennyivel kisebb figyelem marad a sokkal

nyilvánvalóbb és sokkal könnyebben felismerhető éteri formákra és erőkre! Mihelyt bekövetkezik egy csekély változás a látás összpontosításának jelenlegi módjába, úgy fogjuk találni, hogy az emberi szem a felfogásnak és az észlelésnek egy teljesen új területét is fel fogja tudni ölelni. Vakon az emberek befelé fordítják tudatukat, és felfigyelnek az asztrális tárgyakra, és az örökké változó formáknak arra az illuzórikus világára, amelyben élünk, mozgunk és vagyunk, s ugyanakkor elmulasztják meglátni, ami közvetlen előttük van.

1. A felkészültség hiánya.
2. Az öntudatlan formaépítéssel járó veszélyek.
3. Az éteri vakság.

E három nehézség szinte lehetetlenné teszi számomra, hogy ennek a szabálynak a teljes igazságát felfedjem és rávilágítsak a munkára az éteri szinteken, és innen van a magyarázat viszonylagos rövidsége.

A felkészültség témájával foglalkozva és válaszul a kérdésre: miből áll a berendezés, amelyre a fehér mágusnak szüksége van, egy dolgot válaszolhatok: – minden tanuló rájön, hogy bizonyos kívánalmaknak meg kell felelni, ha egy emberre a Nagy Mű technikájának megértése valamely mértékét rábízzák. Az magától értetődő per-

sze, hogy a mi kérdésünk nem a ***jellem*** minősítésére utal. Minden jelölt tudja és évek óta tanítják neki, hogy a tiszta ész és makulátlan szív, az igazság szeretete, valamint a szolgálat és önzetlenség elsőrendű követelmények, és ahol ezek hiányoznak, semmit nem lehet elérni és a nagy titkokból semmit sem lehet felfedni. Itt ugyan mondhatnátok: azt is tanították nekünk, hogy léteznek olyanok, akik a négy éterben működnek, és kétségtelenül mágikus tetteket hajtanak végre, s ugyanakkor mégsem rendelkeznek az alapvető tisztasággal és szerető szívélyességgel, amelyekre utalás történt. Ez kétségtelenül igaz; ők az anyagban működő csoporthoz tartoznak és fekete mágusoknak nevezzük őket; intellektuálisan magasan fejlettek, és úgy tudják motiválni a mentális szubsztanciát, vagyis gondolati anyagot, hogy az tárgyiasulni képes a fizikai síkon, és végrehajtja sötét szándékukat. E csoport körül sok a félreértés és az alapvető tájékozatlanság. Az is lehet persze, hogy sorsuk össze van kötve az eljövendő fajjal, a hatodikkal, és végük akkor következik be és tevékenységük befejezésére abban a messzi távoli korban kerül sor, amelyet technikai értelemben a Hatodik Körnek nevezünk. Az úgynevezett fekete és fehér erők közötti végső szakítás, illetve szétválás e mostani világciklusban a jelenlegi kör hatodik gyökérfajának időszaka alatt fog bekövetkezni. A hatodik gyökérfaj lehárulása felé, a hetedik megjelenése előtt lesz az igazi Armageddon, amiről olyan sok tanítás hangzott el. Egy rövid ciklus, összefüggésben ezzel a végső csatával és hasadással fog bekövetkezni a hatodik

alfaj idején, amely most van alakulóban. A most lezajlott világháború és az elkülönülés és megrázkódtatás jelenlegi ciklusa nem azonos a valódi Armageddonnal. A háború, amelyről a Mahábhárata beszél, valamint a jelenlegi háború bajainak gyökere, és a katasztrófa magvai, amelyeket magával hozott, egyrészt az alsóbbrendű, másrészt a magasabbrendű asztrális világból valók. Mindkettő mögött az önzés és az alacsonyrendű vágy indítékai álltak. Az eljövendő nagy szétválasztás gyökerei a mentális világban lesznek, és a hatodik alfajban fognak kiteljesedni. A hatodik gyökérfajban egy szörnyű pusztulás magvai jelennek meg az elme, az asztralizmus és a fizikai természet összehangolt hármasságában, amely a planetáris kettősség csúcspontját hozza magával.

Ennél messzebb nem kell mennünk, mert a hatodik kör emberiségének természete annyira különbözni fog a mienktől, és azok, akik a fekete és a fehér erőkbe különülnek el, annyira nem fognak hasonlítani arra, amit mi most ezeken a szavakon értünk, hogy nem érdemes elfoglalni magunkat ezzel a nagyon távoli problémával.

Nem szabad elfelejteni, hogy az igazi fekete mágus (és most nem arra az emberre gondolok, aki hajlik a fekete mágiára) lélek nélküli entitás, olyan lény, akiben az Ego ahogyan ezt a kifejezést ma értjük – nem létezik. Gyakran elnézünk afölött és ritkán értjük meg azt, hogy ennélfogva ő nem létezik fizikai testben. A fekete mágusok világa mindig is az illúziók világa. Ők az alsóbbrendű mentálsíkról működnek, a vágy-

anyagban, és azoknak az érző vágytestében a fizikai síkon, akiket elsodor a káprázat és a szélsőséges önzés, és énközpontúság kötelékeivel vannak megkötözve. Akit a tájékozatlan a fizikai síkon fekete mágusnak nevez, az csupán egy férfi vagy egy nő, aki érzékeny egy igazi fekete mágusra, vagy kapcsolatban áll vele az asztrálsíkon. Ez a viszony csak akkor lehetséges, ha már nagyon sok önző, alacsonyrendű vágyakkal, eltorzult intellektuális törekvésekkel és az alacsonyrendű pszichizmus iránti szeretettel teli élet áll mögötte, és ez is csak akkor lehetséges, ha az ember akaratlagos rabja volt ezeknek. Az ilyen férfiak és nők kevesen vannak, szórványosan, mert a merő önzés valóban ritka. Ha létezik, rendkívül hatékony, mint minden egy pontra irányuló törekvés.

Az ezoterikusabb fajta kívánalmak kulcsát a XIII. Szabály adja. „A mágusnak fel kell fognia a négyet". Feltételezhetően felépített egy kiváló jellemet. Szolgálatra nevelte önmagát. Szándéka igaz és állhatatos. Tisztán és önzetlenül él. Valamelyest elsajátította a meditáció jelentését. Most kezdi gyakorolni magát az „okkult felismerésben".

Ez a szabály a sokféle jelentésnek és számos összefüggésnek, amit egy néhány egyszerű szóval közölni lehet, a legérdekesebb példája. Azt olvastuk, hogy „fel kell fognia a négyet". Az ***Értekezés a Kozmikus Tűzről*** így szól:

„Ez szó szerint azt jelenti, hogy a mágusnak olyan helyzetben kell lennie, hogy meg tudja különböztetni a különféle étereket és meg tudja jegyezni a különböző szintek sajátos színét, s ezáltal biztosítani tudja az 'árnyék' kiegyensúlyozott felépítését. Okkult értelemben 'felfogja' azokat, azaz megismeri hangjukat és hangnemüket és tisztában van a sajátos energia-fajtával, amelyet megtestesítenek. Nem kapott elegendő hangsúlyt az a tény, hogy az étersík három magasabb szintje rezgésbeli összefüggésben van a kozmikus fizikai sík három magasabb szintjével, és ezeket (az őket körülvevő negyedik szinttel) az okkult könyvek „a befelé fordult Tetraktüsznek" nevezik. Ez a tudás a mágust a háromféle planetáris erő és ezek kombinációjának vagyis a negyedik fajtának a birtokába helyezi, és így felszabadítja számára azt az éltető energiát, amely ezt az elgondolást megtárgyiasítja. Amint a különböző fajta erők találkoznak és egybeolvadnak, egy sűrű árnyékforma lepi be a rezgő asztrális és mentális burkot, és a Szoláris Angyal elgondolása határozottan konkréttá válik."

A nyilvánvaló és pontos jelentés tehát a négy éter felismerése, de ez ugyanakkor függ egyéb jelentésektől is, és más négyességek felfogásán alapszik. Szeretnék egy rövid rezümét adni a fehér mágus számára szükséges néhány minősítésből, és valamit a felismerésekből, amik fokozatosan felébrednek tudatában.

Először is, fel kell fognia „a négyet, ami az Egyet alkotja". Más szavakkal, az első négyes, amit ismernie kell, és jól kell ismerni, az lényegében ő maga:

1. fizikai test, érzékeny érzelmi természet, elme és lélek;

2. lélek, elme, agy és az erők külső világa;
3. szellem, lélek és test a nagy Egészen belül.

Ez eleve igazi szellemi megközelítést tételez fel, s ennélfogva a képességet, hogy lélekként működjék. Amíg ezt el nem éri, addig csak a fehér mágusi gyakorlat jelöltje lehet, de még nem fehér mágus.

Másodszor, fel kell ismernie 'a négy sarkon álló város'-t. Meg kell értenie az 'ember, a kocka' értelmét, és ezt háromféle módon:

1. önmagát, mint emberi lényt;
2. embertársát önmagával és az Egésszel kapcsolatban;
3. a természet negyedik világát, az emberi világot, úgy tekintve ezt a teljes világot mint egy entitást, mint egy megszervezett életet, amely a fizikai síkon működik, lakója a lélek, megelevenítője a szellem.

Ez tehát azt jelenti, hogy mint ember fogékony a magához hasonlók iránt és tisztában van annak a világnak a feladatával, amelyhez tartozik. Ezt a legjobban a Mesterek Archívumának egy ősi írásából való csodálatos szavakkal lehet legjobban kifejezni. Azt mondják, hogy ez visszanyúlik a korai atlantiszi időkre. Az anyag, amelyen az írást megtalálták olyan régi és olyan törékeny, hogy amit a Mesterek maguk érinthettek és láthattak, csak annak egy kivonata, az eredetit Shamballában őrzik.

A következőképpen szól, bizonyos kihagyásokkal, amelyeket bölcsebb nem bennehagyni:

„A négyszög négy sarkánál a négy angyali... látható. Narancsszínűek, fátyolos rózsaszín fényben. Mindegyik formán belül sárga láng látható, és mindegyik forma körül a kék...

Négy szót rebegnek, egyet-egyet minden emberi fajtáért, de nem a megszentelt hangot, amely előhozza a hetediket. Két szó elhalt, ma négy hangzik. Az egyik olyan magas régiókban hangzik, hogy az ember oda emberként nem léphet be. Olymódon az ember hét szava a négyszög körül köröz, szájról szájra járva.

Az ember minden napján formát öltenek a szavak és különbözőeknek látszanak. A ...ban a szavak az alábbiak lesznek:

Észak felől egy szó hangzik fel énekelve, amely azt jelenti... legyetek tiszták.

Dél felől a szó felzeng: Felajánlom és...

Kelet felől az isteni fényt hozva, a négyszöget körüllengve jő a szó: Szeressetek mindenkit.

Nyugat felől válasz visszhangzik: Szolgálok.”

Halvány próbálkozás ez más nyelven kifejezni az ősi atlantiszi mondatokat, amelyek régebbiek, mint a szanszkrit, vagy a szenzár és a jelenlegi hierarchia tagjai közül is csupán egy kis csoport érti. Az ember természete és sorsa a tisztaság, a felajánlás, a

szeretet és a szolgálat gondolataiban összegeződik és nem szabad elfelejteni, hogy ezek nem az úgynevezett szellemi minőségekre vonatkoznak, hanem a hatékony okkult erőkre, amelyek indítékukban dinamikusak, eredményükben alkotóak. Ezen nagyon alaposan gondolkodjék el minden jelölt. Következésképp e néggyel amit hozzáadunk az elsőhöz, a szellemi szinten elért képességhez, megvan a fehér mágus képesítései közül öt.

Harmadszor, a fehér mágusnak fel kell ismernie a keresztet, ami a Mennyekben áll, és amelyre a kozmikus Krisztust felfeszítették, és amelyre a fehér mágust is, lévén a kozmikus Krisztus testének egy sejtje, felfeszítik. Technikai és asztrológiai értelemben a jelenlegi korban meg kell értenie a Bika, az Oroszlán, a Skorpió és a Vízöntő belső jelentését, mert a jelenlegi világciklusban ezek hatnak. Képesnek kell lennie, ha szabad magamat szimbolikusan, ugyanakkor mégis pontosan kifejeznem, beszámolni az eredményről, amely törekvésének célja, mind a négy jel alatt, és mind a négy erő segítségével. A Bikában ki kell tudnia mondani: „Megvilágosodást kívánok és én vagyok magam a fény." Az Oroszlánban azt fogja mondani: „Tudom magamról, hogy én vagyok az egy. A Törvény által uralkodom." Az ige, amit hangoztatni fog a Skorpióban ez lesz: „Az illúzió nem tarthat vissza. Én vagyok a madár, amelyik végtelen szabadságban repül." A Vízöntőben kimondott szavak ezek lesznek: „Én vagyok, aki szolgál, és én az élővíz szétosztója."

Ezeket az okkult minősítéseket, amelyeket felületesen érintettem, szigorúan meg kell tanulnia a jelöltnek, és míg tanulja őket, és e szabályok szerint él, különféle osztályozásokra kerül sor, ami ki fogja emelni őt, és értékelni fogja. Nem szabad elfelejteni, hogy mindannak, amit itt elmondok, más jelentése van minden egyes síkon, és a hét tudatállapottal kapcsolatosan, amint azok kifejeződnek a tudatosságnak a hét területén.

Végezetül, ami a jelöltet illeti, aki ezeket az utasításokat tanulja, már meg kellett hogy haladja a négy nemes igazságot, fel kellett hogy ismerje a négy evangélium jelentését, meg kellett hogy értse a négy elem – föld, víz, tűz és levegő – jelentőségét és célját, és, ezoterikusan szólva, Megváltóként kellett átjárnia a négy világot. Ez utóbbi mondatot valójában megérteni csak a negyedik beavatásnál fogja. Ha erre sor kerül, elmondhatja: „A vágy már nem köt meg, szabadon állok. Vágyom a mindent és a semmit. Élek és halok, feláldoztattam és feltámadtam: jövök és megyek, ahogy akarok. A Föld a lábam alatt terül el, víz mossa alakomat. A tűz elpusztítja, ami utamba áll, s a levegőnek ura vagyok én. A formák minden világát végigjárták már lábaim. Most minden értem létezik és én, az egész szolgája, kitartok.”

Tanulmányozzátok e szavakat és figyeljétek meg, hogy az ideális szükségletek fogalma, amelyek a fehér mágus felszerelését képviselik, milyen folyamatosan bővült.

El tudnék még elmélkedni sok más négyességen, de az a néhány, amelyet itt az imént felidéztünk, elegendő, hogy bemutasson valamit a felismerésből, amelyre a jelölt törekszik. Az egyetlen, amiről még említést fogok tenni, az, amelyre mint ibolyaszínű négyre utaltam, vagyis a négyfajta energia, amely a természeti világban minden forma éltető, vagyis étertestét alkotja. Itt is van három magasabbrendű és egy alacsonyrendű, ami mindig az istenség három aspektusára, vagyis alapelvére utal, valamint a formára, amelyen keresztül e háromnak meg kell nyilvánulnia. A szellem, a lélek és a test ugyanazt az eszmét fejezik ki, más-más szemszögből, azon kívül mint ami összműködésükből létrejön. Mindig emlékezni kell rá, hogy a Valóság szempontjából, amit a sűrű, megfogható és objektív fizikai testnek nevezünk, nem más, mint illúzió. Újra és újra elmondják az ősi írások, hogy az nem alapelv. Miért van ez így? Mert csupán ***jelenség***, amit a három magasabbrendű összevegyülése és a negyedik hoz létre. És ez a jelenség az emberi agy kitalálása és koholmánya. Nem parabolikusan beszélek; csak tényeket jelentek ki a természetről, és valamit, ami lassanként megérik mindkét félteke filozófusainak gondolkodásában. Mind a naprendszerben, a mikrokozmosz makrokozmoszában, mind pedig a mikrokozmoszban jelen van a három magasabb sík, amelyek megtestesítik az alapelveket és létrehozzák a dinamikus célt, valamint mind az Isten, mind az ember étertestének négy szintjét képviselik, az energia vagyis fizikai szemszögből nézve. Ami az összes alak fizikai

testét illeti, ez a négy a fizikai sík éteri részének négy szintjét tükrözi. Ez a négy éteri szint, vagyis az éltető szubsztanciának ez a négy fokozata minden anyagi tárgy vagy jelenség „igazi formáját" képviseli, és ezek fogékonyak a szellemi energia négy magasabbrendű fajtájára, amelyeket rendszerint isteninek hívunk. Ez a viszony az eredeti hármasság és annak összeolvadási síkja, valamint az éteri visszatükrözés között minden formában megtalálható, aszerint az energia fajta szerint, amely az uralkodó. A természet mind a négy világában mind a négy fajta megtalálható, de a negyedik éteri nagyobb fokban található meg az ásványvilágban, mint az emberiben, míg a négy éter legmagasabb rendűje nagyobb mértékben található meg az emberiben, mint a másik három világban. Amit itt elmondok, alkalmas lehet a neofita összezavarására, hiszen az energia, dinamikus cél, vitalitás és éteri szubsztancia nem sokat jelent a kezdőnek, csak jelezni segítenek bizonyos ismeretet, amit a fehér mágiában tevékenykedőnek fel kell fognia. Ezt illusztrálhatnám például azzal a megállapítással, hogy az ásványvilágban, Isten felől nézve a természet negyedik világában, az idő és tér szemszögéből az elsőben, a negyedik kozmikus éterrel (buddhikus energia) fog dolgozni, a negyedik fokozatú étert alkalmazva a saját testében, mint közvetítőt, és így tovább, a természet másik három világával kapcsolatban is. Egy titok még nem tárult fel, szerencsére, s ez arra vonatkozik, hogy vajon a világos ibolya a legmaga-

sabb, vagy a négy közül a legalacsonyabb rendűnek a színe-e, és ez még egy ideig nem is lesz feltárva.

A különböző négyességek elgondolása, amit a fehér mágusnak meg kell értenie, és azok a minősítések, amelyekkel rendelkeznie kell, mielőtt engedélyt kap, hogy továbbhaladjon mágikus munkájával, elvezetnek az alábbi kérdéshez: van valami alapvető formula vagy javaslat, ami a mágikus tevékenységet kell hogy uralja?

Ez a kérdés, persze, túl általános és homályos, de amíg az emberi elme befogadóképessége nem lesz nagyobb, mint jelenleg, ilyen kérdések elkerülhetetlenek. Azonban adhatok egy rövid választ, amely magában foglalja a teljes folyamat kulcsát. Ha helyesen értelmezzük, irányítani fogja a munka módszerét, és a fehér mágiában tevékenykedő gondolati életét. Válaszom ez: az erők hozzák létre a lecsapódást. Ezekben a szavakban benne van a teljes történet. Összefoglalja az Alkotó történetét és minden emberi lény élettörténetét és az őt körülvevő állapotokat. Mindenről számot ad, ami van, és az újraszületés hátterét adja. Ezeket az erőket a gondolat hatalma hozza mozgásba, és ezért van az, hogy a ránevelésben, hogy alkotók legyenek, és a tanításban, hogy uralkodni tudjanak saját sorsuk felett, az emberi faj tanítói a jelölteknek az elme aspektusával kezdik. Azt hangsúlyozzák, ami az erők felett uralkodni fog; azzal foglalkoznak, ami az objektív formát létrehozza, amit ők minősítenek, ők látnak el energiával és ami teljesíti a Gondolkodó feladatát.

Tehát a gondolkodó a lényeges tényező, és nyilvánvalóvá válik számotokra ezáltal, miközben e szavakat tanulmányozzátok, hogy mi is megy végbe manapság a világban. Modern civilizációnk iránya minden hiba és tévedés ellenére a gondolkodók kinevelése. Az oktatás, könyvek, utazás a maga sokféle és változatos formáiban, a tudomány és a filozófia kijelentései és a vallásosnak nevezett belső ösztönzés, ami tulajdonképpen az igazság és annak mentális igazolása felé való törekvés – mindezeknek a tényezőknek egyetlen célja van, hogy gondolkodókat neveljen ki. Egy valódi gondolkodóval egy kezdő alkotót nyertünk, olyat, aki (előbb tudattalanul, de később tudatosan) a hatalmat a „létrehozás"-ért, vagyis az objektív formák kialakításáért gyakorolja. Ezek a formák vagy összhangban lesznek az Isteni céllal vagy tervvel, s ennek következtében elő fogják mozdítani a fejlődés ügyét, vagy pedig személyes, elkülönülő, önző célokkal jellemezhető szándék fogja hajtani őket, és ezért a visszahúzó erők és anyagi elemek munkájának részét fogják képviselni. Természetük feketemágikus lesz.

Megint megjelenik a négy:

1. A gondolkodó.
2. A hatalom.
3. A hatalom minősége.
4. A következmény (lecsapódás).

A GONDOLATFORMÁK KÖVETKEZMÉNYE

Mi egy következmény vagy 'lecsapódás'? Sokféle meghatározás adható, de legtöbbje – lévén hogy szavakba van öltöztetve – sokat veszít igazi jelentéséből, de bizonyos elgondolást az alábbi meghatározások nyújthatnak:

„Egy lecsapódás egy bizonyos formában rendezett energiahalmaz valamely alkotó Gondolkodó elgondolásának kifejezése végett, amelyet gondolatának természete minősít és jellemez, és amelyet e sajátos formában tart, amíg csak a gondolat dinamikus marad."

Ezek a szavak megpróbálják kifejezni azt a szimbólumot, amit ugyanebben az ősi könyvben, vagyis összeállításban találunk, amelyre már korábban utaltunk a XIII. Szabály végiggondolásakor. Ezek a szimbólumok bizonnyal a régmúlt időkben keletkeztek és ha szabad így kifejeznem, a Gondolkodók munkaeszközeit képviselik, Akik fajunk és bolygónk fejlődésének irányítói. Ezt a sajátos szimbólumot a következőképpen lehet körülírni:

Egy izzó nap alkotja a hátteret és e nap kellős közepén egy szem jelenik meg; lefelé vetülve e szemből jobbra egy energia áram tör elő, fénysugár formájában. Kifelé sugárzik, végefelé elszélesedik egy második körbe és e körben egy máltai keresztre emlékeztető kereszt van. A kereszt közepén egy másik szem és a szemen belül a

szent szó. A kereszt szárai között, tehát egy másik keresztet formálva van a svasztika, melynek karjai a máltai kereszt mögül emelkednek ki. A lapnak, amelyen ez a szimbólum található, az alján négy geometriai forma van. Ezek közül néhányra már utal H.P.Blavatsky, és ő is erről az ősi képről vette. Ezoterikusok jól ismerik, de ritkán alkalmazzák alkotó munkájukhoz. Ezek a kocka, az ötágú csillag, a hatágú csillag és a nyolcoldalú gyémánt, egymásra helyezve. Tehát ezek képviselik a szimbólum alakját. H.P.B. ugyancsak utal a pontra, a vonalra és a körre, de ezeket, a háromszöggel együtt, az Istenségre és a megnyilvánult világegyetemre alkalmazták külsődlegesen. Később e többi formát is külsődleges értelemben alkalmazni fogják Istenre és emberre. De ez csak akkor következik be, ha a Kortalan Bölcsesség igazságait egyetemesen fel fogják ismerni.

A gondolkodás törvényei az alkotás törvényei, és a teljes alkotó munka az éteri szinten megy végbe. Ez gyakorlatilag egy második formulát képvisel. A naprendszer Alkotója figyelmét a mi rendszerünk négy magasabbrendű síkján végzett munkára összpontosítja. Az alsóbb három, amely a kozmikus sűrű fizikai síkot képviseli, következmény jellegű. Ezek objektívek, mert az űr anyaga fogékony, vagyis vonzza őt a négy magasabbrendű éteri rezgés ereje. Ezeket a maguk részéről motiválja és cselekvésre indítja az isteni gondolat dinamikus hatása. Van egy hasonló eljárás, amelyben az ember az érdekelt. Mihelyt az ember gondolkodóvá válik, és meg tudja fogalmazni

a gondolatát, kívánja annak megnyilvánulását és a négy étert „felismerése" révén energiával látja el, a sűrű fizikai megnyilvánulás elkerülhetetlen. Magas vagy alacsonyrendű vággyal színezett és gondolatának erejével életrekeltett pránai energiájával az űrben lévő fogékony anyagból éppen annyit fog vonzani, amennyire szüksége van, hogy formájának testet adjon.

Sokat foglalkozik ezzel az ***Értekezés a Kozmikus Tűzről***, de minthogy ezeket az Utasításokat arra szántam, hogy a jelölt belső fejlődésével foglalkozzanak, nem foglalkozom tovább e gondolatokkal azon túl, hogy megjósolom, hogy a tudósok figyelmét ötven éven belül a lecsapódások igazi jelentősége le fogja kötni. Az okkult tanulók jól tennék, ha a tárgyat alaposan végiggondolnák. Kétféleképpen lehet megközelíteni. Először is van az objektív világ tanulmányozása, amelyben az egyes jelölt maga is jelen van. Végig kell hogy gondolja azt a tényt, hogy megnyilvánulásának teste egy „lecsapódás", azaz erővel telített gondolatának és vágyának, valamint a négy éter „felismerésé"-nek eredménye. Szükséges megértenie, hogy ez a forma, amelyet alkotott, éppen addig fog kitartani, amíg gondolatának dinamikus ereje összetartja azt, és hogy fel fog szívódni mihelyt (okkult módon szólva) „leveszi róla a szemét". Azt is fontolóra kell vennie, hogy környezete, a csoportgondolkodók összessége munkájának az eredménye – a csoporté, amelyhez maga is tartozik. Ezt az elgondolást követni lehet visszafelé végig egy családi csoporttól a szoros kapcsolat-

ban álló lelkek csoportjáig, akik a mentálsík egy magasabb szintjén alkotnak csoportot és onnan tovább, a világegyetem hét nagyobb gondolkodójáig, a hét sugár Uráig. Ezt a hetet viszont a három legmagasabb mágikus munkás, a megnyilvánult Háromság lendíti cselekvésre. Idővel ezt a Hármat úgy fogják felismerni, mint akik megfelelnek az Egyetlen Alkotó, a Meg-nem-nyilvánult Logosz gondolatának.

A „felismerés" szó az egyik legfontosabb az okkultizmus nyelvében és a Létezés Misztériumának kulcsa. Köze van a karmikus tevékenységhez, és tőle függenek az Idő és Tér Urai. Nehéz ezt egyszerű kifejezésekkel ábrázolni, de szinte azt lehetne mondani, hogy Magának az Istennek a problémáját is magában foglalja, azaz hogy Neki magának is egy háromrétegű felismerésben kell megnyilvánulnia:

1. A múlt megismerése, amely szükségszerűen magában foglalja az űr anyagának megismerését elmúlt asszociációk segítségével, amelyeket a gondolat és a cél már átszínezett.

2. Az életek négy fokozatának felismerése ismét csak elmúlt asszociációk révén, amelyek képesek felfogni az Ő jelenre vonatkozó gondolatát, tehát kivitelezni tudják az Ő tervét, és együtt tudnak működni Vele, alávetve egyéni céljaikat az egyetlen isteni tervnek.

3. A célkitűzés felismerése, amely már létezik az Ő Elméjében. Ez viszont szükségessé tesz egy egyetlen pontra irányított összpontosítást a célra, valamint a célkitűzés érintetlenül tartását az alkotó munka viszontagságai közepette, és a sok isteni Gondolkodó hatóereje ellenére, akiket Hozzá az eszme hasonlósága vonz.

Reménytelen kísérlet elkerülni a személyes névmások használatát, amikor képletesen és szimbolikusan beszélünk. Ha egy tanuló észbe veszi, hogy egy ilyen kísérlet, a kozmikus alapelvek és koncepciók szavakra redukálása, önmagában is nevetséges, és hogy egyetlen lehetséges dolog, amit tehet, hogy egy képpel szolgáljon, akkor nem fordulhat elő baj. De a képek változnak, amint a fejlődés halad a maga útján, és a mai kép egy későbbi időben nem jelenthet többet, mint egy gyermek éretlen firkálmánya. Egy új képet kell ekkor bemutatni, egyszerűbbet és harmonikusabbat és szebbet, egészen addig, amíg aztán ez is túlhaladottnak fog látszani.

Egy alacsonyabb szinten ugyanilyen felismerések uralják a szoláris Angyal tevékenységét a testetöltés és a fizikai síkon való megnyilvánulás munkájának folyamatában. A maga részéről fel kell hogy ismerje az emberi kifejezés három síkjának anyagát, amelyet már, elmúlt asszociációk révén, átszínezett rezgésével; meg kell ismernie azon életcsoportokat, amelyekkel kapcsolatba került és amelyekkel ismét együtt kell dolgoznia. Végezetül, egyetlen testetöltés kicsiny ciklusán át végig ra-

gaszkodnia kell céljához, és meglátni, hogy minden egyes élet e cél felé mozdul előre egy teljesebb megnyilvánulás és befejezettség felé.

Az emberi lénynek is, aki alkotó gondolkodóvá akar válni, a munkája analóg vonalak mentén halad. Alkotó munkája akkor lesz sikeres, ha fel tudja ismerni gondolkodásának irányát, amint ez az irány jelenlegi érdeklődésein át megmutatkozik, lévén hogy ezek a múltban gyökereznek. Sikerülni fog ez, ha fel tudja ismerni azon életek csoportjának rezgését, akikkel alkotó munkája egy vonalban halad, mert ellentétben az Istenséggel a naprendszerben, ő nem működhet egyedül és magányosan. És vajon ki tudja megmondani, hogy a létnek azokban a magasabb szféráiban, amelyekben a mi Istenségünk játssza szerepét, Ő szabadabb-e egyáltalán a kozmikus csoportbefolyásoktól, mint az emberi egyén a környezeti impulzusok hatásaitól? Fel kell ismernie a feladatot, amelyhez bölcsnek találja egy gondolatforma megépítését, és ezt a célt következetesen és egyenletesen szem előtt kell tartani a tárgyiasítás teljes időszaka során. Ezt hívjuk egy pontra irányított figyelemnek, és ez az alkotó munka a meditációs folyamat – jóllehet még nem felismert – egyik célja. Eddig a hangsúlyt az összpontosított figyelem elérésére, és amikor azt elértük, a lélekkel, a szellemi gondolkodóval való érintkezés felvétele szükségességének elérésére helyezzük. A további évtizedek során alakul ki az alkotás technikája. Amikor a lélek, az elme és az agy egyesült és az egyesítésben bizonyos könnyedségre tettünk szert, az alkotómesterség-

re vonatkozó további utasításokat kapunk. A meditáció az első alapvető lecke, amit az ember kap, amikor megszerezte a képességet, hogy a mentálsíkon működjék.

Az újraszületés kerekének nagyciklusa folyamán „a Szoláris Angyal elgondolása határozott konkrétságot ér el" (***Kozmikus Tűz***). Minden élet meglátja a kezdeti cél tisztázódását és az idő szó szerint egy gondolat hossza. Ugyanez az alapvető igazság áll minden forma megalkotása mögött a fizikai síkon, akár egy ember önös érdekeire irányuló sürgető vágyat megtestesítő gondolatformáról van szó, akár arról a gondolatformáról, amit csoportnak vagy szervezetnek nevezünk, és amit önzetlen célok éltetnek, és ami valamelyik tanítvány emberiséget segítő módszereit testesíti meg. A csoportmunkát támasztja alá, a csoportot entitásnak tekintve. Ha egy csoport fel tudja fogni e ténynek az erejét és „felismeri" lehetőségét, egy pontban rögzített feladata és a szellemi célkitűzésre irányuló összpontosított figyelme révén a világ megváltásában csodák végrehajtására képes. Mindenkihez szólok, aki olvassa ezeket a szavakat, újra szentelje oda magát és ismerje fel a lehetőséget, amit a világban való hasznosságra irányuló egyesített erőfeszítésre kap.

Nem lesz haszontalan itt, ha egészen egyszerűen fejezem ki azokat a kívánalmakat, amelyek szükségesek az egyéni szellemi célok és a csoport szellemi célok manifesztációjának véghezvitelére. Ezek három szóban összegezhetőek:

l. Erő

2. Elfogulatlanság
3. Nem-kritizálás

Gyakran használunk egyszerű szavakat, és a mindennapi értelmezésük miatt igazi jelentőségük és ezoterikus értékük elvész.

Hadd adjak elő néhány gondolatot ezek mindegyikére vonatkozóan csupán a fehér mágia alkotó munkájában való alkalmazásukra.

Az ***erő*** kifejezése két tényezőtől függ:

a/ egyetlen célra irányultság
b/ a gátló tényezők hiánya

A tanulók csodálkoznának, ha indítékaikat úgy láthatnák, ahogyan mi látjuk, akik a tapasztalatok szubjektív oldalán vezetjük őket. A kevert indíték általános. A tiszta indíték ritka és ahol van, ott mindig siker van és eredmény. Az ilyen tiszta indíték lehet teljesen önző és személyes, vagy önzetlen és szellemi, vagy a kettő közötti, amiben a jelöltek érdekelve vannak, különböző fokozatokban keverve. Mindenesetre amennyire tiszta a szándék, és kizárólagos a cél, olyan lesz a hatékonyság.

A Mesterek Mestere mondta: „Ha a te szemed egyetlen, akkor tested telve lesz fénnyel”. E szavak, amelyeket Ő jelentett ki, adják meg azt az alapelvet, amely min-

den alkotó munka mögött meghúzódik, és mi csatlakozni tudunk az Ő általa szavakba öltöztetett eszméhez azzal a szimbólummal, amit korábban körülírtam ebben az ***Értekezésben***. Erő, fény, életerő és manifesztáció! Ilyen az igazi eljárás.

Így hát nyilvánvalóvá lesz, hogy a megnyilvánult egyed, az ember, arra van ösztönözve, hogy kutatásaiban élénk legyen és törekvéseit munkálja ki. Ha ez a törekvés elég erős, akkor arra kap ösztönzést, hogy képességet szerezzen „elméjét következetesen a fényben tartani". Ha ezt meg tudja tenni, erőre tesz szert és elnyeri az egyetlen szemet, amely a benne lakó isteni dicsőségéhez fog vezetni. Természetesen mielőtt nem lesz urává ennek a fejlődési folyamatnak, azelőtt nem lehet hatalmat rábízni. Az eljárás a következő: az egyéni jelölt elkezd létrehozni valamit, ami az ő életében a lélek célja a fizika síkon. Átalakítja a vágyat törekvéssé, és ez a törekvés életfontosságú és valóságos. Megismeri a fény jelentését. Amikor elsajátította a meditáció technikáját (ezzel jelenleg bizonyos létező iskolák foglalkoznak) tovább haladhat a hatalom kézbentartásában, mert addigra már megtanulta, hogy isteni Gondolkodóként működjék. Most már együttműködő és érintkezésbe lépett az isteni Szándékkal.

Amint azt minden igazi tanuló tudja, az akadályok száma légiónyi. Hátráltatók és buktatók szép számmal vannak. Az egyetlen célra irányultságot megvalósítani alkalmasint csak fennkölt pillanatokban lehet, de ez nem mindig adódik. Hátráltat a fizikai természet, örökölt és környezeti problémák, a jellemünk, az idő és a körülmények, a

világ karmája éppúgy, mint az egyéni karma. Mit lehet tenni? Csak egyetlen szóval tudok erre válaszolni és ez ***kitartás***. A kudarc sohasem akadályozhatja meg a sikert. A nehézségek a lélek erejét növelik. A siker titka mindig is a helytállás és az, hogy személytelenek legyünk.

A második követelmény az ***elfogulatlanság***. A fehér mágia munkásának mentesnek kell maradnia, amennyire csak lehet attól, hogy azonosítsa magát azzal, amit alkotott vagy szándékszik alkotni. Minden jelölt számára az a titok, hogy gyakorolja a szemlélő magatartását, a néma figyelőét, és hadd hangsúlyozzam a szót: ***néma***. Számos igaz mágikus munka válik semmivé a munkás és építő hibájából a némaság megtartásával kapcsolatban. Az idejekorán mondott beszéd, a túl sok fecsegés elpusztítja, amit megalkotni kívánt, gondolatának gyermeke halva születik. A világ mezeje minden munkálkodójának fel kell ismernie a néma elfogulatlanság szükségességét. Az ezeket az Utasításokat olvasó minden tanuló előtt álló munkának tartalmaznia kell az elfogulatlan magatartás gyakorlását. Az értelmi elfogulatlanság teszi képessé a gondolkodót, hogy mindig a magas és titkos helyen tartózkodjék, és a békességnek e központjából hajtsa végre nyugodtan és erőteljesen a munkát, amit maga elé kitűzött. Az emberek világában működik; szeret, megbékéltet és szolgál; nem fordít figyelmet személyes tetszéseire és nemtetszéseire, vagy előítéleteire és elfogultságaira; úgy áll, mint az erő sziklája, és mint egy erős kéz a sötétben minden-

ki számára, akivel kapcsolatba kerül. Egy személyileg elfogulatlan magatartás és ugyanakkor szellemileg megkötött magatartás megélése az emberi élet gyökereibe vág, de ezerszeresen meg fog fizetni mindazért, amit elvág.

Sok mindent írtak már a megkötöttségre vonatkozóan és az elfogulatlanság kifejlesztésének szükségességéről. Hadd kérjek meg minden tanulót, a jelen helyzet sürgetésében, hogy ne csak olvasson és gondolkodjon ezen nagy igyekezettel, hanem kezdje el gyakorolni és bemutatni.

A ***nem-kritizálás*** a harmadik kívánalom. Mit mondjak erről? Miért tűnik ez olyan lényeges kívánalomnak? Mert a kritikus magatartás (az elemzés, és ennek következtében az elkülönülés) a mentális típusok jellegzetes jellemzője, valamint minden koordinált személyiségé is. Mert a kritizálás erőteljes tényező az értelmi és érzelmi szubsztancia tevékenységbe lendítéséhez, és így erős benyomást gyakorol az agysejtekre, és a szavakban való kifejezésre. Mert a kritikai gondolkodás hirtelen rohamában a teljes személyiség hatékony összműködésre serken, de rossz irányúra, és pusztító eredménnyel. Mert a kritika az elme alsóbbrendű képességeihez tartozik, sérteni tud és sebezni, és senki emberfia nem haladhat előre az Úton, amíg sebeket oszt és tudva fájdalmat okoz. Mert a fehér mágia munkája és a hierarchikus feladatok véghezvitele alapvető akadályokba ütközik annak művelői és a tanítványok között

fennálló kapcsolatokban. A jelen lehetőségeinek szorításában nincs idő arra, hogy a munkások között kritizáló szellem uralkodjék. Egymást és a munkát hátráltatná.

Én a magam részéről egy bizonyos fajta sürgetést érzek. Arra ösztönzök mindenkit, aki ezeket az Utasításokat olvassa, hogy feledkezzék meg tetszéseiről és nemtetszéseiről és tekintsen el a személyiségéből eredő akadályoktól, amelyek kikerülhetetlenül jelen vannak benne, és mindazokban, akik a fizikai síkon működnek személyiségüktől hátráltatva. Minden munkást arra ösztönzök, hogy emlékezzék, itt az alkalmas idő, de határideje van annak is. Az ilyenfajta lehetőség nem tart örökké. Az emberi feszültségek jelentéktelensége, az egymás megértésének hiánya, az apró hibák, amelyeknek gyökere a személyiségben van és amelyek végtére is időlegesek, az ambíciók és az illúziók el kell hogy múljanak. Ha a munkások elfogulatlanságot tanúsítanak, tudván, hogy a Törvény működik és hogy Isten céljainak végső eredménye nyilvánvalóvá kell hogy váljék, és ha meg fogják tanulni, hogy sem gondolatban, sem szóban ne kritizáljanak, a világ megváltása nagy lépésekkel fog előrehaladni és bekövetkezik a szeretet és megvilágosodás új korszaka.

TIZENNEGYEDIK SZABÁLY

A hang kiárad A bátor lélek számára elközelgett a veszély órája. A vizek nem lehettek ártalmára a fehér alkotónak, semmi nem tudta sem megfojtani sem megfullasztani. Most tűz és láng veszélye fenyeget, és még halványan bár, a feltörő füst is látható. És most, egy békés ciklus után, látogassa meg ismét a Szoláris Angyalt.

A Központok és a Prána
A Kezek Használata
Az Útonjárás
A Központok Felébresztése

A KÖZPONTOK ÉS A PRÁNA

Mennél jobban megközelítjük gondolkodásunkban a fizikai síkot, a mágus annál több nehézséget tapasztal, legyen bár Szoláris Angyal, aki a megnyilvánulás munkájával van elfoglalva, vagy a terv egy szakértő munkása. Ez két okból van így:

1. A sűrű fizikai anyag automatikus reagálása a szubsztanciára, szem előtt tartva, hogy a szubsztancia erő.
2. Az Univerzum tüzeivel vagy pránáival végzett munkával járó veszélyek. Ez utóbbi veszélyek azok, amelyekkel a XIV. Szabály foglalkozik.

Sokféle módja van annak, ahogy ezt a Szabályt magyarázni lehet. Tanulmányozhatjuk a Szoláris Angyal munkáját, amint megközelíti a sűrű fizikai síkot, hogy testetöltsön, és így érkezzék alkotó munkájának kritikus pontjához, amelyben a három rétegű burkolat olyan szintre jut, ahol magától értetődően és kikerülhetetlenül kapcsolatba kell lépnie az anyagi aspektussal. Ez az a szint, amelynek során, az igazságot okkult meghatározásokkal kifejezve, szó szerint fel lesz szólítva, hogy „öltözzön fel és tűnjön el a nappal fényében". A szellemi embert most egy mentális, vagy egy tűz réteg fátyolozza el. „Nedves párába" öltözött, ami ősi módja a nagy illúzióra való utalásnak. Ez a kifejezés nemcsak egy asztrális vagyis vizestest meglétének gondolatát hordozza, hanem az elme számára bemutatja azt a hatást is, amelyet e testnek gyakorolnia kell a rejtett Szoláris Angyalra. Az utóbbi a tűzön és a párán át néz, és torzulást és tükrözést lát. Azt látja, ami feltétlenül félrevezető.

A tűzburok és a páraburok mellett felölt magára egy erőáramokból szorosan összehurkolt hálót is. Ez képviseli éter- vagyis éltető testét, amely energia nádik hálója

vagy szövevénye, amely nádik a maguk tízezreivel össze vannak fonódva és ebben az energiatestben bizonyos helyeket alakítanak ki, különféle erő fókuszpontokat, amelyek közül a legfontosabb a hét központ. Azonban van számos ilyen fókuszpont.

Amikor ezt az öltözéket a Szoláris Angyal magára veszi, a végső állomáshoz érkezett, és a szoláris tűz valamint a súrlódásból származó tűz kapcsolatba kell hogy kerüljön a három „legősibb tűzzel". Ezek a sűrű fizikai objektív anyag, vagyis azon materiális energiaegységek tüzei, amelyeket normális esetben a „gáznemű, folyékony és szilárd" szavakkal fejezünk ki, ami tulajdonképpen jelentés nélküli frázis és az egyetlen haszna számunkra, hogy megtanít megkülönböztetni. Ez a három ősi tűz a dörzsölés által létrehozott tűz egy aspektusa.

E pont a veszély órája a bátor lélek számára. Ez az az óra, amelyben a léleknek egyetlen egységbe kell összehoznia az étertestet és a gáznemű burkolatot, amely a szilárd fizikai burok legmagasabb aspektusa, a kézzelfogható, szerves megnyilvánulás eszköze.

Tanulmányozhatjuk ezt a Szabályt a beavatott szempontjából is, aki az erők kezelésével van elfoglalva, és aki gondolatának ereje segítségével megalkothatott egy gondolatformát. Ezt a gondolatformát egy asztrális vagyis vágyburokba öltöztette, tudatosan életre keltette energiájával és most igyekszik objektív létet biztosítani a számára és kibocsátani azt, hogy feladatát és elgondolását véghezvigye. Minden al-

kotó munka sarkalatos momentuma ezen a szinten található. Ez az a szint, amelyen a rezgő szubjektív formának magához kell vonzania azt az anyagot, amely szervezettséget ad neki a fizikai síkon. Ezt a tényt nem szabad elfelejteni, függetlenül attól, hogy a mágus milyen célkitűzést rendel hozzá. Egyaránt utal ez egy szervezetre, egy csoportra vagy egy társaságra; utalhat a pénz realizálódására, vagy egy elgondolás felöltöztetésére, vagyis külső megjelenítésére. A veszély pillanata a mágus számára e végső szakaszban következik. Elérkezett a finom megkülönböztetés pontjához, és ezután a mágusnak nagy óvatossággal kell tovább haladnia. Sok jó tervnek nem sikerült testetöltenie és ennek oka itt található. Egy terv végre is egy elgondolás, amely időben és térben elszabadult, hogy formát keressen magának és elvégezze a maga munkáját. Sok semmivé lesz, mert alkotója vagy az alkotó elme, amelyből kisugárzik, nem ismeri fel ezt a kritikus időszakot. Az erők helyes hozzáigazítását kell itt megszervezni, hogy se túl sok energiát, se túl keveset használjon fel a munkához. Amikor az éltető test közegén át túl sok energia szabadul fel, ekkor felcsap a tűz, amikor a szilárd fizikai sík gáznemű energiája kapcsolatba kerül az éltető éteri energiával. Így az embrió forma tönkremegy. Ahol nincs elegendő energia, azaz megfelelő kitartó figyelem, és amikor a mágus gondolatai hullámokat vetnek, akkor az elgondolás semmivé lesz, akkor a csecsemő halva születik, és semmi nem nyilvánul meg objektíve. Ennek szó szerinti megfelelése van a fizikai síkon. Számos csecsemő

halva születik éppen ebből az okból kifolyólag, hogy tudniillik a Szoláris Angyal meginog szándékában és nincs benne elég érdeklődés. Számos nagyszerű eszmének ugyanígy nem sikerül valóra válnia, vagy a létben nincs tartós élete, „a nappal fényében", mert nem volt elegendő energia élő lángot fellobantani, amelynek pedig állandóan égnie kell, minden forma központjában. A veszély tehát kétszeres:

1. A tűz által való pusztulás, amely a túl sok energiabefektetésnek tudható be, valamint a túl heves szándék kifejezésének.
2. A halál-veszély az éltető erő hiánya miatt, és mert a mágus „irányított figyelme" nem megfelelő erejű és tartamú, hogy a formát létbe hívja. Az okkult törvény fennáll: az energia követi a gondolatot.

Ezt a Szabályt tanulmányozhatjuk a jelölt szempontjából is, aki dolgozni tanul az energiával és a természet erőivel, aki tanulja az éltető test jelentőségét és célját, és hatalmat nyer az éltető tüzek, vagyis a maga kis rendszere pránáinak kezelésében. Úgy tűnik számomra, hogy a mi sajátos célunk végett a megközelítésnek ez a vonala jár a legtöbb haszonnal. Ezek az Utasítások azoknak vannak szánva, akik határozottan érdeklődnek a ***formától való megszabadulás*** útja iránt, és akik igyekeznek előkészíteni önmagukat a Nagy Fehér Páhollyal való együttműködésre. Ők az első lépéseket teszik a mágikus munka terén, számukra éppen ezért elsőrendű fontossága

van a tüzek és energiák megértésének, amelyekkel dolgozniuk kell. Mi tehát a figyelmünket a nagy munkának erre a fázisára szűkítjük le, és sem a lélek munkáját amint testetölt és a formán keresztül objektíve megnyilvánul, sem pedig a beavatottak munkáját, amint alkotó mágusokként működnek csoportindíték és a fejlődési terv intelligens megértésével, nem vesszük számba. Ezeket az Utasításokat arra szántuk, hogy praktikusak legyenek és közvetítsék a szükséges tanítást a tanulókhoz, akik olvasni tudnak a sorok között és akik kifejlesztik képességüket, hogy meglássák az ezoterikus jelentést a külső függönyök és külsődleges formák mögött.

Most pedig a pránák végiggondolására kerül sor és itt idézek néhány bekezdést ***A lélek fényé***ből, amely ezeknek a pránáknak a leírását adja. A II. Könyv 39. szutrájában azt találjuk, hogy a pránának öt aspektusa van, a teljes éter vagyis éltető testen át működik, éppen ezért ebből áll.

„A prána megjelenésében ötszörös, így kapcsolódik az öt tudatállapothoz, az ötödik princípiumhoz, és a gondolkodó princípium öt módosulatához. A prána a naprendszerben úgy működik mint az öt nagy energiaszint, amit síkoknak nevezünk, a tudat közvetítőjének... A prána öt megkülönböztetése az emberi testben a következő:

1. ***Prána***, az orrtól a szívig terjed és különleges kapcsolata van a szájjal és a beszéddel, a szívvel és a tüdőkkel.

2. ***Számána***, a szívtől a napfonatig (plexus solaris) terjed; köze van az élelemhez és a test táplálásához élelmiszer és ital segítségével, és különleges vonatkozásban van a gyomorral.

3. ***Ápána***, ellenőrzést gyakorol a napfonattól a talpig; köze van az emésztőszervekhez, az eltávolító- és a szülőszervekhez, ily módon különleges kapcsolatban áll a nemző- és az emésztőszervekkel.

4. ***Upána***, az orr és a fejtető között található; különleges kapcsolatban áll az aggyal, az orral és a szemekkel és ha megfelelően irányítják, akkor megvalósítja az éltető levegő és annak helyes kezelése összehangolását.

5. ***Vijána***, az a meghatározás, amit a pránikus energia összességére alkalmazunk, minthogy az egyenletesen van elosztva a teljes testben. Eszközei a nádik vagy a testben található idegek ezrei és egy sajátos meghatározott kapcsolatban áll a vércsatornákkal, a vénákkal és az artériákkal."

„Az étertest az erő vagy éltető test, és átjárja a szilárd hordozó minden részét. Ez a fizikai test háttere, igazi szubsztanciája. A fizikai test működése attól függ, hogy milyen az étertestet megelevenítő erő természete, az erő tevékenysége az étertestben és az étertest legfontosabb részeinek (a gerinc mentén felfelé elhelyezkedő központoknak) elevensége vagy renyhesége. Hasonlóképpen és szimbolikusan a szilárd fizikai test egészsége megfelelője lesz a légzőberendezés teljességének és annak, ahogyan ez a berendezés képes oxigénnel ellátni és megtisztítani a vért."

Azt a megállapítást találjuk, hogy az erők, amelyekből az éltető test áll, vagyis a különféle pránák, amelyekből össze van téve, kisugárzanak:

„a/ a bolygó aurájából. Ebben az esetben ez planetáris prána, és így elsősorban a lépre, valamint a fizikai test egészségére vonatkozik.

b/ az asztrális világból az asztráltesten át. Ez tisztán kámai vagyis vágyerő, és elsősorban a rekeszizom alatti központokra lesz hatással.

c/ az egyetemes elméből vagy a manasz erőből. Ez jórészt gondolati erő és a torokközpontba tart.

d/ magából a lélekből. Elsősorban a fej- és szívközpontokat stimulálja."

Azt is olvassuk, hogy „a legtöbb ember erőket csak a fizikai és az asztrálsíkról kap, de tanítványok kapnak erőket a mentál és a lelki szintekről is." Végezetül ezt olvassuk:

„Segít a tanulónak, hogyha megérti, hogy a prána helyes irányítása magában foglalja a felismerést, hogy az energia a lét és a megnyilvánulás összessége, és hogy a három alsóbbrendű test energiatest, amelyek mindegyike a magasabb típusú energia hordozóját alkotja, és maguk is energiaközvetítők. Az alsóbbrendű vagy személyiségi energiák a harmadik aspektus energiái, a Szentlélek vagy Brahma

aspektusái. Az ember szellemi energiái a második aspektusé, a krisztusi vagy a buddhi erőé. Az emberiség családjában a fejlődés célja ezt a krisztusi erőt, a buddhi princípiumot teljesen kinyilvánítani a fizikai síkon, és tenni ezt az alsóbbrendű hármas burok felhasználásával."

Ez általános képet ad elmélkedésünk tárgyáról, és megadja az alapvető tényeket, amelyeknek gondolkodásunk bázisát kell képeznie. Nyilvánvalóvá válik tehát, amint a fentieket tanulmányozzuk, hogy a jelöltnek három dolgot kell tennie:

Először, meg kell ismerkednie az energiák vagyis pránák természetével, amelyek mágikus alkotását, a fizikai testet létbehívták, és amelyek olyan állapotban tartják, hogy rövidesen el tudja érni vagy éppenhogy nem tudja elérni lelkének szellemi célkitűzését. Ez a feladat magában foglalja:

a. azon erők megismerésére jutni, amelyek különösen hathatósak élete során, és amelyek látszólag tevékenységeit irányítják. Ez eljuttatja annak a felismerésére, hogy étertestének mely központjai vannak már ébren és melyek alusznak. Ezt minden jelöltnek meg kell értenie mielőtt valóban át tudja adni magát a tanítványságra való igaz gyakorlásnak.
b. Fel kell fognia az összefüggést ezen természeti erők között, amelyeket a saját használatára magáévá tett, és amelyek személyes, mentális, érző és éltető energiáinak összességét képviselik, valamint azoknak az erőknek az

összességét, amelyek ugyancsak a természeti világban találhatók és a Makrokozmosz megnyilvánulása felett uralkodnak.

c. Megtanulni intelligens módon dolgozni ezekkel az energiákkal, hogy három dolog megtörténhessék:
   - Harmonikus együttműködés a saját Szoláris Angyalával, úgy, hogy a szoláris erő átadhassa a maga ritmusát a lunáris erőknek.
   - Egy intelligens reagálás és csatlakozás a Világot Szolgálók csoportjához, akik bármely adott időben vállalkoznak gondolatuk hatalmával a természet erejének irányítására, és így vezetik a teljes alkotó szervet előre az isteni szándék mentén.
   - Egy olyan személyiség létrehozása a fizikai síkon, aki megfelel alkotó feladatának, és az elméből kisugárzó tevékenység azon formáira alkalmas, amelyek képessé teszik az irányító közvetítők munkájának elősegítését.

Másodszor, tanuljon meg lélekként élni és következésképpen a testtermészettel való önazonosítástól mentesen. Ez három dologgal jár:

a) Visszahúzódási képesség a fejtudatba, és erről a magas helyről a személyes én irányítása.

b) Hatalom azoknak az egyetemes erőknek és energiáknak a test különféle központjain való átvitelére, amelyek a világban való munkálkodáshoz szükségesek. Ezt tudatosan és forrásuk eredetének, a cselekvés módjának és a célnak, amelyhez fel kell használni, a teljes tudatában kell elvégezni. Ebben benne foglaltatik annak a megértése is, hogy az egyes központokhoz milyen erők tartoznak. Következésképpen együtt jár a központok kifejlesztésének szükségességével, hogy hatóképes állapotba hozzuk és egységes ritmusba harmonizáljuk.

c) Alkalmasság tehát, hogy bármelyik központ segítségével tetszőlegesen működhessünk. Ez csak akkor lehetséges, ha a lélek Uralkodóként tud tartózkodni „a szemöldökök közötti trónon”, és amikor a Kundalini tűz, okkult módon szólva, feléledt. Ennek a tűznek fel kell hatolnia a gerinc mentén és átégetni magát azon a hálón, amely az egyik központot a másik központtól elválasztja a „Hatalom Arany Vesszején”.

Harmadszor, tanulja meg tanulmányozni bármiféle energiának a másokra gyakorolt hatását, amit személyiségén keresztül ki tud fejezni, vagy amit – ha egy beavatott és ennélfogva a Terv tudatos munkása – az ő előjoga lehet felhasználni vagy továb-

bítani. Embertársaira gyakorolt személyes „hatásának" alapos tanulmányozása amint közöttük él, ahogyan gondolkozik, beszél és cselekszik, megismerteti őt egy olyan-fajta erő természetével, amely keresztülárad rajta. Ennélfogva annak fajtájára, minőségére, erejére és sebességére vonatkozó ismerethez juthat. Ez a négy szó elgondolkodásra és megvilágításra szorul.

A./ A jelölt által használt erő ***fajtája*** utalni fog kisugárzásának forrására, és tanulmányozása jelezni fogja számára az Entitást, akiből kiárad. A fajta ismerete választ ad a kérdésre: Milyen energiavonal mentén és melyik sugáron található ez az erő? A munkának erre az aspektusára fordított szoros figyelem hamarosan jelezni fogja a jelöltnek:

1. ő maga melyik síkon dolgozik
2. az ő sugarának, lelki sugarának és személyiségi sugarának természetét. Csak a harmadik fokozatú beavatott képes megbizonyosodni monadikus sugaráról.
3. a szóban forgó sajátos tattvát, vagyis elem princípiumot
4. a központot, amelynek segítségével közvetítheti az erőt.

Nyilvánvalóvá lesz tehát, hogy az energiafajták tanulmányozásának gyakorlati haszna van, és arra irányul, hogy a jelölt természetének egyetlen részét se hagyja érintetlenül. Gondolkozzunk el egy percig a feladaton, amit megtanulhat az ember, aki a verbális kifejezésnél használt energiát alkalmazza a Benső Uralkodó elmélyült tanulmányozására, és aki egy beszélgetés után, vagy a mindennapi élet forgatagában való belemerülés után felteszi magának a kérdést: Miféle energiát használtam ma a beszédemben? Mi volt az az erő amit az embertársaimmal való kapcsolatra fordítottam? Akarjátok, hogy illusztráljam ezt számotokra? Hadd próbáljam ezt megtenni és próbáljam meg egyszerűvé tenni, ami olyan gyakran homályosnak és nehéznek vélhető. Tegye fel a tanuló magának a kérdést, hogy vajon a mentálisan fenntartott helyzete és a valamely különleges alkalommal kimondott szavai abból a vágyból eredtek-e, hogy akaratát átvigye hallgatóira. Ez az akaratátvitel lehet akár helyes, akár helytelen. Ha helyes, azt jelenti, hogy szellemi akaratának indítéka alapján beszélt, hogy szavai lelki céljával és elgondolásával egybeesik, és szeretet uralja azokat, tehát építőek, segítőek és gyógyítóak. Magatartása elfogulatlanságot tükröz, és nincs benne vágy, hogy testvére elméjét foglyul ejtse. De ha szavai ön-akaratból fakadnak, és abból a vágyból, hogy a ***maga*** eszméit erőltesse másokra és így tündököljön azok jelenlétében, vagy hogy ráerőltesse azokra, hogy egyetértsenek az ő következ-

tetéseivel, akkor módszere romboló, fölényes, agresszív, vitatkozó, erőltetett, durva vagy irritáló lesz, az ő személyiségi irányulásai és hajlamai szerint. Ez jelezni fogja az első sugár erejének helyes vagy helytelen használatát.

Legyen az erőfajta, amivel dolgozik a második sugárból való, azt hasonló elemzésnek vetheti alá. Úgy fogja találni, hogy a csoportszereteten, szolgálaton és együttérzésen alapszik, vagy pedig önző tetszeni vágyáson, érzelmeken és elfogultságon. Szavai jelezni fogják ezt számára, ha alaposan tanulmányozza őket. Hasonlóképpen, amennyiben harmadik sugárról származó erőt alkalmaz, ***személyes*** módon, úgy javaslataiban fondorlatos, érveiben fellengzős és megfoghatatlan, embertársaihoz való viszonyában manipulatív, vagy pedig mindenbe beleavatkozó fontoskodó lesz, aki tevékeny résztvevő a világ és más emberek élete irányításában, vagy pedig olyan keményen ragadja meg az uralkodás gyeplőjét a maga érdekében, hogy feláldoz mindent és mindenkit a saját ügyeskedő céljai végett. Azonban, ha ő egy igazi tanítvány és jelölt, akkor együtt fog működni a Tervvel és harmadik sugarú erőt fog alkalmazni, hogy a szellemi Valóság szeretetteljes céljait végrehajtsa. Buzgó lesz és aktív, és szavai igazságot fognak hordozni, ami mások segítéséhez vezet, hiszen elfogulatlanok és igazak.

A KEZEK HASZNÁLATA

Érdemes lesz itt, amikor az erő alkalmazásával foglalkozunk, némi információt adni a kezek használatáról az ilyen munkában. Az egyik Mester mondta: „Csak felfegyverkezett kézzel és győzelemre vagy vesztésre készen remélheti a modern misztikus, hogy eléri célját.” Igyekszem néhány szót mondani a kezekről, mert többféle okkult tanítás van elrejtve e szavakban, mint ami a felszínen nyilvánvaló.

A tanítványok iskolázásához hozzáférhető egyik régi könyvben e szavakat találjuk:

„A felfegyverkezett kéz üres kéz, és tulajdonosát ez megvédi ellenségeinek vádjaitól. Ez a kéz mentes a négy szimbolikus gonosz szennyétől – az aranytól, a kéjtől, a tőrtől és a csalogató ujjtól.”

E szavak a lehető legjelentősebbek, és jó volna röviden tanulmányozni a kéztípusokat és a minőséget, ami a tanítványokra jellegzetes. Az ezoterikus tanítások minden formájában nagy szerepet játszanak a kezek, mégpedig négy okból:

1. nyereségvágy szimbólumai
2. erőközpontok
3. kardforgatók
4. ha önzetlenül használják őket
    a) a gyógyítás eszközei
    b) bizonyos kulcsok megforgatásának eszközei.

A ***nyereségvágy szimbólumai***nak tekintve gondolni kell arra, hogy az átlagember esetében „megragadásra és megtartásra" használják őket, valamint hogy megszerezzék, amit az ember akar magának, és hogy kielégítsék önző vágyát. A szellemi ember esetében a kezek ugyancsak a szerzésvágy szimbólumai, de ő csak azt ragadja meg, amire szükség van a csoport segítéséhez, és nyomban elengedi, amit így szerzett, ennek elérésekor. A beavatott semmit sem tart meg magának; az emberi faj megváltója mindent felhasználhat, ami el van helyezve az isteni raktárakban, csakhogy nem a maga számára, csupán azoknak, akiknek segíteni igyekszik.

Mint ***erőközpontok*** játsszák a kezek a leghatásosabb szerepet, olyat, ami kevéssé ismert. Okkult tény, hogy a tanítvány kezei (ha már elérte, hogy szerzés-

vágya önzetlen csoportmunkán alapuljon) szellemi energia továbbítóivá válnak. A „kézrátétel" nem üres frázis és nem szorítkozik csupán valamely vallás követőinek működésére. Az okkult kézrátételt négy aspektusból lehet tanulmányozni:

1. ***Gyógyításban***. Ebben az esetben az erő, amely a kezeken árad át kettős forrásból ered, két éterközponton át, a lépen és szíven.

2. ***Valamely speciális központ stimulációjában.*** Az ebben az esetben alkalmazott energia a gerinc alapjától és a toroktól indul ki, és megfelelő szavakkal kell összekapcsolni.

3. ***Az embernek a lelkéhez való csatolásában.*** Az itt felhasznált erőnek a három éterikus központból kell érkeznie, a napfonatból, a szívből és a szemöldökök közti központból.

4. ***A csoportmunkában***. Itt a fejközponton, a torokközponton és a gerincoszlop alapjánál lévő központon át a lélekből kisugárzó energia kerül felhasználásra.

Tehát nyilvánvaló, hogy a Kezek Tudománya igen reális valami, és a tanítványnak meg kell tanulnia a különböző központokban lévő erők természetét,

hogy hogyan lehet azokat továbbítani és egyesíteni, és aztán egy akarati aktussal hogyan lehet kifelé továbbítani őket a kéz csakráin keresztül. A kezek vagy közvetlenül végzik munkájukat, vagy pedig egy állandó áramlás kivetítésén át, ha az összevegyült áramlatokat megcsapoltuk, vagy indirekt módon, vagy manipulatíven. A törvény ismerete segítségével a tanítvány nemcsak hogy hasznosítani tudja a saját teste központjain átfolyó áramlatokat, hanem vegyíteni tudja azokat planetáris vagy kozmikus áramlatokkal, amiket a környezetében talál. Szónokok gyakran öntudatlanul is teszik ezt, amikor magnetikusan használják kezeiket bármily mértékben, és a hatás egy clairvoyant látása számára gyakran meglepő. Ha ezt a munkát tudatosan végzi, bármely tanítvány eszköztárához egy rendkívül hatásos tényezővel járul.

Ebben az összefüggésben fel kell ismerni, hogy ez a dolog igen homályos valami és hogy bizonyos sugár erők kisebb ellenállás mentén haladnak balról jobbra, mások pedig jobbról balra. Bizonyos központok az energiát a balkézen át közvetítik, mások pedig a jobbkézen át. Tehát sok tudást kell elsajátítani a tudományos működéshez. Arra nincs időm, hogy részletezzem a kezek jelentését, mint ***kardforgató***t, kivéve azt a pontot, hogy a kard sok mindent szimbolizál:

1. Az éles kétélű kard a megkülönböztető képesség, amely lenyúlik egészen a lényének gyökeréig és elválasztja a valóságosat és igazat a hamistól és mulandótól. A lélek forgatja a mentálsíkról és úgy beszélnek róla, mint a „hideg kék acél Kard”-ról.
2. A lemondás kardja, vagyis az a kétpengéjű bárd, amelyet a tanítvány tudatosan alkalmaz minden ellen, amiről úgy véli, hogy visszatartja őt céljától. Elsősorban a fizikai sík dolgaiban használatos.
3. A Szellem kardja, az a fegyver, amely a tanítvány kezében levág a csoport szemeláttára, amelyet szolgál, minden akadályt ami a csoport haladásának útjában áll. Csak azok forgathatják biztonságosan, akik karjukat már egyéb kardok forgatásában is gyakorolták, és egy beavatott kezében a leghatásosabb fegyver lehet.

Az ***Ősi Kommentár***, amelyre már olyan gyakran utaltunk, ezt mondja:

„Az acélra a tűz átviteléhez van szükség. Ha a belső ember ereje párosul a tenyerek csakráin átvitt energiával, az végigmegy a fénylő pengén, és összevegyül az Egynek az erejével, Aki a MINDEN. Így a Terv elvégeztetik.”

És így, tegyük hozzá, az egyed energiája meg lesz növelve a nagyobb Egész erejével.

Az okkult könyvek és a ***Titkos Tanítás*** hasonlóképpen azt mondják, hogy minden beavatottnak ***gyógyítónak*** kell lennie; ennélfogva azt, hogy minden beavatott a tenyereit használja a gyógyítás munkájában. Tehát csak azok, akik forgatták a kardot merik a kardot letenni, és állni üres kezeiket áldásadásra emelve. Csakis a „felfegyverkezett kezet" lehet biztonságosan használni a megváltás munkájában; csakis azok, akik „erőszakkal törnek a Mennyek országa felé", és akiket okkult módon szólva úgy ismernek mint „Erőszakosokat", nyerhetik el a mennyei támogatást és használhatják azt a gyógyítás munkájában. Ezt nagyon alaposan meg kell jegyezni. Az igazi gyógyító erő csak azokon tud átáradni, akik bizonyos fokig összekapcsolódnak a hierarchiával, akár közvetlenül (a beavatás vagy haladó tanítványság jogán), vagy nem közvetlenül, a benső oldal némely adeptusa vagy fejlett gyógyítója alkalmazásában. Az embernek tudnia kell a maga helyezettségét, mielőtt igazán gyógyíthat. Ez nem vonatkozik azokra a gyógyítókra, akik nem tudatos munkások, lévén a pránának vagyis szoláris életerőnek hatékony közvetítői. Nevük légió és sok jót tesznek, még akkor is, ha időnként az általuk közvetített energia helytelen stimulálást szolgál.

Ami ***a kezek használatát a kulcsok megforgatására*** illeti, egyszerűen csak egy utalást adok. Csak azok a kezek tudják megforgatni a kulcsot a beavatás ajtajában, akik megtanulták a „központok mesterségét", a szolgálatba állított kezek jelentőségét, a kardok forgatását és a négy tartást, ahogyan a kezeket tartani kell a csoportszolgálatban.

Tanulmányozzátok tehát az erők fajtáit, amelyeket rendszeresen alkalmaztok; ismerjétek meg, hogy a sugárenergia mely vonala mentén jön, és így a saját magatokra és saját belső képességeitekre vonatkozóan igazabb tudásra jussatok. És hasonlóképpen bizonyosodjatok meg róla, melyik fajta energia hiányozhat belőletek és hogyan lehetne felszereltségeteket helyesen kiegészíteni.

B./ Az alkalmazott erő ***minősége*** egyértelműen attól a sugártól függ, amelyről kiáradhat. Azt kérditek tőlem, hogy tegyek különbséget a ***fajta*** és ***minőség*** szavak között. Annyit mondhatok, hogy az erő fajtája az élet aspektusra mutat, míg a minőség a tudati aspektust jelzi, és mindkettő az entitás, vagyis a lény aspektusa, aki a sugár megtestesítője. A fajta elsősorban az úgynevezett dinamikus irányításon keresztül fog megnyilvánulni, és annak erejével, ami hatást tud kifejteni. Természetesen ezt meg kell kettőzni a megfelelő minőséghez és az akcióban való jártassághoz. A minőséget inkább a vonzó magatartás hatalma

fogja mutatni. A mágneses aspektusból több lesz benne, mint a fajtában. A tanulók elérhetik az általuk felhasználható erő minőségét azzal, hogy megfigyelik, mit vonzanak magukhoz a környezetükben, az emberek között és azokból a reakciókból, amelyeket az emberek tanúsítanak azzal szemben, amit a tanuló mond vagy tesz. A fajtában az akarati aspektus van túlsúlyban, a minőségben elsősorban a vágy aspektus található. Alapvetően igaz, hogy egy ember vágyainak megfelelően alakulnak az élet formái, amiket mint mágnes magához vonz.

C./ Egy bizonyos erő ***erőssége*** visszavezet bennünket a Szabályhoz, amelyet tanulmányozunk, mert az magában foglalja az igazi állhatatosság tényezőjét, és már korábban láttuk, hogy egy forma a működő életbe és valamilyen tevékenységbe való megjelenése az alkotójának állhatatos figyelmétől függ. Az energiát lehet dinamikusan vagy egyenletesen alkalmazni és az alkalmazás e két módjának a hatása különböző. Az egyiket elsősorban romboló tevékenységnél alkalmazzák, ez a dinamikus módszer. Vannak például bizonyos dinamikus ráolvasó igék, amelyeket ha az Alkotó Rombolók alkalmaznak, akkor a formákat fogják lebontani. Ezekkel persze a jelölteknek nem kell foglalkozni. Az ő fontos munkájuk az, hogy megtanulják az állhatatosság és az erősség jelentőségét. Itt szó szerint az időbeli állhatatosságról van szó, és az erősség minden egyében túl a

tartósság, a kitartás, az állandóság és a kitérő nélküli előrehaladás ereje. Tanulmányozzátok tehát a leggondosabban vértezettségetek erejének fajta-dinamikáját, minőség-mágnesességét, és erősség-tartósságát. Ha bánni tudtok velük, akár rombolóan, akár építően, akár önzően, akár önzetlenül, az Egyetemes Tervvel vagy az önző és személyes tervvel összhangban, akkor tudatosan fogtok működni és tudva járhatjátok a jobb vagy a balkéz felőli ösvényt.

D./ Az alkalmazott erők ***sebessége*** e három előbbi tényezőtől függ. A sebességnek ebben az értelemben nincs lényegi kapcsolata az idővel, jóllehet nehéz volna más szót találni, amit a sebesség helyett alkalmazni lehetne. Az okozatok világával függ össze, amint azok kisugároznak az okok világából. Talán lényegi összefüggése van az igazsággal, ugyanis mennél igazabb egy indíték és mennél tisztább a szubjektív cél felismerése, annál inkább fogja követni automatikusan az erő helyes iránya és hatása. Talán pontosabban lehetne lefordítani a sebességet a „helyes irányítás" szavakkal, mert ahol helyes az irányítás, megbízható a tájékozódás, pontos a cél felismerése és a kívánt erőfajta megtalálása, ott a hatás azonnali. Amikor a lélek felismeri a kívánt minőséget és bírja az Időtlen Egy erősségét, valamint a kezdettől lévő Egy kitartását, ott az erő kifejeződésének folyamata és az ok és okozat közötti összefüggés azonnali, egyidejű és nem

egymást követő. Ez aligha lesz érthető azok számára, akik nem bírnak még az örök Most tudatával. De ez az azonnali és egyidejű okozat a kulcsa a teljes mágikus munkának, és ebben a négy szóban – fajta, minőség, erősség és sebesség – a Fehér Mágus munkájának teljes története van elmondva. Többet nem merek kiadni és nincs megengedve nekem, hogy világosabban szóljak.

Egyelőre kevesen alkalmasak mágusnak és (talán szerencsére) keveseknek ébred fel mind a hét központja, hogy szabadon működhetnek a hét síkon és a hét sugárenergia hét fajtájával.

Rá kell mutatnom, hogy az energiának ezt a négy aspektusát a jelölt a maga saját természetében is tanulmányozhatja. A fizikai síkon éppen ő a kezdeményező ok, és amint ezekkel az energiákkal működik, ezek visszahatnak és reakciót váltanak ki azokból, akik érzik azok rájuk gyakorolt hatását és akik bizonyíthatják az általuk okozottakat. Ugye igaz tehát, hogy az erők világában működünk és élünk? Nincs szükségünk különleges tárgykörre vagy távoli területre, amelyben éljünk, tanuljunk és dolgozzunk, mert az energia és erő világában lakozunk; mi magunk is erő és energia egységekből állunk; erőkkel működünk, tudva vagy nem tudva, a nap huszonnégy óráján át. Okkult képzésünk tere az egész világ és a mi sajátos körülményeink és környezetünk világa.

AZ ÚTONJÁRÁS

A XIV. Szabály végiggondolása során láttuk, hogy a mágikus munkában a jelölt elérkezett az objektivitás kritikus pontjához. Arra törekszik, hogy mágikus alkotóvá legyen és végrehajtson két dolgot:

1. Újraalkotni kapcsolatteremtő eszközét úgy, hogy a Szoláris Angyalnak hordozójává legyen a Valóság kifejezésére alkalmasan. Ez magában foglalja, mint már megjegyeztük, a megfelelő fajtát, minőséget, erősséget és sebességet.

2. Felépíteni azokat a kifejezésre szolgáló alsóbbrendű formákat a külső világban, amelyeken keresztül a testetöltött Energia, az újraalkotott burkolatokon átáradva, szolgálni tudja a világot.

Az első esetben a jelölt önmagával foglalkozik, saját körülményein belül munkálkodik, és így megtanulja megismerni magát, megváltoztatni magát és újra építeni formai aspektusát. A másik esetben megtanulja szolgálni az emberi fajt és felépíteni a kifejezésnek azokat a formáit, amelyek új eszméket testesítenek meg, a felmerülő alapelveket, és az új elgondolásokat, amelyeknek uralkodniuk kell és ki kell egészíteniük fajtánk előrehaladását.

Ne felejtsük el, hogy egyetlen ember sem tanítvány, a Mesterek értelmezésében, aki nem ***pionír***. A szellemi igazságra való reagálás, az előretekintő eszmék fölött érzett öröm és az Új Kor igazságaiba való jóleső belenyugvás nem jelentenek tanítványságot. Ha így volna, akkor a tanítványok sora hamarosan betelne, de sajnos nem ez a helyzet. A tanítványság küszöbén álló jelölt jegye a képesség a következő felismerések megértésére, amelyek az emberiség előtt állnak és a megfeszített belső munka átélésének kohójában kovácsolt erő, hogy meglássa a közvetlen előtte levő látványt, és fel tudja ismerni azokat az elgondolásokat, amelyekbe az elme szükségszerűen bele kell, hogy öltöztesse őket. Ezek a képességek feljogosítanak egy embert arra, hogy a terv elismert munkása legyen (ha nem is a világ által, de a Nagyok által elismert). Az eredmény, ami az állhatatosan tartott szellemi orientációból fakad – nem törődve a külső zavaró tényezőkkel az élet fizikai síkján – ami jelzi Azok számára, Akik figyelnek és munkásokat keresnek, hogy egy emberre rábízható-e az Ő vállalkozásuk valamely kisebb aspektusa, és a személyes alsóbbrendű én alámerítésének és szem elől vesztésének képessége a világ irányításának feladatában, lelki indíték alapján, ami kiemeli az embert a törekvő misztikusok sorából a gyakorló, ámbár misztikusan gondolkodó okkultisták sorába.

Ez, amire mi el vagyunk kötelezve, egy rendkívül gyakorlati munka; olyan mértékben gyakorlati, hogy elfoglalja egy ember teljes figyelmét és idejét, sőt teljes gon-

dolati életét, és személyiségi feladatában hatékony kifejezéshez juttatja (amely feladatot karmikus korlátozás és örökölt hajlam kényszerített rá), valamint az alkotó és mágikus munka állhatatos alkalmazásához. A tanítványság kemény munka szintézise, intellektuális kibontakozás, állhatatos törekvés és szellemi irányulás, valamint a pozitív erőszakmentesség és a világ valóságába tetszés szerint látó nyitott szem nem hétköznapi tulajdonságai.

Bizonyos elgondolásokat a tanítvány figyelmébe kell ajánlanunk, amelyeket – a világosság érdekében – táblázatba szedünk. Hogy adeptussá váljék, a tanítványnak szükséges:

1. Tudakolni az Utat.
2. Engedelmeskedni a lélek belső indítékainak.
3. Nem szentelni figyelmet semmiféle világi megfontolásnak.
4. Mások számára példás életet élni.

Az első felszínes olvasásra ezt a négy kívánalmat, úgy tűnik, könnyű teljesíteni, de ha gondosan tanulmányozzuk, nyilvánvalóvá válik, hogy az adeptus miért „ritka virága a kutatók nemzedékének”. Vegyük sorra ezt a négy pontot:

l. ***Tudakolni az Utat***. A Mesterek egyike azt állítja, hogy a kutatók egész nemzedéke csak egyetlen adeptust tud produkálni. Miért kell ennek így lenni? Két okból:

Először, az igazi kutató az, aki él generációjának bölcsességével, aki korszakának legjobb produktuma és aki mégis megelégedetlen és a bölcsességre való belső vágyódásában kielégítetlen marad. A számára, úgy tűnik, van valami fontosabb mint a tudás és valami nagyobb jelentőségű mint saját korszakának és korának felgyülemlett tapasztalata. Egy lépéssel előbbre gondolkodik és igyekszik ezt meg is tenni, hogy elnyerjen valamit, amit hozzáadhat ahhoz, amit társai már elnyertek. Semmi nem elégíti ki, amíg csak rá nem talál az Útra és semmi nem elégíti ki vágyát lényének központjában, kivéve azt, amit az Atyai Házban talál. Ő az, aki, mert minden alacsonyabbrendű utat kipróbált és nem találta kielégítőnek őket, számos vezetőt követett, csakhogy rájöjjön, hogy „vakok vak vezetői". Nem maradt más számára, minthogy saját vezetőjévé váljék, és keresse meg az utat haza ***egyedül***. A magányosságban, ami minden igaz tanítvány része, születik meg az önismeret és az önbizalom, ami alkalmassá teszi őt a maga idején, hogy Mesterré váljék. Ez a magányosság nem valamiféle elkülönülő szellemiségnek tudható be, hanem magának az Útnak a körülményei

magyarázzák. Ezt a megkülönböztetést gondosan észbe kell tartani a jelölteknek.

Másodszor, az igazi kutató az, aki azzal a ritka bátorsággal rendelkezik, ami képessé teszi tulajdonosát, hogy kihúzott derékkal álljon és a maga tiszta hangját zengesse a világ zűrzavarának kellős közepén. Ő az, akinek gyakorlott szeme van, hogy a föld ködei és miazmái mögé lásson, be a békesség központjába, amely uralkodik minden földi történés felett, és akinek gyakorlott figyelő füle van, amely (a Csend Hangjának suttogását ismerve) erre a magas rezgésre van hangolva, és így süket minden alacsonyabbrendű kábító hanggal szemben. Ez ugyancsak magával hozza a magányosságot és létrehozza azt a közömbösséget, amit minden kevésbé fejlett lélek érez olyanok jelenlétében, akik előretörnek.

Paradox helyzet áll elő abból, hogy a tanítványnak azt mondják, hogy keresse az Utat, de nincs senki, aki ezt megmutathatja. Azok, akik tudják az Utat, nem beszélhetnek, tudván, hogy az Ösvényt a jelölt maga hozza létre, mint ahogyan a pók szövi a maga hálóját lényének középpontjából. Így csak azok a lelkek nyílnak ki virágként adeptusokká valamelyik nemzedékben, akik „Isten haragjának szőlőprésében egyedül tapostattak meg”, vagyis akik (más szavakkal) maguk dolgozták meg karmájukat és okosan felvállalták az Ösvényen járás feladatát.

2. ***Engedelmeskedni a lélek belső indítékainak.*** Irányítsák jól az emberi faj tanítói a bimbózó beavatottat, hogy gyakorolja a megkülönböztetést, és szereztessenek vele gyakorlatot a megkülönböztetés vesződséges feladatában az alábbiak között:

   a) ösztön és intuíció
   b) magasabb és alsóbbrendű elme
   c) vágy és szellemi indíték
   d) önző törekvés és isteni indíttatás
   e) a lunáris urakból kiáradó ösztönzés és a szoláris Úr megnyilatkozása

Nem könnyű vagy hízelgő feladat rajtakapni önmagunkat és felfedezni, hogy talán még a szolgálatnak is és a vágyakozásnak, hogy tanuljunk és dolgozzunk, alapvetően önző eredete volt és a felszabadulás vágyán, vagy a mindennapi élet zűrzavaros feladatainak utálatán alapult. Aki igyekszik lelke indítékainak engedelmeskedni, annak pontosságra kell törekednie az összegezésben és hitelességre önmagával szemben, ami igazán ritka manapság. Mondja önmagának „őszintének kell lennem saját Énemmel szemben”, és életének meghitt pillanataiban, valamint meditációjának elkülönültségében ne magyarázgassa a hibáját,

se ne keressen mentséget magának egyetlen vonalon sem. Tanulja meg diagnosztizálni saját szavait, tetteit és indítékait, és a dolgokat nevükön nevezni. Csak így fogja begyakorolni magát a szellemi megkülönböztetésbe és felismerni az igazságot minden dologban. Csak így lehet elérni valóságot és megismerni az igazi Ént.

3. ***Nem szentelni figyelmet a világi tudomány és bölcsesség okos megfontolásainak.*** Ha a jelöltnek szüksége van rá, hogy kidolgozza a képességét az egyedüljárásra, ha ki kell fejleszteni a képességét, hogy minden dolgában őszinte legyen, akkor ugyanígy szükséges bátorságot is gyakorolnia. Szükséges lesz következetesen szembehelyezkednie a világ véleményével, valamint e vélemény legjobb kifejezéseivel is, méghozzá gyakorta. Meg kell tanulnia a helyes dolgokat tenni, ahogyan ő látja és tudja, tekintet nélkül a föld legnagyobbjainak és leggyakrabban idézettjeinek a véleményére. Csak önmagától szabad függenie és azokon a konklúziókon, amelyeket ő maga vont le a szellemi egyesülés és megvilágosodás pillanataiban. Itt vall kudarcot olyan sok jelölt. ***Nem*** teszik a lehető legjobbat, amit tudnak; elmulasztják, hogy részleteiben is úgy cselekedjenek, ahogy belső hangjuk mondja, elvégezetlenül hagynak bizonyos dolgokat, amelyekre indíttatva vannak a meditáció pillanataiban és elfelejtik kimondani a szót,

amelyet szellemi mentoruk, az Én, sürget kimondaniuk. ***Ezeknek az el nem végzett részleteknek az összességében mutatkoznak meg a nagy kudarcok.***

A tanítvány életében nincsenek jelentéktelen dolgok és egy ki nem mondott szó vagy el nem végzett cselekedet lehet az a tényező, ami visszatartja az embert a beavatástól.

4. ***Mások számára példás életet élni***. Kell nekem erről többet mondanom? Úgy tűnik, nemigen kell, és mégis itt van megint valami, amin az emberek elbukhatnak. Végülis mi a csoportszolgálat? Egyszerűen a példás élet.

Az a Kortalan Bölcsesség legkiválóbb képviselője, aki minden egyes nap azt a helyet foglalja el, ami a tanítványt megilleti. Nem azon a helyen él, amiről azt gondolja, hogy ott kellene lennie. Talán minden tulajdonság közül, ami a kudarcok legtöbbjét okozza az adeptusságra jelöltek között, a gyávaság vezet. Az emberek elmulasztanak ott boldogulni ahol vannak, mert találnak okot, ami elhiteti velük, hogy máshol kellene lenniük. Az emberek szinte öntudatlanul is menekülnek a nehézségek elől, a diszharmonikus körülmények elől, amelyek magasrendű cselekvést igényelnének és amelyek olyan helyezettségűek, hogy az emberből a legjobbat hozzák elő, feltéve hogy ott marad. Menekülnek önmaguk elől és mások elől, ahelyett hogy egyszerűen ***élnék az életet***.

Az adeptus nem mond ki olyan szót, amely sérthet, bánthat vagy sebezhet. Éppen ezért a beszéd jelentőségét meg kellett ismernie az élet zűrzavarának közepette. Nem veszteget időt az önsajnálatra vagy önigazolásra, hiszen tudja, hogy a törvény oda helyezte őt, ahol van, és ahol a legjobban tud szolgálni, és megtanulja, hogy a nehézségek mindig az ember saját produktumai és saját mentális magatartásának eredményei. Ha hajlamosnak érzi magát az önigazolásra, akkor ráismer, hogy ez egy elkerülendő kísértés. Megérti, hogy minden kimondott szó, minden végrehajtott tett, minden pillantás és gondolat hatással van, a csoport javára vagy kárára. Hát nem nyilvánvaló ebből, hogy miért sikerül olyan keveseknek és buknak el olyan sokan?

A KÖZPONTOK FELÉBRESZTÉSE

Technikai értelemben szólva, és így igazolva az ***Utasítások*** szó használatát ezzel az értekezéssel kapcsolatban jelöltek és tanítványok számára, gondosan az eszünkbe kell vésni, hogy a jelölt fő feladata mind a benne lévő, mind pedig a világ fizikai jelenségeiben lévő energiák kezelése és külső kifejezése. Következésképpen ez magában foglalja a központok megértését és felébresztését. Azonban a megértésnek kell először jönni és a felébresztésnek csak egy későbbi időpontban, amikor eljön az ideje. Ez a felébresztés két szakaszban történik:

Először van az a szakasz, amelyben fegyelmezett életet gyakorolva és a gondolati életet megtisztítva, a hét központ automatikusan a helyes ritmus, életerő és rezgéstevékenység állapotába kerül. Ennek a szakasznak nincsenek veszélyei és a jelölt számára nincs megengedve az irányított gondolat (a központokkal kapcsolatban). Ezen azt értem, hogy nincs megengedve a gondolatait egy központra koncentrálni, és nem is próbálhatja felébreszteni vagy energiával ellátni azokat. Maradjon elmélyedve azon testek megtisztításának problémájában, amelyekben a központok találhatók. Ezek elsősorban asztrálisak, éterikusak és fizikai testek. Ne felejtse el soha, hogy a belső elválasztási rendszer és a hét fő mirigy különösen, a tényleges külső megjelenése a hét fő központnak. Ebben a szakaszban a jelölt a központok körül működik, a kör-

nyezetükben lévő anyaggal foglalkozik és az élő szubsztanciával, ami beburkolja azokat. Ez az, amit a többség biztonságosan elvégezhet és ez az a szakasz, amellyel a jelöltek többsége a világban ma el van foglalva, és ennek így is kell maradnia még hosszú ideig.

Másodszor van az a szakasz, amelyben a központok, a korábbi szakasz során végzett hatékony munka révén, ezoterikusan szólva „fel lesznek szabadítva a fogházon, belül", most már a felébresztés és feltöltés határozott, módszereinek tárgyává válhatnak (egy tanító megfelelő irányítása mellett), – a módszerek a jelölt személyiségi és lélek sugara szerint különbözőek. Innen ered a tárgy nehézsége, valamint az, hogy lehetetlen általános és mindenre kiterjedő szabályokat adni.

Érdekes itt megjegyezni, hogy – jóllehet nincs a személyes gyakorlat anyagára kihatással, – előbb a megtisztítás hosszú folyamatának és később az energiával való tudományos feltöltésnek ezt a módszerét alkalmazza a világ ügyeit intéző irányító hierarchia. Állhatatosan munkálkodnak a világ anyaga megtisztításának feladatán, valamint a világ nagy mértékben való megtisztításának végrehajtásán. Ez a munka első szakasza és csak akkor lehetett általánossá, amikor az ember már igazán egy gondolkodó entitássá vált, az elmúlt néhány évszázad során, széles körben. Ez a megtisztogatás most is folyik az emberi lét minden részlegében, mert most az emberiség, de legalábbis három ötöde, a próbaidős ösvényen van. Jóléti és életszínvonal-

emelési mozgalmakon, valamint a közegészségügy széleskörű terjedésén át a munka előrehalad a fizikai síkon; jogtalanságokat nyilvánosságra hozó politikai felkelések révén; gazdasági elégedetlenség révén ami végül is nem más, mint a változásért folytatott küzdelem, annak megváltoztatásáért, ami nem kívánatos, hogy az emberi egyed számára olyan életkörülményeket teremtsen, amelyek a gondolkodás irányításához, majd a gondolkodástól a lélek irányításához vezessenek; vallásos propaganda révén és a szerte a világban meglévő számos szervezet és csoport erőfeszítései révén, amelyek azt tárják az emberek szeme elé, amit szimbolikusan úgy hívhatnék, hogy „a Mennyország reménye" (a „Mennyország" szót a tökéletesség és tisztaság szimbólumaként használva) e szakasz munkája állhatatosan halad előre. Ez olyan sikeres hogy mostanára a világlelket körülvevő szenny és tisztátalanság, ami az emberiséget távol tartja igaz kifejeződésétől, felismerhető, és következésképp állhatatos törekvés mutatkozik a javulás felé. Minden a felszínre jött, és akik csak a felszínt látják, azok számára az eredmény meghökkentő és ellenőrizhetetlen. De az egész alatt a tisztaság és igazság mély folyója árad erőteljesen.

A tiszta életre való törekvés világmozgalmának és az ezt hátráltató dolgok pusztulásának egyik bizonyítéka, hogy a második szakasz munkájának beindulása már folyamatban van. A világ történetében először a hierarchia közvetlenül tud működni az emberiség testének központjaival. Így alakul most a Világ Munkásainak új Cso-

portja, akik a maguk teljességében szerte a világon az emberiség családja étertestének szívközpontját és „szemöldökök közötti központját" képezik. Az egyiken keresztül a szellemi élet kezdhet beáradni és életre kelteni minden központot, a másikon át a látomás látható, és a belső világokat lehet érzékelni és megismerni.

Szeretnék itt rámutatni még két dologra, és így tisztázni a teljes helyzetet. Sok zavar van a központok tárgyában, és sok téves tanítás, ami sokakat félrevezet és rengeteg félreértésre ad okot.

Először is megállapíthatnám, hogy semmi olyan tevékenység, mint a központok felébresztésére irányuló erőfeszítés nem hajtható végre, míg a jelölt kifejezett tisztátalanságra lehet figyelmes saját életében, vagy amikor a fizikai test van leromlott állapotban, vagy beteg. Akkor sem hajtható végre, amikor a külső körülmények nyomása olyan, hogy nem jut hely vagy alkalom a nyugodt és zavartalan munkára. Lényeges, hogy azonnali és összpontosított munkát a központokon csak a visszavonultság és a zavaroktól mentesség óráiban lehet végezni. Ezt nem hangsúlyozhatom elég erősen, mégpedig azért nem, hogy igazolhassam a buzgó tanuló előtt, hogy történelmünknek ebben az időszakában kevesen vannak akiknek az élete megengedi ezt a visszavonulást. Ez azonban a legáldásosabb körülmény, nem szánakoznivaló. Ezer jelölt között csak egy van azon a szinten, hogy elkezdheti a munkát az energiával a központjaiban és talán még ez a becslés is túlságosan optimista. Sokkal jobb, ha a

jelölt szolgál és szeret és dolgozik, és fegyelmezi önmagát, hagyja a központjait kifejlődni és kibontakozni sokkal lassabban, ám de sokkal biztonságosabban. Elkerülhetetlenül ki fognak bomlani, és mennél lassúbb és biztonságosabb a módszer (az esetek többségében) annál gyorsabban. Az éretlen kibontakoztatás sok időveszteséggel jár és gyakran magában foglalja hosszan elhúzódó bajok csíráit.

Az emberi testben keringő tüzeknek egy akarati aktus általi fúziója eredményezi szükségszerűen az agysejtek túlizgatását. Ez a stimuláció elmebajt eredményezhet és az agy sejtstruktúráját teheti tönkre; a sejtélet hiperaktivitása belső súrlódást idézhet elő közöttük, aminek eredménye agydaganatokban és tályogokban nyilvánul meg. Ezt nem hangsúlyozhatom eléggé.

Minden laja jóga tevékenység (vagyis a központokkal való munka) mögöttes célja arra a tényre épül, hogy a testet alkotó sejtek energiája, vagyis az anyagi aspektus (a ***Titkos Tanítás***ban és az ***Értekezés a Kozmikus Tűzről***ben „súrlódás általi tűz”-nek nevezve) össze kell hogy keveredjék a tudat tüzével. Ez utóbbi az energia, ami jelen van az anyagban, de mégis különbözik az anyag tüzétől, amely átjárja a teljes idegrendszert, és mert hogy így átjárja, érzékenységet és tisztánlátást ébreszt. Ez a kapcsolatra való reagálás oka és magával hozza a benyomás feljegyzésének és megjegyzésének képességét, mint jól tudjuk. Ezt a tüzet technikai értelemben „szoláris tűznek” nevezzük, és amikor az anyag tüzével, valamint a legmagasabbrendű iste-

ni aspektus „elektromos tüzével” keveredik, akkor az ember lénye legteljesebb megnyilvánulására kerül sor, és ezzel a nagy munka befejeződött. De ez a legveszélyesebb vállalkozás, ha beindítjuk mielőtt a mechanizmus készen áll a vele való foglalkozásra.

Ezt a hármas összeolvadást csak akkor lehet biztonságosan végrehajtani, ha az illető magasan szervezett és kiteljesedett valaki, aki elérte már azt a képességet, hogy figyelmét a fejében tudja összpontosítani és erről a magas pontról irányítani a fúzió teljes folyamatát. Ez azzal jár, hogy tudatát vissza tudja húzni, szó szerint, az étertestbe, és ugyanakkor mégis meg tud őrizni – teljes világossággal – a fejben egy kapcsolódási pontot, és ebből a pontból tudja irányítani az automatát, a fizikai testet. Ez, siker esetén, előfeltételez bizonyos éteri körülményeket a testben. Ezek egyike bármely, a gerinc mentén található akadály átégetésének, vagyis (részleges vagy teljes) lerombolásának folyamata, amely megakadályozhatná a gerincoszlop alappontjánál lévő tűz felemelkedését, amely tüzet általában kundalini tűznek nevezzük és amely csendesen és rejtetten nyugszik, erőkkel telten a legalsóbb központban. Ez az „alvó kígyó, amelynek fel kell emelkednie és szét kell tekerednie”.

A gerincben minden központ elválik a fölötte lévőtől és az alatta lévőtől, köztük egy összeszövődött védőháló van, ami éteri és gáznemű anyag különös keverékéből áll. Ezt kell elégetni és ennek kell szétoszlani mielőtt a tűz szabad teret nyer a test-

ben. A nádik és központok teljes hálózata a háttér, és az ideg és belső kiválasztási rendszer ezeknek kifinomult ellenpárjai. Már egy kicsiny világos gondolkodás is bizonyítani fogja a rendkívüli óvatosság fontosságát, mert nyilvánvalóan közvetlen hatás éri a külső apparátust és ez a maga részéről határozottan befolyásolja azt, amit a pszichológusok „viselkedés"-nek neveznek. Négy ilyen közbeszőtt kör alakú „háló" van a gerincoszlopon található öt központ között, a következőképpen: 0/0/0/0/0 és három található a fejben. Ez a három kettéosztja a fejet és egy keresztsorozatot alkot a következőképpen:

Ez igencsak hasonlít az angol zászló (Union Jack) keresztjéhez, aminek mindig is volt ezoterikus jelentése a tanuló számára és az emberi faj fejlődésében egy bizonyos pontot jelöl. A fejben lévő kereszt elválasztja az adzsna központot (a szemöldökök közti központot) a fejközponttól, ugyanis az a homlokban lévő központ mögött van, és ugyanakkor védőpajzsot alkot az adzsna és a torok központ között.

Ezek az éteri hálók valójában korongok, amelyek forognak, illetve pörögnek a különböző központok szerint különböző sebességgel, valamint az illető központrendszerek fejlettségi foka szerint. Csak amikor ezek a hálók elégtek a felcsapó és alászálló tüzek által, lesznek láthatóvá igazán a valódi központok. Igen sok clairvoyant keveri össze a központokat védő ellenpárjukkal, ugyanis az utóbbinak sugárzása és saját fénye van.

Amikor az élet elér egy növekvően magas rezgést a megtisztuláson és fegyelmezettségen keresztül, a lélek tüze, amely szó szerint az elme tüze, a központok rezgését is megnöveli, és ez a felélénkült tevékenység kapcsolatot létesít a védő „hálókkal", vagyis a prána energia korongjaival, amelyek mindkét oldalukon megtalálhatók. Így az összműködés során ezek fokozatosan elhasználódnak, úgy hogy az idők során átlyukadnak, ha szabad egy ilyen fogalmat használnom. Sok jelölt meg van győződve róla, hogy felébresztette a kundalini tüzet a gerinc alappontjánál, és így gyors haladást ér el, holott amit elértek nem más mint, hogy átégették vagy „átdörzsölték" a gerincoszlopon néhány ponton a hálót. Az égő vagy fájó érzés a gerinc bármely részében, ha nem fiziológiai oka van, az esetek többségében a hálók egyike vagy másika átfúrásának tudható be, a hozzájuk tartozó központok tevékenységének segítségével. Ez igen gyakran fordul elő nőknél a napfonat központtal kapcsolatban, férfiaknál pedig a szakrális központtal. Az evolúciós fejlődés eredményeképpen mindkét központ kiemelkedően aktív és magasan szervezett, ugyanis ezek a fizikai alkotó természet és az érzelmi test kifejezői. Tehát az égés vagy fájdalom érzete a hátban rendszerint a központban nem megfelelő aktivitásra mutat, ami romboló hatást kelt a védelmi berendezésben és így nincs igazi indíték a szellemi kibontakozásra és felülkerekedésre. Ez utóbbira is utalhat, de nem szabad elfelejteni, hogy ahol igazi

szellemi növekedés van, ott ebben az összefüggésben a fájdalom és veszély gyakorlatilag eltűnik.

Sok felesleges fecsegés van a kundalini tűz felélesztéséről, és sok a félreértés e tárgyban. Biztosíthatlak benneteket, hogy a legnehezebb dolog ez a felébresztés és csak az akarat egy határozott tettével vihető végbe, intenzív elmeösszpontosítással és az ember koncentrált figyelmével, a tudat trónján ülve a fejben. A Szabadkőműves hagyomány őrizte meg tisztán ezt a tanítást a Nagymesterré avatás szép rituáléjában. Csak ha már az ötszörös egyesített erőfeszítésre sor került, és utána a megismétlődő kudarcra, vonul végig a teljes testen az életre keltő élet, és kelti életre az igazi embert.

A második pont, amit itt érinteni szeretnék, hogy mindezt a mélyen ezoterikus munkát kizárólag a gyakorlott tanító irányításával szabad végezni. Közhelyszerűen mondják a jelöltnek, hogy „amikor a tanuló kész rá, a Mester meg fog jelenni”. Ekkor kényelmesen hátradőlve leül és vár, vagy figyelmét megkísérli összpontosítani, hogy valamely Mester figyelmét felhívja, hiszen az agyába már befészkelte magát, hogy ő felkészült és elég jó. Természetesen időnként egy szellemi döfést ad magának és néha gyakorolja a fegyelmezés és megtisztulás munkáját. De állhatatos, hosszantartó, és soha nem elhajló erőfeszítés a jelöltek részéről igazán ritka.

Valóban igaz az, hogy a Mester a megfelelő pillanatban megjelenik, de a megfelelő pillanat esetlegesen bizonyos ***magunk által létrehozott*** feltételektől függ. Amikor majd a megtisztulás hosszantartó szokássá válik, amikor a jelölt tetszés szerint tudja tudatát a fejében összpontosítani, amikor a fejben lévő fény kisugárzik és a központok aktívak lesznek, akkor a Mester kézen fogja az embert. Közben övé lehet a Mester látványa, vagy láthatja a Mester egy gondolatformáját, és valóban sok jót és inspirációt kaphat a visszatükrözött valósággal való kapcsolatból, de az nem a Mester és nem utal az elfogadott tanítványság szintjére. A lélek fényének segítségével a lélek megismerhető. Éppen ezért keressétek saját lelketek fényét és ismerjétek meg lelketeket mint irányítótokat. Ha a lélekkapcsolat létrejött, akkor saját lelketek fog, ha szabad így kifejeznem magamat, bemutatni benneteket Mestereteknek. A legnagyobb tisztelettel ugyan, de hadd tegyem hozzá, hogy a Mester nem várja nagyon a megismerkedést veletek. A lelkek világában az Ő lelke és a ti lelketek összeszövetkezett és tudnak a lényegi egységről, de az emberi dolgok világában és a nagy munka folyamatában nem szabad elfeledkezni róla, hogy amikor egy Mester felvesz egy jelöltet a maga tanulócsoportjába, ez a jelölt hosszú időn át terhet és gyakran hátrányt jelent. A tanulók igen gyakran túlértékelik önmagukat, még ha a gondolatot vissza is utasítják; szubjektíve igazából szeretik önmagukat és gyakran értetlenek azzal szemben hogy a Nagyok miért nem küldenek jelet nekik, se nem jelzik figyelő gondoskodásukat. Nem

fogják és nincs is rá szükség, amíg a jelölt hozzá nem szokik az ismeret teljességéhez, amit kisebb tanítóktól sajátított el, valamint könyvekből és a világ szentírásaiból. A tanulóknak a közvetlen feladatokra kell figyelniük és felkészíteni mechanizmusukat a világban végzendő szolgálatra, és le kell mondaniuk az időfecsérlésről és egy Mester kereséséről; abban kell elérniük a mesteri szintet, amiben hiányosnak mutatkoznak, és a szolgáló és küzdő életben a teljes önfeladás olyan pontjához érkezhetnek el, hogy a Mester ne találja hátrányosnak, ha Maga közelít hozzájuk.

A fentiekből nyilvánvaló, hogy én nem adhatok különleges utasításokat a központok felébresztéséhez és az éteri háló átégetéséhez, amely az energia felszabadítását fogja eredményezni, ilyen információt túlságosan veszélyes és túlságosan nyugtalanító a nagyközönség kezébe adni, akiket az újdonság iránti valamiféle vágy vezet, és hiányzik belőlük a kiegyensúlyozottság és a szükséges mentális fejlettség. Annak ideje azonban elérkezett, amikor a tényt, hogy az idegrendszer mögött egy energia test van, meg kell ismerni széles e világon, és amikor a hét központ természetét, felépítésüket és elhelyezkedésüket technikailag is fel kell fogni, és amikor kibontakoztatásuk törvényeit széles körben meg kell ismerni. De ennél többet biztonságosan nem lehet továbbadni. A központok e tudományának bonyolult természete túl sok az általános használatra. Bármely különleges esetben az átadandó tanítás és az alkalmazandó módszerek túl sok körülménytől függnek, semhogy általános szabályt

és utasítást lehessen adni. Meg kell fontolni a sugarat és fajtát, a nemet és a fejlettségi fokot, de még a központok ***egyensúlyát*** is. Ezen annak a megfontolását értem, hogy túlfejlettségről van szó az egyik esetben és alulfejlettségről a másikban és hogy vajon a rekeszizom alatti vagy feletti erő van túlsúlyban, vagy hogy vajon a fő energia a központi váltóházban, a napfonatban, azaz plexus solárisban összpontosul-e. Tanulmányozni kell a fejben lévő fény minőségét és ragyogását, mert ez jelzi a lélek kontrolljának mértékét és a hordozók viszonylagos tisztaságát; a különféle éteri "hálók"-kal gondosan foglalkozni kell, valamint a háló és a központ rezgés arányával is. Az egybehangzást meg kell valósítani és ezt a legnehezebb létrehozni. Ez csak néhány a pontok közül, amelyeket a tanítónak meg kell jegyeznie, és ennélfogva nyilvánvaló, hogy csak az a tanító, aki összegező látásra tett szert, és az embert „egész”-ként, vagyis amilyen a valóságban, úgy látja, tudja megadni azokat az utasításokat, amelyek megfordíthatják a központok ősi ritmusát, fájdalom és veszély nélkül rombolhatják szét a védőburkolatokat és fellángoltathatják a kundalini tüzet a gerinc alapjától a fejen lévő kijáratig.

Ilyen tanítót akkor talál a növendék, ha életmunkájával lelke irányításával halad előre, amikor már felfogta a központok tudományának elméletét, urává és irányítójává lett asztrális természetének és az annak megfelelő központnak, a plexus solárisnak. A hangsúly a krisztusi alapelv uralmán van, amit a kereszténység az el-

végzendő munka biztos alapjául fektetett le. Ez az igazság különösképpen a „nyolcas" szám tanulmányozásában testesül meg a központokkal kapcsolatban, amely, mint meg van mondva, Krisztus száma. Nyolc központ van, ha a lépet is hozzászámítjuk, mindegyikük nyolc szorzata, kivéve a gerincoszlop alapjánál lévő központot, amelynek négy szirma van, a nyolc fele. Napjainkban és az angolszász írásmódban a nyolcas szám minden központ alapvető szimbóluma, mert a szirmok valóban egymásra helyezett nyolcasok alakjához hasonlítanak. A szirom szó tisztán képi, és a központ erre a mintára alakul. Először egy kör, O; aztán két kör, amelyek érintik egymást és így egy nyolcast adnak ki, ezután ahogy a szirmok száma növekszik, az egyszerűen a kettős körök sokszorozódása, amelyek különböző szögben vannak egymásra helyezve, egyik a másik után, amíg el nem érjük az ezerszirmú lótuszt a fejben.

Végső elemzésben ezeknek a központoknak kétszeres a funkciója. Képviselik az istenség formaépítő aspektusát és tevékenységük révén létrehozzák a külső forma megnyilvánulását; aztán a fejlődési ciklus vége felé – mind a makrokozmoszban, mind a mikrokozmoszban – kifejezésre juttatják a lélekerőt és életet, és a teljesen kinyilvánított Istenfiú testetöltését eredményezik, mindazzal a hatalommal és tudással, amit az istenség tartalmaz.

TIZENÖTÖDIK SZABÁLY

A tüzek megközelítik az árnyékot, de mégsem égetik meg. A tűztől védő burok elkészült. Énekelje a mágus a szöveget, ami összevegyíti a tüzet a vízzel.

Az Ezoterikus Érzék
A Nagy Illúzió Tagadása
Szolgálatba Hívás
Az Új Kor Csoportok és Képzésük

AZ EZOTERIKUS ÉRZÉK

Most elérkezünk a mágia utolsó szabályának áttekintéséhez. Ahogy végigjáratjuk gondolatainkat visszafelé az utasítások hosszú sorozatán, a tanításnak bizonyos alapvető vonalai kivételes tisztasággal állnak elő, amíg más vonalak az árnyékban maradnak. Jól teszik a tanulók, ha visszaemlékeznek rá, hogy bármely alapvető szövegkönyv olvasásánál (és ez is ilyennek tekintendő) egy határozott eljárást kell

követni. A tanulónak először is el kell olvasnia a szövegkönyvet mint egészet, hogy kiragadhassa belőle a kiemelkedő pontokat, a tan fő vonalait, valamint azt a háromnégy állítást, amelyre az egész építmény alapozva van. Kiragadva ezeket, elkezdhet foglalkozni velük és elkülöníthet alárendeltebb pontokat, amelyek segítenek megvilágítani és áttekinthetőbbé tenni a legfőbb lényeget. Ezek után sikerrel foglalkozhat a részletekkel. Ennélfogva a tanulók érdekesnek találhatják, hogy áttekintsék az utasításokat és kigyűjtsék belőlük a fontosabb pontokat; aztán folytathatják azzal, hogy betöltik a másodlagos tanításokat és végül elhelyezik a részlet-adatokat a különböző kiemelkedő fejcímek alatt. Ez ha elkészült, fogja képezni a könyv szinopszisát és rögzíti a tudást szilárdan a tanuló memóriájában.

Az egyik főbb tanítás, amely az összes utasítás közül a legvilágosabban a maga igazán ezoterikus jellegével kitűnik, az okkult tanuló ***magatartásá***ra vonatkozik. Ő feltehetően szubjektíve és ezoterikusan foglalkozik dolgokkal, célja, hogy a fehér mágia munkása legyen. Mint ilyennek el kell érnie és állhatatosan meg kell tartania a Megfigyelő helyzetét, távol tartva magát a megfigyelés és kapcsolat mechanizmusától; el kell fogadnia önmagáról, hogy lényegében ő egy szellemi entitás, természetében, céljaiban és munka módszerében eltérő azoktól a testektől, amelyekről úgy véli, hogy okos időlegesen elfoglalni és felhasználni őket. Tudomásul kell vennie egységét és kapcsolódási vonalait minden hasonló munkással, és így tudatos világossággal

helyzete felismerésére jutni a Lények szellemi hierarchiájában. Olyan sok téves információt terjesztgetnek és olyan nagy hangsúlyt helyeznek oktalanul a rangra és beosztásra az úgynevezett lelkek hierarchiájában, hogy az értelmes és kiegyensúlyozott tanítványok most megpróbálják gondolataikat másfelé fordítani, és amennyire lehet, minden gondolatot megsemmisíteni a tevékenységek fokozatairól és szféráiról. Lehet, hogy az inga, lengése során, túlságosan messze lendül ki az ellenkező irányba és ez leértékeli a cselekvésnek ezeket a szintjeit. Azonban ne értsetek engem félre. Nem azt javaslom, hogy kísérlet történjék arra, hogy hova helyezzünk el egy embert és eldöntsük, hogy a fejlődés létráján hol is áll. Ezt ostoba módon megtették a múltban, igen tiszteletlenül a téma iránt, úgyannyira, hogy a köztudatban az egész dolog csúfságba fulladt. Ha ezeket az állapotokat értelmesen annak tekintjük, amik kitágított tudatállapotoknak, felelősségi fokoknak – akkor a személyiségi reakció veszélyét az olyan fogalmakra, mint „elfogadott tanítvány, beavatott, adeptus, Mester" el lehet hanyagolni és sok bajt el lehet kerülni. Mindig emlékezzünk rá és tartsuk be szigorúan, hogy a felismert egyéni szintünkről ne beszéljünk, mert a fejlődésben elért helyet (amit reálisan el lehet ismerni, hogy még az átlagos ember előtt van) egy tevékeny, önzetlenül szolgáló élet fogja bizonyítani, valamint az emberi faj elgondolásai előtt járó megvilágosodott látás megnyilvánulása.

A Világ Munkásai új Csoportjának összegyűjtésében a világban manapság igazi óvatosságot kell tanúsítani. Minden egyes munkás önmagáért felelős, valamint a szolgálatáért és senki másért. Okos dolog felbecsülni és megközelíteni a fejlődési állapotot, nem felállított igények alapján, hanem az elvégzett munka és a kimutatott szeretet és bölcsesség alapján. A megítélésnek a terv magától értetődő ismeretén kell alapulnia, ahogyan az megnyilvánul az emberi faj következő előrelépésének bölcs megfogalmazásában; egy ***kimutatott ezoterikus érzék***en és egy hatáson, vagyis egy aura-erőn, amely tág, építő és befogadó.

Azt kéritek tőlem, hogy határozzam meg világosabban, mit értek az „ezoterikus érzék" szavakon. Alapvetően azt a képességet értem, hogy szubjektíven éljen és működjön valaki, állandó belső kapcsolatot tartva lelkével és a világgal, amelyben a lélek található. Ez szubjektív módon nyilvánul meg az aktívan kimutatott szereteten és az állandóan kiáradó bölcsességen át, és azon a képességen keresztül, hogy azonosítani tudja magát mindennel, ami lélegzik és érez, és közéjük valónak tekinti magát. Ezek kiemelkedő jellemzői minden igazán működő Isten-gyermekének. Tehát egy belülről fenntartott gondolkodási magatartást értek rajta, amely tetszés szerint tudja irányítani magát mindenfelé. Ez uralkodni tud és ellenőrizni tudja az érzelmi érzékenységet, nemcsak a tanítványét magáét, hanem mindazokét, akikkel kapcsolatba juthat. Néma gondolatának erejével világosságot és békét tud hozni mindenkinek.

Ezzel a mentális hatalommal hozzá hangolódhat a világ-gondolathoz és az ideák birodalmához, és különbséget téve közöttük, kiválaszthatja azokat a mentális eszközöket és azokat az elgondolásokat, amelyek képessé teszik őt, mint a terv alapján dolgozót, hogy befolyásolja környezetét, és új eszményeit abba a gondolati anyagba öltöztethesse, ami lehetővé teszi, hogy azok könnyebben felismerhetőek legyenek a világ mindennapi szokványos gondolkodásában és életében. Ez a gondolkodási magatartás arra is képessé teszi a tanítványt, hogy a lelkek világa felé fordítsa önmagát és az inspiráció és fény e magasrendű helyén felfedezze munkatársait, értekezzen velük és – velük egységben – együttműködjék az isteni elgondolások végrehajtásában.

Ez az ezoterikus érzék, amire a jelöltnek leginkább szüksége van a világ történelmének ebben az időszakában. Amíg a jelöltek meg nem tudják ragadni ezt valamennyire és használni, addig soha nem alkothatják az Új Csoport részét; nem működhetnek mint fehér mágusok és ezek az Utasítások elméletiek és főként intellektuálisak maradnak számukra, ahelyett hogy gyakorlatiak és hatásosak lennének.

Ennek a belső ezoterikus érzéknek a használatához meditáció szükséges, méghozzá folyamatos meditáció a fejlődés korai szakaszában. De ahogy múlik az idő, és az ember szellemileg növekszik, ez a napi meditáció jobbára átadja a helyét egy állandó szellemi irányulásnak, és akkor a meditációt, ahogyan azt ma ismeri és van rá szük-

sége, többé nem fogja igényelni. Az ember és a felhasználható formái közötti elkülönülés olyan teljes lesz, hogy mindig a „Megfigyelő székében" fog ülni, és erről a pontról és ezzel a magatartással fogja irányítani az elme és az érzelmek, valamint az energiák tevékenységét, mely utóbbiak lehetővé és használhatóvá teszik a fizikai kifejezést.

Ebben a fejlődésben az első állomás és az ezoterikus érzék kultúrájának velejárója az állandó elfogulatlan megfigyelő magatartásának fenntartása.

A Világ Munkásainak új Csoportja, külsőbb soraiban, bátran a szervezett megfigyelők képzett testületének tartható. Három csoportra oszthatom őket, és tenném ezt azért, hogy a jelöltek és tanítványok az egész világon ezek ismeretében legyenek vezetve, hogy hol állnak egyénileg, és őszintén és igazán kezdhessék az értelmes munkát. Így lehet őket hozzásegíteni, hogy megtalálják a helyüket.

Először is vannak a ***Szervezett Megfigyelők***. Ezek a jelöltek két dolgot tanulnak. Tanulják gyakorolni azt az elfogulatlanságot, ami képessé teszi őket, hogy a napi ügyek világában lélekként éljenek, és megértsék e szavak valódi jelentőségét: elkötelezettség nélkül dolgozni. Másodszor ők a világ ügyeinek azok a tanulói is, a hét részleg egyikében vagy másikában, akikre már korábban utaltunk, amikor az új csoportot a világ figyelmébe ajánlottuk. Ők az idők jeleit tanulmányozzák. Kutatják a történelem nagy drámáját, hogy felfedezzék annak fő irányát, és így kifejthessék a

hétköznapi akadémikus világ és az emberi faj gondolkodói számára, amit látnak és megértenek.

Egy hármas fonál fut végig az emberi történelmen, és e három fonálnak az összejátszásában lelhető fel a fejlődés története. Az egyik fonál vezeti az emberi gondolatokat, miközben a forma-aspektus kialakulásával foglalkozik, a faj irányával; azt mutatja, hogy a fajták, országok és planetáris életünk faunájának és flórájának alakjai milyen következetesen lépést tartottak az istengyermekek lassú felemelkedésének szükségleteivel. A második fonal a tudat növekedésének megértéséhez vezet és jelzi a kiemelkedést az ösztönállapotból az értelmes tudat állapotába, és tovább abba az intuitív megvilágosodásba, ami a tudat jelenlegi célkitűzése.

A harmadik fonal magára a Tervre vonatkozik és itt az igazi ismeretlenség birodalmába lépünk. Hogy mi a terv és mi a cél, az egyelőre tökéletesen megérthetetlen számunkra, kivéve a legmagasabb rendű adeptusokat és a legkiemelkedőbb istengyermekeket. Amíg a megvilágosodott elme és az intuitív érzékenység ereje ki nem alakul az emberiség családjában, addig lehetetlen számunkra megragadni azokat az alapvető elgondolásokat, amelyek Magának az Istennek az elméjében találhatók; amíg a Beavatás Hegyének legmagasabb pontját meg nem másztuk, addig nem lehet meglátni az Ígéret Földjét a maga valóságában. Amíg a három világ korlátozásait és szükséges korlátozásait – nem léptük át, és az ember nem tud szabad lélekként mű-

ködni a szellemi világban, addig ami e mögött a világ mögött van, annak rejtettnek kell maradni az ember számára éppen úgy, ahogyan az emberi létállapot és tudat lepecsételt könyv marad az állat számára. Ez hasznos és szükséges lecke, amit minden tanítványnak meg kell jegyezni.

De az idők és időszakok megfigyelői gyors előrehaladást tehetnek az intuíció megnövelésében, ha állhatatosak a meditációban, gyakorolják értelmüket és mindig egyetemes fogalmakban igyekeznek gondolkodni. Úgy tekintsenek a történelmi visszatekintésre, mint a jövőt bevezető felkészülés megjelenésére. Találják felbátorítónak amikor tudomásul veszik a tényt, hogy a lélek világa egyre inkább a fizikai sík jelenségévé válik (paradoxonban beszélek?) és végezetül a természet egy világának fogják megismerni, sőt a tudósok is annak fogják tekinteni alig két évszázadon belül. A „Szervezett Megfigyelők" képezik az új csoport külső körét és kulcsszavuk a szintézis, a nem lényeges dolgok eltüntetése és az emberi tudás megszervezése. Az emberi tudat számos területén működve egy nem szektariánus szellem lesz a megkülönböztetőjük és egy képesség, hogy alapvetően lényeges dolgokkal foglalkozzanak, és hogy az emberi kutatás különféle területeit összekapcsolják egyetlen szervezett és egységesített egészbe.

Másodszor, a Világ Munkásainak új Csoportja következő csapata a ***telepatikus kapcsolatteremtők***. Ezeknek száma jóval kisebb, és viszonylag szoros egymás közti

viszony különbözteti meg őket. Ők alapvetően egy összekötő, egy áthidaló csoport. Őket a szervezett megfigyelők külsőbb köréből gyűjtötték ki, de sokkal szélesebb körű a szolgálatuk, mint azoknak, mert sokkal igazibb ezoterikus módon dolgoznak. Érintkezésben vannak egymással, valamint a szervezett megfigyelőkkel, de hasonlóképpen érintkezésben vannak férfiak és nők csoportjával is, akik a világi csoport szívének legközepén állnak. Munkájuk három rétegű és igen nehéz. Állhatatosan gyakorolniuk kell az elfogulatlanságot, ami azt a lelket jellemzi, aki ismeri önmagát. Folyamatosan átveszik az ismeretet és információt, amit a szervezett megfigyelők halmoztak fel és a világ szükségleteire alkalmazzák azokat, valamint közreadják a tanítást. Hatékonyan dolgoznak, de mindig a színfalak mögül, és jóllehet megismerhetik őket a világban már az új csoport munkájának e korai szakaszában is, és jóllehet elismerhetik őket mint tanítókat, írókat és munkásokat, később egyre inkább háttérbe fognak húzódni és a külső körön át fognak munkálkodni. Inspirálni fogják azokat, és egyre növekvő felelősséget fognak a vállaikra helyezni; gondoskodni fognak a telepatikus együttműködés elősegítéséről a világban; és így összeszövik azokat a szálakat, amelyek végezetül is hidat képeznek a jelenlegi gát fölött, a látható és láthatatlan között és így lehetővé teszik az új világ megalkotását – amelyből, mint tudjuk, a halál ki lesz zárva, és a tudat gyakorlott egyetemes folytonossága megalapozódik. Ezért kap hangsúlyt az új csoportban e csoport tagjainak gyakoroltatása a tele-

patikus érzékenységre vonatkozóan. A munkások e második körének tagjait arra tanítják, hogy három irányba fejlesszék ki érzékenységüket: a fizikai testetöltésben lévő emberek gondolatai iránt; azoknak a gondolkodása iránt, akik már átmentek és még mindig gondolati testükben vannak, harmadszor pedig a szellemi Lények azon csoportja iránt, amelyik őrizőként áll a fejlődés folyamata felett és akiknek kezén megy át a kialakuló élet három fonala.

Az ő feladatuk különösen nehéz, sokkal nehezebb, mint az első csoporté, és nehezebb még az utolsóénál is, hiszen még hiányzanak bizonyos erők és a szükséges tapasztalat. Tudatuk központja az intuíció, nem pedig az egységesítő intellektus, éberségük kitárult és befogadókész. Ezért aztán ők jobban szenvedhetnek, mint a többség, és kevesen vannak, akik ezen a szinten nem túlságosan érzékenyek és nem túlságosan reagálóképesek a mindhárom világ formai aspektusából kisugárzó rezgésekre. Elfogulatlanságuk még nem teljes. ***Hidat*** képeznek s ennélfogva végtelen problémákkal foglalkoznak és reagálnak a világ fájdalmára. Ha szabad így kifejeznem magamat, túlságosan sokat látnak, de nem rendelkeznek még azzal a kiváltsággal, hogy világosan megképezzen előttük a cél, amely kétszáz évvel előttük áll. A jelen hiányosságait érzékelik. Fogékonyak a beáradó szellemi erő új áramára. Vállukon viselik az emberiség terhét, és mert valamennyire már összeszedettek, egyszerre élnek a mindhárom világban, amire kevesen képesek. Tudatában vannak a jelen le-

hetőségek sürgetésének, de sokak apátiájának is, s ez az oka, hogy iszonyatos nyomás alatt működnek.

Harmadszor, mind között a legbensőbb csoportot magának a Hierarchiának a tagjai képezik. Legkevésbé sem foglalkozom azzal, hogy vajon ezeket a felszabadult lelkeket fajunk Idősebb Testvéreiként, a Bölcsesség Mestereiként, a Tanúk Felhőjeként, Krisztus és az ő Egyházaként, Szuperemberekként ismerik, vagy bármilyen más meghatározással illetik őket, az emberiség vagy a hagyomány öröklött irányzatai szerint. Őket ez kevésbé érdekli. A kicsinyes veszekedések, amik a személyiségükre, nevükre és státusukra vonatkozik, mit se számítanak. Csakhogy ők a bolygó intelligens erői; kiterjedt tudatállapotuk következtében ők fejezik ki Isten Gondolatát; ők testesítik meg az intelligens, állandó és nem változó alapelvet, és rajtuk keresztül árad az energia, amit mi Isten Akaratának hívunk, jobb megértés híján. Sokkal többet tudnak a tervről, mint a Világ Munkásainak új Csoportja, mert tisztán látják, hogy mi a következő lépés, ami felé a bolygó fejlődése irányítani fogja fajunkat a következő két évszázad során. Nem foglalkoznak üres spekulációkkal egy világkorszakot lezáró végső célról. Ez meglepő lehet a be nem avatottak számos spekulációjának fényében. De így van. Tudják, hogy mindennek megvan az ideje és időszaka. Előre tekintve és intuitíven felfogva minden világ célját a közvetlen jövőben, minden egyesített erejükkel egy célra törnek, – kifejleszteni a Kapcsolatteremtők intuitív telepatikus fogé-

konyságát, akik hidat építenek az akadályok felett, közöttük és a fizikai világ között. Ez utóbbiak a maguk részéről igyekeznek felhasználni a Megfigyelőket. Tudók, Kapcsolatteremtők és Megfigyelők – mindnyájan szoros, még ha gyakran nem is felismert, egységben dolgoznak, és mindnyájan fogékonyak (a maguk fokozata szerint) a Logosz, a szoláris Istenség Gondolatának és Akaratának szándékai iránt.

E hármas csoport mögött állnak a Trónok, a Fejedelemségek és a Hatalmasságok, akikkel nem szükséges foglalkoznunk. A másik oldalon áll az emberiség, elgyötörve a világháború pusztításaitól rémülten a jelen szociális, vallási és gazdasági nyomásától, érzékenyen és fogékonyan a Vízöntő Kor új áramlatával betörő hatásokra és energiákra; képtelenül a megértésre és magyarázatra, és tudatos csupán a gondolat valamint a fizikai körülmények szabadságának a vágya iránt, ugrásra készen a tudás elsajátításának minden alkalmára és így termékeny talajjal szolgálva, amelyen ez az új csoport munkálkodni tud.

Láttuk, hogy minden belső gyakorlat célja az ezoterikus érzék kifejlesztése, és annak a belső érzékeny tudatnak a kibontakoztatása, amely egy embert nemcsak Isten Gyermekeként a fizikai testetöltésben tesz képessé működni, hanem úgy is, mint aki rendelkezik a tudatnak azzal a folytonosságával, amely lehetővé teszi számára, hogy bensőleg éppúgy felébredt legyen, mint amennyire külsőleg aktív. Ez a gyakorlott Megfigyelővé válás erejének kifejlesztésével végezhető el. Ajánlom e szavakat min-

den jelöltnek. A helyes megfigyelésben tanúsított szívós magatartás hozza magával a formától való elszakadást, az ebből fakadó erőt, hogy a formát tetszés szerint használjuk, és a véget szem előtt tartva a hierarchikus tervek előmozdítását, és így az emberiség számára való hasznosságot. Amikor a megfigyelésnek ez az ereje valamelyest létrejött, akkor a jelölt csatlakozhat a gyakorlott kapcsolatteremtők közbülső csoportjához, amely az előbb említett csoportok (a külső csoportok és a szubjektív síkon munkálkodók spirituális csoportja) között áll, közvetítve egyik és a másik között. Jó ha észben tartjuk, hogy még a Hierarchia tagjai is meríthetnek azoknak a pártatlan tanítványoknak véleményeiből és tanácsaiból, akikben bízni lehet, hogy helyesen ismerik fel és értékelik a pillanatnyi szükségleteket.

Amikor ezt a szintet elérte, és az ember tudatos érintkezésbe került a tervvel, akkor az igazi mágikus munka elkezdődhet. Férfiak és nők, akik lélekként kezdenek élni, elvégezhetik az új kor mágikus munkáját és bevezethetik azokat a változásokat, és azt az újjáépítést, amely magával hozza az új ég és új föld megnyilvánulását, amiről a világ minden Írása kifejezetten tanúságot tesz. Akkor aztán az éteri anyagban lévő erőkkel dolgozhatnak, és így létbe hívhatják azokat a fizikai síkon lévő alkotásokat és szervezeteket, amelyek megfelelő módon testesítik meg Isten életét a Vízöntő Korban, ami most köszönt be. Ez az az időszak, amire a XV. Szabály utal.

Ezek a szavak mutatják a mágikus munka elvégzését, és egyaránt igazak egy szoláris Logosz, egy planetáris Logosz, egy testetöltött lélek mágikus munkájára, valamint a fejlett emberi lényre, aki megtanult fehér mágusként dolgozni a nagy Fehér Páholy terve alapján. Ez persze utal azoknak a munkájára is, akik intellektuális eredmények segítségével megtanultak mágusként működni, de, ahogy mondják, a fekete oldalon, hiszen a mágikus tevékenységnek ugyanazok a szabályai alkalmazhatók mindkét csoportban, jóllehet a motiváló szándékok különbözőek. Azonban a fekete mágus tevékenységével nem foglalkozunk. Amit ő tesz, annak ereje múlandó hatású, a múlandót a maga ciklikus értelmében használva; de e hatásoknak a maguk idejében el kell tűnniük, és alá lesznek rendelve a fény és az élet hordozói igényeinek és munkájának.

Az árnyékos szakasz az a homályos és bizonytalan időszak, amely megelőzi a szilárd és konkrét megnyilvánulást. Nem úgy utal ez az árnyékra, mint a lélek ellentétpárjára a fizikai megnyilvánulásban. Az alkotó folyamat egyik közbülső állomására utal. Technikailag ezt a „csillagfelhők felizzási és kihunyási szakaszának" nevezzük, és ez megelőzi a stabilizáltabb és viszonylag állandó külső forma megjelenését. Egy naprendszer alakulásában ezt úgy ismerjük mint előzetes időszakot, és lehet látni, amint a csillagos égen végbemegy. Olyan állapotra mutat, amelyben a Nagy Mágus még csak munkájának kivitelezésénél tart; még nem fejezte be azoknak

a misztikus igéknek, vagy azoknak a szellemi hangoknak a kántálását, amelyek a forma konkrét és megfogható megjelenését eredményezik.

A ***Titkos Tanítás*** utal a három tűzre, ezeket az ősi módon alkalmazva; a ***Visnu Purána*** pontosan ugyanabba a nomenklatúrába sorolja e tüzeket, mint H.P.Blavatsky, aki a fogalmakat az ősi Írásokból kölcsönözte. Elektromos Tűz, Szoláris Tűz, és Dörzsölés általi Tűz ha együttállásban kerül össze megteremti a megnyilvánult makrokozmoszt és mikrokozmoszt; erre az együttállásra utal az én korábbi művem: az ***Értekezés a Kozmikus Tűzről***. Ezek a tüzek ezoterikusan egyetlen tűz, de ez a tűz hozza létre, a tanúskodó tudat szerint (maga is az evolúciós fejlődés különféle szakaszaiban) a megkülönböztetett tüzes lényeg hatását. E tüzes lényeget úgy lehet megismerni, mint ami maga az Élet, vagyis „Önfényű Világosság", vagy fel lehet ismerni mint aktív formát, amely benne van az egyetlen szubsztanciában, amit minden jelenség mögött megtalálhatunk. A mágia ez utolsó szabályában a szóban forgó tüzek maguk az anyag tüzei, amelyek megközelítik az árnyékot és (amint az ***Ősi Kommentár*** szimbolikusan kifejezi) „a második sötétségből csapnak fel a fény szellemének hívására és találkoznak a megbeszélt helyükön azzal, amely magába fogja olvasztani őket és arra a tüzes pontra felemelni, ahonnan az élő fény és sugárzó élet tüzei származnak."

A NAGY ILLÚZIÓ TAGADÁSA

A XV. Szabály mondata: „ami összekeveri a tüzet és a vizet” utal arra a hatásra, amelyet a sűrítési pont hoz létre, miután a hatást létrehozó nagy szavak elhangzottak. E szabályt szinte lehetetlen elmagyarázni és nekem nincs megengedve, hogy átadjam az igéket, amelyek ezt a folyamatot eredményezik. Csak néhány utalást lehet tenni, ami bátorítani fogja az igazi jelöltet, hogy gondolkodjék, és bizony csak bosszantani fogja az alkalmi gondolkodót, aki könnyű és gyors módszereket és formulákat keres, amikkel dolgozhat. Hő és nedvesség mindig jelen van az élet minden formájának létrehozatalában, de a nagy titok (és szinte a végső titok, amit az adeptusnak el lehet magyarázni) hogy a három tűz keveredése hogyan hozhat létre nedvességet, vagyis a vizes elemet. Ez a probléma és ez a jelenség a Nagy Illúzió alapját képezi, amelyre az ősi könyvek utalnak; a kombináció eszköze révén jön létre a maya leple. A valóságban olyan, hogy víz, nincsen; csak a vizes szféra, az asztrálsík tudja elképzeltetni ezt az illuzórikus hatást, és nincs valóságos léte. Mégis, időben és térben, és a tanúskodó tudat felismerésében ez sokkal reálisabb, mint amit rejt és amit fedez. Szavakban ezt nem tehetem világosabbá. Csak annyit lehet elárulni az intelligens tanulónak, hogy lelkének fénye (amely elméjében tükröződik) és a forma energiája (amely értertestében fejeződik ki) számára, a múlandó dualitás birodalmában, a két alapvető valóság.

Asztrális tapasztalatának vizes természete, amelyben az isteninek e két aspektusa találkozni és működni látszik (ismét az illúzió, jegyezzük meg) nem más mint csillogó jelenség és okkult értelemben nincs ténybeli alapja. Minden igazi jelölt tudja, hogy szellemi előrehaladását eme illúzióktól való megszabadulás, és szellemi tudatának a szabad levegőre és tiszta fényre eresztésének meghatározásaival lehet hitelesíteni. A maga tudatában az állatvilág e két alapvető valóság másodikával működik és ezért az étertest élete, valamint az állati, vagyis materiális természeten uralkodó erő, az igazság elsőrendű kifejeződése. Az állat mégis halványan kezdi már érzékelni az illúzió világát, és bír bizonyos pszichikai erővel és érzékkel, amelyek felfogják, csak éppen nem tudják interpretálni az asztrálsíkot. Az illúzió fátyla kezd leereszkedni az állat szeme elé, de nem tud róla. Az emberi lény korszakokon át vándorolt az illúziók világában, hiszen az az ő saját alkotása. Mégis az ember, a maga részéről, a tudat álláspontjáról, rendelkezik kapcsolattal mindkét realitáshoz, és megtanulja lassanként eloszlatni az illúziót a lélek sugárzó fényének következetes növelésével. Hadd álljak meg egy pillanatra itt és emlékeztesselek benneteket, hogy a dualitás a fejlődés ívében csupán egy állomás, amely végezetül az egység felismeréséhez vezet.

Az illúzió fátyla a hajnal előtti pillanatra emlékeztet, amikor az ismerős dolgok világa ködön és párafüggönyön át látható, amely eltakarja a formák világát és függönyt húz a kelő nap elé. Ezután következik az a rövid idő, az a titokzatos és homá-

lyos időszak, amikor a valóságos el van rejtve a látszólagos mögött; akkor következik az a furcsa, eltorzult állapot, amikor a formák nem olyannak látszanak, amilyenek a valóságban, hanem elveszítik alakjukat, színüket és mélységüket. A helyes látás ekkor lehetetlenné válik. Az asztrális szakasz és az a hosszú időciklus, amelyben a nagy illúzió megtartja uralmát, éppen ezért, felülről származó szimbolikus megközelítéssel időlegesnek és átmenetinek lesz ítélve. Nem a határozottan isteni megnyilvánulás időszaka ez; nem a tiszta homálytalan tudat időszaka; nem a tökéletesített munkáé. Ez az az időszak, amelyben a félistenek járnak; ez az az idő, amelyben az igazságot csupán homályosan lehet érzékelni, a vízió csak ködösen és alkalmanként látható, ez a félig megértett Terv időszaka, és amikor valaki részleges tudással dolgozik, nehézségek és tévedések biztosan bekövetkeznek. Ez a torzulások és állandó változandóság időszaka is; miközben ez nyilvánvaló, részünk van az erők véget nem érő ide-oda rángatásában, miközben vakon és látszólag céltalanul dolgozunk. Ami az emberiséget illeti, ez az az idő, amikor az embert pára és köd takarja el, és elvész a földről (az állatvilág alapvető természetének szimbólumából) felemelkedő miazmák között. Mégis időnként ezt az időszakot nem-valóságosnak látjuk, amint a szellemi tudat hajnalfénye átszűrődik a körülölelő sötétségen. Ez a közjáték az állati tudat és a szellemi tudat uralma között, és az asztrális illúziónak ezt a közjátékát csak az emberiség családja ismeri. Nincs asztrálsík, csak a természet negyedik világának tudatában. Ugya-

nis az ember bizonyos értelemben „illúzió alatt” áll, amely különbözik bármely más – ember alatti vagy ember feletti – világ tudatától.

Küszködöm vele, hogy az értelmezésemet világossá tegyem. Hogyan foghatja fel valaki, aki, mint minden emberi teremtmény, alá van vetve az érzékek káprázatának, azoknak a tudatállapotát, akik már megszabadították önmagukat az asztrálsík illúzióitól, vagy amelyek nem fejlesztették még ki asztrális tudatunkat? Ezt az illúziót az elme kettős természete okozza, hiszen az ember számára az elme jelenti a mennyország kulcsát, de azt a kulcsot is, amely elzárja előtte a szellemi valóság világába vezető ajtót. A konkretizáló elvtelen elme hoz az emberiségre minden bajt. Az én-ség érzete és az elkülönülő egyéniség szelleme vitte az emberiséget a jelenlegi helyzetbe, és mégis ez a nagy fejlődési folyamat része. A kettőség tudata és a szubjektíve felfogott és ugyanabban az időben el is ismert érzékelés, hogy „Isten vagyok” és „forma vagyok”, az ami az emberiséget a nagy illúzióba merítette.

Mégis éppen ez az illúzió az, ami megadja az embernek végül is a titkos jelszót az Isten országába, és magával hozza megszabadulását. Ez a maya maga az, ami segít elvezetni őt az igazságra és ismeretre; az asztrális síkon következik be, hogy az elkülönülés eretnekségén úrrá lesz, és a Kuruksetra mezején következik be, hogy az egyénileg pályázó Ardzsuna és a kozmikus Ardzsuna megtanulja a leckét, hogy a megismerő és a megismert egy. A Bölcsesség Mesterének titkos tudománya az a ti-

tok, hogy hogyan kell eloszlatni a ködöt és párát, a sötétséget és homályt, amit a tüzek egyesítése hozott létre a korai időszakban. A Mester titka az a felfedezés, hogy nincs asztrálsík; ő jön rá, hogy az asztrálsík a képzelet játéka és az alkotó képzelet nem ellenőrzött használata valamint a mágikus hatalommal való visszaélés révén jött létre. A hierarchia munkája elsősorban véget vetni az árnyékoknak és eloszlatni a nedvességet; a Mesterek célja, hogy a lélek fényét beengedjék és hogy megmutassák, hogy a szellem és az anyag két valóság, amelyek egységet képeznek, és hogy csak időben és térben, és a mágikus és pszichikus erőkkel való időnkénti visszaélés következtében jött létre a nagy illúzió asztrálsíkja, és hogy most ez olyan valóságos dologgá vált, hogy bizonyos értelemben reálisabb (az ember számára) mint a fény birodalma és a forma birodalma. Egy rendkívül érdekes értelemben igaz, hogy mivel az emberi lény lélek és mert a lélek fénye önmagán belül található, és fokozatosan egyre teljesebb sugárzású, ez maga is létre hozza az illúziót. Ez az illúzió az oka, hogy a mágikus munkát nem a megfelelő vonalak mentén vitték véghez, és hogy nem megfelelő motívumokra alapozták, és egy olyan elgondoláshoz igazították, amely erősebb, mint az átlagos munkás, ***ugyanis a világ illúziójának teljes ereje a fehér mágia kezdőjének minden erőfeszítésével szemben áll.***

A szabályok tehát azzal a megállapítással fejeződnek be, hogy a mágus kántálja az igéket, amelyek „összekeverik a tüzet és a vizet” – de ezek a szabályok a jelöltnek

szólnak. A beavatottaknak szóló ezzel párhuzamos szabályok ezekkel a szavakkal fejeződnek be: „A beavatott zengesse meg a hangot, ami egyesíti a tüzeket". Ez nagy jelentőségű és igen bátorító a mágikus munkában kezdőre nézve. Ő még jobban szeret az asztrálsíkon működni és nem is igen tudja ezt elkerülni még hosszú időn át. A növekedés jele számára tudatának állandó visszahúzódása arról a síkról, és a mentális egyensúly és mentális világosság elérése, amit alkotó munka követ a mentálsíkon. Van egy érdekes és ősi felhívás, amelyet az adeptusok irattárában találtak, és amely a mágikus munka néhány szakaszát öleli fel, természetesen szimbolikus formába öntve:

„Álljon a mágus a nagy világtengeren belül. Merüljön el a vízben és ott állja meg a helyét. Nézzen a víz mélységeibe. Semmi sem látszik formában helyesnek. Nem jelenik meg semmi, csak víz. Hullámzik a lábai előtt, körülötte és a feje fölött. Nem tud beszélni; nem lát, Az igazság eltűnik a vízben.

Álljon meg a mágus az áradatban. Körülötte víz folyik. A lába szilárdan áll a földön és sziklán, de minden forma, amit lát, elvész a sűrű szürke párában. A víz a nyakáig ér, de lába a sziklán és feje a levegőben, így előrehalad. Még minden torz. Ő tudja, hogy áll, de nem tudja, hova menjen és hogyan menjen, és nem is érti. Hangot ad a varázsigéknek, de azok eltompulnak, elhalványulnak és elvesznek, a pára visszafordítja őket hozzá, és igazi hang többé nem hangzik fel. Körülötte a sok forma sok hangja, amelyek elnyelik az ő hangját.

Álljon a mágus nedves párában, a rohanó áradaton kívül. Néhány fátyolos körvonal jelenik meg. Egy kis távolságra ellát az Ösvényen. Fényvillanások törnek át a párafelhőkön és ködön. Hallja a maga hangját, hangzása tisztább és igazabb. Más zarándokok formái is láthatók. Mögötte van a tenger, lábainál az áradat látható, körülötte pára és köd. Feje fölött sem ég, sem nap nem látható.

Álljon a mágus magasabb talapzatra, de esőben. A cseppek végigfolynak rajta; mennydörgés robaja, villám cikázik át az égen. De amikor az eső leszakad, magával sodorja a párát, tisztára mossa a formát és megtisztítja az atmoszférát.

Így a formák láthatóak és a hangok hallhatóak, jóllehet még homályosan, mert a mennydörgés robaja hangos és az ömlő eső hangja súlyos. De most már az eget is látni; a nap előtör és közben-közben a kergetőző felhők között az ég kiterjedő kékje megvidámítja a tanítvány fáradt szemét.

Álljon a mágus a hegytetőre. Alatta a völgyben és a síkságokon víz és folyamok és felhők láthatók. Fölötte az ég kékje, a felkelő nap sugárzása és a hegyi levegő tisztasága. Minden hang tiszta. A csend hangot adva beszél."

Ezután jönnek a legjelentősebb mondatok, amelyek a befejezés képét adják:

„Álljon a mágus a Napban s onnan nézzen le a Földgolyóra. A derűs béke e magas pontjáról szólaltassa meg az igéket, amelyek formákat alkotnak, világokat építenek és univerzumokat, és adja életét annak, amit létrehozott. Vetítse ki az alkotott formákat a hegytetőre, olyan módon, hogy azok szétosz-

lassák a felhőket, amelyek a Földgolyó körül keringenek, és hozzanak fényt és erőt. Ezek húzzák félre a formák függönyét, amely a Föld igazi tartózkodási helyét rejti a tanúskodó szeme elől."

Így ér véget a mágikus munka. Belőle fakad a felfedezés, hogy az asztrálsík és az asztrális fény úgyszólván egy játékfilm, amelyet az ember maga alkotott. Amit az ember alkot, azt le is tudja rombolni.

A mágikus munkához ennél többet ezúttal nem adhatok. A keverés igéit semmilyen körülmények között nem lehet megadni, legfeljebb a titoktartás esküje alatt, amely automatikusan vonatkozik a fogadalmat tett tanítványra. Ilyen esküket nem kap senki, de a jelölt adja meg ezt saját lelkének, amikor a lélek közvetíti hozzá az igéket. Ő maga találja meg őket mint a fáradságot nem ismerő erőfeszítés és igyekezet eredményét. Tudja, hogy ezek a formulák minden lélek előjogai és csak azok ismerhetik meg és használhatják biztonságosan, akik az Ént már Egynek ismerték fel. Éppen ezért kötelezi magát, hogy ezeket az igéket soha, senki előtt nem fedi fel, aki nem lélekként működik, vagy aki vakon vándorol az illúziók völgyében. Fajunk tudói, az Adeptusok Hierarchiája ezeknek az ismeretekre adott automatikus reagálás alapján gyűjtik össze a segítőiket.

SZOLGÁLATBA HÍVÁS

E törekvő jelölt egyének mágikus munkájáról szóló értekezés végén két dolgot szeretnék megtenni:

1. Megjelölni a közvetlen célt e században a tanuló számára és összegezni a megteendő lépéseket.
2. Kijelölni azokat a dolgokat, amelyeket el kell tüntetni, és amelyeken felül kell kerekedni, valamint azokat a büntetéseket, amelyeken át kell esnie a próbaidősnek és a tanítványnak, amikor hibákat követ el és amik a tévedésekért kárpótolnak.

Először is a közvetlen célt jól meg kell érteni, ha el akarjuk kerülni a kárbevesző fáradságot és igazi haladást akarunk elérni. Sok jó szándékú jelölt hajlamos rá, hogy túl sok időt szán felismert törekvésének és szolgálattal kapcsolatos terveinek megfogalmazására. A világtörekvés ma olyan erős és az emberiség olyan hathatósan vesz irányt az Ösvény felé, hogy érzékeny emberek mindenfelé belesodródnak a szellemi vágy örvényébe és őszintén vágyakoznak a felszabadult élet, a szellemi vállalkozások és a tapasztalt lélektudat felé. Saját lappangó lehetőségeik felismerése ma olyan erős, hogy túlértékelik önmagukat; sok időt szentelnek rá, hogy az eszményi misztikus

képét rajzolják magukról, vagy szellemi eredményeik hiányán vagy a szolgálat szférájának elérésében vallott kudarcukon siránkozzanak. Így elvesznek egyrészt a szép idealizmus, a színes hipotézisek és fellengzős teóriák homályos és ködös birodalmában, másrészt pedig elnyeli őket az önmaguk, mint egy hasznos szolgálatterület erőközpontjának dramatizálása. Mentálisan terveket vázolnak fel világtörekvésekre, hogy úgy láthassák magukat, mint sarokpontot, ami körül ez a szolgálat forogni fog. Gyakran tesznek erőfeszítéseket ilyen tervek kidolgozására és szervezeteket hoznak létre, például a fizikai síkon, amik potenciálisan hasznosak, de potenciálisan értéktelenek is lehetnek, ha nem éppen veszélyesek. Elfelejtik végiggondolni, hogy a motiváló indíték elsősorban abból ered, amit a hindu tanítók úgy hívnak, hogy az „Én-ség érzete", és hogy munkájuk szubjektív egoizmusra épül, amelyet el kell és el is fognak tüntetni, mielőtt az igazi szolgálatra alkalmasak lesznek.

Ez az előhaladásra és szolgálatra irányulás helyes és jó, és úgy kell tekinteni, mint az eljövendő egyetemes tudat alakításának részét, valamint az emberi faj, mint egész, eszközét. Ez egyre inkább felszínre kerül a Vízöntő hatás növekvő befolyásának következtében, amely (körülbelül 1640 óta) egyre erősödik és két következménnyel jár: széttöri a Halak korszakának kikristályosodott régi formáit és ösztönzi az alkotóképességet, amint csoportfelfogásokban és csoporttervekben kifejeződést nyer. Mint ahogy mindnyájan jól tudjátok ez az oka a jelenlegi felfordult állapotoknak is; e kö-

rülményeket az alábbi szavakkal lehet összegezni: ***elszemélytelenedés***, amiben az államnak, a csoportnak vagy csoportoknak nagyobb a fontossága, mint az egyénnek és jogainak; ***egybeolvadás***, ami az egyesülésre, keveredésre és összetartozásra való irányulás, és azt az egymásra hatást hozza létre, amely végső soron az emberiség egyesülését jelöli, és létrehozza „minden egyes ember szintézisét", amelyet Browning olyan helyesen jelöl meg, mint az evolúció folyamatának célját, és mutatja az isteni tékozló utazásának végeredményét; és érzékeny ***kapcsolatteremtés*** egyedek, csoportok és csoportkombinációk között a megnyilvánulásnak mind a szubjektív, mind az objektív oldalán. E három szóban – elszemélytelenedés, egybeolvadás és kapcsolatteremtés – összegezhetitek magatoknak azt a kiemelkedő jelenséget, amely mostanság jelent meg közöttünk. Kérem a tanulókat, hogy úgy gondolják végig a tervet, amint az így kifejeződik, és tanulmányozzák ezeket az erősödő tendenciákat az emberi dolgokban. A tény, hogy ezek ilyen jelentősek, meg fog nyilvánulni, ha a tanuló veszi a fáradságot magának, hogy végignézze a történelem panorámáját: észre fogja venni, hogy már az ötszáz évvel ezelőtti történelem is nyilvánvalóvá teszi a tényt, hogy abban az időben nagy egyéniségek voltak a kiemelkedő tényezők, és hogy a történelem jórészt hatalmas személyiségek tetteivel volt tele, akik megbabonázták korukat. Az elszigetelődés és elkülönülés uralkodott el az emberi problémák fölött, minden ember a maga földjéért küzdött, mindenki elfeledkezett a testvéreiről és önzően élt. Kevés

egymásra hatás volt a különböző fajták, vagy az emberi családok között és nem voltak a közlésnek valódi eszközei, kivéve a személyes kapcsolatot, ami gyakran szintén lehetetlen volt.

A tanulóknak tehát el kell gondolkodni ezeken a szavakon, amelyek egyre nagyobb fontosságra fognak szert tenni a következő ötven évben. Ez éppen eléggé messze van az átlagos tanulók előtt ahhoz, hogy figyeljenek és tervezzenek, és az isteni Feladat kimunkálása e fázisának végiggondolása során jól teszik, ha tanulmányozzák saját egyéni életük kifejeződését és felteszik maguknak az alábbi kérdéseket:

1. Vesztegetnek-e időt misztikus álmodozásra, vagy pedig az érzékelt szellemi igazságok gyakorlati alkalmazásával vannak-e elfoglalva, így téve azokat a napi élmények részévé?

2. Úgy találják-e, hogy a kor növekvő személytelenségére való reagálásuk visszautasítás, vagy pedig úgy, hogy ez a viszonylag új, személyesen elfogulatlan magatartás megoldani látszik saját személyes problémáikat?

3. Be tudnak-e számolni egy növekvő készségről, hogy mások gondolatait és elgondolásait érzékelni tudják, és úgy találják-e, hogy egyre érzékenyebbé válnak s ennélfogva még inkább képesek belevetni magukat a kapcsolatteremtés nagy áramába?

4. Mennyire uralkodik napi életükben a dramatizáló képesség? Úgy találják-e, hogy ők a világegyetem közepe, amely automatikusan körülöttük forog, vagy pedig önmaguk decentralizálásának problémáján dolgoznak-e, és az egészbe való beolvadásukon?

Ezek és más felmerülő kérdések segíthetnek jelezni a jelöltnek a bekövetkező új kor iránti fogékonyságát.

Ebben az egyéni fejlődésről és asztrális ellenőrzésről szóló értekezésben egy képet adtunk és egy életszabályt írtunk elő, amely magában foglalja a szükséges utasításokat a két nagy korszak – a Halak és a Vízöntő – közjátékára vonatkozóan. A mögöttes cél egy részét szavakban fejeztük ki, a célt, amelyet sokan felismertek az egész világon, és amely gyakorlatilag az emberi élet minden területére kiterjed. Tudat alatt felfogják és intuitíve követik olyanok, akik semmit se tudnak a terv technikai részéről. Akik az emberi fajt vezetik, nem különösebben foglalkoznak a felmerülő új feltételek sikerével. Az a leghatározottabban biztosítva van és az emberi megértés, valamint a nem elkülönülés szellemi tudatosságának növekedése visszatarthatatlan. A probléma az, hogy milyen módszer alkalmazását folytassuk e kívánt célok elérésére, hogy a formai természetet fel lehessen hangolni és elő lehessen készíteni, hogy új felelősségeit képes legyen kezelni és új ismereteit úgy tudja alkalmazni, hogy felesleges szenvedést, hasadást és kínokkal teli órákat ne okozzon, amelyek nagyobb fi-

gyelmet vonzanak, mint a kifinomultabb és sikeresen növekvő isteni figyelem. Mindig, amikor van egy szintézisre és megértésre való törekvés a világban, amikor a kisebb elmerül a nagyobban és az egység belekeveredik az egészbe, amikor nagy és egyetemes fogalmak benyomást gyakorolnak a tömegek gondolkodására, katasztrófák és kataklizmák következnek be, és a forma aspektus széttöredezése, valamint annak az elromlása, ami megelőzhette volna, hogy azok az elgondolások a fizikai síkon tényekké válhassanak. A hierarchikus munkás problémája tehát ez: – hogyan lehet kitérni a rettegett szenvedés elől és tovább vinni az embert, miközben a spirituális megvalósulás árhulláma végigsöpör a világon és végzi szükséges munkáját. Innen van a jelenlegi szolgálatba szólítás, amely trombitaszóként hangzik minden figyelmező tanítvány fülébe.

Ez a szolgálatba szólítás rendszerint feleletre talál, de ezt a választ a jelölt személyisége színezi át, és át van itatva annak büszkeségével és ambíciójával. A szükséget felismerték. A szükség kielégítésére irányuló vágy igazi és őszinte, a vágyakozás a szolgálat és a felemelkedés iránt valóságos. A jelölt részéről megtett lépések arra irányulnak, hogy képessé tegyék őt megfelelni a tervnek. A baj, amellyel mi a benső oldalról gyakorta foglalkozunk, az, hogy jóllehet nem kérdéses a készség és a vágy a szolgálatra, a jellemek és vérmérsékletek olyanok, hogy jóformán elkerülhetetlen

nehézségeket támasztanak. Ilyen jelöltekkel kell dolgoznunk, és amit ők szolgáltatnak gyakorta sok problémát okoz nekünk.

E lappangó jellemvonások gyakran nem jelennek meg egészen a szolgálat végrehajtásáig. Arra, hogy vannak, a figyelő vezetők gyanakodhatnak, de még nekik sem szabad megvonni a jelölttől lehetőséget. Ha ez a késleltetett jelenség előfordul, az a tragédia, hogy igen sokan szenvednek a szóban forgó jelölt mellett. Amikor az emberi anyag megmutatkozik és kiemelkedik az idealizmus ködéből, izgalmas tervekből, beszélgetésekből és tervezgetésekből, sok hasonló idealistát vonz maga köré a szolgálatot végző. Amikor a rejtett hiba előbukkan, éppen úgy szenvednek, mint ő. A Nagyok módszere, amely abból áll, hogy kikeresse azokat, akik valamelyest már begyakorolták magukat az érzékeny fogékonyságba és dolgozni is tudnak azzal, bizonyos veszélyeket hordoz. Az egyszerű, jó szándékú jelölt nincs olyan veszélyben, mint a fejlettebb és aktív tanítvány. Ez utóbbi veszélyben van három irányból is, és háromféleképpen dönthető le a lábáról:

1. Teljes természete különleges stimulációnak van kitéve belső kapcsolatai és azoknak a szellemi erőknek a révén, amelyekkel érintkezésben van és ez valódi veszélyt hordoz magában, hiszen aligha tudja még, hogyan álljon szembe velük és aligha van tisztában a velejáró kockázattal.

2. Az emberek, akikkel együtt dolgozik, a maguk részéről szintén problémát okoznak. Mohóságuk, áradozásuk és hízelgésük, valamint kritizálásuk elhomályosíthatják az útját. Mert nem eléggé elfogulatlan és fejlett szellemileg, megzavarodottan jár a gondolatformák felhői közt és nem is tud róla. Így aztán utat téveszt és elkalandozik eredeti elgondolásától és megint csak nem tud róla.

3. A munka súlya alatt lappangó gyengeségei elő kell hogy jöjjenek, és időnként elkerülhetetlenül a letörés jegyeit fogja mutatni, ha szabad ezt a szót használnom. A személyiségi hibák felerősödnek, miközben igyekszik a szolgálatnak a maga sajátos formáját a világ elé vinni. Arra a szolgálatra utalok, amely önmutogató és a személyes ambíció és hatalomszeretet alapján fogalmazódik meg, akár részben tudatos, akár egyáltalán nem az. Természetesen túlterhelés alatt van és – mint az az ember, aki nehéz súlyt cipel egy meredek hegyre – felfedezi a terhes pontokat és fizikai letörésre lesz hajlamos, vagy pedig eszményeit fogja alacsonyabbra szállítani, hogy megfeleljenek gyengeségeinek.

Mindehhez hozzá kell adni magának a kornak a feszültségét, valamint a boldogtalan emberiség általános állapotát. Ennek is megvan a hatása tudat alatt a tanítványra

és mindazokra, akik ma a világban tevékenykednek. Egyesek a fizikai nyomás jeleit mutatják, ám belső életük kiegyensúlyozott és normális marad, egészséges és helyes irányú. Mások érzelmileg törést szenvednek, aminek két hatása van a szolgálatban álló jelölt fejlettségi állapota szerint. A feszültség segítségével vagy elfogulatlanságot tanul, és ez – elég különös módon – az, amit a lélek „védekező mechanizmusá”-nak neveznek a világ kibontakozásának jelen korszakában, vagy egyre idegesebb lesz és neurotikussá válik. Mások viszont a mentáltestükben érzik a nyomást. Egyes esetekben összezavarodnak, és nem látják a tiszta igazságot. Ezek után aztán inspiráció nélkül dolgoznak, mégpedig azért, mert tudják, hogy ez így van rendjén, és megvan a maguk munkájának a ritmusa. Mások megragadják a lehetőséget mihelyt meglátják, és ezzel visszaesnek a velük született önérvényesítésbe (ami a mentális típusok kiemelkedő hibája), és egy szervezetet építenek fel a szolgálatuk köré, s ezzel olyan formát alakítanak ki, amely a valóságban azt testesíti meg, amit ők kívánnak, amit ők helyesnek gondolnak, de ami elkülönítő, és ami elméjük gyermeke nem pedig lelkük. Egyesek viszont, akik erősebbek és koordináltabbak, érzik a teljes személyiség nyomását. Sokoldalú pszichikai természetük reagál mind a szükségletre, mind pedig a terv elméletére; tudatában vannak igazán értékes tulajdonságaiknak, és tudják, hogy valamelyest közre kell működniük. Azonban annyira telve vannak ***személyiségükkel***, hogy szolgálatuk fokozatosan és egyenletesen süllyed lefelé e személyiség szintjére,

következésképp átszíneződik személyiségi reakcióik által, tetszésük és nemtetszésük szerint, valamint egyéni életvonaluk és szokásaik szerint. Ezek végül is az előtérbe tolakszanak és akkor ott van egy munkás, aki jó munkát végez, de tönkretesz mindent fel nem ismert elkülönülésével és egyéni módszereivel. Ez azt jelenti, hogy egy ilyen munkás csakis olyanokat gyűjt maga köré, akiket maga alá tud rendelni, és akik felett uralkodni tud. Csoportját nem az új kor indítékai színezik át, csupán a munkás elkülönülő ösztönei a középpontban. A veszély itt olyan észrevehetetlen, hogy a tanítványnak nagyon óvatosnak kell lennie az önelemzésben. Olyan könnyű valakinek káprázatba esni a saját ideáljai és látomásai szépségétől, és saját helyzetének feltételezett helyességétől, miközben végig szubjektíve személyes hatalmának, egyéni ambíciójának szeretete és a másokra való féltékenység befolyásolja, és a számos csapda, ami elkapja az oda nem figyelő tanítvány lábát.

De ha igazi személytelenséget gyakorolnak, ha kifejlesztik a helytállás keménységét, ha minden helyzetet a szeretet szellemében kezelnek, ha visszautasítják, hogy elhamarkodott lépéseket tegyenek, valamint az elkülönülés elhatalmasodását megakadályozzák, akkor az igazi szolgálattevők csoportjának növekedése fog bekövetkezni, és ki lesznek gyűjtve mint olyanok, akik a tervet materializálni képesek, az új kor és a velejáró csodák bábái lesznek.

Ennek megtételére a legritkább fajta bátorságra van szükség. A félelem rabszolgaságban tartja a világot, és ennek befolyása alól senki sem kivétel. A jelölt és a tanítvány számára a félelem két fajtája kíván különleges megfontolást. Azok a félelmek, amelyekkel ennek az értekezésnek egy korábbi részében foglalkoztunk, és a félelmek, amelyek, mint tudjátok, magában a létben gyökereznek, ismerősek mindnyájunk számára. Gyökereik ösztöntermészetünkben vannak (gazdasági félelmek, a szexuális életből származó félelmek, a fizikai félelem és rettegés, félelem az ismeretlentől, és az eluralkodó halálfélelem, amely annyi életet átjár), és számos pszichológiai kísérlet tárgyai voltak. Ezekkel nem kívánok foglalkozni. A lélek életével ezeken felül kell emelkedni, amint az átjárja és átalakítja a mindennapi életet, valamint azzal, hogy a jelölt elutasítja elismerésüket. Az első módszer a jellem jövőbeli erősségét igyekszik építeni és megakadályozza bármiféle új félelem megjelenését. Nem létezhetnek, ha a lélek tudatosan ellenőrzi az életet és annak helyzeteit. A második semlegesíti a régi gondolatformákat és végezetül magával hozza lerombolásukat, azzal, hogy nem táplálja őket. Egy kettős eljárás zajlik tehát, a szellemi ember képességeinek eredeti megnyilvánítása, valamint a vénségesen vén félelemérzetek rabszolgaságából való fokozatos megszabadulás. A tanuló úgy találja, hogy állandóan távol tudja tartani magát az elsődleges uralkodó ösztönöktől, amelyek eddig arra szolgáltak, hogy hozzákössék őt az elemi planetáris élet általános sémájához. Érdemes itt kiemelni, hogy

minden erősebb ösztön gyökere a planetáris életnek ebben a sajátos tulajdonságában van – a félelmi reakciókban, amelyek bizonyos fajta cselekvésre ösztönöznek. Mint tudjátok a pszichológusok öt fő és uralkodó ösztönt sorolnak fel, amelyeket röviden mi is érinteni fogunk most.

Az ***önfenntartási ösztön*** gyökere a velünk született halálfélelemben van; e félelem révén harcolta végig fajunk a maga útját a jelenlegi hosszú életig és fennmaradásig. Az élet megőrzésével foglalkozó tudományok, napjaink orvosi ismeretei és a civilizáció komfortot teremtő eredményei mind ebből az alapvető félelemből nőttek ki. Mindegyik arra irányul, hogy fenntartsa az egyént és megőrizze létkörülményeit. Az emberiség mint faj és mint a természet egy világa fennmarad e félelmi tendencia és az emberi egyed ösztönös önfenntartó reakciója eredményeként.

A ***nemi ösztön*** fő gyökere az elkülönüléstől és elszigetelődéstől való félelem, valamint a lázadás a fizikai síkon való elkülönülés egysége ellen, a magány ellen; fajunk előrevitelét eredményezte, valamint azoknak a formáknak a fenntartását és szaporítását, amelyeknek segítségével fajunk megnyilvánulhat.

A ***társulási ösztön***, mint könnyen belátható, hasonló reakcióban gyökerezik; a biztonságérzet okából és a biztosításra irányuló meggyőződésből ami a számbeli összegezésen alapszik – az emberek mindig is keresték a maguk fajtájúakat és védelmi, valamint gazdasági okokból csoportba verődtek. A faj mint egész ösztönös reakció-

jából jött létre modern civilizációnk, hatalmas központjaival, óriási városaival, zsúfolt házaival, így jött létre a modern társulás, az ***n***-edik hatványra emelve.

A negyedik nagy ösztön, az ***önérvényesítés***, ugyancsak a félelmen alapszik. Jelentése magában foglalja az egyén félelmét, hogy nem fogják elismerni és így sok mindent elveszíthet, ami egyébként az övé lehetne. Az idő előrehaladtával fajunk önzése így alakult ki; a szerzési vágya kifejlődött és megjelent a megragadásra való képessége (a „hatalomvágy" ilyen vagy olyan formája), mígnem mára súlyos individualizmusba estünk, és rendelkezünk a pozitív fontosság-érzettel is, ami a modern gazdasági és nemzeti problémák közül soknak lett okozója. Felneveltük az önmeghatározást, önérvényesítést és önérdeket, amíg ajándékba nem kaptunk egy szinte kürthatatlan problémát. De mindebből sok jó is származott és fog származni, hiszen nincs értékes egyéniség, amíg valaki meg nem valósítja az értéket a maga számára, és aztán végérvényesen fel nem áldozza a megszerzett értéket az egész javára.

A ***kutató ösztön*** a maga részéről az ismeretlentől való félelemre épül, de ebből a félelemből jöttek létre – mint az ősidők óta való kérdezősködés eredménye – jelenlegi oktatási és kulturális rendszereink és a tudományos kutatás teljes struktúrája.

Ezek a félelemre alapozott irányulások úgy működtek (minthogy az ember isteni), mint az egész természet hatalmas ösztönzői, és előre vitték az embert megismerésének és széleskörű hasznosságának jelenlegi pontjáig; ezek hozták létre modern civili-

zációnkat, annak minden hibájával, és mégis minden isteni jegyével együtt. Ezekből az ösztönökből, továbbfejlesztve őket a végtelenségig, és magasabb összefüggéseikbe történő átváltoztatásuk folyamatából emelkedik ki majd a lélek kifejezésének teljes virága. Szeretnék rámutatni az alábbiakra:

Az önfenntartási ösztön a biztosított halhatatlanságban teljesedik ki, és evégből a spiritualisták és a pszichológus kutatók munkája korszakokon át a megközelítés és az elkerülhetetlen garancia módja.

A nemi ösztön kialakult és logikus beteljesedést a tudatosan felismert – lélek és test kapcsolatban nyer. Ez a miszticizmus és a vallás kulcsszava, ami ma, mint ahogy mindig is, a Vonzás Törvényének a kifejezése, nem ahogyan az a fizikai síkon a házasságban fejeződik ki, hanem úgy, ahogy beteljesüléséhez (az ember számára) abban a feltisztult házasságban jut, ami szándékosan és tudatosan a pozitív lélek és a negatív és befogadó forma között köttetik.

A társulási ösztön isteni végeredménye a felébredt csoporttudatban mutatkozik meg, amelyet manapság az általános egyesülés felé mutató tendencia igazol, valamint a széleskörű összefonódás és vegyülés, ami mindenfelé végbemegy. Demonstrálja ezt az internacionalizmus fogalmaiban való gondolkodás képessége, az egyetemes felfogásban, ami végeredményben az egyetemes testvériség létrehozását fogja eredményezni.

Az önérvényesítés ösztöne a maga részéről az intenzív individualizmussal járul a modern civilizációhoz, a személyiség kultuszával, az ősök és a hősök tiszteletével. Azonban ez az Én érvényesítéséhez vezet, az isteni belső Uralkodóéhoz és legújabb tudományunkból a pszichológiából fog előlépni a magát érvényesítő és uralkodó szellemi Én, és végezetül ez fog elvezetni a lélek világának megnyilvánulásához a Földön.

És mi a helyzet a kutató ösztönnel? Átminősülve isteni kutatássá és átalakulva a kutatás birodalmában a lélek fényének alkalmazásával, el fogjuk tudni juttatni az emberiséget a Bölcsesség Csarnokába, és így az ember maga mögött hagyhatja a Tudás Csarnokának tapasztalatait. Nagy oktatási központjaink az intuitív felfogás és a szellemi tisztánlátás kifejlesztésének iskoláivá lesznek.

Az alábbi táblázatot a tanuló gondosan tanulmányozza:

ÖSZTÖN	MEGFELELÉS	MÓDSZER
1. Önfenntartási ösztön	Halhatatlanság	Szellemi kutatás
2. Nemi ösztön	Szellemi egyesülés Egyetlen eggyé válás	Vallás Miszticizmus
3. Társulási ösztön	Csoporttudat	Testvériség

4. Önérvényesítési ösztön	Az Én érvényesítése	Pszichológia
5. Kutató ösztön	Intuíció	Nevelés

Így az emberiséget szorongató félelmek, minthogy gyökereik az ösztönökben vannak, egyértelműen isteni jellemzőket hordoznak, rosszul alkalmazva és rosszul felhasználva. Ha azonban helyesen fogjuk majd fel és használjuk, és a tudó lélek átalakítja őket, tisztánlátást fognak eredményezni és a növekedés forrásaivá lesznek. Ezek fogják az – időben és térben – alvó lélek számára közvetíteni a szükséges impulzusokat, lendítő erőt és ösztönzést az előhaladásra, ami előre vitte az embert a barlangi ember állapotától, a történelem előtti ciklusoktól, a történelem hosszú korszakain át. Bízni lehet abban ma is, hogy növekvő sebességgel fogja előre repíteni, mivel ma már elérkezett egy intellektuális megértéshez és figyelmét teljes tudatossággal a fejlődés problémájára tudja fordítani.

Fontos, hogy a tanulók még mélyebben megértsék az egész folyamat isteni voltát, és hogy az úgynevezett gonosz nem egyéb, mint illúzió és a dualitás szerves része, ami aztán helyt ad az időben és az időn túl az isteni egységnek. A gonosz a felfogott dolgok helytelen értelmezésének tudható be. A tisztánlátás meg a helyes megértés elérése felszabadít az ösztönös reakciók alól, és előhívja a belső kötetlenséget, ami képessé teszi az embert az Isten országában való szabad közlekedésre.

De mi legyen azzal a két félelemmel, amellyel a jelöltnek különösképpen dolga van? Mi legyen a közvéleménytől való félelmével és a kudarctól való félelmével? Ez két hatásos tényező a szolgálatra szentelt életben és sokakat hátráltat.

Akik elkezdenek a tervvel együttműködésben dolgozni és megtanulják a szolgálat jelentőségét, azokat el-elfogja a félelem, hogy amit tesznek, azt meg fogják kritizálni és tévesen fogják megítélni, hogy az ellenkező elgondolás áldozataiul fognak esni, vagy hogy amit csinálnak, azt nem fogják eléggé szeretni, elismerni és megérteni. Igénylik a tetszést és a dicséretet. A sikert számokban és reagálásban mérik. Nem szeretik, ha indítékaikat megtámadják és félreértékelik, hevesen magyarázatba kezdenek, boldogtalanok, ha módszereiket, csoportjuk tagjait és ahogyan szolgálatukat végzik a kritika a nyelvére veszi. A számok, a hatalom vagy a megfogalmazott doktrinák téves célkitűzései irányítják őket. Ha nem éri el a színvonalat az, amit tesznek, vagy az őket körülvevő elmék csoportjának módszere nem egyezik azzal, vagy ha legtöbbjüknek nincs kedvére, akkor boldogtalanok és ennek következtében gyakorta változtatnak terveiken, cserélik a nézőpontjukat és leszállítják színvonalukat, amíg az nem egyezik a pillanatnyi tömeg-pszichével vagy választott tanácsadóiéval.

Az igazi tanítvány látja a látomást. Ekkor megpróbál olyan közeli érintkezésben maradni lelkével, hogy állhatatosan meg tudjon állni, mialatt igyekszik ezt a látomást valósággá tenni; azt igyekszik elérni, ami a világ szempontjából lehetetlennek tűnik;

tudja, hogy a víziót nem hasznosíthatósága szerint, vagy pedig világi vagy intellektuális tanácsadók javasolt elgondolásainak nem odaillő átvételével kell materializálni. A közvéleményt és azoknak tanácsait, akik még a Halak kora hatása alatt állnak és nem Vízöntőiek, meg kell fontolni, de nem túlságosan; amennyiben a tanácsot elkülönítőnek találjuk és a harmóniát meg akarja zavarni, valamint hiányzik belőle a testvéri szeretet és megértés, nyomban el kell utasítani. Ha nyilvánvalóvá válik egy állandó kritikai magatartás a világ szolgálatának területén működő munkásokkal szemben, és ha a képesség csak odáig terjed, hogy csak az önzést és a hibát legyen képes meglátni, és ha rossz indítékokat feltételez és a rosszat hiszi el, akkor az igazi jelölt nem engedi magát megingatni és nyugodtan megy tovább a maga útján.

Hangsúlyozottan mondom nektek, hogy az elkövetkezendő ciklusban az igazi munkát (a világ szellemi szintézisbe való összeforrasztását és a lelkek elismert testvériségének létrehozását), csak azok fogják előrelendíteni, akik nem hajlandók elkülönülni és akik a szavakat úgy figyelik, hogy rosszat ne mondhassanak; ezek azok a munkások, akik meglátják az istenit mindenben, nem hajlandók rosszat gondolni és gonoszat feltételezni. Lepecsételt ajakkal dolgoznak, nem foglalkoznak testvéreik ügyeivel, sem nem teszik közzé, ami őket foglalkoztatja, életüket a megértés és szeretet teszi színessé, elméjüket képzett szellemi felfogás jellemzi és az a szellemi

tisztánlátás, amely éber intellektust alkalmaz, mint a szerető szellem szükségszerű velejáróját.

Hadd ismételjem meg más szavakkal ezt a témát, mert életbevágó fontosságú és mert óriási a világon ezeknek az eszközöknek a hatása. Ezek a férfiak és nők, akiknek küldetése az Új Kor bevezetése, megtanulták a csend titkát; szüntelenül lelkesíti őket a magával ragadó szeretet szelleme, nyelvük nem vezeti őket félre a közönséges kritika területére és nem engedik meg mások elmarasztalását. A védelem szelleme lelkesíti őket. Rájuk vár az élet táplálásának munkája az Új Korban.

Azok számára, akik még nem érkeztek el ehhez a ponthoz a fejlődésben és akiknek látása még nem ilyen tiszta, sem természetük nem ilyen fegyelmezett, még mindig marad egy fontos munka, alacsonyabb szinten, munkálkodni a hozzájuk hasonlókkal. Jellegzetességeik és tulajdonságaik odavonzzák azokat hozzájuk, akik hasonlítanak rájuk; azok nem dolgoznak olyan magányosan és munkájuk inkább kifelé sikeres, bár ez nincs mindig így.

Emlékezni kell rá, hogy minden munka a Nagyok szeme előtt egyenlő fontossággal bír. Azoknak a lelkeknek, akik azon a szinten vannak, hogy az otthon vagy a hivatal megfelelő tapasztalatot nyújt a számukra, az lesz a legfőbb törekvésük. A munkával való próbálkozásuk – a maga szintjén – ugyanolyan nagy eredmény, mint egy Krisztusnak vagy egy Napóleonnak a sorsát beteljesíteni. Ne felejtsük ezt el, és

igyekezzünk az életet helyesen nézni, nem pedig embercsinálta és veszélyes megkülönböztetésekkel. Egy tanítvány, akinek még nincs meg a gyakorlott munkás teljesebb látása, és aki még csak éppen most tanulja a nyilvános munka abc-jét, éppolyan jól végezheti azt, minden hibájával és gyakori ostobaságaival együtt, mint egy régebbi tanítvány a maga szélesebb körű tudásával és tapasztalatával.

AZ ÚJ KOR CSOPORTOK ÉS KÉPZÉSÜK

Számunkra, akik a belső oldalon működünk, a világban munkálkodók három csoportra oszlanak:

1. Azon kevesek és ritkán előfordulók, akik valódi Vízöntők. Ezek valóban nehézségekkel küzdve dolgoznak, mert látásuk túl van a többség felfogóképességén, és gyakran találkoznak értetlenséggel, munkatársaikban való gyakori csalódottsággal és nagymérvű magányossággal.

2. Akik tisztán Halak. Ezek nagyobb könnyedséggel dolgoznak és hamarabb kapnak választ a körülöttük lévőktől. Munkájuk sokkal elvszerűbb, kevésbé magába ölelő és átszínezi az elkülönülés szelleme. Közéjük tartozik a világ munkásainak tömege, az emberi gondolkodás és közjólét valamennyi különféle területéről.

3. Azok a Halak, akik elég fejlettek, hogy reagálni tudjanak a Vízöntő üzenetre, de akik ez idáig még nem bíznak eléggé magukban, hogy a valódi Vízöntő munkamódszereket és elveket alkalmazzák.

   Például a politika területén van nemzetköziség iránti érzékük, de nem tudják alkalmazni azt, ha sor kerülne mások megértésére. Úgy gondolják,

> hogy van egy egyetemes tudatuk, de amikor kipróbálásra kerül, megkülönböztetnek és kirekesztenek. Sokkal kisebb csoportot tesznek ki, mint az igazi Halak, és jó munkát végeznek, mert egy nagyon szükséges helyet töltenek be. A probléma azonban, amit a Vízöntő munkásnak adnak, abban áll, hogy jóllehet reagálnak az eszményire és önmagukat az Új Kor embereinek tekintik, valójában nem azok. Egy picit látják a látomást és megragadja őket az elmélet, de cselekedetben nem tudják azt kifejezni.

Így hát ezzel a három csoporttal sok szükséges munkát elvégezhetünk, és egyesített vállalkozásuk révén elérhetjük az embertömegeket, és így teljesíthetik dharmájukat. Az egyik csoport szükségszerűen a közvélemény káprázata alatt dolgozik. A közbeeső csoportnak van a legnehezebb feladata, mert ahol nincs tisztánlátás, ott a választott környezet és a világ Tudói benső csoportjának hangja között gyakran van konfliktus, és ők ide-oda vannak rángatva, amikor előbb az egyiknek, azután a másiknak tesznek eleget. Azoknak a csoportja, akik teljesebben reagálnak az elkövetkező Vízöntő rezgésre, felismerik a másik két csoport vezetőinek a hangját, de a vezető Mesterek hangja és a világ Mesterei csoportjának hangja segíti őket tévedés nélkül vezetni előre.

Igyekszem megmagyarázni a munka fenti módját és módszereit, mert az idők nehezek, és szükség van a gondolat tisztaságára, ha a munka az, hogy a kívánság szerint

előre haladjunk. Még egy ilyen hármas megkülönböztetés is, mint ami a csoportok között fennáll, maga is át van itatva az elkülönítéssel, és mégis lehetetlen bármely elgondolást a maga tiszta és egységes vonatkozásában előadni. Nyereség, ha a sok ezer elkülönülő csoport három megértő csapatba hozható össze és a tanítvány elméje így megszabadítható a világhelyzet részletes elemzésétől a Terven dolgozók között.

Az érzékeny tanítvány második nagy próbája a kudarctól való félelem. Ez elmúlt tapasztalatokon alapszik (hiszen mindenki ismeri a balsikert), a közvetlen szükséglet és lehetőség felismerésén és az egyéni korlátozottság és alkalmatlanság közvetlen elismerésén. Ez gyakran a mai emberiség csökkent szellemi és fizikai életképességére való reagálás eredménye. Soha korábban nem volt olyan időszak, amikor a kudarctól való félelem szélesebb körben kísértett volna az emberiség családjában. Ennek a reakciónak egy másik oka abban a tényben keresendő, hogy az emberiség ***mint egész***, és a faj történetében először, érzékeli a látomást és ezért helyesebb érzékkel bír a relatív értékek iránt, mint bármikor korábban. Az emberek tudják magukról, hogy isteniek, és ez egyre inkább egyetemes felismeréssé válik. Innen van a jelenlegi nyugtalanság és lázadás a hátráltató körülmények következtében. Ez bizony súlyos időveszteség a tanítvány számára, hogy a kudarcon töprengjen és féljen tőle. Olyasmi, hogy kudarc nincs is, legfeljebb időveszteségről lehet szó. Ez önmagában is komoly dolog a világ égető szükségének napjaiban, de a tanítványnak elkerülhetetlenül

jóvá kell tennie egy szép napon és helyre kell hoznia elmúlt tévedéseit. Szükségtelen kiemelnem, hogy hibáinkból tanulunk, hiszen ez jól ismert igazság, és mint ilyet mindenki tudja, aki megpróbál lélekként élni. Nem is kell a tanítványnak szomorkodnia tanítvány társai látszólagos vagy igazi hibái miatt. Az ***időérzékelés*** káprázatot és csalódást okoz, de a munka megfelelően halad előre és a hiba által megtanított lecke őrizőként kísér a jövőben. Így aztán gyors fejlődéshez vezet. A becsületes tanítvány pillanatnyilag el lehet káprázta tva, de hosszú távon semmi nem akadályozhatja igazán. Mi egy néhány rövid esztendő összehasonlítva eonok egész ciklusával? Mi az idő egy másodperce egy ember feltételezett hetven évének távlatában? Az egyes tanítványok számára nagyon fontosnak tűnhetnek, a továbbtekintő lélek számára azonban semmiségnek látszanak. A világ számára talán egy időleges tévedés a várt segítség elhalasztását vonhatja maga után, de ez megint csak rövid időt jelent, és a segítség jön egy másik forrásból, hiszen a Terv tévedés nélkül halad előre.

Hadd tegyem nektek a legőszintébben azt az ellentmondásos javaslatot, hogy dolgozzatok a lehető legnagyobb komolysággal, ugyanakkor utasítsátok el, hogy ilyen nagy komolysággal végezzétek a munkátokat, és ne vegyétek magatokat túlságosan komolyan. Azok, akik a belső oldalon állnak és a világ jelöltjeinek munkáját tanulmányozzák, ma egy majdhogynem kétségbeesett aggodalmat látnak az egyéni tökéletlenség miatt, egy hosszantartó és keserves erőfeszítést részükről, hogy „azzá

legyenek, amivé lenniük kellene" és ugyanakkor mégis egy sajnálatos aránytalanságot és egyáltalán semmi humorérzéket. Arra ösztökéllek benneteket, hogy műveljétek mind a két képességet. Ne vegyétek olyan komolyan magatokat, és rá fogtok jönni, hogy fel tudjátok szabadítani magatokat egy szabadabb és hatékonyabb munkára. Vegyétek a Tervet komolyan és a szolgálatra való felszólítást, de ne vesztegessétek időtöket állandó önelemzésre.

Tehát minden törekvő tanítvány legközvetlenebb célja ebben az időszakban az alábbiakban látható:

1. Eljutni a gondolkodás világosságára, ami a saját személyes és közvetlen problémákat illeti, elsősorban a szolgálatban való célkitűzésének problémáját. Ezt meditációval kell végrehajtani.

2. Kifejleszteni a világot most elárasztó új benyomások iránti érzékenységet. Ezt minden ember iránti szeretettel lehet végrehajtani, mert szeretettel és megértéssel sokkal könnyebben lehet velük kapcsolatot teremteni. A szeretet feltár.

3. A szolgálat elvégzése teljes személytelenséggel. Ezt a személyes ambíciók és a hatalom szeretetének megsemmisítésével lehet végrehajtani.

4. A közvéleménynek vagy a kudarcnak szentelt figyelem elutasítása. Ezt a lélek hangjára fordított szoros figyelem alkalmazásával lehet megtenni, valamint azzal a törekvéssel, hogy mindig a Legmagasabb titkos helyén lakozzunk.

Úgy közelítettük meg az első pontot, mint a közvetlen célt és a lépéseket, amelyeket meg kell tenni, hogy elérhessük a második pontot, mint életvitelt és azokat a tényezőket, amelyeket túl kell haladni. Tehát csak az marad hátra, hogy rámutassunk a büntetésekre, amelyek utolérik a próbaidős tanítványt és a gyakorlott munkást, amennyiben utat ad a káprázatnak és a hibáknak, amelyek a természetében vannak és amennyiben megengedi azoknak, hogy hátráltassák munkáját és közé, valamint megképzett célja közé álljanak.

Rá kell mutatnom, hogy három fő veszélypont van a szolgálattevő életében. Nem a tanítvány egyéni képzéséről van szó, hanem a szolgálattevő életéről, valamint azokról a tevékenységekről, amelyekkel mint munkás el van foglalva. Temperamentumának, jellembeli adottságainak (fizikai, érzelmi és értelmi) nagyon is megvan a maguk hatása környezetére, és azokra az emberekre, akiken segíteni igyekszik, valamint családi hátterére is, világi gyakorlatára és beszédére.

A veszély első pontja fizikai állapota. Ezen nem akarok sokat időzni, azon túl, hogy arra kérek minden tanítványt, hogy okosan viselkedjék, aludjon eleget, megfe-

lelően étkezzék (ami minden egyénnél mást jelent), és lássa el magát, amennyire lehetséges, olyan körülményekkel, amilyenekben a legzavartalanabbul dolgozhat. Ezeknek a javaslatoknak az áthágásáért járó büntetés jelentkezni fog a szolgálathoz szükséges erő hiányában és abban, hogy az ember fokozatosan a fizikai test rabszolgájává válik. Amennyiben a fizikai test rossz kondícióban van, a tanítvány még hozzáad a terhéhez olyan erők behozatalával, amelyeket nem képes viselni.

A veszély második pontja az asztrális illúzióban található, amelyben az egész emberiség benne él, valamint annak hatalmában, hogy elkápráztassa még a tapasztalt munkásokat is. Ezt ebben az értekezésben teljes terjedelmében végiggondoltam, hiszen ez nem egyéb, mint egy értekezés az asztráltest ellenőrzéséről, valamint törvényeinek helyes megértéséről. Csak az értelmi ellenőrzés, meg az igazi szellemi felfogás lesz elegendő, hogy áthatoljon ezen az illuzórikus asztrális miazmán, és tegye nyilvánvalóvá az ember számára, hogy ő szellemi entitás testbe öltözötten, és érintkezésben van – elméjén keresztül – az Egyetemes Elmével. A büntetés, ami utoléri a tanítványt aki következetesen megengedi magának, hogy elkápráztassák, nyilvánvaló. Látása elködösödik és elhomályosodik és „elveszíti tapintási érzékelését", ahogy ezt az ősi kommentárokban mondják. Végig fogja járni „az élet utcáit és hiányolni fogja azt az egyenes főutat, amely a célja felé vinné".

A harmadik veszély (ami nagyon általános manapság) a mentális büszkeségé és belőle következően munkálkodásra való képtelenség csoportformációban. Ezért a büntetés gyakran egy átmeneti siker és erőltetett munka egy olyan csoportban, ami elélettelenedett a legjobb tagok elvesztése révén, és amelyben csak azok az emberek maradnak meg, akik a csoport vezetőjének személyiségét éltetik. A saját eszméire és a saját munkamódszereire helyezett hangsúly miatt a tanítvány úgy fogja találni, hogy csoportjából hiányoznak azok a tényezők és azok az emberek, akik a csoportot kiteljesítették, akik törekvéseit kiegyensúlyozták és vállalkozásához hozzáadták a maguk tulajdonságait, amelyek őbelőle hiányoznak. Ez önmagában is elég büntetés és a becsületes tanítványt hamar észhez téríti. Ha egy intelligens tanítvány, aki alapvetően becsületes és igaz, ilyen módon vét, időben ráébred, hogy a csoport, amelyet maga köré gyűjtött, általa formálódik vagy őt formálja az; a csoport tagjai gyakran az ő megtestesülései és utánzatai. A tanítvány esetében a törvény sebesen hat és így a helyreállítás gyorsan végbemegy.

Szeretnék rámutatni arra, hogy amennyiben a tanuló állhatatosan halad előre, fel fogja fedezni, hogy a külső iskolák és a belső iskolák, vagyis az igazság tudóinak rangosai egzoterikus s ezoterikus kapcsolódása olyan szoros, hogy egyetlen becsületes tanuló sem marad teljesen ismeretlen előttük. A munka nyomása alatt, valamint a napi tevékenységek súlya alatt bátorítást jelent tudni, hogy vannak, akik figyelnek,

hogy minden szeretetteljes cselekedet, minden törekvésre serkentő gondolat és minden önzetlen reagálás fel van jegyezve és számontartott. Tartsuk észben mindenesetre, hogy mindez a Segítők tudomására a jelölt megnövekedett rezgésén keresztül jut, nem pedig az elvégzett cselekedet vagy kibocsátott gondolat speciális ismerete révén. Akik tanítanak, azok az igazság alapelvével vannak elfoglalva, a rezgés mértékével és a látható fény minőségével. Nincsenek tudatában és nincs is idejük végiggondolni az egyes tetteket, szavakat és körülményeket, és mennél hamarabb fogja fel ezt a tanuló, és tisztít ki az agyából minden reményt, hogy kapcsolatba léphet egy jelentőségteljes egyéniséggel, akit ő Mesternek nevez, aki olyan fejlett és olyan sok szabad idővel bír, hogy időben és térben foglalkozni tud az ő hétköznapi ügyeivel, – annál gyorsabb lesz a fejlődése.

Ahol azonban állandó növekedés van és az okkult alapelvek felhasználása, ami határozott változásokat hoz létre az alkalmazott testekben és a sugárzó fény erősödik, arról tudnak és az fel van jegyezve, és a jelöltet embertársai szolgálatának növekvő lehetőségével jutalmazzák. Nem ajánlás alapján jutalmaznak, megveregetve a fejét, vagy örömüket szavakban kifejezve. Azzal vannak elfoglalva, hogy tudókat és mestereket képezzenek mindennapi férfiakból és nőkből a következőképpen:

1. Megtanítják őket, hogy hogyan ismerjék meg önmagukat.

2. Felszabadítják őket a tekintélyek alól azzal, hogy felkeltik az érdeklődést és a kérdéseket elméjükben, és jelzik (nem többet, csupán ezt) az irányt, amelyben a választ keresniük kell.

3. Körülményeket teremtenek számukra, amelyek arra fogják kényszeríteni őket, hogy saját lábukra álljanak és bízzák magukat saját lelkükre, ne pedig bármely más emberi lényre, legyen az akár szeretett barát, tanító, vagy a Bölcsesség egy Mestere.

Nem kívánom ismételni magamat. A jelölt munkájára vonatkozó legtöbb pontot említettem már korábban ebben az értekezésben. Rátok hagyom, hogy gondosan tanulmányozzátok őket. Egy felszólítással zárom, ami szól mindnyájatokhoz, akik ezeket az utasításokat olvassátok, hogy szedjétek össze erőiteket, hogy újítsátok meg az emberiség szolgálatára való elkötelezettségi fogadalmatokat, hogy rendeljétek alá saját elgondolásaitokat és kívánságaitokat a csoport javának, hogy fordítsátok el szemeteket önmagatokról és szegezzétek ismételten a látomásra, őrizzétek meg a nyelveteket az üres beszédtől és kritikától, a pletykától és rosszindulatú célzásoktól, és úgy olvassatok és tanuljatok, hogy a munka intelligensen haladjon előre. Határozza el minden tanuló a sürgetés és a gyorsan kibontakozó lehetőségek e napjaiban, hogy fel fog áldozni mindent, amije van, az emberiség segítésére. Most van a hiány és most

van a szükség. Sürget az óra és mindenkit hívok közületek, hogy segítsetek, hogy kapcsolódjatok be a Nagyok erőfeszítésébe. Ők éjjel-nappal működnek azért, hogy megkönnyebbítsék az emberiség terhét és megszabadítsák mindattól a rossztól és rombolótól, ami a jelen helyzetben rejlik. Lehetőséget kínálok nektek és azt mondom, hogy szükség van rátok, még a legkisebbre is közületek. Biztosíthatlak benneteket, hogy tanulók csoportjai egyöntetű munkában, mélységes és rendíthetetlen szeretettel egymás iránt jelentős eredményeket érhetnek el.

Hogy mindnyájan így dolgozzatok és mindnyájan szem elől veszítsétek önmagatokat a világ szükségleteinek felismerése közben, ez őszinte imája és legmélyebb törekvése testvéreteknek, A TIBETINEK.

INFORMÁCIÓK

Az Új Kor tanítványai számára
az ARCANE SCHOOL
ingyenes levelező oktatásos képzést biztosít.
Az iskola a Kortalan Bölcsesség alapelveit
ezoterikus meditáción, tanuláson és szolgálaton,
mint életmódon keresztül mutatja be.

Írjon további információért:

Angol nyelven:
Lucis Trust
3 Whitehall Court, Suite 54,
London S W 1 A 2EF
England

Német, francia, spanyol, olasz és holland nyelven:

Lucis Trust Association
1 Rue de Varembé,
Case Postale 31,
CH-1211 Geneva 20,
Suisse

Amerikában:

Lucis Trust
120 Wall St., 24th Floor,
New York, N.Y 10005
USA